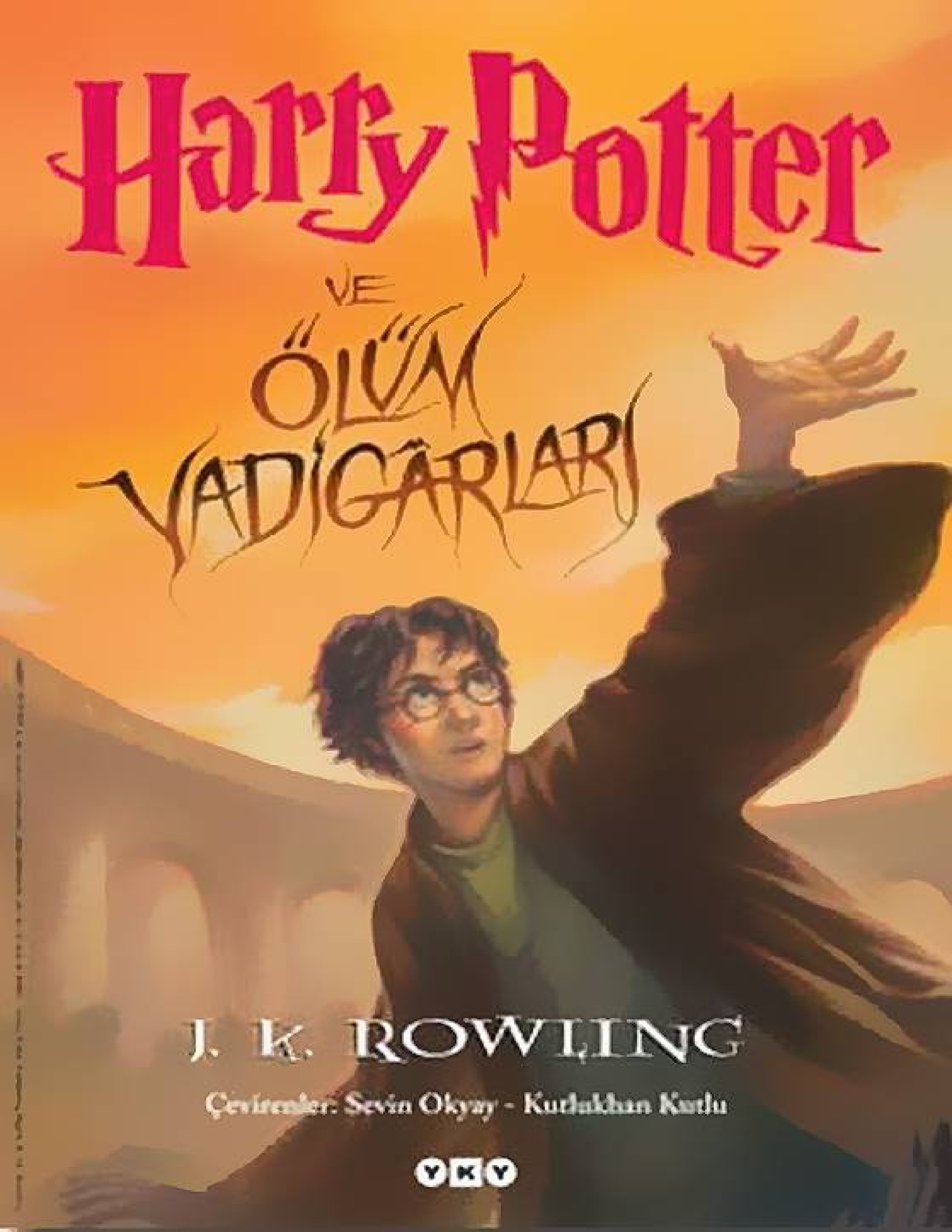

Harry Potter
ve
Ölüm Yadigârları
J. K. ROWLING
Çevirenler: Sevin Okyay - Kutlukhan Kutlu
YKY

Harry Potter

ve

Ölümcül Kutsallar

J. K. Rowling

2007

ÖNSÖZ

Sevgili Harry Potter hayranları,

Hem biz uzun bir yolculuğu sonlandırırken, hem de sizler bir ömür boyu devam eden büyünün son parçasını tatmak üzereyken, Harry Potter kitaplarının ve serisinin son kitabı Harry Potter ve Ölümcül Kutsallar'ı sunmaktan gurur duyuyorum.

Az sonra okumaya başlayacağınız çeviri, onlarca insanın büyük özverileri sonucunda ortaya çıktı. Kimimiz ailesini, kimimiz arkadaşlarını, kimimiz işini ihmal etti, gece gündüz çalışıp kitabı çevirdi. Ancak şimdi, tatlı sona ulaşmanın keyfini çıkarıyoruz.

Umarız bu çeviriyi okuduktan sonra, uzun bir hikayeyi sona erdirmenin keyfini siz de çıkarırsınız.

Ancak son bir konuya değinmek istiyorum. Her ne kadar bizler, kitaba geç kavuşan siz Türk hayranları için çabalayıp bu çeviriyi hazırlasak da, yine de en iyisi orijinal kitabı satın alıp öyle okumaktır.

Bu sayede bizim gibi gecelerini gündüzlerine katan çevirmenler, bu emeklerinin karşılığını alacaklardır.

Ayrıca buradan kitabın çevrilmesi ve arkaplan çalışmaları sırasında yardımları dokunan çeşitli kişilere teşekkürlerimi sunmak istiyorum.

Başta, bana her konuda destek çıkıp yardımlarını esirgemeyen, bölümlerin kontrolleri aşamasında bana büyük yardımları dokunan Lethe'ye; arta kalan bölümlerde ekstra çaba harcayan Kirke ve beraberinde Constantine, Corinthian.NL, McGayver ve Okyanus'a,

ayrıca özgüven eksiliği ve kişilik gelişimini tamamlayamama gibi sorunlardan muzdarip kişilerin grubu yarıda bırakmasıyla artan ek bölümleri çevirmek için ayrı bir çaba harcayan ve bir kez olsun bir dediğimi ikiletmeyen diğer üyelerime teşekkür ederim.

Bunun yanı sıra web sitesinin tasarımı sırasında bana desteklerini esirgemeyen M00dy’e, geçici olarak da olsa siteye hosting yardımı sunan Hazerfen'e, sitenin sunucularında bulunması ricamı kırmayan arkadaşım d4rkz'a ayrıca teşekkürlerimi iletirim.

Çeviriler sırasında, isteğimi geri çevirmeyip radyo yayınını sürdüren Zuzu’ya da teşekkür ederim.

Kitabın Türkçeleştirilmesi aşamasında, babasını kaybeden çok sevgili dostum Fovundur’a Allah’tan sabır, babasına ise rahmet diliyorum.

Bu sırada ihmal ettiğimiz ailelerimizden, arkadaşlarımızdan özür dileriz. =)

Son olarak bu üstün çaba sonucu oluşturduğumuz bu çeviriyi okuyacak siz saygıdeğer Harry Potter hayranlarına hem sabırlarından hem de desteklerinden ötürü şükranlarımı sunarım. Zannediyorum, dünya çapında en çok geri plana itilen Harry Potter topluluğu olan biz Türk fanlarına, böyle bir çeviri yakışırdı.

Hayatlarımızın en ücra köşelerine kadar ulaşıp, bizi yer yer uykusuz bırakan, yer yer güldüren, yer yer ağlatan bu sihirli dünyayı yaratan J. K. Rowling’e de tüm hayranlar adına teşekkür ederim. Zannediyorum ki kimse bu kitaplarda küçük bir parça da olsa kendinden bir şeyler bulduğunu inkâr edemez.

Ayrıca bizi ikinci kitaptan bu yana güzel çevirileriyle yalnız bırakmayan, bu büyülü dünyayı olduğu gibi ruhumuza işleyen, çok

sevgili kitap çevirmenleri Sevin Okyay ve oğlu Kutlukhan Kutlu’ya minnettar olduğumuzu belirtirim.

NOT: Ayrıca sizlere, Türkiye’de Harry Potter adına büyük işler başaran ve hoşuma giden bazı siteleri önermek istiyorum.

www.sihirbaslasin.net

www.seherbaz.com

www.hayalkurgu.com

www.veritaserum.com (Yakında Türkçe…)

http://shadowshooter.wordpress.com (Kişisel Blog)

Ayrıca çeviriler hakkındaki düşüncelerinizi yoldaslikhp@gmail.com adresine yollayarak paylaşabilirsiniz. Sizlerden hoş tepkiler almak, akıttığımız terin anlam bulması demektir.

Saygılarımla;

Yoldaşlık HP başkanı,

Shadow_Shooter

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM: KARANLIK LORD YÜKSELİŞTE

İKİNCİ BÖLÜM: ANISINA

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: DURSLEY'LERİN GİDİŞİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: YEDİ POTTER

BEŞİNCİ BÖLÜM: YİTEN SAVAŞÇI

ALTINCI BÖLÜM: PİJAMALI GULYABANİ

YEDİNCİ BÖLÜM: ALBUS DUMBLEDORE'UN VASİYETİ

SEKİZİNCİ BÖLÜM: DÜĞÜN

DOKUZUNCU BÖLÜM: SAKLANACAK BİR YER

ONUNCU BÖLÜM: KREACHER'IN ÖYKÜSÜ

ON BİRİNCİ BÖLÜM: RÜŞVET

ON İKİNCİ BÖLÜM: SİHİR GÜÇTÜR

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: MUGGLE-DOĞUMLULARI KAYIT KOMİSYONU

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: HIRSIZ

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: CİNCÜCE'NİN İNTİKAMI

ON ALTINCI BÖLÜM: GODRIC'S HOLLOW

ON YEDİNCİ BÖLÜM: BATHILDA'NIN SIRRI

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: ALBUS DUMBLEDORE'UN HAYATI VE YALANLARI

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: GÜMÜŞ CEYLAN

YİRMİNCİ BÖLÜM: XENOPHILIUS LOVEGOOD

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: ÜÇ KARDEŞİN HİKAYESİ

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: ÖLÜMCÜL KUTSALLAR

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: MALFOY MALİKÂNESİ

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ASA YAPIMCISI

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: KABUK KULÜBE

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: GRINGOTTS

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: SON SAKLANMA YERİ

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: KAYIP AYNA

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: KAYIP TAÇ

OTUZUNCU BÖLÜM: SEVERUS SNAPE'İN KOVULUŞU

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: HOGWARTS SAVAŞI

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM: YÜCE ASA

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: PRENS'İN HİKAYESİ

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: TEKRAR ORMAN

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: KING'S CROSS

OTUZ ALTINCI BÖLÜM: PLANDA TERSLİK

KAPANIŞ: ON DOKUZ YIL SONRA

BİRİNCİ BÖLÜM:
KARANLIK LORD YÜKSELİŞTE

İki adam ay ışığının aydınlattığı dar caddede birbirlerinden birkaç metre ötede yoktan var oldular. Asaları birbirlerinin göğsüne doğrultulmuş halde bir saniyeliğine hareketsiz durdular; sonra, birbirlerini tanıyarak asalarını pelerinlerinin altına soktular ve aynı yöne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

"Haberler?" diye sordu uzun olan.

"Sadece en iyileri," diye cevapladı Severus Snape.

Caddenin solunda kısa boylu vahşi böğürtlenler dikiliydi, sağındaysa uzun boylu düzgün budanmış çalı çitler. Yürürken, adamların uzun pelerinleri bileklerinin etrafında dalgalandı.

"Belki geç kalırım diye düşündüm," dedi Yaxley, yuvarlak hatları yukarıdan sarkan ağaçlar ay ışığını kestikçe gözden kaybolup tekrar görünürken. "Beklediğimden daha zordu. Ama umarım memnun kalır. Kabul töreninin iyi olacağından eminmişsin gibi konuşuyorsun?"

Snape başıyla onayladı, ama ayrıntıya girmedi. Evi caddeye bağlayan geniş bir yola doğru sağa döndüler. Uzun boylu çalı çitler onlarla beraber kıvrıldı; adamların önünü kapayan heybetli dövme demir kapıların ötesindeki uzaklığa doğru devam ediyorlardı. İkisi de

adımlarını kesmediler: Sessizlik içinde ikisi de bir tür selam verir gibi sol kollarını kaldırdı ve koyu metal dumanmış gibi direk içinden geçti.

Porsukağacı çalı çiti adamların ayak seslerinin sesini bastırdı. Sağ taraflarında bir yerlerde bir hışırdama vardı: Yaxley yine asasını çıkardı ve refakatçisinin kafasının üstünden uzattı, ama gürültünün kaynağının çalı çitin tepesinde asaletle kasılarak yürüyen bembeyaz bir tavus kuşundan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı.

"Kendine iyi baktı hep şu Lucius. Tavus kuşları..." Yaxley gülerek asasını pelerinin altına geri soktu.

Düz yolun sonunda, içinde ışık parıldayan, alt pencereleri baklava şeklinde camlarla kaplı olan güzel bir konak karanlığın içinde yükseldi. Çalı çitin ötesindeki karanlık bahçede bir yerlerde bir fıskiye akıyordu. Snape ve Yaxley ön kapıya doğru hızla yürürken çakıl taşları ayaklarının altında çatırdadı. Kapı görünürde kimsenin açmamasına rağmen, onlar yaklaşırken içeri doğru açıldı.

Koridor genişti, loştu ve taş yerin çoğunu kaplayan muhteşem bir halıyla şatafatlı bir dekorasyona sahipti. Duvardaki soluk yüzlü portrelerin gözleri, geçerlerken Snape ve Yaxley‘yi izledi. İki adam bir sonraki odaya açılan ağır bir tahtadan kapının önünde durdu, çok kısa bir an tereddüt ettiler, sonra Snape bronz tokmağı çevirdi.

Çalışma odası uzun, görkemli bir masada oturan sessiz insanlarla doluydu. Odanın her zamanki mobilyası dikkatsizce duvar diplerine itilmişti. Işıklandırma yaldızlı bir aynanın altındaki güzel bir mermer şöminenin altında gürüldeyen ateşten geliyordu. Snape ve Yaxley bir anlığına eşikte beklediler. Gözleri az ışığa alışınca sahnenin en tuhaf bölümüne dikkatlerini yönelttiler: masanın üzerinde baş aşağı asılı duran ve görünmez bir iple asılmışçasına yavaşça dönen, görüldüğü

kadarıyla kendinde olmayan bir insan figürü. Aynada ve altındaki masanın cilalı yüzeyinde yansıması görünüyordu. Neredeyse tam altında oturan, soluk tenli genç adam hariç, bu görüntünün altında oturan insanlardan hiçbiri ona bakmıyordu. Genç adam kendini birkaç dakikada bir yukarı bakmaktan alıkoyamıyor gibi görünüyordu.

"Yaxley, Snape," dedi yüksek, anlaşılır bir ses masanın başından. "Az kalsın geç kalıyordunuz. "

Konuşan, şöminenin tam önünde oturuyordu, bu yüzden yeni gelenlerin siluetinden daha fazlasını çıkarabilmeleri zordu. Fakat yaklaştıklarında, yüzü karanlıkta parladı; saçsız, yılansı yüzdeki burun delikleri birer yarıktı ve parlayan kırmızı gözlerin gözbebekleri dikeydi. O kadar soluktuki incimsi bir parıltı yayıyor gibi görünüyordu.

"Severus, buraya," dedi Voldemort, kendi sağındaki sandalyeyi işaret ederek. "Yaxley - Dolohov‘un yanına."

İki adam kendilerine tahsis edilen yerlere oturdu. Masanın etrafındaki gözlerin çoğu Snape‘i izledi ve Voldemort da ilk onunla konuştu.

"Evet?"

"Lordum, Zümrüdüanka Yoldaşlığı Harry Potter‘ı şu anki güvenli yerinden sonraki cumartesi akşam karanlığında uzaklaştırmayı planlıyor."

Masanın etrafındaki ilgi hissedilir ölçüde çoğaldı. Bazılarının duruşları sertleşti, diğerleri yerlerinde kımıldadı. Hepsi Snape ve Voldemort‘a bakıyordu.

"Cumartesi... akşam karanlığında," diye tekrar etti Voldemort. Kırmızı gözleri Snape‘in siyah gözleri üzerine o kadar yoğun bir şekilde odaklandı ki izleyenlerden bazıları, besbelli kendilerinin de bakışın

vahşetinden kavrulacağından korkarak, bakışlarını kaçırdı. Fakat Snape, Voldemort‘un yüzüne sakince baktı ve birkaç saniye sonra Voldemort‘un dudaksız ağzı gülümsemeye benzer bir şey yapmak için kıvrıldı.

"İyi. Çok iyi. Ve bu bilgi-"

"-konuştuğumuz kaynaktan geliyor," dedi Snape.

"Lordum."

Yaxley uzun masanın üzerinden Voldemort ve Snape‘e bakmak için öne doğru eğilmişti. Bütün yüzler ona çevrildi.

"Lordum, ben farklı şekilde duydum."

Yaxley bekledi, ama Voldemort konuşmadı, bu yüzden devam etti. "Seherbaz Dawlish, Potter‘ın otuzuna kadar, çocuğun on yedi yaşına basmadan önceki geceye kadar yerinin değiştirilmeyeceğini sızdırdı."

Snape gülümsüyordu.

"Kaynağım yanlış bir iz bırakmak için planlar olduğunu söyledi; bu o olmalı. Şüphesiz Dawlish‘e bir Kafa Karıştırma Büyüsü yapıldı. Bu ilk olmazdı; çevresindekilerden çabuk etkilenmesiyle tanınan biri."

"Sizi temin ederim, Lordum, Dawlish emin görünüyordu," dedi Yaxley .

"Eğer kafası karıştırıldıysa, doğal olarak emindir," dedi Snape. "Sizi temin ederim Yaxley, Seherbaz Ofisi, Harry Potter‘ın korunmasında daha fazla bir rol oynamayacak. Yoldaşlık bizim Bakanlık‘a sızdığımıza inanıyor."

"Yoldaşlık en azından bir şeyi doğru yakalamış öyleyse, ha?" dedi Yaxley‘in yakınında oturan tıknaz bir adam; masanın çeşitli

yerlerinde yankılanan hırıltılı bir sesle kıkırdadı.

Voldemort gülmedi. Bakışı başlarının üzerinde yavaşça dönen vücuda kaydı; düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Lordum," diye devam etti Yaxley. "Dawlish çocuğun transferinde bütün Seherbaz grubunun kullanılacağına-"

Voldemot büyük beyaz elini kaldırdı ve Yaxley anında sustu. Voldemort Snape‘e dönerken sinirle izledi. "Çocuğu saklayacakları bir sonraki yer neresi?"

"Yoldaşlık üyelerinden birinin evinde," dedi Snape. "Kaynağa göre bu yer Yoldaşlık ve Bakanlık‘ın birlikte temin edebileceği her korumaya sahip. Oraya vardıktan sonra onu alabilme şansının çok az olduğunu düşünüyorum, Lordum, tabi Bakanlık bir sonraki cumartesinden önce düşmediği sürece; çünkü bu bize geri kalanını kırabilmek için yeterince büyüyü keşfedip kaldırma fırsatı verir. "

"Ee, Yaxley?" diye masanın ucuna seslendi Voldemort. Ateşin ışığı kırmızı gözlerinde tuhaf bir şekilde parıldıyordu. "Bakanlık öbür cumartesine kadar düşmüş olacak mı? "

Bir kez daha, bütün kafalar çevrildi. Yaxley vücudunu dikleştirdi .

"Lordum, o konuda iyi haberlerim var. Ben zorluklarla ve büyük bir uğraş sonucunda Pius Thicknesse üzerine İmperius Laneti yapmayı başardım."

Yaxley‘in çevresinde oturan birçok kişi etkilenmiş göründü; yanındaki Dolohov, uzun kötücül bir yüze sahip bir adam, sırtına bir şaplak attı.

"Bu bir başlangıç," dedi Voldemort. "Ama Thicknesse sadece bir adam. Ben harekete geçmeden önce adamlarımız tarafından

Scrimgeour‘un etrafı sarılmış olmalı. Başkan‘ın hayatına kasıt olarak yapılmış tek bir yanlış hamle beni çok geriye sürükler."

"Evet, Lordum, bu doğru, ama biliyorsunuz, Sihirli Kanun Yürütme Ofisi‘nin başı olarak Thicknesse‘in sadece Başkan‘ın kendisiyle değil, bütün diğer Bakanlık departmanlarının başlarıyla da düzenli irtibatı vardı. Kontrolümüzün altında böyle bir üst düzey memurun olması sayesinde şimdi sanıyorum ki diğerlerini de ele geçirmemiz kolaylaşacak ve sonra hepsi Scrimgeour‘u çökertmek için beraber çalışabilir."

"Dostumuz Thicknesse, diğerlerini de döndürmeden önce keşfedilmezse tabi," dedi Voldemort. "Her halükarda, Bakanlık‘ın öbür cumartesiden önce benim olması hala olanaksız gibi görünüyor. Eğer çocuğa gideceği yerde dokunamıyorsak, o zaman bu, yolculuk ettiği süre içinde olmalı."

"Orada avantaj bizde, Lordum," dedi Yaxley; biraz olsun onay görmeye kararlı gibi görünüyordu. "Şu anda Sihirli Ulaşım Departmanı‘nın içine birkaç insan yerleştirmiş durumdayız. Eğer Potter cisimlenirse veya Uçuç Şebekesi‘ni kullanırsa anında haberimiz olacak."

"İkisini de yapmayacak," dedi Snape. "Yoldaşlık, Bakanlık tarafından düzenlenen veya kontrol edilen her tür ulaşım yolundan sakınıyor; o yerle ilgili hiçbir şeye güvenmiyorlar."

"Daha da iyi," dedi Voldemort. "Açıkta hareket etmek zorunda kalacak. Ele geçirmesi daha kolay."

Yine, Voldemort, yukarıda yavaşça dönen vücuda baktı lafına devam ederken, "Çocukla ben kendim ilgileneceğim. Harry Potter‘la ilgili pek

çok hata yapıldı. Bazıları benim kendi hatalarım. O Potter, kendi zaferlerinden çok benim hatalarım sayesinde yaşıyor."

Masanın çevresindekiler Voldemort'u endişeyle izledi. Her biri, yüz ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla, Harry Potter'ın devam eden var oluşundan ötürü suçlanma korkusu taşıyordu. Ancak Voldemort, onlardan biriyle değil de daha çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. Hala üzerindeki kendinden geçmiş vücuda doğru konuşuyordu.

"Dikkatsiz davrandım ve şans tarafından engellendim. En iyi hazırlanmış planları bile bozdu. Ama şimdi aklım başıma geldi. Daha önce anlamadığım şeyleri anlıyorum. Harry Potter'ı öldürecek olan ben olmalıyım ve olacağım da."

Bu sözlerle birlikte, görünüşe bakılırsa ona cevap olarak, ani bir feryat sesi geldi; korkunç, acı bir haykırış. Masadakilerin birçoğu hayretle aşağı baktı, çünkü ses ayaklarının altından geliyormuş gibiydi.

"Kılkuyruk," dedi Voldemort, sessiz, düşünceli tonu hiçbir değişime uğramadan ve gözlerini yukarıdaki dönen vücuttan ayırmayarak," esirimizi sessiz tutma konusunda senle konuşmamış mıydım?"

"Evet, Lordum," dedi, masanın ortalarında oturan ufak bir adam nefes nefese. Sandalyesinde o kadar alçakta oturuyorduki ilk bakışta sandalye boş gibi görünüyordu. O an yerinden fırladı ve ardında gümüşi, merak uyandıran bir parıltıdan başka bir şey bırakmadan aceleyle odadan dışarı çıktı.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Voldemort, müritlerinin gergin yüzlerine tekrar bakarak, "şimdi daha iyi anlıyorum, Potter'ı öldürmeye gitmeden önce birinizden bir asa ödünç almam gerektiğini mesela."

Etrafındaki yüzler şok ifadesine büründü; sanki kollarından birini ödünç almak istediğini duyurmuştu .

"Gönüllü yok mu?" dedi Voldemort. "Bakalım... Lucius, senin bundan sonra bir asan olması için bir sebep göremiyorum."

Lucius Malfoy başını kaldırdı. Cildi ateşin ışığında sarımsı ve cilalı görünümdeydi, gözleri de gölgeli ve çökmüştü. Konuştuğunda, sesi boğuktu.

"Lordum?"

"Asan, Lucius. Asanı istiyorum."

"Ben..."

Malfoy eşine yan yan baktı. Direk önüne bakıyordu, onun kadar solgundu. Uzun sarı saçları sırtından aşağı iniyordu, ama masanın altında ince parmakları kısa süreliğine bileğini kavradı. Onun dokunuşuyla Malfoy elini cüppesinin içine koydu, bir asa çıkardı ve Voldemort'a uzattı. O da onu kırmızı gözlerinin önünde tuttu ve yakından inceledi.

"Ne bu?"

"Karaağaç, Lordum," diye fısıldadı Malfoy.

"Ve üstünde?"

"Ejderha - ejderha yürek lifi."

"İyi," dedi Voldemort. Kendi asasını çıkardı ve uzunluklarını karşılaştırdı. Lucius Malfoy istem dışı bir hareket yaptı; saniyenin onda biri kadar bir süre kendi asasının yerine Voldemort'un asasını alacağını beklemiş gibiydi. Voldemort hareketi kaçırmamıştı; gözleri kötücülce büyüdü.

"Sana asamı mı vereyim, Lucius? Benim asamı mı?"

Topluluğun bazısı kıs kıs güldü.

"Sana özgürlüğünü verdim, Lucius, bu senin için yeterli değil mi? Ama fark ettim ki sen ve ailen bundan çok da memnun görünmüyorsunuz... Evindeki varlığımın nesi seni bu kadar mutsuz ediyor Lucius?"

"Hiçbir şeyi - hiçbir şeyi, Lordum!"

"Hep yalanlar, Lucius..."

Yumuşak ses, acımasız ağız hareket etmeyi kestikten sonra bile tıslamaya devam ediyor gibiydi. Tıslama büyürken büyücülerden bir veya ikisi titremesine ancak hâkim olabildi; ağır bir şeyin masanın altındaki yerde sürünmesi duyulabiliyordu.

Koca yılan yavaşça Voldemort'un sandalyesinden yukarı tırmanırken göründü. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi bedenini kaldırdı ve Voldemort'un omuzları üzerinde durdu: Boynu bir adamın bacağı kadar kalındı, gözbebeği yerine dikey çizikleri olan gözlerini ise kırpmıyordu. Voldemort Lucius'a bakmaya devam ederken uzun ince parmaklarıyla yaratığı boş boş okşadı.

"Neden Malfoy'lar hallerinden bu kadar mutsuz görünüyorlar? Dönüşüm, benim güce erişmem, onların pek çok yıllar boyu yürekten istediklerini iddia ettikleri şey değil miydi?"

"Elbette, Lordum," dedi Lucius Malfoy. Eli üst dudağındaki teri silerken titredi. "Gerçekten istedik - istiyoruz."

Malfoy'un solunda eşi, tuhaf, sert bir edayla başıyla onayladı, gözlerini Voldemort ve yılandan uzaklaştırarak. Sağında, oğlu, başlarının üstündeki hareketsiz bedene bakan Draco, hızla

Voldemort‘a baktı ve onunla göz teması kurduğu için korkuyla tekrar gözlerini kaçırdı.

"Lordum," dedi masanın ortalarındaki karanlık bir kadın. Sesi duyguyla doluydu, "sizi burada, aile evimizde konuk etmek bir şeref. Daha üstün bir memnuniyet olamaz ."

Kaskatı ve hareketsiz oturan kız kardeşinin yanında oturuyordu; siyah saçlarıyla ve şiş gözkapaklı gözleriyle ve tavırlarıyla ona hiç benzemiyordu. Bellatrix, Voldemort‘a doğru eğildi, çünkü sadece sözler onun yakınlığa hasretini gösteremezdi.

"Daha üstün bir memnuniyet olamaz," diye tekrarladı Voldemort. Bellatrix‘in söylediklerini düşünürken başını bir tarafa yatırdı. "Bunun senden gelmesinin önemi çok büyük, Bellatrix. "

Yüzüne renk hücum etti; gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doldu.

"Lordum, doğrudan başka bir şey konuşmadığımı biliyor!"

"Daha üstün bir memnuniyet olamaz... Duyduğuma göre ailenizde gerçekleşen mutlu olayla kıyaslandığında bile mi?"

Ona ağzı aralık bakakaldı; besbelli kafası karışmıştı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Lordum."

"Yeğeninden bahsediyorum, Bellatrix. Ve senin de, Lucius ve Narcissa. Kurtadam Remus Lupin‘le evlendi. Çok gurur duyuyor olmalısınız."

Masanın etrafında yüksekçe bir kahkaha patlaması oldu. Çoğu birbirine neşeli bakışlar atmak için öne eğildi, birkaçı da masayı yumruklarıyla dövdü. Büyük yılan bu karışıklıktan hoşlanmayarak

ağzını genişçe açtı ve sinirle tısladı, ama Ölüm Yiyenler, Bellatrix ve Malfoy'ların rezil olmasına o kadar sevinmişlerdi ki onu duymadılar. Bellatrix‘in biraz önce mutlulukla kızaran yüzü, çirkin lekeli bir kırmızıya dönmüştü .

"O bizim yeğenimiz filan değil, Lordum," diye feryat etti coşkun kahkahalar arasından. "Biz -Narcissa ve ben- o Bulanık'la evlendiğinden beri kız kardeşimizi görmedik bile. Veletinin de evlendiği herhangi bir yaratığın da ikimizle ilgisi yoktur."

"Sen ne diyorsun, Draco?" diye sordu Voldemort, ve sesi alçak olmasına rağmen ıslıkların ve alayların arasından açık seçik duyuldu. "Yavrulara bebek bakıcılığı yapacak mısın?"

Rezalet daha da büyüdü; Draco Malfoy kendi kucağına öylece bakan babasına dehşetle baktı, sonra da annesinin gözünü yakaladı. Başını neredeyse belli belirsiz iki yana salladı, sonra karşı duvara donuk donuk bakmaya devam etti.

"Yeter," dedi Voldemort, kızgın yılanı okşayarak. "Yeter."

Ve kahkaha anında durdu.

"Zamanla en eski aile ağaçlarımızın çoğu mikrop kapıyor," dedi Bellatrix, ona nefessiz ve yalvaran bakışlarla bakarken. "Onu sağlıklı tutmak için sizin de onu budamanız gerekiyor, değil mi? Diğerlerinin sağlığını tehlikeye atan parçaları kesip atmanız."

"Evet, Lordum," diye fısıldadı Bellatrix, gözleri yine şükran gözyaşlarıyla yüzerek. "İlk fırsatta! "

"Elinde olacak," dedi Voldemort. "Ve senin ailende ve dünyada bize bulaşan mikropları kesip atacağız, sadece gerçek kana sahip olanlar kalana kadar..."

Voldemort, Lucius Malfoy‘un asasını kaldırdı, masanın üstünde sarkan, yavaşça dönen figüre doğru uzattı ve ufak bir hareketle salladı. Figür bir homurdanmayla hayata döndü ve görünmez iplere karşı mücadele etti.

"Misafirimizi tanıdın mı, Severus?" diye sordu Voldemort.

Snape gözlerini baş üstü duran yüze doğru çevirdi. Bütün Ölüm Yiyenler tutsağa bakıyordu şimdi, sanki meraklarını gösterme izni verilmiş gibi. Kadın ateşe doğru dönerken çatlak ve korkmuş bir sesle dedi ki, "Severus! Yardım et bana!"

"Ah, evet," dedi Snape, esir yavaşça tekrar uzağa doğru dönerken .

"Ve sen, Draco?" diye sordu Voldemort. "Bilmeyenler için söylüyorum, bu geceki konuğumuz, yakın bir zamana kadar Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu‘nda öğretmenlik yapan Charity Burbage. "

Masanın etrafında oturanlar anladıklarını belli eden sesler çıkardı. Sivri dişli, geniş, kambur bir kadın kıkırdadı.

"Evet... Profesör Burbage, cadıların ve büyücülerin çocuklarına Muggle‘lar hakkında ders verdi... Bizden ne kadar farklı oldukları hakkında..."

Ölüm Yiyenler'den biri yere tükürdü. Charity Burbage, Snape‘in önüne doğru döndü. Gözlerinden saçlarına doğru yaşlar akıyordu. Ondan uzağa doğru dönerken Snape de ona hareketsizce baktı.

"Avada Kedavra"

Yeşil ışığın parıldaması odanın her köşesini parlattı. Charity yankılanan bir sesle sallanan ve gıcırdayan masanın üzerine düştü. Bazı Ölüm Yiyenler sandalyelerinde zıpladılar. Draco, sandalyesinden yere düştü.

"Akşam yemeği, Nagini," dedi Voldemort, yumuşak bir sesle ve koca yılan sallandı ve omzundan cilalı tahtanın üzerine doğru süründü.

-

İKİNCİ BÖLÜM:
ANISINA

Harry'nin eli kanıyordu. Sağ elini sol eliyle tutarak ve fısıltıyla küfrederek odasının kapısını omzuyla açtı. Kırılan porselen sesi duyuldu: Odasının kapısının dışında, yerin üstünde duran bir fincan soğuk çayın üzerine basmıştı.

"Bu da -?"

Etrafına baktı; Privet Drive, Dört Numara'nın koridoru boştu. Muhtemelen çay Dudley'nin zekice bir bubi tuzağı anlayışıydı. Harry, kanayan elini yüksekte tutup öbür eliyle parçalarını toplayıp aldı ve odasının kapısından görünen dolup taşmış çöp kutusuna attı. Sonra parmağını musluğun altına tutmak için kuvvetli adımlarla banyoya doğru yürüdü.

Hala sihir yapamayacağı dört günün olması aptalca, mantıksız, inanılmaz derecede sinir bozucuydu... Ama kendisine itiraf etmeliydi ki, yine de parmağındaki bu derin kesik onu bozguna uğratırdı. Yaraları iyileştirmeyi hiçbir zaman öğrenmemişti ve şimdi farkına varıyordu ki -özellikle yakın zaman sonrası için yaptığı planlarından önce- sihir eğitiminde bu ciddi bir eksiklikti. Nasıl yapılacağını Hermione'ye sormayı aklının bir köşesine yazarken, büyük bir tomar tuvalet kâğıdıyla silebildiği kadar çayı silerek odasına döndü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Harry sabahı tamamen okul sandığını altı yıl önce topladığından beri ilk defa tamamen boşaltarak geçirmişti. Araya giren okul yıllarının

başında, sadece içeriğinin en üstteki üç çeyreğini almıştı ve yenilemişti. Bu da dibine genel bir yıkıntı tabakası bırakmıştı - eski tüy kalemler, kurutulmuş böcek gözleri, artık ona olmayan çiftsiz çoraplar. Dakikalar önce Harry, elini bu karışıklığın içine daldırmıştı, sağ elinin yüzük parmağında bıçak gibi bir acı tecrübe etmişti ve geri çektiğinde bir sürü kan görmüştü .

Şimdi daha dikkatlice işine devam etti. Sandığın yanında diz çökerek dibini yokladı ve sönükçe "*CEDRIC DIGGORY'Yİ DESTEKLEYİN*" ve "*DANDİK POTER*" arasında parıldayan eski bir rozeti, çatlamış ve eskimiş bir Sinsioskop'u, ve içinde R.A.B. tarafından imzalanmış olan bir notun saklandığı altın kolyeyi çıkardıktan sonra, sonunda zarara neden olan keskin köşeyi keşfetti. Onu anında tanıdı. Ölmüş vaftiz babası Sirius'un ona verdiği büyülü aynanın bir kaç santimlik parçasıydı. Harry onu bir köşeye koydu ve geri kalanı için sandığın içini dikkatlice yokladı, ama vaftiz babasının son hediyesinden geriye, enkazın en derin katmanında parlayan, kum taneleri gibi yapışan, toz haline gelmiş camdan başka bir şey kalmamıştı.

Harry doğruldu, kendisini kestiği keskin parçayı inceledi ve ona geri yansıyan kendi parlak yeşil gözünden başka bir şey görmedi. Parçayı yatağın üstünde okunmamış duran o sabahki Gelecek Postası'nın üzerine koydu ve acı hatıraların ve kırık aynanın keşfinin neden olduğu pişmanlık ve özlem darbelerinin ani akışını, sandığındaki geri kalan çerçöpe saldırarak durdurmaya teşebbüs etti.

Sandığı tamamen boşaltmak, işe yaramaz şeyleri atmak ve kalanları bundan sonra ihtiyacı olup olmayacağına göre iki yığına ayırmak bir saatini daha aldı. Okul ve Quidditch cüppeleri, kazanı, parşömeni, tüy kalemleri ve okul kitaplarının çoğu arkada bırakılmak üzere bir

köşeye yığılmıştı. Teyzesinin ve eniştesinin onlarla ne yapacağını merak etti; gecenin köründe onları yakacaklardı muhtemelen, korkunç bir suçun kanıtlarıymışçasına. Muggle giysileri, görünmezlik pelerini, iksir yapım seti, bazı kitaplar, Hagrid'in ona verdiği fotoğraf albümü, bir mektup yığını ve asası eski bir sırt çantasına yeniden toplanmıştı. Bir ön cepte Çapulcu Haritası ve içinde R.A.B. imzalı notla beraber madalyon vardı. Madalyona bu onur yeri değerli olduğu için verilmemişti -normalde değersizdi- onu elde etmenin bedeli için verilmişti.

Geriye beyaz baykuşu Hedwig'in yanında çalışma masasının üstünde duran oldukça büyük bir gazete yığını kalmıştı: Harry'nin bu yaz Privet Drive'da geçirdiği her gün için bir tane.

Yerden ayağa kalktı, esnedi ve masasına doğru ilerledi. Gazeteleri karıştırmaya ve teker teker çöp yığınına atmaya başlarken Hedwig hiç hareket etmedi. Baykuş uyuyordu ya da uyuma taklidi yapıyordu; şu sıralar kafesinden fazla uzaklaşamadığı için Harry'ye kızgındı.

Gazete yığının sonuna yaklaştığında Harry, yavaşladı ve yaz için Privet Drive'a vardığından kısa bir süre sonra geldiğini bildiği özel bir basımı aradı; ön sayfada Hogwarts'ta Muggle Araştırmaları öğretmeni olan Charity Burbage'in istifası üzerine ufak bir not olduğunu hatırlıyordu. Sonunda buldu. Onuncu sayfayı çevirerek çalışma masasının sandalyesine çöktü ve aradığı makaleyi tekrar okudu.

ALBUS DUMBLEDORE HATIRLANIYOR

Elphias Doge

Albus Dumbledore ile on bir yaşında tanıştım, Hogwarts'daki ilk günümüzde. Karşılıklı çekimimiz şüphesiz ikimizin de yabancı gibi hissettiği gerçeğinden kaynaklanıyordu. Okula gelmeden kısa bir süre önce ejderha çiçeği kapmıştım ve artık bulaşıcı olmamama rağmen benekli yüzüm ve yeşilimsi rengim çoğunu bana yaklaşmaya davet etmedi. Albus ise Hogwarts'a istenmeyen kötü şöhret yükü altında gelmişti. Neredeyse bir yıl önce babası Percival, üç genç Muggle üstünde vahşi ve tanınmış bir saldırı yüzünden suçlanmıştı.

Albus hiçbir zaman (Azkaban'da ölecek olan) babasının bu suçu işlediğini inkâr etmeye teşebbüs etmemişti; tam tersi, ona soracak cesareti topladığımda, bana babasının suçlu olduğunu bildiğini temin etti. Bunun ötesinde, birçoğunun onu zorlamaya teşebbüs etmesine rağmen, Dumbledore, bu üzücü olay hakkında konuşmayı reddetti. Bazıları, gerçekten de, babasının hareketini övme eğilimindeydi ve Albus'un da bir Muggle-düşmanı olduğunu varsaydılar. Daha yanlış düşünemezlerdi. Albus'u bilen herkesin tasdik edeceği gibi, en ufak bir anti-Muggle eğilimi göstermedi. Aslında, Muggle haklarına kararlı desteği, takip eden yılarda ona pek çok düşman kazandırdı.

Fakat birkaç ay içinde Albus'un kendi ünü babasınınkini gölgede bırakmaya başladı. İlk yılının sonunda, bir daha asla bir Muggle-düşmanının oğlu olarak tanınmadı, ama sadece okulda görülmüş en parlak öğrenci olarak tanındı. Onun arkadaşları olma ayrıcalığı olan bizler, onun örneğinden faydalandık; her zaman cömertçe

sağladığı yardımı ve teşvikinden söz etmeye gerek bile yok. Daha sonraları bana, onun en büyük memnuniyeti, öğretmekten aldığını itiraf etti.

Okulun verdiği her not ödülünü almakla kalmadı, yakın zaman içinde zamanın en göze çarpan büyülü isimleriyle düzenli mektuplaşmaya başladı; ünlü simyacı Nicholas Flamel, önemli tarihçi Bathilda Bagshot ve sihir teoristi Adalbert Wafling dâhil. Kâğıtlarının bazıları iyi bilinen basımlara ulaştı; Biçim Değiştirme Güncesi, Büyülerle Başa Çıkma ve Pratik İksirci gibi. Dumbledore'un gelecekteki kariyeri göz kamaştırıcı olacak gibiydi ve geriye kalan tek soru, ne zaman Sihir Bakanı olacağıydı. Sonraki yıllarda işi almak üzere olduğu sıkça öngörülmesine rağmen, hiçbir zaman Bakanlık hırsları olmadı.

Hogwarts'a başladıktan üç yıl sonra, Albus'un kardeşi, Aberforth okula geldi. Benzer değillerdi; Aberforth hiçbir zaman kitap kurdu değildi ve Albus gibi olmaksızın, anlaşmazlıkları mantıklı tartışmalarla değil, düellolarla hizaya sokmayı tercih ederdi. Fakat bazılarının söylediği gibi, kardeşlerin arkadaş olmadığını söylemek yanlış olur. Bu derecede farklı iki çocuk ellerinden geldiği kadar iyi geçindiler. Aberforth için, hakkını yemeyeyim, Albus'un gölgesi altında yaşamanın fazla rahatlatıcı bir deneyim olmadığı kabul edilmelidir. Sürekli onun boyunduruğu altında kalması, onunla arkadaş kalmasına karşı zorlu bir tehlikeydi ve bir kardeş olarak daha memnun edici olamazdı.

Albus ve ben, Hogwarts'tan ayrıldığımızda, birlikte o zamanlar geleneksel olan dünya turunu yapacaktık. Ayrı kariyerlerimize atılmadan önce yabancı büyücüleri ziyaret edecektik ve gözlemleyecektik. Fakat bir trajedi araya girdi. Yolculuğumuzun

arifesinde, Albus‘un annesi Kendra, Albus‘u ailenin başı, evin tek direği olarak bırakarak öldü. Gidişimi Kendra‘nın cenazesine taziyede bulunmaya gidecek kadar erteledim, sonra artık yalnız başıma sürdüreceğim yolculuğa çıktım. Bakacak kardeşleriyle ve onlara kalan çok az altınla Albus‘un bana eşlik etmesi artık mevzu bahis bile olamazdı.

Bu hayatımızda en az irtibatta olacağımız dönemdi. Albus‘a, belki biraz düşüncesizce, Yunanistan‘da Chimera'lardan ucu ucuna kaçmaktan, Mısırlı simyacılarla yaptığım deneylere kadar yolculuğumun güzelliklerini anlattığım mektuplar yazdım. Mektupları bana, öylesine parlak bir büyücü için hayal kırıcı derecede sıkıcı olduğunu tahmin ettiğim günlük yaşamının çok azını anlatıyordu. Kendi tecrübelerimin içine öyle dalmıştım ki, bir yıllık yolculuğumun sonlarına doğru Dumbledore‘ları bir trajedinin daha vurduğunu dehşet içinde duydum: kız kardeşi Ariana‘nın ölümü.

Ariana‘nın sağlığı uzun bir süre kötü durumda olmasına rağmen, darbe, annelerinin kaybından hemen sonra geldiği için, kardeşlerinin ikisi üzerinde de derin bir etki bırakmıştı. Albus‘a yakın olan herkes -ve ben kendimi bu şanslı insanların arasından sayarım- Ariana‘nın ölümünün ve Albus‘un bundan kendisini sorumlu tutmasının (elbette suçsuz olduğu halde), onun üzerinde sonsuza kadar iz bıraktığını kabul eder.

Eve döndüğümde çok daha yaşlı bir insanın acılarını yaşamış genç bir adam buldum. Albus önceden olduğundan daha ağzı sıkıydı ve çok daha az kaygısızdı. Sefaletine ek olarak, Arina‘nın kaybı, Albus ve Aberforth arasında yenilenmiş bir yakınlığa değil bir farklılaşmaya neden olmuştu. (Zamanla bu ortadan kalkacaktı -

daha sonraki yıllarda yakın olmasa da samimi bir ilişkiyi tekrar kurdular.) Fakat o zamandan sonra ailesi veya Ariana hakkında çok seyrek konuştu ve arkadaşları onlardan bahsetmemeyi öğrendi .

Takip eden yıllardaki zaferlerini başka tüy kalemler anlatacaktır. Dumbledore'un büyü bilgisinin durumuna, ejderha kanının on iki kullanımının keşfi dâhil sayısız katkısı, gelecek jenerasyonlara da fayda sağlayacak Büyüceşura'nın Baş Büyücüsü olarak yaptığı pek çok yargılamada gösterdiği, bilgeliğinin sağladığı katkı gibi. 1945'te Dumbledore ve Grindelwald arasında olan düelloya hala hiçbir Büyücü düellosu denk olmamıştır derler. Tanık olanlar, iki olağandışı büyücüyü savaşırken izlerlerken hissettikleri korku ve şaşkınlığı yazdılar. Dumbledore'un zaferi ve Büyücü Dünyası'na yaşattığı neticeleri, sihir tarihinde Uluslararası Gizlilik Yasası'nın çıkması veya Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin düşüşüne denk bir dönüm noktası olarak nitelendiriliyor.

Albus Dumbledore asla gururlu ya da kendini beğenmiş değildi; ne kadar görünürde gereksiz veya perişan olsa da herkeste değer verecek bir şey bulabilirdi ve inanıyorum ki çok erken yaşadığı kayıpları ona büyük bir insanlık ve sempati kazandırdı. Dostluğunu ne kadar özleyeceğimi kelimelerle tarif edemem, ama kaybım Büyücü Dünyası'nınkiyle kıyaslanamaz. Çünkü bütün Hogwarts müdürleri arasında en ilham kaynağı ve en sevilen olduğu sorgulanamaz. Yaşarken öldü: Her zaman daha iyisi için çalıştı ve onunla tanıştığım günkü kadar, ejderha çiçeği geçiren küçük bir çocuğa bir el uzatmaya son saatine dek gönüllüydü.

Harry okumayı bitirdi, ama biyografiye eşlik eden resme bakmaya devam etti. Dumbledore tanıdık, sevecen gülümsemesiyle gülüyordu, ama yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden bakarken, bir gazete baskısında olsa bile, Harry üzüntüyle karışık bir küçük düşme hissine kapıldı.

Dumbeldore‘u epey iyi tanıdığını düşünmüştü, ama bu biyografiyi okuduğundan beri, onu neredeyse hiç tanımadığını anlamak zorunda bırakılmıştı. Dumbledore‘un çocukluğunu veya gençliğini bir kere bile hayal etmemişti; sanki Harry‘nin onu tanıdığı gibi oluşmuştu, saygı uyandıran ve gümüşi saçlı ve yaşlı. Yeniyetme bir Dumbledore düşüncesi tuhaftı, aptal bir Hermione ya da arkadaş canlısı bir Patlar Uçlu Keleker düşünmek gibiydi.

Dumbledore‘a geçmişi hakkında soru sormayı hiç akıl etmemişti. Tuhaf, hatta münasebetsiz kaçacağına şüphe yoktu, ama her şeye rağmen, Dumbedore‘un Grindelwald‘la olan o efsanevi düellonun bir parçası olduğu genel bilgiydi ve Harry, Dumbledore‘a nasıl bir his olduğunu ya da diğer meşhur başarıları hakkında soru sormayı düşünmemişti. Hayır, hep Harry‘yi, geleceğini, planlarını tartışmışlardı... ve şimdi Harry‘ye öyle geliyordu ki, geleceğinin çok tehlikeli ve çok muallakta olduğu gerçeğine rağmen, Dumbledore‘a kendisi hakkında daha fazla soru soramadığında geri getirilemeyecek fırsatları kaçırmıştı, müdürüne sorduğu en kişisel sorunun, Dumbledore‘un dürüstçe cevaplamadığı tek soru olduğu konusunda şüphelenmesine rağmen:

"Aynaya baktığınızda siz ne görüyorsunuz?"

"Ben mi? Ben kendimi bir çift kalın yün çorap tutarken görüyorum."

Birkaç dakika düşündükten sonra Harry, biyografiyi gazeteden yırttı, dikkatlice katladı ve *Savunma Sihri ve Karanlık Sanatlara Karşı Kullanımı'n*ın ilk cildinin içine sıkıştırdı. Sonra gazetenin geri kalanını çöp yığınına attı ve odasına doğru döndü. Çok daha düzenliydi. Yerli yerinde olmayan tek şey, yatağın üstünde duran bugünün *Gelecek Postası ve* üstünde duran kırık ayna parçasıydı.

Harry odası boyunca yürüdü, ayna parçasını bugünün Posta'sının üstünden aldı ve gazeteyi açtı. Kıvrılmış gazeteyi teslim baykuşundan o sabah erkenden aldığında manşete bakıvermişti ve Voldemort hakkında hiçbir şey söylemediğini gördüğünde bir köşeye atmıştı. Harry, Bakanlık'ın Posta'ya Voldemort hakkındaki haberleri bastırmamak konusunda baskı yaptığına emindi. Bu yüzden ne kaçırdığını henüz şimdi görmüştü.

Ön sayfanın alt yarısı boyunca daha küçük bir başlık, Dumbledore'un uzun adımlarla yürüyüp endişeli göründüğü bir resminin üzerine yazılmıştı:

DUMBLEDORE - SONUNDA GERÇEKLER?

Birçoğu tarafından jenerasyonunun en büyük büyücüsü olarak görülen kusurlu dâhinin şok edici hikâyesi haftaya geliyor. Sakin, gümüş sakallı bilgenin popüler imajını soyarak, Rita Skeeter sorunlu çocukluğu, kanunsuz gençliği, hayat boyu süren kavgaları ve Dumbledore'un mezarına götürdüğü suçlu sırlarını açığa çıkarıyor. NEDEN Sihir Bakanı olması tavsiye edilen adam alelade

bir müdür olarak kalmaktan memnun kalmıştı? Zümrüdüanka Yoldaşlığı diye bilinen gizli organizasyonun gerçek amacı NEYDİ? Dumbledore sonuyla gerçekte NASIL karşılaştı?

Bunların cevapları ve daha fazlası yeni, Rita Skeeter tarafından yazılmış, Betty Braithwaite'in çok özel röportajlarını içeren şok biyografisi, Albus Dumbledore'un Hayatı ve Yalanları'nda keşfedilebilir, sayfa 13.

Harry gazeteyi yırtarcasına açtı ve sayfa on üçü buldu. Makalenin üstüne başka bir tanıdık yüzü gösteren bir resim konulmuştu: mücevherli gözlük takan ve düzgün kıvırcık sarışın saçlı bir kadın, besbelli galip bir gülümseme olması gereken bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyordu ve parmaklarını ona doğru oynatıyordu. Bu mide bulandırıcı görüntüyü görmezden gelmek için elinden geleni yapan Harry devamını okudu.

Acımasızlığıyla ünlü tüy kalem portrelerinin yansıttığının aksine, Rita Skeeter'ın kendisi çok daha sıcak ve yumuşak. Sıcacık evinin holünde beni karşıladıktan sonra, beni bir fincan çay, bir dilim dövme pastası ve söylemeye ne hacet, buharlı bir fıçı dolusu en taze dedikodular için doğru mutfağa yönlendiriyor.

"Elbette Dumbledore bir biyografçının rüyası," diyor Skeeter. "Öyle uzun, dolu bir yaşam ki, eminim kitabım pek çoğunun ilki olacak." Skeeter kesinlikle yarış çizgisinden çok çabuk kalktı. Dokuz yüz sayfalık kitabı Dumbledore'un Haziran'daki esrarengiz ölümünden sadece dört hafta sonra tamamlandı. Bu süper hızlı marifeti nasıl başardığını soruyorum.

"Ah, benim olduğum kadar uzun süre bir gazeteci olduğunuzda, bir son teslim tarihi için çalışmak ikinci doğanız haline geliyor. Büyücü dünyasının bütün hikâye için yaygara kopardığını biliyordum ve ihtiyacı karşılayacak ilk kişi olmak istedim."

Büyüceşura‘nın Özel Danışmanı ve Albus Dumbledore‘un uzun süreli arkadaşı olan Elphias Doge‘un yeni, genişçe tanınmış görüşlerinden bahsettim: "Skeeter‘ın kitabı bir Çikolatalı Kurbağa kartından daha az gerçek içeriyor."

Skeeter başını arkaya atarak gülüyor.

"Sevgili Dodgy! Birkaç yıl önce onunla deniz insanları hakları konusunda röportaj yaptığımı hatırlıyorum, tanrı onu korusun. Tamamen üşütük, Windermere Gölü‘nün dibinde oturduğumuzu sanıyor görünüyordu. Bana sürekli alabalıklara dikkat etmemi söyleyip durdu."

Buna rağmen Elphias Doge‘un yanlışlık suçlamaları pek çok yerde tekrarlandı. Skeeter gerçekten dört kısa haftanın Dumbledore‘un uzun ve olağanüstü hayatının tam resmini elde etmek için yeterli olduğunu düşünüyor mu?

"Ah, hayatım," diye gülümsüyor Skeeter, parmak eklemlerimi şefkatle sararak, "şişman bir torba dolusu Galleon, _'hayır‘ kelimesini duyma itirazı ve keskin güzel bir Tez_ Tekrar Tüyü aracılığıyla ne kadar bilgi elde edilebileceğini benim kadar iyi biliyorsun! İnsanlar Dumbledore‘a çamur atmak için kuyruğa giriyordu zaten. Herkes onun çok harika olduğunu düşünmüyordu, biliyorsun - pek çok önemli kişinin ayağına bastı. Ama yaşlı Dodgy Doge hipogrif gözlüklerini çıkarabilir çünkü pek çok gazetecinin uğrunda asasını vereceği bir kaynağa ulaştım, daha önce halk

içinde hiç konuşmamış, Dumbledore'a gençliğinin en karışık ve huzursuz döneminde yakın olan biri."

Skeeter'ın biyografisinin önceden tanınmış olması, Dumbledore'un suçsuz bir hayat yaşadığına inananlara kesinlikle şoklar yaşatacağı düşüncesi uyandırdı. Ortaya çıkardığı en büyük sürprizler nelerdi, diye soruyorum.

"Hadi canım, Betty, kimse kitabı almadan önemli kısımları söylemeyeceğim!" diye gülüyor Skeeter. "Ama hala Dumbledore'un sakalı kadar ak olduğuna inanan herkesin kaba bir uyandırılışa maruz kalacağına söz verebilirim! Şöyle diyelim ki, onun Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e karşı köpürdüğünü duyan kimsenin Dumbledore'un kendisinin gençliğinde Karanlık Sanatlar'la uğraştığını hayal edemezdi! Ve daha sonraki yıllarını hoşgörü için yalvararak geçiren bir büyücü için, gençliğinde tam olarak geniş fikirli biri değildi! Evet, Albus Dumbledore gerçekten nahoş bir geçmişe sahipti, hakkında konuşulmaması için çok uğraştığı şüpheli bir aile de cabası."

Skeeter'ın on beş yıl önce Büyüceşura tarafından Sihrin Yanlış Kullanımı yüzünden tutuklanması ufak bir skandal yaratan Dumbledore'un kardeşi Aberforth'dan mı bahsettiğini soruyorum.

"Ah, Aberforth tezek yığının sadece ucu," diye gülüyor Skeeter. "Yo, yo, keçilerle oyalanmaya yatkınlığı olan bir kardeşten çok daha kötü bir şeyden bahsediyorum. Muggle sakatlayan babadan da kötü - Dumbledore ikisini de sessiz tutamadı zaten, ikisi de Büyüceşura tarafından suçlandı. Hayır, benim ilgimi çeken, anne ve kız kardeşti ve biraz didiklemek, bir pislik yuvasını açığa çıkardı - ama söylediğim gibi, detaylar için dozudan on ikinci bölüme kadar olan

kısmı beklemeniz gerekecek. Şimdi söyleyebileceğim tek şey, Dumbledore'un burnunun kırılmasından hiç bahsetmemesine hiç şaşırmamak lazım."

Aile kirli çamaşırlarına rağmen Skeeter, Dumbledore'un pek çok sihirli keşiflerine yol açan dehayı inkâr mı ediyordu?

"Kafası çalışıyordu," diye kabul ediyor, "fakat şimdi pek çoğu, sözüm ona başarılarının hepsi için tam bir övgü kazanabilir olup olmadığını sorguluyor. On altıncı bölümde açığa çıkardığım gibi, Ivor Dillonsby, Dumbledore onun kâğıtlarını 'ödünç' aldığında ejderha kanının sekiz kullanımını çoktan keşfettiğini iddia ediyor."

Ama Dumbledore'un başarılarının bazılarının önemini inkâr etmeye cüret etmem. Peki ya Grindelwald'ı meşhur yenişi?

"Ah, şimdi, Grindelwald'dan bahsettiğine sevindim," diyor Skeeter, boşuna ümit verici bir gülümsemeyle. "Korkarım Dumbledore'un muhteşem zaferi yüzünden gözleri buğulananlar kendilerini bir bomba için hazırlasınlar - ya da belki bir Tezek bombası, gerçekten çok kirli bir iş. Söyleyeceğim tek şey, gerçekten muhteşem efsanevi bir düello olduğuna çok emin olmayın. Kitabımı okuduktan sonra insanlar, Grindelwald sadece asasının ucundan beyaz bir mendil çıkarıp sessizce geldiği sonucuna varmak zorunda kalabilir!"

Skeeter bu ilgi çekici konu hakkında daha fazla şey ele vermek istemiyor, bu yüzden okuyucularını şüphesiz her şeyden daha fazla hayran bırakacak ilişkiye dönüyoruz.

"Ah, evet," diyor Skeeter, canlılıkla başını sallayarak, "bütün Potter-Dumbledore lişkisine tam bir bölüm adıyorum. Sağlıksız, hatta sinsi deniyor. Tekrar, okuyucularınızın tüm hikâye için

kitabımı almaları gerekecek, ama Dumbledore'un Potter'a doğal olmayan bir ilgi beslediğine şüphe yok. Çocuğun iyiliğini düşünüp düşünmediğini - eh, göreceğiz. Potter'ın çok acılı bir ergenlik geçirdiği gerçekten bilinen bir sır."

Skeeter'a geçen sene çok ses getiren bir röportaj yaptığı Harry Potter'la hala irtibatta olup olmadığını soruyorum: Potter'ın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in döndüğüne dair inancı hakkında ilk kez konuştuğu, ani atak yapan bir parçaydı.

"Ah, evet, yakın bir bağ kurduk," diyor Skeeter. "Zavallı Potter'ın çok az gerçek dostu var ve hayatının çok zorlayıcı bir döneminde tanıştık - Üçbüyücü Turnuvası. Ben muhtemelen gerçek Harry Potter'ı tanıyan yaşayan çok az kişiden biriyim."

Dumbledore'un son saatleri hakkındaki birçok dedikoduya gelelim. Skeeter, Dumbledore öldüğünde Potter'ın orda olduğuna inanıyor mu?

"Eh, çok fazla söylemek istemiyorum -hepsi kitapta- ama Hogwarts şatosunun içindeki görgü tanıkları, Potter'ı Dumbledore'un düşüşünden, atlayışından ya da itilişinden birkaç dakika sonra olay mahallinden kaçarken gördü. Potter, daha sonra garezi olduğu bilinen adamın, Severus Snape'in aleyhinde kanıt verdi. Her şey göründüğü gibi mi? Bu büyücü toplumunun muhakemesine kalmış - benim kitabımı okuduktan sonra."

Bu ilginç noktayla beraber, kalkıyorum. Skeeter'ın anında çok satanlar listesine girecek bir kitabı tüy kaleme aldığına şüphe yok. Bu arada Dumbledore'un hayranlar topluluğu, kahramanları hakkında ortaya çıkacak olanlar hakkında ürperiyor olabilir.

Harry makalenin sonuna ulaştı, ama sayfaya boş boş bakmaya devam etti. Tiksinti ve öfke, içinde kusmuk gibi yükseldi; tüm gücüyle gazeteyi buruşturup taşmış çöp tenekesinden yükselmiş çöpün birleştiği duvara attı

Odada körlemesine, ne yaptığının farkında olmadan, Rita‘nın makalesinden rasgele cümleler kafasında yankılanırken volta atmaya, boş çekmeceleri açmaya ve kitapları alıp tekrar aynı yığınların üstüne yerleştirmeye başladı: “*Bütün Potter-Dumbledore ilişkisine tam bir bölüm...*”, “*Sağlıksız, hatta sinsi deniyor...*”, “*Kendisinin gençliğinde* Karanlık Sanatlar‘la uğraştığını...”, “*Pek çok gazetecinin uğrunda asasını vereceği bir kaynağa ulaştım...*”

"Yalanlar!" diye böğürdü Harry ve pencereden çim makinesini başlatmak için duraklamış olan yan komşusunun endişeyle yukarı baktığını gördü.

Harry yatağın üstüne sertçe oturdu. Kırık ayna parçası ondan uzaklaştı; onu aldı ve Dumbledore‘dan Rita Skeeter‘ın ününe leke sürmek için kullandığı yalanları tekrar tekrar düşünerek parmaklarıyla çevirdi...

En parlağından mavi bir parlama. Harry dondu ve kesilmiş parmağı yine aynanın sivri kenarı üzerinde kaydı. Hayal görmüştü, öyle olmalıydı. Omzunun üzerinden baktı, ama duvar Petunia Teyze‘nin seçtiği hastalıklı şeftali rengiydi: Orada aynanın yansıtabileceği mavi olan hiçbir şey yoktu. Tekrar ayna parçasına baktı ve ona bakan kendi parlak yeşil gözünden başka bir şey görmedi.

Hayal görmüştü, başka bir açıklaması yoktu; hayal görmüştü, çünkü ölmüş müdürünü düşünüyordu. Kesin olan bir şey varsa, o da Albus

Dumbledore‘un parlak mavi gözleri onu bir daha hiç delip geçmeyecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: DURSLEY'LERİN GİDİŞİ

Ön kapının çarpışı merdivenlerde yankılandı ve birisi kükredi, "Ah! Sen!"

On altı yıldır bu şekilde hitap edilen Harry‘nin, ona seslenenin eniştesi olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktu, yine de hemen cevap vermedi. Hala, Dumbledore‘un gözünü gördüğünü sandığı o kısa anı düşünüyordu. Eniştesi "ÇOCUK!" diye böğürdüğü zaman, yavaşça yatağından kalkıp yatak odasının kapısına doğru yöneldi, elindeki kırık aynayı, yanında götüreceği diğer şeylerle dolu sırt çantasına eklemek için durdu.

"Zamanın doldu!" diye kükredi Vernon Dursley, Harry merdivenlerin başında belirdiği zaman, "Aşağı in. Konuşmak istiyorum!"

Harry merdivenlerden indi, elleri pantolonunun cebindeydi. Odaya bakındığında üç Dursley‘in de orada olduğunu gördü. Toplanmak için giyinmişlerdi; Vernon Enişte açık kahve fermuarlı bir mont içindeyken Dudley, Harry‘nin geniş, sarışın, kaslı kuzeni, deri montunun içindeydi .

"Evet?" diye sordu Harry.

"Otur!" dedi Vernon Enişte. Harry kaşlarını kaldırdı. "Lütfen!" diye ekledi Vernon Enişte, kelime boğazına saplanmış gibi hafifçe irkilerek.

Harry oturdu. Neyle karşılaşacağını bildiğini düşündü. Eniştesi volta atmaya başlamıştı, Petunia Teyze ve Dudley, adamın hareketlerini meraklı ifadelerle izliyorlardı. Sonunda, büyük mor yüzü konsantrasyonla kasıldı. Vernon Enişte, Harry'nin önünde durdu ve konuştu.

"Fikrimi değiştirdim," dedi.

"Aman ne şaşırtıcı," dedi Harry.

"O ses tonunda konuşmayacaktın." diye başladı Petunia Teyze tiz bir sesle, ama Vernon Dursley durması için işaret etti.

"Hepsi tamamen zırvalık," dedi Vernon Enişte, küçük domuz gözleriyle Harry'ye öfke dolu bakarak. "Hiçbir kelimesine inanmadığıma karar verdim. Olduğumuz yerde kalıyoruz, hiçbir yere gitmiyoruz."

Harry, eniştesine baktı ve can sıkkınlığıyla eğlenme karışımı bir şey hissetti. Vernon Dursley son dört haftanın her yirmi dört saatinde bir fikrini değiştiriyordu, her fikrini değiştirdiğinde arabaya eşyaları yerleştiriyor, boşaltıyor ve tekrar yerleştiriyordu. Harry'nin favori anı, son yeniden toplanmadan sonra Dudley'nin dambıllarını çantasına koyduğundan habersiz olan Vernon Enişte'nin, bavulu bagaja koymaya kalkıştığı sıradaki acı içindeki düşüşü ve durmadan küfür edişiydi.

"Sana göre," dedi Vernon Enişte, oturma odasındaki volta atışını sürdürerek, "biz -Petunia, Dudley ve ben- tehlikedeyiz, şey yüzünden - şeyden”

"Benim türümdeki insanlardan, değil mi?" dedi Harry.

"İşte, buna inanmıyorum," diye tekrar etti Vernon Enişte, yeniden Harry'nin önünde durarak. "Bütün gece boyunca yarı uyanıktım ve tekrar tekrar düşündüm ve inanıyorum ki bu, evi almak için çevirdiğin bir entrika."

"Evi?" diye tekrar etti Harry. "Ne evi?"

"Bu ev!" diye bağırdı Vernon Enişte, alnındaki damar atmaya başladı. "Bizim evimiz! Buralarda ev fiyatları hızla artıyor! Bizi ayak altından çıkarıp biraz hokus pokus yapacaksın ve biz farkına varmadan ev senin üzerine olacak ve -"

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Harry. "Evi almak için çevirdiğim bir entrika? Gerçekten de göründüğün kadar salak mısın?"

"Sakın buna cüret etme -!" diye cıyakladı Petunia Teyze, ama yine Vernon ona susmasını işaret etti. Görünüşünün aldığı şekil, Harry'nin işaret ettiği tehlikeye nazaran hiçbir şeydi .

"Unutmuşsundur diye söylüyorum," dedi Harry, "Benim zaten bir evim var, vaftiz babam bıraktı. Bu durumda bu evi neden isteyeyim? Mutlu anılar yüzünden mi?"

Sessizlik oldu. Harry, bununla eniştesini etkilediğini düşünüyordu .

"İddia ediyorsun ki," dedi Vernon Enişte, yeniden volta atmaya başlayarak, "şu Lord şey -"

"- Voldemort," dedi Harry sabırsızca, "ve bunun üzerinden yüz kez geçtik. Bu bir iddia değil, bir gerçek. Dumbledore geçen sene söyledi size, Kingsley ve Mr. Weasley -"

Vernon Dursley kızgınca omuzlarını silkti ve Harry, eniştesinin yaz tatili boyunca iki yetişkin büyücü tarafından yapılan habersiz ziyaretleri hafızasından silmeye çalıştığını tahmin etti. Kingsley

Shacklebolt ve Arthur Weasley‘nin kapı girişinde belirmeleri, Dursley'ler için hiç hoş olmayan bir şoktu. Ama Harry kabul ediyordu, Mr Weasley bir keresinde oturma odalarının yarısını yok etmişti ve yeniden belirmesinin Vernon Enişte‘yi memnun etmesi beklenecek bir şey değildi .

"- Kingsley ve Mr. Weasley de açıkladılar," diye üsteledi Harry acımasızca, "Ben on yedi yaşında olduğum zaman, beni koruyan koruyucu büyü kalkacak ve bu beni olduğu kadar sizi de korumasız bırakacak. Yoldaşlık, Voldemort‘un sizi hedefleyeceğinden emin, size işkence edip benim nerede olduğumu öğrenmeye çalışacak ya da sizi esir aldığı zaman benim gelip sizi kurtarmaya çalışacağımı düşünecek."

Vernon Enişte ve Harry‘nin gözleri birleşti. Harry, o an için ikisinin de aynı şeyi düşündüğünden emindi. Sonra Vernon Enişte yürümeyi sürdürdü ve Harry devam etti, "Gidip saklanmalısınız ve Yoldaşlık yardım etmek istiyor. Size çok sağlam bir koruma teklif edildi, olabilenin en iyisi. "

Vernon Enişte bir şey demedi, ama volta atmaya devam etti. Dışarıda güneş alçalmaya başladı. Yan komşunun çim biçme makinesi tekrardan durdu.

"Sihir Bakanlığı diye bir şey var sanıyordum?" diye sordu Vernon Enişte beklenmedik bir şekilde .

"Var," dedi Harry şaşırarak.

"Eh, öyleyse neden onlar koruyamıyor bizi? Bana öyle geliyor ki, masum kurbanlar olarak, işaretlenmiş bir adamı barındırmaktan başka bir suçumuz yokken, hükümet korumasını hak ediyoruz! "

Harry güldü; kendine hakim olamamıştı. Eniştesinin, bu küçük gördüğü ve güvenmediği dünyada bile umutlarını bir kuruma bağlaması tam ona göre bir davranıştı.

"Mr Weasly ve Kingsley'nin söylediklerini duydunuz," diye cevapladı Harry. "Bakanlık'ın içine sızdıklarını düşünüyoruz."

Vernon Enişte büyük adımlarla şömineye doğru yürüdü ve öyle şiddetle soludu ki, büyük siyah bıyığı hala mor ve konsantrasyondan kasılmış olan suratında dalgalandı.

"Pekala," dedi. Tekrar Harry‘nin önünde durarak, "Pekala, diyelim ki tartışmanın hatırı üzerine bu korumayı kabul ettik. Hala neden Kingsley‘yi alamadığımızı anlamıyorum."

Harry gözlerini devirmemeyi başardı, ama zorlukla. Bu soru üzerinden de en az yarım düzine kez geçilmişti.

"Söylediğim gibi," dedi dişlerini sıkarak, "Kingsley, Mug- demek istediğim, sizin başkanınızı koruyor."

"Kesinlikle - en iyileri o!" dedi Vernon Enişte, boş televizyon ekranını işaret ederek. Dursley'ler Kingsley'yi haberlerde Muggle Başkanı'nın bir hastaneyi ziyaret edişi sırasında ona eşlik ederken görmüşlerdi. Bu, ve Kingsley‘nin bir Muggle gibi giyinmede gösterdiği ustalık, kesin bir güven telkin eden sakin ve derin sesinden söz etmeye bile gerek yok, Dursley'lerin ona daha önce hiçbir büyücüye yaklaşmadıkları bir şekilde yaklaşmasını sağladı ve tabii ki onu küpe takarken görmemişlerdi.

"Eh, o kapıldı," dedi Harry. "Ama Hestia Jones ve Dedalus Diggle bu işlerde daha iyiler -"

"Eğer CV‘lerini görseydik..." diye başladı Vernon Enişte, ama Harry sabrını yitirdi. Eniştesinin üzerine yürüyerek "Bütün bunlar, kazalar, kaza değiller - çarpışmalar ve patlamalar ve raydan çıkan tren haberleri, son izlediğimizden bu yana her ne olmuşsa. İnsanlar ortadan kayboluyorlar ve ölüyorlar ve arkasında o var - Voldemort. Size tekrar tekrar anlattım, Muggle‘ları zevk için öldürüyor. Sis bile Ruh Emiciler yüzünden oluyor ve eğer ne olduklarını hatırlayamıyorsan, oğluna sor!"

Dudley‘nin eli ani bir hareketle ağzına gitti. Ebeveynlerinin ve Harry‘nin gözleri üzerinde, ellerini yavaşça indirdi ve sordu, "Onlardan... daha fazla mı var?"

"Daha fazla?" diye güldü Harry. "Bize saldıran o ikisinden fazla demek istiyorsun? Tabii ki yüzlerce var, belki bu kez binlerce, korku ve umutsuzlukla beslendiklerine göre -"

"Pekala, bu kadar kabadayılık yeter," diye bağırdı Vernon Enişte. "Anlatmak istediğini anlattın -"

"Öyle umarım," dedi Harry, "çünkü ben on yedi olduğum zaman, hepsi - Ölüm Yiyenler, Ruh Emiciler, belki İnferi bile -karanlık bir büyücü tarafından büyülenmiş cesetler- sizi bulup saldıracak. Ve eğer en son büyücüleri alt etmeye çalıştığınızda ne olduğunu hatırlıyorsanız, sanırım yardıma ihtiyacınız olduğu konusunda hemfikir olacaksınız."

Kesin bir sessizlik oluştu, Hagrid'in tahta ön kapıyı devirmesinin yankısı yıllardır devam ediyor gibiydi. Petunia Teyze, Vernon Enişte'ye bakıyordu; Dudley gözlerini Harry‘ye dikmişti. Sonunda Vernon Enişte ağzından kaçırdı, "Ama peki ya benim işim ne olacak?

Dudley‘nin okulu ne olacak? Sanmıyorum ki bu tarz şeyler bir avuç tembel büyücü için önemli olsun -"

"Anlamıyor musun?" diye bağırdı Harry. *"Size işkence edecekler ve sizi öldürecekler, tıpkı anne ve babama yaptıkları gibi!"*

"Baba," dedi Dudley yüksek sesle, "Baba - ben şu Yoldaşlık insanlarıyla birlikte gideceğim."

"Dudley," dedi Harry, "hayatında ilk kez mantıklı bir şey söyledin."

Savaşın kazanıldığını biliyordu. Eğer Dudley, Yoldaşlık‘ın yardımını kabul edecek kadar korkmuşsa, ebeveynleri de ona eşlik edecekti. Dudleycik'lerinden ayrılmaları söz konusu bile olamazdı. Harry şömine rafının üzerindeki saate baktı.

"Beş dakika içinde burada olacaklar," dedi, Dursley'lerden biri cevap verdiğinde odadan ayrıldı. Teyzesinden, eniştesinden ve kuzeninden ayrılacak olma durumunu büyük bir sevinçle karşılayacaktı, ama yine de havada bir gariplik seziliyordu. On altı yıllık katı bir hoşnutsuzluktan sonra biri diğerine ne diyebilirdi ki?

Odasına geri dönünce Harry, sırt çantasıyla oyalanarak zaman öldürdü, sonra Hedwig‘in kafesinin parmaklıklarından içeri birkaç baykuş çerezi attı. Boğuk bir gümbürtüyle kafesin zeminine düştüler, Hedwig görmezden geldi.

"Yakında ayrılıyoruz buradan, çok yakında," dedi Harry kuşa. "Ve sonra sen tekrar uçabileceksin."

Kapı zili çaldı. Harry tereddüt etti, sonra odasından çıkıp merdivenlerden indi. Hestia ve Dedalus‘un Dursley'lerle tek başlarına başa çıkabilecekleri düşüncesi biraz fazlaydı.

"Harry Potter!" diye cikledi hevesli bir ses Harry kapıyı açtığı sırada; küçük bir adam leylak rengi bir şapka içinde uzun bir reverans yaptı. "Bu ne büyük bir onur!"

"Teşekkürler, Dedalus," dedi Harry koyu saçlı Hestia üzerinden, suratına küçük ve utangaç bir gülümseme oturtarak. "Bunu yaptığınız için gerçekten çok iyisiniz... İçerdeler, teyzem, eniştem ve kuzenim..."

"Harry Potter'ın akrabalarına iyi günler!" dedi Dedalus, neşeyle oturma odasına doğru büyük adımlarla yürüdü. Dursley'ler bu şekilde hitap edilmekten ötürü hiç de hoşnut değildiler; Harry iyiden iyiye bir fikir değişimi bekledi. Dudley cadı ve büyücünün göz hizasından kaçınarak annesinin yanına büzüldü .

"Görüyorum ki toplanmış ve hazırsınız. Mükemmel! Plan, Harry'nin de size söylediği gibi çok basit," dedi Dedalus, yelek cebinden kocaman bir cep saati çıkarıp inceleyerek. "Harry ayrılmadan önce ayrılmalıyız. Evinizde sihir kullanmak tehlikeli olduğuna göre - Harry'nin hala reşit olmaması Bakanlık'a onu tutuklamak için bir bahane verir - arabayla gideceğiz, sizin için seçtiğimiz güvenli bölgeye doğru buharlaşmadan önce on mil falan uzaklaşmamız gerekiyor. Araba kullanmasını biliyor musunuz, yoksa ben mi süreyim?" diye sordu Vernon Enişte'ye nazikçe.

"Araba kullanmasını bilmek mi -? Tabii ki lanet olasıca arabayı nasıl kullanacağımı biliyorum!" dedi Vernon Enişte.

"Çok akıllısınız, efendim, çok akıllı. Ben şahsen o bütün düğme ve göstergeler tarafından üçkağıda getiriliyorum," dedi Dedalus, ağzından çıkan her bir kelimeyle görülebilir ölçüde plana olan

güvenini yitiren Vernon Dursley‘yi açıkça pohpohladığı izlenimindeydi.

"Araba bile süremiyor," diye mırıldandı dilinin ucuyla, bıyığı kızgınca ttiredi, ama neyse ki ne Dedalus ne de Hestia onu duymuşa benziyorlardı.

"Sen, Harry," diye devam etti Dedalus, "burada koruyucunu bekleyeceksin. Ayarlamalarda biraz değişiklik oldu -"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Harry bir kerede. "Sanıyordum ki Deli Göz gelecek ve Yarı-Cisimlenme yapacağım?"

"Öyle yapamayız," dedi Hestia kısaca, "Deli Göz açıklayacak."

Suratlarında tamamen ne olup bittiğini anlamadıklarını belirten ifadelerle konuşmaları dinleyen Dursley'ler, keskin bir çığlık duyulduğunda sıçradılar, *"Acele edin!"* Harry sesin Dedalus'un cep saatinden geldiğini anlayana dek odanın her yerine baktı.

"Oldukça haklı, çok sıkı bir programda hareket ediyoruz," dedi Dedalus, saatine onaylayarak kafa salladı ve tekrar yelek cebine yerleştirdi. "Yapmaya çalıştığımız şey, senin evden ayrılış anınla ailenin buharlaşma anını denk getirmek Harry, böylelikle büyünün bozulduğu anda hepiniz güvenli bir yere doğru gidiyor olacaksınız."

Dursley'lere döndü, "Eh, toplandık ve gitmeye hazır mıyız?"

Kimse cevap vermedi. Vernon Enişte hala şok ifadesiyle Dedalus‘un yelek cebindeki şişkinliğe bakıyordu.

"Belki biz dışarıda, holde beklemeliyiz, Dedalus," diye mırıldandı Hestia. Harry ve Dursley'ler karşılıklı sevgi dolu ve büyük ihtimalle ağlamaklı bir şekilde veda ederken, odada kalmalarının açıkça düşüncesizlik olacağını düşündü.

"Gerek yok," diye mırıldandı Harry. Vernon Enişte uzatmadan yüksek sesle, "Eh, o zaman hoşça kal çocuk," dedi.

Sağ kolunu Harry‘ye tokalaşmak için uzattı, ama son anda bunu yapamayacakmış gibi göründü, yalnızca yumruğunu sıktı ve bir metronom gibi ileri geri sallamaya başladı.

"Hazır mısın Duddy?" diye sordu Petunia, huysuzca el çantasının tokasını kontrol ederek, neticede Harry‘ye bakmaktan kaçındı.

Dudley cevap vermedi ama Harry‘ye küçük dev Grawp‘ı hatırlatan bir şekilde olduğu yerde ağzı yarı açık olarak durdu.

"Hadi o zaman," dedi Vernon Enişte.

Dudley "Anlamıyorum," diye mırıldandığı zaman oturma odasının kapısına ulaşmıştı bile .

"Neyi anlamıyorsun balkabağım?" diye sordu Petunia Teyze oğluna bakarak .

Dudley geniş, jambona benzeyen elini kaldırıp Harry‘yi işaret etti.

"O neden bizimle gelmiyor?"

Vernon Enişte ve Petunia Teyze Dudley‘ye bakakalıp öyle bir dondular ki, sanki çocuk az önce balerin olmak istediğini ifade etmişti.

"Ne?" dedi Vernon Enişte yüksek sesle.

"Neden o da bizle gelmiyor?" diye sordu Dudley.

"Eh, o - gelmek istemiyor," dedi Vernon Enişte, Harry‘ye bir bakış atıp ekledi, "İstemiyorsun, değil mi?"

"Hem de hiç," dedi Harry.

"Tamam işte," dedi Vernon Enişte Dudley‘ye. "şimdi gidelim hadi."

Odadan dışarı çıktı. Ön kapının açıldığını duydular, ama Dudley kıpırdamadı, birkaç tedirgin adımdan sonra Petunia Teyze de durdu.

"Şimdi ne var?" diye havladı, tekrar kapıda beliren Vernon Enişte .

Öyle görünüyorduki Dudley, söylemek istediği şeyleri kelimelere dökmekte zorlanıyordu. Birkaç dakikalık acı verici bir iç mücadeleden sonra, "Ama nereye gidecek?" dedi .

Petunia Teyze ve Vernon Enişte birbirlerine baktılar. Dudley‘nin onları korkuttuğu belli oluyordu. Hestia Jones sessizliği bozdu.

"Ama... emimin ki yeğeninizin nereye gittiğini biliyorsunuz?" diye sordu sersemlemiş bir şekilde .

"Kesinlikle biliyoruz," dedi Vernon Dursley. "Sizin türünüzün olduğu bir yere gidiyor, değil mi? Pekala Dudley, hadi arabaya bin, adamı duydun, acelemiz var."

Yine, Vernon Dursley ön kapıya doğru yürüdü, ama Dudley takip etmedi.

"Bizim türümüzün olduğu bir yere mi gidiyor?"

Hestia çok öfkeli görünüyordu. Harry bu tepkiyle daha önce karşılaşmıştı, cadılar ve büyücüler ünlü Harry Potter‘ın yakın akrabalarının ona bu kadar az ilgi gösterdiklerini öğrendikleri zaman donup kalıyorlardı.

"Sorun değil," dedi onu inandırmak istercesine. "Gerçekten fark etmiyor."

"Fark etmiyor mu?" diye tekrar etti Hestia, sesi gittikçe yükseliyordu.

"Bu insanlar neler yaşadığını anlamıyorlar mı? Ne gibi bir tehlike içinde olduğunu? Voldemort karşıtı hareket içinde nasıl eşsiz bir rol üstlendiğini?

"Şey - hayır, anlamıyorlar," dedi Harry. "Onlar benim vakit kaybı olduğumu düşünüyorlar aslında, ama alıştım -"

"Senin bir vakit kaybı olduğunu düşünmüyorum."

Eğer Harry, Dudley'nin dudaklarının kıpırdadığını görmeseydi, buna inanmayabilirdi. Bununla birlikte, konuşanın gerçekten kuzeni olduğunu kabul edinceye dek Dudley'ye birkaç saniye boyunca gözlerini dikip baktı. Dudley kızardı. Harry şaşırdı ve utandı.

"Eh... şey... sağol Dudley."

Yeniden, Dudley mırıldanmadan önce, ifade etmek için çok ağır olan düşüncelerle boğuşuyor gibi göründü, "Sen benim hayatımı kurtardın."

"Pek sayılmaz," dedi Harry. "Ruh Emiciler'in senden alacağı şey ruhundu..."

Kuzenine merakla baktı. Harry, Privet Drive'a geri gelmek zorunda kaldığında yalnızca konuşmak zorunda olduğu zamanlarda konuşup vaktinin geri kalanını odasında geçirmişti; bu veya geçen yaz boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. Sabah devirdiği soğuk çayla dolu kupanın bubi tuzağı olmadığı Harry'nin kafasına dank etti. Daha çok duygulanmış gözükse de, yine de Dudley'nin kendi duygularını açıklama yeteneğini sonlandırmış gözükmesinden hafif rahatlamıştı. Ağzını bir iki kez daha açıp kapadıktan sonra Dudley, kırmızı suratıyla sessizce durdu.

Petunia Teyze göz yaşlarına büründü. Hestia Jones‘un ona attığı onaylayıcı bakış, Petunia Teyze Harry yerine Dudley‘ye doğru koşup onu kucakladığı zaman öfkeli bir bakışa dönüştü .

"Ç-çok tatlısın, Dudders..." diye ağladı çocuğun kocaman göğsü üzerinde. "N-ne kadar tatlı bir çocuk... t-teşekkür ediyor..."

"Ama teşekkür ettiğini falan söylemedi!" dedi Hestia içerlemişçesine. "Söylediği şey yalnızca, Harry‘nin bir vakit kaybı olduğunu düşünmediğiydi!"

"Evet, ama bu eğer Dudley‘den geliyorsa '*seni seviyorum*‘ gibi bir şeydir," dedi Harry, Petunia Teyze‘nin sanki Dudley az önce Harry‘yi yanan bir binadan kurtarmışçasına onu sıkıca kavramasını izlerken, can sıkıntısı ve gülme isteği arasında kalmıştı .

"Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye kükredi Vernon Enişte, oturma odasının kapısında yeniden belirerek. "Çok sıkı bir programla hareket ettiğimizi sanıyordum!"

"Evet-evet, öyle yapıyoruz," dedi, bütün bu olayları izlemeye dalmış Dedalus Diggle ve şimdi kendini toparlıyordu. "Gerçekten gitmeliyiz, Harry-"

Öne doğru sendeledi ve iki eliyle uzanıp Harry‘nin elini sıktı.

"-iyi şanslar. Umarım tekrar karşılaşırız. Büyücülük dünyasının yükü senin omuzlarında."

"Ah," dedi Harry, "evet. Teşekkürler."

"Elveda, Harry." dedi Hestia, o da elini sıktı. "İyi dileklerimiz seninle."

"Umarım her şey yolundadır," dedi Harry, Petunia Teyze ve Dudley‘ye bakarak.

"Ah, eminim çok iyi arkadaş olacağız," dedi, nazikçe şapkasını sallayıp odadan ayrılan Diggle. Hestia onu takip etti.

Dudley kendini nazikçe annesinin pençelerinden kurtardı ve onu büyüyle tehdit etme dürtüsünü güçlükle bastıran Harry‘ye doğru yürüdü. Sonra Dudley büyük pembe elini uzattı.

"Vay canına Dudley," dedi Harry, Petunia Teyze‘nin yeniden başlayan zırlamasının üzerine. "Ruh Emiciler senin içine başka bir kişilik mi yerleştirdiler?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Dudley. "Görüşürüz, Harry."

"Evet..." dedi Harry, Dudley‘nin elini alıp sıkarak. "Belki. Kendine iyi bak Koca D."

Dudley neredeyse gülümsedi, sonra hantalca yürüyerek odadan çıktı. Harry onun ağır ayaklarının çakıl taşıyla döşeli yolda çıkardığı sesleri duydu ve sonra bir araba kapısı kapandı.

Petunia Teyze suratının yarısı mendile gömülmüş bir halde sesin geldiği yere bakındı. Kendini Harry‘le yalnız bulmayı beklemiyordu. Aceleyle mendilini cebine yerleştirdi ve "Eh, hoşça kal," dedi ve Harry‘ye bakmaksızın kapıya doğru yürüdü .

"Hoşçakal," dedi Harry.

Kadın durdu ve geri baktı. Bir an için Harry teyzesinin ona bir şey söylemek istediği gibi garip bir hisse kapıldı. Kadın ona garip, gergin bir bakış attı ve konuşmak üzere gibi göründü, ama sonra kafasını silkeleyerek kocası ve oğlunun arkasından koşarcasına odadan çıktı.

-

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
YEDİ POTTER

Harry yatak odasına koşarak geri döndü, tam pencereye yetiştiği sırada Dursley'lerin arabasının yola koyulduğunu gördü. Dedalus'un silindir şapkası arka koltukta Petunia Teyze ve Dudley'nin arasında net bir şekilde görünüyordu. Araba Privet Drive'ın bitiminde kavşaktan sağa döndü, penceresi batmakta olan güneşte bir anlığına kızıl renkte parıldadı ve sonra görünürden kayboldu .

Harry, Hedwig'in kafesini, Ateşoku'nu, ve sırt çantasını alıp, garip bir şekilde toplu olan yatak odasına tarayan gözlerle baktı ve hantal bir şekilde kafesi, süpürgeyi ve çantasını taşıyıp, merdivenlerin dibine koyduğu salona doğru yola koyuldu. Işık hızlı bir şekilde azalıyordu, salon akşamın ışıklarının oluşturduğu gölgelerle dolmuştu. Orada, sessizliğin ortasında, öylece durup, evi son kez terk etmek üzere olduğunu bilmek çok garip hissettirdi. Uzun süre önce, Dursley'ler eğlenmeye gittiği zaman evde yalnız bırakılmasıyla, saatlerce süren yalnızlığı ender görülen bir zevkti. Buzdolabından lezzetli bir şeyler aşırması dışında, aceleyle üst kata çıkıp Dudley'nin bilgisayarında oyun oynar ya da televizyon karşısına geçip, istediği kadar kanalları değiştirirdi. O zamanları hatırlamak ona garip, anlamsız bir duygu verdi; kaybettiği küçük bir kardeşini hatırlamak gibi bir şeydi .

"Mekâna son bir kere bakmak istemiyor musun?" diye sordu Harry, hâla kafası kanadının altında olup ona bakmayan Hedwig'e. "Bir daha buraya geri dönmeyeceğiz. Tüm o iyi anıları hatırlamak istemiyor musun? Yani, şu paspasa bak. Ne anılardı... Dudley, ben

onu Ruh Emiciler'den kurtardıktan sonra üstüne kusmuştu... Daha sonra minnettar olduğu ortaya çıktı, inanabiliyor musun? Ve geçen yaz, Dumbledore şu ön kapıdan yürüyüp..."

Harry bir anlığına düşüncelerinin ucunu kaçırdı, Hedwig de geri kazanması için hiçbir şekilde yardım etmedi ve kafası kanadının altında oturmaya devam etti. Harry ön kapıya sırtını döndü .

"Ve işte şu alt taraf da, Hedwig" -Harry merdivenlerin altındaki bir kapıyı açtı- "benim eskiden uyuduğum yer! O zamanlar beni hiç tanımıyordun - Gözlerime inanamıyorum, burasının bu kadar küçük olduğunu unutmuşum..."

Harry, istiflenmiş ayakkabı ve şemsiyelerin etrafında göz gezdirirken, bir iki örümceğin süslediği merdivenin altına bakar bir şekilde uyanmaya nasıl alışkın olduğunu hatırladı. Bu hatıralar gerçek kimliği hakkında hiçbir şey bilmediği; anne ve babasının nasıl öldüğünü veya neden hep etrafında tuhaf olaylar olduğunu bilmediği günlere aitti. Fakat Harry hâlâ o günlerde bile, yakasını bırakmayan rüyaları hatırlıyordu: yeşil ışık parıltıları içeren kafa karıştırıcı rüyalar ve bir keresinde -Harry anlattığında Vernon Enişte neredeyse arabayı çarpıyordu- uçan bir motosiklet...

Yakınlarda bir yerden ani ve sağır edici bir gümbürtü geldi. Harry silkinerek doğruldu ve kafasının üst kısmını alçak kapı çerçevesine çarptı. Sadece Vernon Enişte‘nin en seçkin küfürlerini kullanmak için durarak, sendeleye sendeleye mutfağa geri döndü, kafasını ovalayarak pencereden arka bahçeye göz attı.

Karanlık dalgalanıyor gibi görünüyordu, havada titreşim vardı. Sonra birer birer, Hayalbozan büyüleri kalktıkça şekiller görüş alanında belirdi. Kask ve gözlük takan, yan tarafında siyah bir sepetin takılı

olduğu kocaman bir motosiklette oturan Hagrid, dışarıdaki görüntünün büyük bir kısmını kaplıyordu. Her tarafında diğer insanlar süpürgelerinden, iki kişi ise iskeletimsi, siyah kanatlı atlardan iniyorlardı.

Harry arka kapıyı sert bir şekilde çekip açtı ve son sürat onların arasına gitti. Hermione‘nin kolları arasında ve Ron sırtına vuruyorken etrafında tipik selamlama sesleri yükseliyordu ve Hagrid, "Nasılsın, Harry? Ayrılmaya hazır mısın?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Harry, etrafındaki herkese bakarken. "Fakat bu kadar çok gelmenizi beklemiyordum."

"Plan değişikliği," diye hırladı Deli-Göz, elinde iki kocaman, şişkin torba taşıyordu ve sihirli gözü baş döndürücü bir hızla kararan gökyüzünden eve ve bahçeye kaymıştı. "Bunun hakkında konuşmadan önce korunaklı bir yere geçelim."

Harry onları mutfağa götürdü. Gülüşüyorlar ve gevezelik yapıyorlardı. Sandalyelerine kurulmuş, Petunia Teyze‘nin parıldayan tezgâhına doğru oturmuşlar ya da Petunia Teyze‘nin lekesiz cihazlarına yaslanmışlardı; uzun ve leylek gibi Ron; çalı gibi dağınık saçlarını arkasında uzun bir örükle bağlamış olan Hermione; birbirinin aynı şekilde sırıtan Fred ve George; kötü bir şekilde yaralanmış ve uzun saçlı Bill; yüzünde dost canlısı bir ifadesi olan, kelleşmeye başlamış, hafif yan yatmış olan gözlükleriyle Mr. Weasley; yüzünde eski savaşlardan kalma yaraları olan, tek ayaklı, göz boşluğundaki parlak mavi renkteki sihirli gözü durmadan etrafa dönüp bakan Deli-Göz; kısa, favori ciklet pembesi renginde saçları olan Tonks; daha gri görünen ve yüzünde daha fazla çizgi olan Lupin; narin ve güzel, uzun gümüşi sarı renkte saçları olan Fleur; kel ve geniş omuzlu Kingsley; kaba saç ve sakalı olan, kafasını tavana

vurmamak için kamburunu çıkarmış bir şekilde duran Hagrid ve küçük, kirli ve sinsi görünüşlü, düşkün, tazımsı boncuk gibi gözleri ve matlaşmış saçları olan Mundungus Fletcher. Harry‘nin kalbi genişlemişe benziyordu ve gördüğü görüntü karşısında adeta ışıldıyordu: Onlara karşı inanılamayacak derece sevgi dolu olduğunu hissetti, hatta son karşılaşmalarında boğmaya çalıştığı Mundungus‘a karşı bile.

"Kingsley, senin Muggle Başbakanı‘na göz kulak olduğunu sanıyordum?" diye odanın karşısına seslendi Harry.

"Bensiz bir geceyi atlatabilir," dedi Kingsley, "Sen daha önemlisin."

"Harry, bil bakalım ne oldu?" dedi Tonks, oturduğu çamaşır makinesinin üstünden ve sol elini ona doğru salladı; elindeki yüzük parıldadı.

"Evlendiniz mi?" diye bağırdı Harry, Tonks‘tan gözünü Lupin‘e çevirmişti .

"O sırada orada olamadığın için üzgünüm, Harry, çok sessiz bir şekilde evlendik." "Bu harika, tebrik -"

"Pekala, pekala, daha sonra sıcak kucaklaşmalar için vakit olacak." diye kükredi Moody şamatanın üstünden ve mutfağa bir sessizlik çöktü. Moody torbaları ayaklarının yanına indirdi ve Harry‘ye döndü. "Muhtemelen Dedalus‘un sana anlatmış olacağı gibi, Plan A‘yı iptal etmek zorunda kaldık. Pius Thicknesse karşı tarafa geçti, ki bu bize büyük bir sorun teşkil ediyor. Bu evi Uç-uç Şebekesi'ne bağlamayı, buraya bir anahtar getirmeyi, cisimlenmeyi veya buharlaşmayı hapsedilmeye yetecek bir suç ilan etti. Bunların hepsi seni korumak ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in sana yaklaşmasını engellemek adına yapıldı. Tamamen anlamsız, annenin büyüsü bunları zaten

yapıyor. Onun gerçekten yapmış olduğu şey, senin buradan emniyetli bir şekilde götürülmeni engellemek."

"İkinci sorun: Hala reşit değilsin ve bu da hala üzerinde Takipçi olduğu anlamına geliyor."

"Anlamı-"

"Takipçi, takipçi!" dedi Deli-Göz sabırsızca. "on yedi yaş altındakilerin etrafındaki sihir aktivelerini saptayan büyü, Bakanlık‘ın yaşı küçük büyücülerin yaptığı büyüleri öğrenme yolu! Eğer sen veya etrafındaki biri, seni buradan götürmek için bir büyü yaparsa, Thicknesse bunu öğrenecek ve böylece Ölüm Yiyenler de öğrenmiş olacaklar."

"Takip‘in üstünden kalkmasını bekleyemeyiz, çünkü on yedi yaşına bastığın an annenin sana sağladığı tüm korumaları da kaybedeceksin. Kısaca, Pius Thicknesse seni iyi ve uygun bir şekilde köşeye sıkıştırdığını düşünüyor."

Harry kendini, tanımadığı Thicknesse‘le hemfikir olmaktan alıkoyamadı.

"Öyleyse, ne yapacağız?"

"Kullanabileceğimiz tek ulaşım araçlarını kullanacağız, Takipçi‘in saptayamayacağı tek araçları, çünkü onları kullanmak için büyü yapmamıza gerek yok: Süpürgeler, Testral'ler ve Hagrid‘in motosikleti."

Harry bu planda çatlaklar görebiliyordu; yine de Deli-Göz‘e, bunları açıklığa kavuştursun diye bir şans tanımak için dilini tuttu.

"Şimdi, annenin büyüsü sadece iki durumda bozulacak: Reşidine varınca, ya da" -Moody elleriyle tertemiz mutfağı gösterdi- "Bu yeri bir daha evin yerine koymayacağın zaman. Sen, teyzen ve eniştden

bu gece yollarınızı ayırıyorsunuz, yani tam manasıyla bir daha asla birlikte yaşamayacaksınız, doğru mu?"

Harry evet anlamında kafasını salladı.

"Yani bu kez ayrıldığında, bir geri dönüş olmayacak ve sen menzilinden çıktığın an büyü bozulacak. Biz büyüyü daha erken bozmayı seçiyoruz, çünkü diğer seçenek olan beklememiz, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in sen on yedi yaşına vardığın an gelip seni ele geçirmesi anlamına geliyor.

"Bizim yanımızda olan tek şey Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in seni bu gece götürdüğümüzü bilmemesi. Bakanlık'a sahte bir iz bıraktık: Senin ayın otuz birine kadar evden ayrılmayacağını düşünüyorlar. Bununla birlikte, bahsettiğimiz kişi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, bu yüzden onun yanlış tarihe inandığına güvenemeyiz; ne olur olmaz diye bu çevrede, gökyüzünde bir çift Ölüm Yiyen konuşlandırdığı kesin. Bu yüzden onlardan kurtulabilmek için, bir düzine kadar farklı eve koyabildiğimiz her türlü korumayı koyduk. Onların hepsi de seni saklayacağımız ev olabilecek gibi görünüyor, hepsinin de Yoldaşlık ile bazı bağlantıları var: benim evim, Kigsley'nin evi, Molly'nin Muriel Teyze'si - Fikri anlıyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Harry, tam olarak gerçeği söylemeyerek, çünkü plandaki geniş bir boşluğu fark edebiliyordu.

"Sen Tonks'un anne ve babasına gideceksin. Bir kere onların evine koyduğumuz koruyucu büyülerin sınırına girdiğin zaman, Kovuk'a gitmek için bir anahtar kullanabileceksin. Sorun var mı?"

"Şey - evet," dedi Harry. "Belki ilk başta on iki güvenli evden hangisine yöneldiğimi bilmeyecekler, ama hangisine gittiğim anında

belli olmayacak mı" -çabucak etrafındaki kafaları saydı- "on dördümüzün birden Tonks‘un ailesinin evine doğru uçması?"

"Ah," dedi Moody. "Temel noktadan bahsetmeyi unuttum. On dördümüz birden Tonks‘un ailesinin evine uçmayacağız. Bu gece göklerde yedi tane Harry Potter gidiyor olacak, her birinin bir tane refakatçisi olacak, her çift farklı bir sığınağa yol alacak."

Moody şimdi pelerinin içinden, içinde çamurumsu bir madde olan cep şişesi çıkarıyordu. Başka bir kelime söylemeye gerek yoktu; Harry planın geri kalanını hemen anladı.

"Hayır!" dedi yüksek sesle, sesi mutfakta yankılandı. "İmkânı yok!"

"Onlara durumu böyle karşılayacağını söylemiştim," dedi Hermione, yüzünde hafif bir hoşnutluk belirmişti.

"Eğer altı insanın kendi hayatlarını tehlikeye atmalarına izin vereceğimi sanıyorduysanız -!"

"Çünkü hepimiz hayatımızı ilk defa tehlikeye atıyoruz ya," dedi Ron.

"Bu farklı, benmişim gibi davranmak-"

"Pekâlâ, hiç birimiz gerçekten buna bayılmıyoruz, Harry," dedi Fred ciddiyetle. "Düşünsene, ya bir şeyler ters giderse ve sonuna dek cılız, küçük budalalar olarak kalırız."

Harry gülmedi.

"Eğer ben işbirliği yapmazsam planı devam ettiremezsiniz, benim size biraz saç vermeme ihtiyacınız var."

"Güzel, işte plan yattı," dedi George. "Kesinlikle sen işbirliği yapmadığın sürece hiç birimizin saçından bir parça almasına imkân yok."

"Evet, on üçümüz büyü kullanmaya izni olmayan bir kişiye karşıyız: hiç şansımız yok," dedi Fred.

"Komik," dedi Harry, "gerçekten eğlenceli."

"Eğer zorla almamız gerekiyorsa, zorla alırız," diye hırladı Moody, Harry'ye bakarken sihirli gözü yerinde neredeyse belli olmayacak şekilde titredi.

"Buradaki herkes reşit, Potter ve hepsi riski göze almaya hazırlar."

Mundungus omuzlarını silkti ve yüzünü buruşturdu; Moody'nin gözü hızla döndü ve kafasının içinden ona bir bakış attı.

"Daha başka tartışma yaşamayalım. Zaman geçiyor. Bir tutam saçını istiyorum, çocuk, şimdi."

"Fakat bu delilik, buna gerek yok-"

"Gerek yok mu?" diye hırladı Moody, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen orada bir yerlerde ve Bakanlık'ın yarısı da onun tarafındayken mi? Potter, eğer şanslıysak, sahte yemi yutar ve seni ayın otuzunda pusuya düşürmeyi planlar. Ayrıca bir veya iki Ölüm Yiyen'i buraları gözetlesinler diye görevlendirmemişse, asıl bu delilik olurdu, ki benim de yapacağım budur. Annenin büyüsü devam ediyorken sana veya bu eve erişemeyebilirler, fakat büyü bozulmak üzere ve onlar da buranın önemini biliyorlar. Tek şansımız sahte yemler kullanmamız. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bile kendini yediye bölemez."

Harry, Hermione ile göz göze geldi ve anında başka yöne baktı.

"Öyleyse Potter - saçından bir parça, eğer izin verirsen."

Harry Ron‘a göz attı, Ron da sadece '*yap şunu*' tarzında yüzünü buruşturdu.

"Şimdi!" diye kükredi Moody.

Tüm gözler onun üstündeyken Harry, kafasının üst kısmına uzandı, bir tutam saç tuttu ve çekti .

"Güzel," dedi Moody, Harry‘ye doğru topallayarak giderken iksirin olduğu cep şişesinin tıpasını çekip açtı. "Direk buraya, senin için sorun olmazsa."

Harry saçını çamura benzeyen sıvıya bıraktı. Saçı sıvının yüzeyine temas ettiği anda, iksir köpürmeye ve duman çıkarmaya başladı, sonra, birden, temiz, parlak, altın sarısı bir renge döndü .

"Aah, Crabbe ve Goyle‘dan çok daha lezzetli gibi görünüyor, Harry," dedi Hermione, Ron‘un havaya kalkmış kaşlarını görmeden önce, hafiften kızardı ve devam etti, "ah, ne demeye çalıştığımı biliyorsun - Goyle‘un iksiri sümük gibi görünüyordu."

"Tamam öyleyse, sahte Potter'lar burada sıralansın, lütfen." dedi Moody .

Ron, Hermione, Fred, George ve Fleur, Petunia Teyze‘nin parıldayan lavabosunun önünde sıraya girdiler.

"Biri eksik," dedi Lupin.

"Burada," dedi Hagrid sertçe ve Mundungus‘u ensesinden kaldırıp Fleur‘un yanına bıraktı, anlamlı bir şekilde burun kıvıran Fleur ise Fred ve George‘un arasına girdi .

"Size söyledim, koruma olmayı tercih ederim," dedi Mundungus.

"Kapa çeneni," diye hırladı Moody. "Sana daha önce de anlattığım gibi, seni karaktersiz pis herif, bizim peşimize düşecek herhangi bir Ölüm Yiyen‘in amacı Potter‘ı yakalamak olacaktır, öldürmek değil. Dumbledore daima Potter‘ın işini Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in kendisinin bitirmek istediğini söylerdi. En çok endişelenmemiz gereken korumalar olmalı, Ölüm Yiyenler onları öldürmek isteyeceklerdir."

Mundungus tamamen şüphelerinden kurtulmuş gibi görünmüyordu, fakat Moody, pelerinin içinden çoktan yarım düzine yumurta boyunda bardak çıkarmış ve bardakları kontrol edip, her birine azıcık Çok Özlü İksir boşaltmaya başlamıştı bile.

"Hep birlikte, öyleyse..."

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur ve Mundungus içti. Hepsi soluk soluğa kalmış ve iksir boğazlarından geçerken yüzlerini kırıştırmışlardı. Hemen görünüşleri balon balon olup, sıcak balmumu gibi bozulmaya başlamıştı. Hermione ve Mundungus yukarı doğru uzuyorlardı; Ron, Fred ve George ise küçülüyorlardı; saçları koyulaşıyordu, Hermione ve Fleur‘un kafatasları geriye doğru uzuyordu.

Moody, oldukça umursamaz bir şekilde, kendisiyle getirdiği geniş torbaların bağlarını çözüyordu. Tekrar kalkıp dik durduğunda, karşısında soluk soluğa kalmış altı tane Harry Potter duruyordu .

Fred ve George birbirlerine dönüp aynı anda konuştular, "Vay - birebir aynıyız!"

"Yine de, bilemiyorum. Sanırım ben hâlâ senden daha yakışıklı görünüyorum." dedi, çaydanlıktaki kendi görüntüsünü inceleyen Fred.

"Tüh," dedi, kendini mikrodalga fırının kapısından kontrol eden Fleur, "Bill, bana bakma - çok çirkinim."

"Giysileri geniş gelenler için, burada daha küçüklerini getirdim," dedi Moody, ilk torbayı göstererek "Ve tersi de diğer torba için geçerli. Gözlükleri unutmayın, yan gözde altı tane var. Ve giyindikten sonra, diğer torbada eşyalar var."

Gerçek Harry, şimdiye kadar oldukça garip şeyler gördüğü halde, bunun gördüğü en garip şey olduğunu düşündü. Harry, torbaları karıştırıp, bir sürü kıyafet çıkarırken, gözlük takarken ve kendi eşyalarını torbaya geri doldururken altı kopyasını izledi. Hepsi üstlerindekileri utanmaksızın kolayca sıyırıp, normalde kendi vücutları olan Harry'nin vücudunu gösterirken, Harry kendi mahremiyetine biraz daha fazla saygı göstermelerini istemeyi düşündü.

"Ginny'nin şu dövme hakkında yalan söylediğini biliyordum," dedi çıplak göğsüne bakan Ron .

"Harry, senin görüşün gerçekten berbat," dedi Hermione, gözlüklerini takarken .

Giyindikleri gibi, sahte Harryler ikinci torbadan sırt çantalarını ve içinde kar beyazı baykuş olan baykuş kafeslerini aldılar.

"İyi," dedi Moody, en sonunda yedi giyinik, gözlüklü ve eşyalarını taşıyan Harry ile yüz yüze gelince. "Çiftler şu şekilde olacak: Mundungus benimle süpürge üstünde gelecek-"

"Niye ben seninleyim?" diye homurdandı arka kapıya en yakın olan Harry.

"Çünkü izlenmesi gereken tek kişi sensin," diye hırladı Moody ve gerçekten de devam ettiğinde sihirli gözü Mundungus‘tan ayrılmadı. "Arthur ve Fred-"

"Ben George‘um," dedi Moody‘nin gösterdiği ikiz, "Harry olduğumuz zaman bile bizi birbirimizden ayıramıyor musun?"

"Üzgünüm, George-"

"Sadece seni tiye alıyordum. Ben aslında Fred‘im-"

"Boşa vakit harcadığımız yeter!" diye sinirli bir şekilde hırladı Moody. "Diğeri -George veya Fred, her kimsen sen- Remus ile gidiyorsun. Miss Delacour-“

"Fleur‘u bir Testral ile götürüyorum," dedi Bill. "Süpürgelerden hoşlanan bir tip değil."

Fleur yürüdü ve ıslak, köle gibi bir bakış atarak, onun yanında durdu. Harry tüm kalbiyle o bakışın yüzünde bir daha görünmemesini umdu.

"Miss Granger, Kingsley ile gidiyor, onlar da Testral'le-"

Kingsley‘nin gülümsemesine karşılık verince, endişeleri dinmiş göründü; Harry, Hermione‘nin süpürgelere olan güven yoksunluğunu biliyordu.

"Geriye biz kalıyoruz, Ron!" dedi Tonks neşeyle, kupasını bardaklığa yerleştirerek ona el salladı.

Ron Hermione kadar hoşnut görünmedi.

"Ve sen de benimlesin, Harry, değil mi?" dedi endişeli bir biçimde Hagrid. "Motosiklet ile gideceğiz, süpürgeler ve testraller benim ağırlığımı kaldıramıyorlar, gördüğün üzere. Benimle birlikte oturman

için yeterince yer yok, bu yüzden sen motosikletin sepetinde olacaksın."

"Bu muhteşem," dedi tamamen doğruları söylemeyen Harry .

"Sanıyoruz ki Ölüm Yiyenler senin süpürge üstünde olmanı bekliyorlar," dedi Harry'nin hislerini okumuş görünen Moody. "Snape'in senin hakkında şimdiye kadar anlatmadığı şeyleri anlatmak için yeterince zamanı oldu, bu yüzden Ölüm Yiyenler ile karşılaşırsak eğer, iddiaya girerim ki rahat bir şekilde süpürgesinin üstünde olan Potter'lardan birini seçeceklerdir. Hadi öyleyse," sahte Potter'ların giysilerinin olduğu torbayı bağlayıp kapıya dönerken devam etti, "Üç dakika içinde ayrılacağımızı tahmin ediyorum. Arka kapıyı kilitlemenin bir manası yok, etrafa bakmak için gelen Ölüm Yiyen olursa onları dışarıda tutmayacaktır. Gidelim..."

Harry sırt çantasını, Ateşoku'nu ve Hedwig'in kafesini aceleyle topladı ve karanlık arka bahçeye doğru diğerlerini izledi.

Herkesin yanındaki süpürgesi ellerine sıçrıyordu. Hermione muazzam siyah bir Testral'in üstüne Kingsley'nin de yardımıyla binmişti bile, Fleur da aynı şekilde Bill tarafından diğer bir Testral'e bindirilmişti. Hagrid gözlüklerini takmış, motosikletin yanında hazır bir şekilde duruyordu .

"Bu o mu? Bu Sirius'un motosikleti mi?"

"Kesinlikle o," dedi Harry'ye gözlerini dikmiş olan Hagrid, "Ve son defasında da sen buna binmiştin, Harry, seni tek elimde tutuyordum!"

Harry motosikletin sepetine oturduğu zaman utanma hislerine engel olamadı. Herkesten kırk elli santim daha aşağıya konuşlanmıştı: Ron onun bir çocuk arabasındaymış gibi orada öylece oturduğunu görünce kendinden memnun bir şekilde sırıttı. Harry sırt çantasını ve

süpürgesini ayaklarının altına indirdi ve Hedwig‘in kafesini iki dizinin arasında sıkıştırdı. Orada öylece oturmak aşırı derecede rahatsız ediciydi.

"Arthur birazcık eklenti yaptı," dedi, Harry‘nin rahatsız duruşunu hiç fark etmeyen Hagrid. O binince motosiklet azıcık gıcırdadı ve santimlerce toprağa gömüldü. "Arka tarafında birkaç marifet saklı artık. Şuradaki benim fikrimdi."

Kalın parmağıyla hız göstergesinin yakınındaki mor bir düğmeyi gösterdi .

"Lütfen dikkatli ol, Hagrid," dedi, hâlâ onların yanında durup süpürgesini tutan Mr. Weasley. "Bunun hâlâ akıllıca bir şey olduğuna emin değilim ve kesinlikle acil bir durum olursa kullanılmalı."

"Peki, öyleyse," dedi Moody. "Herkes hazır olsun, lütfen. Hepimizin aynı anda ayrılmasını istiyorum, yoksa başka yollara sapmanın hiçbir manası kalmayacak."

Herkes süpürgesine bindi.

"Şimdi sıkı tutun, Ron." dedi Tonks ve Harry, Ron‘un, Tonks‘un belinin iki yanına ellerini yerleştirirken Lupin‘e gizli ve suçlu bir bakış attığını gördü. Hagrid motosikleti ayağıyla çalıştırdı. Motosiklet bir ejderha gibi kükredi ve sepet titremeye başladı.

"Herkese iyi şanslar," diye bağırdı Moody, "Yaklaşık bir saat içinde hepinizle Kovuk‘ta görüşürüz. Üç deyince. Bir... İki... ÜÇ."

Motosikletten muazzam bir gümbürtü geldi ve Harry, sepetin kötü bir şekilde sallandığını hissetti. Harry, motosiklet ile birlikte hızla havaya yükselirken, gözleri sulanıyor, saçları yüzünü kırbaçlıyordu. Süpürgeler de etraflarında yükseliyor, Testral'lerden birinin uzun

siyah kuyruğu havayı kırbaçlıyordu. Sepette Hedwig‘in kafesi ve sırt çantası tarafından sıkıştırılmış olan bacakları zaten ağrıyordu ve uyuşmaya başlamıştı. Rahatsızlığı öyle büyüktü ki sepetin kenarından baktığında artık hangisi olduğunu kestiremediği, Privet Drive Dört Numara‘ya son bir bakış atmayı neredeyse unutuyordu. Gökyüzünde yükseldikçe yükseliyorlardı-

Ve sonra, aniden yoktan var olanlar tarafından etrafları sarılmıştı. En azından otuz başlıklı şekil, havada iyice yükselmiş ama henüz dikkatlerini toplamamış olan Yoldaşlık üyelerini içine alacak büyüklükte geniş bir çember oluşturmuş havada asılı duruyorlardı-

Her tarafta çığlıklar ve yeşil ışıklar alevleniyordu: Hagrid bir bağırtı koyuverdi ve motosiklet irtifa kaybetti. Harry nerede olduklarıyla ilgili her türlü duyusunu yitirmişti. Üstünde sokak ışıkları görüyor, etrafında bağırtıları duyuyordu. Var gücüyle sepete yapışmıştı. Hedwig‘in kafesi, Ateşoku ve sırt çantası dizlerinin arasından kaydı.

"Hayır-HEDWIG!"

Süpürge yeryüzüne fırladı, fakat motosiklet aynı şekilde yukarı doğru çıkmaya başlarken sırt çantasının kayışından ve kafesin üstünden yakalamayı başardı. Bir anlığına içi rahatlamıştı ama hemen sonra başka bir yeşil ışık patladı. Baykuş acı ve tiz bir şekilde öttü ve kafesin zeminine düştü .

"Hayır-HAYIR!"

Motosiklet hızla yukarı çıktı; Harry, Hagrid çemberi yarıp geçerken etrafa dağılan başlıklı Ölüm Yiyenler'i gördü.

"Hedwig- Hedwig!”

Fakat baykuşu, oyuncak gibi hareketsiz ve acıklı bir şekilde kafesin zemininde yatıyordu. Harry bunu kabullenemedi ve diğerleri için endişeden dehşete düşmüştü. Kafasını çevirip omzundan arkaya baktı ve bir sürü insanın hareket ettiğini, yeşil ışıkların patladığını, süpürge üstündeki iki çift insanın uzakta yükselmeye başladıklarını görebiliyordu, fakat onların kim olduklarını seçemiyordu-

"Hagrid, dönmek zorundayız, dönmek zorundayız!", sesini motosikletin yüksek sesle gümbürdeyen motorundan duyurmak için bağırdı, asasını çıkarırken, öldüğüne inanmayı reddettiği Hedwig'in kafesini sepetin zeminine attı. "Hagrid, GERİ DÖN!"

"Benim işim seni güvenli bir şekilde götürmek, Harry!" diye bağırdı Hagrid ve motosiklete verdiği gazı daha da arttırdı.

"Dur- DUR!" diye bağırdı Harry, fakat sol kulağının çok yakınından iki yeşil ışık fıskiyesi geçerken arkasına tekrar baktı: Çemberden dört Ölüm Yiyen ayrılmış, Hagrid'in geniş sırtına nişan almış bir şekilde onları takip ediyordu. Hagrid aniden yön değiştirdi, ama Ölüm Yiyenler hala motosikletin peşindeydiler, peşlerinden daha fazla lanet yollanıyordu, Harry onlardan sakınmak için sepetin içine saklanmak zorunda kaldı. Etrafında dönerek haykırdı, "Sersemlet!" ve kendi asasından, onları takip eden dört Ölüm Yiyen'in dağılmasına sebep olup aralarında bir yarık açan, kırmızı renkte bir ışık fırladı.

"Dayan, Harry, bu onları halledecek!" diye kükredi Hagrid, ve Harry, Hagrid'in kalın parmağıyla yakıt göstergesine yakın bir yeşil bir düğmeye bastığını görmek için tam zamanında döndü.

Bir duvar, tuğlalarla örülmüş katı bir duvar, egzoz borusundan püskürdü. Boynunu çevirerek duvarın havanın ortasında genişlediğini gördü. Üç Ölüm Yiyen yön değiştirip duvardan

sakındılar, ama dördüncü Ölüm Yiyen o kadar şanslı değildi; görüş alanlarından kayboldu ve duvarın arkasından bir kaya gibi düştü, süpürgesi paramparça olmuştu. Arkadaşlarından biri onu kurtarmak için yavaşladı, fakat onlar ve uçmakta olan duvar karanlık tarafından yutuldu ve Hagrid kendini gidona doğru eğdi ve hızlandı.

Hagrid'e nişan almış olan geriye kalan iki Ölüm Yiyen'in asalarından çıkan daha fazla Öldürme Laneti Harry'nin başını ıskaladı. Harry onlara daha fazla Sersemletme Büyüsü'yle karşılık verdi: Kırmızı ve yeşil ışıklar havada çarpıştı ve çok renkli kıvılcım yağmuruna dönüştü, Harry çılgınca bir düşünceyle kıvılcımları havai fişek olduklarını düşündü ve altlarındaki Muggle'ların yukarıda aslında ne olduğunu bilmediklerini düşündü-

"İşte yeniden başlıyoruz, Harry, sıkı tutun!" diye bağırdı Hagrid ve ikinci bir düğmeye bastı. Bu sefer motosikletin egzozundan muazzam boyutlarda bir ağ fırladı, fakat Ölüm Yiyen'ler buna hazırdı. Sadece ondan sakınmak için yönlerini değiştirmediler, ayrıca baygın olan arkadaşlarını kurtarmak için yavaşlayan yandaşlarını da yakaladılar. Arkadaşları karanlığın içinde birden ortaya çıkmıştı ve artık üçü birden motosikleti takip ediyor, hepsi de arkalarından lanet yolluyorlardı.

"Bu işe yarayacak, Harry, çok sıkı tutun!" diye bağırdı Hagrid ve Harry, Hagrid'in elinin tamamıyla hız göstergesinin yanındaki mor düğmeye hızla bastığını gördü.

Apaçık bir şekilde bağıran bir kükremeyle, egzozdan akkor ve mavi renkte ejder ateşi püskürdü ve motosiklet sıkıştırılmış metal sesiyle bir mermi gibi ileri fırladı. Harry, Ölüm Yiyenler'in alevlerin ölümcül izlerinden sakınmak için yön değiştirdiklerini gördü ve aynı anda

sepet kaygı verici bir şekilde sallandı: Sepetin motosiklete olan metal bağlantıları ani hızlanmanın gücüyle parçalara ayrılmıştı.

"Sorun yok, Harry!" diye böğürdü Hagrid, şimdi ani hız artışı yüzünden sırt üstü motosiklete yapışmıştı; şimdi kimse motosiklete yön vermiyordu ve sepet motosikletin yarattığı hava akımında şiddetli bir şekilde sallanmaya başladı.

"Hallediyorum, Harry, endişelenme!", Hagrid bağırdı ve ceketinin cebinden çiçekli pembe şemsiyesini çıkardı. " Hagrid! Hayır! Bana bırak!"

"REPARO!"

Sağır edici bir patlama oldu ve sepet motosikletten tamamen koptu. Harry motosikletin uçuşunun sağladığı güç ile ileri doğru hızlandı, sonra sepet yükseklik kaybetmeye başladı-

Harry umutsuzca asasını sepete doğrulttu ve bağırdı "Wingardium Leviosa!"

Sepet mantar bir tapa gibi yükseldi, yön verilemiyordu ama en azından hâlâ uçmaktaydı. Daha fazla lanet onu ıskalayana kadar bir anlığına Harry‘nin içi rahatlamıştı: Üç Ölüm Yiyen yaklaşıyordu.

"Geliyorum, Harry!" diye karanlığın içinden bağırdı Hagrid, fakat Harry, sepetin yine aşağı doğru yol almaya başladığını hissedebiliyordu: Eğilebildiği kadar aşağı eğilip ona yaklaşan şekillerin ortasına nişan aldı ve bağırdı, "Impedimenta!"

Uğursuzluk büyüsü ortadaki Ölüm Yiyen'in göğsüne çarptı; adam bir anlığına görünmeyen bir engele çarpmış gibi saçma bir şekilde kolları ve bacakları açılmış bir şekilde kaldı: arkadaşlarından biri neredeyse ona çarpıyordu-

Sepet ciddi bir şekilde düşmeye başlamıştı ve geri kalan Ölüm Yiyen, Harry‘ye öyle yakından geçen bir lanet yollamıştı ki, Harry koltuğun kenarına çarpıp bir dişini kırarak, sepetin kenarına eğilmek zorunda kaldı-

"Geliyorum, Harry, geliyorum!"

Dev gibi bir el Harry‘yi cüppesinin arkasından yakaladı ve onu düşen sepetten çekip çıkardı; Harry motosikletin koltuğuna doğru çekilirken sırt çantasını yakaladı ve kendini Hagrid ile arka arkaya otururken buldu. Yukarı doğru yükselip geriye kalan iki Ölüm Yiyen‘den uzaklaşırlarken, ağzındaki kanı tükürdü, aşağı düşen sepeti asasıyla işaret etti ve bağırdı, "Confringo!"

Sepet patlarken, Hedwig için korkunç ve çok acı verici bir sancı hissetti; sepete yakın olan Ölüm Yiyen süpürgesinden fırladı ve düşerken görüş alanlarından kayboldu; arkadaşı da geri çekilip, gözden kayboldu.

"Harry, üzgünüm, üzgünüm," diye inledi Hagrid, "kendi başıma tamir etmeye çalışmamalıydım - sana yeterli yer yok burada -“

"Sorun değil, sadece uçmaya devam et!", iki Ölüm Yiyen daha karanlıkta ortaya çıkıp, onlara yaklaşırken Harry bağırarak cevapladı.

Ateşlenen lanetler aralarındaki boşlukta tekrar onlara doğru gelirken Hagrid, ani yön değişiklikleri yapıp zikzak çizdi. Harry, Hagrid‘in arkasında o kadar emniyetsiz şekilde otururken ejder-ateşi düğmesini kullanmaya tekrar cesaret edemediğini biliyordu, Harry onları takip edenleri Sersemletme Büyüsü peşine Sersemletme Büyüsü göndererek güçbelâ uzakta tutabiliyordu. Onlara başka bir Engelleme Büyüsü daha gönderdi: en yakındaki Ölüm Yiyen ondan sakınmak için yön değiştirdi ve başlığı başından kaydı, yanından

Sersemletme Büyüsü‘nün kırmızı ışığı geçerken Harry, Stanley Shunpike‘ın tuhaf bir şekilde boş ifadeli yüzünü gördü -Stan‘in yüzünü-

"Expelliarmus!" diye bağırdı Harry.

"Bu o, bu o, bu gerçek olan!"

Başlıklı Ölüm Yiyen‘in bağırtısı motosikletin motorunun gürültüsü üstünden bile Harry‘ye ulaştı. Bir an sonra onları takip edenlerin ikisi birden geri çekilip görüş alanlarından kayboldular.

"Harry, ne oldu?" diye böğürdü Hagrid, "Nereye gittiler?"

"Bilmiyorum!"

Fakat Harry korkuyordu: Başlıklı Ölüm Yiyen "Bu gerçek olan!" diye bağırmıştı; Nasıl bilebilirdi ki? Görünüşe göre bomboş olan etrafındaki karanlığa uzun süre göz attı ve bu boşluktaki tehlikeyi hissetti. Neredeydiler?

İleriye göz atmak için yana eğilip, Hagrid‘in ceketinin arka kısmını daha da sıkı tutarken bağırdı.

"Hagrid, ejder-ateşi olayını tekrar yapıp bizi götür buradan!"

"Çok sıkı tutun, öyleyse, Harry!"

Yine sağır edici, tiz bir kükreme sesi geldi ve egzozdan beyaz-mavi ateş püskürdü: Harry zaten çok az bir kısmına oturduğu koltukta geri kaydığını hissetti, Hagrid geriye Harry‘nin üstüne doğru fırlamış, gidonu zar zor tutuyordu-

"Sanırım onları atlattık Harry, sanırım başardık!" diye bağırdı Hagrid .

Fakat Harry buna inanmıyordu; geleceklerine emin olduğu takip edenleri için sola ve sağa bakarken korkusu artmaya başladı... Niye

geri çekildiler? İçlerinden birinin hâlâ asası vardı... “*Bu o... Bu gerçek olan...*” Harry Stan‘i silahsızlandırdıktan hemen sonra bunları söylemişlerdi...

"Neredeyse vardık, Harry, neredeyse vardık!" diye bağırdı Hagrid.

Harry, yeryüzündeki ışıklar hâlâ yıldızlar kadar uzak göründükleri halde, motosikletin biraz irtifa kaybettiğini hissetti.

Aniden anlındaki yarası alev almış gibi yandı: Motosikletin her iki kenarında bir Ölüm Yiyen ortaya çıktığı sırada, arkadan ateşlenmiş iki Öldürme Laneti Harry‘yi birkaç milimetre ile ıskaladı-

Ve Harry onu gördü. Voldemort rüzgâra kapılmış bir duman gibi, onu taşıyan süpürge ya da testral olmadan uçuyordu, yılanımsı yüzü karanlıkta parlıyor, beyaz parmakları tekrar asasını kaldırıyordu-

Hagrid bir korku çığlığı koyuverdi ve motosikleti dikey dalışa geçirdi. Hagrid‘in sırtına var gücüyle tutunan Harry, hızla dönmeye başlayan gecede rasgele Sersemletme Büyüleri yolluyordu. Yanından bir vücudun aşağı doğru geçtiğini gördü ve büyülerinin Ölüm Yiyenler'den birine isabet ettiğini anladı, fakat bir patlama sesi duydu ve motordan kıvılcımlar çıktığını gördü; motosiklet havada helezon çizdi, tamamen kontrolden çıkmıştı-

Yine yeşil ışık demetleri onları ıskaladı. Harry‘nin hangi tarafın yukarı, hangi tarafın aşağı olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu: Yara izi hâlâ yanıyordu; her an öleceğini düşünüyordu. Süpürge üstündeki başlıklı bir şekil otuz santim kadar uzağındaydı ve Harry onun kolunu kaldırdığını gördü-

"HAYIR!"

Hagrid öfkeli bir bağırış ile kendini motosikletten Ölüm Yiyen'e doğru fırlattı; Harry'nin de korktuğu gibi, Hagrid ile Ölüm Yiyen'in ikisi de aşağı doğru düşüp gözden kayboldular, ikisinin toplam ağırlığı süpürge için çok fazlaydı-

Harry düşen motosiklete dizleriyle güç bela tutunabildi ve Voldemort'un çığlığını duydu, "BENİM!"

Her şey bitmişti: Voldemortun nerde olduğu hakkında ne bir şey görüyordu ne de duyuyordu; başka bir Ölüm Yiyen'in, yolundan çekildiğini gördü ve duydu, "Avada-"

Harry'nin yara izindeki acı gözlerini kapatmaya zorlarken, asası kendi başına hareket etti. Asasının, sanki elinin etrafında son derece büyük bir mıknatıs tarafından çekilirmiş gibi hareket ettiğini hissetti, yarı-kapalı göz kapaklarının arasından altın rengi bir alevin asasının ucundan püskürdüğünü gördü, kırılma sesi ve öfkeyle atılmış çığlıklar duydu. Geriye kalan Ölüm Yiyen bağırdı; Voldemort çığlık atar gibi, *"Hayır!";* Bir şekilde Harry, burnunu ejder-ateşi düğmesinden iki santim uzakta buldu. Asasız eliyle onu yumrukladı ve motosiklet havaya daha fazla alev püskürtüp, doğruca yeryüzüne doğru uçmaya başladı.

"Hagrid!" diye seslendi var gücüyle motosiklete tutunan Harry. "Hagrid - Accio Hagrid! "

Motosiklet yeryüzüne doğru emiliyormuş gibi hızlandı. Gidon yüzüyle aynı hizada olduğu için Harry, uzaktaki ışıkların durmadan yaklaştıkları dışında başka bir şey göremedi. Yere çarpacaktı ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkasından başka bir çığlık geldi, "*Asan, Selwyn, asanı bana ver!*"

Voldemort‘u görmeden önce hissetti. Soluna ve sağına baktı, kırmızı gözlere bakışları sabitlendi ve onlar gördüğü son şey olacaktı: Voldemort bir kez daha ona lanet göndermeye hazırlanıyordu-

Ve birden Voldemort kayıplara karıştı. Harry aşağı doğru baktı ve hemen altında, yerde Hagrid‘in kolları ve bacakları açılmış bir şekilde yattığını gördü. Ona çarpmamak için gidonu sert bir şekilde kendine doğru çekti, el yordamıyla frenleri bulmaya çalıştı, fakat sağır edici, yeri sarsan bir çarpmayla çamurlu bir gölete çakıldı.

-

BEŞİNCİ BÖLÜM:
YİTEN SAVAŞÇI

"Hagrid?"

Harry kendisini kuşatan metal ve deri enkazından sıyrılmak için doğrulmaya çabaladı; kalkmaya çalıştığı anda elleri çamurun içine gömüldü. Voldemort'un nereye gittiğini anlayamamıştı ve karanlığın içinde bir anda üzerine çullanmasını bekliyordu. Ilık ve ıslak bir şey alnından çenesine akıyordu. Göletten dışarı emeklemeye başladı ve Hagrid olduğunu düşündüğü kara yığınına doğru tökezledi.

"Hagrid? Hagrid, konuş benimle-"

Ama kara yığın kıpırdamadı bile.

"Kim var orada? Potter? Harry Potter, sen misin?"

Adamın sesini tanıyamadı. Sonra bir kadının çığlığını duydu. "Düşmüşler, Ted! Bahçeye düşmüşler!"

Harry'nin başı dönüyordu.

"Hagrid," diye tekrarladı aptalca ve dizlerinin büküldüğünü hissetti.

Sonraki bildiği tek şey ise kaburgalarındaki ve sağ kolundaki yanma hissiyle beraber sırtının üstünde, minder gibi bir şeye yaslanıyor olduğuydu. Kaybettiği dişi tekrar çıkmıştı. Yara izi ise hala zonkluyordu.

"Hagrid?"

Gözlerini açtı ve pek de aşina olmadığı aydınlık bir oturma odasında, bir kanepenin üzerinde uzanıyor olduğunu gördü. Islak ve çamurlu sırt çantası hemen yakınında, yerdeydi. Kumral ve göbekli bir adam ise Harry‘yi endişeyle izliyordu.

"Hagrid iyi, evlat," dedi adam, "Karım onunla ilgileniyor. Sen nasılsın? Başka kırık var mı? Kaburgalarını, dişini ve kollarını onardım. Ah, bu arada ben Ted, Ted Tonks - Dora‘nın babası."

Harry çabucak doğruldu: Gözlerinin önünde ışıklar uçuşuyor, başı dönüyor ve kendini hasta hissediyordu.

"Voldemort-"

"Sakin ol," dedi Ted Tonks., Harry‘yi omuzlarından iterek tekrar yatağa yatırırken. "Pek de hoş olmayan bir kaza geçirdiniz. Her neyse, neler oldu? Motorda bir sorun mu vardı? Arthur Weasley yine bu Muggle zımbırtıları hakkında fazla mı uçtu?"

"Hayır," dedi Harry, yarası açıkmış gibi zonklarken. "Ölüm-Yiyenler, sürüyle-takip edildik-"

"Ölüm Yiyenler?" dedi Ted sertçe. Ne diyorsun, Ölüm Yiyenler, ha? Bu gece harekete geçeceğinizi bilmediklerini sanıyordum, sanıyordum ki-"

"Biliyorlardı." dedi Harry.

Ted Tonks üzerinde uzanan gökyüzünü görebiliyormuşçasına tavana baktı.

"Koruyucu büyülerimizin devam ettiğini biliyoruz o zaman, değil mi? Yapılan noktaya yüz metre bile yaklaşamamaları gerekir."

Harry, Voldemort‘un ortadan neden kaybolduğunu şimdi anlıyordu: Motor, Yoldaşlık‘ın büyüsünün koruması altındaki bir noktadan geçmiş olmalıydı. Sadece işlemeye devam etmelerini umdu: Bir anda Voldemort‘u konuştukları yerden yüz metre uzakta, büyük şeffaf bir balondan sızmaya çalışırken hayal etmişti.

Bacaklarını kanepeden indirdi; Hagrid‘in canlı olduğuna inanması için onu kendi gözleriyle görmeliydi. Ancak ayaklanmıştı ki, nasıl olduysa, kapının açılıp yüzü çamur ve kanla kaplı, aksayan ama mucizevî bir şekilde canlı olan bir Hagrid‘in zorla kapıdan geçtiğini gördü.

"Harry!" Bütün zemini kaplayan uzun adımlarla, iki ince masayı ve bir süs bitkisini de devirerek, Harry‘nin yanına geldi ve yeni onarılmış kaburgalarını kırarcasına sıkıca Harry‘ye sarıldı. "Şu işe bak, Harry, oradan nasıl çıktın öyle? İkimizin de yolcu olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, ben de. İnanamıyorum-"

Cümlesini bitirmedi. Hagrid‘in arkasından odaya giren kadını fark etmişti.

"Sen!" diye bağırdı ve elini cebine attı, ama boştu.

"Asan burada, evlat," dedi Ted, Harry‘nin koluna dokunarak. "Yanından düştü ve aldım. Bağırdığın da benim karım."

"Ah, özür - özür dilerim."

Odada ilerlerken, Mrs Tonks‘un, kız kardeşi Belllatrix ile olan benzerliği çok daha azalmıştı. Saçları açık, hafif kahverengi ve gözleri daha geniş ve sevecendi. Yine de Harry‘nin çığlığından sonra biraz kibirli bakıyordu.

"Kızımıza ne oldu?" diye sordu. "Hagrid tuzağa düştüğünüzü söyledi; Nymphadora nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Harry. "Diğerlerine ne olduğunu hiç bilmiyoruz."

Kadının ve Ted‘in görünüşleri değişiverdi. Bakışlarını görünce Harry‘nin etrafını suçluluk ve korku duygusu sardı; eğer diğerlerinden biri öldüyse, bu onun suçuydu, hepsi onun suçuydu. Plana dâhil olmuş ve saçından birer tel vermişti...

"Anahtar," dedi, her şeyi hatırlayarak. "Kovuk‘a geri dönmemiz ve bakmamız gerekiyor - sonra size haber veririz, ya da - ya da Tonks verir, geldiği zaman-"

"Dora‘ya bir şey olmayacak, Dromeda," dedi Ted. "Ne yaptığını biliyor ve Seherbazlar'la yakın temasta. Anahtar burada," diye Harry‘ye ekledi. "Üç dakika içinde ayrılmanız gerekiyor, eğer isterseniz kullanın."

"Ayrılacağız." dedi Harry. Çantasını alıp sırtına atarak. "Ben-"

Mrs. Tonks‘a baktı, kızını bıraktığı ve kötü bir şekilde sorumlu olduğu bu durum için özür dilemek istiyordu, ama aklına gelen her sözcük boş ve samimiyetten uzak geliyordu.

"Tonks‘a -Dora‘ya- haber vermesini söylerim geldiğinde... desteğiniz için teşekkürler, her şey için teşekkürler. Ben-"

Odadan ayrıldığına memnun olmuştu, kısa bir koridordan bir yatak odasına kadar Ted Tonks‘u takip etti. Kafasını üst eşiğe çarpmamak için eğilen Hagrid arkalarından gelmişti.

"İşte burada, evlat. Anahtar."

Mr. Tonks makyaj masası üstünde duran küçük, siyah bir saç fırçasını işaret ediyordu.

"Teşekkürler." dedi Harry, parmağını üzerine koyarak ayrılmaya hazır bir halde.

Hagrid, "Bekle bir saniye." dedi etrafına bakarak. "Harry, Hedwig nerede?"

"O... O vuruldu." dedi Harry.

Bunu kavramak ona ağır darbe vurmuştu: Gözlerinden yaşlar aktığı sırada utandığını hissetti. Baykuşu onun için hep bir yoldaştı, Dursley'lere dönmeye zorlandığında sihirsel dünyayla olan yegâne bağlantısıydı.

Hagrid büyük elini uzatıp acıtarak sırtını sıvazlamaya başladı.

"Boş ver." dedi boğuk bir sesle. "Boş ver. Güzel yaşadı-"

Saç fırçası parlak mavi bir halde parıldarken "Hagrid." diye uyardı Ted Tonks ve Hagrid tam zamanında parmağını koydu.

Parmakları Anahtar‘a yapışmış bir halde Mr. Tonks‘tan uzağa fırlarken, görünmez bir kancanın karnının arkasından onu boşluğa çektiğini hissetti, kontrolsüz bir şekilde dönüyordu, saniyeler sonra Harry sertçe zemine çarptı ve Kovuk‘un avlusunda ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlandı. Çığlıklar duydu. Artık parıldamayan saç fırçasını bir kenara atan Harry ayağa kalktı, hafifçe sallanıyordu ve yere inerken dağılmış olan Hagrid, yorgun bir halde ayakları üzerinde doğrulurken Mrs Weasley ve Ginny‘yi onlara doğru koşarken gördü.

"Harry? Sen gerçek Harry misin? Ne oldu? Diğerleri nerede?" diye çığlıklar atıyordu Mrs. Weasley.

"Ne demek istiyorsunuz? Kimse geri dönmedi mi?" dedi Harry tek solukta.

Cevap Mrs. Weasley'nin solgun yüzünde açıkça belirmişti.

"Ölüm Yiyenler bizi bekliyordu." dedi Harry kadına. "Yükselir yükselmez kuşatıldık -bu gece olduğunu biliyorlardı- diğerlerine ne olduğunu bilmiyorum, dördü bizi takip etti, tek yapabildiğimiz kaçmaktı ve sonra Voldemort bizi yakaladı-"

Sesindeki kendini yargılayan havayı duyabiliyordu, oğullarına ne olduğunu neden bilmediğini anlaması için özür diliyor gibiydi, ama-

"Şükürler olsun ki sen iyisin." dedi kadın Harry'yi kucaklayarak, Harry kucaklanmayı hak etmediğini düşündü.

"Hiç konyağın var mı, Molly?" dedi Hagrid sarsılmış bir halde. "Tedavi için."

Bunu sihirle yaratabilirdi ancak evine geri koşmuştu, Harry yüzünü saklamak için böyle yaptığını biliyordu. Ginny'ye döndü ve kız dile getirmediği özrünü cevaplayıverdi.

"Ron ve Tonks ilk olmalıydı, ama Anahtarları'nı kaçırdılar, onlarsız geldi," dedi kız, yanlarında duran paslı yağ tenekesini işaret ederek. "Ve bu da," diye devam etti eski bir spor ayakkabısını işaret ederek, "Babamın ve Fred'in olmalı, ikinci olacaklardı. Sen ve Hagrid üçüncü ve..." saatini kontrol etti, "Eğer başarabildilerse George ve Lupin de bir dakika içinde gelmeli."

Mrs. Weasley bir şişe konyak ile tekrar görünüp onu Hagrid'e verdi. O da mantarını açtı ve tek seferde içti.

"Anne!" diye bağırdı Ginny birkaç adım uzaklıktaki bir noktayı işaret ederek.

Karanlıkta mavi bir ışık gördündü; büyüdü, parladı ve Lupin ve George göründüler, dönerek ve düşerek. Harry bir şeylerin yanlış olduğunu hemen anlamıştı: Lupin, bilinçsiz ve suratı, kanla kaplı George‘u destekliyordu.

Harry koştu ve George‘un bacağından tuttu. Lupin ile birlikte George‘u eve taşıdılar ve bir kanepeye yatırdılar. Bir ışığın George‘un kafasına düşmesiyle Ginny nefesini tuttu ve Harry sendeledi; George‘un kulaklarından biri kayıptı. Kafası ve boynu berbat halde kıpkırmızı kanla sırılsıklamdı.

Mrs. Weasley oğlunu yakalarken Lupin de Harry‘yi sıkıca tuttu ve hiç de hoş olmayan bir şekilde, Hagrid‘in hala gövdesini kapıdan geçirmek için çabaladığı mutfağa sürükledi.

"Hey!" dedi Hagrid içerlemiş bir halde. "Bırak onu, Harry‘yi bırak!"

Lupin onu duymazlıktan geldi.

"Hogwarts‘taki ofisime ilk girdiğinde köşede hangi yaratık duruyordu?" dedi adam Harry‘yi sarsarak. "Cevap ver!"

"Akvaryumun içinde bir Garkenez, değil mi?"

Lupin Harry‘ye bıraktı ve mutfak dolabına geri çekildi.

"Bu ne içindi?" diye kükredi Hagrid.

"Üzgünüm Harry, ama kontrol etmek zorundaydım," dedi Lupin kısaca. "İhanete uğradık. Voldemort harekete geçeceğimizi biliyordu ve ona bunu söylemiş olan kişi doğrudan plan dâhilindeydi. Bir sahtekâr olabilirdin."

"Peki, beni neden kontrol etmedin?" diye sordu Hagrid, nefes nefese hala kapıyla boğuşurken.

"Sen bir yarı-devsin," dedi Lupin, Hagrid‘e bakarak. "Çok Özlü İksir ancak insanlarda kullanmak içindir."

"Yoldaşlık‘tan biri Voldemort‘a bu gece hareket edeceğimizi söylemiş olamaz." dedi Harry. Bu fikir ona dehşet veriyordu ve kimsenin bunu yapabileceğine inanamıyordu. "Voldemort beni en sonlarda yakaladı, ilk başta kim olduğumu bilmiyordu. Eğer planın hepsini bilseydi, başlangıçta Hagrid ile olanın ben olduğumu bilirdi."

"Voldemort sizi yakaladı mı?" diye sordu Lupin sertçe. "Neler oldu? Nasıl kaçtınız?"

Harry kısaca, Ölüm Yiyenler'in nasıl onun gerçek Harry olduğunu anladığını, nasıl takibi durdurup Voldemort‘u çağırdıklarını ve tam Tonks‘un ailesinin korunağına vardıklarında nasıl ortaya çıktığını anlattı.

"Seni tanıdılar mı? Ama nasıl? Ne yaptınız?"

"Ben..." Harry anımsamaya çalışırken, yolculuk bulanık bir panik ve şaşkınlıktan ibaretti. "Stan Shunpike‘i gördüm... Tanırsınız, Hızır Otobüs‘ün biletçisi olan adam. Ve onu Silahsızlandırma'ya çalıştım, onu - eh, ne yaptığını bilmiyordu, değil mi? Imperius ile kontrol ediliyor olmalı!"

Lupin donakalmış görünüyordu.

"Harry, Silahsızlandırma zamanı geride kaldı. Bu insanlar seni yakalayıp öldürmeye çalışıyor. Öldürmeye hazır değilsen en azından Sersemlet!"

"Metrelerce yüksekteydik! Stan kendinde değildi ve eğer onu Sersemletseydim, aşağı düşer ve ölürdü, tıpkı Avada Kedavra kullanmışım gibi! Expelliarmus iki yıl önce beni Voldemort‘tan

kurtarmıştı." diye ekledi Harry küstahça. Lupin‘in bu hali ona, Dumbledore‘un Ordusu‘na Silahsızlandırma'yı öğreteceği zaman bunu küçümseyen Hufflepuff'lu Zacharias Smith‘in alaycı halini hatırlatmıştı.

"Evet, Harry," dedi Lupin kendini zorla dizginleyerek, "Ve fazla sayıda Ölüm Yiyen buna şahit oldu. Affet beni ama bu çok işe yaramaz bir hamle, ölüm tehdidine bu kadar yakınken. Bunu bu gece buna şahitlik etmiş ya da ilk olayı duymuş Ölüm Yiyenler'in önünde tekrar etmek intihar demek!"

"Yani Stan Shunpike‘i öldürmem gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?" dedi Harry kızgın kızgın.

"Tabi ki hayır," dedi Lupin, "ama Ölüm Yiyenler -açıkçası herkes!- senin karşı saldırı düzenlemeni umardı. Expelliarmus kullanışlı bir büyü, Harry, ama Ölüm Yiyenler bunu senin imzavari hareketin olarak düşünecek ve bunun bu hale gelmesini hiç tavsiye etmiyorum."

Lupin, Harry‘nin kendisini aptal hissetmesine neden olmuştu, yine de hala içinde ona meydan okuma isteği mevcuttu.

"İnsanlar sırf orada diye yollarımdan çekilmeleri için onları havaya uçuramam." dedi Harry.

Bu Lupin‘in son karşı çıkışıydı; Sonunda kapıya sıkışıp kalmaktan kurtulan Hagrid kendini bir sandalyeye bıraktı ve oturdu: sandalye altında kırılıverdi. Onun küfür ve özürlerini duymazdan gelen Harry, yeniden Lupin‘e döndü.

"George iyi olacak mı?"

Bu soruyla beraber Lupin‘in Harry‘ye olan öfkesi tamamen çekilip alınmış gibi görünüyordu.

"Sanırım, yine de kulağı lanetlendiği için yeniden yerleştirme şansı yok elimizde."

Dışarıdan sürtünme sesleri geldi. Lupin arka kapıya doğru seğirtti, Harry de Hagrid‘in bacaklarının üstünden atlayarak avluya doğru koştu.

Avluda iki kişi göründü ve Harry onlara koşarken, birinin eski görünüşüne dönen Hermione, diğerinin de Kingsley olduğunu fark etti, ikisi de yamuk bir elbise askısını sıkıca kavramışlardı. Hermione kendini Harry‘nin kollarına attı, ama Kingsley onları gördüğüne hiç memnun görünmüyordu. Asasını kaldırdı ve Harry, Hermione‘nin omzundan onu Lupin‘in göğsüne tuttuğunu gördü.

"Albus Dumbledore‘un bize söylediği son sözler!"

"Harry en büyük umudumuz. Ona güvenin." dedi Lupin sakince.

Kingsley asasını Harry‘ye çevirdi, ama Lupin "Bu o, kontrol ettim." dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ!" dedi Kingsley, asasını cüppesine geri tıkıştırırken. "Ama birisi bize ihanet etti! Bu gece olduğunu biliyorlardı!"

"Öyle gibi," diye yanıtladı Lupin, "Ama görünüşe göre yedi Harry olacağını fark edememişler."

"Küçük bir teselli." diye hırladı Kingsley. "Başka kim döndü?"

"Sadece Harry, Hagrid, George ve ben."

Hermione eliyle iniltisini bastırdı.

"Size ne oldu?" diye sordu Lupin, Kingsley‘ye.

"Beşi tarafından takip, ikisini yaralama, belki birini öldürme." diye sıraladı Kingsley, "ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘i gördük, takibe o da katıldı, ancak çok çabuk ortadan kayboldu. Remus o-"

"Uçabiliyordu," diye tamamladı Harry. "Biz de onu gördük, Hagrid ve benim peşimden geldi."

"Demek o yüzden ayrıldı, sizi takip etmek için!" dedi Kingsley. "Neden kaybolduğunu anlamamıştım. Ama hedefini ne değiştirdi?"

"Harry, Stan Shunpike‘e çok nazik davrandı." dedi Lupin.

"Stan?" diye tekrarladı Hermione. "Ama onun Azkaban‘da olduğunu düşünüyordum?"

Kingsley neşesiz bir kahkaha koyuverdi.

"Hermione, besbelli Bakanlık‘ın örtbas ettiği bir firar gerçekleşmiş. Onu lanetlediğimde Traver‘ın kukuletası düştü, o da Azkaban‘da olmalıydı."

"Ama size ne oldu, Remus? George nerede?"

"Bir kulağını kaybetti." dedi Lupin.

"Bir kulağını-?" diye tekrarladı Hermione yüksek sesle.

"Snape‘in işi." dedi Lupin.

"Snape mi?" diye bağırdı Harry, "Söylememiştin-"

"Takip sırasında kukuletasını kaybetti. Sectum-Sempra her zaman Snape‘in uzmanlığındaydı. Ona bunu ödettiğimi söylemek isterdim, ancak yapabildiğim tek şey, yaralandıktan sonra George‘u süpürgenin üstünde tutmaktı, çok fazla kan kaybediyordu."

Hepsi gökyüzüne bakarken bir sessizlik hâkim oldu. Hiç hareket belirtisi yoktu; yıldızlar öylece duruyordu, göz kırpmıyor, her zamankinden farksız uçan birileri tarafından kesilmiyorlardı. Ron neredeydi? Fred ve Mr. Weasley neredeydi? Bill, Fleur, Tonks, Deli-Göz ve Mundungus nerelerdeydi?

"Harry, elini ver!" diye seslendi Hagrid boğuk bir sesle takıldığı kapıdan. Bir şey yapıyor olmaktan memnun Harry, onu kurtardı, sonra da boş mutfaktan geçip oturma odasına yöneldi, Mrs. Weasley oğlunun kan akışını durdurmuştu ve ışığın vurmasıyla Harry, George'un kulağının olması gereken yerde bir boşluk olduğunu gördü.

"O nasıl?"

Mrs. Weasley etrafına bakarak , "Tekrar büyütemedim, Kara Büyü ile yok edildiği zaman olmuyor. Ama çok daha kötüsü olabilirdi... Hala canlı."

"Evet," dedi Harry. "Tanrıya şükür."

"Avluda birilerini mi duydum?" diye sordu Ginny.

"Hermione ve Kingsley," dedi Harry.

"Şükürler olsun." diye fısıldadı Ginny. Birbirlerine baktılar. Harry, Mrs. Weasley'nin orada olmasına bile aldırmadan ona sıkıca sarılmak istiyordu, ama o harekete geçtiği anda mutfaktan büyük bir patlama sesi geldi.

"Oğlumu gördükten sonra kim olduğumu kanıtlayacağım, Kingsley, senin için iyinin ne olduğunu biliyorsan, geri çekil!"

Harry, Mr. Weasley'nin böyle bağırdığını ilk defa duyuyordu. Oturma odasında köpürüyordu, kel kafası terden parlıyordu, gözlükleri ise

yamuk duruyordu, Fred hemen arkasındaydı, ikisi de solgundu, fakat yaralanmamışlardı.

"Arthur!" diye hıçkırdı Mrs. Weasley. "Şükürler olsun!"

"O nasıl?"

Mr. Weasley George‘un yanında diz çöktü. Harry onu tanıdığından beri Fred ilk defa söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi. İkizinin yaralı halde durduğu kanepenin arkasında, gördüklerine inanamaz bir şekilde ağzı açık kalıvermişti.

Belki de Fred‘in sesi ve babasının gelişiyle George, kıpırdandı.

"Nasıl hissediyorsun, Georgie?" diye fısıldadı Mrs. Weasley.

George‘un parmağı kafasına gitti.

"Aziz gibi," diye mırıldandı.

Fred "Onun nesi var?" diye hırladı, dehşete düşmüştü: "Beyni mi etkilendi?"

"Aziz gibi," diye tekrarladı George, gözlerini açıp kardeşine bakarken. "Görüyorsun ya, ben erdim. Delindim. Fred: Anladın?"

Mrs. Weasley her zamankinden daha kötü hıçkırdı. Fred‘in solgun yüzüne renk hücum etmişti.

"Zavallıca", dedi oğlana. "Zavallıca! Kulakla ilgili bir dünya espri dururken, sen tutup delikle ilgili mi yapıyorsun?"

"Ah, pekala," dedi George, gözyaşıyla sırılsıklam olmuş annesine sırıtarak. "En azından artık bizi ayırt edebilirsin, anne."

Etrafına bakındı.

"Selam Harry - sen Harry‘sin, değil mi?"

"Evet, benim." dedi Harry, kanepeye yaklaşırken.

"Eh, en azından seni sağlam getirebildik," dedi George, "Neden Ron ile Billy yatağımın etrafında birbirlerine sokulmuyorlar?"

"Daha gelmediler," dedi Mrs. Weasley. George'un sırıtışı siliniverdi.

Harry Ginny'ye dışarıya eşlik etmesi için kısa bir bakış attı. Mutfaktan geçerlerken kız "Ron ve Tonks şimdilerde gelmeli. Onlarınki uzun bir yolculuk değildi. Muriel Teyze'nin evi buradan çok da uzak değil."

Harry bir şey demedi. Kovuk'a geldiğinden beri korkuyu kendinden uzak tutmaya çalışıyordu, ancak şimdi onu sarmıştı, üzerine tırmanıyor, göğsünde atıyor, boğazını tıkıyordu. Karanlık avlunun arkalarına yürüdüler ve Ginny elini tuttu.

Kingsley volta atmaya başlamıştı, her dönüşünde gökyüzüne bakıyordu. Harry, Vernon Amca'nın oturma odasındaki adımlarını hatırladı, milyonlarca yıl önce gibiydi. Hagrid, Hermione ve Lupin omuz omuza durmuş, sessizce gökyüzüne bakıyordu. Harry ve Ginny sessiz nöbete katıldığında, hiçbiri tepki vermedi.

Dakikalar sanki yıllar gibi geçmişti. Rüzgârın en hafif esintisiyle bile içleri cız ediyor ve sanki eksik olan Yoldaşlık üyeleri yaralanmamış halde yaprakların arasından fırlayacakmış gibi her fısıldayan ağaca ya da çalıya dönüyorlardı.

Ve sonra bir süpürge tam üstlerinde beliriverip hızla yere yöneldi.

"Bunlar onlar!" diye çığlık attı Hermione.

Tonks etrafına toprak ve çakıl fırlatarak yere indi.

Kadın, adamın kollarına sendelerken "Remus!" diye bağırmıştı. Adamın yüzü kıpırtısız ve bembeyazdı. Konuşmayı beceremiyor

gibiydi. Ron afallamış bir halde Harry ve Hermione‘ye doğru tökezledi.

"İyisiniz," diye mırıldandı Hermione, atılıp onu sıkıca kucaklamadan önce.

"Sandım ki- Sandım ki-"

"İyiyim," dedi Ron, hafifçe kızın sırtına vurarak. "İyiyim."

"Ron harikaydı," dedi Tonks içten bir şekilde Lupin‘i bırakırken. "Harika. Bir Ölüm Yiyen‘i tam kafasından sersemletti ve uçan bir süpürgede hareket eden bir hedefti-"

Kolları hala boynundayken "Sen mi yaptın?" dedi Hermione.

"Her zamanki şaşırma tonu," dedi serbest kalırken huysuzca. "Biz son gelenler miyiz?"

Ginny "Hayır," dedi, "Hala Bill ile Fleur‘u, Deli-Göz‘ü ve Mundungus‘u bekliyoruz. Annemle babama iyi olduğunu söyleyeyim, Ron -"

Kız içeri koştu.

Lupin "Neden oyalandınız? Ne oldu?" dedi, sesi neredeyse Tonks‘a kızgınmış gibi çıkmıştı.

"Bellatrix," dedi Tonks. "Beni de Harry gibi epey istiyor, Remus, beni öldürebilmek için çok uğraştı. Onu indirebilmeyi çok isterdim, ona borçluyum. Ama kesinlikle Rodolphus‘u yaraladık. Sonra Ron‘un teyzesi Muriel‘e gittik, ama Anahtar‘ı kaçırdık ve kadın canımızı sıkıyordu-"

Lupin‘in çenesinde bir kas seğiriyordu. Başını salladı ama bir şey söyleyecek gibi değildi.

Tonks "Sizlere ne oldu?" diye sordu, Harry, Hermione ve Kingsley‘ye dönerek.

Onlar da hikâyelerini baştan aktardılar, ancak Bill, Fleur, Deli-Göz ve Mundungus‘un yokluğu, göz ardı etmek istedikleri, buz gibi, gittikçe daha fazla rahatsızlık verici bir soğukluk yaratıyordu.

Kingsley sonunda "Downing sokağına geri gitmem lazım, bir saat önce orada olmalıydım," dedi gökyüzüne son bir bakış atarken, "Döndüklerinde haber verin."

Lupin başını salladı. Kingsley ise diğerlerine el sallayarak karanlığa, kapının dışına çıktı. Kovuk‘un sınırlarından çıkıp da Buharlaştığı anda Harry, hayatındaki en sönük pof sesini duydu.

Mr. ve Mrs. Weasley koşar adımlarla geldiler, Ginny arkalarındaydı. İkisi de Lupin ile Tonks‘a dönmeden önce Ron‘a sarıldılar.

"Teşekkürler," dedi Mrs. Weasley, "oğlumuz için."

Tonks "Aptal olma, Molly." dedi hemen.

"George nasıl?" diye sordu Lupin.

Ron "Onun nesi var?" diye söylenmeye başladı.

"O kula-"

Ama cümlesinin sonu yüksek bir çığlıkla bastırıldı. Bir Testral birkaç adım görüş alanına süzüldü ve birkaç adım uzaklarında yere indi. Bill ile Fleur sırtından kaydılar, rüzgâr yemişlerdi ancak yara almamışlardı.

"Bill! Tanrıya şükür, Tanrıya şükür-"

Mrs. Weasley ileri koştu, ama Bill‘in sarılışı baştan savmaydı. Babasına döndü ve "Deli-Göz öldü." dedi.

Kimse konuşmadı, kimse kıpırdamadı. Harry içinden kopan bir şeyin bu dünyadan göçerek onu tamamen terk ettiğini hissetti.

"Onu gördük," diye devam etti Bill; Fleur başıyla onaylarken, mutfağın penceresinden sızan ışık gözyaşlarının yanağından süzülüşünü gözler önüne seriyordu. "Kuşatmayı kırdığımızda oldu: Deli-Göz ve Dung bize yakındı, kuzeye yönelmişlerdi, Voldemort -uçabiliyordu- peşlerinden gitti. Dung panikledi, ağladığını duyuyordum, Deli-Göz onu durdurmaya çalıştı, ama o Buharlaştı. Voldemort'un laneti yüzüne çarptı ve süpürgesinden geri düştü ve yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, hemen arkamızda bir düzine adam vardı-"

Bill'in sesi kısıldı.

"Tabi ki yapabileceğiniz bir şey yoktu." dedi Lupin.

Hepsi birbiriyle bakıştı. Harry tamamen kavrayamadı bile. Deli-Göz, ölmüştü; bu doğru olamazdı. Deli-Göz, güçlü, cesur, hep sağ kalabilen...

En sonunda tepelerinde gün ağarırken, kimse konuşmamasına rağmen, artık avluda durmalarında bir neden yoktu, sessizlik içinde Kovuk'a doğru Mrs. Weasley'yi takip ettiler, oturma odasına, Fred ile George'un kahkaha attığı yere geldiler.

"Sorun ne?" dedi Fred, girdikleri anda yüzlerini incelerken. "Ne oldu? Kim-?"

"Deli-Göz," dedi Mr. Weasley. "Ölmüş."

İkizlerin sırıtışı kayboldu ve suratları asıldı. Kimse ne yaptığını bilmiyor gibiydi. Tonks sessizce mendile kapanmış ağlıyordu; Deli-Göz'e yakındı, Harry onun Sihir Bakanlığı'ndaki gözde adamı ve

destekçisi olduğunu biliyordu. Yerde, bir köşede, en az yer kapladığı yerde oturan Hagrid, sofra bezi büyüklüğündeki mendiliyle gözlerini siliyordu.

Bill büfeye yürüdü ve bir şişe Ateşviskisi ile birkaç bardak aldı.

"İşte," dedi ve asasının bir hareketiyle tamamen dolu on iki bardak havada süzülüp odadakilere gitti, ardından on üçüncüyü yukarı kaldırdı. "Deli-Göz‘e."

"Deli-Göz‘e." dediler ve içtiler.

Hagrid biraz geriden ve hıçkırarak "Deli-Göz‘e" diye tekrarladı.

Ateşviskisi Harry‘nin boğazını dağladı. İçini kavuran alevler uyuşukluğunu bozdu ve gerçeklik dışı hissini üzerinden attı, içini cesaret diye adlandırılabilecek bir şeyle doldurdu.

"Yani Mundungus buharlaştı?" dedi Lupin, bardağını tek seferde bitirirken.

Hava bir anda değişti. Herkes gergin bir halde Lupin‘e baktı, Harry‘ye göre hem devam etmelerini istiyor hem de duyacakları şeyden korkuyor gibi görünüyorlardı.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Bill "ve ben de merak ediyorum, bu noktada, bizi bekliyor gibi görünüyorlardı, değil mi? Ama Mundungus bize ihanet edemez. Yedi Harry olacağını bilmiyorlardı, ortaya çıktığımızda çok şaşırdılar ve unuttuğun şey bu dalavereyi Mundungus‘un tavsiye ettiği. Neden en önemli noktayı söylemesin ki? Sanırım Dung panikledi, doğal olarak. İlk olmak istemiyordu, ama Deli-Göz öyle ayarladı ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onlara yöneldi. Bu birisinin paniklemesi için yeter de artar bile."

Tonks burnunu çekerek "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tam da Deli-Göz‘ün umduğu gibi davrandı," dedi. "Deli-Göz, gerçek Harry‘nin en güçlü ve yetenekli Seherbaz ile olmasını düşüneceğini söylemişti. Önce Deli-Göz‘ü takip etti, Mundungus kaçınca da yönünü Kingsley‘ye çevirdi..."

"Evet, her şey iyi de," diye patladı Fleur, "Hala Harry‘yi götüreceğimizi nasıl öğrendiler, açıklayamıyoruz. "Birileri dikkatsizlik etmiş olmalı. Birisi tarihi dışarı sızdırmış. Bu, tarihi bilip de planın tamamını bilmemelerinin tek açıklaması."

Etrafına bakındı, gözyaşı izleri hala güzel yüzünü çiziyordu ve hiçbiri onu yadsımaya cüret edemezdi. Hiçbiri etmedi de. Sessizliği bölen tek ses, Hagrid‘in mendilinin arkasından gelen hıçkırıklardı. Harry henüz onu kurtarmak için kendi hayatını riske eden, sevdiği, güvendiği ve bir Ejderha Yumurtası ile kandırılıp önemli bilgiler veren Hagrid‘e baktı.

Yüksek sesle "Hayır," dedi, hepsi dönüp şaşkın şaşkın ona bakmıştı. Ateşviskisi sesini yükseltmişti sanki. "Demek istiyorum ki... Eğer birisi hata yapıp da," Harry devam etti "dışarıya bir şeyler sızdırdıysa, eminim bunu yapmak istememişlerdir. Bu onların hatası değil." Normalden biraz daha yüksek sesle devam etti. "Birbirimize güvenmek zorundayız. Hepinize güveniyorum ve bu odadan kimsenin beni Voldemort‘a satacağını sanmıyorum."

Bu sözleri daha fazla sessizlik takip etti. Hepsi ona bakıyordu; Harry kızardı ve bir şeyler yapmak için biraz daha Ateşviskisi yudumladı. İçerken Deli-Göz‘ü düşünüyordu. Dumbledore‘un insanlara güvenme isteğine her zaman sert bakardı.

Fred beklenmedik bir şekilde "İyiydi, Harry." dedi.

"Evet," dedi George, ağzının köşesi seğiren Fred‘e kısa bir bakış atarak.

Lupin de Harry‘ye bakarken tuhaf bir ifade takındı. Acıyan bakışlardı bunlar.

"Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" diye dile getirdi Harry.

Lupin "Hayır, James‘e ne kadar çok benzediğini düşünüyorum," dedi, "arkadaşlarına güvenmemeyi en büyük onursuzluk sayardı."

Harry, Lupin‘in demek istediğini biliyordu: babası bir arkadaşı tarafından, Peter Pettigrew tarafından ihanete uğramıştı. Düşüncesiz bir öfkeye kapıldı. Tartışmak istiyordu, ama Lupin dikkatini ondan çevirmiş, bardağını koymuş ve Bill‘e dönmüştü, "Yapılması gereken bir şey var, gelince Kingsley‘ye sorarız-"

"Hayır," dedi Bill hemen, "Ben yaparım, ben geliyorum."

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi Tonks ve Fleur aynı anda.

"Deli-Göz‘ün bedeni," dedi Lupin, "Onu getirmeliyiz."

Mrs. Weasley "O-?" diye Bill‘e yalvarır gözlere başlamıştı ki.

"Bekleyemez mi?" dedi Bill. "Onu Ölüm-Yiyenler'in almasını tercih etmedikçe tabii."

Kimse konuşmadı. Lupin ve Bill vedalaşıp gittiler.

Ayakta kalmayı tercih eden Harry hariç geri kalan herkes sandalyelere yığılmıştı. Ölümün aniliği ve gerçekliği vücut bulmuş gibi onlarla birlikteydi.

"Ben de gitmeliyim." dedi Harry.

On çift ürkmüş göz ona döndü.

"Aptal olma, Harry," dedi Mrs. Weasley, "Sen neden bahsediyorsun?"

"Burada duramam."

Kafasını ovaladı, sanki çatlıyordu. Bir yıldan beri böyle acımamıştı.

"Ben buradayken hepiniz tehlikedesiniz. Burada olmak-"

"Ama bu kadar aptal olma!" dedi Mrs. Weasley. "Bu gecenin asıl noktası seni buraya sağ salim getirmekti ve şükürler olsun ki işe yaradı. Ve Fleur, Fransa'da evlenmek yerine burada evlenmeyi kabul etti, her şeyi ayarladık ve hep beraber olup sana göz kulak olabileceğiz-"

Anlamıyordu, onu çok daha fazla kötü hissettirmişti.

"Eğer Voldemort burada olduğumu bulursa-"

"Ama neden?" diye sordu Mrs. Weasley.

Mr. Weasley "Şimdi olabileceğin bir düzine yer var, Harry," dedi. "Hangi güvenli evde olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yok."

"Kendim için endişelenmiyorum!" dedi Harry.

"Biliyoruz" diye cevapladı Mr. Weasley sakince. "Vay canına, Harry, seni buraya getirmek için yaptıklarımızdan sonra?"

"Kanayan kulağım ne olacak?" dedi George, minderlerin üstünde doğrularak.

"Biliyorum."

"Deli-Göz istemezdi-"

"BİLİYORUM!" diye böğürdü Harry.

Kuşatıldığını ve tehdit edildiğini hissediyordu. Onun için ne yaptıklarını bilmediğini mi sanıyorlardı, onlar daha fazla şey çekmeden bir an önce gitmek istemesinin nedenini anlamıyorlar mıydı? Yarası karıncalanıp zonklarken, Mrs. Weasley tarafından bozulan uzun ve mahcubiyet verici bir sessizlik oldu.

"Hedwig nerede, Harry?" dedi kadın tatlı tatlı. "Pigwidgeon ile bırakıp yemesi için bir şeyler verebiliriz."

İçi yumruk gibi buruluvermişti. Gerçeği söyleyemedi. Cevabı geçiştirmek için Ateşviskisinin kalanını içti.

"Tekrar yaptığın duyulana kadar bekle," dedi Hagrid. "Ondan kaçtın, tam tependeyken onunla savaştın ve kurtuldun."

"Ben değildim," dedi Harry sıkılarak. "Asamdı. Kendiliğinden hareket etti."

Biraz sonra Hermione yumuşak bir şekilde "Ama bu mümkün değil, Harry. İstemeden büyü yaptığını ve içgüdüsel olarak hareket ettiğini kastediyorsun."

"Hayır," dedi Harry. "Motor düşüyordu. Voldemort neredeydi, söyleyemezdim, ama asam elimde döndü, onu buldu ve tanımadığım bir büyü yaptı. Daha önce hiç altın alevler oluşturmadım."

"Genellikle," dedi Mr. Weasley, "Baskı altındayken hayal edemeyeceğin büyüler yaparsın. Küçük çocuklarda daha sık olur, eğitilmeden."

"Bu öyle değildi," dedi Harry ısrarla. Yarası yanıyordu, kızgındı ve sinirleri bozuktu; Voldemort ile karşılaşacak güce sahip olduğunu düşünmelerinden nefret ediyordu.

Kimse bir şey söylemedi. Ona inanmadıklarını biliyordu. Düşününce, kendisi de kendiliğinden büyü yapan bir asa hiç duymamıştı.

Yarası acıyla dağlandı; tek yapabildiği yüksek sesle inlememekti. Temiz havayla ilgili bir şeyler homurdanarak bardağını bıraktı ve odayı terk etti.

Karanlık avluya girdiğinde, iskeletimsi devasa Testral dönüp ona baktı, büyük yarasa kanatlarını hışırdattı ve otlamaya devam etti. Harry bahçenin kapısında durdu, büyüyen bitkilere bakarken zonklayan başını ovalayıp Dumbledore'u düşündü.

Dumbledore ona inanırdı, bunu biliyordu. Dumbledore Harry'nin asasının neden böyle olduğunu bilirdi, çünkü onun her zaman bir cevabı vardı; asalar hakkında bilgiliydi, Voldemort ile kendi asasındaki tuhaf bağı Harry'ye o açıklamıştı... Ama Dumbledore, Deli-Göz gibi, Sirius gibi, ailesi gibi, zavallı baykuşu gibi, gitmişti ve Harry, bir daha onlarla asla konuşamayacaktı. Boğazında Ateşviskisi ile hiç de alakası olmayan bir yanma hissetti.

Ve o anda aniden, yarasındaki acı sınıra dayandı. Kafasını tutup gözlerini kapattığında bir sesin kafasında çığlık attığını duydu.

"*Bana farklı asa kullanmanın problemi çözeceğini söylemiştin!*"

Ve kafasında beliren imgelemde, paçavralar içinde, taş bir zemine uzanmış, bir deri bir kemik bir adamın çığlık attığını - korkunç, uzun, dayanılmaz bir ıstırabın çığlığını attığını gördü...

"Hayır! Hayır! Yalvarırım, yalvarırım..."

"Lord Voldemort'a yalan söyledin, Ollivander!"

"Söylemedim... Yemin ederim söylemedim..."

"Potter‘a yardım etmek için, benden kaçmasına yardım etmek için çabaladın!"

"Yemin ederim yapmadım... Başka bir asanın işe yarayacağına inanıyordum..."

"Ne olduğunu açıkla, o zaman. Lucius‘un asası parçalandı!"

"Anlamıyorum... Bağlantı... sadece... ikinizin arasında... olabilir..."

"*Yalanlar!*"

"Lütfen... Yalvarırım..."

Ve Harry beyaz bir elin asasını kaldırdığını, Voldemort‘un içindeki acımasız öfkenin kabardığını ve dayanıksız yaşlı adamın dayanılmaz bir acıyla kıvrandığını gördü.

"Harry?"

Başladığı gibi aniden bitti: Harry titreyerek ayağa kalktı, bahçenin kapısına tutundu, kalbi hızla atıyor, yara izi sızlıyordu. Ron ile Hermione‘nin yanında olduğunu fark etmesi için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Harry, eve geri dön," diye fısıldadı Hermione. "Hala ayrılmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Evet, kalmak zorundasın, dostum." dedi Ron, Harry‘nin sırtını sıvazlarken.

"İyi misin?" diye sordu Hermione, Harry‘nin yüzüne bakmak için yakınlaşarak. "Berbat görünüyorsun!"

"İyiyim," dedi Harry sallanarak, "Büyük olasılıkla Ollivander‘dan daha iyi görünüyorum..."

Gördüklerini anlatmayı bitirdiğinde Ron sarsılmış, Hermione ise tamamen dehşete düşmüş görünüyordu.

"Ama bunun duracağını sanmıştık. Yara izin - artık bunun olmayacağını sanıyorduk! Bu bağlantının açılmasına izin vermemelisin - Dumbledore zihnini kapatmanı istedi."

Cevap vermeyince kolundan sıkı sıkı tuttu.

"Harry, Bakanlık‘ı, gazeteleri ve Büyücülük dünyasının yarısını ele geçiriyor! Aklını da ele geçirmesine izin verme!"

ALTINCI BÖLÜM:
PİJAMALI GULYABANİ

Deli Göz‘ü kaybetmenin şoku, evde ilerleyen günlerde de sürdü; Harry onun, tıpkı yeni haberleri vermek için sürekli girip çıkan diğer Yoldaşlık üyeleri gibi, arka kapıdan içeri paldır küldür girişini görmeyi bekleyip durdu. Aksiyon harici hiçbir şeyin suçluluk ve keder duygularını yatıştıramayacağını hissetti ve Hortkuluklar'ı mümkün olduğunca kısa zaman içerisinde bulup yok etme görevine bir an önce başlamalıydı.

"Eh, şey konusunda pek bir şey yapamazsın," -Ron '*Hortkuluklar*' kelimesini ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak söyledi- "on yedi yaşında oluncaya dek. Hala üzerinde Takipçi var. Ve başka yerde yapabileceğimiz gibi planı burada da yapabiliriz, değil mi? Ya da," sesini fısıldama derecesinde azalttı, "Ne-Olduğunu-Bilirsinler'in nerede olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?”

"Hayır," diye kabul etti Harry.

"Sanırım Hermione bir süredir araştırma yapıyor," dedi Ron. "Senin buraya gelişine sakladığını söylüyordu."

Kahvaltı masasında oturuyorlardı; Mr. Weasley ve Bill işe gitmek için yeni çıkmışlardı. Mrs. Weasley, Hermione ve Ginny‘yi uyandırmak için üst kata çıkmıştı, Fleur da banyo yapıyordu.

"Takipçi otuz birinde kalkacak," dedi Harry. "Bu demek oluyor ki burada yalnızca dört gün daha kalmam gerekiyor. Sonra -"

"Beş gün," diye düzeltti Ron sertçe. "Düğün için kalmamız gerekiyor. Eğer kaçırırsak bizi öldürürler."

Harry '*öldürürler*' den kastın Fleur ve Mrs. Weasley olduğunu biliyordu.

"Fazladan bir gün," dedi Ron, Harry itiraz edecekmiş gibi göründüğünde.

"Ne kadar önemli olduğunu anlamıyorlar mı -?"

"Tabii ki anlamıyorlar," dedi Ron. "En ufak bir fikirleri yok. Ve sen hazır bahsetmişken, seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

Ron, Mrs. Weasley geliyor mu diye holü kontrol etmek için kapıya göz attı, sonra Harry'ye doğru eğildi.

"Annem, Hermione ve benim ağzımdan laf almaya çalışıyor. Ne işler karıştırdığımıza dair. Bir dahakine seni yoklayacak, o yüzden hazırlıklı ol. Babam ve Lupin de sordular, ama biz onlara Dumbledore'un sana bizden başka kimseye söyleme dediğini söyledik ve işin peşini bıraktılar. Ama annem bırakmadı. Çok azimli."

Ron'un ön tahmini birkaç saat içinde gerçekleşti. Öğle yemeğinden az önce Mrs. Weasley, kimsesiz bir erkek çorabının, onun sırt çantasından çıkıp çıkmadığını öğrenmek için Harry'yi diğerlerinden ayırdı. Onu mutfağın küçük bulaşıkhane kısmında köşeye sıkıştırdığında ise işe koyuldu.

"Ron ve Hermione, üçünüzün Hogwarts'ı bırakacağınızı düşünüyor," dedi hafif sıradan bir tonla.

"Ah," dedi Harry. "Evet. Bırakıyoruz."

Köşede, çamaşır makinesi kendi seyrinde dönüp, Mr. Weasley‘ninkilere benzeyen fanilalardan birini burup sıkıyordu.

"Okulunuzu neden bıraktığınızı sorabilir miyim?" dedi Mrs. Weasley.

"Eh, Dumbledore bana... yapacak işler bıraktı," diye geveledi Harry. "Ron ve Hermione ne olduğunu biliyorlar, ve benimle gelmek istiyorlar."

"Ne tarz işler?"

"Üzgünüm, söyleyemem-"

"Eh, açıkçası öyle sanıyorum ki Arthur ve benim bilmeye hakkımız var ve eminim ki Mr. ve Mrs. Granger da benimle aynı görüştedirler!" dedi Mrs. Weasley. Harry bu "endişeli ebeveyn" tavrıyla karşılaşacağından korkuyordu. Kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı ve gözlerinin tam olarak Ginny‘ninkilerle aynı kahverengi tonda olduğunu fark etti. Bunun yardımı dokunmadı.

"Dumbledore başka kimsenin bilmesini istemedi Mrs. Weasley. Üzgünüm, Ron ve Hermione de gelmek zorunda değiller, bu onların seçimi -"

"Senin de gitmeni gerektirecek bir sebep göremiyorum!" diye patladı rol yapmayı bırakarak. "Yeni reşit oluyorsun, hepiniz öyle! Tam anlamıyla saçmalık, eğer Dumbledore bir işin halledilmesini istediyse emri altında çalışan koca bir Yoldaşlık vardı! Harry, onu yanlış anlamış olmalısın. Büyük ihtimalle sana bir işin yapılmasını istediğini söylüyordu ve sen, senin yapmanı istediğini sandın-"

"Yanlış anlamadım," dedi Harry, açık bir şekilde. "Benim tarafımdan yapılması gerekiyor."

Tanımlaması için çağrıldığı, altın hasırotuyla desenlenmiş tek çorabı geri verdi.

"Ve bu da benim değil, Puddlemere United‘ı tutmuyorum ben."

"Ah, tabii ki değil," dedi Mrs. Weasley, aniden kırılan cesaretiyle eski sıradan tonlamasına dönerek. "Önceden fark etmem gerekirdi. Eh Harry, sen hala buradayken, Bill ve Fleur‘un düğünleri için yapılan hazırlıklara yardım etmen senin için sorun olmaz, değil mi? Hala yapılacak çok şey var."

"Hayır- benim için- tabii ki sorun olmaz," dedi Harry, aniden konunun değişmesine şaşırmıştı.

"Ne kadar tatlısın," diye cevapladı kadın ve gülümseyerek bulaşıkhaneyi terk etti.

O andan itibaren Mrs. Weasley, Harry, Ron ve Hermione‘yi düğün hazırlıklarıyla o kadar meşgul etti ki düşünmeye zar zor vakit bulabildiler. Bunun en nazik açıklaması, Mrs. Weasley‘nin, dikkatlerini Deli Göz‘ün ölümünden ve yakındaki yolculuklarından başka yere çekmek istemesiydi. İki gün boyunca durmaksızın yapılan çatal-bıçak temizliği, renk eşleştirme yardımı, kurdeleler ve çiçekler, bahçeyi yer cücelerinden arındırma, Mrs. Weasley‘ye pek çok dizi kanepe hazırlamada yardımcı olma işlerinden sonra, her nasılsa Harry, onun bir şeyler amaçladığından şüphelendi. Verdiği bütün işler onu, Ron‘u ve Hermione‘yi birbirinden ayrı tutuyor görünüyordu; Voldemort‘un Ollivander‘a işkence yaptığını söylediği ilk geceden beri ikisiyle yalnız konuşma fırsatı bulamamıştı.

"Bence annem, sizin üçünüzü bir araya gelip plan yapmaktan alıkoyarsa gidişinizi geciktireceğini düşünüyor," dedi Ginny Harry‘ye

alçak sesle, kalışının üçüncü gecesiydi, akşam yemeği için masaya oturmuşlardı.

"Sonra ne olacağını sanıyor?" diye söylendi Harry. "Biz burada volovan yaparken Voldemort'u başka birinin öldüreceğini mi?"

Düşünmeden konuşmuştu ve Ginny'nin suratının beyazlaştığını gördü.

"Demek doğru?" dedi, "Yapmaya çalıştığın şey bu?"

"Hayır- ben- şaka yapıyordum," dedi Harry baştan savarcasına.

Birbirlerine baktılar, Ginny'nin surat ifadesinde şaşkınlıktan fazlası vardı. Aniden Harry, Hogwarts'ın ıssız koridorlarında birlikte geçirdikleri çalıntı saatlerden beri ilk kez yalnız olduklarının farkına vardı. O dakikaları onun da hatırladığından emindi. Kapı açılıp içeri Mr. Weasley, Kingsley ve Bill girdiğinde ikisi de sıçradılar.

Yoldaşlık üyeleri sıkça akşam yemeklerine katılıyorlardı, çünkü karargah yeri Oniki Numara Grimmauld Meydanı'ndan Kovuk olarak değiştirilmişti. Mr. Weasley, Dumbledore, yani Sır-Tutucuları öldükten sonra, Dumbledore'un Grimmauld Meydanı'nın söylediği insanların Sır Tutucular olduğunu açıkladı.

"Ve yaklaşık yirmi kişi olduğumuza göre, Fidelius Büyüsü'nün etkisi hafifliyor. Ölüm Yiyenler'in sırrı birinden öğrenme şansları yirmiye katlandı. Çok uzun sürmesini bekleyemeyiz."

"Ama Snape şimdiye kadar adresi Ölüm Yiyenler'e söylemiştir, değil mi?" diye sordu Harry.

"Eh, Deli Göz, Snape geri dönerse diye birkaç lanet hazırlamıştı. Umuyoruz ki onu uzak tutacak ve eğer yerini söylemeye kalkarsa dilini kilitleyecek kadar güçlülerdir, ama emin olamıyoruz. Koruması

bu kadar güvenilmezken orayı karargah olarak kullanmamız delilik olur."

O akşam mutfak o kadar kalabalıktı ki çatal bıçak hareket ettirmek güçtü. Harry kendini Ginny‘nin yanına tıkılmış buldu; aralarında geçmiş olan söylenmemiş şeyler yüzünden Harry, aralarında birkaç kişinin olup onları ayırmış olmasını diledi. Kızın koluna sürtünmemek için kendini o kadar zorluyordu ki tavuğunu zar zor kesti.

"Deli Göz hakkında yeni bir haber yok mu?" diye sordu Harry Billy‘ye.

"Hiçbir şey yok," diye cevapladı Bill.

Moody için bir cenaze düzenleyememişlerdi, çünkü Bill ve Lupin cesedini bulmada başarısız olmuşlardı. Savaş sırasındaki karmaşa ve karanlık da göz önünde bulundurulunca nereye düştüğünü tahmin etmek zordu.

"Gelecek Postası cesedinin bulunması ya da ölümüyle ilgili tek kelime bile etmedi," diye devam etti Bill. "Ama bu pek bir anlama gelmiyor. Son günlerde sessiz olmaya özen gösteriyorlar."

"Ve Ölüm Yiyenler'den kaçarken kullandığım izinsiz büyü için henüz bir duruşma bildirmediler?" diye seslendi Harry, masanın diğer ucundaki Mr. Weasley‘ye, adam kafasını salladı.

"Başka bir çarem olmadığını bildikleri için mi, yoksa dünyaya Voldemort‘un bana saldırdığını söylemek istemedikleri için mi?”

"İkincisi bence. Scrimgeur Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in eskisi kadar güçlü olduğunu ve Azkaban‘da birçok firar olduğunu kabul etmek istemiyor."

"Evet, halka gerçekler neden anlatılsın ki?" dedi Harry, bıçağını o kadar sıkı tutmuştu ki sağ elinin üzerindeki yara izi beyaz teni

üzerinde cılızca belirginleşti: “*Yalan söylememeliyim.*”

"Bakanlık'ta kimse onunla savaşmaya hazırlanmıyor mu?" diye sordu Ron kızgınca.

"Tabii ki Ron, ama insanlar dehşete düştüler," diye yanıtladı Mr. Weasley, "sıradaki kaybolacak kişi olmaktan, çocuklarının saldırıya uğrayacak olmalarından dehşete düştüler! Etrafta dolaşan kötü söylentiler var; mesela ben Hogwarts‘taki Muggle Araştırmaları Profesörü'nün istifa ettiğine inanmıyorum. Haftalardır ortalarda yok. Bu sırada Scrimgeour gün boyunca odasından dışarı çıkmıyor. Umuyorum ki bir plan üzerinde çalışıyordur."

Mrs. Weasley‘nin boş tabakları büyü yoluyla masadan kaldırıp turta servisi yaptığı sırada bir duraklama oldu.

"Senin kılık değişimin hakkında konuşmamız lazım Harry," dedi Fleur, herkes pudingini aldığı zaman. Harry kafası karışmış görününce "Düğün için," diye ekledi. "Tabii ki konuklarımızdan hiçbiri Ölüm Yiyen değil, ama birazcık şampanya içtikten sonra ağızlarından bir şey kaçırmayacaklarını garanti edemeyiz."

Harry bundan, kızın hala Hagrid‘den şüphelendiği sonucunu çıkardı.

"Evet, iyi bir noktaya parmak bastın," dedi Mrs. Weasley masanın uç kısmından, gözlüğünü burnun ucuna düşürmüş, upuzun bir parşömen kağıdına yazdığı uçsuz bucaksız bir yapılacaklar listesini gözden geçiriyordu. "Şimdi, Ron, odanı temizledin mi?"

"*Neden?*" diye bağırdı Ron, elinden kaşığı bırakıp annesine ters ters bakarak. "Neden benim odamın temizlenmesi gerekiyor? Harry ve ben onun şu anki halinden memnunuz!"

"Birkaç güne kadar burada ağabeyinin düğününü yapacağız genç adam -"

"Ve onlar da benim odamda mı evlenecekler?" diye sordu Ron, sinirden köpürerek. "Hayır! Öyleyse Merlin‘in sarkık donu aşkına neden -"

"Annenle bu şekilde konuşma," dedi Mr. Weasley sertçe, "Ve sana söylenileni yap."

Ron ebeveynlerinin ikisine de kaşlarını çatarak baktı, sonra kaşığını aldı ve elmalı tartından kalan son lokmalara saldırdı.

"Ben yardım edebilirim, benim de dağınıklığım." dedi Harry Ron‘a, ama Mrs. Weasley lafa karıştı.

"Hayır Harry, canım, tavuk kümesinin temizlenmesi için Arthur‘a yardım etmeni tercih ederim ve Hermione, Mösyö ve Madam Delacour için çarşafları değiştirirsen minnettar olurum, biliyorsun yarın sabah on birde burada olacaklar."

Ama tavuklar için yapılacak çok az şey olduğu anlaşıldı.

"Bundan, şey, Molly‘ye bahsetmene gerek yok," dedi Mr. Weasley Harry‘ye kümese girmesine engel olarak, "ama, şey, Ted Tonks, bana Sirius‘un bisikletinden geri kalanları gönderdi, ve şey, ben parçaları gizliyorum -yani saklıyorum- burada. İnanılmaz bir şey! Bir egzoz borusu var - sanırım böyle deniyor ve olağanüstü bir batarya ve frenlerin nasıl çalıştığını öğrenmek için harika bir fırsat olacak. Deneyip hepsini tek parça haline getireceğim, tabii Molly yokke- yani zamanım olunca."

Eve döndüklerinde Mrs. Weasley ortalarda yoktu, Harry gizlice Ron‘un tavan arasındaki odasına çıktı.

"Temizliyorum, temizliyorum--! Ah, sen miydin," dedi Ron, Harry odaya girerken rahat bir soluk alarak. Ron az önce kalkmış olduğu yatağa uzandı. Oda bütün hafta olduğu kadar dağınıktı; tek değişiklik, odanın uzak köşesinde, ayakucunda tüylü kızıl renkli kedisi Crookshanks'le, Harry'nin birkaçının kendisinin olduğunu fark ettiği kitapları iki büyük yığın halinde ayıran Hermione'ydi.

"Selam Harry," dedi kız, Harry yatağına oturduğu sırada.

"Nasıl oldu da kaçmayı başardın?"

"Ah, Ron'un annesi dün Ginny ve bana çarşafları değiştirmemizi söylediğini unuttu," dedi Hermione. "Numeroloji Kuramı"nı bir tarafa "Karanlık Sanatların Doğuşu ve Bitişi"ni diğer bir tarafa attı.

"Biz de Deli-Göz'den bahsediyorduk," dedi Ron Harry'ye. "Ben onun sağ kaldığını tahmin ediyorum."

"Ama Bill onun Ölüm Laneti tarafından vurulduğunu gördü," dedi Harry.

"Evet, ama Bill de saldırı altındaydı," dedi Ron. "Ne gördüğü konusunda nasıl emin olabilir ki?"

"Öldürme laneti ıskalamış bile olsa, Deli göz neredeyse üç yüz metreden düştü," dedi Hermione, şimdi "Britanya ve İrlanda'nın Quidditch Takımları"nı tartıyordu eliyle.

"Kalkan Büyüsü kullanmış olabilir-"

"Fleur asasının elinden uçtuğunu söyledi," dedi Harry.

"Eh, tamam, eğer ölmüş olmasını istiyorsanız," dedi Ron huysuzca, yastığını yumruklayıp daha rahat bir şekle sokarak.

"Tabii ki ölmüş olmasını istemiyoruz!" dedi Hermione şoke olmuş halde. "Ölmüş olması berbat bir şey! Ama gerçekçi oluyoruz!"

Harry ilk kez, Deli-Göz'ün bedenini, Dumbledore'unki gibi yıpranmış olarak hayal etti, ama tek gözü hala yerinde oynuyordu. İğrenme ve delice gülme arzusuyla karışık bir dürtü hissetti.

"Ölüm Yiyenler büyük ihtimalle arkalarını temizlediler, bu yüzden kimse onu bulamıyor," dedi Ron akıllıca.

"Evet," dedi Harry. "Barty Crouch'un bir kemiğe dönüştürülüp Hagrid'in ön bahçesine gömülmesi gibi. Büyük ihtimalle Moody'yi bir şeye dönüştürdüler ve-"

"Yapma!" diye cıyakladı Hermione. Harry irkildi ve onun "Hececinin Hece Listesi" kitabı üzerinden göz yaşlarına boğulmak üzere olduğunu gördü.

"Ah, hayır," dedi Harry, yataktan kalkmaya çabalayarak. "Hermione, seni üzmeye çalışmıyordum-"

Ama paslanmış yatak somyasının büyük gıcırtısıyla, Ron yataktan sıçrayıp daha erken davrandı. Tek kolunu Hermione'ye doladı, diğer eliyle kot pantolonunun cebini arayarak, daha önceden etrafın tozunu almak için kullandığı iğrenç görünümlü bir mendil çıkardı. Telaşla asasını çıkarıp bez parçasına tuttu ve "*Tergeo*" dedi.

Asa yağlı kısımların çoğunu temizledi. Kendinden memnun bir tavırla Ron, hafif tüten mendili Hermione'ye verdi.

"Ah... teşekkürler Ron... üzgünüm..." burnunu sümkürüp hıçkırdı. "Çok kork-kunç, değil mi? Tam Dumbledore'dan s-sonra... Deli Göz'ün ölmesini hiç beklemiyordum, nedense o kadar güçlü görünüyordu ki!"

"Evet, biliyorum," dedi Ron kıza sarılarak. "Ama eğer burada olsaydı bize ne derdi, biliyor musun?"

"H-her zaman tetikte olun," dedi Hermione gözlerini silerek.

"Evet doğru," dedi Ron onaylayarak. "Ona olanlardan ders çıkarmamızı söylerdi. Ve öğrendiğimiz şey korkak Mundungus kaçığına güvenmemek."

Hermione hafifçe güldü ve iki tane daha kitaba doğru uzandı. Bir saniye sonra Ron, kolunu onun omzundan çekti; kız "*Canavar Kitap: Canavarlar*"ı Ron'un ayağına düşürdü. Kitap onu dizginleyen kemerden kurtuldu ve saldırganca Ron'un ayak bileğini ısırmaya çalıştı.

"Özür dilerim! Özür dilerim!" diye bağırdı Hermione, Harry kitabı Ron'un bacağından çekip tekrar bağladığı sırada.

"Sen bütün o kitaplarla ne yapıyorsun?" diye sordu Ron, yatağına doğru topallayarak.

"Hangilerini yanımızda götüreceğimize karar veriyorum," dedi Hermione. "Hortkuluklar'ı ararken."

"Ah, tabii," dedi Ron elini alnına vurarak. "Voldemort'u gezer bir kütüphaneyle avlayacağımızı unutmuşum."

"Ha ha," dedi Hermione, "Hececinin Hece Listesi"ne bakarak. "Acaba... antik yazıları çevirmemiz gerekebilir mi? Mümkün... yanımıza almamız iyi olur, güvenlik açısından."

Hececiyi iki kitap yığınının ortasına bıraktı ve "Hogwarts: Bir Tarih"i eline aldı.

"Dinleyin," dedi Harry.

Sırtını dikleştirdi. Ron ve Hermione ona boyun eğme ve baş kaldırma karışımı ifadelerle baktılar.

"Biliyorum, Dumbledore‘un cenazesinden sonra benimle gelmek istediğinizi söylediniz," diye başladı Harry.

"İşte başlıyor," dedi Ron, Hermione‘ye gözlerini devirerek.

"Tahmin ettiğimiz gibi," diye iç çekti kız ve tekrar kitaplara döndü. "Biliyor musunuz, sanırım “Hogwarts: Bir Tarih”i alacağım. Oraya yeniden dönmeyeceksek bile, bu kitap olmadan rahat hissedeceğimi sanmıyorum -"

"Dinleyin!" dedi Harry tekrar.

"Hayır Harry, sen dinle," dedi Hermione. "Seninle geliyoruz. Bu aylar öncesinden kararlaştırıldı - yıllar öncesinden aslında."

"Ama -"

"Kapa çeneni," dedi Ron.

"- yeterince düşündüğünüze emin misiniz?" diye ısrar etti Harry.

"Bakalım," dedi Hermione, “İfritlerle Seyahat”i kitaplar yığınına çarparak, oldukça kızgın görünüyordu. "Gitmemiz gerektiği an gidebilelim diye günlerdir hazırlanıyorum ve bilgin olsun diye söylüyorum, oldukça zor büyüler yapmayı da içinde barındırıyor, Ron‘un annesinin burnunun dibinden, Deli Göz‘ün bütün Çok Özlü İksir stoğunu kaçırmasından söz etmiyorum bile.

"Aynı zamanda ailemin hafızasını değiştirdim, böylece gerçekte Wendell ve Monica Wilkins diye adlandırıldıklarına inanıyorlar ve en büyük hayalleri Avusturalya‘ya taşınmaktı, ki artık oradalar. Bu Voldemort‘un onların izini sürmesini ve benimle ilgili sorguya

çekilmelerini zorlaştırmak için - ya da seninle ilgili, çünkü ne yazık ki onlara senden biraz bahsetmiştim.

"Hortkuluklar avından sağ çıkarsam eğer, annemi ve babamı bulup büyüyü kaldıracağım. Eğer sağ çıkamazsam - eh, sanırım onları güvende ve mutlu tutabilecek kadar sağlam bir büyü yaptım. Wendell ve Monica Wilkins bir kızları olduğunu bilmiyorlar, görüyorsunuz ya."

Hermione‘nin gözleri yeniden yaşlarla doldu. Ron yatağından kalkıp kollarını bir kez daha kıza doladı ve Harry‘ye, duruma uygun olarak ince davranmadığı gerekçesiyle kaşlarını çattı. Harry söyleyecek bir şey bulamadı, Ron‘un bir başkasına ince davranmasını öğretmesi oldukça sıra dışı bir şeydi.

"Şey- Hermione, üzgünüm- ben-"

"Ron‘la benim eğer seninle birlikte gelirsek neler olabileceğini bildiğimizin farkına mı varmadın?" Eh, biliyoruz. Ron, Harry‘ye yaptığın şeyi göster."

"Boşver, ikna oldu," dedi Ron.

"Hadi, bilmesi gerekiyor!"

"Ah, pekala. Harry, gel."

İkinci kez Ron kolunu Hermione‘den çekti ve kapıya doğru yürüdü.

"Hadi."

"Neden?" diye sordu Harry, odanın dışındaki küçük alana doğru Ron‘u takip ederek.

"*Descendo,*" diye mırıldandı Ron, asasını düşük tavana doğrultarak. Kafalarının üzerinde bir ambar kapağı açıldı ve ayaklarına doğru bir

merdiven indi. Kare delikten, bariz bir lağım kokusuyla birlikte, yarı emme, yarı inleme korkunç bir ses geldi.

"Bu senin gulyabanin değil mi?" diye sordu Harry, bazı geceler sessizliği bozan bu yaratıkla daha önce tanışmamıştı.

"Evet, o," dedi Ron merdivene tırmanarak. "Gel ve bir göz at."

Harry birkaç adım geriden, ufak tavan arası boşluğuna doğru Ron‘u takip etti. Ondan bir metre ötedeki; karanlıkta, kıvrılmış, geniş ağzı tamamen açık, derin bir uykuda olan yaratığın görüntüsünü görmeden önce başı ve omuzlarıyla odadaydı.

"Ama... şey gibi... gulyabaniler normalde pijama giyerler mi?"

"Hayır," dedi Ron. "Genelde kızıl saçlı olmazlar ve bu kadar kabarcıkları da olmaz."

Harry yaratığın birazcık iğrenç olduğunu düşündü. İnsan şekli ve boyutundaydı, ve giydiği şey, Harry‘nin gözleri karanlığa alıştığı için şimdi rahatça görebiliyordu, Ron‘un eski pijamalarından biriydi. Aynı zamanda gulyabanilerin farklı saç ve kızgın mor kabarcıklar yerine, genellikle sıska ve kel olduklarından emindi.

"O, benim, anladın mı?" dedi Ron.

"Hayır," dedi Harry. "Anlamadım."

"Odama geçtiğimizde anlatırım, kokuya dayanamıyorum," dedi Ron. Merdivenden aşağı indiler, Ron çatıyı eski haline döndürdü ve hala kitapları ayırmakla meşgul olan Hermione‘ye katıldılar.

"Ayrıldığımızda, gulyabani aşağı inip benim odamda yaşayacak," dedi Ron. "Sanırım bunun olmasını sabırsızlıkla bekliyor -eh, tahmin etmesi zor, çünkü tek yapabildiği inlemek ve salya akıtmak- ama

bahsini açtığın zaman çok kafa sallıyor. Her neyse benim Sıvaserpil kapmış halim olacak. İyi, değil mi?

Harry yalnızca kafası karışık bir şekilde baktı.

"Öyle!" dedi Ron, Harry‘nin planın harikalığını anlamamış olmasına oldukça sinirlenmişti. "Bak, üçümüz bir daha Hogwarts‘a gitmediğimiz zaman, herkes Hermione ve benim seninle birlikte olduğumuzu düşünecek, doğru mu? Bu da demek oluyor ki Ölüm Yiyenler, senin nerede olduğun hakkında bir bilgileri var mı diye doğruca ailelerimize gidecekler."

"Ama umuyoruz ki ben, annem ve babamla uzaklara gitmiş gibi görüneceğim, birçok Muggle doğumlu gidip saklanmayı planlıyor şu anki durumda," dedi Hermione.

"Biz bütün ailemi saklayamayız, çok kuşku yaratır ve hepsi işlerini bırakamazlar," dedi Ron. "Biz de, benim Sıvaserpil yüzünden ciddi bir şekilde hastalandığım ve bu yüzden okula gidemediğim hikayesini uyduracağız. Eğer herhangi biri araştırmaya gelirse, annem ya da babam yatağımdaki kabarcıklarla dolu gulyabaniyi gösterebilirler. Sıvaserpil çok bulaşıcı, bu yüzden yanına çok yaklaşmak istemeyeceklerdir. Bir şey söylemeyecek olması da önemli değil, çünkü mantar küçük dilinin üzerine sıçrarsa, konuşamazsın."

"Ve annenle baban da bu planın içindeler?" diye sordu Harry.

"Babam içinde. Gulyabaniyi dönüştürmek için Fred ve George‘a yardım etti. Annem... eh, nasıl olduğunu gördün. Biz gidene dek gidiyor oluşumuzu kabullenemeyecek."

Odadaki sessizlik yalnızca, Hermione‘nin yığınlardan birine ve bir diğerine attığı kitapların çıkardığı hafif gümbürtüyle bozuluyordu.

Ron oturmuş onu izliyordu, Harry ise önce ona, sonra Hermione'ye baktı. Ailelerini korumak için aldıkları önlemler, çok daha fazlası da olmuş olsa, gerçekten onunla gitmek istediklerini fark etmesini sağladı ve ne kadar tehlikeli olduğunu kesinlikle biliyorlardı. Bunun ona ne ifade ettiğini söylemek istedi, ama yeterince anlamlı kelimeler bulamadı.

Sessizliğin içinde, dört kat aşağıdaki Mrs. Weasley'nin boğuk bağırışı duyuldu.

"Ginny muhtemelen değerli aptal yüzüğünün üstünde bir toz zerreciği bıraktı," dedi Ron. "Delacour'ların neden düğünden iki gün önce gelmek zorunda olduklarını anlamıyorum."

"Fleur'un kız kardeşi nedime olacak, prova için burada olması gerek ve tek başına gelemeyecek kadar küçük," dedi Hermione, "Ölüm Perisini Kovalamak"ı kararsız bir şekilde inceleyerek.

"Eh, misafirler annemin stres seviyesine hiç iyi gelmeyecek," dedi Ron.

"Asıl karar vermemiz gereken şey," dedi Hermione, "Savunma Sihri Kuramı"nı ikinci kez bakma ihtiyacı duymadan kutuya attı ve "Avrupa'da Sihir Eğitimi Üzerine Bir Değerlendirme"yi eline aldı, "buradan ayrılınca nereye gideceğimiz. Biliyorum, önce Godric's Hollow'a gitmek istediğini söyledin Harry, nedenini anlıyorum, ama... eh... Hortkuluklar'ı öncelik haline getirmemiz gerekmez mi?"

"Eğer herhangi bir Hortkuluk'un nerede olduğunu bilseydik, seninle aynı fikirde olabilirdim," dedi Harry, Godric's Hollow'a gitme arzusunun Hermione tarafından tamamen anlaşıldığına inanmayarak. Ebeveynlerinin mezarının orda oluşu, yerin çekiciliğinin yalnızca bir kısmıydı: bu yerde aradığı cevapları

bulabileceğine dair güçlü, açıklanamaz hisleri vardı. Belki de Voldemort‘un Öldürme Laneti'nden orada sağ sıyrıldği içindi; şimdi düelloyu tekrar etmek için meydan okuyordu ve bunun olduğu yere çekiliyordu, anlamak istiyordu.

"Voldemort‘un Godric‘s Hollow‘u göz takibine alma olasılığını düşünmüyor musun?" diye sordu Hermione. "Senin istediğin yere gitmekte serbest olduğun zaman, geri dönüp ailenin mezarını ziyaret edeceğini umuyor olabilir?"

Bu Harry‘nin aklına gelmemişti. Karşılık verecek bir şey düşünürken, Ron konuştu.

"Şu R.A.B. denen kişi," dedi, "Hani şu gerçek madalyonu çalan?"

Hermione onaylarcasına kafa salladı.

"Yazdığı notta onu yok edeceğini söylemişti, değil mi?"

Harry sırt çantasını kendisine doğru çekti ve üzerinde hala R.A.B.‘ın notunun sarılı olduğu sahte Hortkuluk‘u çıkardı.

"*Gerçek Hortkuluk‘u çaldım ve en kısa zamanda yok etmeyi planlıyorum*" diye yüksek sesle okudu Harry.

"Eh, ya adam gerçekten işini bitirmişse?" dedi Ron.

"Ya da kadın," diye ekledi Hermione.

"Hangisiyse," dedi Ron, "bizim için yapacak bir iş eksilmiş oluyor!"

"Evet, ama hala gerçek madalyonu bulmak zorundayız, değil mi?" dedi Hermione, "yok edilip yok edilmediğini anlamak için."

"Bir kez ele geçirdiğimiz zaman, bir Hortkluluk‘u nasıl yok edersin?" diye sordu Ron.

"Eh," dedi Hermione. "Bunun için araştırma yapıyordum."

"Nasıl?" diye sordu Harry. "Hortkuluklar'la ilgili kütüphanede kitap yok sanıyordum?"

"Yoktu," dedi Hermione kızararak. "Dumbledore hepsini kaldırdı, ama - onları yok etmedi."

Ron gözlerini kocaman açarak yerinde doğruldu.

"Onları çalmadım!" dedi Hermione, Harry'ye ve Ron'a bir çeşit çaresizlikle bakarak. "Dumbledore onları raflardan kaldırmış olsa bile, hala kütüphanenin kitapları. Her neyse, eğer gerçekten kimsenin onlara ulaşmasını istemeseydi, eminim ele geçirilmesini çok daha zor-"

"Konuya gel!" dedi Ron.

"Eh... kolay oldu," dedi Hermione kısık sesle. "Yalnızca bir Çağırma Büyüsü yaptım. Biliyorsunuz - Accio. Ve... Dumbledore'un çalışma odasının penceresinden doğruca kızlar yatakhanesine geldiler."

"Ama bunu ne zaman yaptın?" diye sordu Harry, Hermione'ye ilişkin bir hayranlık ve kuşkuculuk karışımı bir hisle.

"Dumbledore'un - cenazesinden - hemen sonra," dedi Hermione daha da kısık bir sesle. "Okulu bırakıp Hortkuluklar'ın peşine düşeceğimiz kararını verdikten hemen sonra. Üst kata eşyalarımı almaya çıktığımda - onlar hakkında ne kadar çok bilirsek o kadar iyi olacağı aklıma geldi... ve orada yalnızdım... ben de denedim... ve işe yaradı. Doğruca pencereden içeri uçtular ve ben de onları paketledim."

Yutkundu ve yalvarırcasına ekledi "Dumbledore'un bu yüzden bana kızacağını sanmıyorum, bu bilgileri Hortkuluk yaratmak için

kullanacak değiliz, değil mi?"

"Şikayet ettiğimizi görüyor musun?" dedi Ron. "Bu arada kitaplar nerede?"

Hermione kitap yığınını bir dakika boyunca alt üst ettikten sonra, siyah deriyle kaplı büyük bir cilt çıkardı. Midesi bulanmış gibi göründü ve kitabı sanki yeni ölmüşcesine ihtiyatla tuttu.

"Bu Hortkuluk yapımını açıkça anlatan bir kitap. “*Karanlık Sanatların Sırları*” - korkunç bir kitap, gerçekten berbat, Kara Büyü'yle dolu. Dumbledore‘un bunu kütüphaneden ne zaman kaldırdığını merak ediyorum... eğer müdür olana kadar yapmadıysa, eminim Voldemort ihtiyacı olan bütün bilgiyi buradan almıştır."

"Eğer zaten bunu okuduysa, neden Slughorn‘a Hortkuluk‘un nasıl yapıldığını sorsun ki?" diye sordu Ron.

"O, Slughorn‘a yalnızca ruhunu yediye bölersen ne olacağını öğrenmek için konuyu açtı," dedi Harry. "Slughorn‘a Hortkuluklar hakkında soru sorduğu zaman, Dumbledore, Riddle‘ın nasıl Hortkuluk yapıldığını bildiğinden emindi. Sanırım haklısın Hermione, bilgiyi almasının en kolay yolu bu."

"Ve onlar hakkında daha fazla okudukça," dedi Hermione, "daha da korkunçlaşıyorlar ve gerçekten altı adet yapmış olmasına bile daha az inanıyorum. Kitap seni, parçalayarak ruhunun geri kalanını ne kadar dengesizleştirdiğin konusunda uyarıyor ve bu yalnızca tek Hortkuluk yapıldığında oluyor!"

Harry, Dumbedore‘un Voldemort hakkında "*sıradan kötülüğün ötesinde*” dediğini hatırladı.

"Kendini tekrar tek bir parça halinde birleştirmenin bir yolu yok mu?" diye sordu Ron.

"Evet," dedi Hermione boş bir gülümsemeyle, "ama bu çok kötü bir şekilde acı verici olmalıymış."

"Neden? Nasıl yapılıyormuş?" diye sordu Harry.

"Vicdan azabı," dedi Hermione. "Yaptığın şeyleri gerçekten hissetmen gerekiyor. Bir dipnot var. Görünüşe göre onun acısı seni yok edebiliyormuş. Yine de Voldemort'un vicdan azabı çekeceğini sanmıyorum, ya sen?"

"Hayır," dedi Ron, Harry'den önce. "Peki o kitapta Hortkuluklar'ı nasıl yok edeceğimiz yazıyor mu?"

"Evet," dedi Hermione, şimdi bozulan organları inceliyormuşçasına zarif sayfaları çevirdi. "Çünkü Karanlık büyücüleri, büyülerini çok sağlam yapmaları konusunda uyarıyor. Okuduğum kadarıyla, Harry'nin Riddle'ın güncesine yaptığı, Hortkuluk'u yok etmenin gerçekten güvenilir bir yoluydu."

"Ne, basilik dişi saplamak mı?" diye sordu Harry.

"Ah peki, büyük bir basilik dişi stoğumuz olduğu için şanslıyız o zaman," dedi Ron. "Ben de onları nerede kullanırız diye merak ediyordum."

"Basilik dişi olması gerekmiyor," dedi Hermione sabırla. "O kadar yıkıcı bir şey olmalı ki Hortkuluk kendini tamir edemesin. Basilik zehrinin tek bir panzehiri var ve o da inanılmaz derecede nadir bulunuyor -"

"- anka gözyaşı," dedi Harry, kafasını onaylarcasına sallayarak.

"Kesinlikle," dedi Hermione. "Problemimiz basilik zehri kadar yıkıcı çok az maddenin olması ve hepsi de yanımızda taşımak için tehlikeli. Çözmemiz gereken problem bu, çünkü bir Hortkuluk'u ayırmak, parçalamak ya da ezmek bir işe yaramıyor. Büyüyle yapılabilecek tamirin ötesine geçmelisin."

"Ama bu şeyi yok etsek bile," dedi Ron, "Neden içindeki ruh gidip başka bir şeyin içinde yaşamıyor?"

"Çünkü bir Hortkuluk insanın doğasına tamamen ters."

Harry'le Ron'un kafaları karışık görünmeleri üzerine Hermione devam etti, "Bak, şimdi bir kılıç alıp, Ron sana saplarsam, senin ruhuna zarar vermiş olmam."

"Ve bu benim için çok rahatlatıcı bir şey olur eminim," dedi Ron. Harry güldü.

"Olmalı aslında! Demek istediğim, bedenine ne olursa olsun, ruhun dokunulmamış bir şekilde kurtulacak," dedi Hermione. "Ama Hortkuluklar bunun tam tersi, içindeki parçacık nesnesine bağlı, hayatta kalması için gövdeye büyülenmiş, onsuz var olamaz."

"Ben sapladığım zaman günlük ölmüş gibiydi," dedi Harry, delinen sayfalardan kan gibi akan mürekkebi ve kaybolurken Voldemort'un ruhunun attığı çığlıkları hatırlayarak.

"Ve günlük tamamıyla yok edildiği zaman, içine tıkılmış olan ruh parçası daha fazla var olamadı. Ginny, sen denemeden önce günlükten kurtulmaya çalıştı, sifonu üzerine çekti, ama belli ki yeni gibi geri geldi."

"Bir saniye," dedi Ron kaşlarını çatarak. "O günlüğün içindeki ruh parçası Ginny'yi ele geçiriyordu, değil mi? O nasıl oldu peki?"

"Büyülü materyal hala sağlamken, içindeki ruh parçası, eğer objeyle çok yakınlaşılırsa başka bir insanın içine girip çıkabilir. Fiziksel olarak yakınlıktan bahsetmiyorum, dokunmakla alakası yok," diye ekledi, Ron konuşmadan önce. "Demek istediğim, duygusal olarak yakınlaşmak. Ginny o günlüğe kalbini döktü, kendini inanılmaz derecede savunmasız bıraktı. Eğer Hortkuluk‘a çok düşkün ve bağımlıysan başın dertte demektir."

"Dumbledore yüzüğü nasıl yok etti merak ediyorum? Neden ona sormadım ki? Gerçekten asla..."

Sesi gitti: Dumbledore‘a sormuş olması gereken onca şeyi düşünüyordu, müdür öldüğünden beri Harry‘ye, Dumbledore yaşarken daha fazlasını öğrenmek ve anlamak için birçok fırsatı boşa harcamış gibi geliyordu.

Yatak odasının kapısı sanki duvar sarsılıyormuş gibi bir gürültüyle açıldığında sessizlik bozuldu. Hermione çığlık attı ve “Karanlık Sanatların Sırları”nı yere düşürdü. Crookshanks yatağın altına kaçtı, içerlemiş bir şekilde tısladı; Ron yataktan sıçradı, çıkarılmış Kurbağa Çikolata çöpüne basarak kaydı ve kafasını karşı duvara çarptı ve Harry, karşısında, saçları dağınık ve suratı öfkeden kasılmış Mrs. Weasley olduğunu fark etmeden önce içgüdüsel olarak elini asasına attı.

"Bu sıcak, küçük buluşmayı böldüğüm için özür dilerim," dedi, sesi titriyordu. "Eminim hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var... ama odamda ayrıştırılmayı bekleyen bir yığın düğün hediyesi var ve sizin bana yardım etmek istediğinizi sanıyordum."

"Ah evet," dedi Hermione, ayakları üzerinde doğrulurken dehşete düşmüş görünüyordu, kitapları rasgele fırlatarak, "yardım edeceğiz...

üzgünüz..." dedi.

Harry ve Ron‘a suratında acı dolu bir ifadeyle bakan Hermione, Mrs. Weasley‘nin arkasından odadan çıktı.

"Ev cini olmak gibi bir şey," diye şikayet etti Ron kısık sesle, kafasını ovalayarak Harry‘le birlikte diğerlerini takip etti. "İşi yapınca onlar gibi tatmin olmuyorsun tabii ki. Şu düğün ne kadar erken biterse o kadar mutlu olacağım."

"Evet," dedi Harry, "o zaman Hortkuluklar'ı bulmaktan başka işimiz olmayacak... Tatil gibi olacak, değil mi?"

Ron gülmeye başladı, ama Mrs. Weasley‘nin odasında onları bekleyen koca bir düğün hediyesi yığınını görmesiyle beraber abuk bir şekilde gülmesi son buldu.

Delacour'lar ertesi sabah saat on birde geldiler. Harry, Ron, Hermione ve Ginny, bu sefer Fleur‘un ailesine tamamen kızgındılar, Ron‘un birbirine eş çoraplar giymek için üst kata tekrar çıkmak zorunda kalması ve Harry‘nin saçlarını düzleştirmeye çalışması hiç hoş değildi. Yeterince şık göründüklerini düşündükleri zaman, güneşli arka bahçeye grup halinde çıktılar ve misafirleri beklediler.

Harry bu yeri daha önce bu kadar düzenli görmemişti. Paslanmış kazanlar ve genellikle arka kapının girişine yığılan, eski, dize kadar uzanan lastik çizmeler gitmişti ve yerlerine kapının iki yanına konmuş büyük vazoların içine iki tane yeni Pırpır Çalı yerleştirilmişti, esinti olmamasına rağmen yapraklar hoş bir dalgalanma efektiyle hafifçe sallanıyordu. Tavuklar kapatılmıştı, etraf süpürülmüştü, bahçenin yakın kısımları budanmış ve çeki düzen verilmişti, buna rağmen bahçenin otlarla sarılı halini seven Harry, umulmadık anlarda

sıçrayan yer cüceleri olmadan yerin biraz terkedilmiş göründüğünü düşündü.

Hem Yoldaşlık hem de Bakanlık tarafından, Kovuk‘un üzerine kaç tane güvenlik büyüsünün yerleştirildiğinin sayısını şaşırdı; tek bildiği, büyüyle mekana girişin artık imkansız olduğuydu. Bu nedenle Mr. Weasley, Anahtar'la gelen Delacour'ları yakın tepelerden birinde karşılamaya gitti. Ulaşmalarını haber veren ilk ses, alışılmadık derecede yüksek sesli bir gülüştü, sonradan bu gülüşün dakikalar sonra elinde bavullarla kapıda beliren Mr. Weasley'ye ait olduğu ortaya çıktı; uzun, yaprak yeşili cüppesiyle ancak Fleur'un annesi olabilecek güzel sarışın bir bayana eşlik ediyordu.

"Anne!" diye çığlık attı Fleur, aceleyle sarılmak için öne atıldı. "Baba!"

Mösyö Delecour, çekicilik bakımından karısının yanından bile geçmiyordu; karısının omuz hizasındaydı, aşırı derecede tıknazdı ve küçük siyah bir sivri sakalı vardı. Yine de eli ayağı düzgündü. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla Mrs. Weasley‘ye doğru sıçradı ve onu her iki yanağından öperek kadının telaşlanmasına neden oldu.

"Çok zahmete girişmişsiniz," dedi derin bir sesle. "Fleur çok uğraştığınızı söyledi."

"Ah, hiçbir şey yapmadık, hiçbir şey," dedi Mrs. Weasley heyecanlanarak. "Hiç sorun değil."

Ron, yeni Pırpır Çalıları'ndan birinin arkasına saklanmış bir yer cücesini tekmelemeyi hedefleyerek sinirlerini yatıştırdı.

"Sevgili bayan!" dedi Mösyö Delacour, hala kendi iki şişman eliyle Mrs. Weasley‘nin elini sıkıyor ve gülümsüyordu. "Ailelerimizin

birleşecek olmasından dolayı onur duyuyoruz! Eşimi tanıtmama izin verin, Apolline."

Madam Delacour öne doğru süzülürcesine yürüdü ve Mrs. Weasley‘yi öpmek için durdu.

"Enchantée" dedi. "Kocanız bize eğlenceli hikayeler anlatıyordu!"

Mr. Weasley delice bir kahkaha attı; Mrs. Weasley ona bir bakış attı, adam anında sustu ve yakın bir arkadaşının hasta yatağında bekliyor gibi bir ifadeye büründü.

"Ve tabii ki küçük kızım Gabrielle‘le tanıştınız!" dedi Monsenyör Delacour. Gabrielle Fleur‘un minyatürü gibiydi; on bir yaşında, beline kadar uzanan gümüşi sarı saçları vardı, Mrs. Weasley‘ye göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve sarıldı, sonra kirpiklerini delicesine kırparak Harry‘ye öfkeli bir bakış attı. Ginny yüksek sesle boğazını temizledi.

"Eh, hadi içeri girin, hadi" dedi Mrs. Weasley neşeyle, Delacour'lara eve kadar eşlik etti, bir çok "Hayır, lütfen!"ler ve "Önden siz!"ler ve "Hiç zahmet olmadı!"larla.

Delacour'ların hoş ve yardım sever konuklar oldukları hemen anlaşıldı. Her şeyden memnundular ve düğün hazırlıklarına yardım etmek için hevesliydiler. Monsenyör Delecour, oturma planından nedimenin gösterisine kadar her şeyi *"Charmant!"* diye ilişiklendirdi. Madam Delacour ev içi büyülerinde oldukça başarılıydı ve fırının içini güzelce temizledi; Gabrielle herhangi bir şekilde yardımcı olmak için, hızlı ve anlaşılmaz Fransızca‘sıyla büyük ablasının peşinde dolaştı.

İşin kötü yanı, Kovuk bu kadar fazla kişiyi barındırmak için inşa edilmemişti. Mösyö ve Madam Delacour‘un yatak odalarını geri almaları için ısrar ve itirazlarına karşın Mr. ve Mrs. Weasley, şimdi

oturma odasında yatıyorlardı. Gabrielle, Fleur‘la Percy‘nin eski odasında uyuyordu ve Bill, sağdıcı Charlie Romanya‘dan dönünce onunla birlikte uyuyacaktı. Birlikte plan yapma şansları olanaksızlaşmıştı ve bunun çaresizliği içinde Harry, Ron ve Hermione, kalabalık evden uzaklaşmak için tavukları besleme görevini üstlendiler.

"Ama bizi hiç yalnız bırakmıyor!" diye hırladı Ron, ikinci buluşma teşebbüsleri, Mrs. Weasley‘nin, kollarında büyük bir leğen çamaşırla karşılarında belirmesiyle başarısız olmuştu.

"Ah, güzel, tavukları beslemişsiniz," diye seslendi onlara. "Yarın adamlar buraya gelmeden önce onları tekrar kapatsak iyi olur... düğün için çadır dikilecek," diye açıkladı, duvara yaslanarak. Yorgunluktan tükenmiş görünüyordu. "Millamant‘ın Büyülü Çadırları... gerçekten iyiler. Bill onlara eşlik ediyor... Onlar buradayken dışarı çıkmasan iyi olur Harry. Bir düğün organize etmenin çok komplike bir iş olduğunu söylemek zorundayım, etraftaki bütün o güvenlik büyüleri falan."

"Üzgünüm," dedi Harry alçak gönüllülükle.

"Ah, aptallaşma canım!" dedi Mrs. Weasley bir kerede. "Öyle demek istemedim - eh, senin güvenliğin çok daha fazla önemli! Aslına bakarsan, ben de sana doğum gününü nasıl kutlamak istersin diye soracaktım, Harry. Ne de olsa on yedi olacaksın, önemli bir gün...."

"Yaygara kopsun istemiyorum," dedi Harry hemen, bunun hepsinin üzerine nasıl bir yük bindireceğini gözü önüne getirerek. "Gerçekten Mrs. Weasley, normal bir akşam yemeği güzel olur... düğünden bir önceki gün..."

"Ah, eh, eğer eminsen canım. Remus ve Tonks‘u da davet edeyim, değil mi? Ve Hagrid‘e ne dersin?"

"Harika olur," dedi Harry. "Ama lütfen çok zahmete girmeyin."

"Hiç de değil, hiç de değil... hiç sorun değil..." Kadın ona uzun, inceleyici bir bakış attıktan sonra biraz üzgünce gülümsedi, doğruldu ve yürüyerek uzaklaştı. Harry onun, çamaşır ipinin yanında asasını sallayışını ve nemli çamaşırların kendi kendilerini asışlarını izledi ve aniden kadına verdiği sıkıntı ve acı yüzünden büyük bir vicdan azabı hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM: ALBUS DUMBLEDORE'UN VASİYETİ

Gün doğumunun serin mavi ışığı altında, bir dağ yolu boyunca yürüyordu. Uzaklarda bir yerde, sisle kaplanmış, küçük bir köyün gölgesi vardı. Aradığı adam burada mıydı; başka en ufak bir şey düşünemeyecek kadar fena halde ihtiyaç duyduğu adam, cevabının sahibi olan adam, derdine derman olacak adam...?

"Hey, uyan!"

Harry gözlerini açtı. Ron'un tavan arasındaki kirli odasındaki kamp yatağında yatıyordu. Güneş henüz doğmamıştı ve oda hala karanlıktı. Pidwidgeon, kafası ufacık kanadının altında uyuyordu. Harry'nin alnındaki yara izi karıncalanıyordu.

"Uykunda mırıldanıyordun."

"Öyle mi?"

"Evet. '*Gregorovitch*'. Durmadan '*Gregorovitch*' diyordun."

Harry gözlüklerini takmamıştı; Ron'un yüzü hafif bulanıkça belirdi.

"Gregorovitch kim?"

"Ben nerden bileyim? Söyleyen sendin."

Harry, düşünür halde alnını ovaladı. Bu ismi daha önce duyduğuna dair belirsiz düşüncesi vardı, ama nerde olduğunu bilemiyordu.

"Voldemort‘un onu aradığını düşünüyorum."

"Zavallı herif," dedi Ron hararetle.

Harry, hala alnını ovalayarak oturdu, şimdi tamamen uyanıktı. Tam olarak rüyada ne gördüğünü hatırlamaya çalıştı, ama bütün aklına gelenler dağlık bir gün doğumu ve derin bir vadinin beşiğindeki küçük bir köyün hatlarıydı.

"Bence yurtdışında."

"Kim, Gregorovitch mi?"

"Voldemort. Bence yurtdışında bir yerde Gregorovitch‘i arıyor. Britanya‘ya benzemiyordu."

"Onun zihninin içini tekrar gördüğünü mü tahmin ediyorsun?"

Ron korkmuş görünüyordu.

"Bana bir iyilik yap ve Hermione‘ye söyleme," dedi Harry. "Her ne kadar uykumda gördüklerimi engellememi bekliyorsa da..."

Pidwidgeon‘ın kafesine ufak bir bakış attı, düşünüyordu... Neden '*Gregorovitch*‘ ismi tanıdıktı?

"Düşünüyorum ki," dedi yavaşça, Quidditch‘le alakalı birisi. Bir bağlantı var, ama ben bilemiyorum- bilemiyorum ne olduğunu."

"Quidditch?" dedi Ron. '*Gorgovitch*' olmadığından emin misin?‘

"Kim?"

" '*Dragomir Gorgovitch*', Kovalayıcı, iki yıl önce rekor bir ücrete '*Chudley Cannons*‘a transfer oldu. Bir sezonda en çok Quafle engelleme rekorunun sahibi."

"Hayır," dedi Harry, " '*Gorgovitch*' olmadığından kesinlikle eminim."

"İkisini de boşver," dedi Ron. "Eh, doğumgünün kutlu olsun bu arada."

"Vay - evet, unuttum! On yedi oldum!"

Harry, kamp yatağının yanında duran asasını kavradı, gözlüklerini koymuş olduğu dağınık masaya yöneltti, ve "*Accio Gözlük!*" dedi. Her ne kadar sadece bir adım ilerde olsa da, gözlüğün ona doğru uçtuğunu görmek, engin bir tatmin duygusuna sebep oldu, en azından gözlükler uçarak gelip gözüne çarpana dek.

"Kurnaz," diye kahkaha attı Ron.

Takipçi'nin kaldırılmasının rahatlığıyla, Harry, Ron'un eşyalarını odada uçurturken, Pidwidgeon uyandı ve kafesinin etrafında çırpındı. Harry, ayrıca spor ayakkabılarının bağcıklarını sihirle bağlamayı denedi (neticede oluşan düğümü eliyle çözmesi birkaç dakikasını aldı) ve, tamamen zevk için, Ron'un Chudley Cannons posterindeki turuncu cüppeleri parlak maviye dönüştürdü.

"Ben de aslında seninkileri elle yapmalıydım," diye tavsiyede bulundu Ron Harry'ye, Harry hemen kontrol edince kıs kıs güldü. "İşte hediyen. Burada aç, annemin görmesi uygun değil."

"Kitap mı?" dedi Harry, dikdörtgensel paketi alırken. "Gelenekten feragat, değil mi?"

"Bu öyle bir kitap değil," dedi Ron. "Saf altın: '*Cadıları Etkilemenin On İki Garantili Yolu*'. Kızlar hakkında bilmen gereken herşeyi açıklıyor. Eğer geçen dönem sadece buna sahip olsaydım, Lavender'dan nasıl kurtulmam gerektiğini bilirdim ve yani şey, onunla da... nasıl çıkacağımı bilmem gerekirdi. Hoş, Fred ve George bana

bir kopyasını verdiler ve çok şey öğrendim. Sen de hayrete düşeceksin ve hepsi asa becerisiyle ilgili değil."

Mutfağa indiklerinde masanın üzerinde yığınla hediye buldular. Mrs. Weasley, kızartma tavasının üstünden onlarla sohbet ederken, Bill ve Mösyö Delacour kahvaltılarını ediyorlardı.

"Arthur, sana mutlu bir on yedi temenni ettiğini söylememi istedi, Harry," dedi Mrs. Weasley, yüzü sevinçle parlıyordu. "İş icabı erkenden gitmesi gerekti, ama akşam yemeği için dönecektir. şu en üstteki bizim hediyemiz."

Harry oturdu, kare paketi aldı ve açtı. İçinden bir saat çıktı; Mr. ve Mrs. Weasley‘nin on yedi yaşına girdiğinde Ron‘a verdiklerine benziyordu; altındı, çehrenin etrafında akrebin yerine yıldızlar dönüyordu.

"Bir büyücüye yaşını doldurduğu zaman saat vermek adettendir," dedi Mrs. Weasley, ocağın yanından onu endişeyle izlerken. "Korkarım ki o, Ron‘unki gibi yeni değil. Aslında abim Fabian‘ındı ama o mallarına karşı aşırı derecede özenli değildi. Arkası biraz oyulmuş çünkü -"

Konuşmasının geri kalanı kaybolup gitti; Harry kalkıp ona sıkı sıkı sarıldı. Sarılışına sözlerle anlatılamayacak duygular eklemeye çalıştı ve belki o da onları anladı, çünkü Harry onu bıraktığında yanaklarını acemice okşadı, sonra asasını hafifçe ve gelişigüzel şekilde salladı, yarım paket salamın kızartma tavasından yere düşmesine sebep oldu.

"Doğum günün kutlu olsun, Harry!" dedi Hermione, telaşla mutfağa koşarak, ve kendi hediyesini yığının tepesine ekleyerek. "Çok büyük

bir şey değil, ama umarım seversin. Sen ona ne aldın?" diye ekledi, Ron ise onu duymamış gibi gözüküyordu.

"Hadi, o zaman Hermione‘ninkini aç!" dedi Ron.

Ona yeni bir Sinsioskop almıştı. Öteki paketlerde, Bill ve Fleur‘den büyülü bir traş aleti ("Ah, evet, bu sana şimdiye kadar olduğun en yumuşak traşı sağlayacaktır." diye temin etti Mösyö Delacour. "Ama ne istediğini açıkça anlatmalısın... aksi takdiğde istediğinden daha az kılın olduğunu farkedebilirsin..."), Delacour'lardan çikolatalar ve Fred ve George‘dan Weasley Büyücü Şakaları‘nın son ürünlerinin bulunduğu bir kutu vardı.

Harry, Ron ve Hermione, Madam Delacour, Fleur ve Gabrielle‘in gelişiyle rahatsız edici bir şekilde kalabalıklaşan mutfaktaki masada oyalanmadı.

"Bunları senin için paketleyeceğim," dedi Hermione zekice, geri merdivenlere doğru hareket ederlerken; Harry‘in hediyelerini kollarından almıştı. "Neredeyse bitti, sadece iç çamaşırlarının çamaşırhaneden çıkmasını bekliyorum, Ron -"

Ron‘un sözü birinci kattaki bir kapının aralanmasıyla kesilmişti. “Harry, bir dakika buraya gelir misin?”

Ginny‘ydi. Ron aniden durdu, ama Hermione onu dirseğinden tuttu ve merdivenlere çekiştirdi. Kendini heyecanlı hissederek Harry, Ginny‘yi odasına doğru takip etti.

Daha önce hiç orada bulunmamıştı. Küçük ama aydınlık bir odaydı. Bir duvarda, büyücü müzik gruplarından Acayip Kızkardeşler‘in büyük bir posteri vardı, ve ötekinde de cadılardan oluşan Holyhead Harpileri Quidditch takımının kaptanı Gwenog Jones‘ın resmi. Bir masanın dayalı olduğu açık camdan, daha önce o ve Giny‘nin,

Hermione ve Ron‘a karşı ikiye iki Quidditch oynadıkları, şimdileri ise büyük beyaz bir tentenin yerleştirildiği bahçeyi görebiliyordu. Tepesindeki altın rengi bayrak, Ginny‘nin penceresiyle aynı seviyedeydi.

Ginny, Harry‘nin yüzüne baktı, derin bir nefes aldı, ve "On yedinci yaşın kutlu olsun." dedi.

"Eh... teşekkürler."

Durmadan ona bakıyordu; o ise, kıza geri bakmakta zorlanıyordu; parlak bir ışığa bakmak gibiydi.

"Güzel manzara," dedi dermansızca, camı göstererek.

Kız ise duymamazlıktan geldi. Ama onu suçlayamazdı, "Sana ne alacağımı bilemedim," dedi.

"Bana bir şey almak zorunda değildin." Buna da aldırmamıştı.

"Neyin kullanışlı olacağını bilemedim. Çok büyük olamazdı, çünkü yanında götüremezdin."

Ona göz gezdirmeyi denedi. Ağlamaklı değildi; bu Ginny‘nin harika yönlerinden bir tanesiydi, kız, nadiren ağlamaklı olurdu. Bazen altı tane kardeşle büyümüş olmanın onu güçlüklere alıştırdığı gibi bir düşünceye kapılıyordu.

Kız ona bir adım daha yaklaştı.

"O zaman , ben de düşündüm ki, beni hatırlayacağın bir şeye sahip olmanı istiyorum, bilirsin, ne yapacaksan o işi yaparken eğer bir veela ile tanışırsan diye."

"Sanırım, dürüst olmak gerekirse, dışarıda aşk fırsatları oldukça az olacak."

"İşte aradığım gümüş renkli zincir," diye mırıldandı ve sonra onu daha önce hiç öpmediği gibi öpmeye başladı ve Harry de onu öpüyordu, ateşviskisinin ettiğinden daha fazla sarhoş oldu; Dünya‘daki tek gerçek şey oydu, Ginny, onun hissi, bir eli sırtında ve bir tanesi uzun, hoş kokulu saçında -

Kapı, arkalarından darbeyle açıldı ve sıçrayarak ayrıldılar.

"Ah," dedi Ron manalı manalı. "Özür dilerim."

"Ron!" dedi Hermione hemen arkasından nefes nefese. Gergin bir sessizlik vardı, derken Ginny, neşesiz cılız bir sesle, "Eh, neyse, doğumgünün kutlu olsun, Harry," dedi.

Ron‘un kulakları kıpkırmızıydı; Hermione gergin görünüyordu. Harry kapıyı yüzlerine çarpmak istedi, ama kapı açıldığında içeri müsvedde bir soğuk girmişti, ve bu fevkalade an çorba kabarcığı gibi patlamıştı. Ginny ile ilişkisini bitirmenin, ondan hayli uzakta kalmasının bütün nedenleri, Ron‘la birlikte odanın içine süzülmüştü, ve bütün mutlu unutkanlık gitmişti.

Bir şey söyleme isteğiyle, ne söyleyeceğini bilmesine rağmen Ginny‘ye baktı, ama kız ona sırtını döndü. Harry onun gözyaşlarına yenik düşebileceğini düşündü. Ron‘un önünde onu rahatlatmak için bir şey yapamazdı.

"Sonra görüşürüz," dedi ve yatak odasından diğer ikisini takip etti.

Ron, alt kata ilerledi, ve hala tıkışık olan mutfaktan bahçeye, ve Harry de yol boyunca onunla uygun adım yürüdü, Hermione ise yol boyunca onların arkasından koşarak geldi, korkmuş görünüyordu.

Henüz biçilmiş çimenlikte tenhaya çekildiğinde ise Ron, Harry‘ye döndü.

"Onu başından savdın. Şimdi kafasını karıştırarak ne yapıyorsun?"

"Onun kafasını karıştırmıyorum," dedi Harry, Hermione onları yakaladığında.

"Ron -"

Ama Ron onu susturmak için elini kaldırdı. "İlişkinizi bitirdiğinde gerçekten yıkılmıştı-"

"Ben de öyle. Neden bitirdiğimi sen de biliyorsun, istediğim için değildi."

"Evet, ama onunla öpüşüyorsun ve şimdi tekrar umutlanıyor-"

"O aptal değil, olamayacağını biliyor, bizim ev- evleneceğimizi filan- ümit etmiyor, veya-"

Ve bunu söylediğinde, Harry'nin zihninde Ginny'nin beyaz gelinlikler içinde olduğu, uzun, yüzsüz ve memnuniyetsiz bir yabancıyla evlendiği parlak bir resim oluştu.

Kısa bir anın sonunda gerçek tekrar zihnine saplandı: Kızın geleceği engelsizdi, oysa onunki... o ise Voldemort'dan başka ilerde hiçbir şey göremiyordu.

"Eğer her fırsatta onu okşarsan -"

"Bir daha olmayacak," dedi Harry ters ters. Gün bulutsuzdu, ama sanki güneş kaybolmuş gibi hissediyordu. "Tamam mı?"

Ron, yarı kızgın yarı mahçup baktı; bir anlığına parmaklarının üstünde arkaya ve öne doğru sallandı, ve, "Tamam o zaman, iyi, bu... güzel." dedi.

Ginny, o gün bir daha Harry ile baş başa bir buluşma arzulamadı, ya da herhangi bir bakış veya hareketle odada nazik bir konuşmadan

daha çok şey paylaştıklarını göstermedi. Bununla birlikte, Charlie‘nin gelişi Harry‘ye derman gibi gelmişti. Mrs. Weasley‘yi Charlie‘yi zorla sandalyeye oturturken, asasını ürkütücü bir şekilde sallarken ve onun doğru dürüst bir saç kesimine kavuşacağını ilan ederken izlemek dikkatleri dağıtmıştı.

Harry‘nin doğum günü yemeği için Charlie, Lupin, Tonks ve Hagrid henüz gelmeden önce, Kovuk‘un mutfağının kırılma noktasını zorladığı için, münferit masalar bahçede uç uca yerleştirilmişti. Fred ve George, misafirlerin üstünde havaya asmak için, hepsi birlikte büyük bir "17" yazısını tezyin eden birkaç mor feneri büyülemişlerdi. Mrs. Weasley‘nin yardımları sağ olsun, George‘un yarası düzgün ve temizdi, ama ikizlerin bu konudaki şakalarına rağmen, henüz Harry‘nin kafasındaki karanlık şüpheler son bulmamıştı.

Hermione, asasının ucundan mor ve altın rengi manşetler püskürttü, ve bunları artistik bir biçimde ağaçların ve çalıların üzerine astı.

"Güzel," dedi Ron, Hermione, asasını son bir sallayışla yaban elması ağacının yapraklarını altın rengine dönüştürürken. "Gerçekten bu tür işlerin hakkını veriyorsun."

"Teşekkürler, Ron!" dedi Hermione, hem memnun hem biraz şaşırmış bakıyordu. Harry kendi kendine gülerken döndü. Eğer "Cadıları Etkilemenin On İki Garantili Yolu"nun kendi kopyasını inceleyecek vakit bulursa, iltifatlar hakkında bir bölüm bulabileceğine dair eğlenceli bir fikri vardı; Ginny‘nin gözlerini yakaladı, Ron‘a verdiği sözü hatırlayarak ve telaşlanarak Mösyö Delacour‘la sohbete koyulmadan önce ona sırıttı.

"Çekilin yoldan, çekilin yoldan!" diye şarkı söyledi Mrs. Weasley, dev, plaj topu büyüklüğünde bir Snitch önünde hareket ediyordu. Saniyeler sonra, Harry, Mrs. Weasley‘nin engebeli yolda taşımanın riskinden kurtulmak için asasıyla dengede tutmaya çalıştığı şeyin, Snitch değil, onun doğum günü pastası olduğunu fark etti. Pasta sonunda masanın ortasına indiğinde, Harry, "İnanılmaz gözüküyor, Mrs. Weasley." dedi.

"Ah, bir şey değil, güzelim," dedi şefkatle. Omuzlarının üzerinden Ron Harry‘ye parmaklarıyla oldu işareti yapıp, ağzıyla, ses çıkarmadan “İyiydi” dedi.

Saat yedide bütün konuklar gelmiş, onları dar yolun sonunda bekleyen Fred ve George tarafından yol gösterilmişti. Hagrid en iyi, korkunç, tüylü kahverengisi takımını giyerek bu özel olayı şereflendirmişti. Bununla beraber Lupin, Harry‘nin elini sıktığında gülümsedi, Harry, onun hala mutsuz göründüğünü düşünüyordu. Hepsi çok garipti; açıkçası Tonks yanında neşe saçıyordu.

"Doğum günün kutlu olsun, Harry," dedi, onu sımsıkı kucaklayarak.

"On yedi, ha!" dedi Hagrid, Fred‘den kova büyüklüğünde bardak dolusu şarabı kabul ederek. "Tanıştığımızdan bu yana altı yıl, Harry, hatırladın mı?"

"Hayal meyal," dedi Harry, ona sırıtarak. "Ön kapıyı göçürüp, Dudley‘ye domuz kuyruğu verip, büyücü olduğumu söylememiş miydin?"

"Detayları unuttum," diye kıkırdadı. "Her şey yolunda mı, Ron, Hermione?"

"Biz iyiyiz," dedi Hermione. "Sen nasılsın?"

"Fena değil. Meşguldüm, birkaç yeni Tek Boynuzlu At doğdu. Geri döndüğünüzde göstereceğim -" Hagrid ceplerini araştırırken, Harry, Ron ile Hermione‘nin bakışlarını görmezden geldi. "İşte. Harry - ne alacağımı bilemedim, sonra aklıma bu geldi." Küçük, hafiften kürklü ağzı büzülü, uzun kordonlu bir kese çıkardı, anlaşılan boyunda taşınmak için tasarlanmıştı. "Köstebek derisi. İçine bir şey sakla ve sahibinden başkası çıkaramaz. Nadirlerdir."

"Hagrid, teşekkürler!"

"Bişi değil," dedi Hagrid, çöp kutusu kapağı büyüklüğündeki elini sallayarak. "Ve işte Charlie! Onu her zaman sevmişimdir - hey! Charlie!"

Charlie, pişmanlık duygusuyla elini aşırı kısa olan saçlarında gezdirerek yaklaştı. Ron‘dan kısaydı, kalın yapılıydı, kaslı kollarında ise bir dolu yanık ve kesikler vardı.

"Selam, Hagrid, nasıl gidiyor?"

"Yüzyıllardır yazmaya niyetleniyorum. Norbert nasıl?"

"Norbert?" Charlie güldü. "Norveç Pütürlüsü mü? Ona artık Norberta diyoruz."

"Ne - Norbert dişi mi?"

"Ah evet," dedi Charlie.

"Nerden biliyorsunuz?" diye sordu Hermione.

"Biraz daha huysuz oluyorlar," dedi Charlie. Omzunun üstünden bir baktı ve sesini alçalttı. "Babam da çabuk olup gelse bari. Annem huysuzlanmaya başlıyor."

Hepsi Mrs. Weasley‘ye baktılar. Madam Delacour‘la konuşmaya çalışırken tekrar tekrar kapıya göz atıyordu.

"Bence Arthur‘suz başlamalıyız," diye bağırdı bahçeye doğru, bir veya iki dakika geçmeden. "İşi uzamış olmalı - aha!"

Hepsi aynı anda bakakalmışlardı: bahçeden masanın üstüne doğru bir ışık kümesi geliyordu, orada parçalara ayrılıp arka ayaklarının üzerinde duran ve Mr. Weasley‘nin ses tonuyla konuşan parlak, gümüş rengi bir gelinciğe dönüşüyordu.

"Sihir Bakanı benimle geliyor."

Patronus cılız bir duman kümesi halinde kayboldu, kaybolduğu yerde de Fleur‘un ailesini hayretler içinde bıraktı.

"Burada olmamalıyız, Harry," dedi Lupin bir anda. "Harry -kusura bakma- sana sonra açıklarım -" Tonks‘u kolundan yakaladığı gibi çekti; çite koştular, üzerinden tırmandılar ve gözden kayboldular.

"Bakan mı - ama neden -? Anlamıyorum -"

Ama konuyu tartışacak zaman yoktu; bir saniye sonra, Mr. Weasley girişte ince duman kümesinden var oldu, beraberinde Rufus Scrimgeour, anında yele şeklindeki kır saçlarından tanınabiliyordu.

Yeni gelenler avludan bahçeye ve fenerle aydınlatılmış masaya geçtiler, şimdi herkes masada sessizce oturuyordu ve yakına gelmelerini izliyordu. Scrimgeour fenerin aydınlattığı alana girince, Harry, onu son kez gördüğünden daha bir yaşlı, sıska ve suratsız göründüğünü farketti.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi Scrimgeour, masanın önünde topallayıp dururken. "Özellikle partinizi böldüğüm için."

Gözleri bir an için dev Snitch pastasına takıldı. "Nice doğum günlerine."

"Teşekkürler," dedi Harry.

"Seninle özel bir iki kelime konuşmamız icap etti," diye devam etti Scrimgeour. "Aynı zamanda Mr. Ronald Weasley ve Miss Hermione Granger ile de."

"Biz mi?" dedi Ron, şaşırmış gibi görünüyordu. "Neden biz?"

"Daha zata mahsus bir yerde bulunduğumuzda açıklayacağım," dedi Scrimgeour. "Böyle bir yer var mı?" şeklinde talepte bulundu Mr. Weasley'ye.

"Evet, tabii ki," dedi Mr. Weasley, heyecanlı gözüküyordu. "Şey, oturma odası, neden orayı kullanmıyorsunuz?"

"Yolu siz gösterebilirsiniz," dedi Scrimgeour, Ron'a. "Bize eşlik etmene gerek yok, Arthur."

O, Ron ve Hermione ayağa kalktıklarında Mr. Weasley, Mrs. Weasley'ye korku dolu bir bakış attı. Eve doğru sessizce yol aldıklarında, Harry, diğer ikisinin de onunkiyle aynı şeyleri düşündüğünü biliyordu; Scrimgeour, nasıl olduysa, üçünün Hogwarts'ı bırakmayı planladıklarını öğrenmiş olmalıydı.

Dağınık mutfaktan, Kovuk'un oturma odasına doğru geçtiklerinde Scrimgeour konuşmadı. Bahçenin tatlı altın rengi akşam ışığıyla dolu olmasına rağmen, burası halen karanlıktı; Harry, içeri girdiklerinde asasını hafifçe gaz lambalarına vurdu ve pejmurde ama hoş olan odayı aydınlattılar. Scrimgeour, Harry, Ron ve Hermione'yi divanda sıkış tepiş oturmuş halde bırakarak, normalde Mr. Weasley

tarafından zaptedilen sarkık koltuğa oturdu. Oturduklarında, Scrimgeour konuştu.

"Siz üçünüze bazı sorularım var, ve düşünüyorum ki bunu en iyi ayrı ayrı yapabiliriz. Eğer siz ikiniz-" Harry ve Hermione'ye döndü "-yukarıda beklerseniz, Ronald'la başlayacağım."

"Bir yere gitmiyoruz," dedi Harry, Hermione gayretle başını sallarken. "Ya beraber konuşursunuz, ya da hiçbirimizle konuşmazsınız."

Scrimgeour, Harry'ye soğuk ve ona değer biçermişçesine bir bakış attı. Harry, Bakan'ın bu husumetleri erken açmanın zahmete değer olup olmadığını merak ettiği izlenimine kapıldı.

"Tamam, o zaman, beraber," dedi, omzunu silkerek. Boğazını temizledi. "Sizin de bildiğinizden eminim ki, burada Albus Dumbledore'un vasiyeti yüzünden bulunmaktayım."

Harry, Ron ve Hermione birbirlerine baktılar.

"Sürpriz oldu anlaşılan! Dumbledore'un size bir şey bıraktığına vâkıf değilsiniz o zaman?"

"Hep-hepimize mi?" dedi Ron. "Bana ve Hermione'ye de mi?"

"Evet, hepiniz -"

Ama Harry sözünü kesti.

"Dumbledore bir ay önce öldü. Neden bize bıraktıkları verilmeden bu kadar süre alıkoyuldu?"

"Gün gibi ortada değil mi?' dedi Hermione, Scrimgeour cevaplayamadan önce. "Bize bıraktığı her neyse incelemek istediler. Bunu yapmaya hakkınız yok!" dedi ve sesi hafif titredi.

"Bütün haklara sahiptim," dedi Scrimgeour başından savarcasına. "Mazeretli Haciz Kararnamesi, vasiyetin içeriğini zabıt etme yetkisini Bakanlık'a verir -"

"O kanun, insanların ürettiği Karanlık cisimlerin geçişinin durdurulması için yasalaştırılmıştır," dedi Hermione, "ve Bakanlık‘ın, merhumun mülküne el koymadan önce bunların yasa dışı olduğuna dair güçlü delillere sahip olması gerekir! Dumbledore‘un bize lanetli bir şey bırakmaya kalkıştığını düşündüğünüzü mü söyleyeceksiniz?"

"Sihirsel Hukuk alanında bir mesleğe girmeyi mi düşünüyorsunuz, Miss Granger?" diye sordu Scrimgeour.

"Hayır, düşünmüyorum," diye karşılık verdi Hermione. "Hayatta iyi bir şeyler yapmayı umuyorum!" Ron güldü. Scrimgeour‘un gözleri onun üzerinde kırpıştı ve Harry konuştuğunda tekrar uzaklaştı.

"Peki, şimdi ne oldu da bizim şeylerimizi vermeye karar verdiniz? Onlara alıkoymak için bir mazeret bulamadınız mı?"

"Hayır, çünkü otuz bir gün geçtiği içindir," dedi Hermione bir kerede. "Nesneleri, tehlikeli olduklarını ispatlayamadıkça daha fazla tutamazlar. Öyle değil mi?"

"Dumbledore‘a yakın olduğunu söyleyebilir misin, Ronald?" dedi Scrimgeour, Hermione‘yi anlamamazlıktan gelerek. Ron şaşırmış görünüyordu.

"Ben? Yok - aslında değil... her zaman Harry..."

Ron çevresinde Harry ve Hermione‘ye baktı, gördüğü Hermione‘nin bakışı “*yeter konuşma!*” bakışıydı, ama hasara uğranılmıştı; Scrimgeour, sanki duymayı umduğu ve istediği şeyi tam olarak duymuş gibi baktı. Ron‘un cevabına, yırtıcı bir kuş gibi saldırdı.

"Eğer Dumbledore‘a yakın değildiysen, vasiyetinde seni hatırlamış olduğu gerçeğinin hesabını nasıl vereceksin? Kişisel olarak bıraktığı miras yok denecek kadar az. Mallarının büyük bölümü -kişisel kitaplığı, sihirli aygıtları, ve diğer kişisel eserleri- Hogwarts‘a bırakıldı. Siz, neden özel olduğunuzu düşünüyorsunuz?"

"Ben... bilmem ki," dedi Ron. "Ben yakın değildim derken... Yani demek istiyorum ki, beni sevdiğini düşünüyorum..."

"Alçakgönüllü oluyorsun, Ron," dedi Hermione. "Dumbledore sana çok düşkündü."

Bu, gerçeği kırılma noktasına doğru taşıyan son şey oldu; Harry‘nin bildiği kadarıyla, Ron ve Dumbledore hiç yalnız bulunmamışlardı, ve ikisi arasında doğrudan bir münasebetin sözü bile edilemezdi. Oysa Scrimgeour dinlememiş gibi gözüküyordu. Elini cüppesinin içine soktu ve Hagrid‘in ona verdiğinden çok daha büyük olan, ağzı büzülü bir kese çıkardı. Onun içinden de, yüksek sesle okumaya başladığı bir tomar parşömen çıkardı.

" ‘*Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore‘un Son Vasiyeti ve Mirası...*‘ Evet, işte burada, Ronald Bilius Weasley‘ye, kullandığı zaman beni hatırlayacağını umduğum Püfür‘ümü bırakıyorum.‘ "

Scrimgeour çantasından, Harry‘nin daha önce gördüğü bir aygıt çıkardı: Sigara tutuşturucu çakmak gibi bir şeye benziyordu, ama bir yerdeki bütün ışığı, bir tıkla emecek, ve telafi edecek güce sahip olduğunu biliyordu.

Scrimgeour eğildi ve Püfür‘ü Ron‘a uzattı, o da aldı, afal afal bakarak parmaklarında döndürdü.

"Bu, çok değerli bir obje," dedi Scrimgeour, Ron‘u izleyerek. "Belki eşsiz bile olabilir. Aslında Dumbledore‘un kendi dizaynı. Böyle nadir

bir şeyi neden sana bıraksın?"

Ron hayretle bakarak kafasını salladı.

Dumbledore binlerce öğrenciye ders vermiş olmalı," diye devam etti Scrimgeour. "Hatırladıkları ise sadece siz üçünüzsünüz. Neden acaba? Püfür'ü ne amaçla kullanmanızı öngördü, Mr. Weasley?"

"Işıkları söndürmek için herhalde," diye mırıldandı Ron. "Bununla başka ne yapabilirim ki?"

Belli ki Scrimgour'un ekleyeceği bir şey yoktu. Bir iki saniyeliğine Ron'a kısık gözlerle baktıktan sonra Dumbledore'un vasiyetine geri döndü.

" '*Hermione Jean Granger'a, eğlendirici ve öğretici bulacağını umarak, Ozan Beedle'ın Masalları kopyamı bırakıyorum.*' "

Scrimgeour şimdi çantadan yukarı kattaki Karanlık Sanatların Sırları kadar eski olan küçük bir kitap çıkarttı. Cilt boyalıydı ve kabuğu soyulmuştu. Hermione bir şey söylemeden kitabı Scrimgeour'dan aldı. Kitabı kucağına aldı ve baktı. Harry, kitabın başlığının antik yazıyla yazılmış olduğunu gördü; okumasını hiç öğrenmemişti. Baktığında kabartma harflerin üzerine bir damla yaş damladı.

"Dumbledore'un bu kitabı size neden bıraktığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Scrimgeour.

Kolunun yeniyle gözlerini silerek "O... o kitapları sevdiğimi biliyordu," dedi Hermione kalın bir sesle.

"Ama neden özellikle bu kitap?"

"Bilmiyorum. Hoşlanacağımı düşünmüş olmalı."

"Hiç Dumbledore ile gizli kodlar veya gizli mesajların iletilmesinden konuştunuz mu?"

"Hayır, konuşmadık," dedi Hermione, hala kolunun yeniyle gözlerini siliyordu. "Ve eğer Bakanlık bu kitapta otuz bir günde hala gizli saklı anlamlar bulamadıysa, emin olun ki ben de bulamam."

Hıçkırıklarını bastırdı. O kadar sıkış tepiştiler ki Ron, kolunu Hermione'nin omzuna atmakta zorluk çekiyordu.

" '*Harry James Potter'a,*' " diye okudu, ve Harry'nin içi telaşla büzüldü. " '*Harry James Potter'a, azmin ve maharetin mükafatlarının bir hatırlatması olarak, ilk tuttuğu Snitch'i bırakıyorum.*' "

Scrimgeour, küçücük, ceviz boyundaki altın topu çıkardı, gümüş kanatları zayıfça çırpındı ve Harry, heyecan verici hissi bastırmakta zorlandı.

"Dumbledore, bu Snitch'i sana neden bıraktı?" diye sordu Scrimgeour.

"Bir fikrim yok," dedi Harry. "Az önce okuduğunuz nedenlerden dolayı, herhalde... azmedersen sahip olabilirsin... ve her neyse işte."

"Yani sadece sembolik bir hatıra olduğunu düşünüyorsun o zaman?"

"Evet, öyle olduğunu zannediyorum," dedi Harry. "Başka ne olabilir ki?"

"Soruları ben soruyorum," dedi Scrimgeour, iskemlesini biraz daha divana doğru taşıyarak. Şimdi dışarıda karanlık iyice çöküyordu; camın ilerisindeki tente, çitin üzerinden bembeyaz kule gibi yükselmişti.

"Doğum günü pastanın Snitch şeklinde olduğunu görüyorum," dedi Scrimgeour Harry'ye. "Neden?"

Hermione dalga geçerek güldü.

"Ah, Harry'nin harika bir Arayıcı olması gerçeği buna referans olamaz, bu çok aşikar bir çare olur," dedi. "Pastanın içinde Dumbledore'un gizli bir mesajı saklanmış olmalı!"

"Pastanın içinde saklı bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedi Scrimgeour, "ama Snitch, küçük bir objenin saklanması için çok güzel bir yer olurdu. Neden olduğunu biliyorsunuz, sanırım?"

Harry omzunu silkti. Ancak Hermione cevapladı: Sorulan soruları doğru cevaplamak onun dizginleyemediği yerleşmiş bir huyuydu diye düşündü Harry.

"Çünkü Snitch'lerin bedensel bellekleri vardır," dedi.

"Ne?" dedi Ron ve Harry birlikte; her ikisi de Hermione'nin Quidditch bilgisini ihmal ettiklerini hesaba katıyorlardı.

"Doğru," dedi Scrimgeour. "Bir Snitch, piyasaya sürülmeden önce çıplak elle ellenmemiştir, eldiven giyen, yapımcısı tarafından bile. Beraberinde ona değen ilk insan elini teşhis etme gibi bir cazibe taşır, itirazsız yakalama durumundaki gibi. "Bu Snitch" -minicik altın topu kavradı- "senin dokunuşunu hatırlayacaktır, Potter. Bana öyle geliyor ki, hataları ne olursa olsun, muazzam sihir becerisine sahip Dumbledore, bu Snitch'i sadece senin açacağın şekilde tılsımlamış olabilir."

Harry'nin kalbi epey hızlı çarpıyordu. Scrimgeour'un haklı olduğuna emindi. Snitch'i çıplak elle almayı Bakan'ın önünde nasıl bertaraf edebilirdi?

"Bir şey söylemiyorsun," dedi Scrimgeour. "Belki de çoktan Snitch‘in içeriğini biliyorsun?"

"Hayır," dedi Harry, hala gerçekten yapmadan Snitch‘e nasıl dokunuyormuş gibi göstereceğini düşünerek. Zihnefend bilseydi, gerçekten bilseydi, ve Hermione‘nin düşüncelerini okuyabilseydi; hemen yanında onun beyninin nasıl pır pır ettiğini hemen hemen duyabilirdi.

"Al onu," dedi Scrimgeour sessizce.

Harry, Bakan‘ın sarı gözleriyle buluştu ve riayet etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. Elini uzattı, ve Scrimgeour tekrar öne eğilip Snitch‘i yavaşça ve ihtiyatlı bir şekilde Harry‘nin avucuna bıraktı. Bir şey olmadı. Harry‘nin parmakları Snitch‘in etrafında kapandığında, yorulmuş kanatları çırptı ve hareketsiz kaldı. Scrimgeour, Ron ve Hermione, kısmen örtülmüş topa arzulu bir şekilde bakmaya devam ettiler, sanki hala başka bir şeye dönüşeceklerini umuyorlardı,

"Çarpıcıydı," dedi Harry, serinkanlı bir halde. Ron da Hermione de güldü.

"Hepsi buydu o zaman, değil mi?" diye sordu Hermione, divandan hareketlenerek.

"Daha değil," dedi Scrimgeour, şimdi huzursuz görünüyordu. "Dumbledore sana ikinci bir miras bıraktı, Potter."

"Neymiş o?" diye sordu heyecanı alevlenen Harry.

Scrimgeour bu sefer vasiyeti okuma zahmetine girmedi. "Godric Gryffindor‘un kılıcı," dedi.

Hermione ve Ron ciddileşti. Harry, yakutla kaplı kabzanın emaresine bakındı, ama Scrimgeour zaten bulundurması için çok küçük gözüken deri keseden kılıcı çekip çıkartmadı.

"Nerde o zaman?" diye sordu Harry şüpheyle.

"Ne yazık ki," dedi Scrimgeour, "o kılıç hediye edivermesi için Dumbledore‘un değildi. Godric Gryffindor‘un kılıcı önemli bir tarihi objedir, ve bu sıfatla, ait olduğu yer -"

"Ait olduğu yer, Harry!" dedi Hermione hararetle. "Onu seçti, onu bulan tek kişiydi, o Seçmen Şapka‘dan ona geldi -"

"Güvenilir tarihi kaynaklara göre, kılıç kendini layık olan her Gryffindor‘a takdim eder," dedi Scrimgeour. "Bu da Dumbledore‘un karar verdiği gibi, Mr. Potter‘a ait bir mülk yapmaz." Harry‘ye dikkatle bakan kesik yanağı kötü traş edilmişti. "Neden sana -?"

"Kılıcı vermek istediğini mi düşünmeliyim?" dedi Harry, öfkesini bastırmaya çalışarak. "Belki duvarımda güzel duracağını düşünmüştür."

"Bu bir şaka değil, Potter!" diye hırıldadı Scrimgeour. "Dumblodore, Slytherin‘in Varisi‘ni sadece Godric Gryffindor‘un kılıcının bozguna uğratabileceğini düşündüğü için miydi? Sana bu kılıcı vermek istedi, çünkü herkes gibi, o da senin Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi‘yi yok edecek olarak tayin edilmiş olduğunu düşündüğü için miydi?"

"Enteresan bir teori," dedi Harry. "Birisi daha önce Voldemort‘a kılıç saplamayı denedi miydi? Belki Bakanlık, zamanını Püfürler'le oynamakla veya Azkaban‘dan kaçanları örtbas etmekle geçireceğine, bu role birkaç insan soyundurabilir. Demek sizin yaptığınız bu Bakan‘ım, ofisinize çekilmek ve bir Snitch‘i açmayı denemek? İnsanlar ölüyor -ben de az kalsın onlardan biriydim-

Voldemort üç kırsal ötede beni yakaladı, Deli Göz Moody‘yi öldürdü, ama henüz bunlar hakkında Bakanlık‘tan tek kelime çıkmadı, değil mi? Ve hala sizinle işbirliği yapmamızı bekliyorsunuz!"

"İleri gidiyorsun!" diye bağırdı Scrimgeour, ayağa kalkıp; Harry de ayaklandı. Scrimgeour Harry‘ye doğru topalladı ve asasının ucuyla sertçe göğsünü dürttü: Harry‘nin tişörtünde sigara izi gibi bir delik açtı.

"Hey!" dedi Ron zıplayarak ve kendi asasını kaldırarak, ama Harry, "Hayır! Bizi tutuklaması için ona mazeret mi vermek istiyorsun?" dedi.

"Okulda değilsin, hatırladın değil mi?" dedi Scrimgeour, Harry‘nin yüzüne soluklanarak. "Ben sizin terbiyesizliğinizi ve dik başlılığınızı affedecek Dumbledore değilim, hatırladın mı? O yara izini bir palyaço gibi taşıyabilirsin Potter, ama bana işimi nasıl yapacağımı anlatmak on yedi yaşında bir oğlana kalmamış! Saygı öğrenmenin zamanı!"

"Asıl onu hak etmenin zamanı!" dedi Harry.

Odanın zemini titredi; koşan ayakların sesleri vardı, derken oturma odasının kapısı açıldı ve Mr. ve Mrs. Weasley içeri daldı.

"Düşündük ki bazı şeyler duy-duyduk" diye başladı Mr. Weasley, neredeyse burun buruna olan Harry ve Bakan‘dan tarafa doğru bakarak.

"Yüksek sesler duyduk," diye soludu Mrs. Weasley.

Scrimgeour, Harry‘den bir kaç adım geriye gitti, Harry‘nin tişörtünde yaptığı deliğe göz attı. Kendini kaybettiği için üzülmüş görünüyordu.

"Bir - bir şey değildi," diye hırıldadı. "Ben... tavrınızdan esef duydum," dedi bir kez daha tamamıyla Harry‘nin yüzüne bakarak.

"Senin arzuladığını -Dumbledore‘un arzuladığını- Bakanlık‘ın arzulamadığını düşünüyor gibisin. Beraber çalışmamız gerekiyor."

"Sizin metotlarınızı beğenmiyorum, Bakanım," dedi Harry. "Hatırladınız mı?"

Bir kez daha sağ yumruğunu kaldırdı ve hala arkasında beyaz halde gözüken, '*yalan söylememeliyim*‘i heceleyen izleri gösterdi.

Scrimgeour‘un ifadesi sertleşti. Başka söz söylemeden döndü ve topallayarak odadan çıktı. Mrs. Weasley de onun arkasından koştu; Harry arka kapıda durduğunu duydu. Bir dakika kadar sonra da seslendi, "Gitti!"

"Ne istiyor?" diye sordu Mr. Weasley, Mrs. Weasley arkalarından telaşla geldiğinde, Harry, Ron ve Hermione‘ye bakarak.

"Bize Dumbledore‘un bıraktıklarını vermek," dedi Harry. "Vasiyetinin içeriğini daha yeni anlamışlar."

Scrimgeour‘un verdiği üç obje dışarıdaki bahçede, yemek masasının üzerinde, elden ele geçti. Herkes, Püfür ve Ozan Beedle‘ın Masalları hakkında ifadesini dile getirdi ve Scrimgeour‘un, kılıcın geçişine izin vermediği gerçeğinin matemini tuttu, ama hiçbiri Dumbledore‘un Harry‘ye neden eski bir Snitch bıraktığına dair bir öneri getiremedi. Mr. Weasley, Püfür‘ü üç ya da dördüncü kez incelediğinde Mrs. Weasley, "Harry, canım, herkes açlıktan ölüyor, sen olmadan başlamak istemedik... yemeği servis yapayım mı?" dedi kararsızca.

Hepsi biraz telaşlı yedi ve ardından hızlı koro halinde "Mutlu Yıllar‘ı söyledikten sonra, pastadan da çokça yudumladıktan sonra, parti bitti. Ertesi günkü düğün için davet edilen fakat sıkış tepiş Kovuk‘ta kalmak için bir hayli cüsseli olan Hagrid, komşu bahçelerden birinde çadır kurmak için ayrıldı.

"Yukarıda buluşalım," diye fısıldadı Harry Hermione‘ye, bahçeyi normal haline döndürmek için Mrs. Weasley‘ye yardım ederlerken. "Herkes yattıktan sonra."

Ron, tavan arasındaki odasında Püfür‘ünü inceledi ve Harry, Hagrid‘in verdiği koruyucu kesesini altınla değil ama bazıları her ne kadar değersiz görünse de en değer verdiği objeler olan Çapulcu Haritası, Sirius‘un kırık olan büyülü aynasının parçalarıyla ve R.A.B‘ın madalyonuyla doldurdu. Kesenin ağzını sıkıca büzdü ve boynuna astı, ardından da eski Snitch‘i tutarak kanatlarının zayıf çırpınışını izledi. Nihayetinde Hermione kapıyı tıklattı ve parmak uçlarına basarak içeri yürüdü.

"Muffliato," diye fısıldadı, asasını merdivenlere doğrultarak.

"O büyüyü onaylamadığını sanıyordum," dedi Ron.

"Zaman değişiyor," dedi Hermione. "Şimdi, bize Püfür‘ü göster bakalım."

Ron hemen lütfetti. Önünde tutarak, tıklattı. Yanan tek lamba anında söndü.

"Sorun şu ki," diye fısıldadı Hermione karanlıkta, "bunu '*Peru İşi Anında Karanlık Tozu*'yla başarabilirdik."

Küçük bir tık daha duyuldu, ışık topu tavana geri uçtu ve onları bir kez daha aydınlattı.

"Yine de, harika," dedi Ron, biraz savunur bir şekilde. "Ve söylediklerine göre, Dumbledore kendisi tasarlamış!"

"Biliyorum, ama sadece ışıkları söndürmemize yardım etmek için vasiyetinde seni seçmezdi!"

"Bize bıraktığı bütün mirasına Bakanlık‘ın el koyabileceğini ve inceleyebileceğini tahmin ettiğini mi düşünüyorsun."

"Kesinlikle," dedi Hermione. "Vasiyetinde bize bu şeyleri neden bıraktığını açıklayamazdı, ama bu da..."

"...neden henüz yaşarken bize bir ipucu vermedi ki?" diye sordu Ron.

"Evet, kesinlikle," dedi Hermione, şimdi Ozan Beedle‘ın Masalları‘na doğru seğirtiyordu. "Eğer bunlar, Bakanlık‘ın burnunun dibinden geçecek kadar önemlilerse, bize önceden haber vereceğini düşünüyor insan... tabii eğer bu tarzın yeterince bariz olduğunu düşündüyse?"

O zaman yanlış düşünmüş, değil mi?" diye sordu Ron. "Her zaman kaçık olduğunu söylemişimdir. Zeki filan ama çatlak. Harry‘ye eski bir Snitch bırakmak - o da neyin nesi?"

"Bir fikrim yok," dedi Hermione. "Scrimgeour sana verdiği zaman bir şey olacağından öyle emindim ki!"

"Eh, evet," dedi, Harry, Snitch‘i parmaklarına aldığında nabızları hızlanıyordu. "Bakan‘ın önünde çok fazla deneyemezdim, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hermione.

"İlk Quidditch maçımda yakaladığım Snitch?" dedi Harry. "Hatırlamadınız mı?"

Hermione tümüyle şaşırmış görünüyordu. Halbuki Ron kendinden geçmiş halde Harry‘den Snitch‘e soludu ve sesini bulunca kendine geldi.

"Hani neredeyse yuttuğun!"

"Aynen," dedi kalp atışları hızlanarak, ağzını Snitch‘e bastırdı.

Açılmadı. İçinde kızgınlık ve biraz hayal kırıklığı arttı: Altın küreyi alçalttı, derken Hermione bağırdı. "Yazı! Üstünde yazı var, çabuk bak!"

Şaşkınlık ve heyecanla neredeyse Snitch'i düşürüyordu. Hermione haklıydı. Harry'nin tanıdığı Dumbledore'a ait olan meyilli el yazısı, saniyeler önce hiçbir şey olmayan düz altın yüzeye oyulmuştu:

“*Kapanışta Açarım*”

Kelimeler kaybolmadan önce güç bela okuyabildi.

" '*Kapanışta açarım...*' Ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Hermione ve Ron arkaya bakarak, kafalarını salladı.

"Kapanışta açarım... kapanışta... kapanışta açarım..."

Kelimeleri değişik vurgularla ne kadar çok tekrarlarlarsa o kadar anlamlarını yitiriyorlardı.

"Ve kılıç," dedi Ron en sonunda, Snitch'in üzerindeki kutsal şifreyi çözme teşebbüsünden vazgeçtiklerinde. "Neden Harry'nin kılıcı almasını istemedi?"

“Neden bana sadece anlatmadı?" dedi Harry sessizce. "Oradaydım, geçtiğimiz yıl boyunca bütün konuşmalarımızda ofisteki duvarda duruyordu! Benim almamı isteseydi, neden bana sadece vermedi?"

Beynini, sanki bir sınavda oturuyormuş da onların önünde bir soruyu cevaplaması gerekiyormuş gibi, yavaş ve tepkisiz hissetti.

Geçen yıl, Dumledore'la uzun konuşmalarında kaçırdığı bir şey mi vardı? Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmesi mi gerekiyordu? Dumbledore, anlamasını mı beklemişti?

"Ve bu kitaba gelince" dedi Hermione, "Ozan Beedle‘ın Masalları... Bunu hiç duymamıştım."

"Ozan Beedle‘ın Masalları‘nı hiç duymadın mı?" dedi Ron inanamayarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, yapmıyorum." dedi Hermione şaşırarak. "Öyleyse onları biliyorsun?"

"Evet, tabii ki biliyorum!"

Harry baktı, ilgisini başka yere vermişti. Ron‘un okuduğu bir kitabı Hermione‘nin okumamış olması bu güne kadar görülmemiş bir durumdu. Oysa Ron‘un, onların şaşırmasıyla aklı karışmıştı.

"Ah, hadi! Bütün eski çocuk hikayeleri Beedle‘ın sayılır, değil mi? '*Adil Servet Şadırvanı*‘... '*Büyücü ve Hophop Çömlek*‘... '*Yumurcak Tavşancık ve Onun Kıkırdayan Kütüğü*‘..."

"Pardon?" dedi Hermione kıkırdayarak. "Sonuncusu neydi?"

"Bırakın ama!" dedi Ron, Harry‘den Hermione‘ye inanamaz halde bakarak. " '*Yumurcak Tavşank*'ı duymuş olmalısınız -"

"Ron, Harry ve benim Muggler‘larla büyüdüğümüzü gayet iyi biliyorsun!" dedi Hermione. "Küçükken bu tür hikayeler duymadık, biz '*Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler*‘ ve '*Cindrella*‘ duyduk -"

"O ne, bir hastalık mı?" diye sordu Ron.

"Demek bunlar çocuk masalları?" dedi Hermione, eski yazıların üzerinden tekrar eğilerek.

"Evet," dedi Ron kararsızca, "Yani, bu duyduğun şey, bilirsin, bütün bu eski masallar Beedle‘dan gelir. Orijinal sürümlerinin nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ama Dumledore‘un neden okumam gerektiğini düşündüğünü merak ediyorum." Aşağıda bir şey çıtırdadı.

"Büyük ihtimalle Charlie‘dir, annem uyurken, gizlice saçını uzatmak için dolaşıyordur," dedi Ron heyecanla.

"Yine de, yatmalıyız," diye fısıldadı Hermione. "Yarın uyuyakalamayız."

"Hayır," diye kabul etti Ron. "Damadın annesinin acımasızca işlediği üçlü cinayet düğünün tadını biraz kaçırabilir. Ben ışıkları hallederim."

Hermione odadan çıktığında Püfür‘ü bir kez daha tıklattı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM: DÜĞÜN

Ertesi günün akşamı saat 3‘de Harry, Ron, Fred ve George bahçeye kurulmuş çadırın önünde düğün misafirlerinin gelişini bekliyorlardı. Harry, Fred‘in Ottery St. Köyü‘nden çağırma büyüsüyle elde ettiği saçları kullanarak yüksek miktarda Çok Özlü İksir içmişti, şimdi kendisinin iki katı, kızıl saçlı Muggle bir çocuk olmuştu. Plan, Harry‘yi "Kuzen Barny" olarak tanıtmak ve hayli kalabalık Weasley sülalesinin kendisini kamuflaj etmesine güvenmekti.

Dördü de ellerinde oturma planları tutuyordu, böylece insanlara doğru yerlerini göstermek için yardımcı olabilirlerdi. Çok sayıda beyaz cüppeli garson, altın renkli ceketler giymiş müzik grubuyla gelmiş ve şimdi az ötede bir ağacın altında oturuyorlardı. Harry, bu noktada bir borudan çıkan mavi renkli ince bir duman silsilesi görebiliyordu. Harry‘nin arkasında, çadırın giriş kısmından, uzun, mor bir halının yanında, iki tarafta art arda yerleştirilmiş altın sandalyeler görünüyordu. Fred ve George, Bill ve Fleur‘un az sonra karı ve koca olacağı noktaya büyük bir grup altın renginde balon bağlamışlardı. Dışarıda, kelebekler ve arılar tembelce çalılıkların ve çimenlerin üzerinde uçuşuyorlardı. Harry biraz rahatsızdı. Görünümünü aldığı Muggle çocuğu kendisinden daha şişmandı ve yaz gününün tam ortasında resmi cübbesi onu sıkıyor ve bunaltıyordu.

Cüppesinin yakasını çekiştirirken, "Evlendiğim zaman," dedi Fred, "bütün bu saçmalıklarla uğraşmayacağım. Nasıl istiyorsan öyle

giyinebileceksin ve düğün bitene kadar anneme vücut kilitleme büyüsü yapacağım."

"Karşılaştırdığımızda bu sabah o kadar da kötü değildi," dedi George. "Percy burada olmadığı için biraz ağladı, ama onu kim ister. Aman tanrım, sıkı durun, işte geliyorlar, bakın."

Arazinin sınırında yokluktan tek tek parlak renkli figürler beliriyordu. Hemen ardından bir dakika içinde bahçedeki çadıra doğru gelmeye başladılar. Egzotik çiçekler ve büyülenmiş kuşlar cadıların şapkalarının üstünden sallanırken, büyücülerin de kravatlarındaki mücevher işlemeler parlıyordu; çadıra yaklaştıkça etraftan arıların seslerini boğan heyecanlı konuşma sesleri yükseliyordu.

Daha iyi bir görünüm için yakasını düzelterek, "Harika, sanırım birkaç veela kuzeni gördüm" dedi George. "İngiliz kökenlerimi anlamada yardıma ihtiyaçları olacak, onlarla ben ilgilenirim..."

"O kadar hızlı değil, seni kulaksız," dedi Fred ve bir grup geveze orta yaşlı kadının arasından fırlayarak geçti, "Buradan- *permetiez moi to assister vous*" dedi bir çift hoş Fransız kızına, onlar da kikirdeyerek onlara eşlik etmesine izin verdiler. George orta yaşlı cadılarla ilgilenmek zorunda kaldı, Harry‘ye sağır yaşlı bir çift düşerken, Ron‘a da Mr. Weasley‘nin Bakanlık'tan arkadaşı yaşlı Perkins kaldı.

"Selam," dedi tanıdık bir ses, Harry çadırdan tekrar çıktığında, dışarıda, kuyruğun başında Tonks ve Lupin‘i buldu. Bu önemli gün için sarışına dönüşmüştü. "Arthur bize kıvırcık saçlı olanın sen olduğunu söyledi. Geçen gece için özür dilerim." Harry onlara düğün geçidinden eşlik ederek geçerken, Tonks fısıltıyla ekledi, "Bakanlık bu zamanlarda oldukça anti kurt adam görüşü sergiliyor ve biz de düşündük ki görünmemiz senin iyiliğine olmaz."

"Sorun yok, anlıyorum," dedi Harry, Tonks‘dan çok Lupin ile konuşuyordu. Lupin çabucak gülümsedi ama döndükleri sırada Harry, Lupin‘in yüzünün tekrar hüzün çizgilerine büründüğünü gördü. Harry anlayamadı, ancak bu konu üzerinde düşünmeye de zaman yoktu: Hagrid oldukça rahatsızlığa yol açıyordu. Fred‘in yönlendirmesini yanlış anlayarak, arka sırada büyüyle genişletilmiş ve güçlendirilmiş koltuğa değil de şimdi altın kibrit çöplerine benzeyen beş adet koltuğun üstüne oturmuştu.

Mr. Weasley zararı tamir ederken ve Hagrid onu dinleyebilecek kişilere özürler haykırırken, Harry, Ron‘u bulmak için girişe doğru acele ediyordu ve en ilginç görünüşlü büyücüyle yüz yüze geldi. Hafif şaşı gözleri, pamuk şeker desenli omuz hizasındaki saçları ve püskülü burnunun üstüne sarkan bir şapka ile göz alan tonlarda yumurta sarısı bir cüppe giyiyordu. Daha çok üçgen bir göze benzeyen garip bir sembol, boynunun etrafındaki altın zincirden parlıyordu.

"Xenophilius Lovegood," dedi, bir elini Harry‘ye uzatarak, "kızım ve ben yukarıdaki tepede yaşıyoruz, Weasley'lerin bizi davet etmeleri ne hoş. Ama sanırım Luna‘mı tanıyorsun?" diye ekledi Ron‘a.

"Evet," dedi Ron. "O sizinle birlikte değil mi?"

"Şu küçük güzel bahçedeki yercücelerine selam vermeye gitti, ne şanlı istila! Ne kadar da az sayıda büyücü bu küçük zeki yercücelerinden çok şey öğrenebileceğimizi fark ediyor veya onları doğru isimlendiriyor, Gernumli Gardensi'ler."

"Bizimkiler çok sayıda muhteşem küfürler biliyor," dedi Ron, "ama sanırım Fred ve George öğretti bunları onlara."

Bir grup büyücüye eşlik ederken Luna ortaya çıktı. "Merhaba, Harry!" dedi.

"Ee- benim adım Barny," dedi Harry kafası karışarak.

"Ah, bunu sen mi değiştirdin?" diye sordu mutlu bir şekilde.

"Ama nasıl biliyo-?"

"Ah, sadece ifaden," dedi.

Babası gibi Luna da saçını koca bir ayçiçeği ile süslediği parlak sarı bir cüppe giyiyordu. Parlaklığını saymazsanız genel görünüşü oldukça hoştu. En azından kulaklarından sarkan turplar yoktu.

Bir tanıdıkla derin bir sohbette olan Xenophilius, Harry ile Luna‘nın birbirine bakışmalarını kaçırdı. Büyücü uğurlaması yaptıktan sonra, parmağını tutan kızına döndü ve Luna, "babacığım, bak, yercücelerinden biri beni ısırdı!" dedi.

"Ne kadar güzel! Yercüce salyası oldukça yararlıdır!" dedi Mr. Lovegood, Luna‘nın uzattığı parmağı tutmuş, küçük kanayan delikleri inceliyordu. "Luna, canım, eğer bugün bir yeteneğinin filizlendiğini hissedersen -mesela opera söylemek ya da denizdilinde konuşmak gibi bir istek duyarsan- bastırmaya çalışma! Gernumli'ler sayesinde yetenek kazanmış olabilirsin!"

Zıt yönde yanlarından geçen Ron yüksek sesle koptu.

"Ron gülebilir," dedi Luna uysal bir şekilde, Harry ona ve babasına koltuklarına kadar eşlik ediyordu, "ama babam Gernumli sihri konusunda dolu araştırmalar yaptı."

Çok zaman önce Luna ve babasının acayip görüşlerine karşı çıkmamaya karar veren Harry "Gerçekten mi?" dedi. "Yine de bu

ısırığın üzerine herhangi bir şey koymamak istediğine emin misin?"

"Ah, iyi böyle," dedi Luna, hülyalı bir şekilde parmağını yalarken aşağı ve yukarı Harry'ye bakıyordu.

"Akıllı birisin. Babacığıma birçok insanın muhtemelen resmi cüppeleri giyeceğini söylemiştim, ama o, bir düğünde güneş renkleri giyinmen gerektiğini söyledi, şans için, bilirsin."

Babasının arkasından uzaklaşırken, Ron, omzunu tutunan yaşlı bir cadıyla yeniden göründü. Sivri burnu, kırmızı çizgili gözleri ve deri pembe şapkasıyla huysuz bir flamingoya benziyordu.

"... ve sen, saçların çok uzun, Ronald, bir an seni Ginevra sandım. Merlin'in sakalı, Xenophilius Lovegood'un giydiği de nedir? Omlete benzemiş. Ve sen kimsin?" diye havladı Harry'ye.

"Ah evet, Muriel Hala, bu kuzen Barny."

"Başka bir Weasley? Yercüceleri gibi yavruluyorsunuz. Harry Potter burada değil mi? Onunla tanışmayı umuyordum. Senin arkadaşlarından biri sanıyordum, Ronald, yoksa sadece övünüyor muydun?"

"Hayır - o gelemedi -"

"Hmm. Nedenini belirtti, değil mi? Basındaki fotoğraflarda göründüğü kadar düşüncesiz değil o zaman. Ben de geline tacımı en iyi nasıl giyebileceği konusunda talimatlar veriyordum." diye bağırdı Harry'ye. "Cincüce yapımı, bilirsin, yüzyıllardır benim ailemindi. Güzel görünümlü bir kız, ancak hala - Fransız. Neyse, neyse bana iyi bir yer bul, Ronald, ben yüz yedi yaşındayım ve ayaklarımın üstünde çok durmamam gerek."

Ron, Harry‘nin yanından geçerken anlam dolu bir bakış attı ve uzun süre bir daha gözükmedi. Yeniden girişte karşılaştıklarında, Harry, bir düzine insana daha yerlerini göstermişti. Çadır neredeyse dolmuştu şimdi ve ilk defa dışarıda kuyruk yoktu.

"Kabus gibi, Muriel," dedi Ron, alnını koluyla silerek. "Her yıl Noel'e gelirdi, sonra çok şükür, Fred ve George akşam yemeğinde sandelyesinin altına tezekbombası koyunca alındı. Babam her zaman mirasından onları silmiş olacağını söyler - sanki umurlarındaymış gibi, böyle giderlerse ailedeki herkesten daha zengin olacaklar... Voav," diye ekledi, Hermione onlara doğru gelirken hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. "Harika görünüyorsun!"

"Her zamanki şaşırma tonu," dedi Hermione, yine de gülümsedi. İnce, lila renginde bir elbiseyle yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu, saçları düz ve parlaktı. "Senin büyük-halan Muriel, sana katılmıyor, henüz üst katta Fleur‘a tacını verirken tanıştım. '*Ah tanrım, bu Muggle doğumlu olan mı?*‘ ve sonra, '*meymenetsiz bir duruş ve zayıf bilekler*‘ dedi."

"Kişisel olarak üstüne alınma, herkese böyle kaba." dedi Ron.

"Muriel hakkında mı konuşuluyor?" diye sordu George, Fred‘le çadırdan geliyorlardı. "Evet, bana kulaklarımın kepçe olduğunu söyledi. Yaşlı yarasa. Keşke yaşlı Bilius Amca hala bizimle olsaydı, aksine düğünlerin tam bir kahkaha nedeniydi."

"Ölümü gördükten yirmi dört saat sonra ölen değil miydi o?" diye sordu Hermione. "Ee, evet, sonu biraz garip oldu," dedi George kabullenerek.

"Ama garipleşmeden önce partilerin hayatı ve anlamıydı." dedi Fred.

"Bir şişe ateşviskisini tamamen devirdikten sonra dans pistine koşar, cüppesini kaldırıp, demet demet çiçekler çıkararak-"

"Evet, gerçek bir şakacı gibi geliyor kulağa" dedi Hermione, Harry kahkaha ile yarılırken. "Bazı nedenlerden ötürü hiç evlenmedi," dedi Ron.

"Şaka yapıyorsun," dedi Hermione.

Hepsi öyle çok gülüyorlardı ki en son gelen iri, kara saçlı, kanca burunlu, kalın kaşlı genç büyücüyü Ron‘a davetiyesini uzatıp, gözleri Hermione‘nin üzerinde "Harika gövünüosun" diyene kadar hiçbiri onu fark etmedi.

"Viktor!" diye bağırdı ve küçük boncuklu çantasını düşürdü, boyutuna göre oldukça fazla bir gümbürtü çıktı. Almak için eğildiğinde kızarmıştı, "Burada olduğunu bilmiyordum - tanrım - seni görmek harika - nasılsın?" dedi.

Ron'un kulakları bir kez daha açık kırmızı olmuştu. Onun hiçbir sözüne inanmazmış gibi Krum‘un davetiyesine baktıktan sonra oldukça yüksek "Buraya nasıl geldin?" dedi.

"Fleur beni davet etti," dedi Krum, kaşlarını kaldırarak.

Krum‘a karşı herhangi bir garezi olmayan Harry ellerini sıktı, sonra Krum‘u Ron‘un etrafından uzaklaştırmanın yerinde olacağını düşünerek, ona yerini gösterdi.

"Arkadaşın beni gördüğüne pek sevinmedi," dedi Krum, şimdi herkesin toplandığı çadıra girerlerken.

"Akrabalarından biri mi?" diye ekledi Harry‘nin kıvırcık kızıl saçlarına bakarak.

"Kuzen," diye mırıldandı Harry, fakat Krum aslında onu dinlemiyordu. Ortaya çıkışı bir hareketlenmeye neden olmuştu, özellikle veela kuzenler arasında: Sonuçta hala ünlü bir Quidditch oyuncusuydu. İnsanlar onu görebilmek için kafalarını çevirirken, Ron, Hermione, Fred ve George düğün geçidine aceleyle girdiler.

"Oturma zamanı," dedi Fred Harry‘ye, "yoksa gelinle beraber içeri gireceğiz."

Harry, Ron ve Hermione, Fred ve George‘un arkasında ikinci sırada yerlerini aldılar. Hermione daha çok pembeleşmişti ve Ron‘un kulakları hala kırmızıydı. Birkaç dakika sonra Harry‘ye fısıldandı, "Bıraktığı küçük aptal sakalını gördün mü?"

Harry tarafsız bir horuldanma çıkardı.

Sıcak çadırı bir miktar gerginlik doldururken, mırıldanmalar heyecanlı gülüşmelerle bölündü. Mr. ve Mrs. Weasley geçitten ilerlediler, gülüyor ve akrabalarına el sallıyorlardı: Mrs. Weasley yeni mor renkli bir cüppeyle ona uyan bir şapkadan oluşan bir takım giyiyordu.

Bir dakika sonra Bill ve Charlie çadırın karşısında belirdiler, ikisi de yakasında büyük beyaz güller taktıkları resmi cüppelerini giyiyordu; Fred ıslık çaldı ve veela kuzenlerden kıkırdamalar patlak verdi. Daha sonra müzik altın rengi balonlardan gelirmişçesine başladı, kalabalık sessizleşti.

"Ohh!" dedi Hermione, yerinde girişe bakmak için dönerek.

Monsieur Delacour ve Fleur gelerek geçitte yürümeye başladığında, toplanmış cadı ve büyücülerden bir iç çekiş sesi geldi, Fleur süzülüyordu, Monsieur Delacour gülümsüyor ve heyecanlı heyecanlı yürüyordu. Fleur, güçlü gümüş ışıklar yayan, oldukça sade beyaz kıyafetler giyiyordu. Görünüşü normal zamanda herkesi zaten

etkilese de, karşılaştırınca, bugün herkesi adeta büyülüyordu. Altın rengi elbiseler giymiş Ginny ve Gabrielle, normalden daha güzel görünüyorlardı ve Fleur Bill‘e ulaştığında, Bill daha önce Fenrir Greyback‘le hiç tanışmamış gibi göründü.

"Baylar ve bayanlar," dedi hafif şarkı söyler bir ses ve küçük bir şok, Bill ve Fleur‘un karşısında, Dumbledore‘un cenazesini yönetmiş kısa boylu, perçemli aynı büyücüyü gördü. "Bugün burada iki sadık ruhu birleştirmek için toplandık..."

"Evet, tacım herşeye çok yakışmış," dedi Muriel yüksek bir fısıltı ile. "Ama söylemeliyim ki Ginerva‘nın elbisesi fazla uzun kesim."

Ginny etrafa bakındı, gülerek Harry‘ye göz kırptı ve hemen önüne geri döndü. Harry‘nin aklı çadırdan daha uzaklarda, Ginny ile okul arazisinde geçirdikleri yalnız akşamlarda geziniyordu. Şimdi bunlar çok geride kalmış gibiydi; gerçek olmaları için çok kusursuzlardı, sanki normal bir insanın hayatından vakitlerdi, alnında şimşek izi olmayan normal birinin...

"Sen William Arthur, Fleur Isabelle‘i eşin...?"

En ön sırada, Mrs. Weasley ve Madam Delacour sessizce ufak dantellerin ardında hıçkırarak ağlıyorlardı. Çadırın arkasından gelen borozan gibi sesler Hagrid‘in masaörtüsü büyüklüğündeki mendillerinden birini çıkardığına işaretti. Hermione, Harry‘ye döndü ve gülümsedi; onun da gözleri yaşlarla doluydu.

"... o zaman sizi ömür boyu bir kılıyorum."

Perçemli büyücü asasını, Bill ve Fleur‘un başlarının üstünde salladı, üstlerine gümüş yıldız yağmuru yağmaya başladı, yıldızlar birbiriyle birleşmiş figürlerin etrafında spiraller çiziyordu. Fred ve George‘un alkış koparmasıyla üstlerinde asılı altın sarısı balonlar saçıldı:

mutluluk kuşları ve küçük altın çanlar uçup yukarıda asılı kaldılar, kendi müzikleri ve çan sesleri şamataya eklendi.

"Baylar ve Bayanlar!" dedi perçemli büyücü. "Lütfen ayağa kalkınız!"

Hepsi öyle yaptı, Muriel Hala seslice yakınıyordu; büyücü, asasını tekrar salladı. Çadırın bezden duvarları kaybolurken oturdukları sandelyeler zarifçe havaya yükseldi, böylece etrafı kaplayan çevre ve güneşle aydınlanmış muhteşem bahçe görüntüsü eşliğinde şimdi altın direklerle desteklenen bir tentenin altında duruyorlardı. Sonra, çadırın ortasında altın eriği fışkırdı ve ortaya parlak bir dans pisti oluşturdu; uçan sandelyeler zarifçe geri yere, beyaz giydirilmiş masalar etrafına dönüp yere kondular, ardından altın ceketli grup piste ilerledi.

"Hoş," dedi Ron onaylayarak, garsonlar her köşeden çıkmaya başlamışken. Bazıları gümüş tepsilerde balkabağı suyu, kaymak birası ve ateş viskisi taşırken, diğerleri sürüsüyle tart ve sandviç taşıyordu.

"Gidip onları kutlamalıyız!" dedi Hermione, ayak parmaklarının üstünde durarak Bill ve Fleur‘a, iyi dileklerini dileyen kalabalığın ortasında kayboldukları yere bakıyordu.

Omuz silkerek Ron, "Daha sonra zamanımız olacak," dedi, yanlarından geçen tepsiden üç tane kaymakbirası alıp birini Harry‘ye uzatırken. "Hermione, al, hadi bir masa bulalım... Orada değil! Muriel‘e yakın hiçbi..."

Ron boş dans pistinin karşısına ilerledi, giderken sağa ve sola bakınıyordu: Harry, gözünün Krum‘u aradığına emindi. Çadırın öbür yakasına geçtiklerinde çoğu masa dolmuştu, en boş olanı Luna‘nın yalnız oturduğu masaydı.

"Oturmamızda bir sakınca yok, değil mi?" diye sordu Ron.

"Ah evet," dedi mutluca. "Babacığım Bill ve Fleur‘a hediyemizi vermeye gitti." "Nedir, bir ömür boyu Gürelekökü stoğu mu?" diye sordu Ron.

Hermione masanın altından Ron‘u hedefleyerek tekme attı ama Harry‘ye isabet etti. Acıdan gözleri sulanan Harry, birkaç dakika boyunca sohbetin ne hakkında olduğunu takip edemedi.

Müzik grubu çalmaya başlamıştı. Büyük bir alkışla ilk Bill ve Fleur sahneye çıktı, daha sonra Mr. Weasley, Madam Delacour‘u sahneye davet etti, ardlarından Mrs. Weasley ve Fleur‘un babası.

"Bu şarkıyı seviyorum," dedi Luna, vals yaparmışcasına sallanarak. Birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve dans pistine süzüldü, yalnız başına bir noktada kendi etrafında döndü, gözlerini kapadı, şimdi kollarını sallıyordu.

"Muhteşem biri, değil mi?" dedi Ron hayran bir şekilde. "Daima iyimser."

Ancak Viktor Krum, Luna‘nın boş koltuğuna çökmüştü ki Ron‘un yüzündeki gülücük kayboldu. Hermione memnun bir heyecan duydu, ama bu sefer Krum ona iltifat etmek için gelmemişti. Yüzünde sert bir bakışla "Şu sarı giyinen adam kim?" dedi.

"O Xenophilius Lovegood, bir arkadaşımızın babası," dedi Ron. Ortadaki görünümün aksine hırçın ses tonu Xenophilius‘a gülmeyeceklerini gösteriyordu. "Gel, dans edelim," diye ekledi Hermione‘ye aniden.

Hermione şaşırmış görünüyordu ancak halinden memnundu, ayağa kalktı. Dans pistinde artan kalabalık arasında birlikte kayboldular.

"Ah, artık birlikteler mi?" diye sordu Krum, bir anlık aklı dağılarak. "Ee- bir çeşit," dedi Harry.

"Sen kimsin?" diye sordu Krum.

"Barny Weasley."

El sıkıştılar.

"Sen, Barny - bu Lovegood denen adamı iyi tanıyor musun?"

"Hayır, sadece bugün tanıştım. Neden?"

Krum, içkisinin üstünden öfkeyle baktı, dans pistinin öteki kısmında birkaç büyücüyle sohbet eden Xenophlius‘u izliyordu.

"Çünkü," dedi Krum, "Eğer Fleur‘un misafiri olmasaydı, o göğsüne taktığı iğrenç simge için onunla burada şimdi düello yapardım."

"Simge?" dedi Harry, o da Xenophilius‘a bakıyordu. Garip üçgen göz göğsünde parıldıyordu. "Neden? Nesi var onun?"

"Grindelvald. Bu Grindelvald‘ın simgesi."

"Grindelwald... Dumbledore‘un mağlup ettiği şu Karanlık büyücü?"

"Kesinlikle."

Krum‘un çene kasları sanki bir şey çiğnermiş gibi çalışıyordu ve sonra "Grindelvald birçok insanı öldürdü, büyük babam, mesela. Tabii ki asla bu ülkede güçlü olmadı, Dumledore‘dan korktu dediler - ve nasıl durdurulduğunu düşünürsek doğrudur. Ama bu" - parmağıyla Xenophilius‘u işaret etti - "bu onun sembolü, hemen fark ettim: Grindelvald bunu öğrenci olduğu sırada Durmstrang‘da bir duvara işlemiş. Bazı aptallar bunu kitaplarına ve kıyafetlerine kopyaladılar, kendilerini güçlü ve etkileyici kılmak için - ta ki ailesini Grindelvald‘a kaybeden bizlerden biri onlara ders verene kadar."

Krum tehditkar biçimde eklemlerini çıtırdattı ve öfkeyle Xenophilius‘a baktı. Harry aklının karıştığını hissetti. Luna‘nın babasının Karanlık Sanatlar‘ın destekçisi olması mümkün değil gibiydi ve çadırdaki başka kimse bu üçgeni fark etmemişe benziyordu.

"Bunun -ee- Grindelwald‘ın olduğundan emin misin?"

"Hata yapmam," dedi Krum soğukça. "Bu simgenin önünden yıllarca geçtim, iyi biliyorum."

"Peki, şöyle bir olasılık var," dedi Harry, "Xenophilius bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyor olabilir. Lovegood'lar oldukça... sıradışıdırlar. Onu kolayca bir yerden almış ve onun Buruşuk Boynuzlı Hırgür veya birşeyin kesiti sanmış olabilir."

"Neyin kesiti?"

"Ee, ne olduklarını bilmiyorum, ama doğrusu o ve kızı onlardan aramak için tatile çıkarlar..." Harry, Luna ve babasını açıklamakta kötü bir iş çıkardığını hissetti.

"Bu o," dedi, hala dans eden ve havadaki sinekleri yakalamaya çalışırmış gibi kollarını sallayan Luna‘yı işaret ederek.

"Nie bunu yapıyo?" diye sordu Krum.

"Muhtemelen Mahfıṣt'lardan kurtulmaya çalışıyor," dedi Harry, belirtileri fark ederek.

Krum, Harry‘nin onunla eğlenip eğlenmediğini anlamamış gibiydi. Cüppesinden asasını çıkardı ve tehditkar biçimde arkasına vurdu, ucundan kıvılcımlar çıktı.

"Gregorovitch!" dedi Harry bağırarak, oldukça heyecanlıydı; Krum‘un asasının görünmesiyle anı tekrar canlanmıştı: Ollivander, Üçbüyücü

Turnuvası‘ndan önce onu alıp incelemişti.

"Ne olmuş ona?" dedi Krum şüpheli bir şekilde.

"Bir asa yapımcısı!"

"Biliyorum bunu," dedi Krum.

"Senin asanı yaptı! Bu yüzden düşünmüştüm ki -Quidditch-" Krum daha ve daha fazla şüphelenmiş göründü. "Gregorovitch‘in asamı yaptığını nerden biliyorsun?"

"Ben... Ben bir yerde okudum sanırım." dedi Harry. "Bir- bir hayran dergisinde," diye ekledi açıkça telaşlı bir şekilde ve Krum yatışmış göründü.

"Asamı hayranlarla konuştuğumu fark etmemiştim," dedi. "Şey... ee... Bugünlerde Gregorovitch nerelerde?" Krum, kafası iyice karışmış gözüktü.

"Birkaç yıl önce istifa etti. Ben bir Gregorovitch asası alabilen son kişilerdendim. En iyilerdendir -her ne kadar- biliyorum ki siz İngilizler alışverişlerinizi daha çok Ollivander‘dan yapıyorsunuz."

Harry cevap vermedi. Krum gibi dans edenleri izliyormuş gibi yaptı ama oldukça derin düşüncelerdeydi. Böylece Voldemort ünlü bir asa yapımcısı arıyordu ve Harry bunun için bir neden aramamalıydı; bu tabii ki, o gece, Voldemort gökyüzünde onu kovalarken Harry‘nin asasının neden olduğu şeydi. Kutsal anka tüyü ödünç alınmış asayı yenmişti, Ollivander‘ın anlamadığı veya ummadığı bir nedenden ötürü. Gregorovitch bu konuyu ondan daha mı iyi bilirdi? Gerçekten Ollivander‘dan daha mı yetenekliydi, Ollivander‘ın bilmediği sırlar mı biliyordu?

"Şu kız çok güzel," dedi Krum, Harry‘yi yeryüzüne geri döndürerek. Krum, Luna‘ya eşlik eden Ginny‘yi işaret ediyordu. "O da senin akrabalarından mı?"

"Evet," dedi Harry, birden sinir olmuştu, "ama başka birisiyle görüşüyor. Kıskanç bir tip. İri yarı biri. Onunla karşılaşmak istemezdin."

Krum homurdandı.

"Ne," dedi, kupasını bitirmiş ayağa kalkıyordu, "Bütün güzel kızlar kapılmışsa uluslararası bir Quidditch oyuncusu olmanın ne anlamı var?"

Harry‘yi geçen bir garsondan sandviç alırken bıraktı ve kalabalık dans pistinin etrafından dolaşarak uzun adımlarla uzaklaştı. Harry, Gregorovitch‘i anlatmak için Ron‘u bulmak istiyordu, ama Ron pistin ortasında Hermione ile dans ediyordu. Harry direklerden birine yaslandı, şimdi Fred ve George‘un arkadaşı Lee Jordan ile dans eden Ginny‘yi izledi. Ron‘a verdiği söze fazla sinirlenmemeye çalıştı.

Daha önce hiçbir düğünde bulunmamıştı, bu yüzden Büyücü kutlamalarının Muggle kutlamalarından nasıl farklılık gösterdiğinden emin değildi, ancak yine de kesildiğinde üstündeki iki anka figürünün uçtuğu bir düğün pastası ya da kalabalık arasında desteksiz havada dolaşan şampanya şişelerinin olmayacağından emindi. Akşam çöktüğünde ve güveler tente altında saldırışa geçmeye başladıklarında, alan uçuşan altın fenerlerle aydınlandı, şenlik kendini aşmıştı. Fred ve George, Fleur‘un kuzenleriyle birlikte çoktan ortadan kaybolmuştu; Charlie, Hagrid ve basık şapkalı cüce bir büyücü köşede "*Kahramanımız Şerefine*" şarkısını söylüyordu.

Kalabalıkta, Harry‘nin oğlu olup olmadığı konusunda emin olmayan Ron‘un sarhoş amcalarından birinden kaçmaya çalışırken masada yalnız başına oturan bir büyücü fark etti. Kır saçları onu daha çok başını güvelerin yediği fes giydirilmiş bir karahindiba gibi gösteriyordu. Kafasını zorladığında Harry, birden onun Zümrüdüanka Yoldaşlığı üyesi ve Dumbledore‘a ölüm taziyesi yazan Elphias Doge olduğunu fark etti.

Harry ona yaklaştı. "Oturabilir miyim?"

"Tabii, tabii" dedi Dodge, sesi yüksek oktavlı ve hırıltılıydı. Harry yere sıvıştı.

"Mr. Dodge, ben Harry Potter." Doge ani bir şekilde iç geçirdi.

"Sevgili evladım! Arthur burada olduğunu, gizlendiğini söyledi... Çok memnun oldum, çok onurlandım!" Telaşlı ve gergin bir memnuniyetle Doge, Harry‘nin kupasını şampanya ile doldurdu. "Sana yazmayı düşünüyordum," diye fısıldadı, "Dumbledore‘dan sonra... senin için... bir şok, eminim..." Doge‘un küçük gözleri aniden gözyaşlarıyla doldu.

"Gelecek Postası için yazdığınız ölüm taziyesini gördüm," dedi Harry. "Profesör Dumbledore‘u bu kadar iyi tanıdığınızı fark etmemiştim."

"Herkesin fark etmediği gibi," dedi Dodge, gözlerini peçeteyle kurulayarak. "Kesinlikle onu en uzun süre ben tanıyordum, eğer Aberforth‘u saymazsan - ve her nasılsa insanlar gerçekten Aberforth‘u sayıyor gibi durmuyor."

"Gelecek Postası'nı kasten... Görüp görmediğinizi bilmiyorum, Mr. Dodge?"

"Ah lütfen, bana Elphias de, sevgili çocuğum."

"Elphias, Rita Skeeter‘ın Dumbledore hakkında verdiği röportajı görüp görmediğinizden emin değilim?"

Doge‘un yüzü öfkeyle doldu.

"Ah evet, Harry, gördüm. Şu kadın veya açgöz demek daha uygun bir terim olur, onunla konuşmam için bana baskı yaptı. Utanarak söylüyorum ki biraz kaba oldum ve ona ortalığı bulandıran alabalık olduğunu söyledim ki bu da görmüş olabileceğin üzerine akıl sağlığım üzerine iftiralar atmasına neden oldu.

"Şey, o röportajda" diye devam etti Harry, "Rita Skeeter, Dumbledore‘un gençken Karanlık sanatlarla ilgilendiğini iddia ediyor."

"Bir kelimesine dahi inanma!" dedi Dodge bir çırpıda. "Bir kelimesine bile Harry! Hiçbir şeyin Albus Dumbledore ile ilgili anılarını zedelemesine izin verme!"

Harry, Dodge‘un samimi, acı dolu yüzüne baktı, temin edilmekten öte sinirlendiğini hissetti. Dodge, gerçekten Harry‘nin bunlara inanmamasının bu kadar basit olacağını mı düşünmüştü? Dodge, Harry‘nin emin olmak için herşeyi bilmesi gerektiğini gerçekten düşünememiş miydi?

Endişeli görünümüne ve telaşına bakılırsa, muhtemelen Dodge, Harry‘nin hislerini anlamıştı. "Harry, Rita Skeeter korkunç bir-"

Ancak cırtlak bir ses sözünü bölmüştü.

"Rita Skeeter? Ah, ben onu çok severim, her zaman okurum!"

Harry ve Dodge orada duran Muriel Hala'yı görmek için yukarı baktılar, şapkasındaki kuş tüyleri dans ediyordu, elinde bir kadeh şampanya vardı. "Biliyorsun, Dumbledore hakkında bir kitap yazdı!"

"Merhaba Muriel" dedi Dodge. "Evet, biz de bunu tartış-"

"Oradaki! Bana sandalyeni ver, ben yüz yedi yaşındayım!"

Telaşa düşen başka kızıl saçlı Weasley kuzeni yerinden fırladı ve Muriel Hala, şaşırtıcı bir kıvraklıkla arkasını dönüp kendisini Dodge ve Harry arasına attı.

"Merhaba tekrar Barry, veya ismin her ne ise," dedi Harry'ye. "Şimdi Rita Skeeter hakkında ne diyordunuz? Biliyorsun, Dumbledore'un biyografisini yazmış. Okumak için sabırsızlanıyorum, Flourish and Blotts'a sipariş vermeyi unutmamalıyım!"

Doge üzgün ve gerilmiş gözüktü, Auntie Hala kadehini bitirdi ve oradan geçen garsonun kadehini yenilemesi için kemikli parmaklarını şıklattı. Başka büyük bir yudum daha aldı, geğirdi ve devam etti, "Bir çift kurbağa gibi gözükmeye gerek yok! Saygıdeğer biri olmadan ve bütün bu saçmalıklardan önce, Albus hakkında bazı büyük dedikodular vardı!"

"Yanlış bilgilendirilmişsin," dedi Dodge, tekrar turp rengine dönerek.

"Öyle düşünebilirsin," diye kıkırdadı Muriel Hala. "Yazında, kendi çapında aynı noktalarda nasıl gevelediğini fark ettim."

"Böyle düşündüğün için üzüldüm," dedi Dodge, daha katı bir soğuklukla. "Seni temin ederim kalbimden yazıyordum."

"Ah, hepimiz senin Dumbledore'a taptığını biliyoruz, o kofti kızkardeşiyle yaptıkları ortaya çıktıktan sonra bile galiba onun hala bir aziz olduğunu düşünüyorsun.

"Muriel!" diye çıtladı Dodge.

Soğuk şampanyadan alakasız bir soğukluk Harry‘nin göğsünü dolduruyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Muriel‘e. "Kızkardeşinin kofti olduğunu kim demiş ki? Hasta olduğunu sanıyordum?"

"Yanlış düşünmüşsün o zaman, değil mi Barry!" dedi Muriel Hala, yarattığı etkiden memnun bir şekilde. "Her neyse, bu konuda bir şeyler bilmeyi nasıl umuyordun ki? Senin daha doğman planlanmadan yıllar yıllar önceydi tatlım ve gerçek şu ki, o zamanlar hayatta olan bizler bile asla gerçeğin ne olduğunu bilmedik. Bu nedenle Skeeter‘ın neyi açığa çıkardığını bilmek için sabırsızlanıyorum! Dumbledore kız kardeşini uzun süre boyunduruğunda tuttu!"

"Yalan!" dedi Dodge hırıltıyla, "Kesinlikle yalan!"

"Kız kardeşinin bir kofti olduğunu bana hiç anlatmadı," dedi Harry düşünmeden, hala içi buz gibiydi.

"Ve hangi nedenle sana anlatacaktı ki?" dedi Muriel bağırarak, Harry‘ye dönmeye çalışırken yerinde az sallandı.

"Albus‘un Ariana hakkında hiç konuşmamasının nedeni," diye başladı Elphias, sesi gergindi, "oldukça açık, düşünmüş olmalıydın, kardeşinin ölümü yüzünden yıkılmıştı-"

"O kızı neden hiç kimse görmedi Elphias?" dedi Muriel ciyaklayarak, "Tabutu dışarı çıkarılıp, cenazesi yapılana kadar neden yarımız bile öyle birinin hayatta olduğunu bilmiyordu? Ariana hücresinde kilitliyken aziz Albus neredeydi? Muhteşem Hogwarts‘ta, kendi evinde neler döndüğünü hiç umursamamaksızın!"

"Nasıl hücrede kilitli?" diye sordu Harry, "Nasıl yani?"

Doge ümitsiz görünüyordu. Muriel Hala tekrar kikirdedi ve Harry‘ye cevap verdi.

"Dumbledore‘un annesi korkunç bir kadındı, oldukça korkutucu. Muggle doğumlu, her ne kadar ben aksi şeklinde numara yaptığını duysam da-"

"O hiç de bu şekilde davranmadı! Kendra iyi bir kadındı," diye fısıldadı Dodge acı dolu, ama Muriel Hala onu takmadı.

"- gururlu ve çok küstah, bir kofti yaratmış olmaktan utanan bir çeşit cadı -"

"Ariana, kofti değildi!" diye hırıldadı sesi Doge‘un.

"Öyle diyorsun Elphias, ama o zaman neden hiç Hogwarts‘a başlamadığını açıkla?" dedi Muriel Hala. Harry‘ye geri döndü. "Zamanımızda, koftiler çoğunlukla bastırılıyordu ve küçük bir kızı ömür boyu bir eve hapsedip yokmuş gibi davranarak da bu baskı doruğa ulaştı."

"Sana diyorum, olan şey bu değil!" dedi Dodge, ama Muriel hala üste çıktı, hala Harry‘ye dönüktü.

"Koftiler genelde Muggle okullarına yönlendirilip, Muggle toplumuna entegre olmaları teşvik edildi. İkinci sınıf olacakları bir büyücü dünyasında kendilerine bir yer bulmasındansa, böylesi çok daha mantıklıydı ancak Kendra Dumbledore, kızını bir Muggle okuluna yollamayı kabul edememiş olmalıydı -"

"Ariana narindi!" dedi Doge ümitsizce. "Sağlığı çok kötüydü, kızına izin vere-"

"- kızının evini terk etmesine izin vermek için mi?" diye kıkırdadı Muriel. "Ve hiç St. Mungos'a götürülmedi ve onunla ilgilenmesi için

hiç şifacı çağrılmadı!"

"Sahi Muriel, nasıl oluyorda bunu bilebiliyor-"

"Bilgin olsun Elphias, kuzenim Lancelot o zamanlarda St. Mungos‘da şifacıydı ve aileme son derece gizli bu bilgiyi, Ariana‘nın hiç orada görünmediğini anlattı. Çok şüphe çekici, Lancelot öyle düşünürdü!"

Doge ağlamak üzere gibiydi. Oldukça eğleniyor gibi duran Muriel, parmaklarını daha fazla şampanya için şaklattı. Harry, hissiz bir şekilde bir zamanlar Dursley'lerin onu nasıl görünürden uzak bir halde büyücü olması nedeniyle kilit altında tuttuğunu düşündü. Dumbledore‘un kardeşi de aynı uygulamanın tersini mi yaşamıştı: büyü dışı olması nedeniyle hapsolmak? Dumbledore, Hogwarts‘a mükemmel ve yetenekli olduğunu ispatlamaya giderken, onu gerçekten kendi kaderine mi terketmişti?

"Şimdi, eğer ilk Kendra ölmeseydi," diye Muriel devam etti, "Ariana‘nın işini bitirenin o olduğunu söylerdim-"

"Bunu nasıl söylersin Muriel!" diye inledi Doge. "Kendi kızını öldüren bir anne? Ne söylediğini bir düşün!"

Muriel Hala omuz silkerek, "Eğer bahsi geçen anne, kendi öz kızını yıllarca hapsedebilecek yetideyse, neden olmasın?" dedi. "Ama, dediğim gibi, gerçek olamaz çünkü Kendra, Ariana‘dan önce öldü - kimsenin nedenini bilmediği bir şeyden ötürü-"

"Tabii, Ariana özgürlüğü uğruna çaresiz bir işe kalkışıp, kargaşada Kendra‘yı öldürmüş de olabilir," dedi Muriel Hala, düşünceli bir halde. "Kafanı istediğin şekilde salla, Elphias. Ariana‘nın cenazesindeydin, değil mi?"

"Evet, ordaydım" dedi Doge titreyen dudaklarının arasından, "ve bundan daha kederli bir olay daha hatırlamıyorum. Albus‘un kalbi kırılmıştı -"

"Kırılan tek şey kalbi değildi. Aberforth, Dumbledore‘un burnunu merasimin ortasında kırmamış mıydı?"

Eğer Dodge bundan önce ürkmüş gözükmediyse şu an gözüktüğü hiçbir şeydi. Muriel onu bıçaklamış olabilirdi. Muriel yüksek sesle kıkırdadı ve şampanyasından çenesine doğru süzülen başka bir yudum aldı.

"Nasıl da-?" diye vırakladı Doge.

"Annem yaşlı Bathilda Bagshot ile arkadaştı," dedi Muriel Hala neşeli bir şekilde. "Ben kapıda onları dinliyorken, Bathilda her şeyi anneme alattı. Ne kargaşa ama! Bathilda‘nın anlattığına göre Aberforth, herşeyin, Ariana‘nın ölümünün, Albus‘un suçu olduğunu haykırıp, yüzüne bir tane patlattı. Bathilda‘ya göre, Albus kendini korumamış bile ve bu gerçekten çok ilginç. Albus iki eli arkasında bağlı bir düelloda olsa bile Aberforth‘u öldürebilirdi."

Muriel biraz daha şampanya yudumladı. Bu eski skandalların gündeme gelmesi Dodge‘u korkuttuğu oranda Muriel‘i neşelendirmiş gözüküyordu. Harry ne düşüneceğini, neye inanacağını bilemiyordu. Gerçeği istiyordu ve Dodge‘un o ana kadar yaptığı tek şey, orada oturup Adriana‘nın hasta olduğunu gevelemekti. Harry, evlerinde eğer bu derece zalimlik yaşandıysa, Dumbledore‘un buna seyirci kalacağına zoraki inanıyordu ve hiç şüphesiz hikayede bir terslik vardı.

"Ve sana başka bir şey anlatacağım," dedi Muriel, kadehini indirirken hıçkırıyordu. "Bence Bathilda ağzındaki baklayı Rita Skeeter‘a

çıkardı. Skeeter, röportajında, Dumbledore'lara yakın önemli bir kaynak şeklindeki ipuçları veriyor - tanrı biliyor ki tüm bu Ariana olayında Bathilda da oradaydı ve bu da yerine oturuyor!"

"Bathilda asla Rita Skeeter‘a konuşmazdı" diye fısıldandı Doge.

"Bathilda Bagshot?" dedi Harry. "Sihir Tarihi‘nin yazarı?"

İsim Harry‘nin kitaplarından birinin kapağında basılıydı, doğrusu Harry‘nin istekle okuduğu türden değildi.

"Evet," dedi Doge, Harry‘nin sorusuna hayat karmaşasında boğulan bir adammışçasına sarılarak. "Çok yetenekli bir sihir tarihçisi ve Albus‘un eski arkadaşı."

"Bu günlerde bunamış diye duydum," dedi Muriel Hala neşeli bir halde.

"Eğer öyleyse, Skeeter‘ın bu durumdan yararlanması adilik," dedi Doge, "ve bu halde olan Bathilda‘nın söylediklerine güvenilmemeli!"

"Ah, hatıraları su yüzüne çıkarmanın değişik yolları vardır ve eminim Rita Skeeter bunların hepsini biliyor," dedi Muriel Hala, "ancak Bathilda delirmiş bile olsa eminim eski fotoğrafları, hatta mektupları vardır. Dumbledore‘u yıllardır tanıyor... Eh, Godric‘s Hollow‘u ziyaret etmeye değer diye düşünürdüm."

Kaymakbirasından yudum almakta olan Harry öksürdü. Doge gözleri Muriel‘e dikili, Harry‘nin sırtına vurdu. Sesine tekrar kavuştuğunda, "Bathilda Bagshot, Godric‘s Hollow‘da mı yaşıyor?" diye sordu.

"Sonsuza kadar oradaydı! Dumbledore'lar, Percivial hapsedildikten sonra oraya taşındılar ve o da onların komşusuydu."

"Dumbledore'lar Godric‘s Hollow‘da mı yaşadılar?"

"Evet, Barry, öyle dedim," dedi Muriel Hala sinirli bir şekilde.

Harry bitmiş, tükenmiş gibi hissetti. Bir kez bile, altı yıl boyunca Dumbledore, Harry'ye ikisinin de aynı yerde yaşadıklarını ve sevdiklerini Godric's Hollow'da kaybettiklerini söylememişti. Neden? Lily ve James, Dumbledore'un annesi ve kardeşine yakın bir yere mi gömülmüşlerdi? Dumbledore onların mezarlarını ziyaret etmiş miydi, muhtemelen bunu yapmak için Lily ve James'inkinin yanıbaşından geçmişti. Ve bir kez bile Harry'ye anlatmamıştı... asla söylemeye yeltenmemişti...

Ve bunu yapmaması neden bu kadar önemliydi, Harry kendine bile açıklayamıyordu, orada yaşadıklarını ve ikisinin bu ortak geçmişini anlatmaması, yalan söylemesine eş değerdi. Harry etrafında neler olup bittiğinden bihaber daldı ve kalabalıktan ortaya çıkıp yanıbaşındaki sandalyeye kurulana kadar Hermione'nin gelişini fark etmedi.

"Daha fazla dans edemiyorum," dedi nefes nefese, ayakkabısını çıkarıp ayaklarının altını ovarak. "Ron daha fazla kaymakbirası bulmaya gitti. Biraz garip. Viktor'u, Luna'nın babasının yanından hışımla ayrılırken gördüm - tartışıyorlamış gibi gözüküyordu -" Sesi kesildi, Harry'ye bakıyordu. "Harry, sen iyi misin?"

Harry nereden başlayacağını bilmiyordu, ama önemi yoktu, o anda büyük ve gümüşi birşey tenteden dans pistinin üstüne düşercesine geliyordu. Zarif şekilde parlak vaşak, şaşırmış dans eden insanların arasına indi. Kafalar çevriliydi, sanki dansın ortasında birden donmuşlardı. Daha sonra Patronus'un ağzı iyice açıldı ve Kingsley Shacklebolt yüksek, derin sesiyle ağır bir şekilde konuştu.

"Bakanlık düştü. Scrimgeour öldü. Geliyorlar..."

-

DOKUZUNCU BÖLÜM: SAKLANACAK BİR YER

Her şey bulanık ve yavaş görünüyordu. Harry ve Hermione ayağa fırlayıp asalarını çıkardılar. Çoğu insan garip bir şey olduğunu daha yeni fark ediyordu; ortadan kaybolduğu sırada kafalar hâlâ gümüş kediye dönmüştü. Sessizlik Patronus'un indiği yerden etrafa soğuk dalgalar halinde yayıldı. Sonra birisi çığlık attı.

Harry ve Hermione kendilerini panikleyen kalabalığın içine attılar. Konuklar her tarafa doğru koşuşuyorlardı; çoğu buharlaşıyordu; Kovuk'un etrafındaki koruyucu büyüler bozulmuştu.

"Ron!" diye bağırdı Hermione. "Ron, neredesin?"

Kalabalığı yararak dans pistine doğru giderken, Harry, pelerinli ve maskeli şekillerin kalabalığın etrafında cisimlendiğini; sonra da Lupin ve Tonks'un asalarını kaldırdıklarını gördü, ikisi birden "Portego!" diye bağırdılar, sesleri her yerde yankılandı.

"Ron! Ron!" diye hıçkırıklara boğularak seslendi Hermione, o ve Harry korkmuş konuklar tarafından sıkıştırılırken Harry, koruma büyüsü mü yoksa uğursuzluk büyüsü mü olduğunu kestiremediği bir ışık yıldırım hızıyla kafalarının üstünden geçerken birbirlerini kaybetmesinler diye Hermione'nin elini yakaladı -

Ve Ron oradaydı. Hermione serbest olan koluyla onu yakaladı ve Harry, kızın yer açtığını hissetti. Karanlık bastırırken görüntüler ve sesler kayboldu; boşlukta ve zamanda sıkışıp, Kovuk'tan, saldıran

Ölüm Yiyenler‘den, belki de Voldemort‘un kendisinden uzaklaşırken, tüm hissedebildiği Hermione‘nin eliydi...

"Biz neredeyiz?" dedi Ron‘un sesi.

Harry gözlerini açtı. Bir anlığına düğünü terk etmediklerini düşündü; Hâlâ etrafları insanlarla çevriliydi.

"Tottenham Adliye Yolu‘ndayız," dedi zar zor nefes alan Hermione. "Yürüyün, sadece yürüyün, üstümüzü değişmek için bir yer bulmak zorundayız."

Harry, Hermione‘nin dediğini yaptı. Üstlerinde yıldızların parıldadığı, geniş, karanlık caddede yarı yürüyerek, yarı koşarak gecenin geç saatlerinde, kalabalık halinde yürüyen eğlence düşkünlerini geçtiler. Bir çift katlı otobüs gümbürdedi ve neşeli bir şekilde bara giden bir grup onlar geçerken ilgiyle baktılar; Harry ve Ron‘un üstünde hâlâ resmi cüppe vardı.

"Hermione, değişecek bir şey getirmedik," dedi Ron, görüş alanlarındaki genç bir kadın nahoş kıkırtılarla gülerken.

"Niye görünmezlik pelerinimi yanıma alıp almadığımı kontrol etmedim ki?" dedi Harry, kendi aptallığına içinden lanetler yağdırıyordu. "Tüm yıl boyunca yanımda taşıdım ve -"

"Sorun değil, pelerinin bende, ikiniz için de kıyafetlerim var," dedi Hermione, "Sadece doğal görünmeye çalışın ta ki- burası işimizi görür." Onları yan sokaklardan birine, oradan da zar zor görünen, iki binayı birbirine bağlayan geçidin altına doğru götürdü.

"Pelerin ve elbiselerin yanında olduğunu söylerken..." dedi Harry, şimdi altüst edip içinde bir şeyler aradığı, küçük boncuklu bir el

çantasından başka hiçbir şey taşımayan Hermione‘ye, kaşları çatık bir şekilde bakıyordu.

"Evet, buradalar," dedi Hermione ve Harry ve Ron‘u büsbütün şaşkına çevirerek, bir kot pantolon, bir svetşört, bir çift kestane rengi çorap ve en sonunda da gümüşi görünmezlik pelerinini çıkardı.

"Bu tanrının cezası çanta nasıl oluyor da--?"

"Saptanamaz Genişletme Büyüsü," dedi Hermione. "Ustalık isteyen bir iş, fakat sanırım doğru yaptım; her neyse, ihtiyacımız olan her şeyi sığdırabilmeyi başardım." Çantayı nazikçe salladı ve içinde bir takım ağır objeler, sanki bir depoda yuvarlanıyorlarmış gibi yankılandı. "Ah, kahretsin, bunlar kitaplar olmalı," dedi, çantasının içine bakıyordu, "ve hepsini de konularına göre istiflemiştim... Ah, şey... Harry, sen görünmezlik pelerini üstüne giysen iyi olur. Ron, çabuk ol, üstünü değiştir..."

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordu Harry, Ron cüppesini çıkarırken.

"Sana Kovuk‘ta da söyledim, gerekli şeyleri günler öncesinden toplamıştım, biliyorsun, hani eğer ani bir kaçış yapmamız gerekirse diye. Sırt çantanı da bu sabah topladım Harry, sen giyindikten sonra ve buraya koydum... Sadece içimde bir his vardı..."

"İnanılmazsın, gerçekten," dedi Ron, bohça yaptığı cüppesini uzatırken.

"Teşekkürler," dedi Hermione, cüppeyi çantasına tıkarken, belli belirsiz bir şekilde gülümseyerek. "Lütfen, Harry, pelerini giy!"

Harry görünmezlik pelerinini gözden kaybolarak, omuzlarına attı ve kafasına doğru çekti. Neler olduğunu daha yeni anlamaya

başlıyordu.

"Diğerleri - düğündeki herkes -"

"Şu an onlar için endişelenemeyiz," diye fısıldadı Hermione. "Onların peşinde oldukları sensin, Harry, ve geri dönersek, diğerlerini sadece daha fazla tehlikeye atmış oluruz."

"Doğru söylüyor," dedi, yüzünü göremediği halde Harry‘nin tartışmaya başlayacağını biliyor gibi görünen Ron. "Yoldaşlık‘ın çoğu oradaydı, onlar oradaki herkesi kollayacaklardır."

Harry başını salladı, sonra da onların onu göremediklerini hatırlayıp "Evet." dedi. Fakat Ginny‘yi düşünüyordu ve korku bir asit gibi karnında köpürmeye başladı.

"Haydi, bence yürümeye devam etsek iyi olur," dedi Hermione.

Yan sokaktan, karşı kaldırımda bir grup erkeğin şarkı söyleyip zikzaklar çizdiği ana yola tekrar geri döndüler.

"Sadece meraktan soruyorum, neden Tottenham Adliye Yolu?" diye sordu Ron Hermione‘ye.

"Hiçbir fikrim yok, sadece aklıma geldi, fakat eminim ki bizim olmamızı beklemedikleri yerde, Muggle dünyasında daha güvendeyiz."

"Doğru," dedi Ron, etrafına bakınıyordu, "fakat biraz şey- teşhir edilmiş hissetmiyor musun?"

"Başka nereye gidebilirdik peki?" diye sordu Hermione, yolun karşı tarafındaki adamlar ona ıslık çalınca ürküp yoldan biraz uzaklaştı. "Çatlak Kazan‘da güç bela oda ayırtabiliriz, değil mi? Ve Grimmauld Meydanı Snape‘in oraya gelme olasılığı olduğu için ihtimalin dışı...

Orayı da kontrol etme olasılıklarının olduğunu düşünmeme rağmen sanırım, anne ve babamın evine gidebilirdik... Ah, keşke sussalar!"

"Pekâlâ, güzelim?" karşı kaldırımdaki adamlardan en sarhoşu bağırıyordu. "Bir şeyler içelim mi? Şu kızılı bırakıp gel de bir bardak bir şeyler içelim!"

"Haydi, gidip bir yerlerde oturalım," dedi Hermione aceleyle, Ron tam ağzını açmış, yolun karşısına bağırmak üzereyken. "Bakın, burası olur, hadi girelim!"

Küçük ve eski, bütün gece açık kalan bir kahveydi. Tüm formika kaplı masaların üstünde ince bir yağ tabakası vardı, fakat en azından dükkân boştu. Önce Harry çardağa geçip oturdu ve yanına Ron, Ron'un karşısına da, hoşuna gitmese de girişe sırtını dönmüş olan Hermione oturdu: O kadar sık omzundan geriye bakıyordu ki, kasları seğiriyormuş gibi görünüyordu. Bir yerde durmaları Harry'nin hoşuna gitmemişti; yürümeleri sanki bir hedefleri varmış gibi bir yanılsama oluşturuyordu. Pelerinin altında Çok Özlü İksir'in son izlerinin de kaybolduğunu hissetti, elleri normal uzunluklarına ve şekillerine geri dönüyorlardı. Cebinden gözlüklerini çıkardı ve onları tekrar gözlerine taktı.

Bir ya da iki dakika sonra, Ron konuştu, "Biliyorsunuz, Çatlak Kazan'dan o kadar da uzakta değiliz, sadece Charing Cross'ta-"

"Ron, gidemeyiz!" dedi Hermione hemen.

"Kalmak için değil, neler olduğunu öğrenmek için!"

"Ne olduğunu biliyoruz! Voldemort Bakanlık'ın yönetimini eline aldı, başka ne bilmemiz gerekiyor?"

"Tamam, tamam, sadece bir fikirdi!"

Huysuz bir sessizlik haline geri döndüler. Sakız çiğneyen kadın garson ayaklarını sürüyerek geldi ve Hermione iki kahve istedi: Harry görünmez olduğu için, ona da bir tane ısmarlamak garip olacaktı. Bir çift iri yarı işçi kahveye girdi ve yan çardağa sıkıştılar. Hermione sesini alçaltıp fısıldamaya başladı.

"Diyorum ki Buharlaşmak için sakin bir mekân bulalım ve kırsal bölgeye yönelelim. Oraya ulaştıktan sonra, Yoldaşlık'a mesaj gönderebiliriz."

"Yani konuşan Patronus olayını yapabiliyor musun?" diye sordu Ron.
"Alıştırma yapıyordum ve sanırım yapabilirim," dedi Hermione.

"Pekâlâ, şimdiden tutuklanmış olma olasılıklarına rağmen, onların başını daha da belaya sokmadığı sürece mesaj gönderebiliriz. Tanrım, bu iğrenç." diye ekledi, köpüklü, gri kahveden bir yudum aldıktan sonra. Garson bunu duydu; yeni müşterilerinin siparişlerini almak için ayaklarını sürüyerek gelirken Ron'a nahoş bir bakış attı. Harry'nin şimdi bakmak için kendine gelmesine sebep olan iki işçiden sarışın, daha büyük ve oldukça kocaman olanı, eliyle ona uzaklaşmasını işaret etti. Kadın, ona hakarete uğramış bir şekilde gözlerini dikti.

"Yola devam edelim öyleyse, bu pis şeyi içmek istemiyorum," dedi Ron. "Hermione, bunları ödemek için Muggle parası var mı yanında?"

"Evet, tüm yapı kooperatifi birikimlerimi, Kovuk'a gelmeden önce yanıma aldım. Eminim tüm bozukluklar çantamın dibindedir," diye iç çekti Hermione, boncuklu çantasına uzanırken.

İki işçi aynı hareketleri yaptılar ve Harry de bilinçsizce onları taklit etti: Üçü birden asalarını çıkardılar. Olanların farkına birkaç saniye

sonra varan Ron, Hermione‘yi sırasının diğer yanına itmek için, kendini masanın üstünden attı. Ölüm Yiyenler‘in büyülerinin kuvveti; Harry, hâlâ görünmez bir şekilde, "Sersemlet!" diye bağırırken, Ron‘un kafasının az önce bulunduğu yerin hizasındaki, fayanslarla kaplanmış olan duvarı tuzla buz etti.

Devasa boyutlardaki sarışın Ölüm Yiyen, püsküren kırmızı ışık tarafından yüzünden vuruldu: Bilinçsiz bir şekilde yan tarafa düştü. Arkadaşı, büyüyü kimin yaptığını görmeden, Ron‘a başka bir tane daha yolladı: Parlayan siyah halatlar asasının ucundan çıkıp Ron‘u baştan aşağı bağladı -garson çığlık attı ve kapıya koştu- Harry, Ron‘u bağlayan çarpık yüzlü Ölüm Yiyen‘e başka bir Sersemletme Büyüsü gönderdi, fakat büyü onu ıskaladı, cama çarpıp geri döndü ve garsona çarpıp, kadının kapının önünde yere yığılmasına sebep oldu.

"Expulso!" diye böğürdü Ölüm Yiyen ve Harry‘nin arkasında durduğu masa patladı. Patlamanın kuvveti Harry‘yi duvara çarptı ve Harry, pelerin üstünden kayarak inerken, asasının elinden düştüğünü hissetti.

"Petrificus Totalus!" diye Hermione görüş alanının dışından bağırdı ve Ölüm Yiyen kırık porselen, masa ve kahve karmaşasına ağır bir şeyin düşerken çıkardığı çatırtıyla bir heykel gibi yere düştü. Hermione sıranın altından sürünerek çıktı, kafasını sallayarak saçındaki cam küllüğün parçalarını çıkardı, baştan aşağı titriyordu.

"D-diffindo," diyerek, asasını doğrultup, yanlışlıkla kot pantolonun dizini keserek açarken, onun dizinde bıraktığı derin kesik yüzünden Ron acıyla kükredi. "Ah, Özür dilerim, Ron, ellerim titriyor! Diffindo!"

Kesilen halatlar yere düştü. Ron ayağa kalktı, onları yeniden hissetmek için kollarını sallıyordu. Harry asasını aldı ve enkazın tamamının üstünden geçip, sıraya boylu boyunca yayılmış olan, büyük, sarışın Ölüm Yiyen'in olduğu yere gitti.

"Onu tanımalıydım, Dumbledore öldüğü gece o da oradaydı." dedi. Ayakları üstünde daha koyu renkli olan Ölüm Yiyen‘e doğru döndü; adamın gözleri hızlıca Harry, Ron ve Hermione‘ye döndü.

"Bu Dolohov," dedi Ron. "Eski aranıyor posterlerinden tanıdım. Sanırım büyük olanı Thorfinn Rowle."

"Adlarının ne olduklarını boş ver!" dedi Hermione biraz isterik bir biçimde. "Bizi nasıl buldular? Ne yapacağız?"

Her nasılsa, Hermione‘nin paniklemesi Harry‘nin aklını temizlemişe benziyordu. "Kapıyı kilitle," dedi Harry Hermione‘ye, " ve Ron, ışıkları kapa"

Kaskatı kesilmiş olan Dolohov‘a baktı, kilidin sesi gelirken ve Ron Püfür‘ü kullanarak kahveyi karanlığa gömerken hızlıca düşünüyordu. Harry, daha önce Hermione‘yle kahkahalar atarak alay eden adamların, uzaktaki başka bir kıza bağırdıklarını duyabiliyordu.

"Onları ne yapacağız?" diye fısıldadı Ron karanlığın içinden Harry‘ye; sonra daha da sessizce, "Öldürecek miyiz? Onlara kalsa, bizi öldürürlerdi. Biraz önce epey bir yol kat ettiler."

Hermione titredi ve bir adım geri gitti. Harry kafasını hayır anlamında salladı. "Sadece hafızalarını silmemiz gerek," dedi Harry. "Böyle olması daha iyi, bu onları peşimizden atmamızı sağlayacaktır. Eğer onları öldürürsek, bizim de burada olduğumuz aşikâr olacak."

"Patron sensin," dedi Ron, sesi derinden rahatlamış bir şekilde geliyordu. "Fakat ben hiç Hafıza Büyüsü yapmadım."

"Ben de yapmadım," dedi Hermione, " Fakat teoriyi biliyorum."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, sonra asasıyla Dolohov‘un anlını işaret etti ve büyülü sözleri söyledi, "Obliviate."

Hemen, Dolohov‘un gözleri odağını yitirip, hayal görüyormuş gibi bir hal aldı.

"Harika!" dedi Harry, Hermione‘nin sırtını sıvazlayarak. "Ron ve ben etrafı temizlerken diğeriyle ve garsonla ilgilen."

"Temizlemek mi?" dedi Ron, kısmen yıkılmış olan kahvede etrafına bakarken. "Neden?"

"Uyanıp da kendilerini bombalanmış gibi görünen bir yerde bulunca, ne olduğunu merak edeceklerini düşünmüyor musun?"

"Ah, doğru, evet..."

Ron, asasını cebinden çıkarmayı başarana kadar bir süre uğraştı.

"Çıkaramayışıma şaşmamalı, Hermione, eski kotumu pakete koymuşsun, bu çok sıkı."

"Ah, üzgünüm," diye tısladı Hermione, garsonu pencereden görülmeyecek bir yere çekerken, Harry onun, Ron‘un asasını cebi yerine nereye koyacağı hakkında bir öneri mırıldandığını duydu.

"Ama bizi nasıl buldular?" diye sordu Hermione, bir hareketsiz adamdan diğerine bakarak. "Burada olduğumuzu nasıl bildiler?"

Harry‘ye döndü.

"Sen- sence de hâlâ üzerinde Takipçi yoktur, değil mi, Harry?"

"Olamaz," dedi Ron. "Takipçi on yedi yaşında kırılır, bu Büyücülük kuralıdır, bu büyüyü bir yetişkine koyamazsın."

"Sizin bildiğiniz kadarıyla öyle," dedi Hermione, "Ya eğer Ölüm Yiyenler büyüyü on yedi yaşındaki birine koymayı başardılarsa?"

"Fakat Harry son yirmi dört saat boyunca bir Ölüm Yiyen'in yakınında değildi. Takipçi'yi ona kim koymuş olabilir ki?"

Hermione cevap vermedi. Harry kendini kirlenmiş ve lekeli hissetti: Acaba Ölüm Yiyenler onları bu sayede mi bulmuştu?

"Eğer nerede olduğumuzu belli etmeden büyü kullanamıyorsam ve siz de benim yakınımda büyü kullanamıyorsanız-" diye başladı.

"Ayrılmıyoruz!" dedi Hermione sert bir şekilde.

"Saklanacak güvenli bir yere ihtiyacımız var," dedi Ron. "Olan şeyler hakkında düşünmek için zamanımızın olacağı bir yere."

"Grimmauld Meydanı," dedi Harry.

Diğer ikisi ağızları açık bir şekilde ona baktı.

"Aptal olma, Harry, Snape oraya gelebilir!"

"Ron'un babası Snape'e karşı uğursuzluk büyüleri koyduklarını söyledi - ve işe yaramasalar bile," Hermione tartışmaya başlayacakken onu susturarak "Ne olmuş yani? Yemin ederim, Snape'ten daha fazla karşılaşmak isteyeceğim başka biri daha yok!"

"Fakat-"

"Hermione, başka nereye gidebiliriz? En iyi şansımız bu, Snape sadece bir Ölüm Yiyen. Eğer üstümde hâlâ Takipçi varsa, başka

nereye gidersek gidelim, tüm o kalabalık Ölüm Yiyen sürüsünü gittiğimiz yere götürmüş olacağız."

Hermione tartışmak istiyor görünmesine rağmen tartışamadı. Hermione, kahvenin kilitli kapısını açarken, Ron, Püfür'ü tekrar çakarak, kahvenin ışıklarını serbest bıraktı. Sonra, Harry üçe kadar sayınca, üç kurbanlarının da, üstlerindeki büyüleri tersine çevirip, garson veya Ölüm Yiyenler'den biri uyanmadan, hemen onları kaplayan karanlığın içinde kayboldular.

Saniyeler sonra ciğerleri minnetle doldu ve Harry gözlerini açtı: Şimdi tanıdık, küçük ve eski püskü bir meydan ortasında duruyorlardı. Her taraflarında harabeye benzeyen uzun binalar duruyordu. Oranın Sır Tutucusu, Dumbledore tarafından varlığı söylendiği için "On İki Numara" onlara görünüyordu, her birkaç metrede bir izlenmedikleri ya da takip edilmediklerinden emin olarak, hızla eve doğru gittiler. Taş basamaklara yarışırcasına çıktılar ve Harry, asasıyla ön kapıya bir kere dokundu. Metalik tıklama sesleri ve bir zincirin takırtısını duydular, sonra da kapı bir gıcırtıyla, savrularak açıldı ve hepsi aceleyle eşikten içeri girdiler.

Harry arkalarından kapıyı kapadığında, eski moda gaz lambaları hayat bularak, giriş holü boyunca parıldayan ışıklar saçıp yanmaya başladılar. Ev tam olarak Harry'nin hatırladığı gibiydi: ürkütücüydü, örümcek ağlarıyla kaplanmıştı, merdivenlerdeki ev cini kafalarının dış hatları, gölgeler şeklinde duvara garip bir şekilde vuruyordu. Uzun koyu renkli perdeler Sirius'un annesinin portresini gizliyordu. Yerinde olmayan tek şey, sanki daha demin Tonks ona çarpıp yeni devirmiş gibi yerde duran, ifrit bacağından yapılma şemsiyelikti.

"Sanırım birisi buradaymış," diye fısıldadı şemsiyeliği gösteren Hermione.

"Bu, Yoldaşlık burayı terk ederken olmuş olabilir," diye mırıldanarak yanıtladı Ron.

"Peki, şu Snape‘e karşı koydukları uğursuzluk büyüleri nerede?" diye sordu Harry.

"Belki de sadece o gelince aktif oluyorlardır?" diye bir öneride bulundu Ron.

Yine de sırtları kapıya dönük, evin içinde ilerlemeye korkarak, paspasın üstünde birbirlerine yakın bir şekilde durdular.

"Pekâlâ, sonsuza kadar burada kalamayız," dedi Harry ve ileri doğru bir adım attı.

"Severus Snape?"

Deli-Göz Moody‘nin sesi karanlıktan fısıldayıp, üçünün korkuyla geriye sıçramalarına sebep oldu. Daha bir şey ona soğuk havaya benzeyen bir şekilde üfleyip de, dili kendi kendine geri kıvrılarak konuşmasını imkânsız hale getirmeden önce, kurbağa sesine benzer bir sesle Harry "Biz Snape değiliz!" dedi. Her nasılsa dili tekrar çözülmüştü.

Diğer ikisi de bu aynı hoş olmayan hissi yaşamışlar gibi görünüyorlardı. Ron öğürme sesleri çıkarıyordu; Hermione kekeleyerek konuştu, "B-bu Deli-Göz‘ün S-Snape için kurduğu D-Dil-Bağlama Laneti olmalı!"

Büyük bir dikkatle Harry başka bir adım daha attı. Koridorun sonundaki gölgelerin içinde bir şey hareket etti ve daha onlar henüz başka bir kelime edemeden, bir halıdan, uzun, toz renginde, korkunç bir şekil yükseldi; beline kadar uzanan, arkasından süzülen saçı ve sakalı; çökmüş, etsiz yüzü, boş göz çukurları olan gri şekil gittikçe

hızlanarak onlara doğru kayarcasına geliyordu: Fena halde tanıdık, aşırı derecede şekli bozulmuş, çürümüş bir kol yükselip, Harry‘yi işaret etti.

"Hayır!" diye bağırdı Harry ve aklına hiçbir büyü gelmemesine rağmen asasını kaldırdı. "Hayır! Biz değildik! Biz seni öldürmedik-"

Tam öldürmedik kelimesinde, şekil muazzam bir toz bulutu yayarak patladı: Öksürerek, gözleri sulanmış olan Harry etrafına bakınıp, Hermione‘nin kapının yanında, kolları kafasının üstünde çömeldiğini ve baştan aşağı titreyen Ron‘un, beceriksizce onun omzuna hafifçe dokunup, "Bir şey yok... Geçti..." dediğini gördü. Toz etrafında sis gibi etrafa yayılırken, Mrs. Black çığlıklar atmaya başladığı sırada Harry mavi bir gaz ışığı gördü.

"Bulanıklar, pislikler, alçaklığın izleri, atalarımın evindeki utancın lekeleri-"

"KAPA ÇENENİ!" diye böğürdü Harry asasını ona doğrultarak, bir patlama sesi ve püsküren kırmızı kıvılcımlarla Mrs. Black‘i susturdu ve perdeler tekrar sallanarak kapandı.

"O... Oydu..." dedi hıçkırıklarla, Ron ona kalkması için yardım ederken, ağlamaya başlayan Hermione,

"Evet," dedi Harry, "Fakat bu gerçekten Moody değildi, değil mi? Sadece Snape‘i korkutmak için yaptığı bir şeydi."

Harry, işe yarayıp yaramadığını merak etti, yoksa Snape çoktan, tesadüfen gerçek Dumbledore‘u öldürdüğü gibi, korkutma amaçlı şeklini de patlatmış mıydı? Sinirleri hâlâ karıncalanıyordu, koridor boyunca, dehşet salacak yeni bir şeylerin kendisini açığa vurmasını kısmen bekleyerek, diğer ikisine önderlik etti, fakat sıva dibi boyunca hızla hareket eden bir fare dışında hiçbir şey hareket etmedi.

"Daha fazla ileri gitmeden önce, sanırım bir kontrol etsek iyi olur," diye fısıldadı Hermione ve asasını kaldırıp "Homenum Revelio." dedi

Hiçbir şey olmadı.

"Pekâlâ, büyük bir şok geçirdin," dedi Ron nazik bir şekilde. "Ne olması gerekiyordu?"

"Ne yapmasını istediysem, büyü onu yaptı!" dedi Hermione daha çok kızgın bir şekilde. "Bu insan varlığını açığa çıkarmaya yarayan bir büyüydü ve burada bizden başka kimse yok!"

"Ve yaşlı tozlu dostumuz dışında," dedi Ron, ceset-şeklinin yükseldiği halı parçasına bakarak.

"Haydi, yukarı çıkalım," dedi Hermione, aynı noktaya korkmuş bir şekilde bakıyordu. Önden gidip, diğerlerine öncülük edip, gıcırdayan merdivenleri çıkarak birinci kattaki misafir odasına gitti. Hermione asasını sallayıp eski gaz lambalarını yaktı, sonra da soğuk hava akımının olduğu odada hafiften titreyerek, kanepeye oturdu, kollarını sıkıca bir birine kavuşturmuştu. Ron pencerenin yanına gitti ve ağır kadife perdeleri iki üç santim kenara itti.

"Dışarıda hiçbir şey göremiyorum," dedi. "Ve siz de aynı şeyi düşünmüşsünüzdür, eğer Harry‘nin üstünde hâlâ Takipçi olsaydı, onlar bizi buraya kadar izlerlerdi. Biliyorum evin içine giremezlerdi, fakat- Ne oluyor, Harry?"

Harry bir acı çığlığı koyuverdi: Yara izi, kafasının içinde, sanki suyun üstünde parlak bir ışık çakmış gibi bir şeyler görürken, yanmaya başladı. Büyük bir gölge gördü, kendi vücuduna ait olmayan sert ve elektrik şoku gibi kısa bir öfke hissetti.

"Ne gördün?" diye sordu Ron, Harry‘ye yönelerek. "Benim evimdeyken mi gördün onu?"

"Hayır, sadece öfke hissettim - Gerçekten de sinirli -"

"Fakat gördüğün yer Kovuk olabilir," dedi Ron yüksek sesle. "Başka ne oldu? Bir şey göremedin mi? Birilerini lanetliyor muydu?"

"Hayır, sadece öfkesini hissettim - Başka bir şey söyleyemem -"

Harry kendini rahatsız, kafası karışmış hissetti ve Hermione de korkmuş bir sesle söyledikleriyle yardımcı olmadı, "Yara izin mi, yine mi? Ama neler oluyor? Aranızdaki bağlantının kapandığını sanıyordum!"

"Kapanmıştı, bir süreliğine," diye mırıldandı Harry; yara izi hâlâ dikkatini toplamasına engel olacak şekilde acıyordu. "S-sanırım, kontrolünü kaybettiği sırada tekrar açıldı, eskiden böyle oluyordu-"

"Fakat öyleyse zihnini kapatmak zorundasın!" dedi Hermione tiz bir sesle. "Harry, Dumbledore bu bağlantıyı kullanmanı istemedi, senin bu bağlantıyı kapamanı istedi, Zihinbend kullanmakla yükümlü olmanın sebebi de bu! Başka türlü Voldemort zihnine sahte görüntüler yerleştirebilir, hatırlasana-"

"Evet, hatırlıyorum, teşekkürler," dedi Harry gıcırdattığı dişleri arasından; Hermione‘nin ona bir keresinde Voldemort‘un aralarındaki aynı bağlantıyı kullanarak onları tuzağa düşürdüğünü ya da bunun Sirius‘un ölümüyle sonuçlandığını hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. Onlara gördüklerini ve hissettiklerini anlatmamış olmayı diledi; Bu, Voldemort‘u, sanki odanın penceresini açmaya çalışıyormuş gibi daha da korkutucu yaptı ve hâlâ da yara izindeki acı yükseliyordu, Harry buna karşı koydu: Bu ona hastalanmaya çalışmaya karşı direniyormuş gibi hissettirdi.

Ron ve Hermione‘ye sırtını dönüp, duvarda Black ailesinin soy ağacını gösteren gobleni inceliyormuş gibi davranıyordu. Sonra Hermione çığlık attı: Harry asasını çıkardı ve etrafında dönüp, bir gümüş Patronus‘un misafir odasının penceresinden uçup yere, onların önüne inerken iyice katılaşıp gelincik görünümünü aldığını ve Ron‘un babasının sesiyle konuştuğunu gördü. "Tüm aile güvende, cevap göndermeyin, izleniyoruz."

Patronus çözünüp, hiçliğe karıştı. Ron hıçkırık ile inleme arası bir ses çıkardı ve kendini kanepeye bıraktı: Hermione de ona katılıp, onun kolunu sıkıca tutarak. "Onlar iyi, onlar iyi!" diye fısıldadı ve Ron da zayıf bir kahkaha atıp, onu kucakladı.

"Harry," Ron, Hermione‘nin omzunun üstünden konuşmaya başladı, "Ben-"

"Sorun değil," dedi Harry, kafasındaki acıdan bıkarak. "Onlar senin ailen, tabi ki endişeleneceksin. Ben de aynısını hissederdim." Ginny‘yi düşündü. "Ben de aynısını hissettim."

Yara izindeki acı, aynı Kovuk‘un bahçesinde yanma hissi verdiği gibi doruk noktasına ulaşıyordu. Zar zor Hermione‘nin "Yalnız başıma uyumak istemiyorum. Getirdiğim uyku tulumlarını kullanıp burada kamp kurabilir miyiz?" dediğini duydu.

Ron‘un da bunu kabul ettiğini duydu. Acıya daha fazla dayanamıyordu. Acıya teslim olmak zorundaydı.

"Lavaboya," diye söylendi ve koşmadan ne kadar hızlı gidebilirse, o kadar hızlı bir şekilde odayı terk etti. Güç bela yetişebildi: Titreyen elleriyle kapıyı arkasından sürgüledi, zonklayan başını tutup yere yığıldı. Bir ıstırap patlamasıyla, kendi ruhuna ait olmayan bir öfke hissetti, Harry yüksek, soğuk ve acımasız bir sesle konuşurken

sadece şömine ışığıyla aydınlatılmış uzun bir odayı ve yerde, çığlık atan ve kıvranan dev, sarışın Ölüm Yiyen‘i ve onun üstünde asasını uzatmış, daha küçük bir şekil gördü.

"Daha başka bir şey var mı Rowle, ya da seninle Nagini‘yi besleyerek bunu bitirelim mi? Lord Voldemort, bu sefer affedeceğinden pek de emin değil... Beni, bunu, Harry Potter‘ı bir kez daha elinizden kaçırdığınızı söylemek için mi çağırdınız? Draco, Rowle‘a memnuniyetsizliğimizden bir parça daha tattır... Yap yoksa gazabımı sen kendin hissedersin!"

Bir kütük ateşe düştü: Alevler büyüdü, alevlerin ışığı hızla çoğalıp, dehşete düşmüş, sivri, sanki derin suyun altından görünüyormuş hissi veren, solgun yüzlü birini aydınlattı, Harry zorlanarak nefes alıp veriyordu ve gözlerini açtı.

Kol ve bacaklarını yanlara açmış, soğuk, siyah mermer zeminde yatıyordu, burnu geniş banyo küvetini destekleyen gümüş yılan kuyruklarının birinin birkaç santim uzağındaydı. Harry yattığı yerde doğrulup oturdu.

Malfoy‘un sıska, taş kesmiş yüzü gözlerinin içinde yanıyor gibi görünüyordu. Harry gördüklerinden dolayı; Draco‘nun Voldemort tarafından ne şekilde kullanıldığını gördüğünden dolayı kendini kötü hissetti.

Kapıdan sert vurma sesleri geliyordu; Harry, Hermione‘nin sesini duyunca yerinden sıçradı.

"Harry, diş fırçanı ister misin? Eğer istersen diye getirdim."

"Evet, harika, teşekkürler," diye, ayağa kalkıp onu içeri alırken sesini kayıtsız bir tonda tutmak için mücadele ederek cevap verdi.

-

ONUNCU BÖLÜM: KREACHER’IN ÖYKÜSÜ

Harry ertesi sabah çalışma odasında, yerde, bir uyku tulumunun içine sarılı vaziyette erkenden uyandı. Gökyüzünün bir kısmı ağır perdelerin arasından görülüyordu, gece ve gündoğumunun arasında bir yerlerde sulandırılmış mürekkebin serin, net mavisiydi ve Ron ve Hermione‘nin yavaş, derin nefes alıp verişleri dışında her şey sessizdi. Harry onların yanındaki yerde oluşturdukları karanlık şekillere baktı. Ron bir centilmenlik nöbeti geçirmişti ve Hermione‘nin kanepenin yastıkları üzerinde uyumasında ısrar etmişti; bu yüzden onun silueti onunkinden daha yüksekteydi. Kolu yere doğru kıvrılmıştı, parmakları Ron‘unkilerden birkaç santimetre ötedeydi. Harry onların el ele uykuya dalıp dalmadıklarını merak etti. Bu fikir onun kendisini tuhaf bir şekilde yalnız hissetmesine sebep oldu. Gölgeli tavana, örümcek ağı tutmuş avizeye baktı. Yirmi dört saatten az bir süre önce çadırın girişinde, güneşin altında düğün davetlilerini karşılamayı bekliyordu. Sanki bir hayat boyu uzaktaydı. Şimdi ne olacaktı? Yerde yattı ve Hortkuluklar'ı düşündü, Dumbledore‘un ona bıraktığı yıldırıcı derecede karmaşık görevi düşündü...

Dumbledore‘un ölümünden beri onu ele geçiren keder şimdi farklı bir histi. Sanki düğünde Muriel‘den duyduğu suçlamalar, beyninde yüceltti̇ği büyücünün anılarına bulaşan hastalıklı şeyler gibi yuva kurmuştu. Dumbledore böyle şeylerin olmasına izin vermiş olabilir miydi? Dudley gibi, onu etkilemediği sürece ihmal ve suistimali

izlemekten memnun mu olmuştu? Hapsedilen ve saklanan bir kız kardeşe arkasını dönmüş olabilir miydi?

Harry, Godric‘s Hollow‘u, oradaki Dumbledore‘un hiç bahsetmediği mezarları düşündü; Dumbledore‘un vasiyetinde açıklamasız bırakılan esrarengiz objeleri düşündü ve öfke karanlığın içinde yükseldi. Dumbledore ona neden söylememişti? Neden açıklamamıştı? Dumbledore Harry‘yi hiç umursamış mıydı ki? Yoksa Harry, cilalanacak ve bilenecek, ama güvenilmeyecek ya da bir sır açılmayacak bir aletten başka bir şey olmamış mıydı?

Harry, yanında acı düşünceler dışında kimse olmadan orda yatmaya tahammül edemezdi. Yapacak bir şey bulmak için çaresizce uyku tulumundan çıktı, asasını aldı ve odadan dışarı sessizce çıktı. Holde "Lumos," diye fısıldadı ve merdivenleri asasının ışığında çıkmaya başladı.

İkinci holde, Ron ve onun buraya son geldiklerinde uyudukları oda vardı; içine baktı. Gardırop kapıları açık duruyordu ve yatak kılıfları yırtılmıştı. Harry aşağıdaki ters dönmüş ifrit bacağını hatırladı. Birisi Yoldaşlık bıraktıktan sonra evi aramıştı. Snape mi? Ya da belki evden Sirius öldükten önce ve sonra pek çok şey yürüten Mundungus mu? Harry‘in bakışları bazen Sirius‘un büyük-büyük-büyükbabası Phineas Nigellus Black‘i içeren portreye döndü, ama boştu, çamurlu bir arka plan dışında bir şey göstermiyordu. Phineas Nigellus besbelli geceyi Hogwarts‘taki müdürün odasında geçiriyordu.

Harry sadece iki kapı içeren en üst hole ulaşana kadar merdivenleri çıkmaya devam etti. Ona doğru bakan kapı, Sirius yazan bir isim tabakası taşıyordu. Harry daha önce vaftiz babasının odasına hiç girmemişti. Mümkün olduğunca geniş bir ışık yaymak için asasını

yüksekte tutarak kapıyı iterek açtı. Oda genişti ve bir zamanlar güzel olmalıydı. Kakmalı tahta yatak başı olan geniş bir yatağı, uzun kadife perdelerle örtülmüş yüksek pencereleri ve mumların hala yuvalarında durduğu tozla kaplı bir avizesi vardı. Duvarlardaki ve yatak başındaki resimleri ince bir toz tabakası kaplamıştı; bir örümcek ağı avizeyle geniş ahşap gardırob arasında uzanmıştı ve Harry, odanın içine doğru ilerlerken rahatsız olmuş farelerin kaçışmasını duydu.

Genç Sirius odasını o kadar çok poster ve resimle kaplamıştı ki duvarların gümüşi gri ipeğinin çok azı görünüyordu. Harry sadece Sirius'un ailesinin onları duvarda tutan Kalıcı Yapıştırıcı Büyüsünü kaldırmayı başaramadıklarını varsayabilirdi, çünkü en büyük oğullarının dekorasyon zevkini onaylamayacaklarına emindi. Sirius ailesini gıcık etmek için elinden gelenden fazlasını yapmış gibi görünüyordu. Sadece geri kalan Slyherin ailesinden farkının altını çizmek için birkaç tane silik kırmızı ve altın rengi büyük Gryffindor pankartı vardı. Pek çok Muggle motosikleti resmi vardı ve (Harry, Sirius'un cesaretine hayran kalmak zorundaydı) bikiniye bürünmüş Muggle kızlarının birkaç resmi vardı. Harry onların Muggle olduğunu söyleyebilirdi, çünkü solmuş gülümsemeleri ve ruhsuz gözleri kâğıt üstünde donmuş resimlerinde oldukça hareketsiz duruyorlardı. Dört Hogwarts öğrencisinin kol kola girmiş, kameraya gülerek baktıkları bir fotoğraf, duvarlardaki tek büyücü fotoğrafı, diğerlerine tezat oluşturuyordu.

Bir mutluluk sıçrayışıyla Harry, dağınık siyah saçının arka tarafı Harry'ninki gibi kalkık ve kendisi gibi gözlük takan babasını tanıdı. Onun yanındaki Sirius'tu, dikkatsizce yakışıklı, hafifçe kibirli yüzü, Harry'nin onu canlıyken gördüğünden çok daha fazla genç ve mutluydu. Sirius'un sağında Pettigrew duruyordu, bir baştan daha

kısa, tıknaz ve sulu gözlü, çok beğenilen asiler olan James ve Sirius ile en harika takıma dâhil olmanın mutluluğuyla kızarmış. James‘in solunda Lupin vardı, o zamanlar bile biraz pejmürde görünümlü, ama onda da kendisini sevilmiş ve dahil olmuş bulmanın mutlu şaşkınlık havası vardı, yoksa Harry‘nin resimde bunları görmesinin sebebi nasıl olduğunu bilmesi miydi? Onu duvardan almaya çalıştı; ne de olsa artık onundu, Sirius ona her şeyini bırakmıştı, ama yerinden oynamıyordu. Sirius, ailesinin odasını tekrar dekore etmesi için hiçbir fırsat bırakmamıştı.

Harry yere baktı. Dışarıdaki gökyüzü parlaklaşıyordu. Bir ışık huzmesi halıya dağılmış kâğıt parçalarını, kitapları ve ufak objeleri açığa çıkardı. Besbelli Sirius‘un odası da aranmıştı, fakat içerikleri tamamiyle değilse de çoğunlukla değersiz olarak görülmüştü. Kitaplardan birkaçı kabından ayrılacak ve güneşte kurumuş sayfaları yere yayılacak derecede sert silkelenmişti.

Harry eğildi, birkaç kâğıt parçası aldı ve inceledi. Birinin Bathilda Bagshot‘un Sihir Tarihi'nin eski bir baskısının bir parçası olduğunu ve ötekinin bir motosiklet bakım kitapçığına ait olduğunu çıkardı. Üçüncü el yazısıydı ve buruşuktu. Düzeltti.

Sevgili Patiayak,

Harry‘nin doğum günü hediyesi için çok, çok teşekkürler! Şimdiye kadar en sevdiği oldu. Bir yaşında ve şimdiden ortalıkta bir oyuncak süpürgeyle geziniyor, halinden çok memnun görünüyor. Bir resim gönderiyorum ki göresin. Biliyorsun, yerden sadece yarım metre yükseliyor, ama neredeyse kediyi öldürüyordu ve Petunia‘nın bana Noel‘de gönderdiği iğrenç bir vazoyu kırdı

(şikâyet ettiğimi söyleyemem). Elbette James çok komik olduğunu düşündü, harika bir Quidditch oyuncusu olacağını söylüyor, ama bütün süs eşyalarını kaldırmamız ve başladığı zaman gözümüzü ondan ayırmadığımıza emin olmamız gerekti.

Çok sessiz bir doğum günü çayı yaptık, sadece biz ve bize karşı her zaman iyi davranan ve Harry'nin üzerine titreyen yaşlı Bathilda. Gelemediğine çok üzüldük, ama Yoldaşlık önce geliyor ve Harry, doğum günü olduğunu bilecek kadar büyük değil zaten! James burada kapalı kaldığı için biraz bozuluyor, belli etmemeye çalışıyor, ama ben anlıyorum - ayrıca görünmezlik pelerini hala Dumbledore'da, yani kısa gezinti ihtimali yok. Eğer ziyarete gelebilirsen bu onu çok neşelendirirdi. Kılçık da geçen hafta sonu buradaydı. Biraz üzgün göründüğünü düşündüm, ama muhtemelen McKinnons'lar hakkındaki haberler yüzündendir; duyduğum akşam boyunca ağladım.

Bathilda çoğu günler geliyor, Dumbledore hakkında şaşırtıcı hikâyeleri olan etkileyici yaşlı bir şey. Eğer bilseydi memnun kalır mıydı bilmiyorum! Ne kadarına inanacağımı bilmiyorum aslında, çünkü çok inanılmaz geliyor Dumbledore'un...

Harry'nin aşırılıkları bitmiş gibi görünüyordu. Sinirsiz parmaklarında mucizevî kâğıdı tutarak içinde sessiz patlamalar damarlarına eşit derecede neşe ve keder yollarken neredeyse hareketsiz durdu. Yatağa doğru yalpalayarak üzerine oturdu.

Mektubu tekrar okudu, ama ilk okuduğundan daha fazla anlam çıkaramadı ve onun yerine el yazısının kendisine bakmaya boyun eğdi. "G"lerini onun yaptıklarıyla aynı şekilde yapmıştı. Mektup

boyunca her biri için baktı ve her biri bir örtünün ardından bakan dostane küçük dalgalar gibi geliyordu. Mektup inanılmaz bir hazineydi, Lily Potter‘ın yaşadığına, gerçekten yaşadığına, sıcak eli bir zamanlar bu parşömenin üzerinden hareket ettiğine, bu harfleri, bu sözcükleri, onun, Harry‘nin, oğlunun hakkındaki sözcükleri oluşturacak mürekkebin izini bıraktığına dair bir kanıttı. Sabırsızlıkla gözlerindeki ıslaklığı silerek mektubu tekrar okudu, bu sefer anlam üzerine gerçekten konsantre olarak. Yarı-hatırlanan bir sesi dinlemek gibiydi.

Bir kedileri vardı... Belki yok olmuştu, Godric‘s Hollow‘daki ebeveynleri gibi... ya da onu besleyecek kimse olmadığı için kaçmıştı... Sirius ona ilk süpürgesini almıştı... Ailesi Bathilda Bagshot‘u tanıyordu; onları Dumbledore mu tanıştırmıştı? Görünmezlik pelerini hala Dumbledore‘da... Burada tuhaf bir şey vardı... Harry durakladı, annesinin kelimeleri üzerinde düşünüp taşındı. Dumbledore neden James‘in görünmezlik pelerinini almıştı? Harry müdürün ona yıllar önce "Görünmez olmak için bir pelerine ihtiyacım yok" dediğini açık seçik hatırlıyordu. Belki daha az yetenekli bir Yoldaşlık üyesinin onun yardımına ihtiyacı olmuştu ve Dumbledore taşıyıcı olarak hareket etmişti? Harry devam etti...

Kılçık buradaydı... Pettigrew, hain, "üzgün" görünüyordu, öyle mi? James ve Lily‘yi son kez gördüğünün farkında mıydı?

Ve son olarak yine Bathilda, Dumbledore hakkında inanılmaz hikâyeler anlatan. Çok inanılmaz geliyor Dumbledore‘un-

Dumbledore‘un ne? Ama Dumbledore hakkında inanılmaz gelebilecek birçok şey vardı; bir Biçim Değiştirme sınavında kötü bir not almış olması mesela, ya da Aberforth gibi keçi büyülemeye başlaması...

Harry ayağa kalktı ve yeri gözden geçirdi. Belki mektubun geri kalan kısmı burada bir yerdeydi. Kağıtları kaptı ve merak içinde karıştırmaya başladı. Çekmeceleri açtı, kitapları salladı, elini gardırobun tepesinde gezdirmek için sandalyenin üzerinde durdu ve yatağın ve koltuğun altına emekledi.

Sonunda yerde yüzükoyun yatarken, şifoniyerin altından yırtık bir kağıt parçası gördü. Dışarı çektiğinde Lily'nin mektubunda bahsettiği fotoğrafın çoğu olduğunu gördü. Siyah saçlı bir bebek ufak bir süpürgenin üstünde kahkahayla gürleyerek resimde içeri dışarı uçuyordu ve James'e ait olması gereken bir çift bacak onu kovalıyordu. Harry fotoğrafı Lily'nin mektubuyla beraber cebine soktu ve ikinci sayfayı aramaya devam etti.

Fakat başka bir çeyrek saat sonra annesinin mektubunun geri kalanının gittiği sonucunu çıkarmak zorunda kalmıştı. Yazıldığından beri geçen on altı yıl boyunca yalnızca kayıp mı olmuştu, yoksa bu odayı arayan kimse, onun tarafından mı alınmıştı? Harry ilk sayfayı tekrar okudu, bu sefer ikinci sayfayı değerli kılabilecek ipuçları arayarak. Oyuncak süpürgesi Ölüm Yiyenler'e çok da enteresan gelmezdi... Görebildiği tek işe yarayabilme potansiyeli olan şey, Dumbledore hakkındaki bilgiydi. Çok inanılmaz geliyor Dumbledore'un – ne?

"Harry? Harry? Harry!"

"Buradayım!" diye bağırdı, "Ne oldu?"

Kapının dışında adım tangırtısı duyuldu ve Hermione içeri daldı.

"Uyandık ve senin nerede olduğunu bilmiyorduk!" dedi nefes nefese. Döndü ve omzunun üstünden bağırdı," Ron, onu buldum!"

Ron‘un sinir olmuş sesi birkaç kat yukarıdan yankılandı. "İyi! Ona aptal olduğunu söyle!"

"Harry öylece yok olma lütfen, korkudan ölüyorduk! Buraya neden geldin ki?" Altı üstüne gelmiş odaya bakındı. "Ne yapıyordun?"

"Az önce ne bulduğuma bak."

Annesinin mektubunu uzattı. Hermione mektubu alıp okurken Harry onu izledi. Sayfanın sonuna geldiğinde ona baktı.

"Ah Harry..."

"Ve bu da var."

Yırtık fotoğrafı uzattı ve bebek oyuncak süpürgenin üstünde görüntüden yok olup belirirken gülümsedi "Mektubun geri kalanını arıyordum," dedi Harry, "ama burada değil."

Hermione etrafına bakındı. "Bu dağınıklığı sen mi yaptın, yoksa buraya geldiğinde böyle miydi?"

"Benden önce biri aramıştı," dedi Harry.

"Öyle düşünmüştüm. Yukarı çıkarken baktığım her odaya girilmişti. Neyin peşindeydiler sence?" "Eğer Snape‘se Yoldaşlık hakkında bilgi-"

"Ama zaten ihtiyacı olan her şeyi olduğunu sanırdın. Yani, Yoldaşlık'ın içindeydi, değil mi?"

"Peki öyleyse," dedi Harry, teoriyi tartışmaya meraklı, "Dumbledore hakkında desek? Mektubun ikinci yarısı mesela. Annemin bahsettiği bu Bathilda‘yı biliyorsun, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

"Bathilda Bagshot -"

"Sihir Tarihi‘nin yazarı," dedi Hermione ilgili görünerek. "Yani annenle baban onu tanıyor muydu? İnanılmaz bir sihir tarihçisiydi."

"Ve hala yaşıyor," dedi Harry. "ve Godric‘s Hallow‘da yaşıyor. Ron‘un Muriel Teyzesi düğünde ondan bahsediyordu. Dumbledore‘un ailesini de tanıyordu. Onunla konuşmak bayağı enteresan olurdu, değil mi?"

Hermione‘nin gülümsemesinde Harry‘nin istediğinden fazla anlayışlılık vardı. Ona bakmak zorunda kalmamak için mektubu ve fotoğrafı geri aldı ve boynundaki keseye sokuşturdu ve kendini ele verdi.

"Onunla neden anne ve baban ve Dumbledore hakkında konuşmak istediğini anlıyorum," dedi Hermione. "Ama bu bize Hortkuluklar'ı ararken fazla yardımcı olmazdı, değil mi?"

Harry cevap vermedi, o da hızla devam etti, "Harry, Godric‘s Hollow‘a gerçekten gitmek istediğini biliyorum, ama korkuyorum. O Ölüm Yiyenler'in bizi ne kadar kolay bulduklarından korkuyorum. Bu bana ailenin gömülü olduğu yere gitmekten kaçınmamız gerektiğini daha çok hissetmemi sağlıyor, eminim senin orayı ziyaret etmeni bekliyorlardır."

"Bir tek o değil," dedi Harry, hala ona bakmamaya çalışarak, "Muriel düğünde Dumbledore hakkında şeyler söyledi. Gerçeği bilmek istiyorum..."

Hermione‘ye Muriel‘in ona söylediği her şeyi anlattı. Sonunda bitirdiğinde, Hermione dedi ki, "Elbette, bunun seni niye üzdüğünü görebiliyorum, Harry-"

"Üzgün değilim," diye yalan söyledi, "Sadece gerçek olup olmadığını bilmek-"

"Harry gerçekten de gerçeği Muriel gibi kötü niyetli yaşlı bir kadından ya da Rita Skeeter'dan alabileceğini mi düşünüyorsun? Onlara nasıl inanabilirsin? Dumbledore'u tanıyordun!"

"Tanıdığımı düşünüyordum," diye mırıldandı.

"Ama Rita'nın senin hakkında yazdığı her şeyin içinde ne kadar gerçek olduğunu biliyorsun! Doge haklı, bu insanların Dumbledore'la anılarını lekelemesine nasıl izin verebilirsin?"

Hissettiği öfkeye ihanet etmemeye çalışarak bakışlarını kaçırdı. Yine aynıydı: Neye inanacağını seç. Gerçeği istedi. Neden herkes elde etmemesi konusunda bu kadar kararlıydı?

"Mutfağa inelim mi?" diye önerdi Hermione ufak bir duraklamadan sonra. "Kahvaltı için bir şeyler bulalım."

Kabul etti, ama istemeyerek ve onu hole ve dışarı çıkan ikinci kapıya kadar izledi. Karanlıkta fark etmediği ufak bir işaretin altındaki resimde derin çizik izleri vardı. Merdivenin başında okumak için durdu. Düzgünce elle yazılmış, kendini beğenmiş, küçük bir uyarıydı. Percy Weasley'nin odasının kapısına yapıştıracağı tarzdan bir şeydi.

Regulus Arcturus Black'in

Açık İzni Olmadan Girilmez

Heyecan Harry'nin içinde gezindi, ama nedeninden hemen emin olamadı. Uyarıyı tekrar okudu. Hermione çoktan merdivenlerin aşağısındaydı.

"Hermione," dedi ve sesinin çok sakin olmasına şaşırdı. "Buraya geri gel."

"Ne oldu?"

"R.A.B. Sanırım onu buldum."

Hızla nefes aldı ve sonra Hermione merdivenlerden koşarak geri çıktı. "Annenin mektubunda mı? Ama görmedim-"

Harry başını iki yana salladı, Regulus‘un uyarısını gösterdi. Okudu, sonra Harry‘nin kolunu o kadar sıkı kavradı ki irkildi.

"Sirius‘un kardeşi mi?" diye fısıldadı.

"Bir Ölüm Yiyen'di," dedi Harry. "Sirius bana ondan bahsetti, çok gençken katıldı, sonra tırstı ve bırakmaya çalıştı - o yüzden onu öldürdüler."

"Uyuyor!" diye nefesini tuttu Hermione. "Eğer Ölüm Yiyen'se Voldemort‘a ulaşabiliyordu ve üzerinden büyü kalkınca, o zaman Voldemort‘u haklamak isterdi!"

Harry‘yi bıraktı, parmaklıklardan sarktı ve bağırdı, "Ron! RON! Çabuk buraya gel!"

Bir dakika sonra Ron asası elinde hazır, nefes nefese ortaya çıktı.

"Ne oldu? Yine devasa örümceklerse, önce kahvaltı istiyorum-"

Hermione‘nin sessizce işaret ettiği Regulus‘un kapısındaki uyarıya kaşlarını çattı.

"Ne? Sirius‘un kardeşiydi, öyle mi? Regulus Arcturus... Regulus... R.A.B.! Madalyon -yoksa-?"

"Hadi öğrenelim," dedi Harry. Kapıyı itti: Kilitliydi. Hermione asasını tokmağa uzattı ve "Alohamora" dedi. Bir tıkırtı duyuldu ve kapı savrularak açıldı.

Beraber eşikten atladılar, etrafa baktılar. Regulus‘un odası Sirius‘unkinden biraz daha küçüktü, ama öncekindeki gibi görkemlilik hissi vardı. Sirius ailenin geri kalanından farklılığını reklâm etmeyi istemesine karşılık, Regulus tam tersinin üzerine basmak için uğraşmıştı. Slytherin renkleri zümrüt yeşili ve gümüş her yerdeydi, yatağın üstünde, duvarlarda ve pencerelerdeydi. Black aile mührü özenle yatağının üzerine boyanmıştı, “*TOUJOURS PUR*” özdeyişiyle birlikte. Bunun altında gazeteden kesilmiş sarı parçalar koleksiyonu vardı, uyduruk bir kolâj oluşturmak için hepsi birbirine yapıştırılmış. Hermione onları incelemek için odayı geçti.

"Hepsi Voldemort hakkında," dedi. "Regulus, Ölüm Yiyenler'e katılmadan birkaç yıl önce bir hayrandı herhalde..."

Kupürleri okumak için oturduğunda yatak örtüsünden ufak bir toz bulutu yükseldi. Harry, bu arada başka bir fotoğraf fark etmişti: bir Hogwarts Quidditch takımı çerçeveden gülümseyerek el sallıyordu. Biraz daha yaklaştı ve göğüsleri yılanlarla süslenmişti: Slytherin'ler. Regulus ön sıranın ortasında oturan çocuk olarak anında tanınıyordu: kardeşinin aynı siyah saçlarını ve azıcık kibirli görünümünü almıştı, ama o, Sirius‘un olduğundan daha küçük, daha zayıf ve biraz daha az yakışıklıydı.

"Arayıcıyı oynuyordu," dedi Harry.

"Ne?" dedi Hermione boş boş; hala Voldemort‘un kupürlerine dalmıştı.

"Ön sıranın ortasında oturuyor, Arayıcı, orada... Boş ver," dedi Harry, kimsenin dinlemediğini anlayınca. Ron elleri ve dizleri üzerindeydi, gardırobun altını arıyordu. Harry muhtemel saklama yerleri için odada etrafa baktı ve çalışma masasına yaklaştı. Ve tekrar, biri onlardan önce aramıştı. Çekmecelerin içerikleri yakın bir zaman içinde karıştırılmıştı, tozlar bozulmuştu, ama orada değerli bir şey yoktu: eski tüy kalemler, sert, kullanılmış olduklarının kanıtları olan zamanı geçmiş ders kitapları, yeni kırılmış bir mürekkep şişesi içindeki yapışkan sıvı çekmecenin içeriklerini kaplıyordu.

"Daha kolay yolu var," dedi Hermione, Harry mürekkepli parmaklarını kot pantolonuna silerken. Asasını kaldırdı ve "Accio Madalyon!" dedi.

Hiçbir şey olmadı. Solmuş perdelerin katlarını arayan Ron, hayal kırıklığına uğramış göründü.

"Öyle mi o zaman? Burada değil mi?"

"Ah, burada olabilir, ama karşıbüyülerle korunuyor olabilir," dedi Hermione. "Onu sihirsel olarak çağırmayı engelleyen büyüler, bilirsin."

"Voldemort'un mağaradaki taş musluğa koyduğu gibi," dedi Harry, sahte madalyonu nasıl çağıramadığını hatırlayarak.

"Onu nasıl bulmamız gerekiyor, o zaman?" diye sordu Ron. "Normal yollarla arayacağız," dedi Hermione.

"Bu iyi bir fikir," dedi Ron, gözlerini devirerek ve perdeleri incelemeye devam etti.

Odanın her santimetresini taradılar, ama sonunda madalyonun orada olmadığı kanaatine varmak zorunda kaldılar.

Güneş doğmuştu artık; ışığı pis hol pencerelerinden bile onların gözlerini kamaştırıyordu.

"Evin başka bir yerinde olabilir ama," dedi Hermione, yüreklendirici bir ses tonuyla aşağı geri inerlerken. Harry ve Ron daha fazla yıldıkları için o daha kararlılaşmış gibiydi. "Onu yok etmeyi başardıysa da başarmadıysa da, onu Voldemort'tan saklı tutmak istemiştir, değil mi? Geçen sefer buraya geldiğimizde bütün o kurtulmamız gereken korkunç şeyleri hatırlıyor musunuz? O saat herkese cıvata fırlatmıştı ve o eski cüppeler Ron'u boğmaya çalışmıştı; Regulus onları oraya madalyonun saklandığı yeri korumak için koymuş olabilir, o anda anlamamış... anlamamış..."

Harry ve Ron ona baktı. Bir ayağı havada, yüzünde o anda hafızası silinmiş olan birinin şaşakalmış bakışıyla duruyordu: gözleri bile odaklanmamıştı.

"...anlamamış olsak da," diye bitirdi fısıltıyla. "Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Ron.

"Bir madalyon vardı."

"Ne?" dedi Harry ve Ron birlikte.

"Çalışma odasındaki dolapta. Kimse açamıyordu. Ve biz... biz..."

Harry göğsünden karnına bir tuğla kaymış gibi hissetti. Hatırlıyordu. Birbirlerine geçirdikleri sırada o şeyi tutmuştu bile, hepsi onu açmaya çalışırken. Bir çöp torbasına atılmıştı, siğilkabuğu tozu ve herkesin uykusunu getiren müzik kutusuyla beraber.

"Kreacher bizden bir sürü şeyi geri aşırdı," dedi Harry. Bu tek şanslarıydı, onlara bırakılmış tek ufak umut ve bırakmak zorunda

kalana kadar ona asılacaktı. "Mutfaktaki dolabında bir sürü eşya yığını vardı. Hadi."

Merdivenlerden aşağı ikişer basamak atlayarak koştu, diğer ikisi de onun peşinden koşuyordu. O kadar çok ses yaptılar ki holden geçerken Sirius'un annesinin portresini uyandırdılar.

"Pislikler! Bulanıklar! Pespayeler!" diye bağırdı arkalarından, onlar bodrum katındaki mutfağa dalıp kapıyı arkalarından çarparlarken. Harry odanın öbür ucuna kadar koştu, Kreacher'ın dolabının kapısında kayarak durdu ve asılarak açtı. Ev cininin bir zamanlar uyuduğu eski, kirli battaniyelerden oluşan yuva oradaydı, ama artık Kreacher'ın yağmaladığı incik boncukla parıldamıyordu. Oradaki tek şey, “Doğanın Asaleti: Bir Büyücü Seceresi”nin eski bir baskısıydı. Gözlerine inanmayı kabul etmeyerek, Harry, battaniyeleri yakalayıp salladı. Ölü bir fare düştü ve yerde kasvetle yuvarlandı. Ron kendini bir mutfak sandalyesine bırakarak homurdandı; Hermione gözlerini kapadı.

"Hala bitmiş değil," dedi Harry ve sesini yükselterek "Kreacher!" diye çağırdı.

Yüksek bir çatırdama sesi geldi ve Harry'nin çok gönülsüzce Sirius'tan miras olarak aldığı ev cini soğuk ve boş şöminenin önünde yoktan var oldu: ufak, yarı insan boyunda, soluk cildi kat kat asılı duran, beyaz saçı yarasa benzeri kulaklarından bol bol filizlenmiş. Hala tanıştıkları günkü pis paçavrayı giyiyordu ve Harry'ye verdiği küçümseyici bakıştan da, değişen sahibine karşı tavrının da, kıyafetinden daha fazla değişmediği anlaşılıyordu.

"Efendi," diye vırakladı Kreacher kurbağa sesiyle ve yerlere kadar eğildi; dizlerine doğru mırıldandı, "Hanımımın eski evinde yine, o

kanı bozuk Weasley ve Bulanık-"

"Kimseye '*kanı bozuk*' veya '*Bulanık*' demeni yasaklıyorum," diye hırladı Harry. Domuza benzeyen burnu ve kan çanağı gözleri olan Kreacher'ı, Sirius'u Voldemort'a satmamış olsaydı bile özellikle sevilemez bir obje olarak görürdü.

"Sana bir sorum var," dedi Harry, cine bakarken kalbi epey bir hızlı atıyordu, "ve doğrulukla cevap vermeni emrediyorum. Anlıyor musun?"

"Evet, Efendi," dedi Kreacher, yine yerlere kadar eğilerek. Harry dudaklarının sessizce hareket ettiğini gördü, şüphesiz artık söylemesi yasaklanan hakaretleri içinden söylüyordu.

"İki yıl önce," dedi Harry, kalbi şimdi kaburgalarına çekiç gibi iniyordu, "yukarıdaki çalışma odasında büyük bir altın madalyon vardı. Onu attık. Onu geri çaldın mı?"

Kreacher'ın Harry'nin yüzüne tam bakabilmek için doğrulduğu sırada bir anlık sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "Evet."

"Şimdi nerede?" diye sordu Harry neşeyle, Ron ve Hermione sevinçli görünürken. Kreacher sonraki sözüne gösterecekleri reaksiyonu görmeye dayanamıyormuşçasına gözlerini kapadı.

"Gitti."

"Gitti mi?" diye tekrarladı Harry, mutluluk ondan uzaklaşırken, "Ne demek istiyorsun, gitmiş?"

Cin titredi. Sağa sola yaylandı.

"Kreacher," dedi Harry öfkeyle, "Sana emrediyorum-"

"Mundungus Fletcher," diye vırakladı cin, gözleri hala sıkı sıkı kapalı, "Mundungus Fletcher hepsini çaldı; Bayan Bella‘nın ve Bayan Cissy‘nin resimlerini, hanımımın eldivenlerini, Birinci Sınıf Merlin Nişanı‘nı, aile mührü olan kadehleri ve- ve-"

Kreacher nefes almaya çalışıyordu: boş göğsü hızla yükselip alçalıyordu ve gözleri anında açıldı ve kan dondurucu bir çığlıkla konuştu.

"- ve madalyon, Efendi Regulus‘un madalyonu. Kreacher yanlış yaptı. Kreacher emirleri başaramadı!

Harry anında reaksiyon gösterdi: Kreacher ızgaradaki ocak demirine doğru hamle yaptığında, kendini cinin üzerine attı ve onu dümdüz etti. Hermione‘nin çığlığı Kreacher‘ınkiyle karıştı, ama Harry ikisinden de daha yüksek sesle böğürdü: "Kreacher, sana hareketsiz durmanı emrediyorum!"

Cinin donduğunu hissetti ve onu bıraktı. Kreacher soğuk taşın üzerinde dümdüz yattı, çökük gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

"Harry, kalkmasına izin ver!" diye fısıldadı Hermione.

"Vereyim de kendini demirle dövsün mü?" dedi Harry burnundan soluyarak, cinin yanında diz çökerek. "Zannetmiyorum. Pekâlâ, Kreacher, gerçeği istiyorum: Mundungus Fletcher‘ın madalyonu çaldığını nereden biliyorsun?"

"Kreacher onu gördü!" diye nefes aldı cin, domuzumsu burnundan grileşen dişlerle dolu ağzına yaşlar süzülürken. "Kreacher onu Kreacher‘ın dolabından, elleri Kreacher‘ın hazineleriyle dolu çıkarken gördü. Kreacher sinsi hırsıza durmasını söyledi, ama Mundungus Fletcher güldü ve k-kaçtı..."

"Madalyona '*Efendi Regulus‘un*‘ dedin," dedi Harry. "Neden? Nereden geldi? Regulus‘un onunla ne ilgisi vardı? Kreacher, doğrul ve bana o madalyon hakkında bildiğin her şeyi anlat ve Regulus‘un onla ilgisini!"

Cin doğruldu, bir top gibi kıvrıldı, ıslak yüzünü dizlerinin arasına yerleştirdi ve ileri geri sallanmaya başladı. Konuştuğunda, sesi boğuk çıktı ama yankılanan sessiz mutfakta epey belirgindi.

"Efendi Sirius kaçtı, iyi kurtulduk, çünkü kötü bir çocuktu ve kanunsuz yönleriyle Hanımım'ın kalbini kırdı. Ama Efendi Regulus‘un gerçek gururu vardı; çünkü Black ismine ve saf kanının saygınlığına yakışanın ne olduğunu biliyordu. Yıllarca büyücüleri saklanmaktan kurtararak Muggle'lara ve Muggle-doğumlara hükmedecek olan Karanlık Lord‘dan bahsetti... ve on altı yaşındayken, Efendi Regulus, Karanlık Lord‘a katıldı. Çok, çok gururluydu, hizmet etmekten çok mutluydu...

"Ve bir gün, katıldığından bir yıl sonra, Efendi Regulus, Kreacher‘ı görmeye aşağı mutfağa geldi. Efendi Regulus Kreacher‘ı hep sevdi. Ve Efendi Regulus dedi ki... dedi ki..."

Yaşlı cin daha da hızlı sallanmaya başladı.

"...dedi ki, Karanlık Lord‘un bir cine ihtiyacı varmış."

"Voldemort‘un bir cine mi ihtiyacı varmış?" diye tekrar etti Harry, dönüp onun gibi şaşırmış görünen Ron ve Hermione‘ye bakarak.

"Ah, evet," diye inledi Kreacher "Ve Efendi Regulus, Kreacher için gönüllü olmuş. Bir onurdu, dedi Efendi Regulus, onun ve Karanlık Lord‘un ona emrettiği her şeyi yapması gereken Kreacher için bir onurdu... ve sonra eve gelmesi gereken."

Kreacher daha da hızlı sallandı, nefesini hıçkırarak alarak.

"Böylece Kreacher Karanlık Lord‘a gitti. Karanlık Lord Kreacher‘a ne yapacaklarını söylemedi, sadece Kreacher‘ı onunla birlikte denizin yanındaki bir mağaraya götürdü. Ve mağaranın ötesinde daha derin ve büyük bir mağara vardı ve mağaranın içinde kocaman siyah bir göl vardı..."

Harry‘nin ensesindeki saçlar diken diken oldu. Kreacher‘ın vıraklayan sesi o karanlık suların karşısından geliyor gibiydi. Neler olduğunu sanki o da orda bulunmuş gibi açık seçik görebiliyordu.

"... Bir bot vardı..."

Elbette bir bot vardı; Harry botu biliyordu, hayalet gibi yeşil ve ufak, ortadaki adaya bir büyücü ve bir kurban götürmek için büyülenmiş. Öyleyse Voldemort‘un Hortkuluk'u çevreleyen korumaları böyle test etmişti; bir kullanat yaratık ödünç alarak, bir ev cini...

"Adada bir lavabo dolusu iksir vardı. K-Karanlık Lord Kreacher‘a onu içirtti..." Cin baştan ayağa titredi.

"Kreacher içti ve içerken, korkunç şeyler gördü... Kreacher‘ın iç organları yandı... Kreacher onu kurtarması için Efendi Regulus‘u çağırdı, Hanımı Black‘i çağırdı, ama Karanlık Lord sadece güldü... Kreacher‘a bütün iksiri içirtti... Boş lavaboya bir madalyon bıraktı... İçini biraz daha iksirle doldurdu.

"Ve sonra Karanlık Lord botla uzaklaştı, Kreacher‘ı adada bıraktı..."

Harry olayı gözünde canlandırabiliyordu. Voldemort‘un beyaz yılansı yüzünün karanlıkta yok oluşunu izledi, o kırmızı gözler birkaç dakika içinde yakıcı iksirin neden olduğu susuzluğa boyun eğdiği zaman ölecek olan mahvolmuş cin üzerinde acımasızca sabitlenmiş... Ama

burada, Harry‘nin hayal gücü daha ileri gidemedi, çünkü Kreacher‘ın nasıl kurtulduğunu göremiyordu.

"Kreacher‘ın suya ihtiyacı vardı, adanın kenarında süründü ve siyah gölden içti... ve eller, ölü eller sudan çıktı ve Kreacher‘ı yüzeyin altına çekti..."

"Nasıl kurtuldun?" diye sordu Harry ve fısıltıyla sorduğunu duyunca şaşırmadı. Kreacher çirkin başını kaldırdı ve Harry‘ye büyük, kan çanağı gözleriyle baktı.

"Efendi Regulus Kreacher‘a geri gelmesini söyledi," dedi. "Biliyorum - ama İnferius'lardan nasıl kaçtın?"

Kreacher anlamış gibi görünmüyordu.

"Efendi Regulus Kreacher‘a geri dönmesini söyledi," diye tekrarladı.

"Biliyorum, ama -"

"Eh, besbelli değil mi Harry?" dedi Ron. "Buharlaştı!"

"Ama... mağaranın içine ve dışına cisimlenemiyordun," dedi Harry, "Yoksa Dumbledore -"

"Cin büyüsü büyücü büyüsüne benzemez, değil mi?" dedi Ron. "Yani, biz yapamazken onlar Hogwarts‘ın içine ve dışına cisimlenebiliyorlar."

Harry bunu sindirirken bir sessizlik oldu. Voldemort böyle bir hatayı nasıl yapabilirdi? Ama bunu düşünürken, Hermione konuştu ve sesi buz gibiydi.

"Elbette, Voldemort ev cinlerinin fark etmesine değmeyeceğini düşünürdü, onlara hayvan gibi davranan diğer safkanlar gibi... Onun sahip olmadığı türden bir büyüye sahip olduklarını asla düşünmezdi."

"Ev cininin en üstün kanunu Efendi‘sinin isteğidir," dedi Kreacher monoton bir sesle. "Kreacher‘a eve gelmesi söylendi, o yüzden Kreacher eve geldi..."

"Eh, öyleyse, sana söyleneni yaptın, değil mi?" dedi Hermione nazikçe. "Emirlere uymuşsun!" Kreacher başını salladı, hızla sallanarak.

"Peki döndükten sonra ne oldu?" diye sordu Harry. "Ona olanları anlattığında Regulus ne dedi?"

"Efendi Regulus çok, çok endişelenmişti," diye vırakladı Kreacher. "Efendi Regulus, Kreacher‘a saklanmasını ve evi terk etmemesini söyledi. Ve sonra... bir süre sonra... bir gece Efendi Regulus, Kreacher‘ın dolabına onu bulmaya geldi ve Efendi Regulus tuhaftı, her zamanki gibi değildi, kafası dağınıktı. Kreacher anlayabiliyordu... ve Kreacher‘dan onu mağaraya götürmesini istedi, Kreacher‘ın Karanlık Lord‘la gittiği mağaraya..."

Ve yola çıkmışlardı. Harry onları açık seçik gözünde canlandırabiliyordu, korkmuş yaşlı cin ve ince, Sirius‘a benzeyen karanlık Arayıcı... Kreacher yerin altındaki mağaranın saklanmış girişi nasıl açacağını biliyordu, ufak botu nasıl çıkaracağını biliyordu, bu sefer içki lavabosu olan adaya onunla giden onun sevgili Regulus‘uydu...

"Ve sana iksiri mi içirtti?" dedi Harry iğrenerek.

Ama Kreacher başını iki yana salladı ve ağladı. Hermione‘nin elleri ağzına fırladı: Bir şeyi anlamış gibiydi.

"E-Efendi Regulus cebinden Karanlık Lord‘unkine benzeyen bir madalyon çıkardı," dedi Kreacher, yaşlar domuzumsu burunun iki

yanına akıyordu. "Ve Kreacher‘a onu almasını ve lavabo boşaldığında madalyonları değiştirmesini söyledi..."

Kreacher‘ın hıçkırıkları kulak tırmalayıcı hale gelmişti artık; Harry‘nin onu anlayabilmek için çok yoğunlaşması gerekti.

"Ve Kreacher‘a gitmesini emretti - onsuz. Ve Kreacher‘a - eve gitmesini söyledi - ve Hanımım'a hiç söylememesini - ne yaptığını - ve ilk madalyonu - yok etmesini. Ve bütün iksiri - içti ve - Kreacher madalyonları değiş tokuş etti - ve izledi... Efendi Regulus... suyun altına çekilirken... ve..."

"Ah, Kreacher!" diye feryat etti ağlayan Hermione. Cinin yanında dizlerinin üstüne düştü ve ona sarılmaya çalıştı. Anında ayağa kalktı, ondan uzaklaştı, besbelli iğrenmişti.

"Bulanık Kreacher‘a dokundu, buna izin vermeyecek, Hanımı ne derdi?"

"Ona '*Bulanık*‘ dememeni söylemiştim!" diye hırladı Harry, ama cin çoktan kendini cezalandırıyordu: yere düştü ve alnını yere vurdu.

"Onu durdur - onu durdur!" diye bağırdı Hermione. "Ah, ne kadar iğrenç olduğunu görmüyor musun, boyun eğmek zorunda olmalarının ne kadar iğrenç olduğunu görmüyor musun?"

"Kreacher - dur, dur!" diye bağırdı Harry.

Cin yere uzandı, hızla nefes alarak ve ürpererek, burnunun etrafında yeşil sümük parıldıyordu, kendine vurduğu yerde, soluk alnında şimdiden moraran bir yara vardı, gözleri şişmiş ve kan çanağına dönmüştü ve yaşlar içinde yüzüyordu. Harry hiç bu kadar acınası bir şey görmemişti.

"Öyleyse madalyonu eve getirdin," dedi acımasızca, hikâyenin tamamını duymaya kararlı olduğu için. "Ve onu yok etmeye mi çalıştın?"

"Kreacher'ın yaptığı hiçbir şey ona etki etmedi," diye inledi cin. "Kreacher her şeyi denedi, bildiği her şeyi, ama hiçbir şey, hiçbir şey işe yaramıyordu... Kapağında pek çok güçlü büyü vardı, Kreacher içine ulaşabilmenin, onu yok etmenin tek yolu olduğuna emindi, ama açılmıyordu... Kreacher kendini cezalandırdı, tekrar denedi, kendini cezalandırdı, tekrar denedi. Kreacher emirlere uymakta başarısız oldu, Kreacher madalyonu yok edemedi! Ve hanımı kederden delirmişti, çünkü Efendi Regulus yok olmuştu ve Kreacher ona ne olduğunu söyleyemedi, hayır, çünkü Efendi Regulus ona mağarada olanları a-a-aileden kimseye söylemesini y-y-yasaklamıştı..."

Kreacher o kadar kötü hıçkırmaya başladı ki artık anlaşılan kelime yoktu. Kreacher'ı izlerken yaşlar Hermione'nin yanaklarından aktı, ama ona tekrar dokunmaya cesaret edemedi. Ona çok da hayran olmayan Ron bile üzülmüş görünüyordu. Harry topuklarıyla doğruldu ve başını sallayarak boşaltmaya çalıştı.

"Seni anlamıyorum, Kreacher," dedi sonunda. "Voldemort seni öldürmeye çalıştı, Regulus Voldemort'u alt etmek için öldü, ama sen yine de Sirius'u Voldemort'a satmaktan memnun muydun? Narcissa ve Bellatrix'e gidip Voldemort'a onlar aracılığıyla bilgi sızdırmaktan memnundun..."

"Harry, Kreacher öyle düşünmüyor," dedi Hermione, gözleri ellerinin ardında fısıldayarak. "O bir köle; ev cinleri kötü, hatta insanlıktan uzak muameleye alışkın; Voldemort'un Kreacher'a yaptığı normal yolun çok dışında değildi. Kreacher gibi bir cin için büyücü savaşları ne manaya gelebilir ki? Ona iyi davranan insanlara sadık ve Mrs.

Black öyleydi ve Regulus kesinlikle öyleydi, bu yüzden onlara isteyerek hizmet etti ve inançlarını papağan gibi tekrarladı. Ne diyeceğini biliyorum," diye devam etti Harry karşı çıkmaya başladığında, "Regulus'un fikrini değiştirdiğini... ama bunu Kreacher'a açıklamış gibi görünmüyor, değil mi? Ve nedenini biliyorum, Kreacher ve Regulus'un ailesi eski safkan düzenlerine devam ettiklerinden hepsi güvendeydi. Regulus onları korumaya çalışıyordu."

"Sirius -"

"Sirius, Kreacher'a berbat davranmıştı Harry, ve iyi görünmüyordu, doğru olduğunu biliyorsun. Kreacher Sirius burada yaşamaya geldiğinde uzun bir süre yalnız kalmıştı ve muhtemelen bir parça şefkat için açtı. Eminim '*Bayan Cissy*' ve '*Bayan Bella*' geldiğinde Kreacher'a mükemmelce hoş davranmışlardı, bu yüzden onlara bir iyilik yaptı ve onlara bilmek istedikleri her şeyi söyledi. Büyücülerin ev cinlerine davrandıkları şeyi ödeyeceklerini hep söyledim. Eh, Voldemort ödedi... ve Sirius da."

Harry karşılık vermedi. Kreacher'ı yerde hıçkırırken izlerken Dumbledore'un ona söylediğini hatırladı, Sirius'un ölümünden saatler sonra: "*Sirius sanırım Kreacher'ı asla duyguları insanlar kadar keskin bir varlık olarak görmedi...*"

"Kreacher," dedi Harry bir süre sonra, "canın istediğinde, ee... lütfen doğrul."

Kreacher'ın sessiz olana kadar hıçkırması birkaç dakika sürdü. Sonra parmak eklemlerini gözlerine küçük bir çocuk gibi ovarak kendini yine oturma pozisyonuna kaldırdı.

"Kreacher, senden bir şey yapmanı isteyeceğim," dedi Harry. Yardım için Hermione‘ye baktı. Emri nazikçe vermek istiyordu, ama aynı zamanda, bir emir değilmiş gibi davranamıyordu. Fakat tonundaki değişiklik onun onayını almış gibiydi: Cesaret verici bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Kreacher, lütfen, gidip Mundungus Fletcher‘ı bulmanı istiyorum. Madalyonun nerede olduğunu bulmamız gerekiyor - Efendi Regulus‘un madalyonunun. Çok önemli. Efendi Regulus‘un başlattığı işi bitirmek istiyoruz, boş yere -ee- ölmediğini garantiye almak istiyoruz."

Kreacher yumruklarını düşürdü ve Harry‘ye baktı.

"Mundungus Fletcher‘ı bulmamı mı?" diye vırakladı.

"Ve onu buraya, Grimmauld Meydanı‘na getirmeni," dedi Harry. "Bizim için bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kreacher başıyla onaylayarak ayağa kalktı, Harry‘nin aklına aniden bir fikir geldi. Hagrid‘in çantasını çıkardı ve sahte Hortkuluk'u çıkardı, içinde Regulus‘un Voldemort‘a bıraktığı not olan, eskisinin yerine geçen madalyonu.

"Kreacher, ben -ee- bunu alırsan memnun olurum," dedi, madalyonu cinin eline bastırarak. "Bu Regulus‘a aitti ve eminim senin olmasına sevinirdi, şükranının göstergesi olarak -"

"Vur deyince öldürme, abi," dedi Ro,n cin madalyona şöyle bir bakıp şok ve ıstırap içinde uluyup kendini yere geri atarken.

Kreacher‘ı sakinleştirmeleri neredeyse yarım saatlerini aldı. Kendisinin olması için bir Black aile yadigârı hediye edilmesi onu öyle kendinden geçirmişti ki düzgün durabilmek için dizleri fazla zayıf

düşmüştü. Sonunda birkaç adım atabilecek hale geldiğinde hepsi ona dolabına kadar eşlik ettiler, madalyonu kirli battaniyelerinin içine güvenlice sıkıştırmasını izlediler ve ona, o burada yokken onun güvenliğinin onlar için öncelikli olacağını temin ettiler. Sonra Harry ve Ron‘un önünde iki kere yerlere kadar eğildi ve hatta Hermione‘nin yönüne doğru saygılı bir selam için bir deneme olabilecek komik küçük bir kasılma bile yaptı ve sonra her zamanki yüksek çatırdamayla buharlaştı.

-

ON BİRİNCİ BÖLÜM: RÜŞVET

Eğer Kreacher, İnferiler'le dolu bir gölden kaçabiliyorsa, Harry, Mundungus‘un yakalanmasının en fazla birkaç saat süreceği konusunda kendisinden emindi ve tüm sabah boyunca, her an geri dönerler ümidiyle evin içinde sessizce dolaştı. Ama her nasılsa, Kreacher o sabah ya da öğleden sonra dönmedi. Gece olmasıyla birlikte cesaretini yitirdi ve meraklanmaya başladı, çokça küflü ekmekten oluşan akşam yemeğinin de -ki Hermione üzerlerinde çeşitli değiştirme büyüleri deneyip başarısız olmuştu- bir yardımı dokunmadı.

Kreacher ertesi gün ya da ondan sonraki gün dönmedi. Ama iki pelerinli adam, on iki numaranın dışındaki alanda belirdi ve gece karanlığının içinde durarak göremedikleri evin yönüne doğru bakındılar.

"Kesinlikle Ölüm Yiyenler," dedi Ron, o, Harry ve Hermione pencereden adamları izliyorlardı. "Sizce burada olduğumuzu biliyorlar mıdır?"

Hermione, "Sanmıyorum," demesine rağmen korkmuş görünüyordu, "Belki de peşimizden içeri Snape‘i göndermiş olabilirler, değil mi?"

"Sizce buraya gelmiş ve Moody‘nin laneti yüzünden dili kilitlenmiş midir?" diye sordu Ron.

"Evet," dedi Hermione, "Aksi halde içeri nasıl girilebileceğini söylemiş olurdu, değil mi? Büyük ihtimalle buraya gelip gelmeyeceğimizi

görmek için gözetliyorlardır. Ne de olsa evin artık Harry‘nin olduğunu biliyorlar."

"Nasıl olur ki-" diye başladı Harry.

"Büyücü mirasları Bakanlık tarafından inceleniyor, hatırlasana? Sirius‘un yeri sana bıraktığını öğrenmişlerdir."

Dışarıdaki Ölüm Yiyenler'in varlığı evdeki uğursuz havayı artırdı. Mr. Weasley‘nin Patronus‘undan beri, Grimmauld Meydanı‘nın ötesindeki her hangi birinden haber almamışlardı ve gerginlik patlak vermek üzereydi. Huzursuz ve hırçın bir şekilde Ron, cebindeki Püfür‘le oynamayı sinir bozucu bir alışkanlık haline getirmişti. Bu, Kreacher‘ı beklerken sıkıntıdan vakit geçirmek için Ozan Beedle'ın Masalları‘nı okuyan ve ışıkların sürekli yanıp sönmesinden hoşlanmayan Hermione‘yi özellikle çileden çıkardı.

"Şunu kesecek misin?" diye bağırdı bütün ışık bir kez daha odadan emildiğinde, Kreacher‘ın yokluğunun üçüncü akşamıydı.

"Üzgünüm, üzgünüm!" dedi Ron Püfür‘ü çakıp ışıkları eski haline getirerek."Farkında olmadan yapıyorum!"

"Eh, kendini meşgul edecek yararlı bir şey bulamıyor musun?"

"Ne? Çocuk hikayeleri okumak gibi mi?"

"Bu kitabı bana Dumbledore bıraktı Ron -"

"- ve bana da Püfür‘ü bıraktı, belki bunu kullanmam bekleniyordur!"

İncir kabuğunu doldurmayacak nedenden dolayı atışmalarına katlanamayarak, Harry, ikisine de fark ettirmeden odadan çıktı. Sürekli ziyaret ettiği mutfağa doğru yöneldi, çünkü orasının,

Kreacher‘ın büyük ihtimalle tekrar belireceği yer olduğundan emindi. Merdivenin orta yerine geldiğinde, her nasılsa, ön kapıdan hafif bir vuruş sesi, sonra metalik tıkırtılar ve zincir gıcırdaması geldiğini duydu.

Vücudundaki bütün sinirleri gerildi: Asasını çıkardı, kesilmiş ev cini kafalarının gölgelerine saklandı ve bekledi. Kapı açıldı: dışarısının lamba ışığıyla aydınlatılmış olduğunu gördü, pelerinli bir figür hole doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapattı. Davetsiz misafir öne doğru bir adım attı ve Moody‘nin sesi sordu, "Severus Snape?" Sonra toz şekil holün sonunda yükseldi ve ölü elini kaldırmış bir şekilde üzerine doğru aceleyle yürüdü.

"Seni öldüren ben değildim Albus," dedi sakin bir ses. Uğursuzluk laneti bozuldu: Toz cisim yeniden patladı, arkasında bıraktığı yoğun gri sis bulutu yüzünden yeni gelenin kim olduğunu anlamak imkansızdı.

Harry asasını karartının ortasına doğrulttu. "Sakın kıpırdama!"

Mrs. Black‘in portresini unutmuştu. Bağırmasıyla birlikte portreyi saklayan perdeler açıldı ve kadın çığlık atmaya başladı, "Bulanıklar ve kanıbozuklar evimi lekeliyorlar-"

Ron ve Hermione, Harry‘nin arkasından merdivenleri koşarcasına indiler, asaları tıpkı onunki gibi, aşağıdaki kollarını havaya kaldırmış tanınmayan adama doğrultulmuştu.

"Ateş etmeyin, benim, Remus!"

"Ah, şükürler olsun," dedi Hermione, güçsüzce asasını Mrs. Black‘e doğrultarak, gürültüyle perdeler yeniden kapandı ve sessizlik oldu. Ron da asasını indirdi, ama Harry indirmedi.

"Kendini belli et!" dedi.

Lupin, elleri teslim olduğunu gösterircesine hala havada olarak lamba ışığına doğru yürüdü.

"Ben Remus John Lupin, kurt adam, bazen Aylak olarak da bilinirim, Çapulcu Haritası‘nın dört yaratıcısından biriyim, Nymphadora‘yla evliyim, genellikle Tonks diye bilinir ve bir böcürt kullanarak sana nasıl Patronus yapılacağını öğrettim Harry."

"Ah, pekala." dedi Harry, asasını indirerek, "ama kontrol etmeliydim, değil mi?"

"Eski Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenin olarak, kontrol etmek zorunda olduğun konusunda hemfikirim. Ron ve Hermione, savunmanızı o kadar çabuk indirmemelisiniz."

Merdivenden aşağı ona doğru koştular. Siyah seyahat pelerinine sarılı bir halde yorgunluktan bitkin düşmüş görünüyordu, ama onları gördüğü için mutluydu.

"Severus‘tan eser yok o zaman?" diye sordu.

"Hayır," dedi Harry, "Neler oluyor? Herkes iyi mi?"

"Evet," dedi Lupin, "ama hepimiz izleniyoruz. Dışarıda birkaç Ölüm Yiyen var-"

"Biliyoruz-"

"Beni kimsenin görmeyeceğinden emin olmak için ön kapının önündeki son basamağa cisimlenmek zorunda kaldım. Senin burada olduğunu bilmiyorlar, yoksa eminim dışarıda daha fazla adamları olurdu; seninle herhangi bir bağlantısı olan her yeri belirlemişler

Harry. Hadi bodrum katına inelim, size anlatacağım çok şey var ve Kovuk‘tan ayrıldığınız zaman neler olduğunu bilmek istiyorum."

Mutfağa indiler, Hermione asasını girişe doğrulttu. Hemen bir ateş yükseldi. Çıplak taş duvarlar ısınmış gibi bir yanılsama oldu ve tahta masa parladı. Lupin seyahat pelerininin altından birkaç kaymak birası çıkardı ve oturdular.

"Buraya günler önce gelmeliydim, ama Ölüm Yiyenler'in yakamdan düşmelerini sağlamam gerekti," dedi Lupin. "Peki, düğünden sonra direk buraya mı geldiniz?"

"Hayır," dedi Harry, "Tottenham Adliye Yolu‘ndaki bir kahvede birkaç Ölüm Yiyen'le karşılaştıktan sonra buraya geldik."

Lupin kaymak birasının büyük bir kısmını önüne döktü. "Ne?"

Olanları açıkladılar; bitirdiklerinde Lupin dehşet içinde görünüyordu.

"Ama nasıl o kadar çabuk buldular sizi? Cisimlenirken onlara tutunmadığınız takdirde cisimlenmiş olanları takip etmek imkansızdır."

"Ve tam da zamanında Tottenham Adliye Yolu‘nda dolaşıyor olamazlardı, değil mi?" dedi Harry.

"Merak ettik," dedi Hermione kesin olmayan bir ses tonuyla, "acaba Harry hala Takipçi‘yi üzerinde taşıyor olabilir mi?"

"İmkansız," dedi Lupin. Ron kendini beğenmiş görünüyordu ve Harry büyük bir ölçüde rahatladığını hissetti. "Her şey bir yana, eğer Harry hala üzerinde Takipçi‘çi taşısaydı kesinlikle onun burada olduğunu bilirlerdi, değil mi? Ama hala seni Tottenham Adliye Yolu‘na kadar nasıl takip etmiş olabileceklerini anlamıyorum, gerçekten endişe verici."

Rahatsız olmuş görünüyordu, ama Harry‘nin ilgilendiği kadarıyla bu soru bekleyebilirdi.

"Biz ayrıldıktan sonra neler olduğunu anlat, Ron‘un babası ailenin güvende olduğunu söylediğinden beri tek bir kelime duymadık."

"Eh, bizi Kingsley kurtardı," dedi Lupin. "Onun uyarısı sayesinde düğün misafirlerinin çoğu onlar ulaşmadan önce buharlaşmayı başardılar."

"Ölüm Yiyenler mi, yoksa Bakanlığın adamları mıydı?" diye araya girdi Hermione.

"İkisinin karışımı; artık bütün amaç ve niyetleri aynı," dedi Lupin. "Bir düzine kadarlardı, ama senin orada olduğunu bilmiyorlardı Harry. Arthur bir söylenti duymuş: Scrimgeour‘u öldürmeden önce ona işkence yapıp senin nerede olduğunu sormuşlar ve doğruysa eğer, seni ele vermemiş."

Harry, Ron ve Hermione‘ye baktı; şok ve minnettarlık dolu yüz ifadeleri onun duygularını yansıtıyordu. Scrimgeor‘u hiç o kadar çok sevmemişti, ama eğer Lupin‘in söylediği doğruysa, adamın son hareketi Harry‘yi korumak olmuştu.

"Ölüm Yiyenler, Kovuk‘u baştan sona taradılar," diye devam etti Lupin. "Gulyabaniyi buldular ama yaklaşmak istemediler- ve bizi saatlerce sorguya çektiler. Seninle ilgili bilgi almaya çalışıyorlardı Harry, ama tabii ki Yoldaşlık‘tan başka kimse senin orada olduğunu bilmiyordu.

"Düğün mahvolurken, daha fazla Ölüm Yiyen, Yoldaşlık'la alakası olan ülkedeki diğer evlere doğru hücum ediyorlardı. Kimse ölmedi," diye ekledi hızlıca, soruyu önceden tahmin ederek, "ama zorlulardı. Dedalus Diggle‘ın evini kundakladılar, ama bildiğiniz gibi orada

değildi ve Tonks‘un ailesi üzerinde Cruciatus Laneti‘ni kullandılar. Yeniden, senin onları ziyaret ettikten sonra nereye gittiğini öğrenmek için. Şu anda iyiler- sarsıldılar besbelli ki, ama öte yandan iyiler."

"Ölüm Yiyenler bütün o korucuyu büyüleri aşmışlar?" diye sordu Harry, Tonks‘un ebeveynlerinin bahçesine düştüğü gün bütün gece boyunca büyülerin ne kadar etkili olduğunu hatırlayarak.

"Anlaman gereken şey Harry, Ölüm Yiyenler'in artık Bakanlık'ın bütün gücüne sahip oldukları," dedi Lupin. "Kimliklerinin saptanması ya da tutuklanma korkusu olmadan acımasız büyüleri kullanabilme gücüne sahipler. Onlara karşı kullandığımız bütün koruyucu büyüleri çözmeyi başardılar ve bir kere içeri girdiler mi, neden geldikleri konusunda tamamen açıktılar."

"Peki, Harry‘nin nerede olduğunu öğrenmek için yaptıkları işkencelere bahane bulma zahmetine giriyorlar mı?" diye sordu Hermione ağzının kenarıyla.

"Eh," dedi Lupin. Duraksadı ve sonra Gelecek Postası‘nın katlanmış bir kopyasını çıkardı.

"İşte," dedi gazeteyi masanın üzerinden Harry‘ye uzatarak, "er ya da geç öğreneceksin nasılsa. Bu senin peşine düşmelerinin bahanesi."

Harry kağıdı açtı. Kendisinin kocaman bir fotoğrafı ön sayfayı dolduruyordu. Başlığını okudu:

ALBUS DUMBLEDORE‘UN ÖLÜMÜNÜN
SORUŞTURMASI İÇİN ARANIYOR

Ron ve Hermione öfkeyle bağırmaya başladılar, ama Harry bir şey söylemedi. Gazeteyi ileri ittirdi; daha fazla okumak istemiyordu: Ne yazdığını biliyordu. Dumbledore öldüğü sırada kulenin tepesinde olanlar haricinde onu gerçekten kimin öldürdüğünü kimse bilmiyordu ve Rita Skeeter‘ın da büyücülük dünyasına söylediği gibi, Harry, Dumbledore düştükten dakikalar sonra o yeri koşarak terk ederken görülmüştü.

"Üzgünüm Harry," dedi Lupin.

"Demek ki Ölüm Yiyenler, Gelecek Postası‘nı da ele geçirdiler?" diye sordu Hermione sinirden köpürmüşçesine.

Lupin onaylarcasına kafa salladı.

"Ama tabii ki insanlar neler olduğunun farkındadırlar?"

"Hükümet darbesi sarsıntısız ve neredeyse sessizce oldu," dedi Lupin.

"Scrimgeour‘un ölümünün resmi olarak açıklaması olarak, istifa ettiği söylendi; İmperius büyüsü altında olan Pius Thicknesse yerine getirildi.

"Neden Voldemort kendini Sihir Bakanı ilan etmedi?" diye sordu Ron. Lupin güldü.

"Etmesine gerek yok, Ron. Sonuç olarak Bakan o, neden Bakanlık'ta bir masanın arkasında otursun ki? Onun kuklası Thicknesse, Voldemort‘u güçlerini Bakanlık'ın dışında kullanması için serbest bırakarak her gün işlerle ilgileniyor.

"Doğal olarak birçok insan neler olduğunu anladı: Bakanlık politikasında son birkaç günde çok dramatik bir değişim oldu ve birçok insan bunun arkasında Voldemort‘un olduğunu fısıldıyor. Her

nasılsa konu da bu: Fısıldaşıyorlar. Kime güveneceklerini bilemeyerek birbirlerine sınır koymaya cesaret edemiyorlar; şüpheleri doğru çıkar ve aileleri hedef alınır diye konuşmaya korkuyorlar. Evet, Voldemort çok zekice bir oyun oynuyor. Kendini ilan etmesi asileri kışkırtabilir: Maskeli olmaları kafa karışıklığı, belirsizlik ve korku yaratıyor."

"Ve bu Bakanlık politikasındaki dramatik değişim," dedi Harry, "büyücülük dünyasını Voldemort yerine bana karşı uyarıyor?"

"Kesinlikle onun bir parçası," dedi Lupin, "ve o da çok ustaca bir iş. Artık Dumbledore öldüğüne göre, sen -Sağ Kalan Çocuk- kesinlikle sembol olacaktın ve Voldemort'a karşı koymak için bütün okları ona çevirecektin. Ama eski kahramanın ölümünde senin parmağının olduğunu göstererek, Voldemort, senin kafana ödül biçmekle kalmadı, seni savunmuş olanların içine şüphe ve korku saldı.

"Bu sırada, Bakanlık, insanları Muggle doğumlulara karşı kışkırtmaya başladı." Lupin Gelecek Postası'nın ikinci sayfasını işaret etti.

Hermione, Karanlık Sanatların Sırları'nı tutarkenki takındığı aynı nefret dolu ifadeyle sayfaları çevirdi.

" '*Muggle-doğumluları Kayıt Komisyonu,*' " diye okudu yüksek sesle,

"'Sihir Bakanlığı, Muggle'ların büyü sırlarına nasıl sahip olduklarını daha iyi anlamak için 'Muggle-doğumlular,' denen bir teftiş başlattı.

"Yakındaki soruşturma, büyünün yalnızca büyücüler üreyince kişiden kişiye geçtiği belirtilerek Esrar Dairesi tarafından üstlenildi. Kanıtlanmış büyücü ataları olmadığına göre, Muggle-

doğumlu denenler, büyü gücünü hırsızlık yoluyla ya da zor kullanarak almışlardır. Bakanlık büyü gücü gasp edicilerinin kökünü kazımaya kararlı ve bu amaç doğrultusunda Muggle-doğumlu denenlere, yeni kurulan Muggle-doğumluları Kayıt Komisyonu'yla yapacakları mülakatta olmaları için bir davetiye gönderildi."

"İnsanlar bunun olmasına izin vermezler," dedi Ron.

"Bu şu anda oluyor Ron," dedi Lupin. "Muggle-doğumlular şu anda biz konuşur-ken toplanıyor."

"Ama '*çalıntı*' büyüye nasıl sahip olmaları bekleniyor?" dedi Ron. "Bu delice, eğer büyüyü çalabiliyor olsaydık etrafta hiç Kofti olmazdı, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Lupin. "Yine de, en azından bir tane yakın büyücü akraban olduğunu kanıtlamazsan, büyü gücünü yasal olmayan yoldan elde etmiş sayılıyorsun ve cezasını çekmek zorundasın."

Ron, Hermione'ye kısa bir bakış attı ve "Peki ya safkanlar ve yarım-kanlar bir Muggle-doğumlu'nun akrabaları olduğuna yemin ederlerse? Herkese Hermione'nin benim kuzenim olduğunu söyleyeceğim-"

Hermione Ron'un elini kendi eli arasına aldı ve sıktı.

"Teşekkür ederim Ron, ama böyle bir şey yapmana izin veremem -"

"Başka seçeneğin yok," dedi Ron kızgınca, kızın elini sıkarak. "Sana aile ağacımı öğreteceğim ve böylece sorulan soruları cevaplayabileceksin."

Hermione titrekçe güldü.

"Ron, ülkedeki en fazla aranan kişi Harry'le birlikte kaçıyor olduğumuza göre, bir şey değişeceğini sanmıyorum. Eğer okula gidiyor olsaydım farklı olurdu. Voldemort, Hogwarts'la ilgili ne planlıyor?" diye sordu Lupin'e.

"Artık her genç cadı ve büyücünün gitmesi zorunlu," diye yanıtladı. "Dün anons edildi. Bu bir değişiklik, çünkü daha önce bir zorunluluk değildi. Tabii ki, Britanya üzerinde bulunan hemen hemen bütün büyücüler ve cadılar Hogwarts'ta eğitim gördüler, ama aileleri onlara evde ders aldırma ya da yurtdışına gönderme tercihine sahiptiler. Şimdiki yolla, Voldemort, bütün büyücülük nüfusunun gözü önünde olmasını sağlıyor. Aynı zamanda Muggle-doğumluları ayıklamanın başka bir yolu, çünkü öğrenciler eğitim görmelerine izin verilmeden önce kan durumlarına göre sınıflandırılacaklar - yani Bakanlık'a büyücü soyundan geldiklerini kanıtlamış olacaklar."

Harry midesi bulanmış ve kızgın hissetti: Şu anda, heyecan dolu on bir yaşındakiler, satın alınmış onlarca büyü kitabını, Hogwarts'ı asla göremeyeceklerinden habersizce, belki de ailelerini bir daha asla göremeyeceklerinden habersizce okuyor olabilirlerdi.

"Bu çok... bu çok..." diye mırıldandı, kafasındaki dehşet verici düşünceleri hakkıyla ifade edebilecek kelimeleri bulma çabası içindeydi, ama Lupin sakince,

"Biliyorum," dedi.

Lupin tereddüt etti.

"Bunu onaylamazsan eğer seni anlayışla karşılarım Harry, ama Yoldaşlık, Dumbledore'un sana bir görev bıraktığı izleniminde."

"Bıraktı," diye cevapladı Harry, "ve Ron ve Hermione de işin içindeler, benimle birlikte geliyorlar."

"Görevin ne olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Harry, vaktinden önce çizgiler belirmiş surata, dinç ifadesine ve grileşen saçlara baktı ve farklı bir cevap verebilmeyi diledi.

"Söyleyemem Remus, üzgünüm. Eğer Dumbledore sana söylemediyse, benim söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Lupin hayal kırıklığıyla. "Ama hala işinize yarayabilirim. Ne olduğumu ve neler yapabildiğimi biliyorsun. Sizinle gelip güvenliğinizi sağlayabilirim. Ne yapmaya çalıştığınızı söylemene gerek olmaz."

Harry tereddüt etti. Çok can alıcı bir teklifti, ama eğer Lupin sürekli onlarla birlikte olacaksa ondan gizli görevlerini nasıl saklayacaklarını hayal edemedi.

Ama Hermione kafası karışmış göründü. "Peki ya Tonks?" dedi.

"Ona ne olmuş?" dedi Lupin.

"Eh," dedi Hermione kaşlarını çatarak, "siz evlisiniz: Bizimle gelmen konusunda ne hissedecek?"

"Tonks tamamen güvende olacak," dedi Lupin. "Ebeveynlerinin evinde olacak."

Lupin'in ses tonunda garip bir şey vardı; neredeyse soğuktu. Aynı zamanda Tonks'un ebeveynlerinin evinde saklanması fikri de tuhafı; ne de olsa Yoldaşlık'ın bir üyesiydi ve Harry'nin bildiği kadarıyla olayların içinde olmayı seviyordu.

"Remus," dedi Hermione kesin olmayan bir sesle, "her şey yolunda mı...? Bilirsin... sen ve-"

"Her şey yolunda, teşekkür ederim," dedi Lupin anlamlı bir şekilde.

Hermione pembeye dönüştü. Mahçup edici ve utandırıcı başka bir duraksama oldu, sonra Lupin, hoş bir şeylerin olmadığını kabul edip kendini zorlayarak, "Tonks‘un bir bebeği olacak," dedi.

"Ah, ne kadar harika!" diye haykırdı Hermione.

"Mükemmel!" dedi Ron hevesle.

"Tebrikler," dedi Harry.

Lupin yapmacık bir şekilde gülümsedi, daha çok yüzünü buruşturmuş gibi göründü, sonra "Öyleyse... Teklifimi kabul ediyor musunuz? Üçlü, dörtlü oluyor mu? Dumbledore‘un onaylamayacağını hiç sanmıyorum, ne de olsa, beni sizin Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmeniniz olarak atadı. Ve size söylemeliyim ki, içimizden çoğunun şu ana dek karşılaşmadığı ya da hayal bile edemediği büyülerle yüzleşeceğiz."

Ron ve Hermione, Harry‘ye baktılar.

"Yalnızca- yalnızca doğrulamak istiyorum," dedi. "Tonks‘u ebeveynlerinin evine bırakıp bizimle gelmek mi istiyorsun?"

"Orada tamamen güvende olacak, ona göz kulak olacaklar," dedi Lupin. Son kez farklılığı vurgulayarak konuştu, "Harry, eminim James seninle olmamı isterdi."

"Eh," dedi Harry yavaşça, "Ben emin değilim. Şundan oldukça eminim ki, babam açıkçası neden kendi çocuğunla olmadığını bilmek isterdi."

Lupin‘in suratının rengi gitti. Mutfağın derecesi on derece düşmüş olmalıydı. Ron, gördüklerini ezberlemesi gerekirmişçesine odanın etrafına dikkatle bakınıyordu, Hermione‘nin gözleri bir Harry‘ye bir Lupin‘e doğruluyordu.

"Anlamıyorsun," dedi Lupin sonunda.

"Anlat öyleyse," dedi Harry.

Lupin yutkundu.

"Ben- Tonks‘la evlenmekle büyük bir hata yaptım. Doğru karar veremedim ve o andan itibaren pişmanım."

"Anlıyorum," dedi Harry, "öyleyse onu ve çocuğunu terk edip bizimle birlikte kaçacaksın?"

Lupin hızla ayağa kalktı: Sandalyesi geriye devrildi ve onlara o kadar büyük bir kızgınlıkla baktı ki, Harry, ilk kez onun insan suratının üzerinde kurdun gölgesini gördü.

"Karıma ve doğmamış çocuğuma neler yaptığımı anlamıyor musun? Onunla asla evlenmemeliydim, onu toplumdan dışlanmış biri yaptım!"

Lupin devirdiği sandalyeyi tekmeledi.

"Beni yalnızca Yoldaşlık içinde gördünüz, ya da Hogwarts‘ta Dumbledore‘un koruması altında! Büyücülük dünyasının çoğunluğunun benim gibi yaratıkları ne olarak gördüklerini bilmiyorsunuz! Sıkıntımı öğrendikleri zaman benimle zar zor konuşuyorlar! Ne yaptığımı görmüyor musunuz? Onun öz ailesi bile evliliğimizden tiksindi, tek kızlarının bir kurt adamla evlenmesini hangi aile ister ki? Ve çocuk-çocuk-"

Lupin saçının bir kısmını eliyle yoldu, aklını yitirmiş gibi görünüyordu.

"Benim türüm genelde üremez! Benim gibi olacak, buna inandım- kendi durumumun masum bir çocuğa geçme riskini bilerek kendimi

nasıl affedebilirim? Ve eğer, bir mucize eseri benim gibi olmazsa, sürekli utanacağı bir babası olmadan yüz kat daha iyi olacak!"

"Remus!" diye fısıldadı Hermione, gözleri yaş doluydu. "Öyle söyleme- nasıl olur da bir çocuk senden utanabilir?"

"Ah, bilmiyorum Hermione," dedi Harry. "Ben olsam oldukça utanırdım."

Harry öfkesinin nereden geldiğini bilmiyordu, ama onu ayağa kalkmaya sevk etmişti. Lupin, Harry ona vurmuş gibi göründü.

"Eğer yeni yönetim Muggle-doğumluların kötü olduğunu düşünüyorsa," dedi Harry, "Babası Yoldaşlık'ta olan yarı-kurt adamlara ne yaparlar dersin? Babam, annem ve beni korumaya çalışırken öldü ve sen, onun sana bizimle macera yaşamak için çocuğunu terk etmeni söyleyeceğini tahmin ediyorsun?"

"Nasıl- nasıl cüret edersin?" dedi Lupin. "Bu kişisel ün için bir tehlike arzusu değil- nasıl olur da böyle bir şey-"

"Bence sen biraz gözü pek hissediyorsun," dedi Harry, "Sirius'un yerini almak istiyorsun-"

"Harry, hayır!" diye yalvardı Hermione, ama o Lupin'in öfkeden kudurmuş suratına ters ters bakmayı sürdürdü.

"Buna asla inanmazdım," dedi Harry. "Bana Ruh Emiciler'le savaşmayı öğreten adam- bir korkak."

Lupin asasını o kadar hızlı çekti ki Harry, kendininkine anca ulaşmıştı; yüksek sesli bir patlama oldu ve kendini yumruk yemişçesine geriye uçarken buldu; mutfak duvarına çarpıp yere yapıştığı sırada Lupin'in pelerininin kuyruğunun kapıda kaybolduğunu gördü.

"Remus, Remus, geri dön!" diye bağırdı Hermione, ama Lupin cevap vermedi. Bir dakika sonra ön kapının çarparak kapandığını duydular.

"Harry!" diye feryat etti Hermione. "Nasıl yaparsın?"

"Kolay oldu," dedi Harry. Ayağa kalktı; kafasının duvara vurduğu kısmında bir şişlik olduğunu hissedebiliyordu. Hala öylesine kızgındı ki titriyordu.

"Bana öyle bakma!" diye patladı Hermione'ye.

"Sakın ona sıçrama!" diye hırladı Ron.

"Hayır- hayır- kavga etmemeliyiz!" dedi Hermione kendisini ikisinin arasına atarak. "Lupin'e öyle şeyler söylememeliydin," dedi Ron, Harry'ye.

"Hak etmişti," dedi Harry. Parçalanmış anılar aklına hücum ediyordu: Sirius perdenin arkasına düşüyordu; Dumbledore uzaklaştırıldı, parça parça, gökyüzündeki bir nokta; parlak yeşil ışık ve annesinin sesi, merhamet için yalvarıyor...

"Ebeveynler," dedi Harry, "zorunda kalmadıkça çocuklarını terk etmemeliler - zorunda kalmadıkça."

"Harry-" dedi Hermione, teselli etmek için elini uzatarak, ama Harry gözleri Hermione'nin yarattığı ateşte, eli savuşturdu ve uzaklaştı. Bir keresinde o şöminenin öbür tarafından konuşmuştu Lupin'le, James konusunda rahatlamak için bilgi arıyordu ve Lupin onu teselli etmişti. Şimdi Lupin'in işkence görmüş beyaz yüzü, önündeki havada yüzüyor görünüyordu. Hasta edici bir vicdan azabı dalgalanması hissetti. Ne Ron ne de Hermione konuştu, ama Harry, arkasından birbirlerine bakarak sessizce iletişim kurduklarını hissetti.

Arkasına döndü ve onları aceleyle birbirlerinden başka tarafa bakmaya çalışırken yakaladı. "Biliyorum, ona korkak dememeliydim."

"Evet, dememeliydin," dedi Ron bir kerede.

"Ama öyle davranıyor."

"Hep aynı..." dedi Hermione.

"Biliyorum," dedi Harry. "Ama eğer onun Tonks'a geri dönmesini sağlayacaksa buna değer, değil mi?"

Sesindeki yalvarışı gizleyememişti. Hermione sempatik göründü, Ron ise kararsız. Harry, babasını düşünerek ayaklarına baktı. James, Harry'yi Lupin'e söyledikleri konusunda destekler miydi yoksa, eski arkadaşına davranışı yüzünden kendi oğluna kızar mıydı?

Sessiz mutfak az önceki sahnenin şoku ve Ron ve Hermione'nin sessiz azarlamalarıyla canlanmışa benziyordu. Lupin'in getirdiği Gelecek Postası hala masanın üzerindeydi, Harry'nin kendi yüzü ön sayfadan tavana bakıyordu. Ona doğru yürüdü ve oturdu, rasgele bir sayfa açtı ve okuyormuş gibi göründü. Kelimeleri anlamıyordu, kafası hala Lupin'le olan tartışmadaydı. Gelecek Postası'nın öbür tarafında Ron ve Hermione'nin sessiz iletişimlerini sürdürdüklerinden emindi. Sesli bir şekilde sayfayı çevirdi ve Dumbledore'un ismi gözüne çarptı. Aile grubunu gösteren fotoğrafın ne anlama geldiğini anlaması için bir iki dakika geçmesi gerekti. Fotoğrafın altında şu sözcükler yazıyordu:

Dumbledore'un ailesi, soldan sağa: Albus; Percival, yeni doğmuş Ariana'yı tutuyor; Kendra ve Aberforth.

Dikkat kesildi, resmi daha iyi bir şekilde inceledi. Dumbledore‘un babası Percival, bu solmuş eski resimde bile gözlerinin parıldadığı belli olan yakışıklı bir adamdı. Bebek Ariana bir somun ekmekten birazcık daha uzundu ve görünüşünde dikkate değer bir şey yoktu. Annesi Kendra‘nın alabildiğine siyah saçları vardı, topuz yapılarak toplanmıştı. Yüzü, sanki bir heykeltıraşın elinden çıkmışçasına düzgündü. Harry, yüksek boyun yakalı ipek bir cüppe içindeki resmi görünümlü kadının koyu renkli gözlerini, yüksek elmacık kemiklerini, düz burnunu gördüğünde, ders çalışırken gördüğü Amerikan Yerlileri‘nin fotoğraflarını düşündü. Albus ve Aberforth, dantel yakalı ceketleri ve aynı omuz uzunluğunda saçlarıyla uyuşuyorlardı. Albus birkaç yaş büyük görünüyordu, onun dışında iki çocuk birbirlerinin aynıydı, tabii burada Albus gözlük takmaya başlamamıştı ve burnu henüz kırılmamıştı.

Bunu düşünmek, neredeyse kendisini hissettiğinden daha da kötü hissetmesine neden oldu, Harry okumaya başladı:

Kibirli ve kendini beğenmiş Kendra Dumbledore, kocası Percival‘ın açık bir şekilde tutuklanıp Azkaban‘da tutsak edilmesinden sonra, Mould-on-the-Wold‘de kalmaya dayanamadı. Böylelikle aileyi oturduğu yerden ayırıp, daha sonra Harry Potter‘ın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘le yaşayacağı tuhaf kaçış sahnesiyle ünlenecek Godric‘s Hollow‘a yerleşti.

Tıpkı Mould-on-the-Wold gibi, Godric‘s Hollow da çok sayıda büyücü ailesini barındırıyordu, ama Kendra hiçbirini tanımadığına göre, diğer kasabalarda yüzleşmek zorunda kaldığı, kocasının suçu hakkında soru soran meraklı insanlar azalmış olacaktı. Yeni büyücü komşularının dost olma girişimlerine tekrar tekrar ters

yanıtlar vererek, yakın zamanda ailesinin yapayalnız kalmasını garantiye aldı.

"Bir sepet dolusu ev yapımı Kazan Keki'yle hoş geldin demeye gittiğimde kapıyı suratıma çarptı," dedi Bathilda Bagshot. "Burada oldukları ilk yıl yalnızca iki erkek çocuğu gördüm. Taşındıklarından sonraki kış, ay ışığında bahçe tohumu topluyor olmasaydım bir kızları olduğunu bile bilmeyecektim, Kendra'yı Ariana'yı arka bahçeye çıkartırken gördüm. Onu sıkıca tutarak çimenliğin etrafında bir tur attırdı, sonra tekrar içeri soktu. Gördüklerimden ne çıkaracağımı bilememiştim."

Öyle görünüyor ki Kendra, Godric's Hollow'a taşınmanın Ariana'yı temelli saklamak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündü, bu muhtemelen yıllardır planladığı bir şeydi. Zamanlama çok önemliydi. Ariana görünürden kaybolduğunda hemen hemen yedi yaşındaydı ve yedinci yaş çoğu ustanın fikrine göre büyünün kendini gösterdiği yaştır, tabii eğer varsa.

Ariana'nın en ufak bir büyü yeteneği gösterdiğini hatırlayan kimse yok şu anda. Açıkça görülüyor, Kendra bir Kofti doğurduğunun utancını kabul etmektense kızının varlığını saklama kararı aldı. Ariana'nın varlığından haberdar arkadaşlardan ve komşulardan uzaklaşmak, hapis hayatı yaşamak tabii ki en kolayıydı. Ariana'nın varlığından haberdar olan az sayıda insanın bu sırrı saklamaları sağlanmıştı; buna annelerinin onlara öğrettiği abuk sabuk cevabı veren iki erkek kardeşi de dahildi: "Kız kardeşim okula gidemeyecek kadar hasta."

Gelecek Hafta: Albus Dumbledore Hogwarts‘ta - Ödülleri ve Hileleri.

Harry yanılmıştı: Okuduğu şey gerçekten de onu daha kötü yapmıştı. Tekrar fotoğrafa, görünüşe göre mutlu olan aileye baktı. Acaba doğru muydu? Nasıl öğrenebilirdi ki? Bathilda onunla konuşacak durumda olmasa bile Godric‘s Hollow‘a gitmek istiyordu; Dumbledore ve onun, ikisinin de sevdiklerini kaybettikleri yeri ziyaret etmek istiyordu. Gazetesini indirip Ron ve Hermione‘ye fikirlerini sormak üzereydi ki, bir şaklama sesi mutfakta yankılandı.

Üç gündür ilk kez Harry, Kreacher‘ı tamamen unutmuştu. İlk düşüncesi Lupin‘in tekrar odaya dönmüş olduğuydu, bir saniye sonra, Harry, sandalyesinin yanında aniden beliren çırpınışları beklemiyordu.

Harry ayağa kalktı, Kreacher kendini kurtardı ve Harry‘nin önünde eğilerek selam verdi, "Kreacher, Mundungus Fletcher hırsızıyla geri döndü, Efendi."

Mundungus ayağa kalktı ve asasını çıkardı; ama Hermione ona göre çok hızlıydı. "Expelliarmus!"

Mundungus‘un asası havada savruldu ve Hermione onu yakaladı. Gözü dönmüş Mundungus merdivenlere doğru koştu: Ron üzerine atladı ve Mundungus boğuk bir gürültüyle taş zemine çarptı.

"Ne?" diye böğürdü, kendini Ron‘dan kurtarmak için kıvranarak. "Ne yaptım ben? Peşime lanet olası bir ev cini salıyorsunuz, oyun mu oynuyorsunuz, ne yaptım ben, bırakın gideyim, bırakın gideyim yoksa-"

"Tehdit savuracak pozisyonda değilsin," dedi Harry. Elindeki gazeteyi fırlattı, mutfağı birkaç büyük adımda geçti ve artık çırpınmayı bırakmış dehşet içinde görünen Mundungus‘un yanında dizlerinin üzerine çöktü. Ron nefes nefese ayağa kalktı ve asasını kasten Mundungus‘un burnuna doğrultmuş olan Harry‘yi izledi. Mundungus leş gibi sigara ve ter kokuyordu. Saçı keçeleşmiş, cüppesi lekelenmişti.

"Kreacher hırsızı getirmedeki gecikme yüzünden özür diliyor, Efendi," diye vırakladı cin. "Fletcher yakalanmaktan nasıl kaçılacağını biliyor, saklanacak çok deliği ve yardakçısı var. Yine de, sonunda Kreacher hırsızı köşeye sıkıştırdı."

"Gerçekten iyi iş başardın, Kreacher," dedi Harry ve cin eğilerek selam verdi. "Pekala, senin için birkaç sorumuz var," dedi Harry, Mundungus‘a.

"Panikledim, tamam mı? Başından beri gelmek istemiyordum, alınma dostum ama senin için ölmeye hiç gönüllü olmamıştım ve sonra lanet olası Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen bana doğru uçarak geliyordu, kim olsa kaçardı, başından beri gelmek istemediğimi söyledim-"

"Bilgin olsun diye söylüyorum, başka hiçbirimiz buharlaşmadık," dedi Hermione.

"Eh, siz bir grup lanet olası kahramansınız o zaman, değil mi, ama ben asla kendimi öldürmeye niyetliymişim gibi davranmadım-"

"Deli Göz'ü bırakıp kaçma nedeninle ilgilenmiyoruz," dedi Harry, asasını Mundungus‘un kan çanağı gözlerine biraz daha yaklaştırarak. "Senin güvenilmez bir pislik olduğunu zaten biliyorduk."

"Öyleyse neden ev cinleri tarafından kovalanıyorum? Yoksa bu yine o kadehlerle mi alakalı? Bende hiç kalmadı, eğer kalmış olsaydı hepsini alabilirdiniz-"

"Kadehlerle de ilgili değil, ama yaklaştın," dedi Harry. "Kapa çeneni ve dinle."

Yapacak bir şey olması harika hissettirdi, küçük bir porsiyon gerçeklik talep edebilecek biri olması harikaydı. Harry şimdi asasını Mundungus'un burun köprüsüne o kadar yakın tutuyordu ki, Mundungus görüntüsünü takip edeyim derken şaşı görünüyordu.

"Evdeki değerli şeyleri temizlediğinde," diye başladı Harry, ama Mundungus yeniden böldü. "Sirius o ıvır zıvırları hiç önemsemedi-"

Hızlıca ilerleyen bir ayak sesi duyuldu, sonra bir bakır parıldaması, yankılanan bir çınlama ve ardından şiddetli bir haykırış; Kreacher Mundungus'a doğru bir koşu koparmış ve kulplu tencereyle adamın kafasına vurmuştu.

"Durdur şunu, durdur şunu, bu yaratık bir yere kapatılmalı!" diye çığlık attı Mundungus, Kreacher ağır tencereyi tekrar kaldırdığı sırada büzüşmüştü.

"Kreacher, hayır!" diye bağırdı Harry.

Kreacher'ın ince kolları hala havada tuttuğu tencerenin ağırlığı yüzünden titriyordu. "Belki yalnızca bir kere daha, Efendi Harry, şans için?"

Ron güldü.

"Bilincinin yerinde olması lazım Kreacher, ama eğer ikna edilmesi gerekirse, o şeref sana ait," dedi Harry.

"Çok teşekkür ederim, Efendi Potter," dedi Kreacher eğilip selamlayarak, kısa bir mesafe geri çekildi, büyük cansız gözleri tiksinmeyle Mundungus‘a sabitlenmişti.

"Bulabildiğin bütün değerli şeyleri alıp evi soyduğunda," diye başladı Harry yeniden, "mutfak dolabından birçok şey almışsın. Orada bir madalyon vardı." Harry‘nin ağzı aniden kurudu. Ron ve Hermione‘nin aynı derecede gergin ve heyecanlı olduklarını hissetti. "Onunla ne yaptın?"

"Neden?" diye sordu Mundungus, "Değerli bir şey mi?"

"Hala sende!" diye bağırdı Hermione.

"Hayır, değil," dedi Ron kurnazca. "Onu satarken acaba daha mı fazla para alsaydı diye düşünüyor."

"Daha fazla?" dedi Mundungus, "bu oldukça zor olurdu... onu bedavaya vermek zorunda kaldım, tamam mı? Başka seçeneğim yoktu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diagon Yolu‘nda satış yapıyordum, bir kadın bana doğru geldi, büyülü el yapımı objeleri değiş tokuş yapmak için lisansımın olup olmadığını sordu. Lanet olası işgüzar. Bana para cezası kesecekti, ama sonra madalyonla ilgilendi ve onu alıp, bu seferlik gitmeme izin vereceğini ve kendimi şanslı saymam gerektiğini söyledi.

"Kimdi o kadın?" diye sordu Harry.

"Bilmiyorum, Bakanlık cadalozunun teki."

Mundungus bir dakika boyunca iyice düşündü, kaşlarını kırıştırdı.

"Küçük kadın. Kafasında fiyonk kelebek biçiminde yapılmış bir kurdelesi vardı.” Kaşlarını çattı ve ekledi, "Kurbağaya benziyordu."

Harry asasını indirdi: Asa Mundungus‘un burnuna çarptı ve ucundan kırmızı kıvılcımlar çıkararak göz kapaklarını tutuşturdu.

"Aguamenti!" diye çığlık attı Hermione ve asasının ucundan su fışkırarak Mundungus‘u az kalsın boğuyordu.

Harry kafasını kaldırıp baktı ve Ron‘la Hermione‘nin suratlarında aynı şok ifadesini gördü. Sağ elinin arkasında yara izleri tekrar sızlamaya başladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM: SİHİR GÜÇTÜR

Ağustos yavaşça geçtiğinde, Grimmauld Meydanı‘nın ortasındaki bakımsız çimler güneşte gevrekleşene kadar pörsüdü ve sarardı. Ne On İki Numara‘nın sakinleri ne de On İki Numara'nın kendisi, civar evlerde yaşayan bir kimse tarafından görülüyordu. Grimmauld Meydanı‘nda yaşayan Muggle‘lar çoktan “On Bir” numaranın yanında “On Üç” numaranın yer almasının komik bir hata olduğunu kabullenmişlerdi.

Yine de meydan, hâlâ merak verici anormallikte olan birkaç ziyaretçi çekiyordu. Günde en az bir ya da iki insan sırf ya bu sebepten dolayı Grimmauld Meydanı‘na geliyor, ya da en azından bu sebepten gelmiş gibi görünüyor, yüzlerini “On Bir” ve “On Üç” numaralarına vererek parmaklıklara yaslanıyorlar ve iki evin birleşme noktasını izliyorlardı. Pusuya yatanlar hiç iki gün üst üste aynı değillerdi ve bununla beraber hepsinin de ortak noktasının düzgün bir kıyafetten nefret ettikleri olduğu görünüyordu. Yanlarından geçen Londralılar'ın büyük bölümü bunları eksantrik giysiler olarak görüyor ve bir bakıp geçiyor, yine de bazen bir tanesi neden bir insanın bu sıcakta bu tür bir cüppe giyebileceğini merak edip dönüp tekrar bakıyordu.

Gözetleyiciler, nöbetlerinden beklediklerini alamıyor gibiydiler. Bazen bir tanesi sanki ilginç bir şey görmüş gibi heyecanla ileri atılıyor, sonra da hayal kırıklığına uğrayarak geriye çekiliyordu. Eylül‘ün ilk gününde, meydanda her zamankinden daha çok insan pusuya yatmıştı. Yarım düzine uzun cüppeli adam sessiz ve tetikte, her

zamanki gibi “On Bir” ve “On Üç” numaralı evlere dik dik bakıyorlar, ama bekledikleri şey hâlâ yakalanması güç gözüküyordu. Akşam, haftalardır ilk defa, soğuk yağmurun beklenmedik esintisini beraberinde getirerek çöktüğünde, ilginç bir şey görmeyi bekledikleri izahsız anlardan biri meydana geldi. Suratı sargılı olan adam işaret etti ve en yakınındaki tıknaz ve solgun olan arkadaşı, ileri atılmaya kalkıştı ama bir saniye sonra rahatlayarak eski pasif vaziyetlerine döndüler. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramışlardı.

Bu esnada, Harry, az önce On İki Numara'nın salonuna girmişti. Dışarıdaki ön kapının basamaklarına cisimlendiğinde dengesini kaybetmiş ve bir anlığına dışarıda kalan dirseğinin Ölüm Yiyenler'in gözüne ilişmiş olabileceğini düşünmüştü. Ön kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak görünmezlik pelerinini çıkardı, kolunun üzerine astı ve elinde Gelecek Postası‘nın çalınmış bir nüshası, hızla kapıdan ilerleyip zemin kata giden iç karartıcı antreyi geçti.

Onu her zamanki "Severus Snape" fısıltısı karşıladı, serin rüzgâr sarmaladı ve dili bir anlığına dönmedi.

"Seni ben öldürmedim," dedi, hemen dili döndüğünde, ardından cansız lanet şekil patladığında nefesini tuttu.

"Haberlerim var ve sevinmeyeceksiniz." demek için mutfağa kadar bekledi, Mrs. Black‘in menzilinden çıktı ve toz bulutundan uzaklaştı. Mutfak tanınmayacak haldeydi. Her tarafı parlıyordu; Bakır kaplar ve tencereler parlatılmıştı; ahşap masaüstü ışıldıyordu; kadehler ve tabaklar akşam yemeğine hazır halde üst üste koyulmuş, üzerinde bir kazanın kaynadığı, keyifle yanan ateşin ışığında parıldıyordu. Her nasılsa odadaki hiç bir şey, Harry‘ye doğru koşar adım gelen, kar beyazı bir havlu giymiş, kulak kılları temiz ve yün gibi yumuşak olan ev cininden daha etkileyici halde farklı değildi. İnce göğsünde

Regulus‘un madalyonu zıplıyordu. "Lütfen ayakkabılarınızı çıkarın, Efendi Harry, ve yemekten önce ellerinizi yıkayın." diye vırakladı Kreacher, görünmezlik pelerinini aldı ve sarkık vaziyette duvardaki bir köşeye henüz yıkanmış bir kaç eski cüppenin yanına asmaya götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Ron, kaygılanmışçasına. O ve Hermione bir deste notun ve el yazısının üzerinde durmuşlar, uzun mutfak masasını dolduran haritalar çizmişlerdi, ama şimdi Harry uzun adımlarla onlara doğru geldiğinde ve gazeteyi saçılmış parşömenlerin tepesine attığında onu izlemişlerdi.

Tanıdık, çengel burunlu, siyah saçlı bir adam manşetin arkasından onlara doğru bakıyordu:

SEVERUS SNAPE HOGWARTS MÜDÜRÜ TAYİN EDİLDİ.

"Hayır!" dedi Ron ve Hermione yüksek sesle.

Hermione en hızlılarıydı; gazeteyi kaptı ve beraberindeki hikâyeyi yüksek sesle okumaya başladı.

Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'nun çoktan beridir İksir üstadı olan Severus Snape, bugün, tarihi okulun birkaç personel değişikliğinin en önemlisi olarak müdür tayin edildi. Eski 'Muggle Öğretileri' öğretmeninin istifasını müteakiben Allecto Carrows onun yerini doldururken, kardeşi Amycus 'Karanlık Sanatlara Karşı Savunma' öğretmeni olacak.

"‘En iyi büyücülük geleneklerini ve değerlerini yüceltme fırsatını içtenlikle karşılıyorum - Cinayet işlemek ve insanların kulaklarını koparmak gibi, herhalde! Snape, müdür! Snape Dumbledore‘un odasında - Merlin‘in donu!" diye feryat etti, Harry ve Ron‘un zıplamalarına neden olarak. Sıçrayarak masadan kalktı "Bir dakika içinde dönerim!" diye bağırarak odadan hızla uzaklaştı.

"Merlin‘in donu mu?" diye tekrarladı Ron, eğlenmiş görünüyordu.

"Sinirlenmiş olmalı." Gazeteyi kendine doğru çekti ve Snape makalesini dikkatle okudu.

"Diğer öğretmenler bunu kendilerine yediremezler. McGonagall ve Flitwick ve Sprout herşeyi biliyorlar, Dumbledore‘un nasıl öldüğünü biliyorlar. Snape‘i müdür olarak kabul etmezler. Ve bu Carrow‘lar kim?"

"Ölüm Yiyenler," dedi Harry. "İçeride onların resimleri var. Snape Dumbledore‘u öldürdüğü zaman kulenin tepesindelerdi, yani hepsi arkadaşlar."

"Ve," diye devam etti Harry kederle, bir sandalye çekerek, "Öteki öğretmenlerin kalmaktan başka seçenekleri olduklarını zannetmiyorum. Eğer Bakanlık ve Voldemort, Snape‘in arkasındalarsa, yapacakları seçim kalıp ders vermekle bir kaç yıl Azkaban arasında olacaktır - ve bu eğer şanslılarsa tabii. Kalıp öğrencileri korumayı deneyeceklerini zannediyorum."

Kreacher elinde koca çorba kasesiyle masaya koşuşturdu ve çorbayı eski kaselere dağıttı, dağıttığında da dişleriyle ıslık çalıyordu.

"Teşekkürler, Kreacher," dedi Harry, Snape‘in suratına bakmamak için Gelecek Postası'na bir fiske vurdu. "Hoş, en azından Snape‘in tam olarak nerede olduğunu biliyoruz."

Çorbayı kaşıklamaya başladı. Kreacher‘ın yemek pişirme kalitesi, Regulus‘un madalyonunu verdiğinden bu yana çarpıcı bir şekilde düzelmişti: Bugünkü Fransız soğanı Harry‘ye her zamankinden daha lezzetli gelmişti.

"Hâlâ bir sürü Ölüm Yiyen evi izliyor," diye anlattı Ron‘a bir yandan da yiyerek, "normalden daha fazla. Bizim okul sandıklarını dışarıya sürüyüp Hogwarts Ekspresi‘ne yollanacağımızı umuyor gibiler."

Ron saatine baktı. "Bütün gün bunu düşündüm. Altı saat önce gitti. Garip değil mi?"

Harry, zihninin içinde bir keresinde Ron‘la havadan takip ettikleri, kıpkırmızı buharlı lokomotifi görür gibi oldu, kıpkırmızı tırtıl misali tarlaların ve tepelerin arasında parıldayan lokomotif. Ginny, Neville ve Luna‘nın beraber oturduklarından emindi, belki o, Ron ve Hermione‘nin nerede olduklarını merak ediyorlar, ya da Snape‘in yeni rejimini nasıl darbeleyeceklerini tartışıyorlardı.

"Beni neredeyse içeri girerken göreceklerdi," dedi Harry. "Kötü halde en üst basamağa indim ve pelerin kaydı."

"Ben her seferinde yapıyorum. Oh, işte geldi," diye ekledi Ron. "Merlin‘in sarkık donu adına, o da ne içindi?"

"Bunu hatırladım," diye konuştu Hermione nefes nefese.

Mutfak masasından, küçük, boncuklu çantasını alana kadar yer hizasına indirdiği büyük, çerçeveli bir resim tutuyordu. Çantayı açarak, resmi içine tıktı, ve aslında minicik bir çantanın içine girmek için açıkça çok büyük olmasına rağmen, saniyeler içinde bir sürü başka şey gibi o da çantanın kaprisli derinliklerinde kaybolmuştu.

"Phineas Nigellus," diye açıkladı Hermione, çantayı her zamanki yüksek sesli, şakırtılı bir çarpmayla mutfak masasının üzerine attığında.

"Efendim?" dedi Ron, ama Harry anlamıştı. Phineas Nigellus Black'in tablo resmi, Grimmauld Meydanı'ndaki portresiyle, Hogwarts'taki müdürün odasındaki arasında yer değiştirebiliyordu: Şüphesiz şu anda Snape'in oturduğu, Dumlodore'un narin gümüş aletleri, taştan yapılma düşünseli, Seçmen Şapka ve mekân değiştirmedikçe, Gryffindor'un kılıcından oluşan koleksiyonuna başarılı bir şekilde hâkim olan kule biçimli dairesel oda.

"Snape, Phineas Nigellus'u evin içine göz atması için gönderebilirdi," diye açıkladı Hermione Ron'a, oturduğu yere geri döndüğünde. "Ama şimdi denesin bakalım, Phineas Nigellus benim ufak el çantamın içini görecektir."

"İyi fikir!" dedi Ron, etkilenmiş görünüyordu.

"Teşekkürler," diye gülümsedi Hermione, çorbasını önüne çekerek. "Harry, bugün başka neler oldu bakalım?"

"Hiç bir şey," dedi Harry. "Bakanlık girişini yedi saat boyunca izledim. Ondan bir iz yok. Babanı gördüm Ron, iyi görünüyor."

Ron bu haberi kafasını sallayarak değerlendirdi. Bakanlık'a giriş çıkışlarında Mr. Weasley ile irtibata geçmenin veya bunu denemenin çok tehlikeli olduğunu kabullenmişlerdi, çünkü her zaman başka çalışanlar tarafından kuşatılıyordu. Gergin ve tedirgin görünse bile, onu bir an olsun görmek rahatlatıcıydı.

"Babam bize her zaman, Bakanlık çalışanlarının çoğunun işlerine gitmek için Uçuç Şebekesi'ni kullandığını söylerdi." dedi Ron.

"Umbridge‘i neden görmediğimizin sebebi bu, hiç yürümedi, çok önemli birisi olduğunu düşünüyordu."

"Ve o gülünç yaşlı cadıyla, ufak askeri cüppe giyen büyücüye ne demeli?"

"Ah evet, Sihirsel Bakım‘dan biri," dedi Ron.

"Sihirsel Bakım için çalıştığını nerden biliyorsun?" diye sordu Hermione, çorba kaşığı havada asılı kalmıştı.

"Babam Sihirsel Bakım‘dan herkesin lacivert cübbe giydiğini söyledi."

"Ama bunu bize hiç anlatmadın!"

Hermione kaşığı bıraktı ve Harry içeri girdiğinde o ve Ron‘un incelemekte olduğu öndeki not ve harita destesine eğildi.

"Burada askeri cüppe hakkında bir şey yok, hiç bir şey!" dedi, hararetle sayfaları çevirerek.

"Peki, bir şey fark eder mi?"

"Ron, çok şey fark eder! Eğer Bakanlık‘a girmek istiyorsak ve davetsizce içeriye giren kişileri gözetlerken yerini tespit etmek istediklerinde kendimizi yakalatmak istemiyorsak, her küçük detay fark eder! Bu konu üzerinde tekrar tekrar durduk, yani, bize anlatmaya bile zahmet etmiyorsan bütün bu keşif gezilerinin anlamı ne ki-"

"Aman Hermione, ufak bir şey unuttum-"

"Farkındasınızdır belki, şu anda yeryüzünde bizim için Bakanlık‘tan daha tehlikeli olabilecek başka bir yer yok -"

"Bence yarın yapmalıyız," dedi Harry.

Hermione birdenbire durdu, çenesi açıktı; Ron çorbasından biraz üzerine döktü. "Yarın?‘ diye tekrarladı Hermione. "Ciddi değilsin, Harry?"

"Öyleyim," dedi Harry. "Bir ay daha Bakanlık‘ın etrafında pusuya yatsak bile, şu anda olduğumuzdan daha çok hazırlanmış olacağımızı zannetmiyorum. Ne kadar ertelersek, madalyon o kadar uzakta olur. Zaten Umbridge‘in o açılmayan şeyi çoktan fırlatıp atmış olma olasılığı yüksek."

"Tabii," dedi Ron, "eğer açmanın bir yolunu bulmadıysa ve şimdi onun sahibi o -"

"Bir şey fark ettirir mi ona, o bir numaralı şeytan,” Harry omuz silkti.

Hermione derin düşüncelere dalmış, dudağını ısırıyordu.

"Önemli olan her şeyi biliyoruz," diye devam etti Harry, Hermione‘yi hedef alarak.

"Bakanlık‘ın içinde ve dışında Cisimlenme‘yi durdurduklarını biliyoruz. Artık sadece en kıdemli Bakanlık üyelerinin Uçuç Şebekesi‘nden evleriyle bağlantıya geçmesine izin verildiğini biliyoruz, çünkü Ron iki Adı Ağza Anılmayan anlatırken duydu. Ve Umbridge‘in ofisinin nerede olduğunu kabaca biliyoruz, çünkü o sakallı korumanın arkadaşına söylediğini duydun-"

"Ben birinci katta olacağım, Dolores beni görmek istiyor," dedi Hermione hemen ezbere.

"Aynen," dedi Harry. "Ve biz bu tuhaf paralardan, ya da jetonlardan, ya da her neyse, artık ondan kullanılacağını biliyoruz, çünkü o cadıyı arkadaşından ödünç alırken gördüm -"

"Ama bizde onlardan yok!"

"Eğer plan işlerse, olacak," diye devam etti Harry sakince.

"Bilmiyorum, Harry. Bilmiyorum... Kötü gidecek korkunç derecede çok şey, şansa bırakılan o kadar güvence var ki..."

"Bir üç ay daha hazırlık yapsak da gerçekler öyle olacak," dedi Harry. "Harekete geçme zamanı."

Ron ve Hermione'nin yüzlerinden korktuklarını söyleyebilirdi, bilhassa kendinden emin değildi, ama yine de planlarını operasyona dönüştürme zamanının geldiğinden emindi.

Geçtikleri dört haftayı sırayla görünmezlik pelerinini giyerek ve Ron'un Mr. Weasley sayesinde çocukluk yıllarından beri bildiği Bakanlık'ın resmi girişini gözetleyerek geçirmişlerdi. Bakanlık çalışanlarının yollarını takip ederek onların peşine takılmışlar, konuşmalarını gizlice dinlemişler ve dikkatli bir inceleme sonunda hangisinin her gün aynı saatte yalnız başına görülebileceğini öğrenmişlerdi. Ara sıra birisinin evrak çantasından bir Gelecek Postası aşırma şansı yakalamışlardı. Yavaş yavaş da şu an Hermione'nin önünde istiflenmiş kabataslak haritaları ve notları biriktirmişlerdi.

"Tamam," dedi Ron yavaşça, "diyelim ki yarın yapıyoruz... bence bu sadece Harry ve benle olmalı."

"Oh, buna tekrar başlama!" diye iç çekti Hermione. "Bunu hallettiğimizi düşünüyordum."

"Kapı ağızlarında görünmezlik pelerininin altında oyalanmak bir yere kadar, ama bu başka Hermione." Ron parmağıyla on gün önceki Gelecek Postası'nın bir nüshasını dürttü. "Sen onların sorgulamalarına izin vermeyen Muggle doğumlular listesindesin!"

"Ve sen de şu anda Kovuk‘ta sıvaserpilden ölmek üzere olmalısın! Eğer birisinin gitmemesi gerekiyorsa o da Harry, onun kellesine on bin Galleon‘luk ödül biçildi -"

"Güzel, ben burada kalacağım," dedi Harry. "Eğer Voldemort‘u alt ederseniz bana da bildirin, tamam mı?"

Ron ve Hermione gülerken, acı Harry‘nin alnındaki yara izini vurdu.

Eli hemen oraya gitti: Hermione‘nin gözlerinin kısıldığını gördü; ve eylemi saçlarını gözlerinden çekerek sona erdirmeyi denedi.

"Aslında, eğer üçümüz gidiyorsak, ayrı ayrı buharlaşmamız gerekecek," diyordu Ron. "Artık hepimiz pelerinin altına sığmayız."

Harry‘nin yara izi gittikçe ağrılı bir hal alıyordu. Kalktı. Kreacher birden öne atıldı.

"Efendi çorbasını bitirmedi, Efendi kekikli yahniyi tercih eder mi, ya da Efendi‘nin düşkün olduğu melas turtasını?"

"Teşekkürler, Kreacher, ama bir dakika içinde dönerim -şey- lavabo."

Hermione‘nin onu şüpheli şüpheli izlemesinden vakıf, Harry, salondaki merdivenlere ve hole attı kendini, banyoya koşar adım gitti ve kapının sürgüsünü çekti. Acıyla hırıldayarak, çeşmesi ağzı açık yılan şeklinde olan siyah lavaboya kendini attı ve gözlerini kapattı.

Zifiri karanlık bir sokak boyunca kayıyordu. Her iki tarafındaki binaların uzun, ahşap üçgen çatıları vardı; zencefilli çöreklere benziyorlardı.

Birine yaklaştı, sonra kapıya yaslanan uzun parmaklı elinin beyazlığını gördü. Artan bir heyecan hissediyordu...

Kapı açıldı: Gülen bir kadın duruyordu. Yüzü Harry‘nin yüzüne bakınca asıldı, mizacı gitmişti, yerini terör almıştı...

"Gregorovitch?" dedi yüksek, soğuk ses.

Kadın kafasını salladı: Kapıyı kapatmaya uğraşıyordu. Beyaz bir el engelledi, kapıyı kapatmasına mani oldu.

"Gregorovitch‘i istiyorum."

"Er wohnt hier nicht mehr!" diye feryat etti, kafasını sallıyordu. "O burada yaşamamak! O burada yaşamamak! Onu tanımamak ben!"

Kapıyı kapatma teşebbüsünden tamamen vazgeçmiş halde, geri geri karanlık salona gitmeye başlamıştı, ve Harry ona doğru kaymaya başlamıştı, ve uzun parmaklı eli asasını çıkartmıştı. "Nerede o?"

"Das welfe ich nicht! O gitmek! Ben bilmemek, ben bilmemek!"

Asasını doğrulttu. Kadın bağırdı. İki küçük çocuk salona doğru koştular. Onları kollarıyla korumaya çalıştı. Yeşil ışık huzmesi hâkimdi -

"Harry! HARRY!"

Gözlerini açtı; yere düşmüştü. Hermione tekrar kapıya vuruyordu. "Harry, açar mısın!"

Bağırmıştı, biliyordu. Kalktı ve kapının sürgüsünü açtı; Hermione birden dengesini kaybederek içeri yuvarlandı ve şüpheli şüpheli etrafa baktı. Ron da arkasındaydı, asasını serin banyonun köşelerine yönelttiğinde heyecanı kırıldı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Hermione sert bir biçimde.

"Ne yapıyor olduğumu düşünüyorsun?" diye sordu Harry zayıf bir cüretle.

"Deli gibi bağırmıyor muydun?" dedi Ron.

"A, evet... Uyuyakalmış olmalıyım ya da -"

"Harry, lütfen zekâmızı aşağılama," dedi Hermione, derin nefesler alıyordu. "Yara izinin aşağıdayken acıdığını biliyoruz ve bembeyaz kesilmişsin."

Harry küvetin kenarına oturdu.

"İyi, az önce Voldemort‘un bir kadını öldürdüğünü gördüm. Şimdiye kadar büyük ihtimalle bütün sülalesini öldürmüştür. Ve öyle yapması gerekmiyordu. Cedric‘in durumundaydı, sadece oradaydılar..."

"Harry bunun tekrar olmasına izin vermemen gerekiyor!" diye ağladı Hermione, sesi banyoda yankılanmıştı. "Dumbledore senin Zihinbend kullanmanı istedi! Bu bağlantının kötü olduğunu anlattı - Voldemort bunu kullanabilir, Harry! Onun öldürüşlerini ve işkencelerini görmek neye yarar, ne faydası var?"

"Çünkü ne yaptığını bildiğim anlamına geliyor," dedi Harry.

"Yani onu engellemeyi denemeyeceksin bile?"

"Hermione yapamam. Zihinbend‘de kötü olduğumu biliyorsun, hiç bir zaman beceremedim."

"Hiç tam olarak demedin ki!" dedi hararetle. "Anlamıyorum, Harry - bu özel bağlantının ya da ilişkinin olmasından memnun musun ya da her- her neyse-"

Harry‘nin kalktığında ona attığı bakış yüzünden duraksadı. "Memnun mu?" dedi sessizce. "Sen memnun olur muydun?"

"Ben- hayır- özür dilerim, Harry, öyle demek istemedim -"

"Nefret ediyorum, onun benim içime girebilmesi gerçeğinden nefret ediyorum, en tehlikeli olduğu anlarda onu izlemek zorunda olduğumdan. Ama bunu kullanacağım."

"Dumbledore-"

"Dumbledore‘u unut. Bu benim seçimim, başka kimsenin değil. Onun neden Gregorovitch‘in peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

"Kim?"

"Yabancı bir asa ustası," dedi Harry. "Krum‘un asasını yapmış ve Krum onun harika olduğunu söylüyor."

"Ama sana göre," dedi Ron, "Voldemort Ollivander‘ı bir yere tıktı. Eğer bir asa ustasını yakaladıysa, ötekine neden ihtiyacı var?"

"Belki Krum‘la aynı fikirdedir, belki Gregorovitch‘in daha iyi olduğunu düşünüyordur... ya da Gregorovicth, Voldemort beni yakaladığı zaman benim asamın ne yaptığını açıklayabileceğini düşünüyordur, çünkü Ollivander bilmiyordu."

Harry, kırık, tozlu aynaya göz attı ve arkasında Ron ve Hermione‘nin birbirlerine şüpheci bakışlar attığını gördü.

"Harry, asanın ne yaptığı hakkında konuşup duruyorsun," dedi Hermione, "ama olmasını sağlayan sensin! Neden kendi gücünün sorumluluğunu almamakta bu kadar kararlısın?"

"Çünkü ben olmadığını biliyorum! Ve Voldemort da öyle, Hermione! İkimiz de gerçekten ne olduğunu biliyoruz!"

Birbirlerine baktılar, Harry, Hermione‘yi ikna edemediğini ve onun asa teorisine karşı ve kendine Voldemort‘un zihnini görme iznini

vermesine karşı savlar sıralamaya çalıştığını biliyordu. Ron onu rahatlatarak araya girdi.

"Boş ver," diye nasihat verdi ona. "Ona kalmış. Ve eğer yarın Bakanlık‘a gideceksek, planı bozmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?"

İsteksizce, diğer ikisinin anlattığı gibi, Hermione olayları akışına bıraktı, nedense Harry ilk fırsatta tekrar saldıracağından emindi. Bu arada Kreacher‘ın hepsine yahni ve melas turtası servis ettiği zemin kattaki mutfağa geri döndüler.

O gece geç saatlere kadar yatmadılar, saatler sonra planlarını tekrar tekrar gözden geçirmişler, birbirlerine kusursuz olduğunu söylemişlerdi.

Sirius‘un odasında uyuyan Harry, yatağında babası, Sirius, Lupin ve Pettigrew‘in yer aldığı eski fotoğrafa asa ışığı ile eşlik ediyor ve bir on dakika daha kendi kendine planı mırıldanıyordu. Işığı söndürdüğünde, aslında Çok Özlü İksir, Kusturan Pastiller, ya da Sihirsel Bakım Dairesi‘nin askeri cüppelerini değil, asa ustası Gregorovitch‘i ve Voldemort onu kararlı bir şekilde ararken daha ne kadar uzun süre saklı kalmayı umduğunu düşünüyordu.

Günün ağarması gece yarısını edepsiz bir hızlılıkla takip etmiş görünüyordu.

Ron‘un karşılaması "Korkunç görünüyorsun," oldu Harry‘yi uyandırmak için odaya girdiğinde.

"Uzun süredir değil," dedi Harry esneyerek.

Hermione‘yi aşağıda mutfakta buldular. Kendisine kahve ve poğaça servis ediliyordu ve Harry‘nin sınav zamanındaki yeniden gözden

geçirişle ilişkilendirdiği yüzünde hafif bir telaş ifadesi taşıyordu.

"Cüppeler," dedi kısık sesle, mevcudiyetlerini onaylayan heyecanlı bir kafa sallama hareketiyle ve boncuklu çantasına tıkıştırarak. "Çok Özlü İksir... Görünmezlik Pelerini... Kusturan Pastiller, Burun Kanatan Nugatlar, Uzatılabilen Kulaklar."

Kahvaltılarını aceleyle yuttular ve yukarı çıktılar, Kreacher da peşlerinden geliyor ve onlara döndüklerinde soğanlı börek yapma sözü veriyordu.

"Tanrı onu korusun," dedi Ron, sevgiyle, "ve düşünürsek eğer, eskiden kafasını kesip duvara asma gibi bir arzum vardı."

Son derece dikkatli bir şekilde kapı eşiğine geldiler. Puslu meydanda bekleyen birkaç şişik gözlü Ölüm Yiyen'in evi gözetlediğini gördüler. Hermione önce Ron ile cisimlendi, ardından Harry için geri döndü. Kısa süreli karanlık ve nefessiz kalmanın ardından Harry, kendini ilk planlarını yaptıkları yer olan küçücük, dar bir geçitte buldu. Büyük birkaç çöp bidonu dışında henüz kimse yoktu. İlk Bakanlık görevlileri genellikle saat 8'den önce gözükmüyorlardı.

"Pekala" dedi Hermione, saatini kontrol ederek. "Beş dakika içerisinde burada olması gerek. Ben onu Sersemlettiğimde-"

"Hermione, biliyoruz," dedi Ron sert bir şekilde. "O içeri girmeden önce kapıyı açmamız gerektiğini sanıyordum."

Hermione tiz bir çığlık attı.

"Az daha unutuyordum! Geri çekilin!"

Asasını önlerindeki asma kilide ve duvar yazılarıyla dolu kapıya doğrulttu. Kapı patırtıyla açıldı. Karanlık yolun arkasındaki koridor onlara keşif yolculuklarındaki gibi dikkatliymişçesine boş salonu

gösterdi. Hermione kapıyı kapalıymış gibi göstermek için kendine doğru çekti. "Ve şimdi," dedi diğer iki dar geçide yüzünü dönerek, "Pelerini yeniden üstümüze geçiriyoruz -"

"- ve bekliyoruz," diye tamamladı Ron, pelerini bir kuş kafesinin üstüne örtü atarmış gibi atıp Harry'ye doğru dönüp gözlerini devirerek.

Bir dakikadan daha fazla bir süre sonra, minik bir pop sesi ile küçük ağarmış saçlı bir Bakanlık cadısı onlardan bir adım uzaklığa cisimlendi. Açılan gökyüzüyle bulutun ardından kendini gösteren güneş yüzünden ani gelen ışıkla gözlerini kırpıştırdı. Hermione'nin Sersemletme Büyüsü onu göğsünden vurup yere düşürdüğü ana dek bu beklenmedik ılık havanın tadını çıkaracak çok az zamanı olmuştu.

"Aferin sana, Hermione," dedi Ron, tiyatro kapısının yanındaki çöp bidonunun yanından ortaya çıkarken, Harry görünmezlik pelerinini çıkarıyordu. Hep beraber küçük cadıyı karanlık koridordan geçirerek kulise götürdüler. Hermione cadının saçından birkaç parça keserek çantasından çıkardığı Çok Özlü İksir'in içine attı. Ron küçük cadının el çantasını altüst etti.

"Bu Mafalda Hopkirk," dedi Sihrin Uygunsuz Kullanımı Dairesi'nde olduğunu belirten yaka kartını okuyarak. "Bunları alsan iyi olur Hermione, jetonları al."

Ron cadının cüzdanından aldığı bir sürü altın renkli üstünde "U.B.K." yazan jetonları Hermione'ye verdi. Hermione, bambul otu rengine dönmüş olan Çok Özlü İksir'i içti. Birkaç saniye içinde Mafalda Hopkirk'in ikizi oldu. Mafalda'nın gözlüklerini çıkardığı gibi kendine taktı. Harry saatini kontrol etti. "Geç kalıyoruz, Mr. Sihirsel Bakım her an burada olabilir."

Gerçek Mafalda‘nın yakınındaki kapıya gittiler. Harry ve Ron üzerlerine görünmezlik pelerinini geçirdi fakat Hermione görünürde kalıp bekledi. Saniyeler sonra bir pop sesi daha duyuldu, ve küçük yaban gelinciğimsi görünümlü bir büyücü onların önünde cisimlendi. "Ah, merhaba, Mafalda!"

"Merhaba!" dedi Hermione titreyen bir sesle. "Bugün nasılsınız?"

"Doğrusunu isterseniz, pek iyi değilim," diye cevap verdi büyücü üzgünce.

Hermione ve büyücü ana yola doğru yola koyulunca, Harry ve Ron peşlerine düştü.

"Kendini kötü hissetmene üzüldüm," dedi Hermione, üzüntülerini belirten büyücüyle sert bir şekilde konuşarak. Onun caddenin başına ulaşmasını engellemek için gerekliydi.

"Buyrun, bir şeker alın."

"Ah, hayır, teşekkürler"

"Israr ediyorum!" dedi Hermine saldırgan bir tavırla şeker kesesini yüzüne doğru sallayarak. Dehşete düşmüş gibi gözüken büyücü bir tane aldı.

Etkisi aniden oldu. Pastil diline dokunduğu anda, büyücü öyle şiddetle kusmaya başladı ki Hermione‘nin kafasından kopardığı saçları fark etmedi.

"Yüce Tanrım!" dedi Hermione, büyücü yolu kusmuğa bulayınca. "Belki de bugün için izin almalısınız!"

"Hayır, hayır!" Boğuldu ve kusacak gibi oldu. Düzgün yürüyememesine rağmen devam etmeye çalıştı. "Bugün - gitmek -

zorundayım."

"Ama bu çok saçma!" dedi Hermione dehşete düşmüş gibi görünerek. "Bu durumda işe gidemezsiniz. Bence ancak St. Mungo's bu sorunu çözebilir!"

Büyücü yere kapaklandı, tekrar kalkarak kıvranarak ana caddeye yürümeye çalıştı. "Bu şekilde işe gidemezsiniz!" diye bağırdı Hermione.

En sonunda Hermione'nin sözlerini kabul etmiş gibi gözüküyordu. Tekrar doğrulmak için geri çekilmeye çalışan Hermione'ye tutundu, olduğu yerde dönüp, arkasında Ron'un adamın elinden kaptığı bir torba ve fazlaca kusmuk birikintisi bırakarak ortadan kayboldu.

"Iyy," dedi Hermione, eteğini kusmuk parçalarına değmemek için kaldırarak yürüdü. "Onu Sersemletmek daha az problem yaratırdı."

"Evet," dedi Ron büyücü çantasıyla ortaya çıkarak, "Ama yine de bence ortada bir grup bilinçsiz vücut daha fazla dikkat çekerdi. İşine çok bağlı görünüyordu, öyle değil mi? Saçı ve iksiri uzatsana."

İki dakika içinde Ron önlerinde durdu, küçük ve gelinciğimsi kokan büyücüye döndü. Büyücünün çantasından düşen deniz mavisi pelerini çıkarıp giydi.

"Garip, bugün onları giymiyordu, öyle değil mi? Ne kadar da gitmek istiyordu öyle? Her neyse, ben, burada yazılana göre Reg Cattermole'um."

"Şimdi, burada bekle," dedi Hermione, hala görünmezlik pelerininin altında olan Harry'ye, "senin için saç alıp birazdan döneceğiz."

Yaklaşık on dakika kusmuk dolu yolda Mafalda'nın arkasında saklandı ve bekledi, ama bu Harry'ye çok daha uzun geldi.

"Kim olduğunu bilmiyoruz," dedi Hermione Harry‘ye, bir sürü kıvırcık siyah saç vererek, "fakat kendisi korkunç derecede kanayan burnu yüzünden eve gitmek zorunda kaldı! İşte, oldukça uzun biri, daha büyük pelerine ihtiyacın var..."

Hermione çantasından Kreacher‘ın onlar için yıkadığı eski cüppeleri çıkardı, Harry onları giyerek iksiri içti ve değişti.

Acı verici dönüşümden sonra 180 cm boyunda birine dönüştü. Kaslı kollarına bakarak söylemek gerekirse, güçlü bir vücudu vardı. Ayrıca bir de sakalı vardı. Görünmezlik pelerinini üstüne attı ve gözlüklerini yeni cüppesinin içine koyup diğer ikisine katıldı.

"Vay canına, bu gerçekten korkutucu," dedi Ron, Harry‘ye doğru kafasını kaldırıp bakarak.

"Mafalda‘nın jetonlarından birini al," dedi Hermione Harry‘ye, "Hadi gidelim, neredeyse saat dokuz olacak."

Geçit yolundan beraber çıktılar. Elli metre uzunluğundaki kaldırımın sivri uçlu metal parmaklıklarının birinde BAYANLAR, diğerinde de BAYLAR yazıyordu.

"Birazdan görüşürüz o zaman" dedi Hermione gergince, BAYANLAR yazan yere girerken sendeledi. Harry ve Ron, sıradan görünümlü siyah-beyaz karolarla döşenmiş umumi tuvalete giriyormuş gibi görünen bir grup garip giyinişli adama katıldılar.

"Günaydın, Reg!" diye çağırdı deniz mavisi cüppeli diğer bir büyücü altın bir jetonu kabine atarak.

"Serserilik aldı başını gidiyor! Hepimizi işe bu şekilde gitmek için zorluyorlar! Kimin ortaya çıkacağını düşünüyorlar, Harry Potter‘ın mı?"

Büyücü kendi esprisine kahkahalarla güldü. Ron zorla gülümsedi. "Evet, aptalca, öyle değil mi?" dedi.

Ron ve Harry bitişik kabinlere girdiler. Harry'nin sağında ve solunda sifon çekme sesleri geliyordu. Yere çömeldi ve kabinin altındaki boşluktan aşağı baktı, bir anlığına bir çift ayağın tuvaletin içine tırmandığını gördü. Soluna baktı ve Ron'un ona göz kırparak baktığını gördü.

"Kendimizi sifon çeker gibi mi çekeceğiz?" dedi fısıldayarak.

"Görünüşe göre öyle," diye fısıldayarak yanıtladı Harry; sesi derin ve sert bir şekilde çıkmıştı. İkisi de dik durdular. Müstesna olarak aptalca bir hisle, Harry tuvalete tırmandı.

Hemen doğru şeyi yaptığını anlamıştı; suyun içinde duruyormuş gibi görünmesine rağmen, ayakkabıları, ayakları ve cüppesi kupkuru kalmaya devam etti. Yukarı uzanıp zinciri çekti ve hemen ardından büyük bir hızla kısa bir bacadan aşağı inip, Sihir Bakanlığı'ndaki şöminelerden birinde ortaya çıktı.

Hantal bir şekilde ayağa kalktı; vücudu alışkın olduğundan daha fazla yer kaplıyordu. Muazzam büyüklükteki Atriyum, Harry'nin hatırladığından daha karanlık görünüyordu. Önceden salonun ortasını kaplayan cilalı tahta zemin ve duvarlara hafifçe pırıldayan ışık benekleri gönderen, altın bir fıskiye vardı. Şimdi ise, görüntüye siyah taştan yapılma dev gibi bir heykel hâkimdi. Bu daha ziyade, korkutucuydu, çok süslü oymaları olan tahtlarında oturan, kendilerinden aşağıda kalan şöminelerden, yuvarlanarak çıkan Bakanlık çalışanlarına bakan bir cadı ve bir büyücünün heykeliydi. Heykelin alt kısmında yarım metre büyüklükte puntolarla "*SİHİR GÜÇTÜR*" kelimeleri kazınmıştı.

Harry bacaklarının arkasından sert bir darbe aldı: Daha demin, başka bir büyücü arkasındaki şömineden fırlamıştı.

"Yoldan çekilmez misin- ah, üzgünüm, Runcorn!"

Açıkça korkmuş görünen, kelleşmeye başlayan büyücü hızla uzaklaştı. Görünüşe göre Harry‘nin kılığına girdiği kişi, Runcorn, korkutucu biriydi.

"Şşşt!" dedi bir ses ve etrafına bakıp, ince, küçük bir cadı ve Sihirsel Bakım‘dan, meraklı görünen bir büyücünün, onu heykelin yanı başından el işaretleriyle yanlarına çağırdıklarını gördü. Harry onlara katılmak için hızla hareket etti.

"Sorunsuz bir şekilde geldin öyleyse?" diye fısıldadı Hermione Harry‘ye.

"Hayır, o hâlâ tuvalette sıkışmış durumda," dedi Ron.

"Ah, çok komik... Bu korkunç, değil mi?" dedi heykele gözlerini dikmiş olan Harry‘ye. "Neyin üstünde oturduklarını fark ettin mi?"

Harry daha yakından baktı ve dekoratif bir şekilde oyulmuş olduklarını düşündüğü tahtlarının aslında oyulmuş insan yığınları olduğunu fark etti: Yüzlerce çıplak erkek, kadın ve çocuk vücudu vardı, hepsi daha ziyade aptal, çirkin yüzlüydüler; güzel, cüppeli büyücülerin ağrılığını taşımak için bükülmüş ve sıkıştırılmış gibi birbirlerine yapışık biçimde duruyorlardı.

"Muggle'lar," diye fısıldadı Hermione. "Hak ettikleri yerdeler. Haydi, başlayalım."

Salonun sonundaki altın kapılara doğru giden cadı ve büyücü denizine katılıp, fırsat buldukça, gizlice etraflarına baktılar, fakat Dolores Umbridge‘in kendine özgü şekline dair bir iz göremediler.

Kapılardan geçip, bir o kadar asansöre ev sahipliği yapan, yirmi kadar altın ızgaranın önünde kuyrukların oluşmaya başladığı daha küçük bir salona girdiler. En yakınlarındaki kuyruğa ancak girmişlerdi ki bir ses, "Cattermole!" dedi.

Etraflarında döndüler. Dumbledore‘un ölümüne tanık olan Ölüm Yiyenler‘den biri onlara doğru uzun adımlarla gelmekteydi. Etraflarındaki Bakanlık çalışanları sustular, hepsi bakışlarını aşağı yöneltmişlerdi. Harry onlara doğru dalgalanarak gelen korkuyu hissedebiliyordu. Onlara doğru gelen adam kaşlarını çatmıştı, biraz hayvani yüzü, nasıl oluyorsa, ihtişamlı, oldukça geniş, epey bir altın iplikle nakışlanmış bir şekilde süslenmiş olan cüppesiyle zıtlık oluşturuyordu. Asansörlerin etrafındaki kalabalıktan birisi dalkavukça, "Günaydın, Yaxley!" diye seslendi, Yaxley onları görmezden geldi.

"Sihirsel Bakım‘dan ofisimi düzene sokması için birini talep ettim, Cattermole. Ofisimde hâlâ yağmur yağıyor."

Ron, başka biri müdahale eder umuduyla etrafına bakındı, fakat kimse konuşmadı. "Yağmur mu yağıyor... senin ofisinde? Bu- bu iyi değil, değil mi?" Ron gergin bir şekilde güldü. Yaxley‘in gözleri büyüdü. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, Cattermole, değil mi?"

Bir çift cadı kuyruktaki sıralarından çıkıp, kaçıştılar. "Hayır," dedi Ron, "hayır, tabii ki-"

"Karını sorguya çekmek için alt kata inmekte olduğumun farkına var, Cattermole. Doğrusu, o aşağıda beklerken, onun elini tutmak için yanında olmayışına oldukça şaşırdım. Şimdiden kötü bir işmiş gibi

ondan vazgeçtin, değil mi? Muhtemelen akıllıca bir seçim yapmışsın. Bir dahaki sefere emin ol ve bir safkan ile evlen."

Hermione, küçük bir korku iniltisi koyuverdi. Yaxley ona baktı. Hermione zayıf bir şekilde öksürdü ve arkasını döndü.

"Ben- ben-" diye kekeledi Ron.

"Fakat eğer benim karım Bulanık olmakla suçlanmış olsaydı," dedi Yaxley, "evleneceğim hiçbir kadının bulaşacağı türden bir pislik değil- ve eğer Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi Başkanı'nın bana bir iş yaptırması gerekseydi, önceliğimi o işi yapmak olarak değiştirirdim, Cattermole. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Ron.

"O zaman buna dikkat et, Cattermole ve eğer ofisim bir saat içinde tamamen kuru olmazsa, karının Kan Türü şu an olduğundan bile daha ağır bir şüphe altında olacak."

Önlerindeki altın ızgara takırdayarak açıldı. Açıkça Harry'nin, onun Cattermole'a yaptığı bu davranışını takdir etmesini bekleyen Yaxley, nahoş bir gülümsemeyle Harry'yi kafasıyla selamlayıp başka bir asansöre doğru yol aldı. Harry, Ron ve Hermione kendi önlerinde duran asansöre girdiler, fakat kimse onları izlemedi: Sanki bulaşıcı bir hastalığa yakalanmışlar gibi. Izgaralar bir takırtıyla kapandı ve asansör yukarı doğru hareket etmeye başladı.

"Ne yapacağım?" diye sordu hemen Ron diğer ikisine; vurgun yemiş gibi görünüyordu. "Eğer ortaya çıkmazsam, karım... Yani, Cattermole'un karısı-"

"Seninle geleceğiz, bir arada kalsak iyi olur-" diye başladı Harry, fakat Ron kafasını hararetle salladı.

"Bu delilik! O kadar çok zamanımız yok. Siz ikiniz Umbridge'i bulun, ben de gidip, Yaxley'nin ofisini halledeyim - fakat yağmuru nasıl durdurabilirim?"

"Finite Incantatem'i dene," dedi Hermione derhal, "Eğer bu bir uğursuzluk büyüsü ya da lanetse eğer, yağmuru durduracaktır; eğer değilse, Atmosfer Büyüsü'nde bir şeyler bozulmuştur ki bunu da düzeltmek daha zor olabilir, bu yüzden onun eşyalarını, geçici bir süreliğine korumak için Impervius'u deneyebilirsin -"

"Bir kez daha söyle, yavaşça -" dedi umutsuz bir şekilde ceplerinde bir tüy kalem arayan Ron, fakat tam o sırada asansör ani bir sarsıntıyla durdu. Bedensiz bir kadının sesi konuşmaya başladı, "*Dördüncü Kat, Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Denetimi Dairesi; Canavar, Varlık ve Ruh Bölümleri, Cincüce İrtibat Bürosu ve Zararlılar Danışma Bürosu,*" ve ızgaralar bir kez daha kayarak açılıp, birkaç büyücü ve asansörün tavanındaki lambanın etrafında kanat çırpan, birkaç soluk renkli kâğıt uçağı içeri aldı.

"Günaydın, Albert," dedi çalı gibi sakalları olan bir adam Harry'ye gülümseyerek. Asansör bir kez daha gıcırdayarak yukarı çıkmaya başlarken, Ron ve Hermione'ye göz attı: Hermione şimdi Ron'a, çılgınca direktifler fısıldıyordu. Büyücü Harry'ye doğru uzanıp, pis pis gülümseyerek, mırıldanmaya başladı.

"Dirk Cresswell, ha? Cincüce İrtibat'tan? İyi iş, Albert, Şimdi onun işini alacağıma son derece eminim!"

Göz kırptı, Harry de bunun kâfi gelmesini umarak, gülümsemeyle karşılık verdi. Asansör durdu; ızgaralar bir kez daha açıldı.

"*İkinci Kat, Sihirli Yasal Yaptırım Dairesi; Sihrin Uygunsuz Kullanımı Bürosu, Seherbaz Karargâhı ve Büyüceşûra İdari Hizmeleri,*" dedi

bedensiz cadının sesi.

Harry, Hermione‘nin Ron‘u hafiften ittiğini gördü, Ron asansörden aceleyle çıktı ve diğer büyücüler de onun peşinden çıkıp Harry ve Hermione‘yi yalnız başlarına bıraktı. Altın kapılar kapandığı sırada Hermione çok hızlı bir şekilde konuşmaya başladı.

"Aslında, Harry, sanırım onun peşinden gidersem daha iyi olur, Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum ve eğer yakalanırsa tüm olay-"

"*Birinci Kat, Sihir Bakanı ve Destek Personeli.*"

Altın ızgaralar iki yana kayarak tekrar açıldı. Önlerinde dört kişi durmaktaydı, onların ikisi derin bir sohbete dalmışlardı: Siyah ve altın sarısı renkte ihtişamlı bir cüppe giymiş uzun saçlı büyücü ile bodur, kurbağaya benzeyen, kısa saçının üstünde kadife bir şapkası olan, koluyla göğsü arasına bir yazı altlığını sıkıştırmış bir cadı.

-

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: MUGGLE-DOĞUMLULARI KAYIT KOMİSYONU

"Ah Mafalda," dedi Umbridge, Hermione‘ye bakarak, "Seni Travers gönderdi, değil mi?"

"Evet" dedi Hermione cılız bir sesle.

"Güzel... çok başarılı bir şekilde halledeceksin." Umbridge altın ve siyah renklere bürünmüş büyücüye, "O halde problem çözüldü Bakanım, Eğer Mafalda kayıt tutma işlemleriyle ilgilenebilirse hemen başlayabiliriz."

Elindeki bilgi tablosuna bir göz attı.

"Bugün on kişi var ve bir tanesi Bakanlık çalışanının eşi!!! Off of... hem de burada, Bakanlık'ın kalbinde." Hermione‘nin yanındaki platforma çıktı, onu Bakan'la arasındaki tartışmayı dinlemiş olan iki büyücü takip etti. "Hemen başlayacağız, Mafalda, mahkeme salonunda ihtiyacın olan her şeyi bulacaksın."

"Günaydın Albert, sen çıkmıyor muydun?"

"Evet, tabi" dedi Harry, Runcorn‘un kalın sesiyle.

Harry dışarı adımını attı ve arkasından altın ızgaraların çınlamasını duydu, arkasına bir göz attığında Hermione‘nin gergin, umutsuz ve telaşlı yüzünü, onun yanında oturan uzun boylu büyücüyü ve Umbridge‘in omuz hizasına uzanan saç fiyongunu gördü.

"Seni buraya getiren nedir Runcorn?" dedi yeni Sihir Bakanı. Siyah saçları ve sakalı yer yer gümüş rengiyle karışmıştı, çıkık alnı ve parıldayan gözlerinden Harry'den korkmuş olduğu görünüyordu.

"Birkaç şey konuşmam gerekiyordu." Harry bir an için duraksadı, "Arthur Weasley ile. Biri onun birinci katta olduğunu söylemişti."

"Ooo" dedi Pius Thickness, "Yoksa İstenmeyen ile irtibata geçerken mi yakalanmış?"

"Hayır" dedi Harry, boğazının kuruduğunu hissediyordu, "Hayır, öyle bir şey değil."

"Neyse, zaten artık an meselesi" dedi Thickness. "Bana sorarsanız, Kan Hainleri bulanıklar kadar kötü. İyi günler Runcorn."

"İyi günler Bakanım."

Harry, Thickness‘ın kalın halı ile kaplı koridordan yürüyüp gidişini izledi. Bakan görüş alanından çıktığı anda Harry, görünmezlik pelerinini kendi ağır, siyah pelerininin altından çıkardı, üzerine örttü ve koridorda ters yöne doğru yola koyuldu. Runcorn öyle uzundu ki, Harry ayaklarının görünmediğinden emin olmak için öne eğilmek zorundaydı.

Panikten midesinde kramplar hissediyordu. Harry üzerinde sahiplerinin adlarını ve ne işle uğraştıklarını belirten küçük tabelalara sahip, parlak ahşap kapıların bir biri ardına geçerken, Bakanlık'ın karmaşıklığı ve ulaşılmazlığı onu öyle zorladı ki, son dört haftadır Ron ve Hermione ile birlikte hazırladığı plan ona gülünecek derecede çocukça geldi. Bütün dikkatlerini fark edilmeden içeri girmek üzerine yoğunlaştırmışlardı. Ayrı düşerlerse ne yapacakları

konusunda bir an bile düşünmemişlerdi. Ama şimdi Hermione, büyük ihtimalle saatler sürecek olan mahkeme işleriyle meşgul, Ron, Harry‘nin kendisini aşacağına emin olduğu ve sonucunun bir kadının özgürlüğüne etki edecek olan bir büyüyü yapmak için çırpınmakta ve Harry ise işlerin ters gittiğini düşünerek üst katta dolanıp duruyordu.

Yürümeyi bıraktı, bir duvara yaslandı ve ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Sessizlik onu rahatsız etti. Ne bir heyecan, ne bir konuşma, ne de bir ayak sesi vardı. Mor halı ile kaplanmış koridorlar her yerine Muffindo büyüsü yapılmışçasına sessizdi.

Ofisi burada olmalı, diye düşündü Harry.

Umbridge‘in Mücevherlerini ofisinde saklaması hiç olası değildi, ama diğer yandan, emin olmak için aramamak çok saçma görünüyordu. Bu yüzden Harry yeniden yola koyuldu, yol boyunca sadece asık suratlı, önündeki tüy kaleme bir şeyler yazması için emirler veren bir büyücüden başkasına rastlamadı.

Harry kapıların üzerindeki isimlere dikkat ederek bir köşeyi döndü. Koridorun orta yerinde bir açıklık, ve bu açıklıkta okul sıralarından çok da farklı olmayan ama daha çok cilalı ve daha az karalanmış çalışma masalarında oturan bir grup cadı ve büyücü gördü. Onları izlemek için durdu. Hepsi asalarını uyum içerisinde sallayıp çeviriyorlardı. Ve renkli kağıt parçaları odanın her yanına uçuşuyordu. Harry bir süre sonra anladı ki işler belli bir düzenle gidiyordu. Her renkten kağıt aynı düzenle üst üste birleşip birer kitapçık oluşturuyorlardı. Harry biraz daha yaklaştı, çalışanlar her ne kadar kendilerini işlerine vermiş gibi görünseler de, yaklaşan ayak seslerini duyabileceklerinden kuşkulandı Harry. Tamamlanmış kitapçıklardan birini sessizce eline aldı ve görünmezlik pelerininin altından inceledi, pembe kapağı altın renkli bir başlıkla kaplanmıştı.

BULANIKLAR

ve Barışçıl Safkan Düzenine Zararları

Başlığın hemen altında bir gül resmi, ve gül yapraklarının arasında ise yapmacık gülümsemesiyle yabani otlarların dikenleri ve çalılarıyla boğuşan bir fotoğraf vardı. Kitapçığın üzerinde bir isim yoktu ama, resmi incelediğinde, Harry'nin sağ elinin üzerindeki yara izi sızlar gibi olmuştu. Tam bu sırada Harry'ye yakın olan geç bir cadı "Bu cadaloz kadın her gün Bulanıklar'ı sorguluyor! Ama kim bunun farkında?" dedi.

"Dikkatli ol," dedi onun hemen yanındaki cadı, etrafa hızlıca göz gezdirerek, bu arada onun yönlendirdiği kağıtlardan biri yere düştü.

"Ne olacak ki? Sihirli gözünün yanında bir de sihirli kulak mı edindi?"

Cadı, tüm çalışanların rahatça görünebildiği bir kapıya göz attı. Harry de hemen o kapıya baktı ve kapıda sıra dışı bir şey gördü. Muggle'ların ön kapılarında kullandıkları gözetleme deliğine benzer bir şey vardı. Ama bu bir delik değil, tahtaya birleştirilmiş, büyük, mavi göz bebeği olan ve çok tanıdık, Alastor Mody'ye ait gözdü.

Birkaç saniye için Harry, nerede olduğunu ve ne yaptığını hatırlayamadı. Hatta görünmez olduğunu bile unuttu. Doğruca kapıya yöneldi ve gözü incelemeye başladı. Kıpırdamıyordu, doğruca karşıya bakıyordu. Harry onun altındaki etiketi okudu.

DOLORES UMBRİDGE

KIDEMLİ BAKANLIK MÜSTEŞARI

Ve bu yazının altında ise:

MUGGLE-DOĞUMLULAR
KAYIT KOMİSYONU BAŞKANI

Harry arkasındaki çalışanlara baktı: İşleriyle meşgul olmalarına rağmen, eğer boş bir ofis kapısı önlerinde açılırsa fark etmemelerinin zor olacağını düşündü. Harry cebinden, sallanan bacakları olan, "Dikkat Dağıtıcı Patlayıcılar"ı yere yerleştirdi. Harry bir süre bekledi ve sonra, bol miktarda gürültü ve kara bir duman çıkmaya başladı. En ön sırada oturan cadı çığlık attı, sayfalar havaya uçuştu. Herkes bu olayın kaynağını ararken Harry, Umbridge'in ofisine sızıp kapıyı arkasından kapatmayı başardı.

Harry kendini zamanda geri gitmiş gibi hissetti. Oda, Umbridge'nin Hogwarts'daki odasının aynısıydı: Dantelli kumaşlar, bardak ve tabak altlıkları ve her yanı kaplayan kurutulmuş çiçekler. Duvarlarda aynı süs tabakları asılıydı. Kapının arka yerinde, gözle aynı hizada, Umbridge'in çalışanları gözlemek için kullandığı bir dürbün sistemi bulunuyordu. Harry bu alet sayesinde içeriye bir göz attı, herkes hala "Dikkat Dağıtıcı Patlayıcılar"ın etrafında toplu vaziyette duruyordu. Harry bu dürbünü kapıdan çıkardı ve ucundaki gözü ondan ayırıp cebine koydu. Sonra yüzünü odanın içine döndü, asasını kaldırdı ve "*Accio madalyon*" dedi.

Hiçbir şey olmadı. Ama zaten olmasını da ummamıştı. Umbridge mutlaka koruma ve engelleme büyülerini biliyor olmalıydı. Buna rağmen Harry, hızla onun çalışma masasına yöneldi ve çekmeceleri açmaya koyuldu. Harry, not defterleri, büyülü seloteypler, düzenlenip

dosyalanmış kağıtlar, bir kutu dolusu saç tokası buldu ama madalyondan eser yoktu.

Çalışma masasının arkasında bir dosya dolabı vardı. Harry onun içini araştırmaya koyuldu. Aynı Filtch‘in Hogwarts‘taki dosya dolabı gibi bunun da içinde bir sürü dosya ve her birinin üzerinde sahibinin adı yazılıydı. Harry neredeyse bütün dosyalara göz atmıştı ki, bir dosya onun dikkatini dağıttı. Mr. Weasley‘nin dosyası.

Harry onu çıkardı ve açtı.

<u>ARTHUR WEASLEY</u>

KAN DURUMU : *Safkan, ama kabullenemez şekilde Muggle‘lar ile bağlantılı. Zümrüdü Anka Yoldaşlığı üyesi olarak biliniyor.*

AİLESİ : *Eşi (safkan), yedi çocuğu, en genç ikisi Hogwarts‘ta.*

<u>Not</u>: En genç erkek çocuğu son zamanlarda evde, ciddi şekilde hasta, Bakanlık müfettişleri durumu onayladı.

GİZLİLİK DURUMU: *TAKİP EDİLİYOR. Bütün hareketleri görüntüleniyor. 1 Numaralı İstenmeyen (daha önce Weasley ailesi ile kalmıştı. Onlarla iletişim kurabilir.*

"Bir Numaralı İstenmeyen," diye mırıldandı Harry, ve Mr. Weasley‘nin dosyasını yerine yerleştirdi ve çekmeceyi kapattı. İstenmeyen'in kim olduğu konusunda bir fikri vardı, kafasını odanın etrafına göz atmak için çevirdiğinde, odanın karşı duvarında kendi posterini gördü. Posterdeki resminin üzerinde “*1 NUMARALI İSTENMEYEN*”

yazılmıştı. Harry postere yaklaştığında, kenarında Umbridge tarafından yazılmış bir not gördü: "*Cezalandırmak umuduyla.*"

Harry daha da sinirlendi, odadaki her yeri aradı, tabakların altlarını, çiçek vazolarının içlerini. Ama madalyondan hiçbir işaret yoktu ve bu hiç de şaşırtıcı değildi. Harry odaya son bir bakış atıyordu ki gördüğü şey yüzünden az daha kalbi yerinden fırlayacaktı. Kitaplığın üzerindeki kare şeklindeki bir aynadan Dumbledore ona bakıyordu. Harry hemen yaklaştı ve aynayı eline aldı, Ve o anda anladı ki o bir ayna değildi. Dumbledore parlak kitabın kapağından Memnuniyetle sırıtıyordu. Harry başlığı hemen fark edememişti : "*Albus Dumbledor'un Hayatı Ve Yalanları*" ve başlığın altında ise "*Armando Dippet: Usta mı yoksa Salak mı*?" yazılıydı.

Harry rasgele bir sayfa açtı ve kollarını birbirlerinin omzuna atmış gülümseyen iki büyücünün tam sayfa resmini gördü. Dumbledore daha kısa saçlı ve Ron'un Victor Krum'da görerek sinir olduğu tarzda bir bıyıkla görünüyordu. Dumbledor'un yanında sessizlik içinde gülen büyücü ise Dumbledore'un neşeli ifadesine rağmen daha vahşi görünüyordu. Altın rengindeki saçı omuzlarına doğru kıvırcıklaşıyordu. Harry onun genç Doge olup olmadığını merak etti. Ama o daha resim hakkındaki bilgiyi okuyamadan, ofisin kapısı açıldı.

Eğer kapı açıldığında Thicknese arkasına bakıyor olmasaydı, Harry'nin görünmezlik pelerinini üstüne örtecek zamanı olmayacaktı. O tam üstünü örtebildiğinde Thickness, bir hareketini görmüş olmalıydı. Çünkü bir iki saniye için Harry'nin az önce kaybolduğu yere bakakaldı. Ama daha sonra Harry'nin aceleyle yerine koyduğu kitaptaki Dumbledore'un resminin hareket ettiğini sanmış olmalıydı ki sonunda yürüyüp masaya yöneldi ve masada hazır bulunan tüy

kalem Umbridge‘e bir not yazmaya başladı. Bu arada Harry nefes almaya bile cesaret edemeden yavaşça odadan dışarı çıktı.

Kitapçık basımıyla ilgilenenler hala “*Dikkat Dağıtıcı Patlayıcılar*”ın etrafında duruyorlardı. Harry koridora çıkıp oradan uzaklaşırken bir cadının "Eminim bu şey deneysel sihirler bölümünden buraya gelmiştir. Zehirli ördeği hatırlıyor musun?"

Harry asansöre doğru yaklaşırken ihtimallerini gözden geçirdi. Madalyonun Bakanlık'ta olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Ve Umbridge kalabalık bir mahkemenin ortasında otururken madalyonu aramak faydasızdı. Şu andaki en büyük öncelikleri fark edilmeden Bakanlık'ı terk etmek ve başka bir gün tekrar denemek olmalıydı. Yapılacak ilk iş Ron‘u bulmaktı. Ve daha sonra ikisi Hermione‘yi mahkeme salonundan çıkarmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Asansör boş olarak geldi. Harry içeri girdi ve asansör alçalmaya başladığında görünmezlik pelerinini çıkardı. Müthiş bir rahatlama hissi yaşadığı anda asansör ikinci katta durdu ve sırılsıklam olmuş ve çok kızgın görünen Ron katıldı.

"Gü-günaydın" diye kekeledi, asansör tekrar harekete geçtiğinde Harry‘ye.

"Ron. Benim Harry"

"Vay canına Harry! Nasıl göründüğünü unutmuşum. Hermione neden senle birlikte değil?"

"Umbridge ile mahkeme salonuna gitmek zorunda kaldı, reddedemedi ve..."

Ama Harry bitiremeden asansör yine durdu. Kapı açıldı ve Mr. Weasley içeri girdi. Mr. Weasley, kendisinden daha yaşlı, saçı

karınca yuvasını andıracak kadar kabartılmış, sarışın bir cadı ile konuşuyordu

"Ne demek istediğini oldukça iyi anlıyorum Wakanda, ama ben de bu kadarını..."

Mr. Weasley Harry‘yi fark etti ve sustu. Mr. Weasley tarafından bu kadar nefretle bakılmak oldukça tuhaftı. Asansörün kapısı kapandı ve dördü birden yeniden aşağı doğru hareket etmeye başladılar.

"Selam Reg" dedi Mr. Weasley, Ron‘un sular damlatan cüppesine bakarak. "Eşin bugün sorgulanmıyor muydu? Eee... sana ne oldu? Neden ıslaksın?"

"Yaxley‘in ofisinde yağmur yağıyor" dedi Ron, Mr. Weasley‘nin omzuna bakarak. Harry eğer göz göze gelirlerse Mr. Weasley‘nin Ron‘u tanıyabileceğinden korktu. "Durduramadım, onlar da beni Bernie Pillsworth‘u çağırmaya gönderdiler... sanırım."

"Evet, çoğu ofiste yağmur yağıyor son günlerde" dedi Mr. Weasley. "Meterolojinx Recanto‘yu denedin mi? Bletchey için işe yaramıştı."

"Meterolojinx Recanto?" diye fısıldadı Ron. "Hayır denemedim. Sağol Ba.. yani sağ ol Arthur."

Asansör kapıları açıldı, yaşlı cadı ve karınca yuvasına benzeyen saçlı ayrıldı. Ron da hızla ayrıldı. Harry onu takip etmeye çalıştı ama Percy Weasley o sırada asansöre girmeye çalıştığı için çıkamadı. Percy elinde bir çok kağıtla asansöre girdi.

Kapılar kapanana kadar Percy, babası ile aynı asansörde olduğunu fark etmedi. Ve Mr. Weasley‘yi gördüğü an kıpkırmızı kesildi ve kapılar açıldığı anda dışarı fırladı. Harry de ikinci kez dışarı çıkmaya çalıştı ama bu sefer onu durduran Mr. Weasley‘nin koluydu.

"Bir saniye, Runcorn."

Asansör kapıları kapanıp yeniden harekete geçtiklerinde Mr. Weasley, "Duyduğuma göre Dirk Cresswell hakkında bilgiler yayıyormuşsun?

Harry, Mr. Weasley‘nin Percy ile karşılaşması yüzünden oldukça sinirli olduğunu düşündü ve kendisi için en iyisinin aptal gibi davranmak olduğuna karar verdi.

"Pardon?" dedi.

"Numara yapma Runcorn," dedi Mr. Weasley öfkeyle. "Aile ağacı hakkında yalan söyleyen büyücüyü hallettin, değil mi?"

"Ne olmuş yaptıysam," dedi Harry.

"Eh, Dirk Cresswell senden on kat daha iyi bir sihirbaz," dedi Mr. Weasley sessizce. "Ve eğer o Azkaban'dan sağ olarak çıkarsa onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Karısı, çocukları ve arkadaş-larından bahsetmiyorum bile."

"Arthur" dedi Harry. "İzlendiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir tehdit mi, Runcorn?" dedi Mr. Weasley yüksek sesle.

"Hayır" dedi Harry. "Bu bir gerçek! Her hareketini izliyorlar."

Asansör kapısı açıldı. Atrium'a gelmişlerdi. Mr. Weasley Harry‘ye iğneleyici bir bakış attı ve uzaklaştı. Harry orada kaldı, titriyordu. Runcorn'dan başka birine dönüşmüş olmayı öyle dilerdi ki... Asansör kapısı yeniden kapandı.

Harry görünmezlik pelerinini ortaya çıkarıp, üstüne örttü. Ron yağmur yağan ofislerle uğraşırken, Harry, Hermione‘yi mahkeme salonundan kurtarmayı deneyecekti. Kapı ilk açıldığında taştan bir

koridora bakıyordu. Harry hafifçe ürperdi, çünkü burası Gizem Dairesi'nin olduğu kattı.

Harry mahkeme salonuna doğru yöneldi. Aklı oraya vardığında ne yapacağını düşünmekle meşguldü. Hala birkaç “Dikkat Dağıtıcı Patlayıcı”sı vardı. Ama belki de en iyisi, kapıyı çalıp içeri Runcorn olarak girmek ve Mafalda ile konuşmak için izin istemekti. Tabii ki Harry Runcorn‘un böyle bir şey yapabileceğinden emin değildi ve yapsa bile, Hermione‘nin geri dönmeyişi onlar daha Bakanlık'tan çıkamadan bir araştırmaya yol açabilirdi.

Düşüncelere daldı, Eğer etrafta sis olmasaydı, üstünü yavaşça örten soğukluğu anlamlandıramazdı. Attığı her adımda daha da soğudu. Soğukluk adeta boğazından girip ciğerlerini yırtıyordu. Ve içinin umutsuzluk ve çaresizlikle dolduğunu hissetti...

Ruh Emiciler, diye düşündü.

Merdivenlerin sonuna gelip sağa döndüğünde korkunç bir manzara ile karşılaştı. Mahkeme salonun dışı siyah kukuletalı figürlerle kaplanmıştı. Yüzleri tamamen saklıydı. Hırıltılı nefesleri duyulabilen tek sesti. Muggle doğumlular, sorgulanmak için içeri alınıyor ve tahta sıralarda oturdukları sürece titriyorlardı. Çoğu elleri ile yüzlerini kapatmaktaydı, belki de içgüdüsel olarak kendilerini Ruh Emiciler'in aç gözlü ağızlarından korumaya çalışıyorlardı. Ailelerin ve yalnız başlarına orda bekleyenlerin önünde bir ileri bir geri hareket ediyordu Ruh Emiciler. Ve bu görüntüyü görmek, umutsuzluğu, çaresizliği, soğuğu hissetmek bir lanet gibi çöktü Harry‘nin üzerine.

“Dövüş onlarla,” dedi kendi kendine. Ama o da kendisini ele vermeden bir Patronus yaratamayacağını biliyordu. Ve bu yüzden yapabildiği kadar sessizce ilerledi. Attığı her adımda hissizlik

duygusu arttı. Ama o kendini ona ihtiyacı olan Ron ve Hermione‘yi düşünmeye zorladı.

Yüksek siyah figürlere doğru ilerlemek çok korkutucuydu. Gözleri olmayan örtülü suratları, Harry yanlarından geçerken ona döndü ve Harry onların kendisini hissettiklerinden emin oldu. Hissettiler, belki onu, belki hala umudu ve gücü olan bir insan varlığını.

Ve sonra aniden şaşırtıcı bir biçimde zindanın kapıları açıldı. İçeriden gelen çığlıklar yankılanıyordu.

"Hayır, hayır, ben yarım-kanım, size söylüyorum! Benim babam büyücüydü, araştırın, Arkie Alderton. Çok iyi bilinen bir süpürge tasarımcısıydı, araştırın, göreceksiniz, Çekin ellerinizi üzerimden! Çekin!"

"Bu son uyarı" dedi Umbridge‘in sihirle yükseltilmiş yumuşak sesi adamın sesini bastırarak. "Eğer daha fazla çırpınırsan Ruh Emici öpücüğüne mahkum edileceksin."

Adamın çığlıkları azaldı, ama hıçkırıkları koridor boyunca yankılandı. "Alın götürün onu," dedi Umbridge.

İki Ruh Emici mahkeme salonunun kapısında belirdi. Çürümüş gibi görünen elleri adamın kollarına değdiğinde adam, bayılmış gibi görünüyordu. Adamla birlikte süzülerek iki Ruh Emici çıktı.

"Sıradaki... Marry Cattermole," dedi Umbridge.

Kısa boylu bir kadın ayağa kalktı. Baştan aşağı titriyordu. Siyah saçları arkaya doğru taralı ve üzerinde sade bir cüppe vardı. Suratı neredeyse kansızdı. Ruh Emiciler'in yanından geçerken onun titrediğini gördü Harry.

Hiçbir planı olmadan, sadece kadının çaresizce yürüyüşünü seyrederken, aniden karar verip, tam salonun kapıları kapanırken içeri sızdı Harry.

Burası daha önce Harry‘nin Sihrin Uygunsuz Kullanımı için yargılandığı yer değildi. Daha küçük ama tavanı daha yüksek bir oda idi. İnsana kapana kısılmışlık hissi veriyordu.

Burada etrafa dondurucu etkilerini yayan daha fazla Ruh Emici vardı. Kürsünün arkasında Umbridge, bir yanında Yaxley, diğer yanında da Mrs. Cattermole kadar beyaz yüz ifadesiyle Hermione ile oturuyordu. Platformun hemen önünde, parlak gümüş renginde, uzun tüylü bir kedi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Harry bunun yargıçları Ruh Emiciler'in etkisinden korumak için olduğunu anladı. Ruh Emiciler davalılar için oradaydı. Davacılar için değil.

"Oturun," dedi Umbridge yumuşak, ipeksi sesiyle.

Mrs. Cattermole platformun üzerindeki sandalyeye oturduğu anda iki yanındaki zincirler onu oraya kilitledi.

"Siz Mary Elizabeth Cattermole‘sunuz değil mi?" diye sordu Umbridge. Mrs Cattermole başıyla onayladı.

"Sihirsel Bakım Dairesi‘nden Reginald Cattermole ile evli?" Mrs. Cattermole göz yaşlarına boğuldu.

"O nerede bilmiyorum, benimle burada buluşacaktı," Umbridge onu duyamazlıktan geldi.

"Maisie, Ellie ve Alfred Cattermole‘un annesi?"

Mrs. Cattermole her zamankinden daha yüksek sesle hıçkırdı. "Korkuyorlar, sanıyorlar ki bir daha eve dönemeyeceğim"

"Bağışla bizi ama Bulanıklar'ın veletleri bizde sempati uyandırmaz," diye araya girdi Yaxley.

Mrs. Cattermole‘un hıçkırıkları Harry‘nin ayak seslerini gölgeledi ve onun platformun tepesine kadar çıkabilmesini sağladı. Harry, kedi patronusu geçtiği anda sıcaklığı ve güven duygusunu hissetti. Harry Patronus'un Umbridge'e ait olduğundan emindi. Ve Patronus çok parlaktı, çünkü Umbridge orada olmaktan çok memnundu. Harry Hermione‘ye yaklaştı ama onu korkudan zıplatmaktan korktu. Umbridge ve Yaxley duymasın diye Muffindo büyüsü yapmayı düşündü ama büyüyü yaparken bile duyulabileceği için vazgeçti. O sırada Umbridge sesini Mrs. Cattermole‘a yükseltti ve Harry de Hermione‘nin kulağına "Arkandayım," diye fısıldama şansı buldu. Tahmin ettiği gibi Hermione şok oldu ve az daha mürekkep şişesini deviriyordu. Ama Yaxley ve Umbridge, Mrs. Cattermole ile ilgilendiği için fark edilmedi.

Sizden bugün Bakanlık'a geldiğinizde alınan asa." dedi Umbridge "sekiz buçuk inçlik kiraz ağacından ve bir tek boynuzlu at kuyruğu tüyü. Bu tanımı kabul ediyor musunuz?"

Mrs. Cattermole başıyla onayladı.

"Bize bu asayı hangi cadı veya büyücüden aldığınızı söyler misiniz lütfen?"

"Almak? Ben onu kimseden almadım. On bir yaşımdayken satın aldım. O beni seçti," Her zamankinden daha da fena ağladı.

Umbridge‘in çocukça gülüşü Harry‘de ona saldırma isteği uyandırdı. Mahkumla daha iyi temas kurmak için öne eğildi ve altın bir şey öne savruldu: madalyon.

Hermione bunu gördü ve küçük bir hıçkırık koyuverdi. Ama onu fark eden olmadı.

"Hayır" dedi Umbridge. "Hayır, sanmıyorum. Asa yalnızca büyücü veya cadıyı seçer. Siz bir cadı değilsiniz. Elimde size gönderilmiş teste verdiğiniz cevaplar var. Mafalda, bana gönder onları."

Umbridge küçük elini uzattı. O kadar iğrenç görünüyordu ki, Harry, onun parmakları arasında örümcek ağı görmediğine şaşırdı. Hermione‘nin elleri titriyordu. Heyecanla elindeki belgelerin arasından üzerinde Mrs. Cattermole‘un ismi olanını buldu.

"Ah, çok hoş Dolores" dedi Hermione Umbridge‘in bluzu üzerinde parlayan gerdanlığı göstererek.

"Ne?" dedi Umbridge aşağı bakarak, "Ah, evet, eski bir aile yadigarı." dedi göğüs hizasındaki madalyonu okşayarak. "S harfi Selwyn‘i temsil ediyor. Ben Selwyn soyundan geliyorum.. Aslında bağlı olmadığım birkaç safkan soy var... yazık" ve Mrs. Cattermole'un testine bakarak, yüksek sesle devam etti:

"Ailesinin mesleği : Sebzecilik."

Yaxley kahkaha attı. Ruh Emiciler hala beklemedeydiler.

Harry‘yi çileden çıkaran şey Umbridge‘in yalanlarıydı. Yasa dışı şekilde ele geçirdiği madalyonu kendi unvanını pekiştirmek için kullanıyordu. Asasını kaldırdı, artık görünmez kalmaya bile özen göstermiyordu ve büyüyü yolladı: "Sersemlet!"

Kırmızı bir ışık çaktı. Umbridge dondu ve alnı korkuluklara çarptı ve elindeki kağıtlar düştü ve gümüş kedi yok oldu. Soğuk hava onları bir fırtına gibi çarptı. Yaxley kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınırken, Harry‘nin vücutsuz kolunun kendisine dönük olduğunu

gördü. O da kendi asasını çıkarmaya çalıştı ama çok geçti : "Sersemlet!"

Yaxley yere yığılıp kaldı.

"Harry!"

"Hermione eğer burada oturup onun devam etmesine izin vereceğimi düşündüysen..."

"Harry, Mrs. Cattermole!"

Harry arkasına döndü, görünmezlik pelerinini attı. Belki Patronus yok olduğundan, belki de efendileri artık kontrolü elinde bulundurmadığından, Ruh Emiciler de kontrol dışı bir şekilde sandalyeye bağlı Mrs. Cattermole‘a doğru gidiyorlardı. Mrs. Cattermole çürümüş bir el onun çenesinden tuttuğunda korkunç bir çığlık attı.

"EXPECTO PATRONUM!"

Gümüş geyik Harry‘nin asasından fırladı ve Ruh Emiciler'i savuşturdu. Patronus geyiğin etkisi kedininkinden çok daha fazlaydı.

"Hortkuluk‘u kap" dedi Harry, Hermione‘ye. Harry, Mrs. Cattermole'un yanına gitti.

"Sen?" diye fısıldadı şaşkın bayan. "Ama.. ama Reg demişti ki, sen benim sorgulanmama sebep olanlardan biriydin!"

"Ben mi?" dedi Harry. Bir yandan zincirlerden kurtarmaya çalışıyordu.

"Eh, fikir değiştirdim. Diffindo!" Hiçbir şey olmadı. "Hermione bu zincirlerden nasıl kurtulacağım?"

"Bekle, burada bir şeyle uğraşıyorum."

"Hermione, Ruh Emiciler etrafımızı sardı."

"Biliyorum Harry, ama uyandığında madalyonun gittiğini fark ederse... yerine sahtesini koymam lazım. Bu onu kandırır, Geminio!"

Hermione koşarak yanlarına geldi. "Bir bakalım... Relashio!"

Zincirler şangırdadı ve açıldı. Mrs. Cattermole az biraz önceki kadar korkmuş görünüyordu. "Anlamıyorum" diye fısıldadı.

"Bizimle birlikte buradan kaçacaksınız" dedi Harry, onu ayağa kaldırarak. "Evinize gidin, çocuklarınızı alın, ve kaçın, terk edin ülkeyi, gerekirse kılık değiştirin. Burayı gördünüz, adil bir duruşma olması mümkün değil!"

"Harry" dedi Hermione. "Dışarıda o kadar Ruh Emici varken nasıl dışarı çıkacağız?"

"Patronuslar'la" dedi Harry, asasını hala parlayan geyiğine doğrultarak. "Yapabildiğimiz kadar yapacağız, haydi."

"Expec.. Expecto patronum," dedi Hermione. Hiçbir şey olmadı.

"Sorun yaşadığı tek büyü bu" dedi Harry, şaşkın görünen Mrs. Cattermole‘a. "Talihsizlik, gerçekten.. Hadi Hermione..."

"Expecto Patronum!"

Gümüş su samuru Hermione‘nin asasından çıktı ve geyiğe katıldı. "Hadi" dedi Harry ve Hermione ve Mrs. Cattermole‘u kapıya yöneltti.

Patronusların zindandan çıkmasıyla dışarıda bekleyenlerden şok çığlıkları yükseldi. Harry etrafına bakındı, Ruh Emiciler çekiliyorlardı.

"Hepinizin evinize gitmesine ve ailelerinizle birlikte saklanmanıza karar verilmiştir." dedi Harry bekleyen Muggle-doğumlulara. "Yurt dışına kaçın, yapabilirseniz. Yeterki Bakanlık'tan yeterince uzaklaşın.

Yeni resmi karar bunu gerektirmektedir. Şimdi, eğer Patronuslar'ı takip ederseniz, atriumdan dışarı çıkabilirsiniz"

Fark edilmeden merdivenlerden çıktılar ama asansöre yaklaştıklarında Harry telaşlanmaya başladı. Eğer artiuma yanlarında gümüş bir geyik ve su samuru ile yirmiden fazla Muggle-doğumlu olduğu için suçlanmış kişiyle çıkarlarsa, istemedikleri bir ilgiyle karşılaşacaklardı." Harry bu düşünceye kapıldığı anda asansör kapısı açıldı.

"Reg!" diye bağırdı Mrs. Cattermole ve kendini Ron‘un kollarına attı. "Runcorn beni bıraktı. O, Umbridge ve Yaxley‘ye saldırdı ve hepimize ülkeyi terk etmemizi söyledi, Bence dediğini yapmalıyız Reg. Hadi, hemen eve gidip çocukları alalım ve... Neden bu kadar ıslaksın?"

"Su" diye mırıldandı Ron kendisini uzaklaştırarak. "Harry, içeride davetsiz misafirler olduğunu biliyorlar, Umbridge‘in ofis kapısındaki delik hakkında bir şeyler duydum, ve sanırım beş dakikamız var."

Hermione‘nin Patronus'u bir pop sesiyle yok oldu. Hermione‘nin yüzü korku doluydu. "Harry, ya eğer burada kapalı kalırsak?"

"Hızlı hareket edersek kalmayız" dedi Harry. Arkasındaki sessiz gruba dönerek. "Kimlerin asası var?"

Yaklaşık yarısı asalarını kaldırdı.

"Tamam, asası olmayan herkes kendisini asası olan birine yakın tutsun. Onlar bizi durdurmadan hızlı davranmalıyız. Hadi."

Kendilerini iki asansöre ayırdılar. Harry‘nin Patronus'u onlar asansörle yükselirken gözcü olarak kaldı. "*Sekizinci kat*" dedi sakin cadı sesi "*Atrium*"

Harry başlarının belada olduğunu hemen anladı. Atrium şömineden şömineye geçişleri tıkayan insanlarla doluydu.

"Harry" diye çığlık attı Hermione "Ne yapacağız?"

"DURUN!" diye bağırdı Harry, ve Runcorn‘un güçlü sesi Atrium duvarlarında yankılandı. Şömineleri tıkamaya çalışan insanlar durdu. "Beni takip edin" diye fısıldadı Harry arkasındaki Muggle- doğumlular grubuna.

"Naber, Albert?" dedi Harry'yi daha önce şömineden çıkarken takip eden kel büyücü. Oldukça gergin görünüyordu.

"Bu grup sen çıkışı tıkamadan ayrılmalı buradan" dedi Harry, sesine olabildiğince otorite katmaya çalışarak.

Önündeki büyücü grubu birbirine baktı.

"Bize çıkışları tıkamamız ve kimseyi bırakmamamız-"

"Bana yalancı mı diyorsun?" diye Harry kükredi. "Senin aile ağacını da araştırtmamı istermisin Dirk, Creswell‘e yaptığım gibi?"

"Pardon" dedi kel büyücü, geri çekilerek." bir şey ima etmek istemedim Albert, sandım ki onlar sorgulanacaktı ve..."

"Onların kanı saf" dedi Harry Ve derin sesi yankılandı. "Çoğunuzunkinden daha saf. Şimdi çekilebilirsin." Ve Muggle- doğumluları gruplar halinde göndermeye başladı. Bakanlık büyücülerinin bir kısmı kafası karışmış, bir kısmı ise korkmuş görünüyordu. Ve sonra-

"Mary!"

Mrs. Cattermole arkasına baktı. Gerçek Reg Cattermole asansörden koşarak geldi, artık kendine gelmişti ama hala suratı solgun ve bitkin

görünüyordu.

"R..Reg?"

Bir kocasına bir Ron'a baktı ve yüksek sesle küfretti.

Kel büyücü nefesini tuttu, bir Reg'den öbürüne baktı. "Hey, neler oluyor? Bu da ne?"

"Çıkışları tıkayın! TIKAYIN!"

Yaxley asansörden fırladı ve şöminenin başındaki gruba doğru koşmaya başladı. Mrs. Cattermole gitmişti. Bu arada kel büyücü asasını kaldırmıştı, ama Harry muazzam bir yumrukla onu adeta havaya fırlattı.

"Muggle-doğumluların kaçmasına yardım ediyordu, Yaxley!" diye bağırdı Harry.

Kel büyücünün arkadaşları Ron'un Mrs. Cattermole'u çekip götürdüğü açık olan şömineyi kapatmak için karmaşa içinde çabaladılar ama başarısız oldular. Gerçek Reg Cattermole, "Benim karım! Kimdi benim karımla birlikte giden? Neler oluyor?" diye bağırırken, kafası karışmış olan Yaxley bir Harry'ye bir yumruklanmış adama baktı.

Harry, Yaxley'in kafasını çevirdiğini gördü. Ve onun gaddar yüzünde gerçeği anlamış bir ifade olduğunu anladı.

"Hadi!" diye bağırdı Harry Hermione'ye. Onu elinden tuttu ve Yaxley'in laneti Harry'nin başını sıyırıp geçerken şömineye atladılar.

Küçük bir oda şeklindeki bir tuvalette belirene kadar birkaç saniye dönüp durdular. Harry önlerindeki kapıyı savurarak açtı. Ron lavabonun yanında durmuş, Mrs. Cattermole ile güreşmekteydi.

"Reg, anlamıyorum.."

"Bırak beni, ben senin kocan değilim, Evine gitmelisin!"

Arkalarındaki odacıktan bir ses geldi, Harry etrafına bakındı, Yaxley yanı başlarında belirmişti. "HADİ GİDELİM" diye bağırdı Harry., Hermione‘yi elinden, Ron‘u ise kolundan tuttu ve yok oldular.

Karanlığın içine çekildiler, ellerini hissetmesine rağmen bir şey ters gidiyordu... Hermione‘nin elinin kaymaya başladığını hissetti.

Harry boğulmakta olduğunu düşündü. Ne nefes alabiliyordu, ne de görebiliyordu. Tek güvenebileceği şey, yavaşça kaymakta olan Ron‘un kolu ve Hermione‘nin eli idi.

Ama sonra on iki numaralı kapıyı gördü, Grimmauld Meydanı, yılanımsı kapı tokmağıyla... Ama daha bir nefes bile alamadan, bir çığlık ve mor bir ışık patlaması oldu. Hermione‘nin eli onun elini sıkıca kavradı ve yeniden her şey karardı.

-

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: HIRSIZ

Harry gözlerini açtı ve altın sarısı ile yeşillerden dolayı gözleri kamaştı; ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; tek bildiği, yaprak ve ince dal yığınının üzerinde uzanıyor olduğuydu. Zorlanarak ciğerlerine hava doldurmaya çalıştı, gözlerini kırpıştırdı ve tepesini baştan başa kaplayan yapraklar arasından süzülen göz kamaştırıcı güneş ışığını fark etti. Ve aniden yüzünün yakınına bir şey geldi. Elleri ve dirsekleri üzerinde doğruldu, küçük ve çirkin bir yaratıkla karşılaşmaya hazırlandı, ama gördüğü şey Ron'un ayağıydı. Çevresine bakınan Harry, onların ve Hermione'nin orman zemininde yalnız şekilde yattığını gördü.

Harry'nin ilk düşüncesi Yasak Orman'dı, ve bir anlığına, Hogwarts arazisinde ortaya çıkmanın ne kadar aptalca ve tehlikeli olduğunu bildiği halde, ağaçlar arasından gizlice Hagrid'in kulübesine gitme düşüncesi yüreğini hoplattı. Ama bir an sonra Ron hafifçe inledi ve Harry ona doğru emeklemeye başladı; orasının Yasak Orman olmadığını fark etti: Ağaçlar daha genç görünüyordu, daha geniş yer kaplıyordu ve zemini daha temizdi.

Hermione'yle karşılaştı, onun elleri ve dizleri de Ron'un başındaydı. Gözlerini Ron'a çevirince aklındaki her şey uçup gitti, Ron'un bütün sol tarafı kandan sırılsıklam olmuştu ve grimsi beyaz yüzü de yaprak kaplı yerde göze çarpıyordu. Çok Özlü İksir'in etkisi geçiyordu: görünüşünün yarısı Cattermole yarısı kendisiydi, yüzünde kalan azıcık renkte kaybolurken saçları gittikçe kırmızılaşıyordu.

"Ona ne oldu?"

"Kendini septirdi," dedi Hermione, parmakları Ron'un kanının en ıslak ve koyu olduğu kol kısmıyla meşguldü.

Harry izledi ve Hermione Ron'un gömleğini çıkarırken dehşete düştü. Septirmeyi hep gülünç bir şey olarak düşünmüştü; ama bu... Hermione, bıçakla temiz bir şekilde içi oyulmuş gibi büyük bir parçası eksik olan Ron'un kolunun üst kısmını açık bir şekilde ortaya yatırınca tüyleri ürperdi.

"Harry, çabuk, çantada '*Geyikotu Esansı*' diye isimlendirilmiş küçük bir şişe var.-"

"Çanta- doğru-"

Harry çabucak Hermione'nin indiği yere gitti, boncuklarla süslü minik çantayı tuttu ve elini içine soktu. Hemen, nesneler birbiri ardına eline gelmeye başladı: bir kitabın deri sırtını hissetti, bir kazağın yünlü yenini, bir ayakkabının topuğunu-

"Acele et!"

Yerden asasını aldı ve sihirli çantanın derinliklerine çevirdi. "Accio Geyikotu!"

Küçük kahverengi bir şişe çantadan fırladı; onu yakaladı ve aceleyle Hermione ve şimdi gözleri yarı yarıya kapalı, göz küresinin akı gözkapağının ardından görünen Ron'a geri götürdü.

"Bayıldı," dedi solgun görünen Hermione; artık Mafalda gibi görünmüyordu, yine de saçlarının bazı yerleri griydi. "Kapağını benim için çıkar Harry, ellerim titriyor."

Harry küçük şişenin tıkacını çevirerek çıkardı, Hermione onu aldı ve kanayan yaranın üstüne iksirden üç damla damlattı. Yeşilimsi bir duman dalgalanarak yükseldi ve dumanlar gittiğinde Harry kanamanın durduğunu gördü.

Yara şimdi birkaç günlük gibiydi; teninin açık yerine yeni bir deri gerilmişti. "Vay canına," dedi Harry.

"Bu daha güvenilir bir yöntem," dedi Hermione titreyerek. "Onu tamamen iyileştirecek sihirler var; ama yanlış yaparak daha fazla hasar meydana getirme tehlikesi varken onları denemeye cesaretim yoktu...

Zaten çok fazla kan kaybetti..."

"Ama nasıl yaralandı? Yani-" -Harry meydana gelen şeylerin ne anlam ifade ettiğini kafasından atmak için başını salladı- "neden buradayız? Grimmauld Meydanı'na döneceğimizi sanıyordum."

Hermione derin bir nefes aldı. Neredeyse ağlayacaktı.

"Harry, oraya dönebileceğimizi sanmıyorum."

"Ne demek-?"

"Cisimlenirken Yaxley beni yakaladı ve ondan kurtulamadım, çok güçlüydü ve biz Grimmauld Meydanı'na vardığımızda hala beni tutuyordu, sonra- eh, kapıyı görmüş ve bizim orada durduğumuzu düşünmüş olmalı, böylece o elini gevşetti, ben de ondan kurtuldum ve onun yerine bizi buraya getirdim!"

"Ama o zaman, o nerede? Bekle... Grimmauld Meydanı'nda diyor olamazsın? Oraya giremez ki!" Hermione başını öne eğerken gözleri yaşlardan dolayı parlıyordu.

"Harry. Sanırım girebilir. Ben- ben onu Tiksinti Uğursuzluk Büyüsü ile gitmeye zorladım, ama onu çoktan Fidelius sihrinin koruması altına almıştım. Dumbledore öldüğünden beri, biz Sır-Tutucuyduk, yani ona böylece sırrı vermiş oldum, değil mi?"

Kendini kandırmanın bir anlamı yoktu; Harry onun haklı olduğuna emindi. Bu ciddi bir felaketti. Eğer Yaxley artık eve girebiliyorsa, onların geri dönmelerinin imkanı yoktu. Şimdi bile, diğer Ölüm Yiyenler'i buharlaşmayla oraya getiriyor olabilirdi. Ümitsiz ve kasvetli bir şekilde evin onların tek güvenli sığınakları olduğunu düşündü: neredeyse Kreacher daha mutlu ve arkadaş canlısıydı, orası evleri gibi olmuştu. Yiyecek hakkında bir şey yapamamanın verdiği üzüntüyle; Kreacher'ın, Harry, Ron ve Hermione'nin asla yemeyeceği bir çeşit biftek ve böbrekli tart ile uğraştığını hayal etti.

"Harry, özür dilerim, çok üzgünüm!"

"Saçmalama, bu senin hatan değildi! Eğer suçlanacak biri varsa, o da benim..."

Harry elini cebine sokarak Deli-Göz'ün sihirli gözünü çıkardı. Hermione irkildi, dehşete düşmüş gibiydi.

"Umbridge bunu ofis kapısının üstüne insanları gözetlemek için yapıştırmıştı. Bunu orada bırakamazdım... ama bu orada davetsiz misafirlerin olduğunu nasıl bildiklerini açıklıyor."

Hermione cevaplayamadan Ron inledi ve gözlerini açtı. Yüzü hala griydi ve terden parlıyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı Hermione.

"Berbat," dedi Ron çatlak bir sesle, yaralı kolunu hissedince irkildi. "Neredeyiz?"

"Quidditch Dünya Kupası'nın olduğu ağaçlığın oradayız," dedi Hermione. "Gizlice saklanabileceğimiz bir yer diye düşünmüştüm,hem burası-"

"-ilk düşündüğün yerdi." Harry onun için cümlesini tamamladı boş olan orman arazisine göz gezdirerek. Harry en son Hermione'nin ilk düşündüğü yere cisimlendikleri zamanı -Ölüm Yiyenler'in onları nasıl dakikalar içinde bulduklarını- hatırlamaktan kendini alıkoyamadı. Bu Zihnefend miydi? Voldemort ve müritleri şu anda da Hermione'nin onları getirdiği yeri biliyorlar mıydı?

"Sence hareket etmeli miyiz?" diye sordu Ron Harry'ye; ve Harry, Ron'un yüzündeki ifadeden onunla aynı şeyi düşündüğünü anladı.

"Bilmiyorum."

Ron hala solgun ve ıslak görünüyordu. Kalkarak dik oturma girişiminde bulunamayacak kadar zayıf gibiydi. Onu hareket ettirme düşüncesi gözünü korkuttu.

"Şimdilik burada kalalım," dedi Harry.

Hermione rahatlamış görünerek ayağa fırladı. "Nereye?" diye sordu Ron.

"Eğer burada kalacaksak etrafa koruma sihri yapmam gerekiyor," diye yanıtladı ve asasını kaldırarak, Ron ve Harry'nin etrafında, sihirli sözleri mırıldanırken, geniş bir daire çizerek dolandı. Harry çevrelerindeki havadan biraz rahatsızlık duydu: Hermione sihirle çevrelerine sıcak bir sis bulutu yapmış gibiydi.

"Salvio Hexia... Protego Totalum... Repello Muggletum... Muffliato... Çadırı çıkarabilirsin, Harry..."

"Çadır?"

"Çantanın içinde!"

"Çanta... tabii," dedi Harry.

Bir kez daha elini içine daldırma zahmetine girmedi, başka bir Çağırma Büyüsü kullandı. Çadır; çadır bezi, ip ve kazıklardan oluşan bir yumağın içinden fırladı. Harry onun, biraz da kedi kokusundan dolayı, onların Quidditch Dünya Kupası'nın olduğu gece uyudukları çadır olduğunu fark etti.

"Ben bunun Bakanlık'taki Perkins denilen adama ait olduğunu sanıyordum?" diye sordu, çadırın çivilerini çıkarmaya başlayarak.

"Anlaşılan geri istemedi, bel ağrısı çok kötüydü," dedi Hermione, şimdi asasıyla birkaç sekiz-rakamı çiziyordu, "böylece Ron'un babası bizim alabileceğimizi söyledi. Erecto!" diye ekledi, asasını şekilsiz çadır yığınına doğrultarak, bir anda ağır çekimde, elleri çadır kancasında olan Harry'den sıyrılarak havada tamamen kuruldu, ardından son bir patırtıyla, kalın bir halatın ucundan yere kondu.

"Cave Imunicium," diye bitirdi Hermione, elini gökyüzüne doğru sallayarak. "Yapabildiğimin en iyisi bu. En azından onların geldiğini bilmeliyiz. Yalnız bunun bizi Vol-"

"O ismi söyleme!" diye sert bir sesle sözünü kesti Ron. Harry ve Hermione birbirlerine baktılar.

"Özür dilerim," dedi, inleyerek, onlara bakmak için kendini yukarı çekti, "ama sanki bir- bir uğursuzluk varmış gibi. O'nu Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen diye çağıramaz mıyız- lütfen?"

"Dumbledore isimden korkmanın-" diye başladı Harry.

"Dostum, belki fark etmedin ama Dumbledore'un Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i ismiyle çağırması sonunda onu daha iyi yapmadı," diye

geriye döndü Ron. "Yalnızca- yalnızca Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e biraz saygı göster, tamam mı?"

"Saygı?" diye tekrarladı Harry ama Hermione ona uyaran bir bakış attı; anlaşılan Ron ile o zayıf bir haldeyken kavga etmeyecekti.

Harry ve Hermione Ron'u çadırın girişine yarı taşıyarak yarı sürükleyerek getirdi. İçerisi aynı Harry'nin hatırladığı gibiydi: banyosu ve ufak mutfağıyla küçük bir daire. Eski bir koltuğa doğru seğirtti ve Ron'u dikkatlice ranzanın alt katındaki yatağın üstüne bıraktı. Bu kısa yolculuk Ron'u daha da beyazlaştırmıştı ve onu yatağa yerleştirirken gözlerini yeniden kapadı ve bir süre konuşmadı.

"Ben çay yapayım," dedi Hermione nefes nefese, çantasının derinliklerinden kupa ve çaydanlığı çıkarıp mutfağa yönelirken. Harry sıcak içkiyi Deli-Göz'ün öldüğü gece içtiği içki kadar rahatlatıcı buldu; göğsündeki korkuyu azaltıyor gibiydi. Birkaç dakika sonra Ron sessizliği bozdu.

"Cattermole'lara ne oldu dersiniz?"

"Şansları varsa kaçabilmişlerdir," dedi Hermione, kupasını sıkıca kavrayarak. "Mr. Cattermole onun hakkında bir şeylerden endişelenseydi, Mrs. Cattermole'u Yanı-Sıra-Cisimlenme ile taşıyabilir ve çocuklarıyla şu anda şehri terkediyor olurlardı. Harry'nin ona yapmasını söylediği şey buydu."

"Vay canına, umarım kaçmışlardır," dedi Ron arkasındaki yastıklara yaslanarak. Çay iyi gelmiş gibiydi; rengi geri dönüyordu. "Reg Cattermole, ben onun kılığındayken herkesin benimle konuşma biçiminden bana o kadar zeki gelmemişti. Tanrım, umarım başarmışlardır... Eğer bizim yüzümüzden Azkaban'a girerlerse..."

Harry Hermione'ye baktı ve sormak istediği soru- Mrs. Cattermoe'un asasının olmayışının, kocasının yanında cisimlenmesini engelleyip engellemeyeceği- boğazına takıldı. Hermione Ron‘un Cattermole'larla ilgili kaygılanmasını izliyordu ve öyle bir ifadesi vardı ki, Harry kızın Ronu‘u öpecekmiş gibi durduğu izlenimine kapılarak şaşırdı.

"Pekala, onu aldın mı?" diye sordu Harry, kendisinin de orada olduğunu anımsatırcasına.

"Ne- neyi aldım mı?" diyerek yavaşça başladı.

"Biz bütün bunları ne için yaptık? Madalyon! Madalyon nerede?"

"Aldın mı yani?" diye bağırdı Ron, yastığının üstünde biraz daha doğrularak. "Hiç kimse bana bir şey söylemedi! En azından bahsedebilirdiniz!"

"Ölüm Yiyenler bizi öldürmesin diye kaçıyorduk, değil mi?" dedi Hermione. "İşte." Ve elbisesinin cebinden madalyonu çıkarıp Ron'a verdi.

Bir tavuk yumurtası büyüklüğündeydi. Gösterişli bir S harfi, bir çok küçük yeşil taşla işlenmişti, çadırın tepesinden yayılarak gelen ışıktan dolayı donuk bir şekilde parıldıyordu.

"Kreacher alana kadar birisinin onu yok etmiş olabileceği ihtimali yok mu?" dedi Ron umutla. "Yani, hala Hortkuluk olduğuna emin miyiz?"

"Öyle olmalı," dedi Hermione, madalyonu geri alıp yakından bakarak. "sihirsel olarak yok edilseydi hasara dair bir iz olurdu."

Madalyonu Harry'ye verdi, Harry de onu parmaklarının arasında döndürdü. Mükemmel görünüyordu, hiç bozulmamıştı. Günlüğün

ezilmiş kalıntısını ve Dumbledore'un yok ettiği yüzüğün içindeki taşın nasıl yarılarak açıldığını hatırladı.

"Sanırım Kreacher haklı," dedi Harry. "Bu şeyi yok etmeden önce nasıl açacağımızı bulmamız gerek."

Harry konuşurken aniden elinde tuttuğu şeyin, altın kapıların arkasında neyin yaşadığının farkına vardı. Bunu bulmak için harcadıkları tüm çabaya rağmen, onu elinden fırlatıp atmaya dair kuvvetli bir dürtü hissetti. Kendine gelerek madalyonu parmaklarıyla aralamaya çalıştı, sonra Hermione Regulus'un yatak odasının kapısında kullandığı büyüyü yaptı. İkisi de işe yaramadı. Madalyonu, ellerinden gelenin en iyisini yapan Ron ve Hermione'ye geri verdi; ama madalyonu açmada onun başardığından daha fazlasını başaramadılar.

"Siz de hissedebiliyor musunuz?" diye sordu Ron sessizce, madalyonu parmakları arasında sıkıca tutarken.

"Ne demek istiyorsun?"

Ron Hortkuluk'u Harry'ye verdi. Bir kaç saniye sonra Harry, Ron'un ne demek istediğini anladığını düşündü. Bu hissettiği kendi damarlarında atan nabzı mıydı; yoksa madalyonun içinde atan, küçük metal bir kalp gibi bir şey miydi?

"Bunu ne yapacağız?" diye sordu Hermione.

"Nasıl yok edeceğimizi bulana kadar güvenli bir yerde tutmalıyız." diye yanıtladı Harry ve zinciri kendi boynuna asmak, madalyonu Hagrid'in verdiği göğsünde duran kesenin yanına, bluzunun içine koymak için küçük bir istek duydu.

"Bence çadırın dışında nöbetleşe bir şekilde saklayabiliriz," diye ekledi Hermione'ye, kalkıp gerinerek. "Ayrıca yiyecek hakkında da düşünmemiz gerek. Sen burada kalıyorsun," diye ekledi sertçe, Ron doğrulmaya yeltenip berbat bir yeşil renge dönünce.

Hermione'nin Harry'ye doğum gününde verdiği, çadırdaki masanın üzerine dikkatlice kurulmuş Sinsioskop ile birlikte Harry ve Hermione, günlerinin geri kalanını etrafı gözetleyerek geçirdiler. Ama Sinsioskop bütün bir gün boyunca hiç kımıldamadan sessizliğini korudu ve tek tük görülen kuş ve sincapların dışında; Hermione'nin çevrelerine yaptığı koruma ve Muggle-karşıtı büyülerinden ya da insanların çok nadir bu yola girmeye cesaret ettiklerinden dolayı ormandaki kendi alanları ıssız kaldı. Akşam da bir şey değişmedi; Harry saat 10'da Hermione'yle yerlerini değiştirirken asasının ışığını yaktı ve ıssız alana baktı; koruma alanının dışında, yıldızlı gökyüzünden görülen parçada, çok yükseklerde kanat çırpan yarasalar dışında görünür hiçbir şeyle karşılaşmadı.

Şimdi kendisini aç ve sersemlemiş hissediyordu. Hermione bu gece Grimmauld Meydanı'na döneceklerini varsayarak sihirli çantaya hiç yiyecek koymamıştı, yani Hermione'nin en yakındaki ağaçlar arasında toplayıp çaydanlıkta pişireceği yabani mantarlardan başka yiyecek bir şeyleri yoktu. Ron birkaç tane ağzına attıktan sonra midesi bulanarak kendi porsiyonunu öne itti, Harry ise yalnızca Hermione'nin duygularını incitmemek için onun gibi yapmadı.

Etraftaki sessizliği çerçöpün parçalanmasına benzeyen garip bir hışırtı böldü: Harry bunun insanlardan çok hayvanların yapmış olabileceğini düşündü, yine de asasını sıkıca kavradı. İçinde bir yerler, lastiğimsi mantarların da yardımıyla çok rahatsızdı, tedirginlikle sızlıyordu.

Eğer Hortkuluk'u çalmayı başarabilirlerse mutlu hissedeceğini sanmıştı, ama öyle olmamıştı; asasının ufak bir kısmı yanarken, oturup kanalığa baktığında tüm hissettiği, daha sonra ne olacağıyla ilgili endişelerdi. Bu noktaya varabilmek için haftalardır, aylardır, hatta belki yıllardır çabalamasına rağmen, şimdi anca bu yolun yarısına zorlukla gelmiş, şimdi bu çabanın arkası kesilmişti.

Dışarıda bir yerlerde başka Hortkuluklar vardı; ama nerede olabileceklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Tam olarak ne olduklarını bile bilmiyordu. Bu arada buldukları bir tanesini de nasıl yok edecekleri konusunda yenilgiye uğramış gibiydi, Hortkuluk şu anda göğsünün bir parçası üstünde duruyordu. İlginç olanı, onun vücudunun ısısını emiyordu, cildinin üstünde buzlu suya batırılmış gibi soğuk bir şekilde duruyordu. Harry düşündüğünde, ya da belki hayaldi, kendisininkinin yanı sıra; küçük, düzensiz kalp seslerini duyuyordu.

Karanlıkta öylece otururken tanımlayamayacağı bir önsezi hissetti. Ona direnmeye, uzaklaştırmaya çalıştı, ama o acımasızca gelmişti bile; Diğeri varlığını sürdürürken ikisi de yaşayamaz. Ron ve Hermione, arkasında çadırın içinde sessizce konuşuyorlardı, isterlerse çekip gidebilirlerdi: Ama o gidemezdi. Ve Harry orada oturup kendi korkusunun ve bitkinliğinin üstesinden gelmeye çalışırken, Hortkuluk göğsünün üstünde geride bıraktığı zamanı gösterir gibi tik-taklıyordu... Bu çok aptalca, dedi kendi kendine, düşünme bunu...

Yara izi yine karıncalanmaya başlamıştı. Harry'nin korkusu, böyle şeyler düşünürek onları başka kanala yönlendirmeye çalışıyor olabileceğiydi. Onların eve dönmesini umarken Yaxley'yi bulan zavallı Kreacher'ı düşündü. Acaba cin sessiz kalacak mıydı, yoksa

Ölüm Yiyenler'e bildiği her şeyi anlatacak mıydı? Geçen ay içinde ona karşı gerçekten değişmiş olduğuna inanmak istedi, daha vefakar olduğuna; ama ne olacağını kim bilebilirdi? Ya Ölüm Yiyenler cine eziyet ederlerse? Hastalıklı derecede görüntüler Harry'nin kafasından geçti ve o, bunları da uzaklaştırmaya çalıştı, Kreacher için yapabileceği bir şey yoktu. O ve Hermione onu çağırmama konusunda anlaşmışlardı; ya Bakanlık'tan biri de gelirse? Belki de onlar, Yaxley'yi Hermione'nin elbisesinin kenarıyla Grimmauld Meydanı'na götürüşlerinden farklı olarak, buharlaşan cinleri takip edemezlerdi.

Harry'nin yara izi şimdi yanıyordu. Bilmedikleri çok fazla şey olduğunu düşündü: Lupin karşılaşmadıkları ve hayal edemeyecekleri sihirler konusunda haklıydı. Neden Dumbledore daha fazlasını açıklamamıştı? Zamanları olacağını, yıllarca, hatta arkadaşı Nicolas Flamel gibi yüzyıllarca yaşayacağını mı düşünmüştü? Eğer öyleyse, yanılmıştı... Snape... Snape, kulenin tepesinde onu vuran, uyuyan yılandı...

Ve Dumbledore düştü... düştü... "Onu bana ver, Gregorovitch."

Harry'nin sesi yüksek, temiz ve soğuktu, asası uzun beyaz parmakları tarafından tutuluyordu. Asa doğrultulmuş olan adam, onu tutan ipler olmadığı halde baş aşağı havadaydı, öylece sallanıyordu, Harry'le aynı yükseklikte, görünmez ve esrarengiz bir biçimde bağlanmıştı, kolları ve bacakları kendisine yapışık, başına hücum eden kandan dolayı kıpkırmızıydı. Bembeyaz saçları ve kalın, gür bir sakalı vardı: iple bağlı bir Noel Baba.

"Ona sahip değilim, artık bende değil! Uzun yıllar önce benden çalındı!"

"Lord Voldemort'a yalan söyleme, Gregorovitch. O bilir... O her şeyi bilir."

Asılı adamın gözbebekleri korkuyla büyüdü, ve daha da büyüyor gibiydiler, daha ve daha büyük, ta ki karanlığı Harry'yi yutana dek-

Ve şimdi Harry, daha şişman bir Gregorovitch‘in uyanmasıyla, yukarı tuttuğu fenerin izinde karanlık bir koridorda hızla ilerliyordu: Gregorovitch aceleyle yolun sonundaki odaya girdi ve feneri atölyeye benzeyen bir yeri aydınlattı; zımparalanmış odunlar ve sallanan ışığın altında parıldayan altınlar, ve orada koca bir kuş gibi pencere çıkıntısına tünemiş, altın saçlı genç bir adam vardı. Yarım saniye sonra fenerin ışığı onu aydınlattı, Harry keyifli bir yakışıklı surat gördü, sonra ziyaretçi asasıyla Sersemletme Büyüsü yaptı ve çığlık atar gibi gülerek arkasındaki pencereden atladı.

Ve Harry bu koca, tünel misali gözbebeğinden çıktı ve Gregorovitch'in yüzü dehşetten çarpıldı. "Hırsız kimdi, Gregorovitch? dedi yüksek, soğuk bir ses.

"Bilmiyorum, hiç bilmiyorum, genç bir adam - hayır - lütfen - LÜTFEN!" Çığlık sürdü ve sürdü ve sonra yeşil bir ışık-

"Harry!"

Gözlerini açtı, nefes nefeseydi, yara izi zonkluyordu. Çadırın yanında kendinden geçmişti, aşağı doğru kaymıştı ve yere uzanmıştı. Kafasını kaldırıp, dalların arasından azıcık görünen gökyüzünü gür saçlarıyla kapatan Hermione'ye baktı.

"Rüya," dedi, çabucak doğrularak ve çabucak Hermione'nin ters bakışlarına masum bakışlarla karşılık verme girişiminde bulundu. "İçim geçmiş olmalı, özür dilerim."

"Yara izin olduğunu biliyorum! Bunu yüzündeki bakıştan söyleyebilirim! Sen Vol-"

"Onun ismini söyleme!" çadırın derinliklerinden Ron'un kızgın sesi duyuldu.

"Peki," diye karşılık verdi Hermione. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in zihnine bakıyordun, o zaman!"

"Olmasını ben istemedim!" dedi Harry. "Yalnızca rüyaydı! Ne hakkında rüya gördüğünü kontrol edebilir misin, Hermione?"

"Zihindendi öğrenmeyi kabul edersen!"

Ama Harry söylenenlerle ilgilenmiyordu; ne gördüğü hakkında tartışmak istiyordu.

"Gregorovitch'i bulmuştu, Hermione, ve sanırım onu öldürdü; ama onu öldürmeden önce Gregorovitch'in zihnini okudu ve ben-"

"Eğer uyuyup kalacak kadar yorgunsan bence nöbeti ben devralmalıyım," dedi Hermione soğukça.

"Nöbetimi bitirebilirim!"

"Hayır, sen yorgunsun. Git ve uzan."

İnatçı bir biçimde çadırın girişine çöktü. Harry, kızgındı ama kavgadan uzak durmak için içeri daldı.

Ron'un hala solgun olan yüzü alçak yataktan uzanıyordu; Harry üst katına tırmandı ve karanlık çadırın tavanına baktı. Birkaç dakika sonra Ron, Hermione'ninki kadar alçak sesle konuştu.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen ne yapıyor?”

Harry her ayrıntıyı hatırlamak için büyük bir çaba sarf ederek gözlerini sıkıca kapattı, sonra karanlığın içine fısıldadı.

"Gregorovitch'i buldu. Onu bağlamıştı, ona işkence ediyordu."

"Peki Gregorovitch bağlıysa nasıl ona yeni bir asa yapacak?"

"Bilmiyorum... Garip, değil mi?"

Harry gözlerini kapattı, tüm gördükleri ve duyduklarını düşündü. Ne kadar çok anımsamaya çalışırsa o kadar az şeyin farkına varıyordu... Voldemort, Harry'nin asasıyla ilgili bir şey söylememişti, asaların bağlanmasıyla ilgili de, Harry'yi yenebileceği kadar güçlü bir asayı Gregorovitch'in yapmasıyla ilgili bir şey de...

"Gregorovitch'ten bir şey istiyordu," dedi Harry, gözleri hala sıkıca kapalı. "Nerede olduğunu sordu; ama Gregorovitch ondan çalındığını söyledi... ve sonra... sonra..."

Nasıl, Voldemort olarak, Gregorovitch'in gözlerinin içine bakarak anılarına girebildiğini hatırladı...

"Gregorovitch'in zihnini okudu, ve ben pencere kenarına tüneyen genç adamı gördüm ve Gregorovitch'e bir büyü gönderip pencereden dışarı atladı. Onu çaldı, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen her neyin peşindeyse onu çaldı. Ve... sanırım onu bir yerlerde görmüştüm..."

Harry gülen gencin yüzündeki o ifadeyi bir kez daha görebilmeyi diledi. Hırsızlık Gregorovitch'e göre yıllar önce yapılmıştı. Neden genç hırsız bu kadar tanıdık geliyordu?

Çevredeki odunların sesi çadırın içini doldurdu; Harry, Ron'un nefes alışını duyabiliyordu. Biraz sonra, Ron fısıldadı, "Hırsızın neyi tuttuğunu göremedin mi?"

"Hayır... küçük bir şey olmalı."

"Harry?"

Ron'un yatağının suntası, yatağına yeniden yerleşince gıcırdadı.

"Harry, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen, Hortkuluk'a dönüştüreceği başka bir şeyin peşinde mi dersin?"

"Bilmiyorum," dedi Harry yavaşça, "Belki. Ama yeni bir tane yapması tehlikeli olmaz mı? Hermione ruhunun sınıra geldiğini söylememiş miydi?"

"Evet, ama belki o bunu bilmiyordur."

"Evet... belki," dedi Harry.

Asaların bağlanmasıyla ilgili probleme çözüm bulmak için arandığından emindi, Voldemort'un yaşlı asa yapıcısında bir çözüm gördüğünden de emindi... ve asayla ilgili basit bir soru sormak dışında hiçbir şey yapmaksızın onu öldürmüştü.

Voldemort neyi bulmaya çalışıyordu? Neden Sihir Bakanlığı ile birlikte büyücülük dünyası ayaklarının altındayken, uzaklarda, Gregorovitch'in bir zamanlar sahip olduğu ve sonradan çalınan bir nesne için bu kadar hevesleniyordu?

Harry hala sarı saçlı delikanlının yüzünü görebiliyordu; keyifliydi, vahşiydi; onda Fred ve George'umsu bir başarılı düzenbazlık havası vardı. Pencereden kuş gibi süzülmüştü ve Harry, onu daha önce görmüştü, ama nerede olduğunu hatırlamıyordu...

Gregorovitch'in ölümüyle keyifli-yüzlü hırsız şu anda tehlikeye girmişti, Ron'un bir kez daha kendini uykuya sürükleyip horlaması

alçak yataktan gelmeye başladığında, Harry'nin bütün düşüncesi hırsızdaydı.

-

ON BEŞİNCİ BÖLÜM: CİNCÜCE'NİN İNTİKAMI

Ertesi sabahın erken saatlerinde, öteki ikisi uyanmadan, Harry çadırı terk edip -bulabildiği ağaçlarda en yaşlı, en eğri büğrü ve esnek dalları aramaya koyuldu. Orada, gölgesinde Deli-Göz'ün gözünü gömdü ve o noktayı ağaç parçalarıyla bir haç şeklinde asasıyla işaretledi. Çok bir şey değildi, ama Deli-Göz'ün Dolores Umbridge'in kapısına yapıştırılmaktansa bunu tercih edeceğini hissediyordu. Sonra ötekilerin uyanmasını beklemek, bir sonraki hamlelerini tartışmak için çadıra döndü.

Harry ve Hermione hiçbir yerde fazla kalmamalarının en iyisi olduğunu hissediyorlardı, ve Ron onları onayladı; ama sonraki duraklarının sandviç yiyebilecekleri bir yer olması koşuluyla. Ron ve Harry orada kamp kurduklarına dair izleri silerken, Hermione çevreye yaptığı büyüleri geri aldı. Sonra pazar kurulan bir kasabanın dolaylarına cisimlendiler.

Bir çalı öbeğinin ortasına çadırı kurup çevreye koruma büyülerini yerleştirdikten sonra Harry, görünmezlik pelerininin altından yiyecek bulmak için çıkmaya cesaret edebildi. Ama planladığı gibi olmadı. Açıkça doğal olmayan bir soğuk, azalan sis ve gökyüzünün aniden kararması olduğu yerde çakılıp kalmasına neden oldu.

"Ama sen mükemmel Patronus yapabiliyorsun!" diye protesto etti Ron, Harry, Ruh Emiciler diyerek çadıra boş elle dönünce.

"Ben... yapamadım," diye soludu, vücudunun sancıyan yerini kavrayarak. "Olmadı."

Yüzlerindeki şaşkınlık ve hayal kırıklığı ifadeleri Harry'nin utanmış hissetmesine yol açtı. Kabusumsu bir deneyimdi, uzaktan sisleri gözüken Ruh Emiciler'in süzülüşünü fark edişi, felç edici soğuğun ciğerlerini bastırması ve uzaktan gelen bir çığlığın kulaklarını doldurması, bu durumda kendini koruyamayacak durumda olması. O noktada Harry tüm gücünü yitirmişti ve kaçmıştı, havada süzülüşlerini görmelerine imkan olmamasına rağmen, onların getirdiği ümitsizliği mutlaka hissetmiş olan Muggle'ları ardında bırakarak.

"Yani hala hiç yiyeceğimiz yok."

"Kapa çeneni, Ron," dedi Hermione aniden. "Harry, ne oldu? Neden Patronus yapamadığını düşünüyorsun? Dün mükemmel yapmıştın."

"Bilmiyorum."

Perkins'in eski sandalyelerinden birine çöktü, kendini daha da utanmış hissederek. içinde bir şeylerin yanlış gittiğinden korkuyordu. Dün, çok uzun zaman önceymiş gibiydi. Bugün Hogwarts Ekspresi'nde, cesaretini yitirmiş ve yeniden on üç yaşında olabilirdi.

Ron sandalyenin ayağını tekmeledi.

"Ne?" dedi kızgınlıkla Hermione'ye. "Açlıktan ölüyorum! Neredeyse beni öldürecek kadar kolum kanadığından beri yediğim tek şey birkaç mantar!"

"Git ve yolundaki Ruh Emiciler'le savaş öyleyse," dedi Harry, iğneleyici şekilde.

"Belki fark etmedin ama kolum bandajlı!"

"Bu çok mantıklı."

"Bu da ne demek-"

"Tabii ki!" diye haykırdı Hermione, elini alnına vurarak ve ikisini de sessizlik içinde bırakarak. "Harry, bana madalyonu ver! Hadi," dedi sabırsızca, parmağını ona şaklatarak, tepki vermeyince, "Hortkuluk, Harry, hala onu takıyorsun!"

Ellerini öne uzattı ve Harry, altın zinciri başından geçirdi. Onunla bağlantısının koptuğu anda cildini özgür ve hafif hissetti. Baskıları kalkana kadar terlediğinin ya da karnının üstünde ağırlık varmış gibi hissettiğinin farkına varmamıştı.

"Daha iyi mi?" diye sordu Hermione.

"Evet, çok daha iyi!"

"Harry, " dedi, önünde diz çökmüştü ve kendisini hasta hissetmesine sebep olan bir sesle konuşuyordu, "Ele geçirilmediğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır!" diye kendini savundu. "Bunu taktığımdan beri yaptığım her şeyi hatırlıyorum. Eğer ele geçirilseydim ne yaptığımı hatırlamazdım, değil mi? Ginny bana hiçbir şeyi hatırlayamadığı zamanlar olduğunu söylemişti."

"Hmm," dedi Hermione, ağır altın madalyona bakarak.

"O zaman, belki de bunu takmamalıyız. Yalnızca çadırın içinde saklayabiliriz."

"Hortkuluk‘u etrafta bırakmıyoruz," diye belirtti Harry kesinkes. "Eğer kaybedersek, eğer çalınırsa-"

"Tamam, tamam," dedi Hermione ve kendi boynuna yerleştirdi ve gömleğinin ön kısmından içeri soktu. "Ama nöbetleşe takacağız, böylece kimsede çok uzun süre kalmayacak."

"Harika," dedi Ron rahatsızca, "Ve şimdi bu konuyu da hallettik, lütfen artık biraz yiyecek bulabilir miyiz?"

"Pekala, ama bulmak için farklı bir yere gitmeliyiz," dedi Hermione, yarım bakışla Harry'ye bakarak. "Ruh Emiciler'in gezindiği bir yerde kalmamızın bir anlamı yok."

Sonunda geceleyin, kullanılmayan, yumurta ve ekmek edinebilecekleri bir çiftlik alanına yerleştiler.

"Bu çalmak değil, değil mi?" diye sordu Hermione tedirgin bir sesle yumurtaları ısıtıp bir çırpıda bitirirken. "Kümesin altına biraz para koysa mıydım?"

Ron gözlerini devirdi ve yanakları şişmiş vaziyette konuştu, "Ör-may-nii, şog ennişenenme. Raatla!"

Ve, gerçekten, karnı tok olunca rahatlamak daha kolaydı. Ruh Emiciler hakkındaki tartışma gülüşmeler arasında unutulmuştu bu gece ve Harry kendini keyifli hissediyordu, üç gecenin ilkinde gece nöbetini o aldığı için de iyimserdi.

Fark ettikleri şeyse, dolu mideyle ruh hallerinin daha iyi olduğu, boş olanla ise münakaşa ve kasvetin arttığıydı. Harry bundan dolayı biraz şaşırdı, çünkü Dursley'lerde periyodik olarak açlık krizlerine girmenin acısını yaşıyordu. Hermione dut ve bayat bisküvilerin dışında başka bir şey bulamadıkları böyle gecelerde epey tahammüllüydü, belki sabrı normalden biraz daha azdı ve sessizliklerde daha aksiydi. Ron, ne yazık ki, günde üç öğün lezzetli yemek yemeye alışmıştı, Hogwarts'taki ev-cinlerine ve annesine

saygı duyuyordu ve açlık onu hem mantıksız hem de huysuz yapıyordu. Ne zaman Ron Hortkuluk'u giyeceği zaman yiyecek sıkıntısı çekseler, büsbütün çekilmez hale geliyordu.

"Sırada neresi var?" onun değişmez sözüydü. Kendinin hemen hemen hiçbir fikri olmuyordu, o oturup düşük yemek stokları hakkında kara kara düşünürken, Harry ve Hermione'nin plan bulmalarını umuyordu. Harry ve Hermione diğer Hortkuluklar‘ı nerede bulabileceklerine kafa patlattılar ve bulmuş oldukları bu bir taneyi de nasıl yok edeceklerine dair konuşurlarken meyvesiz saatler geçirdiler, konuşmaları yeni bir bilgi olmadığından giderek kendini tekrarlıyordu.

Dumbledore'un Harry‘ye söylediği üzere, Voldemort'un Hortkuluklar'ı onun için önemli olan yerlere sakladığına inanıyorlardı, Voldemort'un yaşadığı ya da ziyaret ettiğini bildikleri tüm yerleri sıkıcı bir tekrar şeklinde ezberlerinden saydılar. Doğduğu ve büyüdüğü yetimhane; eğitim gördüğü Hogwarts; okulu bitirdiğinde çalıştığı Burgin and Burkes; sonra yıllarını sürgünde geçirdiği Arnavutluk: İşte bunlar tahminlerinin temellerini oluşturuyordu.

"Evet, hadi Arnavutluk'a gidelim. Bütün şehri aramamız öğleye kadar bile sürmez," dedi Ron alay ederek.

"Orada bir şey olamaz. Sürgüne gitmeden zaten beş tane Hortkuluk yapmıştı ve Dumbledore yılanın altıncı olduğuna emin," dedi Hermione. "Yılanın Arnavutluk'ta olmadığını biliyoruz. Çoğunlukla Vol-"

"O ismi söylemeyi kesmenizi söylememiş miydim?"

"Pekala! Yılan çoğunlukla Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'le, mutlu oldun mu?"

"Pek değil."

"Burgin and Burkes'e bir şey saklamış olacağını sanmıyorum," dedi bunu daha önce defalarca söylemiş olan Harry; ama bu ağır sessizliği bozmak için tekrar söyledi. "Burgin and Burkes Karanlık nesnelerin uzmanı, Hortkuluk'u hemen fark ederdi."

Ron anlamlı bir biçimde esnedi. Harry ona bir şeyler atma yolundaki kuvvetli arzusunu bastırarak konuşmasını sürdürdü, "Ben Hogwarts'a bir şeyler saklamış olabileceğini düşünüyorum."

Hermione iç çekti.

"Ama Dumbledore onu bulurdu, Harry!"

Harry teorisini beğenerek bu tartışmayı tekrarladı.

"Dumbledore benim önümde tüm Hogwarts'ın sırlarını bilmediğini söylemişti. Size söylüyorum, eğer bir yer varsa Vol-"

"Hey!"

"KİM-OLDUĞUNU-BİLİRSİN-SEN!" diye bağırdı Harry, sabrını geride bırakarak. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen için gerçekten önemli bir yer varsa orası Hogwarts'tır!"

"Ah, hadi," diye dalga geçti Ron. "Kendi okulu mu?"

"Evet, kendi okulu! Orası onun ilk gerçek eviydi, orası onun özel olduğunu gösteriyordu: bu onun için her şey demekti, oradan ayrıldıktan sonra bile-" diye sordu Ron'a. Boynundaki Hortkuluk'un zincirini çekiştiriyordu: Harry onu alıp boğazına sarılmak istedi.

"Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in oradan ayrıldıktan sonra Dumbledore'dan iş istediğini söylemiştin," dedi Hermione.

"Doğru," dedi Harry.

"Ve Dumbledore onun tek geliş sebebinin başka bir şey bulmak, belki başka bir kurucu eşyası ve Hortkuluk'a dönüştürmek olduğunu söylemişti?"

"Evet," dedi Harry.

"Ama işi alamadı, değil mi?" dedi Hermione. "Yani hiçbir zaman okulda kurucuların eşyalarını bulup onu Hortkuluk'a dönüştürecek fırsatı olmadı!"

"Peki, o zaman," dedi Harry, bozguna uğrayarak. "Hogwarts'ı unutun."

Başka ipucu bulamadan, Londra'ya yolculuk yaptılar ve görünmezlik pelerini'nin altına saklandılar, Voldemort'un büyüdüğü yetimhaneyi aradılar. Hermione kütüphaneye girdi ve onların yıllar önce yok edilmiş kayıtlarının yerini buldu.

"Zemini kazmayı deneyecek miyiz?" diye önerdi Hermione isteksizce.

"Hortkuluk'u buraya saklamış olamaz," dedi Harry. Tüm bildiği buydu: Yetimhane Voldemort'un kaçmayı planladığı yerdi, buraya ruhunun parçasını koymuş olamazdı. Dumbledore Harry'ye, Voldemort'un saklama yerlerinde görkem ve gizem aradığını söylemişti; Londra'nın bu kasvetli gri köşesi, Hogwarts ya da Bakanlık ya da altın kapılı ve mermer döşemeli Büyücü bankası Gringotts'tan çok farklıydı.

Yeni bir fikirleri olmadan kırsal alana geri döndüler, güvenlik için çadırı farklı alana kurdular. Her sabah orada bulunduklarına dair izleri sildiklerine emin oluyorlardı, sonra hazırlanıp bir başka ıssız ve tenha yere yolculuk ediyorlar, daha çok ağaçlığa, daha gölgeli dağ yarıklarına, mor fundalığa, karaçalı kaplı dağ yamaçlarına ve sıkı korunan çakıllı koya cisimlenerek yolculuk ediyorlardı.

Yaklaşık on iki saatte bir, sanki ağır çekim Paket Sende oyunu oynuyorlarmış gibi Hortkuluk‘u birbirlerine verdiler, ancak müziğin durmasından korkuyorlardı - ki ödül korku ve endişenin arttığı on iki saatti.

Harry'nin yara izi karıncalanmaya devam etti. Hortkuluk'u giydiğinde daha sık olduğunu fark etti. Bazen acıya tepki vermekten kendini alamıyordu.

"Ne? Ne gördün?" diye sordu Ron, ne zaman Harry'nin irkildiğini fark etse.

"Bir yüz," diye mırıldandı Harry, her seferinde. "Aynı yüz, Gregorovitch'ten çalan hırsız."

Ron hayal kırıklığını gizlemeyerek döndü. Harry Ron'un ailesiyle ya da Zümrüdüanka Yoldaşlığı'ndan haberler umduğunu biliyordu, ama sonuçta, o, Harry, televizyon anteni değildi; yalnızca Voldemort'un ne düşündüğünü görebiliyordu, hayal ettiği istasyona ayarlayamıyordu ki. Görünüşe göre, Harry'ye göre adı ve nerede olduğu konusunda Harry'den daha fazla şey bilmeyen Voldemort, kim olduğu bilinmeyen neşeli yüzlü gençte takılı kalmıştı. Neşeli, sarı saçlı anıları arasında ortaya çıkarken Harry‘nin yara izi yanmaya devam etti, ötekiler hırsıza karşı tahammülsüzlükten başka bir şey göstermediklerinden acısını ve rahatsızlığını bastırmayı öğrenmişti. Çaresizce bir Hortkuluk ipucuna muhtaç oldukları bu durumda onları suçlayamıyordu.

Günler haftalara döndükçe Harry, Ron ve Hermione‘nin arkasından ve onun hakkında konuşmalar yaptığından şüphelenmeye başladı. Birkaç kez Harry çadıra girince aniden sustular ve iki kere onlarla biraz uzaktan karşılaştığında, kafa kafaya ve hızlıca konuşuyorlardı;

ikisi de onun yaklaştığını fark edince sessizleşip odun toplamak ya da su almakla meşgulmüş gibi göründüler.

Harry, Ron ve Hermione‘nin, şimdi gereksiz ve saçma gelen bu geziye gelmeyi kabul etmelerinin onun gizli bir planı olması ve bunu yolculuk sırasında öğreneceklerini düşünmelerinden kaynaklandığını düşünmeden edemiyordu. Ron kötü ruh halini gizlemek için çaba sarf etmiyordu ve Harry, Hermione'nin de onun zayıf liderliğinden hayal kırıklığı duymaya başladığını düşünerek korkmaya başladı. Ümitsizlik içinde başka Hortkuluklar‘ın yerlerini düşünmeye çalıştı ama mantığa en yakın gelen Hogwarts'tı ve diğer ikisi de onun gibi düşünmediğinden fikir öne sürmeyi kesmişti.

Onlar kırsal alanda ilerlerken sonbahar gelmişti. Şimdi çadırlarını kurumuş otların ve dökülmüş yaprakların üstüne kuruyorlardı. Doğal sis Ruh Emiciler'in oluşturduğuna karışıyordu: rüzgar ve yağmur sıkıntılarına eklenmişti. Hermione yenebilir mantarları belirlemekte giderek daha iyi oluyordu ama bu, diğer insanların arkadaşlığına duydukları ihtiyacı ya da Voldemort'a karşı yapılan bu savaşta neler olup bittiğine dair hiçbir şey bilmeyişlerinden doğan yalnızlıklarını tamamıyla telafi etmiyordu.

"Annem," dedi Ron bir gece, Galler'deki bir ırmak kenarındaki çadırlarında otururlarken, "havadan çok güzel yemekler yapabiliyor."

Tabağındaki kavrulmuş gri balık kümesini huysuzca dürttü. Harry otomatikman Ron'un boynuna baktı ve beklediği gibi Hortkuluk'un altın zincirinin parıldadığını gördü. Madalyonu çıkarma zamanı geldiğinde tavırları biraz artan Ron'a karşı aniden lanet okuma isteğini kontrol altına almaya çalıştı.

"Annen havadan yemek yapamaz," dedi Hermione. "Kimse yapamaz. Yiyecek; Gamp'ın 5 Temel Biçim Değiştirme Yasası‘nın başlıca istisnasından ilki-"

"Ah, dilimizi konuş, tamam mı?" dedi Ron, dişlerinin arasındaki balık kılçığını çıkararak.

“Hiçbir şeyden iyi yiyecek yapmak imkansızdır! Nerede olduğunu biliyorsan çağırabilirsin, yiyeceğe dönüştürebilirsin, eğer elinde biraz varsa kalitesini arttırabilirsin-"

"Kalitesini arttırmaya zahmet etme, bu iğrenç," dedi Ron.

"Harry balığı yakaladı ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım! Ve sonuçta yiyeceği hazırlayan hep ben oluyorum, kız olduğum için sanırım!"

“Hayır, sen sihirde en iyisi olmak zorunda olduğun için!" diye karşılık verdi Ron. Hermione aniden fırladı ve teneke tabağındaki kavrulmuş balıkları yere savurdu.

"Yarın yemeği sen yapabilirsin, Ron, malzemeleri sen bulursun ve yememize değecek başka bir şeye dönüştürürsün ve ben de burada otururum ve surat asarım ve inilderim ve gör bakalım nasıl-"

"Sus!" dedi Harry, ayağa fırlayıp iki elini de havaya kaldırarak. "Hemen sus!" Hermione çok sinirlenmişti.

"Nasıl onun tarafını tutarsın, neredeyse hiç yemek yapmadı-"

"Hermione, sessiz ol, birilerini duyabiliyorum!"

Dikkatle dinledi, elleri onların konuşmamaları için uyarmak adına hala havadaydı. Sonra, yanlarındaki karanlık nehrin akışı ve

gürlemesi arasında, sesleri yine duydu. Sinsioskop'a baktı. Sabit duruyordu.

"Muffliato sihrini yaptın, değil mi?" diye fısıldadı Hermione'ye.

"Her şeyi yaptım," diye geri fısıldadı, "Muffliato, Muggle-Karşıtı ve Hayalbozan büyüsü, hepsini. Her kimlerse bizi duymaları ya da görmeleri mümkün değil."

İtişip kakışma ve boğuşma sesleri, ayrıca yerinden oynatılan taşların ve dalların sesinden anlaşıldığı kadarıyla birkaç insan onların çadırı kurduğu küçük parka, ağaçlık yamaçtan aşağı iniyordu. Asalarını kaldırıp beklediler. Çevrelerine yaptıkları büyüler, bütün o karanlığın yükü, Muggle'ların ve normal sihirbazların onları fark etmemesi için yeterli olmalıydı. Eğer bunlar Ölüm Yiyenler'se, korumaları ilk defa Karanlık Büyüler tarafından test edilmek üzereydi.

Sesler daha da yükseldi ama gruptaki erkekler banka varana kadar anlaşılır değillerdi. Harry ziyaretçilerinin onlara beş metreden daha yakın olduğunu hesapladı^, ama çağıldayan nehir emin olmalarını imkansız kılıyordu. Hermione boncuklarla süslü çantayı kaptı ve alt üst etmeye başladı; bir an sonra üç tane Uzayan Kulak çıkarıp Harry ve Ron'a attı, aceleyle et rengi uçlarını kulaklarına sokup ve öbür ucunu çadırın girişine doğru attılar.

Aynı saniye içinde Harry bezgin bir erkek sesi duydu.

"Burada birkaç somon balığı olacaktı, ya da sezon için erken mi dersin? Accio Somon Balığı!"

Açıkça duyulan su sesleri ve balıkların çırpınırken çıkardığı sesler vardı. Birisi memnuniyetle homurdandı. Harry Uzayan Kulaklar'ı daha derine itti: Nehrin çağıltısından daha çok gürültü çıkarıyorlardı, ama İngilizce ya da duyduğu hiç bir insan dilinde konuşmuyorlardı.

Kaba ve ahenksiz bir dildi, bir dizi takırdama, gırtlak sesleri ve görünüşe göre iki konuşmacı vardı, birisinin sesi diğerinden daha alçak ve yavaştı.

Çadır bezinin diğer tarafında alevler dans etmeye başladı; kocaman gölgeler çadır ve alevler arasından geçti. Somon balığının pişerkenki lezzetli kokusu onlara doğru geldi. Sonra tabağın üstündeki çatal bıçak sesleri geldi ve ilk adam yeniden konuştu.

"İşte, Griphook, Gornuk."

Cincüceler! diye geveledi Hermione başını onaylarcasına sallayan Harry'ye.

"Teşekkürler," dedi cincüceler İngilizce.

"Peki, siz üçünüz ne zamandır yoldasınız?" diye sordu yeni, yumuşak ve güzel bir ses; yuvarlak göbekli güler yüzlü bir adam düşünen Harry'ye sesi belli belirsiz tanıdık geldi.

"Altı hafta... Yedi... Unuttum," dedi yorgun adam. “İlk günlerde Griphook'la buluştum ve zorlukla Gornuk'un katılması çok sürmedi. Bir grubumuz olması iyi." Bıçakların tabakları sıyırdığı ve teneke bardakların alınıp yerine konduğu bir duraksama oldu. "Senin terk etmene sebep neydi, Ted?"

"Biliyorsunuz, benim için geliyorlar," diye yanıtladı yumuşak sesli Ted ve Harry aniden kim olduğunu anladı: Tonks'un babası. "Ölüm Yiyenler'in dolandığını duydum ve kaçmanın en iyisi olduğuna karar verdim. Prensip olarak Muggle'lardan doğma olarak kayda geçirilmeyi reddettim, bilirsiniz, bunun bir zaman meselesi olduğunu biliyordum, sonunda terk etmek zorunda olduğumu biliyordum. Karım iyi olmalı, o safkandır. Ve sonra Dean'le nerede, ne, birkaç gün önce demek istedim, evlat?"

"Evet," dedi diğer ses, ve Harry, Ron ve Hermione birbirlerine sessizce ama heyecanla baktılar, Gryffindor'dan arkadaşları Dean Thomas'ın sesinin farkına varmışlardı.

"Muggle'lardan doğma, ha?" diye sordu ilk adam.

"Emin değilim," dedi Dean. "Babam annemi ben çocukken terk etmiş. Onun da sihirbaz olup olmadığına dair kanıtım yok."

Bir anlık sessizlik oldu, hapır hupur yenen yiyeceklerin dışında; sonra Ted tekrar konuştu.

"Söylemek zorundayım, Dirk. Seninle karşılaştığıma şaşırdım. Memnunum, ama şaşırdım. Yakalandığını söylemişlerdi."

"Yakalanmıştım," dedi Dirk. "Kaçmadan önce Azkaban'a yolu yarılamıştım. Dawlish'i Sersemlettim ve süpürgesini uçurdum. Düşündüğünüzden daha basitti; şu anda güvende olduğunu düşünmüyorum. Kafası Karıştırılmış olmalı. Eğer öyleyse, bunu yapan büyücü ya da cadının elini sıkmak isterim, muhtemelen hayatımı kurtardı."

Ateşin çıtırdadığı ve nehrin hızla aktığı bir sessizlik daha oldu. Sonra Ted konuştu, "Ve siz kimin tarafındasınız? Ben, şey, tüm bu hengamede, cincücelerin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in tarafında olduğu izlenimini edinmiştim."

"Yanlış izlenim edinmişsin," dedi en yüksek sesli cincüce. "Biz taraf tutmayız. Bu büyücülerin savaşı."

"Neden saklanıyorsunuz öyleyse?"

"Tedbirli davrandım," dedi derin sesli cincüce. "Yersiz bir ricayı göze almayı reddederek kişisel güvenliğimin ne kadar tehlikede olduğunu gördüm."

"Size ne sordular?" diye sordu Ted.

"Asil soyumun uygunsuz görevleri," diye yanıtladı cincüce, bunu söylerken sesi daha az insancıl ve kabaydı. "Ben evcini değilim."

"Ya sen, Griphook?"

"Benzer sebepler," dedi yüksek sesli cincüce. "Gringotts artık yalnızca soyumun kontrolü altında değil. Büyücü başkanı göremedim hiç."

Bıyık altından Gobbledegook'a bir şeyler ekledi ve Gornuk güldü.

"Espri nedir?" diye sordu Dean.

"Dedi ki," diye yanıtladı Dirk, "büyücülerin de fark edemediği şeyler var." Kısa bir sessizlik oldu.

"Anlayamadım," dedi Dean.

"Gitmeden önce ufak bir intikam aldım," dedi Griphook İngilizce.

"İyi adam- cincüce, söylemeliyim," diye değiştirdi Ted aceleyle. "Sanırım, Ölüm Yiyen'i şu eski sıkı-korunan-kasalardan birine kilitlemeyi başaramadın?"

"Eğer yapmış olsaydım, kılıç dışarı çıkmasına yardım edemezdi," diye yanıtladı Griphook. Gornuk tekrar güldü ve Dirk kuru bir kahkaha attı.

"Dean ve ben hala bazı şeyleri kavrayamıyoruz," dedi Ted.

"Bunu bilmediği halde Severus Snape'te öyle," dedi Griphook ve iki cincüce kötücül kahkahalarla kükredi. Çadırın içinde Harry heyecanla solumaya başlamıştı: Hermione ile bakıştılar, en dikkatli şekilde dinliyorlardı.

"Snape'in Hogwarts'taki ofisinden," diye sordu Dirk. "Gryffindor'un kılıcını çalmaya çalışan çocuğu duymuş muydun, Ted?"

Harry elektrik çarpılmışa döndü, mıhlanmış gibi ortada ayakta durdukça sinirleri çatırdamaya başlamıştı.

"Tek bir kelime bile duymadım," dedi Ted. "Gelecek‘te değildi, değil mi?"

"Orada olması zor," diye kıkırdadı Dirk. "Griphook bunu bana banka için çalışan Bill Weasley'den duyduğunu söylemişti. Kılıcı almaya çalışan Bill'in küçük kız kardeşiymiş."

Harry, Hermione ve Ron'a bir bakış attı, ikisi de Uzayan Kulaklar'ı, cankurtaran halatına yapışmış gibi sıkıca tutuyorlardı.

"Kız ve birkaç arkadaşı Snape'in ofisine girmiş ve kılıcın saklandığı cam muhafazayı kırarak açmışlar. Snape onları merdivenden aşağı kaçırırlarken yakalamış."

"Ah, Tanrım," dedi Ted. "Ne düşünüyorlardı acaba, kılıcı Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e karşı kullanabileceklerini mi? Ya da Snape'in kendisine karşı?"

"Onunla ilgili ne düşünmüş olurlarsa olsunlar, Snape kılıcın durduğu yerde güvende olmadığına karar verdi," dedi Dirk. "Birkaç gün sonra, sanıyorum ki, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in izniyle, onu Londra'ya Gringotts'ta saklanması için yolladı.

Cincüceler yine gülmeye başladı.

"Ben hala espriyi göremedim," dedi Ted.

"O sahteydi," dedi Griphook rahatsız edici bir sesle. "Gryffindor'un kılıcı!"

"Ah, evet. Taklitti- mükemmel bir taklit, bu doğru, ama Seherbaz yapımıydı. Orijinalin sahtesi yüzyıllar önce cincüceler tarafından yapılmıştı ve yalnızca cincüce-yapımı zırhların sahip olduğu özelliklere sahipti. Gryffindor'un kılıcı nerede bilmem ama Gringotts bankasının mahzeninde değil."

"Anladım," dedi Ted. "Ve bunu Ölüm Yiyenler'e anlatmaktan çekinmedin diye algıladım?"

"Bu bilgiyle başlarını belaya sokmak için bir sebep göremedim," dedi Griphook kendini beğenmişçe ve şimdi Ted ve Dean, Gornuk ve Dirk'in kahkahasına katılmıştı.

Çadırın içinde, Harry, dilediği sorunun yanıtlanmasını dileyerek gözlerini kapadı ve on dakika gibi gelen bir dakikadan sonra Dean yardım etti: o da (Harry sarsılarak hatırladı) Ginny'nin eski erkek arkadaşlarından biriydi.

"Ginny ve diğerlerine ne oldu? Kılıcı çalmaya çalışanlara?"

"Ah, onlar cezalandırıldı ve acımasızca," dedi Griphook kayıtsızca.

"İyiler, değil mi?" diye sordu Ted çabucak. "Yani, Weasley'nin daha fazla çocuğunun yaralanmasına gerek yok, değil mi?"

"Ciddi biçimde yaralanmalarına izin verilmedi, bildiğim kadarıyla," dedi Griphook.

"Şanslılarmış," dedi Ted. "Snape'in takip rekorundan sonra hala yaşadıkları için memnun olmalıyız."

"Yani hikayeye inandın, değil mi, Ted?" diye sordu Dirk. "Snape'in Dumbledore'u öldürdüğüne inanıyorsun?"

"Tabii ki inanıyorum," dedi Ted. "Orada oturup bana Potter'ın bununla ilgili yapacak bir şeyi olmadığını söylemeyeceksiniz herhalde?"

"Bu günlerde neye inanacağına karar vermek zor," diye homurdandı Dirk.

"Ben Harry Potter'ı tanıyorum," dedi Dean. "Ve onun gerçekten o olduğuna inanıyorum- Seçilmiş Kişi, ya da her nasıl tanımlamak isterseniz."

"Evet, onunla ilgili inanmak istediğimiz çok şey var, evlat," dedi Dirk "ben de isterim. Ama nerede? Görünüşe göre kaçaklar. Bizim bilmediğimiz bir şeyi bilseydi ya da ona ait özel bir şeyi olsaydı, saklanmak yerine, dövüşmek için burada olur, direniş toplardı diye düşünebilirsin. Ve biliyorsun, Gelecek Postası ona karşı iyi bir-"

"Gelecek Postası?" diye alay etti Ted. "Bu pislik yığınını okuyorsan sana yalan söylenmesini hak etmişsin demektir, Dirk. Gerçekleri istiyorsan Dırdırcı'yı dene."

Tıkanma ve öğürtü içeren bir patlama yaşandı, ayrıca bir sürü sırta vuruş; seslerden anlaşıldığı kadarıyla Dirk kılçık yutmuştu. sonunda tükürür gibi, "Dırdırcı? Şu Xeno Lovegood'un şarlatan dergi bozuntusu mu?"

"Bu günlerde pek şarlatan değil," dedi Ted. "Bakacak mısın? Xeno Gelecek‘in görmezden geldiği her şeyi basıyor, yalnızca son sayılarındaki Buruşuk Boynuzlu Hırgür değil. Daha ne kadar böyle gitmesine izin verecekler, bilmiyorum. Ama Xeno diyor ki, her sayının ön kapağı, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen karşıtı herhangi bir büyücünün Harry'ye yardım etmesini birincil amaç olması gerektiğini gösteriyor."

"Bu dünyada kayıplara karışan bir çocuğa yardım etmek zor olsa gerek," dedi Dirk.

"Dinleyin, önemli olan onu yakalamış olmak gibi lanet olasıca bir başarı göstermemiş olmaları," dedi Ted. "Ondan bir tüyo almaktan memnun olurdum; bizim yapmaya çalıştığımız da bu, özgür kalmak, değil mi?"

"Evet, burada haklısın işte," dedi Dirk ağırca. "Bütün Bakanlık'ın ve gammazların onu aradığını düşünürsek, ben onun çoktan yakalanmış olacağını sanıyordum. Düşünün, onların çoktan öldürülüp halka açıklanmadığını kim söyleyebilir?"

"Ah, böyle söyleme, Dirk," diye mırıldandı Ted.

Bıçak ve çatalların tıkırdayışıyla dolu uzun bir sessiz duraksama oldu. Yeniden konuştuklarında bu bankın üstünde uyuyup uyumayacaklarına ya da ağaçlık yamaca tırmanmalarına karar vermek içindi. Ağaçların daha uygun olduğuna kadar verdiler, ateşlerini söndürdüler, sonra eğimli yüzeye geri tırmanmaya başladılar, sesleri uzaklaştı.

Harry, Ron ve Hermione, Uzayan Kulaklar'la şaşkın haldeydi. Harry, bu uzun konuşmanın ardından gittikçe zorlaşan bir şekilde sessizliği kaldırmak istedi, kendini bundan fazla bir şey söyleyemez halde buldu, "Ginny- kılıç-"

"Biliyorum!" dedi Hermione.

Boncuklu çantaya atıldı, bu sefer kolunu koltukaltına kadar daldırdı.

"İşte... burada.." dedi Hermione gıcırdayan dişlerinin arasından ve çantanın derinlerinde olduğu belli olan bir şeyi çekmeye başladı. Yavaşça süslü bir çerçevenin köşesi görüş alanına girdi. Harry yardım etmek için koştu. Phineas Nigellus'un boş çerçevesini Hermione'nin çantasından çektiklerinde, Hermione, her an sihir yapmaya hazır biçimde asasını ona doğrulttu.

"Eğer birisi kılıcı Dumbledore'un ofisindeyken yürüttüyse," diye soludu, resmi çadırın yanına dayarken, "Phineas Nigellus görmüş olmalı, muhafazanın hemen yanında asılı!"

"Uyumuyorsa," dedi Harry, ama Hermione boş çadırda diz çökerken hala nefesini tutuyordu; asası tam ortasını gösteriyordu, boğazını temizledi ve sonra:

"Ee- Phineas? Phineas Nigellus?"

Hiçbir şey olmadı.

"Phineas Nigellus?" dedi Hermione tekrar. "Professor Black? Lütfen sizinle konuşabilir miyiz? Lütfen?"

"'Lütfen' hep işe yarar," dedi soğuk, küçümseyen bir ses ve Phineas Nigellus portresine girdi. Hermione aniden haykırdı:

"Obscura!"

Siyah bir gözbağı, çerçeveye çarpmasına ve acıyla haykırmasına sebep olup zeki bakışlı, koyu renk gözlerinin üzerinde belirdi.

"Ne- ne hakla- sen ne yap-?"

"Çok özür dilerim Professor Black," dedi Hermione, "ama bu gerekli bir tedbirdi!"

"Derhal şu çirkin şeyi kaldırın! Kaldırın, size söylüyorum! Mükemmel bir sanat eserini mahvediyorsunuz! Neredeyim? Neler oluyor?"

"Nerede olduğumuzun bir önemi yok," dedi Harry ve Phineas Nigellus gözbağını çıkarma çabalarını terk ederek donup kaldı.

"Bu ele geçirilemez Mr. Potter'ın sesi olabilir mi?"

"Belki," dedi Harry, bunun Phineas Nigellus'un ilgisini koruyacağını bildiğinden. "Size sormak istediğimiz birkaç soru var- Gryffindor'un kılıcı hakkında."

"Ah," dedi, şimdi kafasını onun yönüne çeviren ve Harry'yi görme yönünde çaba içinde olan Phineas Nigellus. "Weasley denen kız üzerinde ne hak talep edebilir ki? Cezasını hak etti, aptal Longbottom ve garip Lovegood'ta tabii!"

"Neville aptal değil ve Luna da garip değil!" dedi Hermione.

"Neredeyim?" diye tekrarladı Phineas Nigellus, gözbağıyla yeniden boğuşmaya başlayarak. "Beni nereye getirdiniz? Neden beni ceddimin evinden sildiniz?"

"Bunu boş ver! Snape, Ginny, Neville ve Luna'yı nasıl cezalandırdı?" diye sordu Harry ısrarla.

"Professor Snape onları Yasak Orman'a gönderdi, Hagrid sersemiyle iş yapmaya."

"Hagrid sersem değil!" dedi Hermione cırtlak bir sesle.

"Ve Snape bunun ceza olduğunu düşünmüş olmalı," dedi Harry. "Ama Ginny, Neville ve Luna muhtemelen Hagrid'le iyi eğlenmişlerdir. Yasak Orman... Yasak Orman'dan daha kötüleriyle de karşılaştılar, sorun değil!"

Harry rahatlamış hissetti: dehşet ve en sonunda Criciatus Laneti'ni düşünmüştü.

"Gerçekten bilmek istediğimiz, Professor Black, daha önce başkası kılıcı çıkarmış mıydı? Belki temizlenmek ya da başka bir şey için götürülmüştür?"

Phineas Nigellus yine gözlerini açmak için boğuşmasından vazgeçti ve kişner gibi güldü.

"Muggle'lardan doğmalar," dedi. "Cincüce yapımı zırh temizlik istemez, ahmak kız. Cincüceler'in gümüşü dünyevi kirleri püskürtür, emmesi ise onu güçlendirir."

"Hermione'ye ahmak deme," dedi Harry.

"Yasaklanmaktan usandım," dedi Phineas Nigellus, "Belki müdürün ofisine dönme vaktim gelmiştir?"

Hala gözleri bağlıydı, el yordamıyla resimden çıkmak ve Hogwarts'takine dönmek için çerçevesinin kenarına doğru gitmeye başladı. Harry'ye birden ilham geldi.

"Dumbledore! Bize Dumbledore'u getirebilir misin?"

"Afedersin?" diye sordu Phineas Nigellus.

"Profesör Dumbledore'un portresi - onu buraya getiremez misin - seninkinin içine?" Phineas Nigellus yüzünü Harry'nin sesini geldiği yere döndü.

"Görünüşe bakılırsa yalnızca Muggle'lardan doğmalar cahil değil, Potter. Hogwarts'ın portreleri birbiriyle konuşabilir ama başka bir yerde asılı olan portreleri dışında gezinemezler. Dumbledore buraya benimle gelemez ve sizden gördüğüm bu muameleden sonra, sizi tekrar ziyarette bulunmayacağımı temin ederim!"

Harry Phineas'ın çerçeveyi terk etme yolundaki çabalarını tekrar izlerken biraz yenilgiye uğramış gibiydi.

"Professor Black," dedi Hermione, "bize söyler misiniz, lütfen, kılıcın en son ne zaman muhafazadan çıkarıldığını? Ginny almadan önce

demek istiyorum?"

Phineas sabırsızca soludu.

"Sanıyorum ki Gryffindor'un kılıcını en son, Professor Dumbledore bir yüzüğü zorla kırmaya çalışırken gördüm."

Hermione Harry'ye bakmak için hızla döndü. İkisinden biri, sonunda çıkışa gelmiş olan Phineas Nigellus'un önünde daha fazla bir şey söyleyemezdi.

"Pekala, iyi geceler diliyorum," dedi biraz huysuzca ve görüş alanından çıkmaya başladı. Görünürde yalnızca şapkasının ucu kalınca Harry aniden bağırdı.

"Bekle! Snape'in bunu gördüğünü söylemiş miydin?"

Phineas Nigellus gözleri bağlı kafasını resme yeniden soktu.

"Profesör Snape'in aklında Albus Dumbledore'un tuhaflıklarından düşünecek çok daha önemli şeyleri vardı. Hoşça kal, Potter!"

Bununla birlikte; arkasında karanlık bir zeminden başka hiçbir şey bırakmayarak tamamen gözden kayboldu.

"Harry!" diye haykırdı Hermione.

"Biliyorum!" diye bağırdı Harry. Kendisini kontrol edemeyerek havayı yumrukladı: Ummaya cesaret edebileceğinden de fazlaydı bu. Çadırda, kilometrelerce koşabilirmiş gibi hissederek, bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı: Artık kendisini aç hissetmiyordu. Hermione, Phineas Nigellus'un portresini boncuklu çantaya geri tıkıştırıyordu, tokasını kenetlediğinde çantayı kenara fırlattı ve pırıl pırıl bir yüzle Harry'ye baktı.

"Kılıç Hortkuluklar‘ı yok ediyor! Cincüce yapımı bıçaklar yalnız onları güçlendiren şeyleri emer - Harry, bu kılıç basilisk zehri kaplı!"

"Ve Dumbledore onu bana vermedi, çünkü ona hala ihtiyacı vardı, onu madalyon üzerinde kullanmak istiyordu-"

"-ve vasiyetine koyarsa sana vermeyeceklerini de fark etti-"

"-ve taklidini yaptı-"

"-ve sahtesini cam muhafazaya koydu-"

"-ve gerçeğini- nereye koydu?"

Birbirlerine baktılar: Harry cevabın heyecan uyandıracak kadar yakın, önlerinde görünmez şekilde havada asılı durduğunu hissediyordu. Dumbledore ona neden söylememişti? Ya da, gerçekten, Harry'ye söylemişti de Harry mi fark etmemişti?

"Düşün!" diye fısıldadı Hermione. "Düşün! Nereye bırakmış olabilir?"

"Hogwarts'a değil," dedi Harry, dolaşmayı sürdürerek.

"Hogsmeade'de bir yer?" diye önerdi Hermione.

"Bağıran Baraka?" dedi Harry. "Hiç kimse oraya girmiyor."

"Ama Snape nasıl girileceğini biliyor, riskli olmaz mıydı?"

"Dumbledore Snape'e güvenmişti," diye hatırlattı Harry.

"Kılıçları değiş tokuş ettiğini söyleyecek kadar değil," dedi Hermione.

"Evet, haklısın!" dedi Harry, Dumbledore'un da, ne yazık ki, Snape'in güvenilirliğinden kuşkuları olduğunu düşününce neşesi arttı. "Yani, kılıcı Hogsmeade'den uzağa saklamış olabilir mi? Sen ne dersin Ron? Ron?"

Harry çevresine bakındı. Şaşkınlaştığı anda Ron'un çadırı terk etmiş olduğunu düşündü, sonra Ron'un alçak yatakta taşlaşmış gibi uzandığını gördü.

"Beni hatırladınız, öyle mi?" dedi.

"Ne?"

Üst kattaki ranzaya çıkmak için kalkarken soludu.

"Siz ikiniz devam edin. Eğlencenizi bölmeme izin vermeyin."

Aklı karışarak Harry Hermonie'ye baktı, ama o kafasını salladı, görünüşe göre onun kadar şaşkındı.

"Problem nedir?" diye sordu Harry.

"Problem? Problem falan yok," dedi Ron, hala Harry'ye bakmayı reddederek. "Sana göre yok yani."

Başlarının üstüne birkaç damla düştü. Yağmur başlıyordu.

"Belli ki bir problemin var," dedi Harry. "Ağzından baklayı çıkar." Ron bacaklarını yataktan sallandırdı ve kalktı. Kaba görünüyordu, kendi gibi değildi.

"Pekala, baklayı çıkarıyorum. Benim aşağı yukarı yürümemi bekleme; çünkü bulunması gerek lanet olası başka bir şey daha var. Bilmediklerin listesine ekle."

"Bilmediklerim?" diye tekrar etti Harry. "Bilmediklerim?"

Şıp şıp şıp. Yağmur daha hızlı ve çoğalmıştı; çevrelerindeki dağılmış yaprakların üstüne düşerken ve karanlıkta nehre düşerken pıtırdadı. Harry'nin coşkusunun üzerine dehşet çöktü. Ron tam olarak sakındığı ve düşünmeye korktuğu şeyi söylüyordu.

"Burada hayatımın günlerini geçirmiyor değilim," dedi Ron, "biliyorsunuz, kolum yaralandı ve yiyecek hiçbir şey yok ve her gece sırtım donuyor. Yalnızca, birkaç haftadan sonra bir şeyler elde edeceğimizi ummuştum."

"Ron," dedi Hermione, ama Ron'un çadırın üstüne vuran yağmurun vuruşunun üstünden duyup duymadığı anlaşılamayacak kadar alçak bir sesle.

"Neye bulaştığını bildiğini sanıyordum," dedi Harry.

"Evet, ben de öyle."

"Yani hayatının hangi kısmı beklediklerinle uyuşmuyor?" diye sordu Harry. Savunmanın ardından öfke geliyordu. "Beş yıldızlı otellerde kalacağımızı mı düşündün? Her gün başka Hortkuluklar bulacağımızı mı? Yılbaşına kadar anneciğinin yanına dönmüş olacağını mı?

"Biz senin ne yaptığını bildiğini sanıyorduk!" diye bağırdı Ron, kalkarak, sözleri Harry'yi kızgın bıçaklar gibi deliyordu. "Dumbledore'un yapmanı istediği şeyi yaptığını, bir planın olduğunu düşündük!"

"Ron!" dedi Hermione, bu sefer yağmurun gürültüsünden yüksek, ama yine, onu görmezden geldi.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi Harry, çökmüş ve eksik hissettiğinden sesi daha sakin çıkıyordu, "Başından beri size karşı dürüsttüm, Dumbledore'un bana dediklerini size anlattım. Ve fark etmedin belki ama bir Hortkuluk bul-"

"Ve gerisini bulmak üzereyken neredeyse bundan bıkmak üzereyiz, lanet olası yakınımızda hiç bir yerde değil-”

"Madalyonu çıkar, Ron," dedi Hermione, sesi beklenmedik şekilde yüksek çıkarak. "Lütfen çıkar onu. Bütün gün takmasaydın böyle konuşmuyor olurdun."

"Hayır, olurdu," dedi Ron için bahane istemeyen Harry.

"Arkamdan fısıldaştığınızı duymuyor muyum sanıyorsunuz? Bu şeyleri düşünemiyorum mu sandınız?"

"Harry, biz hiç-"

"Yalan söyleme!" diye atıldı Ron. "Sen de söyledin, hayal kırıklığına uğradım dedin, bundan daha fazlasına sahip olduğunu düşündüğünü-"

"Böyle bir şey söylemedim- Harry, söylemedim!" diye haykırdı.

Yağmur çadırı dövüyordu, Hermione'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu ve şimdi hiç olmamış gibi, kısa ömürlü bir havai fişek her şeyi karanlığa gömerek yanıp sönmüş, her tarafı koyu, karanlık ve soğuk bırakmış gibi, birkaç dakikalık heyecanı ortadan kaybolmuştu. Gryffindor'un kılıcı bilmediği bir yerde saklıydı ve başarıları, henüz ölmemiş olmak olan bu üç genç çadırda duruyorlardı.

"Peki niye hala buradasın?" diye sordu Harry Ron'a.

"Bilmiyorum," dedi Ron.

"Evine git öyleyse," dedi Harry.

"Evet, belki giderim!" diye bağırdı Ron ve geriye kaçmayan Harry'ye doğru birkaç adım attı. "Kız kardeşim hakkında ne söylediklerini duymadın mı? Ama umurunda değil, değil mi, yalnızca Yasak Orman, daha-kötüsünü-gördüm Harry Potter orada ona ne olacağını

umursamaz- pekala, ben umursarım, dev örümcekler ve kaçık zımbırtılar-"

"Yalnızca- diğerleriyle, Hagrid'le birlikteler dedim-"

"Evet, anladım, umurunda değil! Peki ya ailemin geri kalanı, Weasley'lerin başka bir çocuğunun daha incinmesine gerek yok, bunu duydun mu?"

"Evet, ben-"

"Ne demek istediğiyle ilgilenmedin, değil mi?"

"Ron!" dedi Hermione, aralarına girerek. "Bu yeni bir şey meydana geldi anlamına gelmiyor, bilmediğimiz hiçbir şey: düşün, Ron, Bill çoktan yaralandı; birçok insan George'un kulağını kaybettiğini görmüş olmalı, seni Sıvaserpil'le ölüm döşeğinde sanıyorlar, eminim onların tüm demek istediği-"

"Eminsin, öyle mi? Peki öyleyse, kendi canımı sıkmayacağım. Sizin için sorun yok, değil mi, sizin aileleriniz güvenlice-"

"Benim ailem öldü!" diye böğürdü Harry.

"Ve benimkiler de aynı yola gidebilir!" diye haykırdı Ron.

"O zaman GİT!" diye kükredi Harry. "Onlara geri dön, Sıvaserpil‘i atlattığını söyle ve anneciğin seni besleyebilsin-"

Ron aniden hareket etti: Harry tepki verdi ama ikisinin de asası cebindeyken Hermione kendi asasını kaldırdı.

"Protego!" diye haykırdı ve görünmez kalkanlar Harry'yi bir tarafa Ron'u bir tarafa ayıracak şekilde yerleşti; İlk kez birbirlerine güç uyguluyorlardı. Harry Ron'a karşı yıkıcı bir kin duydu: Aralarındaki bir şey kırılmıştı.

"Hortkuluk'u bırak," dedi Harry.

Ron zinciri boynundan çıkarıp madalyonu en yakın sandalyeye fırlattı. Hermione'ye döndü. "Ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kalıyor musun, yoksa?"

"Ben..." Acı çeker gibiydi. "Evet- evet, kalıyorum, Ron, Harry'le gideceğimizi söylemiştik, yardım edeceğimizi-"

"Anladım. Onu seçiyorsun."

"Ron, hayır- lütfen- geri dön, geri dön!"

Kendi kalkan büyüsüne çarpıp geri sekti; kaldırdığı anda Ron çoktan geceye karışmıştı. Harry; onun hıçkırarak ağlayışını ve Ron'u ağaçlar arasında çağırışını dinleyerek sessizce dikilip kaldı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, sırılsıklam saçları yüzüne yapışmıştı. "O g-g-gitti! Cisimlendi.”

Kendini sandalyeye fırlattı, kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

Harry kendini afallamış hissediyordu. Eğildi, Hortkuluk'u aldı ve kendi boynuna yerleştirdi. Ron'un yatağındaki çarşafları toplayıp Hermione'ye attı. Sonra kendi yatağına tırmandı ve yağmurun düşüşünü dinleyerek çadırın karanlık tavanına gözlerini dikti.

-

ON ALTINCI BÖLÜM: GODRIC'S HOLLOW

Ertesi gün Harry uyandığında ne olduğunu hatırlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra çocukça bir şekilde, bunun bir rüya olduğunu, Ron'un hâlâ orada olduğunu ve hiç ayrılmadığını umdu. Ta ki başını yastığının üzerinde çevirip Ron'un ıssız ranzasını görene kadar. Ölü bir beden görmüş gibi gözlerini kaçırdı. Harry Ron'unkine bakmaya cesaret edemeden kendi yatağından atladı. Çoktan kalkmış ve mutfakta meşgul olan Hermione, Harry'ye günaydın demedi ve Harry geçerken yüzünü kaçırdı.

"O gitti." dedi kendi kendine Harry. "O gitti." Sanki tekrar etmesi şokunu azaltacakmış gibi, yıkanırken ve giyinirken, durmadan bunları düşünmek zorunda kaldı. O gitti ve geri dönmeyecek. Ve bu basit bir gerçekti. Harry bundan emindi, çünkü Koruyucu Büyüleri, onlar bir kere bölgeyi terk ettiler mi, Ron'un onları tekrar bulmasını imkânsızlaştırıyordu.

O ve Hermione sessizce kahvaltılarını ettiler. Hermione'nin gözleri şişmiş ve kızarmıştı; hiç uyumamışa benziyordu. Eşyalarını toplarken, Hermione ağırdan alıyordu. Harry onun nehir kıyısında geçirdikleri zamanı neden olabildiğine uzatmak istediğini biliyordu; Harry onun birçok kez hararetle etrafına bakındığını, sağanak yağmur altında ayak sesleri duyduğunu, fakat ağaçlar arasından kızıl saçlı şeklin ortaya çıkmadığını fark edince de kendi kendini kandırdığını düşündüğünü anladı. Harry onun yaptığını yapıp, her etrafa baktığında (biraz da olsa kendini ümit etmekten alamadığı

için) ve yağmurla yıkanmış ormandan başka bir şey görmeyince, içinde başka bir öfke balonu patladı. Ron‘un söylediklerini duyabiliyordu, "Ne yaptığını bildiğini sanıyorduk!" ve midesi sertçe düğümlenmiş halde toplanmaya devam etti.

Yanlarındaki çamurlu nehir hızla yükseliyordu ve yakında bulundukları kıyıya ulaşacaktı. Normalde kamp alanlarında kaldıklarından bir saat daha fazla kaldılar. En sonunda tamı tamına üç kere boncuklu çantayı boşaltıp, yeniden doldurmuşlardı. Hermione oyalanmak için artık sebep bulamıyor gibi görünüyordu: O ve Harry birbirlerinin ellerini kavrayıp buharlaştılar ve rüzgârlı, süpürge otuyla kaplı bir yamaca cisimlendiler.

Oraya vardıkları anda, Hermione Harry‘nin elini bıraktı ve ondan uzaklaştı, en sonunda geniş bir kayaya oturdu; yüzü dizlerinde, Harry‘nin anladığı kadarıyla hıçkırıklara boğulmuş bir halde sarsılıyordu. Harry onu izledi, gidip onu rahatlatması gerektiğinin farkındaydı, fakat bir şey onun olduğu yere kök salmasına sebep oluyordu. İçindeki her şey ona soğuk ve sıkışmışlık hissi veriyordu: Yine Ron‘un yüzündeki hor gören ifadeyi gördü. Harry süpürge otlarının arasından geçip, çılgına dönmüş olan Hermione‘nin etrafından yürüyerek geniş bir çember çizdi ve genelde Hermione‘nin yaptığı, onları koruyacağından emin olduğu, büyüleri uyguladı.

Geçen birkaç gün boyunca Ron hakkında tartışmadılar. Harry onun adından bir daha bahsetmemeye kararlıydı ve Hermione de ısrar etmenin bir manası olmadığını biliyordu, yine de gecenin bir yarısı, Harry‘nin uyuduğunu sandığı zamanlarda, Harry onun ağladığını duyabiliyordu. Bu arada da Harry Çapulcu Haritası'nı çıkarıp asasının ışığıyla incelemeye başlamıştı. Safkan oluşunun getirdiği korumayla o güvenli şatoya döndüğü ve üstünde Ron yazan

noktanın Hogwarts koridorlarında yeniden belireceği anı bekliyordu. Ancak, Ron haritada belirmedi ve bir süre sonra Harry kendini, Ginny'nin isminin yazılı olduğu kızlar yatakhanesine gözünü dikerken buldu, Ginny'nin bakışlarını uykusunda hissedip uyanacağını ve bir şekilde kendisinin onu düşündüğünü hissedebileceğini düşündü, iyi olduğunu umuyordu.

Gündüz vakitlerinde kendilerini Gryffindor'un kılıcının bulunduğu olası yerleri belirlemeye çalışmaya adadılar, fakat Dumbledore'un saklamış olabileceği yerler hakkında ne kadar konuştularsa, fikirleri daha çok ihtimal dışı ve umutsuz görünmeye başladı. Beynini olabildiğince zorlamasına karşın Dumbledore'un bir şey saklamak için herhangi bir yerden bahsettiğini hatırlayamadı. Bazen Ron'a mı yoksa Dumbledore'a mı daha kızgın olduğunu bilemediği anlar oluyordu. "Ne yaptığını bildiğini sanıyorduk... Dumbledore'un ne yapman gerektiğini sana anlattığını sanıyorduk... Gerçekten bir planın olduğunu düşünmüştük!"

Harry gerçeği kendinden saklayamıyordu: Ron haklıydı: Dumbledore ona neredeyse hiçbir şey bırakmamıştı. Bir tane Hortkuluk'u ele geçirmişlerdi, fakat onu yok etmek için gerekli olan şey ellerinde değildi: Diğer Hortkuluklar da her zaman oldukları kadar ulaşılamaz konumdaydılar. Harry çaresizliğinin onu tamamen ele geçirmesinden korktu. Arkadaşlarının ona bu dolambaçlı, amaçsız yolculukta eşlik etme isteklerini hangı akılla kabul ettiğini düşünerek hayrete düştü. Hiçbir şey bilmiyordu, hiçbir fikri de yoktu ve Harry sürekli, ona acı vermesine rağmen, Hermione'nin de yakında yeteri kadar dayandığını ve ayrılacağını söylemek üzere olduğunu söyleyeceği ana karşı tetikteydi.

Çoğu akşamlarını neredeyse tamamen sessizlik içinde geçiriyorlardı ve Hermione, Phineas Nigellus‘un portresini bir sandalyenin üstüne sanki Ron‘un ayrılışından sonra oluşan o büyük boşluğu dolduracakmış gibi yerleştirmişti. Daha önce, onları ziyaret etmeyeceği iddiasına rağmen, Phineas Nigellus, Harry‘nin ne iş peşinde olduğu konusunda bilgi edinme şansına karşı koyabilmiş görünmüyordu ve gözü bağlı da olsa yeniden görünmeye razı olup, her birkaç günde bir onları ziyaret ediyordu. Harry onu gördüğüne bile seviniyordu, çünkü şakacı ve alaycı da olsa hâlâ onların yanındaydı. Phineas Nigellus mükemmel bir bilgilendirici olmasa da, Hogwarts‘ta ne olduğu konusunda yeni haberler almaya can atıyorlardı. Okulu kendi yönettiğinden bu yana ilk Slyterin binasından gelme okul müdürü olduğu için Snape‘e saygı besliyordu; bu yüzden onların da Snape‘i eleştirmemeye ya da onun hakkında küstahça sorular sormamaya dikkat etmeleri gerekiyordu, yoksa Phineas Nigellus tablosunu anında terk ediyordu.

Ancak bazı ufak haberler bırakıyordu. Snape zorlu bir öğrencisinin, düşük düzeydeki ayaklanmalarıyla yüzleşiyordu. Ginny‘nin Hogsmade‘e gitmesi yasaklanmıştı. Snape, Umbridge‘in üç ya da daha fazla öğrencinin bir araya gelmesini ve resmi olmayan toplulukların oluşturulmasını yasaklayan eski kararnamesini tekrar yürürlüğe sokmuştu.

Tüm bunlardan Harry, Ginny‘nin ve büyük bir olasılıkla Neville ve Luna‘nın da yardımıyla, Dumbledore‘un Ordusu‘nu devam ettirmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı sonucunu çıkardı. Bu az bilgilendirici haber, Harry‘nin karnı ağrıyormuş gibi hissetmesine neden olarak Ginny‘yi görmek istemesine sebep oldu; fakat bu Ron hakkında ve daha sonra da Dumbledore hakkında düşünmesine sebep oldu ve Hogwarts‘ın kendisini, neredeyse eski sevgilisi kadar

çok özlediğini hissetti. Gerçekten de Phineas Nigellus, Snape'in disiplin ile ilgili yaptığı yaptırımlar hakkında konuşuyorken, Harry anlık bir delilikle sırf Snape yönetimine karşı ayaklanmaya katılmak için okula geri dönmek istediğini hayal etti. Beslenmek, yumuşak bir yatağa sahip olmak ve sorumlulukların başka insanların üstünde olması, ona o an dünyadaki en mükemmel ihtimal gibi göründü. Fakat sonra Bir Numaralı İstenmeyen olduğunu, başına on bin Galleon paha biçildiğini ve bugünlerde Hogwarts'a öylece yürüyerek gitmenin, Sihir Bakanlığı'na sallana salana girmek kadar tehlikeli olacağını hatırladı. Phineas Nigellus, Harry ve Hermione'nin nerede olduğu hakkında üstü kapalı sorular sorarken kazara bu gerçeği vurgulamıştı. Hermione bunu her yaptığında tabloyu boncuklu çantasına geri tıkıyordu ve Phineas Nigellus da bu kaba vedalardan sonra birkaç gün boyunca görünmeyi katiyen reddediyordu.

Hava soğudukça soğudu. Hiçbir yerde uzun süre kalmaya cesaret edemediler, bu yüzden en kötü endişeleri olan İngiltere'nin sert buz zeminli güneylerinde kalmaktansa, kırsal bölgelerde amaçsızca bir oraya bir buraya dolanıp durdular. Bir gece çadıra pat pat vuran sulusepken karın yağdığı ve çadırlarının buz gibi suyla dolduğu geniş, düz bir bataklığın olduğu bir dağ eteğinde kalma, hatta bir gece de karın kaldıkları çadırı yuttuğu, İskoç gölünün ortasında küçük bir adada kalma cesareti göstermişlerdi.

Henüz oturma odası penecerelerinden Noel ağaçlarının parıldayışını görmüşlerdi ki denemedikleri tek yer gibi görünen o yere gitmeyi bir kez daha önermek için Harry cesaretini topladı. Daha az önce alışılmışın dışında iyi bir yemek yemişlerdi: Hermione görünmezlik pelerininin altında bir süpermarkete uğramıştı (ayrılırken açık bir kasaya dikkatle para koymuştu), Harry onun, midesi bolonez soslu spagetti ve konserve armut ile doluyken daha ikna edilebilir olduğunu

düşündü. Ayrıca yanındaki ranzanın ucuna asılmış olan Hortkuluk‘u takmaya ara vermeyi önerdiğinden bu yana birkaç saat geçmişti.

"Hermione?"

"Hıı?" Elinde Ozan Beedle‘ın Masalları, eğik koltuklardan birine kıvrılmıştı. Harry onun çok da uzun olmayan bir kitapla daha fazla ne kadar cebelleşebileceğini merak ediyordu, ancak hâlâ kitapta bazı şeyleri çözüyor gibiydi, çünkü koltuğun kolunda Hececinin Hece Listesi adlı kitap açık bir şekilde duruyordu. Harry boğazını temizledi. Kendini birkaç yıl önce Dursley'lerin izin belgesini imzalamaya ikna edememesine rağmen Profesör McGonagall‘a Hogsmade‘e gidip gidemeyeceğini sorduğu zamanki gibi hissetti.

"Hermione, ben düşünüyordum da -"

"Harry, bana bir konuda yardım edebilir misin?”

Görünüşe göre Hermione onu dinlemiyordu. İleri uzandı ve Ozan Beedle‘ın Masalları‘nı Harry‘ye uzattı.

"Şu sembole bak." dedi, sayfanın başını göstererek. Harry, hikâyenin başlığı olduğunu farz ettiği şeyin üstünde (antik yazıları okuyamadığı için, emin olamıyordu), üçgen bir göz bebeğinin dikey bir çizgiyle bölündüğü bir sembol gördü.

"Ben hiç Antik Yazılar almadım, Hermione."

"Biliyorum, fakat bu bir antik yazı değil ve Hececi'de de yok. Bunun bir göz resmi olduğunu düşünmüştüm, fakat sanırım bir göz resmi değil! Sonradan mürekkep ile çizilmiş, birisi bunu sonradan eklemiş, kitabın gerçekte bir parçası değil. Düşünsene, daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?

"Hayır... Hayır, bekle bir dakika." Harry daha yakından baktı. "Luna‘nın babasının boynuna taktığı sembolün aynısı değil mi?"

"Aynen, ben de öyle düşünmüştüm!"

"Öyleyse bu Grindelwald‘ın İşareti."

Hermione ağzı açık ona baktı.

"Ne?"

"Krum dedi..."

Viktor Krum‘un düğünde ona anlattığı hikâyeyi tekrar anlattı. Hermione şaşırmış görünüyordu, "Grindelwald‘ın İşareti?

Hermione Harry‘den gözlerini ayırıp garip sembole baktı ve tekrar Harry‘ye döndü. "Grindelwald‘ın bir işaretinin olduğunu hiç duymamıştım. Onun hakkında okuduğum hiçbir yerde bir işaretten söz edilmiyordu."

"Ee, dediğim gibi, Krum‘un tahminine göre bu sembol Durmstrang duvarlarına kazınmış ve bunu kazıyan da Grindelwald‘mış."

Hermione kaşlarını çatarak kendini eski koltuğa bıraktı.

"Bu çok garip. Eğer bu bir Kara Büyü sembolüyse, bir çocuk masalları kitabına ne amaçla çizildi?"

"Evet garip." dedi Harry. "Ve senin düşüncene göre, Scrimgeour‘un tanıması gerekirdi. O Bakan'dı, Karanlık şeylerin uzmanı olması gerekiyordu."

"Biliyorum... Belki de bizim de düşündüğümüz gibi bunu sadece bir göz sanmıştır. Diğer tüm hikayelerin başlığının üstünde de küçük resimler var."

Hermione konuşmayı bıraktı, fakat tuhaf işareti incelemeye devam etti. Harry tekrar yeltendi. "Hermione?"

"Hımm hımm?"

"Düşünüyordum da. Ben-ben Godric‘s Hollow‘a gitmek istiyorum."

Hermione ona baktı, fakat gözleri başka bir yere odaklanmıştı ve Harry onun hâlâ kitaptaki gizemli işareti düşündüğüne emindi.

"Evet." dedi. "Evet, bunu ben de düşünüyordum. Sanırım yapmalıyız."

"Beni doğru duydun mu?" diye sordu Harry.

"Tabi ki duydum. Godric‘s Hollow‘a gitmek istiyorsun. Kabul ediyorum. Bence gitmeliyiz. Yani demeye çalıştığım, ben de onun olabileceği başka bir yeri düşünemiyorum. Tehlikeli olacak, fakat iyice düşününce, büyük bir ihtimalle oradaymış gibi görünüyor."

"Ee-ney oradaymış gibi görünüyor?" diye sordu Harry.

Bunun üzerine, Hermione, Harry‘nin hissettiği kadar şaşırmış göründü.

"Eh, kılıç, Harry! Dumbledore senin oraya geri döneceğini biliyor olmalıydı, demeye çalıştığım, Godric‘s Hollow, Godric Gryffindor‘un doğum yeri-"

"Gerçekten mi? Gryffindor, Godric‘s Hollow‘dan mı gelme yani?"

"Harry, senin Sihir Tarihi‘nın kapağını hiç açtığın oldu mu?"

"Şey," dedi Harry aylardır ilk defa gülümsediğini fark ederek. Yüzündeki kasların tuhaf bir şekilde kasılıp kaldığını hissetti. "Açmışımdır herhalde, bilirsin, aldığım zaman... Sadece bir kereliğine..."

"Pekâlâ, köy onun adıyla adlandırıldığına göre, bağlantıyı fark etmişsindir diye düşünmüştüm." dedi Hermione. Sesi eskiden olduğu gibi, onun bir şeyleri yapmayı geç akıl ettiğini belirtircesine çıkıyordu; Harry‘nin bir yarısı onun kütüphaneye gitmesi gerektiğini söylemesini bekliyordu. "Sihir Tarihi‘nde köy hakkında çok az şey yazıyor, bir saniye..."

Boncuklu çantasını açtı ve bir süre çantayı altüst edip aradı, en sonunda kendi eski ders kitabını çıkarttı. Bathilda Bagshot‘un Sihir Tarihi‘ni aradığı sayfaları bulana kadar karıştırdı.

"1689‘da Uluslararası Gizlilik Kararnamesi‘nin imzalanmasından sonra, büyücüler resmen gizlenmeye başladılar. Bir toplumun içinde kendi küçük toplumlarını şekillendirmeleri, muhtemelen, oldukça doğaldı. Birçok köy ve mezra, karşılıklı destek ve koruma için bir araya gelen birkaç büyücü ailesini cezbediyordu. Tinworthin Cornwald, Yorkshire‘daki Upper Flagley ve İngiltere‘nin güney sahilindeki Ottery St. Catchpole köyleri etraflarında hoşgörülü bir şekilde ve bazen de Muggle'ların hafızalarını değiştirerek büyücü ailelerin yaşadığı önemli yerleşkeler olmuştur. Bu yarısı-büyücü olan yerleşkelerin en ünlüsü, muhtemelen, muhteşem büyücü Godric Gryfinndor‘un doğduğu ve Büyücü-demircisi Bowman Wright‘ın ilk Altın Snitch‘i dövdüğü İngiltere‘nin güneybatı bölgesindeki köylerden Godric‘s Hollow‘dur. Köy mezarlığı baştan aşağı eski büyücü aileleriyle doludur ve bu da, hiç şüphe yok ki mezarlığın yanındaki küçük kilisenin yüzyıllardır perili olduğu hikâyelerinin tek sorumlusudur."

"Senden veya ailenden bahsetmiyor." dedi kitabı kapayan Hermione, "çünkü Profesör Bagshot on dokuzuncu yüzyıl sonrasını dahil etmemiş. Fakat görüyor musun? Godric‘s Hollow, Godric Gryffindor.

Gryffindor‘un Kılıcı: Dumbledore‘un senin aradaki bağlantıyı kurmanı umduğunu düşünmüyor musun?"

"Ah, evet..."

Oraya gitmeyi önerdiğinde kılıcı düşünmediğini kabul etmek istemiyordu. Ona göre, anne ve babasının mezarının ve ölümden ucu ucuna kaçmayı başardığı evin olduğu, ayrıca Bathilda Bagshot‘un yaşadığı köy olması onu çekmek için yeterliydi.

"Muriel‘in dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu en sonunda.

"Kimin?"

"Biliyorsun," tereddüt etti. Ron‘un adını söylemek istemiyordu. "Ginny‘nin büyük-teyzesi. Düğünde sana cılız ayak bileklerinin olduğunu söyleyen."

"Ah." dedi Hermione. Hassas bir andı: Harry onun ağzından Ron ismini çıkarmak üzere olduğunu biliyordu. Aceleyle devam etti:

"Bathilda Bagshot‘un hâlâ Godric‘s Hollow‘da yaşadığını söyledi."

"Bathilda Bagshot," diye mırıldandı Hermione, işaret parmağını Sihir Tarihi‘nin ön kapağındaki Bathilda‘nın kabartmayla yazılmış adı üstünde gezdirdi. "evet, sanırım-"

Hermione‘nin nefesi öyle bir şekilde kesildi ki Harry‘nin içi altüst oldu, asasını çıkarıp girişe baktı, yarı bir halde birisinin içeri girmeye çalışırken görmeyi bekliyordu, fakat görünürde hiçbir şey yoktu.

"Ne?" dedi Harry, yarı kızgın, yarı rahatlamış bir şekilde. "Neden böyle bir şey yaptın? Bir Ölüm Yiyen‘in çadırın fermuarını indirirken gördüğünü sandım, en azından-"

"Harry, ya eğer kılıç Bathilda‘da ise? Ya Dumbledore ona güvendiyse?"

Harry bu olasılık üzerinde düşünmeye başladı. Bathilda son derece yaşlı bir kadın olmalıydı ve Muriel‘e göre, o 'bunaktı.' Dumbledore‘un Gryffindor‘un Kılıcı'nı onda saklamış olması olası bir şey miydi? Harry, eğer öyleyse, Dumbledore‘un işin büyük bir kısmını şansa bıraktığını hissetti: Dumbledore kılıcı sahtesiyle değiştirdiğini hiç açığa vurmamıştı, ya da Bathilda ile bir arkadaşlığı olduğundan bahsetmemişti. Ancak, hazır Hermione onun en büyük dileğini kabul etmişken, onun teorisine karşı çıkmanın zamanı değildi.

"Evet, güvenmiş olabilir! Öyleyse, Godric‘s Hollow‘a mı gidiyoruz?”

"Evet, fakat oldukça dikkatli bir şekilde düşünmek zorundayız, Harry." Şimdi olduğu yerde dikleşmişti ve Harry, kendisi gibi onun da plan yapmaya koyulmasından ruh halinin iyileştiğini söyleyebilirdi. "Başlangıç olarak görünmezlik pelerininin altında ve birlikte Buharlaşma'yı çalışmamız gerek ve belki Hayalbozan büyüleri de mantıklı olabilir, tabi işi garanti yoldan yapıp Çok Özlü İksir kullanmayacaksak? Eğer kullanacaksak birilerinin saçlarına ihtiyacımız olacak. Aslında bunu yaparsak daha iyi olur, Harry, ne kadar güçlü bir şekilde kılık değiştirirsek, o kadar iyi..."

Harry, o her sustuğunda kafasını sallayarak ve onaylayarak, konuşmaya devam etmesini sağladı, fakat aklı sohbetten çıkmıştı. Gringotts‘taki kılıcın sahte olduğunu öğrendiklerinden beri ilk defa kendini heyecanlanmış hissetti.

Evine gitmek üzereydi, bir aileye sahip olduğu o yere geri dönmek üzereydi. Eğer Voldemort olmasaydı, büyüyeceği, her okul tatilini geçireceği yer, Godric‘s Hollow olacaktı. Arkadaşlarını evine davet

edebilecekti... Hatta belki de erkek ve kız kardeşleri olacaktı... On yedinci doğum günü pastasını yapan annesi olacaktı. Bu yaşam olanaklarının elinden alındığı yeri görmek üzere olduğunu bildiği için, şu an bunların gerçekleşmesi daha olası görünmüştü. Hermione o gece yatmaya gittikten sonra, Harry sessizce sırt çantasını Hermione'nin boncuklu çantasından çıkardı ve içinden Hagrid'in ona çok uzun süre önce verdiği fotoğraf albümünü çıkardı. Aylardır ilk defa eski resimlerini çıkarmıştı, ona ailesinden kalan son şeyi, anne ve babasının resimlerden gülümseyip el sallamalarını izledi.

Harry ertesi gün memnun bir şekilde Godric's Hollow'a gitmek için toparlandı, fakat Hermione'nin başka fikirleri vardı. Voldemort'un Harry'nin anne ve babasının öldüğü yere geri döneceğini umduğuna inanıyordu, ancak kılık değiştirdiklerinde en iyi şartlarda olduklarına emin olduktan sonra yola çıkmaya kararlıydı. Bu yüzden, Hermione'nin yola çıkmayı kabul etmesi için -Noel alış verisi yapan masum Muggle'lardan gizlice saçlarını almış ve görünmezlik pelerininin altında, ikisi birlikte cisimlenip huharlaşmaya çalışmışlardı- tam bir hafta geçmesi gerekti. Öğleden sonra geç vakitlerde, köye karanlık çöktükten sonra Çok Özlü İksirleri'ni içtiler, sonunda cisimlenmek üzereydiler. Harry kelleşmeye başlayan, orta-yaşlı bir Muggle'a, Hermione de onun küçük ve ürkek eşine dönüşmüştü. Tüm eşyaları (Hortkuluk hariç tüm eşyaları, Harry onu boynuna asmıştı.), Hermione'nin paltosunun düğmelerine iliştirilmiş boncuklu çantasına tıkıştırılmıştı. Harry üstlerine görünmezlik pelerinini örttü, sonra da bir kez daha boğucu karanlığa daldılar.

Kalp atışlarını boğazında hisseden Harry, gözlerini açtı. Gecenin ilk yıldızlarının çoktan zayıfça parıldamaya başladığı koyu mavi bir gökyüzünün altında, karlı bir dar yolda el ele tutuşur vaziyette duruyorlardı. Dar yolun iki yanında da evler vardı ve pencerelerinde

Noel süsleri parıldıyordu. Önlerindeki kısa yol, altın renkli sokak ışıklarının parıltısıyla köyün merkezine doğru uzanıyordu.

"Kar yağıyor!" diye fısıldadı Hermione pelerinin altında. "Niye kar yağabileceğini düşünmedik? Bu kadar tedbirden sonra, ayak izlerimizi bırakacağız! İzlerin icabına bakmamız lazım -sen önden git, ben hallederim-"

Harry köye, izlerini silerek kendilerini gizlemeye çalışırken, pandomim atı gibi girmek istemiyordu.

"Pelerini çıkaralım." dedi Harry ve Hermione‘nin korktuğunu görünce devam etti, "Ah, hadi, kendimize benzemiyoruz ve etrafımızda da kimse yok."

Pelerini ceketinin altına düzgünce yerleştirdi ve gizlenmemiş bir şekilde, daha çok evi geçerek buz gibi havada yüzleri yanarken yollarında ilerlediler.

Evlerden herhangi biri, bir aralar James ve Lily‘nin yaşadığı ve belki de Bathilda‘nın şu an yaşadığı ev olabilirdi. Harry giriş kapılarına, çatılarına ve buz tutmuş verandalarına bakıyordu, oradan sonsuza dek ayrıldığında daha bir yaşından biraz büyük olduğunu bilmesine rağmen, onlardan birini hatırlayabilip hatırlayamayacağını merak ederek göz attı. Eski evini görüp göremeyeceğinden bile emin değildi; Fidelius Büyüsü‘nün koruduğu kişiler öldükten sonra ne olduğunu bilmiyordu. O sırada yürümekte oldukları küçük, dar sokaktan sola, köyün kalbine döndü, küçük bir meydan onlara göründü.

Meydanın her tarafında renkli ışıkların süzüldüğü, şiddetli rüzgârlardan dolayı hafif yan yatmış Noel ağacından dolayı bir kısmı anca görünen savaş anıtına benzeyen bir şey vardı. Meydanda

birkaç dükkân, bir postane, bir bar ve meydana mücevher parlaklığında ışık yayan vitray camları olan küçük bir kilise vardı. Burada kar çok azdı, yer bütün gün insanlar üstünden geçtiği için sert ve kaygandı. Hemen önlerinde, köy halkı oraya buraya gidiyordu, şekilleri sokak lambalarıyla az bir şekilde aydınlanıyordu. Barın kapısı açılıp kapanana kadarki kısa sürede gülüşme ve pop müzik seslerini, sonra da küçük kilisenin içinde bir Noel ilahisinin başladığını duydular.

"Harry, sanırım bugün Noel arifesi!" dedi Hermione.

"Öyle mi?"

Tarihin izini kaybetmişti; haftalardır gazete bulamamışlardı.

"Eminim öyle." dedi Hermione, gözlerini kiliseye dikmişti. "Onlar... Onlar da ordadırlar, değil mi? Annen ve baban? Kilisenin arkasında mezarlığı görebiliyorum."

Harry heyecanının da ötesinde, daha çok korkuya benzeyen bir şey hissetti. Şimdi öyle yakındı ki, ama buna rağmen görmek isteyip istemediğinden emin değildi. Muhtemelen, Hermione onun ne hissettiğini biliyordu, çünkü Harry'nin elini tutup ona yol göstermek için ilk defa onu ileri doğru çekiyordu. Meydanın ortasındayken, her nasılsa, hareketsiz kaldı.

"Harry, bak!"

Hermione savaş anıtını gösteriyordu. Önünden geçtikleri sırada, savaş anıtı dönüşmüştü. Adlarla bezenmiş bir dikilitaşın yerine, önlerinde üç insanın bulunduğu bir heykel duruyordu: Dağınık saçlı ve gözlüklü bir adam, uzun saçlı, nazik ve güzel bir yüzü olan bir kadın ve annesinin kolları arasında bir bebek. Hepsinin kafasına, başlarında tüylü beyaz şapkalar varmış gibi kar yağmıştı.

Harry gözlerini anne ve babasının yüzüne dikerek, yaklaştı. Burada böyle bir heykel olacağını hiçbir zaman hayal etmemişti... Kendini bir taşta anlında yara izi olmayan mutlu bir bebek olarak sunmaları ona çok garip görünmüştü...

"Hadi" dedi Harry, kendi heykeline baktıktan sonra yine kiliseye döndüler. Meydanın karşı tarafına vardıktan sonra Harry, omzunun ardından arkaya bakındı; heykel tekrar savaş anıtına dönüşmüştü.

Onlar kiliseye yaklaştıkça ilahilerin sesi de yükseldi. Bu, Harry'nin boğazını düğümlemişti. Ona güçlü bir şekilde Hogwarts'ı, zırhların içinden Noel ilahilerinin kaba versiyonlarını yüksek sesle söyleyen Peeves'ı, Büyük Salon'daki on iki Noel ağacını, büyücü krakerlerinden birinin içinden çıkan boneyi giyen Dumbledore'u, elde örülmüş kazağını giyen Ron'u hatırlattı...

Mezarlığın girişinde çit kapısı vardı. Hermione onu açabildiği kadar sessizce itip açtı ve kapının diğer yüzüne geçtiler. Kilise kapısına giden kaygan yolun her iki yanındaki kar, yüksek ve hiç bozulmamış bir şekilde duruyordu. Kimsenin geçmemiş olduğu karın üstünden, parlak pencerelerin altındaki gölgelerden geçerek binanın etrafından yürürlerken, arkalarında derin çukurlar bıraktılar.

Kilisenin arkasında, vitrayların kırmızı, altın sarısı ve yeşil yansımalarının kara vurmasıyla renklenmiş solgun mavi ile örtülenmiş, peş peşe sıralanmış karlı mezar taşları yerde çıkıntı yapıyordu. Ceketinin cebindeki asasını elinde sertçe tutarak Harry, en yakın mezara doğru ilerledi.

"Buraya bak, bu Abott, Hannah'ın uzaktan akrabası falan olabilir!"

"Alçak sesle konuş." dedi Hermione yalvarırcasına.

Arkalarında karda derin izler oluşturarak, eski mezar taşlarında yazan kelimeleri okuyabilmek için durarak, arada bir yalnız olduklarından kesin olarak emin olmak için kısık gözlerle etraflarındaki karanlığa bakarak mezarlıkta güç bela gittikçe daha da derine gittiler.

"Harry, buraya gel!"

Hermione iki sıra mezar taşı kadar uzaktaydı: Harry'nin kalbi göğsünde olumlu bir şekilde atarak, güç bela Hermione'nin yanına geri döndü.

"Onlarınki mi-?"

"Hayır, ama bak!"

Koyu renkli bir taşı işaret ediyordu. Harry aşağı eğilip, benek benek donmuş likenlerin olduğu graniti, KENDRA DUMBLEDORE yazısını, doğum ve ölüm tarihinin biraz aşağısında yazan yazıyı, VE KIZI ARIANA yazısını gördü. Ayrıca bir de alıntı vardı:

Hazinen neredeyse, kalbin de oradadır.

Öyleyse Rita Skeeter ve Muriel'in söylediklerinin bazıları doğruydu. Dumbledore ailesi gerçekten de burada yaşamış ve ailenin bir kısmı burada ölmüştü.

Mezarı görmek, olanlar hakkında söylenenleri duymaktan daha kötüydü. Harry kendisiyle ve Dumbledore'un ikisinin birden, bu mezarlıkta derin köklerinin olduğunu ve Dumbledore'un bu bağlantıyı paylaştıklarını hiç anlatmamasına rağmen bunun böyle olduğunu ona anlatması gerektiğini düşünmekten kendini alamadı. Burayı

ikisinin birlikte ziyaret etmesi gerekiyordu; Harry bir an için buraya Dumbledore ile birlikte geldiğini hayal etti ve ne tür bir bağlarının olduğunu, bu bağın ona ne kadar çok anlam ifade edeceğini düşündü. Fakat ailelerinin aynı mezarlıkta yan yana yattıkları gerçeğinin Dumbledore'a göre önemsiz bir tesadüf, belki de, Harry'den yapmasını istediği işle alakası olmayan bir mesele gibi görünüyordu.

Hermione Harry'ye bakıyordu ve bu yüzden de Harry yüzünün gölgeler içinde gizli olduğuna sevindi. Mezar taşının üstündeki yazıları bir kez daha okudu. "*Hazinen neredeyse, kalbin de oradadır.*" Bu kelimelerin ne manaya geldiğini anlamıyordu. Kesinlikle anneleri öldükten sonra, ailenin en büyük üyesi olan Dumbledore kelimeleri seçmişti.

"Bundan hiç bahsetmediğine emin misin-?" diye başladı Hermione.

"Hayır," dedi Harry kısaca, sonra da, "Haydi bakmaya devam edelim," ve mezar taşını görmemiş olmayı dileyerek, arkasını döndü. Seviyesi yükselmiş olan endişesinin kızgınlığıyla lekelenmesini istemiyordu.

"İşte burada!" Hermione bir süre sonra karanlığın içinden bir kez daha bağırdı. "Ah hayır, üzgünüm! Potter yazdığını sandım." Buruşuk, yosunlu bir taşı ovalamış, yüzünde kaşları hafif çatık bir ifadeyle taşa bakıyordu.

"Harry, buraya geri gel."

Mezar taşlarını arayışından tekrar alıkonmak istemiyordu ve karın üstünden istemeye istemeye Hermione'nin bulunduğu yere geri döndü.

"Ne var?"

"Buna baksana!"

Mezar son derece eskiydi ve aşınmıştı ki Harry, kimin adının yazdığını zar zor çıkartabildi. Hermione adın altındaki sembolü gösterdi.

"Harry, bu kitaptaki işaret!"

Harry, Hermione‘nin gösterdiği yere baktı: Taş öyle yıpranmıştı ki üzerine ne kazındığını çıkarmak çok zordu, yine de neredeyse okunaksız adın altında üçgene benzeyen bir işaret görünüyordu.

"Evet... Olabilir..."

Hermione asasının ucunu yaktı ve mezar taşının üstündeki isime doğru tuttu. "Ig-Ignotus yazıyor, sanırım..."

"Anne ve babama bakmaya devam edeceğim, tamam mı?" dedi Harry boğuk bir sesle ve tekrar yola çıkıp, Hermione‘yi eski mezarın yanında diz çökmüş bir şekilde yalnız bıraktı.

Arada bir Abbott gibi, Hogwarts‘ta tanıştıklarının soyadlarını tanıdı. Bazen de mezarlıkta aynı büyücü ailesinin birkaç neslinin bulunduğunu farketti. Harry tarihlere bakarak o soyun yok olduğunu ya da şuanki üyelerinin Godric‘s Hollow‘dan taşındığını söyleyebilirdi. Mezarların içinden geçtikçe geçip mezarlığın iyice derinlerine gittikçe ve her yeni mezar taşına ulaştığında endişe ve umut ile sallandığını hissediyordu.

Karanlık ve sessizlik birdenbire, daha da derinleşti. Harry endişeli bir şekilde Ruh Emiciler'i düşünerek etrafına bakındı ve sonra Noel ilahilerinin bittiğini fark etti, geveze ve telaşlı bir şekilde kiliseden çıkan insanlar meydana doğru yol alırken gözden kayboluyorlardı. Kilisenin içindeki biri daha demin ışıkları kapatmıştı.

Sonra Hermione'nin tiz ve berrak sesi karanlığın içinde bir iki metre uzaktan, üçüncü kez geldi. "Harry, buradalar... Tam buradalar."

Ve Harry onun ses tonundan bu seferkinin gerçekten de anne ve babası olduğunu anladı. Ona doğru giderken, Dumbledore öldükten hemen sonraki hissettikleri gibi, aslında kederinden dolayı kalbi ve ciğerleri arasında hissettiği, sanki göğsünün üstünde şiddetli baskı varmış gibi hissediyordu.

Mezar taşı Kendra ve Ariana'nınkinin sadece iki sıra gerisindeydi. Tıpkı Dumbledore'un mezarı gibi beyaz mermerden yapılmaydı ve bu karanlıkta parlıyormuş gibi görünen mezar taşının üstünün okunmasını oldukça kolaylaştırıyordu. Taşın üstüne kazınmış olan kelimeleri okuması için diz çökmesine, hatta çok yaklaşmasına bile gerek yoktu.

JAMES POTTER   *LILY POTTER*

27 Mart 1960'da doğdu   *30 Ocak 1960'da doğdu.*

31 Ekim 1981'de öldü.   *31 Ekim 1981'de öldü.*

Yok edilmesi gereken son düşman ölümdür.

Harry sanki ne anlama geldiğini anlamak için tek bir şansı varmış gibi kelimeleri yavaşça okudu ve son kelimeleri yüksek sesle okudu.

" '*Yok edilmesi gereken son düşman ölümdür*'..." Harry'nin aklına oldukça panik edici ve korkunç bir şey gelmişti. "Bu bir Ölüm Yiyen fikri değil mi? Bu niye burada?"

"İlla ki ölümü, Ölüm Yiyen anlayışıyla alt etmek manasına gelmiyor, Harry," dedi Hermione, nazik bir sesle. "Şu anlama geliyor...

Biliyorsun... Ölümün ötesinde yaşama. Öldükten sonra yaşama."

Fakat onlar yaşamıyorlar, diye düşündü Harry: Onlar öldüler. Boş laflar, Anne ve babasının umursanmayan, bilinmeyen bir şekilde kar ve taşın altında çürümeye bırakılmış cesetlerinin yattığı gerçeğini gizlemiyordu. Ve Harry kendine hâkim olamadan, kaynıyormuş gibi sıcaklık hissi verdikten sonra anında yüzünü donduran gözyaşlarına boğuldu, onları silmenin ya da ağlamıyormuş gibi yapmanın ne anlamı vardı ki? Harry gözyaşlarının düşmesine izin verdi. Dudaklarını sert bir şekilde birbirine bastırıyordu. Onlar kendilerini feda ettikleri için yaşayan, kalbi hâlâ atan, şu anda onlarla birlikte karın altında yatması gereken oğullarının, bu kadar yakınlarında olduklarını bilmeyen, aldırmayan Lily ve James‘in şimdi kesinlikle kemiklerinin veya tozlarının sonsuza dek yattıkları yeri gözlerden saklayan kalın kar tabakasına bakıyordu.

Hermione onun elini tekrar tuttu ve sıkıca kavradı. Harry ona bakamıyordu, fakat aynı şekilde o da onun elini sıkıca kavradı, şimdi gece havasını derin, ani lokmalar halinde alıyor, sabit durmaya, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışıyordu. Onlara bırakmak için bir şey getirmesi gerekiyordu, bunu düşünememişti ve mezarlıktaki her bitki yapraksız ve donmuştu. Fakat Hermione asasını kaldırdı, havada bir çember çizdi ve önlerinde çöpleme bitkisinden oluşmuş bir çelenk yarattı. Harry çelengi yakalayıp, anne ve babasının mezarının üstüne koydu.

En sonunda ayrılmak istediğinde ayağa kalktı. Artık burada bir an bile kalabileceğini sanmıyordu. Kolunu Hermione‘nin omzuna attı, o da kendi kolunu Harry‘nin beline doladı ve sessizde dönüp karın üstünden, Dumbledore‘un anne ve kardeşini geçerek, karanlık

kiliseye ve henüz göremedikleri çit kapısına doğru yürümeye koyuldular.

-

ON YEDİNCİ BÖLÜM: BATHILDA’NIN SIRRI

"Harry, dur!"

"Sorun nedir?"

Bilinmeyen Abboth‘un mezarına henüz ulaşmışlardı.

"Orada birisi var. Birisi bizi izliyor. Orada, çalılıkların orada."

"Birbirlerine tutunarak sabit kaldılar, mezarlığın koyu siyah sınırına bakıyorlardı. Harry hiçbir şey göremiyordu.

"Emin misin?"

"Bir şey gördüm, gördüğüme yemin edebilirim..."

Hermione, asa kolunu serbest bırakmak için ondan ayrıldı. "Muggle gibi görünüyoruz," diye belirtti Harry.

"Ailenin mezarına çiçekler koyan Muggle'lar gibi! Harry, eminim orada biri var!"

Harry, Sihir Tarihi'ni düşündü, mezarlığın sık sık ziyaret edildiği düşünülüyordu, ama ya-? Ama sonra bir hışırtı duydu ve Hermione'nin gösterdiği çalılıkların orada karın püskürdüğünü gördü. Hayaletler karı hareket ettiremezlerdi.

"Bir kedi," dedi Harry, bir veya iki saniye sonra, "veya bir kuş. Eğer bir Ölüm Yiyen olsaydı şimdiye ölmüştük. Ama hadi buradan çıkalım ve görünmezlik pelerinini geri giyelim."

Mezarlıktan çıkarlarken devamlı arkalarına baktılar. Hermione'yi telkin ederken davrandığı gibi iyimser olamayan Harry, kapıya ve kaygan kaldırıma ulaştıkları için memnundu. Görünmezlik pelerinini üstlerine geri çektiler. Bar öncekinden daha doluydu: kiliseye yaklaşırlarken duydukları Noel şarkısı, şimdi içerideki bir çok ses tarafından seslendiriliyordu. Bir an Harry içeriye sığınmalarını önermeyi düşündü, ama bir şey söyleyemeden Hermione, "Buradan gidelim," diye mırıldandı ve Harry‘yi köye girerlerken kullandıkları yolun tersine, köyden çıkarak, karanlık bir sokağa doğru çekti. Harry evlerin ne ara tükenip tekrar açık araziye döndüğünü anlayamadı. Cesaret edebildiklerince hızlı yürüdüler, Noel ağacının perdelerde yansıttığı hatlarıyla daha da parıldayan renkli pencerelerin yanından geçtiler.

"Bathilda‘nın evini nasıl bulacağız?" diye sordu Hermione, hafiften titriyordu ve omzundan geriye bakmayı sürdürüyordu. "Harry? Ne düşünüyorsun? Harry?"

Kolunu çekiştirdi, ancak Harry dikkatini vermiyordu. Evlerin en sonunda duran siyah bir kütleye doğru bakıyordu. Hermione‘yi beraberinde çekip hızlandı, bu sırada Hermione buzda biraz kaydı.

"Harry-"

"Bak... Şuna bak Hermione..."

"Ben... ah!"

Harry görebiliyordu, Fidelius Büyüsü, James ve Lily ile birlikte ölmüş olmalıydı. Hagrid, Harry‘yi bel boyundaki çimenlere serpilen enkazın altından çıkardığından beri, çalıdan çitler vahşi bir şekilde büyümüşlerdi. Her ne kadar tamamen kara sarmaşıklar ve karla kaplı olsa da evin çoğunluğu hala ayaktaydı, ama üst katın sağ tarafı

havaya uçmuştu; bu, Harry emindi ki lanetin geri teptiği yerdi. O ve Hermione kapıda durmuş, bir zamanlar yanındaki evler gibi olan o enkaza bakıyordu.

"Acaba neden kimse yeniden inşa etmedi, merak ediyorum?" diye fısıldadı Hermione.

"Belki yeniden inşa edemiyorsundur?" diye cevapladı Harry. "Belki Karanlık Büyü'nün neden olduğu yaralanmalar gibidir ve zararı tamir edemiyorsundur?"

Pelerinin altından elini çıkardı ve açmak için değil de daha çok evin bir parçasını tutmak için paslanmış kalın kapıyı kavradı.

"İçeri girmeyeceksin ya? Güvensiz görünüyor, belki - ah, Harry, bak!"

Kapıdaki dokunuşu buna neden olmuş gibiydi. Karşılarındaki zeminden, ısırgan otları ve yabani otların arasından yukarı bir işaret yükseldi, sanki hızla büyüyen garip bir çiçek gibiydi ve tahtasında altın harflerle, şunlar görünüyordu:

Bu noktada, 31 Ekim 1981 gecesinde, Lily ve James Potter hayatlarını kaybetti.

Oğulları Harry, Ölüm Laneti'nden kurtulan tek büyücü olarak hayatta kalmıştır.

Muggle'lara görünmeyen bu ev, Potter'ların anıtı ve ailelerini parçalayan bu şiddetin hatırlatıcısı olarak harabe haliyle bırakılmıştır.

Ve bu, düzenle yazılmış harflerin etrafına, Hayatta Kalan Çocuk'un kaçtığı yeri görmeye gelmiş büyücü ve cadılar karalamalar eklemişti.

Bazıları adlarını açıkça çıkmaz mürekkeple imzalamışlardı, diğerleri baş harflerini tahtaya işlemişlerdi ve diğerleri de mesajlar bırakmışlardı. Bunların en son yazılanları, on altı yılın hatrına parlakça parıldıyorlardı; hepsi benzer şeyler söylüyordu:

Başarılar Harry, her nerdeysen.

Eğer bunu okuyorsan Harry, arkandayız! Çok yaşa Harry Potter!

"Tabelanın üstüne yazmamalıydılar!" dedi Hermione, kızgın bir halde. Ama Harry ona gülümsedi. "Bu harika. Böyle yaptıkları için mutluyum. Ben..."

Sustu. Ağırca, sarılı bir figür topallayarak onlara doğru geliyordu, uzaktaki meydanın parlak ışıkları gölgesini oluşturuyordu. Hüküm vermek zor olsa da Harry bu figürün bir kadına ait olduğunu düşündü. Muhtemelen karlı zeminde kaymaktan korkarak yavaşça hareket ediyordu. Zoraki ayaklarını yere sürüyerek kambur yürümesi, oldukça ileri bir yaşın belirtileriydi. Daha da yaklaşırken sessizce onu izlediler. Harry, onun geçtiği evlerden birine dönüp dönmeyeceğini görmeyi bekliyordu, ama içgüdüsel olarak öyle olmayacağını biliyordu. Sonunda, onlardan birkaç metre uzaklığa kadar geldi ve onlarla yüz yüze gelerek donmuş yolun ortasında duraksadı.

Harry‘nin kolunda Hermione‘nin cimciklemesini hissetmesine gerek yoktu. Bu kadının bir Muggle olabilmesinin mümkünatı yoktu: orada durmuş, cadı olmasaydı ona tamamen görünmez olacak eve bakıyordu. Bir cadı olduğu düşünülse bile, gece bu soğukta sadece eski bir yıkıntıya bakmak için çıkıp gelmesi garip bir davranıştı. Normal sihir kuramlarına göre, bu sırada Hermione‘yi ve Harry‘yi hiç

göremiyor olması gerekirdi. Ancak Harry, kadının onların orada olduklarını ve kim olduklarını bildiğine dair garip bir hisse kapıldı. Bu kolay olmayan yargıya varmışken, kadın eldivenli elini kaldırarak gel işareti yaptı.

Hermione, pelerinin altından Harry'ye daha da sokuldu, kolu Harry'ninkine baskı yapıyordu. "Nasıl biliyor?"

Harry kafasını salladı. Kadın daha kuvvetli bir şekilde gel işareti yaptı. Harry, çağrılara uymama konusunda bir dolu neden düşünebilirdi ve boş sokakta yüzyüze durdukları kadının kimliği konusundaki şüpheleri her dakika daha da artıyordu.

Kadının bunca uzun aylar boyunca onları beklemesi mümkün olabilir miydi? Dumbledore ona beklemesini ve Harry'nin en sonunda geleceğini mi söylemişti? Mezarlıkta gölgelerde hareket edip onları bu noktaya kadar takip eden bu kadın olamaz mıydı? Kadının onları hissetmesi bile Dumbledore'un bu işin içinde olmadığına dair Dumbledore'umsu bir his yaratmıştı.

Sonunda Harry, Hermione'nin aniden zıplayıp nefes almasına neden olarak konuştu. "Sen Bathilda mısın?"

Sarılı figür başını salladı ve tekrar gel işareti yaptı.

Pelerin altından Harry ve Hermione birbirlerine baktılar. Harry kaşlarını kaldırdı, Hermione küçük, tedirgin bir onay verdi.

Harry ve Hermione kadına doğru adım atmalarıyla beraber, kadın geldikleri yöne doğru dönerek topallamaya başladı. Onlara liderlik ederek birkaç evi geçtiler ve kadın bir kapıdan içeri döndü. Az önce bıraktıklarınınki kadar fazlaca yetişmiş bir bahçenin içinden ön patikada onu takip ettiler. Bir dakika ön kapıda anahtarı aradıktan sonra kapıyı açtı ve içeri girmeleri için geri çekildi.

Kadın kötü kokuyordu veya kötü kokan eviydi. Tereddütle yanından geçip pelerini çıkardıklarında Harry burnunu buruşturdu. Şimdi kadının arkasındaydı ve kadının ne kadar ince olduğunu fark etti, yaşla birlikte bükülmüştü ve neredeyse Harry'nin göğsüne geliyordu. Arkalarından kapıyı kapattı, eklemleri kabarmış derisine karşı mavi ve benek benekti, sonra dönüp dikkatlice Harry'nin yüzüne baktı. Gözleri kataraktan kalınlaşmıştı ve görünmez deri katları arasında kaybolmuştu, tüm yüzü çatlamış damarlar ve kahverenegi lekelerle doluydu. Harry, kadının onu fark edip etmediğini merak etti, eğer ettiyse de görebildiği kimliğini çaldığı kel Muggle'dı.

Güve yemiş şalını çıkarıp, kafa derisini açığa çıkaran seyrekleşmiş beyaz saçlarını açığa çıkarırken yaşlılığın, tozun, yıkanmamış kıyafetlerin ve bayatlamış yiyeceklerin verdiği koku orataya çıktı.

"Bathilda?" dedi Harry tekrar ederek.

Kadın tekrar başını salladı. Harry derisinin üstündeki madalyonun farkına vardı, bazen tıkırdayan bazen de atan içindeki o şey uyanmıştı, soğuk altın içinde atışını hissedebiliyordu. Onu yok edecek şeyin yakında olduğunu biliyor muydu, hissedebiliyor muydu?

Bathilda, sanki Hermione'yi görmemiş gibi iteleyip, ayaklarını sürüyerek onların yanından geçti ve oturma odasına benzer bir şeyin içine doğru yok oldu.

"Harry, bundan emin değilim," diye fısıldadı Hermione.

"Kadının cüssesine bak, eğer yapmak zorunda kalırsak onu etkisizleştirebiliriz," dedi Harry, "dinle, sana anlatmış olmalıydı, onun hep orada olmadığını biliyordum. Muriel ona bunak diyor."

"Gel!" diye çağırdı Bathilda yandaki odadan.

Hermione zıpladı ve Harry‘nin koluna sarıldı.

"Bir şey yok," dedi Harry temin edercesine ve oturma odasına gitti.

Bathilda sendeleyerek bir mumu yakıyordu ama yine de çok karanlıktı. Ayaklarının altındaki kalın toz tabakası çıtırdadı, Harry‘nin burnu nem ve küf kokusu altında daha kötüsünü, bayatlamış et kokusu gibi bir şeyi fark etti. Bathilda‘nın eve en son ne zaman geldiğini merak etti. Acemice mumları eliyle yakan kadın, sanki büyü yapabileceğini de unutmuş gibiydi, kolunun dantel yakası alev alma tehlikesi altındaydı.

"Benim yapmama izin verin," diye önerdi Harry ve kibritleri ondan aldı. Odada, kitap yığınının üzerine tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş ve küflü kırık kupalarla dolu vitrinin üstündeki fincan altlıklarına konmuş mumları yakmayı bitirdiğinde, kadın durmuş Harry'yi izliyordu.

Harry‘nin üstünde mum olduğunu fark ettiği son yer, kavisli bir şekli olan içi birçok resimle dolu çekmeceydi. Alevler hayat bulduğunda, resimler tozlu gümüşi camlarına yansıdı. Harry resimlerde birkaç küçük kıpırdama gördü. Harry, "Tergeo" diye mırıldandı, fotoğraflardaki toz yok oldu, en süslü ve büyük çerçevelerden bazıları eksikti. Bathilda‘nın veya bir başkasının onları çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Daha sonra kolleksiyonun arkasındaki bir fotoğraf gözüne çalındı ve onu aldı.

Bu Gregotovitch‘in penceresinin eşiğinden kaçan o altın saçlı, güleç yüzlü hırsızdı; gümüş çerçeveden Harry‘ye tembelce gülümsüyordu. Daha sonra birden Harry bu çocuğu daha önce nerede gördüğünü hatırladı: Albus Dumbledore‘un Hayatı ve Yalanları‘nda, genç

Dumbledore ile kol kola ve bütün bu kayıp fotoğraflar da Rita Skeeter'ın kitabında olmalıydı.

"Mrs- Miss- Bagshot?" dedi Harry, sesi hafiften titredi. "Bu kim?"

Bathilda odanın ortasında durmuş onun için ateşi yakan Hermione'yi izliyordu.

"Miss Bagshot" diye tekrarladı Harry ve şöminedeki alevler hayat bulurken elindeki resimle ilerledi. Bathilda sesine dönüp baktı ve göğsünün üzerindeki hortkuluk daha hızlı çarptı.

"Bu kişi kim?" diye sordu Harry, resmi ileriye uzatarak.

Resme yavaşça baktı, daha sonra Harry'ye döndü.

"Bu kim biliyor musunuz?" diye tekrarladı, normalden daha yavaş ve yüksek bir sesle. "Bu adam? Onu tanıyor musunuz? İsmi nedir?"

Bathilda açıkça dalgın göründü. Harry korkunç bir öfke hissetti. Nasıl oldu da Rita Skeeter, Bathilda'nın sırlarını açığa çıkarmıştı?

"Bu adam kim?" diye tekrarladı yüksek sesle.

"Harry, ne yapıyorsun?" diye sordu Hermione.

"Bu resim, Hermione, bu hırsız, Gregorovitch'i soyan hırsız! Lütfen!" dedi Bathilda'ya. "Bu kim?" Ama kadın sadece ona bakındı.

"Neden bizden sizinle gelmemizi istediniz, Mrs- Miss Bagshot?" diye sordu Hermione, sesini yükselterek. "Bize anlatmak istediğiniz bir şey mi vardı?"

Hermione'yi duyduğuna dair hiçbir işaret vermeksizin Bathilda şimdi Harry'ye birkaç adım yaklaşmıştı. Kafasının küçük bir hareketiyle geriye koridora baktı.

"Gitmemizi mi istiyorsunuz?" dedi Harry.

Kadın hareketini tekrarladı, bu sefer ilk önce Harry‘yi işaret etti, sonra kendisini ve sonra da tavanı.

"Ah, tamam... Hermione, Sanırım benim onunla yukarı çıkmamı istiyor."

"Tamam," dedi Hermione, "hadi gidelim."

Ama Hermione hareket ettiğinde Bathilda başını şaşırtıcı bir dinçlikle salladı, bir kez daha önce Harry‘yi sonra kendisini işaret ediyordu.

"Benim onunla yalnız gitmemi istiyor."

"Neden?" diye sordu Hermione, sesi mumla aydınlatılmış odada keskin ve açık şekilde çınladı; yüksek sesle yaşlı kadın kafasını biraz daha salladı.

"Belki Dumbledore ona kılıcı bana vermesini söylemiştir, yalnız bana?"

"Gerçekten onun senin kim olduğunu bildiğini mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi Harry, ona dikilmiş beyazımsı gözlere bakarak, "Sanırım, biliyor."

"Peki, tamam o zaman, ama çabuk ol Harry."

"Yolu göster," dedi Harry Bathilda‘ya.

Anlamış gibi gözüktü, çünkü ayaklarını sürerek atrafından kapıya doğru gitti. Harry, Hermione‘ye telkin eder bir gülüşle baktı; ama onun bunu gördüğünden emin değildi, orada mumla aydınlatılmış bakımsız kitaplığa baktı. Harry, odadan dışarı çıkarken, Hermione ve Bathilda görmeden hırsızın gümüş çerçeveli fotoğrafını montunun iç çebine soktu.

Basamaklar dik ve dardı, neredeyse üzerine devrilecekmiş gibi duran Bathilda'nın devrilmemesi için ellerini arkasına dayamak için yarı yarıya istek duydu. Yavaşça, hafif hırıltılı kadın üst kata tırmandı ve hemen sağ tarafa döndü, onu alçak tavanlı bir yatak odasına götürdü.

Kör karanlığındaydı ve korkunç kokuyordu. Bathilda kapıyı arkasından kapatırken, yatak altından dışarı çıkmış yuvarlak bir kavanoz karanlığa gömüldü.

"Lumos," dedi Harry ve asası yandı. Harry, yaklaştığını duymamışken birkaç saniyelik karanlıkta Bathilda ona doğru gelmişti.

"Sen Potter mısın?" diye fısıldadı.

"Evet, benim."

Yavaşça ve ağır başlı bir şekilde kafasını salladı. Harry, Hortkuluk'un kalbinden daha hızlı ve daha hızlı attığını hissetti. Bu hoş olmayan, sinir bozucu bir histi.

"Benim için bir şeyiniz var mı?" diye sordu Harry, ama kadın asasının yanan ucundan rahatsız görünmüştü.

"Sizde benim için bir şey mi var?" diye tekrarladı.

Sonra kadın gözlerini kapadı ve bir anda birkaç şey oldu: Harry'nin yara izi acıyla iğnelendi; Hortkuluk yerinden hopladı ve kazağının önü açıkça hareket etti; karanlık, pis kokulu oda geçici olarak yok oldu. Bir zevk dalgalanması hissetti ve boğuk, yüksek sesle konuştu:

Yakala onu!

Harry olduğu yerde sallandı, karanlık, pis kokulu oda tekrar ona çok yakın göründü, ne olmuştu bilmiyordu.

"Sizde benim için bir şey mi var?" diye sordu üçüncü kez, daha yüksek.

"Orada," diye fısıldadı kadın, köşeyi işaret ederek. Harry asasını kaldırdı ve perdeli pencerenin altında makyaj masasının hatlarını gördü.

Bu sefer kadın ona eşlik etmedi. Harry onun ve dağınık yatağın arasından geçti, asasını kaldırdı. Ondan başka bir yere bakmak istemiyordu.

"Bu nedir?" diye sordu makyaj masasına vardığında, kirli çamaşır gibi kokan birşeylerle kubbe yapmıştı.

"Orada," dedi kadın, şekilsiz kütleyi işaret ederek.

Ve bakışını çevirdiğinde gözleri karışık pisliğin içinde bir kılıç kabzası aradı, kadın garip davrandı: gözünün kenarından gördüğüyle panik sardı ve korku bedenini felç etti; yaşlı bedenin çöktüğünü ve boynun olduğu yerden büyük bir yılanın aktığını gördü.

Asasını kaldırdığında yılan vurdu ve asayı tavana spin atarak yolladı, ışığı odada baş döndürürcesine sallandı ve söndü. Daha sonra yılanın kuyruğundan göğsüne doğru güçlü bir patlama nefesini kesti. Makyaj masasının üstüne, kirli çamaşır yığının üstüne arka üstü düştü.

Kuyruğun bir sonraki vuruşundan zoraki yana yuvarlanarak kaçtı. Zemine çarptığında cam tabanın parçaları üzerine yağdı. Aşağıdan Hermione‘nin seslenişini duydu, "Harry?"

Geri seslenebilmek için akciğerlerine yeterince hava toplayamadı. Sonra ağır, yumuşak bir kütle onu zemine devirdi ve güçlü, kaslı bir şeyin üstünden geçtiğini hissetti.

"Hayır!" diye güçlükle soludu, zemine yapışmıştı.

"Evet," diye fısıldadı bir ses. "Evettt... seni tut... seni tut..."

"Accio...Accio asa..."

Ama hiçbir şey olmadı ve yılandan kurtulmak için ellerine ihtiyacı vardı, bedenini sararken içindeki havayı eziyor, Hortkuluk‘u sertçe göğsüne bastırıyor, çılgın kalbinin birkaç santim aşağısını buzdan halkalar gibi zonklatıyordu ve beyni soğuk, beyaz ışıkla doluyordu, kendi nefesi durmuştu, uzakta ayak sesleri, her şey gidiyordu...

Metal kalp göğsünün dışında gürültüyle patırdıyordu ve şimdi uçuyordu, bir süpürge veya testral olmaksızın kalbindeki zaferle uçuyordu...

Birdenbire ekşi kokulu odada uyandı, Nagini onu serbest bırakmıştı. Aniden kalktı ve yerdeki ışıkta konuşlanmış yılanın hatlarını gördü. Hermione içeri feryatla daldı; ıskaladığı laneti paramparça olan perdeli cama isabet etti. Harry başka bir kırık cam sağınağından korunmak için dalmıştı ki soğuk hava odayı doldurdu ve ayağı kalem gibi bir şey -asası- üzerinde kaydı.

Eğildi ve asayı aldı ama şimdi oda yılanla doluydu, kuyruğu kırbaç gibiydi; Hermione'nin görünmediği bir kaç dakika boyunca Harry en kötüsünü düşündü, ama sonra orada yüksek bir patlama oldu ve kırmızı bir ışık çaktı ve Harry‘nin yüzüne sertçe çarparak yılan büklüm büklüm tavana uçtu. Harry asasını kaldırdı, ama tam da kaldırmasıyla yara izi kor halinde yandı, yıllardır olduğundan daha güçlü, daha acı verici...

"Geliyor! Hermione, o geliyor!"

Bağırdığında yılan vahşice tıslayarak yere düştü. Herşey kaosa döndü, Harry yatağa atlayıp Hermione olduğunu bildiği karanlık şekile uzanırken duvardaki raflar havaya uçtu, porselenler tuzla buz oldu.

Hermione'yi gerisin geri yataktan çekerken, Hermione acıyla haykırdı. Yılan tekrar ayaklanmıştı ama Harry biliyordu ki gelen, yılandan daha kötüsüydü, belki çoktan kapıdaydı, kafası yara izindeki acı nedeniyle ortadan ikiye yarılacaktı.

Hermione'yi yanında çekerek koşarken, yılan arkalarından uzadı ve sıkıştığı anda Hermione "Confringo!" diye haykırdı, büyüsü odanın etrafında uçarak gardırobun aynasını kırdı ve geri sekerek zeminden tavana doğru sıçradı; elini sıyırırken Harry sıcaklığını hissetti. Bir elinde Hermione'yi çekip, yataktan kırılmış makyaj masasına atlarken cam yanağını kesti, oradan da doğruca kırık camdan boşluğa atladı, havada dönerken Hermione'nin çığlığı gecenin içinde yankılandı.

Ve sonra yara izi yarıldı ve Voldemort'du, pis kokulu yatak odasında koşuyordu, uzun beyaz elleri cam eşiğini tutuyordu, o sırada kel bir adam ve küçük bir kadının dönerek kaybolduğu gözüne ilişti. Çığlığı kızın çığlığıyla karışarak Noel Günü çalan kilise çanlarıyla birlikte yankılandı.

Onun çığlığı, Harry'nin çığlığıydı; onun acısı, Harry'nin acısıydı... o burada olabilirdi, daha önce olduğu yerde... burada, daha önce ölmek nedir tatmaya ramak kaldığı o evin görünüründe... ölmek... Acı çok korkutucuydu... vücudundan yarılarak dışarı... Ama eğer vücudu olmasaydı neden bu kadar kötü acırdı ki; eğer ölmüş olsaydı nasıl bu derece acı çekebilirdi ki, acı ölümle birlikte sona ermez miydi, bitmez miydi-

Islak ve rüzgarlı gecede, balkabağı şeklinde giyinmiş iki çocuk meydanda badi badi yürüyorlardı ve kağıt örümceklerle süslü dükkan penceresi, inanmadıkları bir dünyanın esiri zevksiz Muggle'lar... Ve bu tür olaylarda her zaman duyduğu içindeki doğruluk ve güç ve amaç duygusu ile doluydu... Öfke yok... bu ondan daha zayıf ruhlar içindi... ama zafer, evet... Bunun için beklemişti, bunu ummuştu...

"Güzel kıyafet, bayım!"

Pelerinin kukuletasının altındakini görünceye kadar yakına gelen çocuğun, gülümsemesinin duruşunu gördü, boyalı yüzünü dolduran korkuyu gördü. Sonra çocuk döndü ve kaçtı... Cüppesinin altında asasına sarılı parmakları... Bir hareket ve çocuk asla annesine kavuşamayacaktı... ama gereksiz, cidden gereksiz...

Ve yeni bir karanlık sokak daha boyunca hareket etti ve şimdi hedefi sonunda görüş alanındaydı, henüz bilmedikleri, Fidelius Büyüsü‘nün bozulmuş olduğuydu... Kaldırımda kayan yapraklardan bile daha az ses yaparak karanlık çitlere yaklaştı ve üzerinden izledi... Perdeleri çekmemişlerdi; onları rahatlıkla oturma odalarında otururken görebiliyordu, uzun, gözlüklü, siyah saçlı adam mavi pijamalarındaki küçük siyah saçlı çocuğu eğlendirmek için asasından renkli dumanlar çıkarıyordu. Çocuk gülüyordu ve dumanı yakalamaya... küçük yumruklarıyla yakalamaya çalışıyordu.

Bir kapı açıldı ve duyamadığı kelimeleri söyleyerek anne içeri girdi, uzun koyu kızıl saçları başından dökülüyordu. Şimdi baba oğlunu kucakladı ve annesine verdi. Asasını koltuğun üzerine attı ve gerindi, esniyordu...

İtеklediğinde kapı gıcırdadı ama James Potter duymadı. Beyaz elleri pelerinin altından asasını çekti ve birden açılan kapıya doğrulttu.

James koşarak koridora geldiğinde, o kapı eşiğindeydi. Kolaydı, çok kolaydı, asasını bile alamamıştı...

"Lily, Harry‘yi al ve kaç! Bu o! Koş! Onu oyalayacağım!"

Oyalamak, elinde bir asası bile olmadan?... Laneti yapmadan önce kahkaha attı... "Avada Kedavra!"

Yeşil ışık dar koridoru doldurdu, duvara itilmiş bebek arabasını aydınlattı, ışıldayan halatlarmışcasına korkulukları parlattı ve James Potter ipleri kesilmiş bir kukla gibi düştü.

Yukarı kattan kapana kısılmış kadının çığlıklarını işitebiliyordu, ancak akıllı olduğu müdddetçe en azından, onun korkmasına gerek yoktu... Kendisini içeri hapsetme çabalarını usul bir keyifle dinlerken basamakları tırmandı... Onun da asası yoktu... ne kadar da aptallardı, güvenliklerini zamanı gelince patlayabilen arkadaşlıklara teslim edecek kadar ne kadar güven doluydular...

Asasının bir tembel hareketiyle kapıya aceleyle konan sandalye ve kutular kenara çekildiler, kapıyı açtı... ve kollarında çocuğu orada duruyordu. Görebildiği son haliyle oğlunu arkasındaki beşiğe koydu ve ellerini yana açarak, sanki bu onu koruyacakmış gibi, sanki oğluna kalkan olurken onun yerine kendisinin seçilmesini umması gibi...

"Harry değil, Harry değil, lütfen, Harry değil!"

"Kenara çekil, seni aptal kız... kenara çekil şimdi."

"Harry değil, lütfen hayır, beni al, onun yerine beni öldür-"

"Bu son uyarım-"

"Harry değil! Lütfen... acı... acı... Harry değil! Harry DEĞİL! Lütfen- Herşeyi yaparım-"

"Kenara çekil, kenara çekil kadın!"

Kadını beşikten öteye çekebilirdi ama hepsinin işini bitirmek daha mantıklı göründü...

Yeşil ışık odada çaktı, kocası gibi o da düştü. Çocuk bu zamana kadar ağlamamıştı. Ayakta durabiliyordu, beşiğinin çubuklarını tutuyordu ve ilgiyle davetsiz misafirinin yüzüne baktı, muhtemelen onu pelerin altına saklanmış babası sanıyordu, daha bir ilgiyle... ve annesi her an kahkaha atarak ortaya çıkabilirdi-

Asasını büyük bir dikkatle çocuğun yüzüne doğrulttu. Bu açıklanamaz tehlikenin, yok edilişini, oluşunu görmek istedi. Çocuk ağlamaya başladı. Onun James olmadığını görmüştü. Ağlanmasını sevmiyordu, yetimhanede mızıldayan o küçük şeylere asla midesi yetmemişti-

"Avada Kedavra!"

Ve koptu; acıdan ve terörden başka bir şey değildi ve kendisini saklamalıydı, burada çocuğun kapana kısılıp çığlık attığı, yıkılmış evinin enkazında değil, daha uzakta... uzakta...

"Hayır," diye inledi.

Yılan, pis, yıkılmış zeminde çabaladı, ve çocuğu öldürmüştü ve şimdi o çocuktu... "Hayır..."

Ve şimdi Bathilda‘nın evinin kırılmış camında durdu, en büyük kaybının anılarına dalmıştı ve ayaklarında büyük yılan, kırık porselen ve camlar üzerinde kayıyordu. Aşağı baktı ve bir şey gördü... inanılmaz bir şey...

"Hayır..."

"Harry, sorun yok, sen iyisin."

Aşağı eğildi ve parçalanmış fotoğrafı aldı. Oradaydı, aradığı bilinmeyen hırsız... "Hayır... Düşürdüm onu... Düşürdüm onu..."

"Harry, tamam, uyan, uyan!"

Harry‘di... Harry, Voldemort değil... ve çabalayan şey yılan değildi... Gözlerini açtı.

"Harry," dedi Hermione fısıldayarak. "Kendini iyi- iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye yalan söyledi.

Bir yığın battaniyenin altında alçak divanlardan birinin üzerinde yatıyordu, çadırdaydı. Çadır bezinden zeminin verdiği düzlük ve soğukluk hissiyle sükunetin bir şafak gibi olduğunu söyleyebilirdi. Terden sırılsıklamdı, çarşaftan ve battaniyeden hissedebiliyordu.

"Kurtulduk."

"Evet," dedi Hermione, "divanına seni taşımak için bir uçurma büyüsü kullanmak zorunda kaldım, seni kaldıramadım. Çok şeydin... Yani, tamamıyla iyi değildin..."

Kahverengi gözlerinin altında mor gölgeler vardı ve elinde bir sünger vardı.

"Hastaydın," diye bitirdi, "oldukça hasta."

"Ne zaman kurtulduk?"

"Saatler önce. Neredeyse sabah oldu."

"Ve ben... bilinçsiz falan mıydım?"

"Pek değil," dedi Hermione rahatsız bir şekilde. "Bir şeyler bağırıyor ve inildiyordun..." diye Harry‘yi rahatsız eden bir tonla ekledi. Ne yapıyordu? Voldemort gibi lanetler haykırıyor, beşikteki bebek gibi ağlıyor muydu?"

"Hortkuluk‘u senden alamadım," dedi Hermione ve Harry, konuyu değiştirmek istediğini biliyordu. "Sıkışmıştı, göğsüne sıkışmıştı. Bir izi var, üzgünüm, alabilmek için ayırma büyüsü kullanmak zorunda kaldım. Yılan seni de ısırdı ama zehri temizledim ve üstüne az geyikotu koydum."

Giydiği terli tişörtü çıkardı. Madalyonun onu yaktığı yerde oval bir kırmızı vardı. Ayrıca alnındaki yarı sıcak diş izlerini de hissedebiliyordu.

"Hortkuluk'u nereye koydun?"

"Çantamda. Sanırım bir süre uzak tutmalıyız."

Yastığına geri uzandı ve Hermione‘nin acı dolu gri yüzüne baktı.

"Godric‘s Hollow‘a gitmemeliydik. Benim suçum, benim suçum, Hermione, özür dilerim."

"Senin suçun değil, ben de gitmek istedim, gerçekten Dumbledore‘un orada sana kılıcı bırakmış olabilieceğini düşündüm."

"Evet, eh... yanlış anlamışız, değil mi?"

"Ne oldu, Harry? Seni üst kata götürdüğünde ne oldu? Yılan bir yerde mi saklanıyordu? Çıkıp onu öldürdü ve sana mı saldırdı?"

"Hayır," dedi. "Kadın yılandı... veya yılan kadındı... her ikisi de aynı."

"N-Ne?"

"Bathilda bir süredir ölmüş olmalı. Yılan... yılan onun içindeydi. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onu Godric‘s Hollow‘a yerleştirdi, beklemesi için. Haklıydın. Geri döneceğimi biliyordu."

"Yılan onun içinde miydi?"

Harry gözlerini tekrar açtı. Hermione anlaşılmaz ve midesi bulanıyor gibi gözüküyordu. "Lupin, asla hayal bile edemeyeceğimiz büyülerin olduğunu söyledi," dedi Harry, "Kadın senin önünde konuşmak istemedi çünkü çatalağızdı, her şey çatalağız, ve ben fark etmedim ve tabii ki onu anladım. O, biz odadayken, yani yılan, Kim-olduğunu-Bilirsin-Sen‘e mesaj yolladı. Bunu kafamın içinde olduğunu duydum, heyecanlandığını hissettim, beni orada tutmasını söyledi... ve sonra..."

Bathilda‘nın boynundan yılanın gelişini hatırladı, Hermione‘nin detayları bilmesi gerekmezdi. "...ve dönüştü... bir yılana dönüştü ve saldırdı."

Diş izlerine baktı.

"Beni öldürmek istemiyordu, sadece Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen gelene kadar beni orada tutuyordu." Eğer yılanı öldürmeyi başarabilseydi, her şeye değerdi. İçi buruk, battaniyeyi geri açarak oturdu. "Harry, hayır, eminim dinlenmelisin!"

"Uykuya ihtiyacı olan sensin. Alınmak yok, ama korkunç görünüyorsun. Ben iyiyim. Bir süre ben nöbet tutacağım. Asam nerede?"

Cevap vermedi, sadece ona bakıyordu. "Asam nerede, Hermione?"

Dudağını ısırıyordu, gözleri yaşlarla doldu. "Harry..."

"Asam nerede?"

Yatağın arkasına erişti ve onu, ona uzattı.

Kutsal ve anka asası neredeyse ikiye ayrılmıştı. Bir nazik anka teli iki parçayı birbirine bağlı tutuyordu. Ağacı tamamen ikiye ayrılmıştı. Korkunç bir yaralanmadan çıkan canlı bir şeymişcesine Harry onu ellerinde tuttu. Düzgün bir şekilde düşünemiyordu. Herşey bulanık ve korkutucuydu. Sonra asayı Hermione‘ye uzattı.

"Tamir et. Lütfen."

"Harry, bu şekilde kırılmışken sanmıyor-"

"Lütfen, Hermione, dene!"

"R-Reparo."

Asanın tutunduğu parçası kendisini yapıştırdı. Harry havaya kaldırdı. "Lumos!"

Asa zayıfça kıvılcımlandı ve sonra geri kayboldu. Harry onu Hermione‘ye doğrulttu. "Expelliarmus!"

Hermione‘nin asası ufak bir kıpırdayış gösterdi ama elini terk etmedi. İkiye ayrılmış Harry‘nin asası için zayıf sihir göstergesi bile çoktu. Ona tekrar baktı, donakalmış, gördüğüne inanamayarak... bu kadar çok şeyden kurtulan asa...

"Harry," dedi Hermione, çok sessiz fısıldıyordu, onu zorlukla duyabiliyordu. "Ben, çok, çok üzgünüm. Sanırım suçlu bendim. Kaçarken, biliyorsun, yılan bizim için geliyordu ve ben de patlama laneti yaptım ve o her yere sekti ve o ve o, onu vurmuş olmalı-"

"Bir kazaydı," dedi Harry otomatikman. Boş, donmuş hissetti. "Biz, biz bunu tamir etmenin bir yolunu bulacağız."

"Harry, yapabileceğimizi zannetmiyorum," dedi Hemrione, yaşlar yüzünden akıyordu. "Hatırladın mı? Ron‘u hatırladın mı? Arabayı çarptığında, asasını kırmıştı? Asla eskisi gibi olmadı, yeni bir tane almak zorunda kaldı."

Harry, Voldemort tarafından kaçırılıp esir alınan Ollivander‘ı düşündü, ölen Gregorovitch‘i. Nasıl kendisine yeni bir asa bulması bekleniyordu ki?"

"Tamam," dedi, ters bir ses tonuyla, "Tamam, Seninkini ödünç alacağım şimdi o zaman. Nöbet tutarken."

Yüzü yaşlarla parıldıyordu, Hermione asasını uzattı ve Harry ondan uzaklaşmaktan başka bir şey istemeyerek kızı yatağın yanında bırakıp ayrıldı.

-

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM: ALBUS DUMBLEDORE'UN HAYATI VE YALANLARI

Güneş doğuyordu: Gökyüzünün saf, renksiz genişliği ona ve acılarına alakasız, üzerinde geriliyordu. Harry çadır girişinde oturdu ve temiz havayı derin bir nefesle içine çekti. Parlayan karlı tepenin üzerinden güneşin doğuşunu izlemek için hayatta olmak dünyadaki en büyük hazine olmalıydı, ama buna şükran duyamıyordu: Hisleri asasını kaybetme felaketiyle coşmuştu. Karla örtülmüş bir vadinin üzerinden baktı, parıldayan sessizliğin arasından uzaktan kilise çanları çalıyordu.

Fark etmeden parmaklarını fiziksel acıya karşı koymaya çalışıyormuşçasına kollarına gömüyordu. Kendi kanını sayamayacak kadar çok dökmüştü; bir keresinde sağ kolundaki tüm kemikleri kaybetmişti; bu yolculuk ona çoktan elindeki ve alnındakine ek olarak göğsünde ve kolunun üst kısmıdna yara izleri bırakmıştı, ama bu ana kadar hiçbir zaman, kendisini ölümcül derecede zayıf, korunmasız ve çıplak hissetmemişti. Sihir gücünün en iyi tarafı ondan koparılıp alınmış gibiydi. Bunlardan herhangi birini ifade ederse Hermione'nin tam olarak ne diyeceğini biliyordu: Asa sadece büyücü kadar iyidir. Ama yanılıyordu, onun durumu farklıydı. Asanın bir pusulanın iğnesi gibi dönüp düşmanına altın alevler fırlattığını hissetmemişti. İkiz çekirdeklerin korumasını kaybetmişti ve ona ne kadar çok bağlandığını o gidince anlamıştı.

Cebinden kırık asanın parçalarını çıkardı ve onlara bakmadan boynunun etrafında duran Hagrid‘in kesesinin içine tıkıştırdı. Kese şimdi kırık ve işe yaramaz nesnelerle daha fazla alamayacak kadar doluydu. Harry‘nin eli köstebek derisinin arasından eski Snitch‘e değdi ve bir anlığına onu çıkarıp atma eğilimiyle savaşmak zorunda kaldı. Anlaşılmaz, işe yaramaz, faydasız, Dumbledore‘un geride bıraktığı diğer her şey gibi -

Ve Dumbledore‘a olan öfkesi şimdi lav gibi üzerinden akmıştı, onu içten içe yakıyordu, diğer her hissi silip süpürüyordu. Sırf çaresizlikten kendilerini Godric‘s Hallow‘un yanıtları elinde tuttuğuna inandırılmışlardı, geri dönmeleri gerektiğine ikna edilmişlerdi, Dumbledore tarafından onlar için bırakılmış bir gizli patika olduğuna; ama bir harita, bir plan yoktu. Dumbledore onları karanlıkta el yordamıyla aramaya bırakmıştı, bilinmeyen ve hayal edilemeyen korkularla yalnız ve yardımsız güreşmeyi bırakmıştı. Hiçbir şey açıklanmamıştı, hiçbir şey bedavadan verilmemişti, kılıçları yoktu ve şimdi de, Harry‘nin asası yoktu. Ve hırsızın fotoğrafını düşürmüştü ve elbette şimdi Voldemort‘un kim olduğunu bulması kolay olacaktı... Voldemort artık bütün bilgiye sahipti...

"Harry?"

Hermione onu kendi asasıyla lanetleyeceğinden korkuyor görünüyordu. Yüzü şerit şerit yaşlarla kaplıydı, onun yanında çömeldi, ellerinde iki fincan çayı titreyerek tutuyordu ve kolunun altında ağır bir şey vardı.

"Teşekkürler," dedi fincanlardan birini alarak.

"Eğer problem olmazsa senle konuşabilir miyim?"

"Hayır," dedi, çünkü hislerini incitmek istemiyordu.

"Harry, resimdeki adamın kim olduğunu bilmek istiyordun. Eh... Kitabı aldım."

Utangaçca Albus Dumbledore‘un Hayatı ve Yalanları‘nın yepyeni bir kopyasını kucağına doğru itti.

"Nereden - nasıl -?"

"Bathilda‘nın oturma odasındaydı, öylece duruyordu... Tepesinden bu not fırlamıştı." Hermione sivri, asit yeşili birkaç satırlık yazıyı yüksek sesle okudu,

Sevgili Batty,

Yardımın için teşekkürler. İşte kitabın bir kopyası, umarım hoşuna gider. Her şeyi söyledin, hatırlamasan bile.

Rita.

“Sanırım gerçek Bathilda hayattayken gelmiş olmalı, ama belki de onu okuyacak durumda değildi?"

"Hayır, büyük ihtimalle değildi."

Harry, Dumbledore‘un yüzüne baktı ve vahşi bir mutluluk yaşadı: Şimdi Dumbledore‘un ona anlatmaya değeceğini asla düşünmediği şeylerin hepsini bilecekti, Dumbledore istese de istemese de.

"Hala bana gerçekten kızgınsın, değil mi?" dedi Hermione; yukarı baktı ve gözlerinden taze gözyaşlarının süzüldüğünü gördü ve öfkesinin yüzüne vurduğunu anladı.

"Hayır," dedi sessizce. "Hayır, Hermione, kazara olduğunu biliyorum. Bizi oradan çıkarmaya çalışıyordun ve inanılmazdın. Eğer orada olup bana yardım etmeseydin ben ölmüş olurdum."

Islak gülümsemesine karşılık vermeyi denedi, sonra dikkatini kitaba geri çevirdi. Sırtı sertti; besbelli daha önce hiç açılmamıştı. Sayfaları karıştırdı, fotoğrafları aradı. Aradığı neredeyse hemen karşısına çıktı, genç Dumbledore ve yakışıklı arkadaşı, uzun zaman önce unutulmuş bir şakaya katıla katıla gülüyorlardı. Harry gözlerini altyazıya çevirdi:

Albus Dumbledore, annesinin ölümünden kısa bir süre sonra arkadaşı Gellert Grindelwald ile.

Harry uzun bir süre son kelimeye hayret ederek nefesini bıraktı. Grindelwald. Arkadaşı Grindelwald. Gözlerine inanamıyormuş gibi ismi uzun uzun düşünen Hermione'ye yan yan baktı. Hermione yavaşça bakışlarını Harry'ye kaldırdı.

"Grindelwald mı?"

Fotoğrafların geri kalanını yok sayarak Harry, o önemli ismin tekrarı için sayfaları araştırdı. Sonunda buldu ve aç gözlülükle okudu, ama kafası karıştı: Hepsinin bir anlam ifade etmesi için daha geriye gitmesi gerekliydi ve sonunda kendini "Daha Büyük İyilik," başlıklı bölümün başında buldu. Hermione ile o, beraber okumaya başladılar:

Artık on sekizinci doğum gününe yaklaşan Dumbledore, Hogwarts'ı bir zafer pırıltısıyla bıraktı - Öğrenci Başkanı, Sınıf

Başkanı, Müstesna Büyü Yapma için Barnabus Finley Ödülü'nün sahibi, Büyüceşura'nın İngiliz Genç Temsilcisi, Kahire'deki Uluslararası Simya Konferansı'na Çığır Açan Katkısından dolayı Altın Madalya'nın sahibi. Dumbledore daha sonra okulda edindiği saf ama bağlı yamağı Elphias "Köpeknefes" Doge ile Büyük Tur'a çıkmayı istedi.

Ýki genç adam Londra'da Çatlak Kazan'da kalıyordu, ertesi sabah Yunanistan'a yola çıkma hazırlıkları yapıyordu ki, Dumbledore'un annesinin ölümünü taşıyan bir baykuş geldi. Bu kitap için röportaj vermeyi reddeden "Köpeknefes" Doge, daha sonra olanlar hakkında topluma kendi duygusal versiyonunu verdi. Kendra'nın ölümünü trajik bir darbe ve Dumbledore'un keşif gezisinden vazgeçme kararını da soylu bir fedakarlık davranışı olarak gösteriyor.

Elbette Dumbledore, Godric's Hollow'a anında geri döndü, sözüm-ona kardeşlerine "bakmak" için. Ama onlara aslında ne kadar baktı.

"Delinin tekiydi o Aberforth," dedi, ailesi o sıralar Godric's Hollow'un varoşlarında yaşayan Enid Smeek. "Deli gibi koştururdu. Elbette, annesi ve babası olmadığı için ona acırdınız, fakat kafama keçi tezeği atıp durdu. Albus'un onun için telaşlandığını sanmıyorum, onları hiç birlikte görmedim zaten."

Peki Albus ne yapıyordu, eğer vahşi kardeşini teselli etmiyorduysa? Görünüşe göre cevap, kız kardeşinin devam eden mahkûmiyetini güvenceye almasıydı. Çünkü ilk gardiyanı ölmesine rağmen, Ariana'nın acınası durumunda bir değişme yoktu. Var oluşu sadece

dışarıdan birkaç kişi tarafından bilinmeye devam etti, mesela "Köpeknefes"

Doge'dan onun "kötü sağlığı" hikayesine inanması beklenebilirdi.

Ailenin başka kolayca mutlu edilir dostu Bathilda Bagshot'tu, Godric's Hollow'da pek çok sene yaşamış ünlü sihir tarihçisi. Kendra, elbette aileye, köye hoş geldiniz, demeye giriştiğinde Bathilda'yı reddetti. Fakat birkaç sene sonra, yazar, Albus'a, Hogwarts'a bir mektup gönderdi, Biçim Değiştirme Güncesi'ndeki türler arası dönüşüm üzerine yazısından hoşa gidecek derecede etkilenmişti. Bu ilk temas bütün Dumbledore ailesiyle tanışmaya önayak oldu. Kendra öldüğünde, Bathilda Dumbledore'un annesini Godric's Hollow'da konuşacak kadar tanıyan tek kişiydi.

Maalesef, Bathilda'nın hayatında daha önceleri sergilediği dehası artık söndü. Ivor Dillonsby'nin benim için toparladığı gibi, "Ateş yanıyor, ama kazan boş," ya da Enid Smeek'in hafif daha kaba cümlesi gibi, "Bir çorap kadar kaçık." Yine de, denenmiş, test edilmiş bildirme tekniklerinin toplamı hepsini bütün skandallı hikaye için birleştirecek yeteri kadar gerçek külçeleri çıkarmamı sağladı.

Büyücü dünyasının geri kalanı gibi, Bathilda Kendra'nın erken ölümünü geri tepen bir büyüye yoruyor, daha sonraki yıllarda Albus ve Aberforth tarafından yinelenen bir hikâye. Bathilda ayrıca Ariana üzerindeki aile çizgisini tekrarlıyor, ona "zayıf" ve "narin" diyor. Fakat bir konuda, Bathilda, Veritaserum elde etme için harcadığım çabaya oldukça değiyor, çünkü sadece o ve o, Albus Dumbledore'un hayatının en iyi saklanmış sırrının tam hikâyesini biliyor. Şimdi ilk kez ortaya çıkararak, hayranlarının Dumbledore

hakkında inandığı her şeyi muallâkta bırakıyor: Karanlık Sanatlara karşı sözüm ona nefreti, Muggle'ların bastırılmasına karşı olması, hatta kendi ailesine olan bağlılığı...

Dumbledore'un Godric's Hollow'a, artık yetim ve ailenin direği olarak eve gittiği yaz, Bathilda Bagshot yeğeni Gellert Grindelwald'ı evine kabul etmeye razı oldu.

Grindelwald ismi haklı olarak meşhur: Bütün Zamanların En Tehlikeli Karanlık Büyücüleri'nin listesinde ilk sırayı yalnızca bir jenerasyon sonra tacını çalmaya Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen geldiği için kaçırırdı. Fakat Grindelwald dehşet seferberliğini İngiltere'ye hiç yaymadığı için güce yükselişinin ayrıntıları burada fazla bilinmiyor.

O zamanlar bile Karanlık Sanatlar'a karşı talihsiz hoşgörüsüyle tanınan okul Durmstrang'de eğitilen Grindelwald, Dumbledore kadar kendini erken gelişmiş bir deha olarak gösterdi. Fakat yeteneklerini ödül kazanmaya yöneltmektense, Gellert Grindelwald, kendini farklı uğraşlara adadı. On altı yaşında, Gellert Grindelwald'ın kötücül deneyimlerini Durmstrang bile daha fazla görmezden gelemedi ve kovuldu.

Şimdiye dek, Grindelwald'ın bir sonraki hareketleri hakkında bilinen tek şey "birkaç ay yurt dışına yolculuk yaptığı" idi. Grindelwald'ın Godric's Hollow'daki büyük teyzesini görmeye gelmeyi seçtiği artık açığa çıkarılabilir ve orada, çoğu kişi için duyması şiddetle şok edici olacak olmasına rağmen, Albus Dumbledore'dan başkası olmayan biriyle yakın bir dostluk kurdu.

"Bana büyüleyici bir çocuk gibi göründü," diye saçmalıyor Bathilda, "daha sonra her ne olduysa. Doğal olarak onu kendi

yaşındaki çocukların dostluğunu özleyen zavallı Albus'la tanıştırdım. Çocuklar anında birbirine ısındı."

Gerçekten de öyle oldu. Bathilda bana Albus Dumbledore'un, Gellert Grindelwald'a gecenin köründe gönderilmiş bir mektubunu gösteriyor.

"Evet, bütün günü tartışmayla geçirdikten sonra bile - ikisi de öyle zeki genç çocuklardı ki, ateşteki kazan gibi kaynaştılar - Bazen Gellert'ın odasının camında Albus'tan bir mektup getiren baykuşunun tıkırtısını duyardım! Aklına bir fikir gelirdi ve anında Gellert'a bildirmek zorundaydı!"

Ve bunlar ne fikirlerdi. Albus Dumbledore'un hayranları çok şok edici bulacak olmalarına rağmen, işte on yedi yaşındaki kahramanlarının, yeni en yakın arkadaşına iletildiği haliyle düşünceleri. (Orijinal mektubun bir kopyası 463. sayfada görülebilir.)

Gellert -

MUGGLE'LARIN KENDİ İYİLİĞİ İÇİN Büyücü baskınlığı hakkındaki söylediklerin için - bunun önemli bir konu olduğunu düşünüyorum. Evet, bize güç bahşedildi ve evet, bu güç bize hükmetme hakkını veriyor, ama ayrıca bize, hükmedilenler üzerinde sorumluluklar veriyor. Bu konunun üstünde durmalıyız, inşa edeceğimizin temeli olacak bu. Bize karşı çıkanlar olduğunda - kesinlikle olacağı için- bütün karşı tartışmalarımızın esası bu olmalı. DAHA ÜSTÜN BİR DOĞRULUK için kontrolü ele alıyoruz. Ve bununla birlikte direnişle karşılaştığımızda yalnızca gerekeni dayatmalıyız, ama daha fazlasını değil. (Senin

Durmstrang'deki hatan buydu! Ama şikayet etmiyorum, çünkü eğer kovulmasaydın, asla tanışamazdık.)

Albus

Hayranları hayrete ve dehşete düşecek olmalarına rağmen, bu mektup Albus Dumbledore'un bir zamanlar Gizlilik Yasası'nı düşürüp büyücülerin Muggle'lara hükmünü kurmayı planladığının kanıtını teşkil ediyor. Dumbledore'u Muggle-doğumların en büyük şampiyonu olarak gösteren herkes için ne büyük bir darbe! Bu kahredici yeni kanıtın ışığında, Muggle haklarını destekleyici nutuklar ne sahte geliyor! Annesi için yas tutması ve kız kardeşine bakması gerekirken güce yükselişinin planlarını yapmakla meşgul olan Albus Dumbledore ne alçak görünüyor!

Dumbledore'u çöken kaidesinde tutmaya kararlı olanlar şüphesiz her şeye rağmen planlarını yürürlüğe koymadığını mızırdanacaktır, fikrini değiştirmiş olmalıydı, aklı başına gelmiş olmalıydı, fakat gerçek daha şok edici görünüyor.

Yeni büyük dostluklarının yalnız ikinci ayında, Dumbledore ve Grindelwald birbirlerini bir daha görmemek üzere ayrıldı, efsanevi düelloları için karşılaşana dek (fazlası için 22. bölüme bakınız). Bu ani patlamaya ne sebep olmuştu? Dumbledore'un aklı başına gelmiş miydi? Ne yazık ki, hayır.

"Buna neden olan sanırım zavallı küçük Ariana'nın ölümüydü," diyor Bathilda. "Korkunç bir şok etkisi yaptı. Öldüğünde, Gellert orada evdeydi ve bir anda evime geri döndü ve ertesi gün eve

gitmek istediğini söyledi. Bilirsiniz, korkunç derecede endişeliydi. Bu yüzden bir Anahtar hazırladım ve bu onu son görüşümdü.

"Albus, Ariana‘nın ölümünde onun yanındaydı. İki kardeş için çok korkunçtu. Birbirleri hariç herkesi kaybetmişlerdi. Sinirlerin gerilmesine şaşırmamak lazım. Aberforth Albus‘u suçladı, bilirsin, korkunç durumlarda insanların yaptığı gibi. Ama Aberforth, her zaman biraz delice konuşurdu, zavallı çocuk. Yine de, cenazede Albus‘un burnunu kırması hoş değildi. Kızının bedeninin önünde oğullarını öyle kavga eder görmek Kendra‘yı mahvederdi. Gellert‘ın cenazeye kalamaması ne kötüydü... Albus‘u teselli ederdi en azından..."

Yalnızca Ariana Dumbledore‘un cenazesine katılan birkaç kişi tarafından bilinen tabutun yanındaki bu korkunç dövüş, birkaç soru oluşturuyor. Aberforth Dumbledore, tam olarak neden Albus‘u kız kardeşinin ölümü için suçlamıştı? "Batty"nin öyleymiş gibi davrandığı gibi, yalnızca bir keder taşkınlığı mıydı? Yoksa öfkesinin daha somut bir sebebi olabilir miydi? Öğrenci arkadaşlarına yaptığı neredeyse ölümcül saldırıları yüzünden Durmstrang‘den kovulan Grindelwald, kızın ölümünün saatler sonrasında ülkeden kaçtı ve Albus (utançtan mı korkudan mı?) onu bir daha hiç görmedi, Büyücü dünyasının yalvarışlarıyla görmek zorunda kalana kadar.

Ne Dumbledore ne Grindelwald daha sonraki hayatlarında bu kısa çocukluk dostluğundan bahsetmişe benzemiyor. Fakat Dumbledore‘un Gellert Grindelwald‘a saldırısını bir beş yıllık karmaşa, ölümcül olaylar ve yok olmalar sonrasına ertelediğine şüphe yok. Dumbledore‘un tereddüt etmesinin nedeni, adam için

kalmış şefkat miydi yoksa bir zamanlar en iyi dostunun ortaya çıkmasının korkusu muydu? Bir zamanlar tanıştığına çok memnun olan adamı yakalamak için yola çıkması sadece gönülsüzce miydi?

Ve esrarengiz Ariana nasıl öldü? Bir Karanlık ayinin kasıtsız kurbanı mıydı? İki genç adam zafer ve baskınlık denemeleri için pratik yaparken, yapmaması gereken bir şeyle mi karşılaşmıştı? Ariana'nın Dumbledore'un "daha üstün bir doğruluk" için ölen ilk insan olması mümkün müydü?

Bölüm burada sona erdi ve Harry yukarı baktı. Hermione sayfanın sonuna ondan önce ulaşmıştı. Kitabı Harry'nin elinden çekti, ifadesi onu korkutmuşa benziyordu ve ona bakmadan kapattı, sanki nahoş bir şeyi saklıyordu.

"Harry -"

Ama başını iki yana salladı. İçinden gelen kesinlik içinde parçalandı; Ron gittikten sonra hissettiğinin aynısıydı. Dumbledore'a güvenmişti, iyilik ve irfanın somut hali olduğuna inanmıştı. Hepsi küllere karışmıştı: Daha ne kadar kaybedebilirdi? Ron, Dumbledore, anka asası...

"Harry." Düşüncelerini duymuş gibiydi. "Beni dinle. Bu - çok iyi bir okuma materyali değil - "

"Evet, bunu diyebilirsin,"

"- ama unutma Harry, bunları yazan Rita Skeeter."

"Grindelwald'a mektubunu okudun, değil mi?"

"Evet, ben - ben okudum." Tereddüt etti, üzgün görünüyordu, çayını soğuk ellerinde beşik gibi sallayarak. "Bence en kötü bölümü o.

Bathilda‘nın hepsinin sadece konuşma olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama "Daha Üstün Bir Doğruluk İçin" Grindelwald‘ın sloganı haline geldi, daha sonra işlediği bütün canavarlıklar için savunması haline geldi. Ve... bundan çıkıyor ki... fikri ona Dumbledore verdi. Nurmengard‘ın girişine bile "Daha Üstün Bir Doğruluk İçin" kazındığı söyleniyor."

"Nurmengard ne?"

"Grindelwald‘ın ona karşı çıkanları tutmak için inşa ettiği hapishane. Kendisi orada son buldu, Dumbledore onu yakaladıktan sonra. Her neyse, bu - bu korkunç bir şey; Dumbledore‘un fikirlerinin Grindelwald‘ın güce yükselmesine yardım etmesi. Ama yine de, Rita bile onların birbirini, ikisi de çok gençken, bir yazlığına, birkaç aydan fazla tanıyor gibi davranamaz ve - "

"Bunu söyleyeceğini düşündüm," dedi Harry. Öfkesini ondan çıkarmak istemiyordu, ama sesini seviyeli tutması çok zordu. "‘Çok gençlerdi,‘ diyeceğini biliyordum. Bizim şu anki yaşımızdalardı. Ve işte buradayız, Karanlık Sanatlara karşı savaşmak için hayatlarımızı riske atıyoruz ve işte oradaydı, yeni en yakın arkadaşıyla beraber Muggle‘lar üzerinde güç planları yapıyordu." Sinirleri daha fazla oynamadan duramazdı: Ayağa kalktı ve etrafta yürüdü, birazını dışarı atmaya çalışarak.

"Dumbledore‘un yazdıklarını savunacak değilim," dedi Hermione. "Bütün o '*hükmetme hakkı*‘ saçmalığı, '*Sihir Kudrettir*‘ gibi yine. Ama Harry, annesi yeni ölmüştü, evde tek başına kapalı kalmıştı-"

"Tek başına mı? Yalnız değildi! Yanında kardeşleri vardı, kapalı tuttuğu Kofti kız kardeşi -"

"İnanmıyorum," dedi Hermione. O da ayağa kalktı. "O kızın sorunu her ne idiyse, Kofti olduğunu düşünmüyorum. Bizim bildiğimiz Dumbledore asla, asla böyle bir şeye -"

"Bizim bildiğimiz Dumbledore zorla Muggle'ları ele geçirmek istemiyordu!" diye bağırdı Harry, sesi boş dağ yamacında yankılandı ve birkaç siyah kuş gaklayarak ve incimsi gökyüzünde yuvarlak çizerek havaya uçtu.

"Değişti, Harry, değişti! Bu kadar basit! Belki on yedi yaşındayken bu şeylere inandı, ama hayatının geri kalanını Karanlık Sanatlara karşı savaşarak geçirdi! Dumbledore Grindelwald'ı durduran kişiydi, her zaman Muggle koruması ve Muggle-doğumlu hakları için oy verendi, başından Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e karşı savaşandı ve onu alt etmeyi denerken ölendi!"

Rita'nın kitabı aralarından yere düştü, böylece Albus Dumbledore'un yüzü ikisine hüzünle gülümsedi.

"Harry, özür dilerim, ama kızgın olmanın tek sebebi, Dumbledore'un bunların hiç birini sana kendi anlatmadığı için."

"Belki de o yüzden!" diye böğürdü Harry ve kollarını başının üzerine savurdu, öfkesini mi tutmaya çalıştığı için yoksa kendini kendi Hayalbozan büyüsünden korumak için miydi bilmiyordu. "Bak benden ne istedi, Hermione! Hayatını tehlikeye at, Harry! Ve yine! Ve yine! Ve benden sana hiçbir şeyi açıklamamı bekleme, sadece bana körü körüne güven, ne yaptığımı bildiğime güven, sana güvenmesem de sen bana güven! Hiçbir zaman tamamen gerçeğe değil! Hiçbir zaman!"

Sesi zorlanmayla çatladı ve beyazlık ve boşlukta birbirlerine bakarak durdular ve Harry, geniş gökyüzünün altında böcekler kadar

önemsizlermiş gibi hissetti.

"Seni sevdi," diye fısıldadı Hermione. "Seni sevdiğini biliyorum." Harry kollarını düşürdü.

"Kimi sevdiğini bilmiyorum, Hermione, ama hiçbir zaman ben değildim. Bu sevgi değil, bana bıraktığı kargaşa. Gerçekte ne düşündükleri hakkında benle paylaştığından daha çoğunu Gellert Grindelwald ile paylaştı."

Harry, kara düşürdüğü Hermione'nin asasını aldı ve çadırın girişine geri oturdu. "Çay için teşekkürler. Nöbeti bitireceğim. Sen sıcak yere geri dön."

Tereddüt etti, ama gitmeyi kabul etti. Kitabı aldı ve yanından geçip çadırın içine geri döndü, ama dönerken başının tepesini hafifçe eliyle süpürdü. Onun dokunuşuyla gözlerini kapadı ve söylediğinin doğru olmasını dilediği için kendinden nefret etti: Dumbledore'un gerçekten umursadığının.

-

ON DOKUZUNCU BÖLÜM: GÜMÜŞ CEYLAN

Hermione, gece yarısı nöbeti devraldığında kar yağıyordu. Harry‘nin rüyaları karışık ve rahatsız ediciydi: Nagini sürekli kıvrılarak belirip yok oluyordu, önce kocaman çatlamış bir yüzüğün içinden, sonra Noel güllerinden oluşan çelengin arasından. Sürekli panik içinde uyandı, uzaklarda birinin onu çağırdığına emin olarak, çadırın etrafındaki rüzgârın kırbaçlarının ayak sesleri ya da sesler olduğunu hayal ederek.

Sonunda karanlıkta ayağa kalktı ve çadırın girişinde yığılmış asasının ışığıyla Sihir Tarihi‘ni okuyan Hermione‘ye katıldı. Kar hala lapa lapa yağıyordu ve erken toparlanıp yola devam etme önerisini ferahlamayla karşıladı.

"Daha kapalı bir yere gideceğiz," diye kabul etti, pijamalarının üzerine bir kazak geçirirken titreyerek. "Sürekli dışarıda insanların hareket ettiğini duyar gibi olduğumu düşündüm, hatta bir ya da iki kez birini gördüğümü sandım."

Harry üzerine bir süveter giyerken durakladı ve masadaki sessiz, hareketsiz Sinsioskop'a baktı.

"Eminim, hayal ettim," dedi Hermione, gergin görünerek. "Kar karanlıkta gözlerine numaralar yapar... Ama belki yine de görünmezlik pelerininin altında buharlaşmalıyız, ne olur ne olmaz?"

Yarım saat sonra, çadır toplanmış, Harry Hortkuluk'u giyiyor ve Hermione boncuklu çantayı sıkı sıkı tutuyordu; ve buharlaştılar. Her

zamanki sıkılık onları içine çekti; Harry‘nin ayakları karlı yerden ayrıldı, sonra yapraklarla örtülmüş donmuş toprak hissiyatı veren yere hızla çarptı.

"Nerdeyiz?" diye sordu, Hermione boncuklu çantayı açıp çadır direklerine asılırken taze ağaç topluluklarına baktı.

"Dean Ormanı," dedi. "Bir keresinde buraya annem ve babamla kamp yapmaya gelmiştim."

Burada da kar her taraftaki ağaçların tepesini örtmüştü ve iliklere işleyecek kadar soğuktu, ama en azından rüzgârdan korunuyorlardı. Günün çoğunu çadırın içinde geçirdiler, Hermione‘nin yapmaya çok yatkın olduğu, süpürülüp bir kavanoz içinde etrafa taşınabilen kullanışlı parlak mavi alevlerin etrafında ısınmak için birbirlerine yanaştılar. Harry sanki kısa ama ağır bir hastalıktan kurtuluyormuş gibi hissetti; Hermione‘nin endişeli haliyle güçlendirilen bir ifade. O öğleden sonra yeni kar taneleri üstlerine yağdı, böylece saklı açıklık bile tozumsu karla tazelenmişti.

Az uykuyla geçen iki geceden sonra, Harry‘nin duyuları normalde olduğundan daha tetikteydi. Godric‘s Hollow‘dan kaçışları öyle ucu ucuna olmuştu ki Voldemort nasıl olduysa öncekinden daha yakın gibi görünüyordu, daha tehditkâr. Karanlık yine çökerken Harry, Hermione‘nin nöbet tutma teklifini geri çevirdi ve ona yatağa gitmesini söyledi.

Harry çadıra eski bir yastık getirdi ve oturdu, sahip olduğu bütün süveterleri giyiyordu, ama buna rağmen hala titriyordu. Saatler geçtikçe karanlık iyice çöktü, neredeyse yutacak gibiydi. Bir süreliğine Ginny‘nin noktasını izlemek için Çapulcu Haritası‘nı

çıkarmak üzereydi ki, Noel tatili olduğunu ve Kovuk'a geri dönmüş olacağını hatırladı.

Her ufak hareket ormanın uçsuz bucaksız büyüklüğünde daha da büyütülmüş gibiydi. Harry yaşayan yaratıklarla dolu olduğunu biliyordu, ama hepsinin hareketsiz ve sessiz kalmasını diledi ki masum sincap koşuşturmalarını diğer sinsi hareketlerden ayırabilesin. Yıllar önce duyduğu ölü yaprakların üzerinde sürtünen pelerin sesini hatırladı ve anında tekrar duyduğunu sandı ve aklını sarstı. Koruyucu büyüleri haftalardır işe yaramıştı; neden şimdi kırılsın ki? Ama yine de bu gece bir şeylerin farklı olduğu hissini üzerinden atamıyordu.

Birçok kez çadırın kenarına tuhaf bir açıyla yaslanarak uyuyakaldığı için boynu ağrıyarak yukarı fırladı. Gece o kadar derin bir kadifemsi karanlığa ulaşmıştı ki Buharlaşma ve Cisimlenme arasındaki bir Araf'a geçici olarak alınmış olabilirdi. Parmaklarını görebilip göremeyeceğini anlamak için bir elini yüzünün önüne tuttu.

Parlak gümüş bir ışık tam önünde belirdi, ağaçların arasında hareket ediyordu. Kaynağı neyse, sessizce hareket ediyordu. Işık ona doğru geliyormuş gibiydi.

Ayağa fırladı, sesi boğazında donmuştu ve Hermione'nin asasını kaldırdı. Işık kör edici hale gelince gözlerini kıstı, önündeki ağaçların siluetleri simsiyahtı ve o şey yaklaşmaya hala devam ediyordu...

Ve sonra ışığın kaynağı bir meşenin arkasından adım attı. Gümüşi beyaz bir ceylandı, ay gibi parlak ve göz kamaştırıcı, yerde yolunu seçe seçe yürüyordu, hala sessiz ve ince kar tabakasında ayak izi bırakmıyordu. Ona doğru yürüdü, geniş uzun kirpikli gözleri olan güzel başı yukarıda.

Harry merak içinde yaratığa bakakaldı. Tuhaflığına değil, ama açıklanamaz tanıdıklığına. Sanki onun gelmesini bekliyormuş, ama o ana dek karşılaşmalarını planladıklarını unutmuş gibi hissetti. Bir saniye önce çok güçlü olan Hermione'yi çağırma güdüsü yok olmuştu. Kendisi için, yalnız kendisi için geldiğini biliyordu, hatta hayatını ortaya koyardı.

"Hayır," dedi ve sesi kullanmamaktan çatlak çıkmıştı. "Geri dön!"

Ağaçların arasında kasten adım atmaya devam etti ve bir süre sonra parlaklığı ağaçların siyah gövdeleriyle kesiliyordu. Bir saniyeliğine tereddüt etti. Dikkat, bunun bir düzen, bir yem, bir tuzak olabileceğini mırıldandı. Ama güdü, o büyük güdü ona bunun Karanlık Büyü olmadığını söyledi. O da peşine düştü.

Kar ayağının altında kütürdedi, ama ceylan ağaçların arasından geçerken hiç ses çıkarmadı, çünkü ışıktan başka bir şey değildi. Onu ormanın derinliklerine götürdü ve Harry hızla yürüdü, durduğunda emindi ki ona düzgünce yaklaşmasına izin verecekti. Ve sonra konuşacaktı ve ses ona bilmesi gerekeni söyleyecekti.

Sonunda, durdu. Güzel başını bir kez daha ona çevirdi ve içinde bir soru yanarak koşmaya başladı, ama dudaklarını sormak için açtığında ceylan yok oldu.

Karanlık onu bütün olarak yutmasına rağmen, düzgün ve parlak görünümü hala retinasında izini bırakmıştı; görüşünü bozdu, göz kapaklarını indirdiğinde görüşünü parlatarak, yolunu şaşırtarak. Şimdi korku gelmişti; varlığı güvenlik demekti.

"Lumos!" diye fısıldadı ve asasının ucu yandı.

Orada durup ormanın seslerini, uzaktan gelen dal çatırdamaları, karın yumuşak hışırtısını dinlerken gözünü her kırpışında dişi geyiğin

izi eridi. Saldırılmak üzere miydi? Onu bir pusuya mı düşürmüştü? Asa ışığının ötesinde birinin durup onu izlediğini hayal mi ediyordu?

Asasını daha yükseğe kaldırdı. Kimse ona koşmadı, bir ağacın ardından hiçbir yeşil ışık patlamadı. Öyleyse onu bu noktaya neden getirmişti?-

Asasın ışığında bir şey parladı ve Harry döndü, ama orada olan tek şey ufak donmuş bir havuzdu, asasını incelemek için daha yükseğe kaldırırken siyah yüzü parlıyordu.

Dikkatlice ilerledi ve aşağı baktı. Buz, bozulmuş gölgesini ve asasının ışığının parıltısını yansıttı, ama puslu, kalın, gri kabuğun derinliklerinde başka bir şey parladı. Kocaman gümüş bir haç...

Kalbi ağzına fırladı: havuzun kenarında dizleri üzerine düştü ve asasını öyle bir açıda tuttu ki havuzun dibine mümkün olduğu kadar çok ışık tuttu. Koyu kırmızı parıltısı... Kabzasında parlayan yakutlar olan bir kılıçtı... Orman havuzunun dibinde Gryffindor'un Kılıcı yatıyordu.-

Neredeyse nefes almayarak, ona bakakaldı. Bu nasıl mümkün olurdu? Nasıl bir orman havuzunun dibinde yatar duruma gelirdi, kamp yaptıkları yerin bu kadar yakınında? Hermione'yi bilinmeyen bir sihir mi bu noktaya çekmişti, yoksa Patronus olduğunu düşündüğü ceylan havuzun gardiyanı gibi bir şey miydi? Yoksa kılıç onlar oraya vardıktan sonra mı konmuştu, tam olarak onlar orada oldukları için mi? O halde, Harry'ye bunu vermek isteyen insan neredeydi? Tekrar asasını çevredeki ağaçlara ve çalılara yöneltti, bir insan gölgesi, göz parıltısı arıyordu, ama orada kimseyi göremedi. Bu arada, dikkatini donmuş havuzun dibinde dinlenen kılıca çevirirken biraz daha korku heyecanını bastırdı.

Asasını gümüşi şekle uzattı ve mırıldandı; "Accio Kılıç."

Hareket etmedi. Beklememişti de. Eğer o kadar kolay olsaydı, kılıç alması için yere konulmuş olurdu, donmuş bir havuzun derinlikleride değil. Buz çemberinin etrafında dolandı, kılıcın kendini ona son yollayışını düşünüyordu. O zaman korkunç bir tehlike içindeydi ve yardım istemişti.

"İmdat," diye mırıldandı, ama kılıç havuzun dibinde kaldı, kayıtsız, hareketsiz.

Neydi, diye sordu Harry kendine (tekrar yürüyerek), Dumbledore ona kılıcı en son yakaladığında ne demişti? Sadece gerçek bir Gryffindor onu şapkadan çıkarabilirdi. Ve bir Gryffindor'u tarif eden özellikler nelerdi? Harry'nin kafasındaki küçük bir ses onu cevapladı: Cesaretleri, cüretleri ve nezaketleri Gryffindor'ları ayırır.

Harry durmayı bıraktı ve uzun bir of çekti, dumanımsı nefesi hızla donmuş havada yükseldi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Eğer kendisine dürüst olması gerekirse, kılıcı buzun ardında fark ettiği an bu ana varacağını düşünmüştü.

Tekrar çevredeki ağaçlara baktı, ama kimsenin ona saldırmayacağına emindi. Orman boyunca tek başına yürürken fırsatları olmuştu, havuzu incelerken pek çok fırsatları olmuştu. Bu noktaya kadar geciktirmenin tek nedeni bir sonraki beklentinin hiç de davetkâr olmamasıydı.

El yordamıyla Harry kat kat kıyafetlerini çıkarmaya başladı. “Nezaket'in bununla ne alakası var-', diye düşündü pişmanlıkla, tam olarak emin değildi, Hermione'yi çağırıp onun yerine yapmasını istememek nezaketten sayılmıyorsa tabi.

Soyunurken bir baykuş bir yerde öttü ve üzüntüyle Hedwig'i düşündü. Titriyordu şimdi, dişleri korkunç takırdıyordu, ama yine de iç çamaşırıyla karda çıplak ayak kalana kadar soyunmaya devam etti. Asasını, annesinin mektubunu, Sirius'un aynasının parçasını ve eski Snitch'i içeren keseyi kıyafetlerinin üstüne koydu, sonra Hermione'nin asasını buza doğrulttu.

"Diffindo."

Sessizlikte bir kurşun sesi gibi çatırdadı. Havuzun yüzeyi kırıldı ve karanlık buz parçaları dalgalı suda sallandı. Harry'nin kıyaslayabileceği kadarıyla derin değildi, ama kılıcı alabilmek için kendisini tamamen suya daldırmak zorundaydı.

Önündeki görevi uzun uzun düşünmek işi kolaylaştırmayacaktı, ya da suyu ısıtmayacaktı. Havuzun kenarına doğru adım attı ve Hermione'nin asasını yere koydu, hala ucu yanıyordu. Sonra, biraz sonra, ne kadar daha üşüyeceğini ya da yakında ne kadar şiddetle titreyeceğini gözünde canlandırmamaya çalışarak, atladı.

Vücudunun her noktası şikâyetle çığlık attı; donmuş suda omuzlarına kadar battığında ciğerlerindeki hava donmuş gibiydi. Ancak nefes alıyordu; şiddetle titriyordu, su havuzun kenarından taştı, uyuşmuş ayaklarıyla kılıcı hissetti. Sadece bir kez dalmak istiyordu.

Dalma anını her saniye erteledi, zorlukla nefes alarak ve titreyerek, sonunda kendine bunun yapılması gerektiğini söyledi, bütün cesaretini topladı ve daldı.

Soğuk büyük ıstıraptı: Ona ateş gibi saldırdı. Karanlık su boyunca kendini itip uzanıp kılıcı almak için elini uzatırken beyni de donmuş gibiydi. Parmakları kabzanın etrafında kapandı; yukarı doğru çekti.

Sonra boynunun etrafında bir şey sıkıca kapandı. Su bitkilerini düşündü, ama dalarken hiçbir şeye değmemişti ve boş elini kendini kurtarmak için kaldırdı. Su bitkisi değildi: Hortkuluk'un zinciri sıkılaşmıştı ve yavaşça nefes borusunu sıkıştırıyordu.

Harry deli gibi bacaklarını savurdu, kendini yüzeye çıkarmaya çalıştı, ama sadece kendini havuzun kayalıklı kısmına itti. Çırpınarak, nefessiz kalarak, kendini boğan zinciri yokladı, donmuş parmakları onu gevşetemedi ve şimdi boğulacaktı, geriye bir şey kalmamıştı, yapabileceği hiçbir şey yoktu ve göğsünü kavrayan kollar kesin Ölüm‘ündü...

Nefesi kesilerek ve böğürerek, sırılsıklam ve hayatında hiç üşümediği kadar üşüyerek, karda yüzükoyun yattı. Yakında biri, başka bir insan hızla nefes alıyordu ve öksürüyordu ve sendeliyordu. Hermione tekrar gelmişti, yılan saldırdığında geldiği gibi... Ama onun sesine benzemiyordu, bu derin öksürükler, ayakların ağırlıkları ona benzemiyordu...

Harry‘de başını kaldırıp kurtarıcısının kim olduğunu görecek güç yoktu. Yapabildiği tek şey, titreyen elini boğazına götürmek ve madalyonun etini sıkıca kestiği yeri hissetmekti. Gitmişti. Biri kesip onu özgür bırakmıştı. Sonra başının üstündeki nefesli bir ses konuştu,

"Sen - çatlak - mısın?"

O sesi duymanın verdiği şokun dışında hiçbir şey Harry‘ye kalkma gücünü veremezdi. Şiddetle titreyerek, yalpalayarak ayağa kalktı. Orada önünde Ron duruyordu, tamamen giyinik ama sırılsıklam, saçı yüzüne yapışmış, bir elinde Gryffindor‘un kılıcı vardı, diğerinden Hortkuluk'un kırık zinciri sarkıyordu.

"Kahrolasıca neden" diye nefes aldı Ron, kısalmış zincirinde hipnoz edercesine öne geriye sallanan Hortkuluk'u kaldırarak, "bu şeyi dalmadan önce çıkarmadın?"

Harry cevap veremedi. Gümüş ceylan Ron‘un tekrar ortaya çıkışıyla kıyaslanacak olursa hiçbir şey ama hiçbir şey değildi: İnanamıyordu. Soğuktan titreyerek, hala suyun kenarında duran kıyafet yığınını yakaladı ve giymeye başladı. Başından süveterleri teker teker geçirirken, Harry Ron‘a baktı, bakışını ondan her kaçırdığında yok olmasını yarı yarıya bekleyerek, ama yine de gerçekçi olmalıydı: Az önce havuza dalmıştı; Harry‘nin hayatını kurtarmıştı.

"S-sen miydin?" dedi Harry sonunda, dişleri takırdayarak, sesi az kalsın boğulacak olmasından ötürü normalde olduğundan daha zayıf.

"Eh, evet," dedi Ron, biraz kafası karışmış görünerek. "S-sen mi o geyiği yaptın?"

"Ne? Hayır, elbette! Onu senin yaptığını sandım!" "Benim Patronus'um bir erkek ceylan."

"A, doğru. Farklı göründüğünü düşünmüştüm. Boynuzları yoktu."

Harry Hagrid‘in kesesini boynuna geri taktı, son bir süveter giydi, Hermione‘nin asasını almak için eğildi ve yine Ron‘la yüz yüze geldi.

"Nasıl oldu da buradasın?"

Görünüşe göre Ron bu noktanın daha sonra ortaya çıkacağını ummuştu, eğer çıkacaksa. "Eh, ben -bilirsin- geri döndüm. Eğer -" Boğazını temizledi. "Bilirsin. Beni hala istersen."

Bir duraklama oldu, Ron‘un gidişi konusu aralarına bir duvar gibi girdi. Ama buradaydı. Dönmüştü. Az önce Harry‘nin hayatını

kurtarmıştı.

Ron aşağı ellerine baktı. Tuttuğu şeyleri görmenin anlık bir şaşkınlığını yaşıyor görünüyordu.

"A, evet, onu dışarı çıkardım," dedi, epey gereksizce, kılıcı Harry‘nin incelemesi için kaldırarak. "Bunun için atladın, değil mi?"

"Evet," dedi Harry. "Ama anlamıyorum. Buraya nasıl geldin? Bizi nasıl buldun?"

"Uzun hikâye," dedi Ron. "Saatlerdir sizi arıyorum, ama büyük bir orman, değil mi? Ve tam bir ağacın altında kalmayı ve sabahı beklemeyi düşünüyordum ki o geyiğin geldiğini ve senin onu takip ettiğini gördüm."

"Başka kimseyi görmedin mi?"

"Hayır," dedi Ron, "Ben -"

Ama tereddüt etti, birkaç metre ötede beraber büyüyen iki ağaca baktı.

"Orada bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım, ama o anda havuza doğru koşuyordum, çünkü içeri girmiştin ve dışarı çıkmamıştın, o yüzden yönümü değiştirmeyi - hey!"

Harry, çoktan Ron‘un işaret ettiği yere doğru koşuyordu. İki meşe beraber büyümüştü: gövdelerin arasında göz seviyesinde sadece birkaç santimetrelik bir boşluk vardı ve görmek ama görülmemek için ideal bir yerdi. Ama köklerin etrafındaki yer karla kaplı değildi ve Harry ayak izlerine dair bir işaret göremiyordu. Ron‘un elinde hala Hortkuluk'u ve kılıcı tutarak beklediği yere geri döndü.

"Orada bir şey var mı?" diye sordu Ron.

"Hayır," dedi Harry.

"Peki kılıç havuzun içine nasıl girdi?"

"Patronus'u yaratan kişi onu oraya koymuş olmalı."

İkisi de süslü püslü gümüş kılıca baktı, kabzasındaki yakutları Hermione'nin asasının ışığında biraz parıldıyordu.

"Bunun gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Ron.

"Bilmenin tek yolu var, değil mi?" dedi Harry.

Horktkuluk hala Ron'un elinde sallanıyordu. Madalyon hafifçe seğiriyordu. Harry içindeki şeyin yine rahatsızlaştığını biliyordu. Kılıcın varlığını hissetmişti ve Harry'yi onu elde etmemesi için öldürmeye çalışmıştı. Şimdi uzun tartışmalar yapmanın zamanı değildi; şimdi madalyonu sonsuza kadar yok etmenin zamanıydı. Harry etrafına baktı, Hermione'nin asasını yukarıda tuttu ve yeri gördü: düz bir kaya bir Amerikan çınarı ağacının gölgesinde duruyordu.

"Buraya gel," dedi ve ona yolu gösterdi, kayanın yüzeyinden karı süpürdü ve elini Hortkuluk için uzattı. Ama Ron kılıcı uzattığında, Harry başını salladı.

"Hayır, sen yapmalısın."

"Ben mi?" dedi Ron, şok olmuş vaziyette. "Neden?"

"Çünkü kılıcı havuzdan sen çıkardın. Senin yapman gerektiğini düşünüyorum."

Nazik veya cömert davranmıyordu. O geyiğin zararsız olduğunu bildiği kadar kesin biliyordu ki, Ron kılıcı kullanacak kişi olmalıydı.

Dumbledore Harry‘ye en azından bazı sihir türlerini öğretmişti, bazı davranışların hesaplanamaz gücünü.

"Ben açacağım," dedi Harry, "ve sen saplayacaksın. Hemen, tamam mı? Çünkü içindeki her neyse dövüşecek. Günlükteki Riddle parçası beni öldürmeye çalıştı."

"Nasıl açacaksın?" diye sordu Ron. Kokmuş görünüyordu.

"Açılmasını isteyeceğim, Çataldilinde," dedi Harry. Cevap dudaklarına o kadar hazır bir şekilde geldi ki her zaman içten içe bildiğini düşündü: Belki Nagini‘yle yaşadığı son karşılaşma onun anlamasını sağlamıştı. Parlayan yeşil taşlarla yazılmış yılansı S‘ye baktı: Kaya‘da kıvrılmış ufak bir yılan olduğunu gözünde canlandırmak kolaydı.

"Hayır!" dedi Ron. "Hayır, açma! Ciddiyim!"

"Neden?" diye sordu Harry. "Kahrolası şeyden kurtulalım, aylar oldu-"

"Çünkü o şey benim için kötü!" dedi Ron, kayanın üstündeki madalyondan uzaklaşarak. "Onunla başa çıkamam! Bahane uydurmuyorum, Harry, çünkü ne hale gelmiştim, ama beni, seni ve Hermione‘yi etkilediğinden daha kötü etkiliyor, bana bazı şeyler düşündürttü - zaten düşündüğüm şeylerdi, ama o her şeyi daha da kötü hale getirdi. Açıklayamam ve sonra onu çıkartır ve kafamı toparlardım yeniden, ama sonra lanet olası şeyi tekrar takmak zorunda kalırdım - yapamam Harry!"

Gerilemişti, kılıç yanından sarkıyordu, başını sallıyordu.

"Yapabilirsin," dedi Harry. "Yapabilirsin! Az önce kılıcı aldın, kullanacak kişinin sen olması gerektiğini biliyorum. Lütfen, sadece

kurtul ondan, Ron."

Adını duymak uyarıcı gibi gelmişti. Ron yutkundu, sonra hala uzun burnundan sertçe nefes alarak, kayaya tekrar yaklaştı.

"Ne zaman yapacağımı söyle," diye vırakladı.

"Üçe kadar saydığımda," dedi Harry, madalyona tekrar bakarak ve gözlerini kısarak, S harfine yoğunlaşarak, bir yılan hayal ederek, bu arada madalyonun içerikleri kapana kısılmış bir horoz dövüşü gibi tıngırdadı. Ona acımak kolay olurdu, ama Harry'nin boynundaki kesik hala yanıyordu.

"Bir...iki...üç...açıl."

Son kelime bir tıslama ve bir hırlama olarak çıkmıştı ve madalyonun altın kapıları ufak bir çıtırdamayla ardına kadar açıldı.

İçerideki iki cam pencerenin ardında yaşayan bir çift göz kapanıp açıldı, Tom Riddle'ın gözlerini kırmızı ve dikey gözbebekli hale getirmeden önce olduğu gibi yakışıklı bir göz.

"Sapla," dedi Harry, madalyonu kayanın üstünde dümdüz tutarak.

Ron kılıcı titreyen elleriyle kaldırdı: Ucu umutsuzca dönen gözlerin üzerine sarktı ve Harry madalyonu sıkıca yakaladı, kendini hazırlayarak, boş pencerelerden kan aktığını şimdiden hayal ederek.

Sonra Hortkuluk'un içinden bir ses tısladı.

"Kalbini gördüm ve o benim."

"Onu dinleme!" dedi Harry sert bir sesle. "Sapla!"

"Hayallerini gördüm, Ronald Weasley ve korkularını gördüm. Arzuladıklarının hepsi mümkün, ama korktuklarının hepsi de mümkün..."

"Sapla!" diye bağırdı Harry; sesi çevredeki ağaçlarda yankılandı, kılıcın ucu titredi ve Ron, Riddle‘ın gözlerinin içine baktı.

"Her zaman en az sevilen, bir kız arzulayan anne tarafından... En az sevilen olmak, şimdi, arkadaşını tercih eden kız tarafından... Her zaman ikinci en iyi olmak, sonsuza dek gölgede kalmak..."

"Ron, şimdi sapla!" diye böğürdü Harry; elinin altında madalyonun oynadığını hissediyordu ve olacaklardan korkuyordu. Ron kılıcı daha da yukarı kaldırdı ve bunu yaparken, Riddle‘ın gözleri kırmızıyla parladı.

Madalyonun iki penceresinden, gözlerinden, iki devasa baloncuk gibi Harry ve Hermione‘nin başları fırladı, tuhaf bir şekilde bozuklardı.

Ron şok içinde bağırdı ve figürler madalyondan açılırken geriledi, önce göğüsler, sonra beller, sonra bacaklar, madalyonun içinde ayakta durana kadar, aynı köke sahip ağaçlar gibi, Ron ve bir anda sıcaktan yandığı için ellerini madalyondan çeken gerçek Harry‘nin üzerinde sallanıyorlardı.

"Ron!" diye bağırdı, ama Riddle-Harry Voldemort‘un sesiyle konuşuyordu ve Ron yüzüne hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

"Neden geri döndün? Biz sensiz daha iyiydik, sensiz daha mutluyduk, yokluğundan memnunduk... Aptallığına, korkaklığına güldük, cüretine -"

"Cüretine!" diye tekrar etti gerçek Hermione‘den daha güzel ama daha korkunç olan Riddle-Hermione. Gevrek gevrek gülerek korkmuş ama bakakalmış Ron‘un önünde sallandı, kılıç yanında amaçsızca asılı duruyordu. "Sana kim bakabilirdi, kim sana bakardı ki, Harry Potter varken? Seçilmiş Kişi‘ye kıyasla sen ne yaptın ki? Sağ Kalan Çocuk‘un yanında sen nesin ki?"

"Ron, sapla ona, SAPLA!" diye bağırdı Harry, ama Ron hareket etmedi. Gözleri sonuna kadar açıktı ve Riddle-Harry ile Riddle-Hermione gözlerinde yansıyordu, saçları alevler gibi kıvrılıyordu, gözleri kırmızıyla parlıyordu, sesleri kötücül bir düetle uyanmıştı.

"Annen itiraf etti," diye kıs kıs güldü Riddle-Harry, Riddle-Hermione alayla güldü, "beni oğlu olarak tercih ettiğini, değiş tokuş yapmaktan memnun olacağını..."

"Kim onu tercih etmez ki, hangi kadın seni alır ki, sen onun yanında hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şeysin," diye alay etti Riddle-Hermione ve bir yılan gibi uzadı ve kendini Riddle-Harry‘nin etrafına sardı, onu yakın bir sarılmayla sararak: Dudakları buluştu.

Önlerindeki yerde Ron‘un yüzü ıstırapla doldu. Kolları titreyerek kılıcı yukarı kaldırdı. "Yap şunu, Ron!" diye bağırdı Harry.

Ron ona doğru baktı ve Harry gözlerinde kırmızı izi gördüğünü sandı. "Ron -?"

Kılıç havayı yardı, daldı; Harry kendini önünden attı, bir metal çatırdaması vardı ve uzun tutulmuş bir çığlık. Harry karda kayarak kendi etrafında döndü, asayı kendini korumaya hazır tutarak: Ama savaşacak bir şey yoktu.

Kendinin ve Hermione‘nin canavarsı versiyonları gitmişti; sadece Ron vardı, kılıcı elinde gevşekçe tutuyordu, düz kayanın üzerindeki madalyonun kalan parçalarına bakıyordu.

Yavaşça Harry ona doğru geri yürüdü, ne söyleyeceğini ya da yapacağını neredeyse bilemeyerek. Ron derin nefes alıp veriyordu: Gözleri artık hiç de kırmızı değildi, ama her zamanki maviydi; aynı zamanda ıslaktı.

Harry durdu, görmemiş gibi yaptı ve kırılmış Hortkuluk'u aldı. Ron iki penceredeki camı da delmişti: Riddle‘ın gözleri gitmişti ve madalyonun lekelenmiş ipek astarı hafifçe duman tütüyordu. Hortkuluk'un içinde yaşayan şey yok olmuştu; Ron‘a işkence etmek yaptığı son şey olmuştu.

Kılıç, Ron onu düşürürken ses çıkardı. Dizlerine çöktü, başı kollarında. Titriyordu, ama Harry fark etti ki, soğuktan değildi. Harry kırık madalyonu cebine tıktı, Ron‘un yanında diz çöktü ve omzuna dikkatlice bir elini koydu. Ron onu itmeyince bunu iyiye işaret olarak gördü.

"Sen gittikten sonra," dedi alçak bir sesle, Ron‘un yüzünün saklı olduğuna şükrederek, "bir hafta boyunca ağladı. Muhtemelen daha fazla, ama benim görmemi istemedi. Birbirimizle konuşmayarak geçirdiğimiz bir sürü gece oldu. Sen gidince..."

Bitiremedi; Ron burada olunca Harry onun yokluğunun onlara nelere mal olduğunu anlamıştı.

"O benim kız kardeşim gibi," diye devam etti. "Onu bir kardeş gibi seviyorum ve onun da benim için aynı hissettiğini düşünüyorum. Hep böyle olmuştu, bildiğini sanıyordum."

Ron cevap vermedi, ama başını Harry‘den uzağa çevirdi ve burnunu koluna sildi. Harry yine ayağa kalktı ve Ron‘un devasa sırt çantasının Ron Harry‘i boğulmaktan kurtarmak için havuza doğru koşarken fırlatılıp atıldığı metreler ötede durduğu yere yürüdü. Onu kendi sırtına aldı ve Harry yaklaşırken gözleri kan çanağına dönmüş ama onun dışında sakin, ayağa kalkan Ron‘un yanına döndü.

"Özür dilerim," dedi kalın bir sesle. "Gittiğim için özür dilerim. Biliyorum bir şey‘dim- bir-"

Karanlıkta etrafına baktı, yeterince kötü bir söz ona gelir de onu bulur diye umut ediyormuş gibi.

"Onu biraz telafi ettin bu gece," dedi Harry. "Kılıcı alarak. Hortkuluk'u bitirerek. Hayatımı kurtararak."

"Bu kulağa daha harikaymışım gibi geliyor," diye mırıldandı Ron.

"Böyle şeyler her zaman gerçekte olduklarından kulağa daha harika gelirler," dedi Harry. "Sana yıllardır bunu anlatmaya çalışıyorum."

Aynı anda birbirlerine doğru yürüdüler ve kucaklaştılar, Harry Ron‘u sıkarken, Ron‘un ceketini ıslattı. "Ve şimdi," dedi Harry birbirlerinden ayrılırlarken, "tek yapmamız gereken çadırı tekrar bulmak."

Fakat bulmak zor olmadı. Dişi ceylan ile karanlık ormanda yürümek fazlasıyla uzun görünmesine rağmen, Ron yanındayken yolculuk şaşırtıcı derecede kısa sürdü. Harry Hermione‘yi uyandırmak için sabırsızlanıyordu ve heyecanlı bir şekilde hızlanarak çadıra girdi. Ron onun arkasında biraz oyalanıyordu.

İçerisi havuz ve ormandan sonra fevkalade sıcaktı ve tek aydınlatması yerdeki kavanozun içindeki hala titrek ışıklar saçan Mavialev Büyüsü‘ydü. Hermione battaniyelerinin altında kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı ve Harry onun adını birkaç kez söylemesine rağmen hareket etmedi.

"Hermione!"

Hermione uyandı ve saçlarını yüzünden çekerek, hızlıca doğruldu. "Sorun ne? Harry? İyi misin?"

"Sorun yok, her şey yolunda. Hatta yolunda olmanın da ötesinde. Harikayım. Burada birisi daha var."

"Ne demeye çalışıyorsun? Kim-?"

Eğilmiş, kılıcı tutmakta olan ve halıya sular damlatan Ron‘u gördü. Harry, gölgeler içindeki bir köşeye geri çekilip, Ron‘un sırt çantasını kaydırdı ve çadır bezine, bezle bütünleşik olmak istercesine yaslandı.

Hermione ranzasından kayıp indi ve gözlerini solgun yüzüne dikmiş olduğu, Ron‘a doğru uyurgezer gibi gitti. Tam Ron‘un önünde durdu, dudaklarını azıcık aralamıştı ve gözleri de iyice açılmıştı. Ron zayıf, umut dolu bir şekilde gülümsedi ve kollarını bel hizasında kaldırdı.

Harmione ileri atıldı ve Ron‘un yetişebildiği her noktasını yumruklamaya başladı. "Ah- uh- uza‘dur! Ne yapı-? Hermine- OF!"

"Sen - tamamen - iğrenç bir - aptalsın - Ronald - Weasley!"

Hermione, her kelimesini yumruklarıyla noktaladı: Hermione ileri atılırken Ron ellerini kafasına siper edip geri çekildi.

"Sen - buraya - haftalar - haftalar - sonra - sürüne sürüne - geliyorsun - Ah, asam nerede benim?"

Asasını Harry‘nin ellerinden almak için boğuşmaya hazıra benziyordu ve Harry de içgüdüsel olarak tepki gösterdi.

"Protego!"

Ron ve Hermione‘nin arasında görünmez bir kalkan oluştu. Kalkanın gücü Hermione‘yi zemine fırlattı. Saçlarını ağzından tükürerek, tekrar ileri atıldı.

"Hermione!" dedi Harry. "Sakin-"

"Sakinleşmeyeceğim!" diye bağırdı. Harry onun kontrolünü bu derece kaybettiğini şimdiye kadar hiç görmemişti, tamamen delirmiş

görünüyordu. "Asamı bana geri ver! Onu bana geri ver!"

"Hermione, lütfen sakinleşe-"

"Bana ne yapacağımı söyleme, Harry Potter!" diye tiz bir sesle bağırarak. "Sakın buna cesaret etme! Hemen ver şunu! Ve SEN!"

Ron'u korkunç bir şekilde, suçlar gibi gösteriyordu: Beddua ediyor gibiydi ve Harry, Ron birkaç adım geri çekildiği için suçlayamadı.

"Senin peşinden geldim! Sana seslendim! Geri dönmen için yalvardım!"

"Biliyorum," dedi Ron. "Hermione, üzgünüm, gerçekten-"

"Ah, demek üzgünsün!"

Çok tiz, çığırından çıkmış bir sesle kahkaha attı; Ron yardım etmesi için Harry'ye baktı, fakat Harry de acizliği yüzünden yüzünü buruşturdu.

"Haftalar - haftalar - sonra geri geliyorsun ve eğer geldiğin gibi üzgün olduğunu söylersen her şeyin yoluna gireceğini mi düşünüyorsun?"

"Pekâlâ, başka ne söyleyebilirim?" diye bağırdı Ron. Ve Harry, Ron direndiği için mutlu oldu.

"Ah, bilmiyorum!" diye bağırdı, korkunç, alay ediyormuş gibi gelen sesle. "Beynini zorla biraz, Ron, bu sadece birkaç saniyeni alır-"

"Hermione," diye araya girdi Harry, alçak sesle konuşmaya özen göstererek, "Daha demin hayatımı kur-"

"Umurumda değil!" diye haykırdı Hermione. "Ne yaptığı umurumda değil! Haftalar, haftalar sonra, tüm öğreneceği ölmüş olduğumuz olabilecekken-"

"Ölmediğinizi biliyordum!" diye bağırdı Ron, Hermione‘nin sesini ilk defa bastırarak, aralarındaki Kalkan Büyüsü'ne elverdiğince yaklaşarak. "Harry, Gelecek‘in her sayısında ve tüm radyolarda vardı, her yerde seni arıyorlar, tüm bu söylentiler ve kaçık olduğun ile ilgili hikâyeler arasında, biliyordum ki eğer siz ölseydiniz anında duyardım, bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz-"

"Senin için nasıl bir şeydi?"

Sesi o kadar incelmişti ki biraz daha incelse, ancak yarasalar duyabilecekti, fakat kısa süreliğine, nutkunun tutulmasına neden olan, kızgınlığının yeni bir düzeyine gelmişti ve Ron bu fırsatı kullandı.

"Buharlaştığım dakika geri gelmek istedim, fakat Avcı çetelerinden birine denk gelmiştim Hermione ve hiçbir yere gidemedim!"

"Ne çetesi?" diye sordu Harry. Hermione, kendi kolları ve bacaklarını, birbirine öyle kenetlemişti ki alışılmadık bir şekilde sanki onları birkaç yıldır öyle tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Avcılar," dedi Ron, "Onlar her yerdeler - çeteler Muggle doğumluları ve kanı bozukları toplayarak altın kazanmaya çalışıyorlar, Bakanlık tarafından her yakaladıkları kişi için ödül veriliyor. Kendi başımaydım ve okul çağındaymışım gibi görünüyordum; gizlenen bir Muggle doğumlu olduğumu düşünerek, gerçekten heyecanlandılar. Bakanlık'a götürülmeden önce çabucak konuşup kurtulmam gerekiyordu."

"Onlara ne dedin?"

"Stan Shunpike olduğumu söyledim. Aklıma gelen ilk kişi oydu."

"Ve buna inandılar mı?"

"Akıllı değillerdi. Onlardan biri kısmen bir ifrite benziyordu, kokusu..."

Ron Hermione‘ye bir bakış attı. Açıkça küçük bir mizah örneğinin onu az da olsa yumuşatacağını ummuştu, fakat Hermione‘nin yüz ifadesi sıkıca birbirine dolanmış kol ve bacaklarının üstünde aynı sertliğini sürdürdü.

"Herneyse, benim Stan olup olmadığım ile ilgili bir tartışma yaşadılar. Dürüst olmak gerekirse biraz acıklıydı fakat onlar hâlâ beş kişiydiler ve ben bir kişiydim, asamı da almışlardı. Sonra onlardan ikisi kavga etmeye başladı ve diğerlerinin dikkati dağılmışken, beni tutanın karnına bir tane vurmayı başardım, asasını aldım, benim asamı tutanı Silahsız bıraktıktan sonra buharlaştım. Çok da iyi beceremedim, kendimi yine septirdim-"

Ron sağ elini kaldırıp yerinde olmayan iki tırnağını gösterdi; Hermione soğuk bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı - "ve olduğunuz yerden kilometrelerce uzağa geldim. Kaldığımız nehir kıyısına vardığımda ise... Gitmiştiniz."

"Hay Allah, ne enteresan bir hikâye," dedi Hermione, Ron‘un canını yakmak isterken, benimsemiş olduğu yüksek ses tonuyla. "Tek kelimeyle dehşete düşmüşsündür. O sırada biz Godric‘s Hollow‘a gittik ve orada ne olduğunu düşünelim mi, Harry? Ah evet, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in yılanı ortaya çıktı, neredeyse ikimizi birden öldürüyordu ve sonra Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in kendisi oraya vardı ve bizi yaklaşık bir saniye ile kaçırdı."

"Ne?" dedi Ron, ondan Harry‘ye bakarak, fakat Hermione onu görmezden geldi.

"Tırnaklarını kaybettiğini düşünsene, Harry! Bu gerçekten de çektiklerimizin yerine eş türde bir şey?"

"Hermione," dedi Harry sessizce. " Ron daha demin hayatımı kurtardı."

Hermione onu duymuyormuş gibi görünüyordu.

"Bilmek istediğim tek şey, her şeye rağmen," dedi Hermione, gözlerini Ron‘un kafasının otuz santim yukarısına dikmişti. "Bu gece bizi tam olarak nasıl buldun? Bu çok önemli. Öğrenir öğrenmez, görmek istemediğimiz başka biri tarafından ziyaret edilmeyeceğimize emin olabiliriz."

Ron ona ters bir bakış attı, sonra da pantolonunun cebinden küçük, gümüş bir nesne çıkardı. "Bu-"

Hermione, onlara ne gösterdiğini görmek için Ron‘a bakmak zorunda kaldı.

"Püfür mü?" diye sordu, öyle şaşırmıştı ki soğuk ve vahşi bir şekilde bakmayı unuttu.

"Bu sadece ışıkları açıp kapamaya yaramıyor," dedi Ron. "Nasıl çalıştığını veya o sırada olup da, başka zaman neden olmadığını bilmiyorum, çünkü ayrıldığımdan beri, geri gelmek istiyordum. Fakat Noel sabahının gerçekten erken saatlerinde radyo dinliyordum ve ben... Ben seni duydum."

Hermione‘ye bakıyordu.

"Beni radyodan mı duydun?" diye sordu Hermione inanamayarak.

"Hayır. Sesinin cebimden geldiğini duydum. Senin sesin," Püfür‘ü havaya bir daha kaldırdı, "bundan geliyordu."

"Ve tam olarak ne söyledim?" dedi Hermione, sesi şüphecilik ve merak arasında bir tonda geliyordu. "Benim adımı. 'Ron‘. Ve dedin

ki... Bir asa hakkında bir şeyler dedin..."

Hermione biraz, alev gibi bir kırmızıya döndü. Harry hatırladı. O ayrıldığından beri aralarında konuşurken ilk defa Ron‘un adını yüksek sesle söylemişlerdi; Hermione Harry‘nin asasını tamir etmek ile ilgili konuşurlarken onun adını söylemişti.

"Bu yüzden onu cebimden çıkardım," diye devam etti Püfür‘e bakmakta olan Ron, "ve öncekinden daha farklı ya da başka bir şeye dönüşmüşe benzemiyordu, fakat seni duyduğuma emindim. Bu yüzden Püfür‘e bastım. Ve odamdaki ışıklar gitti, fakat penceremin dışında başka bir ışık ortaya çıktı."

Ron boş elini kaldırdı ve önünü işaret etti, gözleri ne Harry‘nin ne de Hermione‘nin göremediği bir şeye odaklanmıştı.

"Bir çeşit nabız gibi atan ve Anahtar kullandığımız zamanki gibi mavi bir ışık topuydu, tamam mı?"

"Evet?" dedi Harry ve Hermione otomatik olarak aynı anda.

"Bunun o fırsat olduğunu biliyordum," dedi Ron. " Eşyalarımı kaptığım gibi toplanıp, sırt çantamı aldım ve bahçeye çıktım. Küçük ışık topu orada havada durmuş beni bekliyordu ve ben çıktığım anda titrek bir şekilde ilerledi ve ben de onu barakanın arkasına kadar takip ettim ve sonra o... şey, içime girdi."

"Pardon?" dedi Harry, kesinlikle doğru duymadığını düşünüyordu.

"Daha doğrusu bana doğru yüzdü," dedi Ron boş elinin işaret parmağıyla ışık topunun hareketini gösterdi, "doğruca göğsüme girdi ve sonra- işte öylece içime girdi. Buradaydı," kalbine yakın bir noktaya dokundu. "Onu hissedebiliyordum, sıcaktı. Ve içime girdiği andan itibaren nerede olmam gerektiğini anlamıştım, onun beni

gitmem gereken yere götüreceğini biliyordum. Bu yüzden buharlaştım ve bir yamaçta ortaya çıktım. Her yerde kar vardı..."

"Biz oradaydık," dedi Harry. "Orada iki gece geçirdik ve ikinci gece durmadan birinin karanlıkta etrafımızda dolaştığını ve seslendiğini duyduğumu düşünüyordum!"

"Evet, şey, o ben olmalıyım," dedi Ron. "Koruma büyüleriniz çalışıyor, her neyse, çünkü ben sizi ne görebiliyor ne de duyabiliyordum. Etrafta bir yerde olduğunuzu biliyordum, yine de eninde sonunda uyku tulumumda uyuyup, içinizden birinin ortaya çıkmasını bekledim. Çadırı topladıktan sonra sizin kendinizi göstereceğinizi düşünmüştüm."

"Aslında, hayır," dedi Hermione. "Ekstra bir önlem olarak görünmezlik pelerininin altında buharlaştık. Ve oradan çok erken ayrılmamız gerekti, çünkü Harry'nin dediklerine göre, etrafımızda dolanan biri vardı."

"Güzel, tüm gün o tepede kaldım," dedi Ron. "Görüneceğinizi ummaya devam ettim. Fakat hava kararmaya başladığında, sizi kaçırdığımı anladım, bu yüzden Püfür'e yeniden bastım, mavi ışık ortaya çıkıp içime girdi ve buharlaşıp bu ormana vardım. Sizi hâlâ göremiyordum, bu yüzden içinizden birinin, eninde sonunda kendini göstermesini ummak zorundaydım - ve Harry'yi gördüm. Şey, açıkçası ilkin ceylanı gördüm."

"Neyi gördün?" dedi Hermione saldırgan bir şekilde.

Ne olduğunu anlattılar ve onlar gümüş dişi ceylan ile havuzun içinde ortaya çıkan kılıcın hikâyesini anlattıkça Hermione kaşlarını çatarak bir Harry'ye bir Ron'a bakıp durdu, öyle dikkatle dinliyordu ki kol ve bacaklarını birbirine kenetlenmiş bir şekilde tutmayı unutmuştu.

"Fakat o bir Patronus olmalı!" dedi. "Kimin büyüyü yaptığını göremediniz mi? Kimseyi görmediniz mi? Ve o seni kılıca götürdü! Buna inanamıyorum! Sonra ne oldu?"

Ron, Harry'yi havuza atlarken nasıl izlediğini ve nasıl onun tekrar yüzeye çıkmasını beklediğini; bir şeylerin ters gittiğini nasıl fark edip havuza dalarak Harry'yi kurtardığını, sonra da kılıcı almak için geri döndüğünü açıkladı. Madalyonun açılışına kadar devam etti, sonra tereddüt eti ve Harry araya girdi.

"- ve Ron kılıç ile madalyonun işini bitirdi."

"Ve... İşi bitti mi? Öylece?" diye fısıldadı Hermione.

"Eh, o - çığlık attı," dedi Harry Ron'a yarım bir bakış atarak. "Burada."

Madalyonu Hermione'nin kucağına fırlattı; Hermione büyük bir dikkatle madalyonu eline alıp, patlamış camlarını inceledi.

Harry en sonunda kaldırmanın güvenli olduğuna karar vererek, elindeki Hermione'nin asasının tek bir sallamasıyla Kalkan Büyüsü'nü kaldırıp Ron'a döndü.

"Demin avcılardan yedek bir asa ile birlikte kaçtığını mı söyledin?"

"Ne?" dedi madalyonu incelemekte olan Hermione'yi izleyen Ron. "Ha- Ha evet."

Sırt çantasının tokasını çekerek açtı ve gözden, kısa, koyu renkli bir asa çıkardı. "Burada. Düşündüm ki her zaman yedek bir tane taşımak iyi olur."

"Doğru düşünmüşsün," dedi Harry, elini uzatarak. "Benimki kırıldı."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Ron, fakat tam o sırada Hermione ayağa kalktı ve Ron tekrar endişeli göründü.

Hermione icabına bakılmış olan Hortkuluk'u boncuklu çantasına koydu, sonra da yatağına tırmanıp başka bir kelime söylemeden uzandı.

Ron Harry‘ye yeni asayı uzattı.

"İkiniz için yapabileceğim en iyi şey iyisini umut etmek, sanırım," diye mırıldandı Harry.

"Evet," dedi Ron. "Daha kötüsü de olabilirdi. Bana saldırttığı şu kuşları hatırlasana?"

"Hâlâ nasıl yapıldıklarını unutmuş değilim," dedi Hermione‘nin battaniyelerin altından boğuk gelen sesi, fakat Harry, Ron‘un sırt çantasından kestane rengi pijamasını çekip çıkarırken inceden inceye gülümsediğini gördü.

-

YİRMİNCİ BÖLÜM: XENOPHILIUS LOVEGOOD

Harry, Hermione‘nin öfkesinin o gece dinmesini beklemiyordu ve bu yüzden onun pis bakışları ve manalı sessizliklerle iletişim kurmayı ertesi sabaha kadar sürdürmesi, onu şaşırtmadı. Ron vicdan azabının sürdüğünü göstermek için Hermione oradayken kasvetli ve üzgün bir tutum sergiledi. Aslında üçü bir aradayken, Harry kendini az katılımı olan ve yas tutulmayan bir cenazede gibi hissediyordu. Harry ile yalnız kaldıkları nadir zamanlarda, her ne kadar (su aramak ya da orman derinliklerinde mantar aramakta olsalar da) Ron arsız bir şekilde mutlu olmaya başladı.

"Biri bize yardım etti", diyordu sürekli. "Biri o ceylanı gönderdi. Biri bizim tarafımızda, bir Hortkuluk gitti, abi!"

Madalyonun yok edilmesiyle cesaretlenerek, diğer Hortkuluklar'ın muhtemel yerlerini daha önceden sık sık tartışmalarına rağmen, tartışmaya devam ettiler. Harry iyimserdi, ani yapılan atakların başarılı olduğuna emindi. Hermione‘nin somurtkanlığı kaygısız ruh hallerini bozamazdı; aniden dönen talihleri, gizemli bir şekilde ortaya çıkan ceylan, Gryffindor Kılıcı'nın bulunması ve bunlardan daha önemlisi, Ron‘un geri dönüşü Harry‘yi o kadar mutlu etmişti ki sırıtmasını engellemesi oldukça güçtü.

O akşamüstü Hermione‘nin uğursuz görünüşünden kaçmak için o ve Ron, olmayan karadut arama bahanesiyle çalılıklarda dolaşmak için kaçtıklarında ellerindeki haberleri birbirlerine aktarmaya devam

ettiler. Harry, en sonunda Hermione ile olan son maceralaının tümünü, Godric‘s Hollow‘ın tüm hikayesini Ron‘a anlatabildi. Ron ise yokluğunda büyücü dünyası hakkında edindiği tüm gelişmeleri Harry‘ye anlattı.

"... ve sen bu yasak hakkında bilgiyi nasıl edindin?" diye sordu Harry, Ron, Muggle-doğumluların Bakanlık'tan kaçmak için yaptıkları girişimi anlattıktan sonra.

"Yasak- ne-?"

"Sen ve Hermione Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in ismini kullanmayı bıraktınız!"

"Ah, evet, şey, bırakmamız kötü bir alışkanlık edinmemize delalet," dedi Harry. “Ama ona bu şekilde hitap etmekte problem yok benim için V-"

"HAYIR!" diye kükredi Ron. Harry o anda çalılılara sıçradı ve çadır girişinde Hermione onlara kaşlarını çatarak baktı (burnu kitaplara yapışmıştı).

"Özür dilerim" dedi Ron, Harry‘yi böğürtlen çalılarından çekip çıkarak, "Ama bu isim lanetli Harry, bu sayede insanların peşine takılıyorlar! Onun ismini kullanarak koruma büyülerini bozuyoruz. Bir tip büyüsel tetiklenmeye sebep oluyor... Bizi Tottenham Adliye Yolu‘nda bulmalarının sebebi buydu!"

"Onun isimini‘ kullandık diye mi?"

"Tabi ki! Onlara fırsat vermiş olmamız gerekirdi. Mantıklı. Onun ismini kullanmaya cesaret edenler ancak Dumbledore gibi ona ciddi şekilde karşı çıkan insanlardır. Şimdi üstüne yasak koydular, ismini kim

kullanırsa takip edilebilir. Yoldaşlık üyelerini bulmak için hızlı ve kolay bir çözüm! Neredeyse Kingsley‘yi yakalıyorlardı."

"Dalga geçiyorsun?"

"Evet, bir grup Ölüm Yiyen onu kıstırmış, Bill söyledi, ancak savaşarak kurtulmuş. Kendisi de şu an bizim gibi, kaçıyor." Ron asasının ucuyla çenesini düşünceli bir şekilde kaşıdı. "O ceylanı Kingsley göndermiş olabilir mi?"

"Onun Patronus‘u bir vaşak, düğünde görmüştük, hatırlıyor musun?"

"Ah, evet..."

Çalılar boyunca, Hermione ve çadırdan uzaklaşarak ilerlediler. "Harry... Onun Dumbledore olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Dumbledore ne?"

Ron biraz utanmış görünüyordu, fakat alçak bir sesle "Dumbledore... ceylan? Yani," dedi Ron, Harry‘yi göz ucuyla izliyordu, "Gerçek kılıç ondaydı, öyle değil mi?"

Harry Ron‘a gülmedi, çünkü sorunun arkasında yatanı çok iyi anlıyordu. Dumbledore‘un onlara geri dönmüş olma fikri, onları izliyor olması, onlara tarif edilemeyecek kadar güven veriyor olacaktı. Harry başını iki yana salladı.

"Dumbledore öldü." dedi Harry. "Ölürken gördüm, cesedini gördüm. O kesinlikle gitti. Herneyse, Patronus‘u bir anka kuşuydu, bir ceylan değil."

"Ama Patronus'lar değişebilirler, değil mi?" dedi Ron. "Tonks‘unki değişti, öyle değil mi?"

"Evet, ama Dumbledore yaşıyorsa, neden kendini göstermesin ki? Neden sadece kılıcı bize göndersin?"

"Bilsem." dedi Ron. "Sana kılıcı hayattayken vermemesiyle de aynı neden değil mi? Sana Snitch‘i ve Hermione‘ye o çocuk kitabını bırakmasıyla aynı neden değil mi?"

"Hangi neden ne?" diye sordu Harry, Ron‘un yüzünde çaresizce cevap arayarak.

"Bilmiyorum" dedi Ron. "Kafamın takıldığı bazı zamanlarda, bazen onun bize güldüğünü ya da daha fazla zorlaştırmak istediğini düşünüyordum. Ama, artık öyle düşünmüyorum. Bana Püfür‘ü verdiği zaman ne yaptığını biliyordu, öyle değil mi? O- yani," Ron‘un kulakları parlak kırmızıya döndü ve birden ayağının yanındaki çim toprağa vurmakla ilgilenir oldu, "Sizin yanınızdan ayrılacağımı biliyor olmalıydı."

"Hayır" diye düzeltti Harry. "O senin her zaman geri dönmek isteyeceğini biliyor olmalıydı."

Ron mutlu ancak utangaç göründü. Muhabbeti bir nebze olsun değiştirmek için "Dumbledore‘dan bahis açılmışken, Skeeter‘ın onun hakkında yazdıklarını duydun mu?"

"Ah, evet" dedi Ron hemen, "insanlar bunun hakkında oldukça konuşuyorlar. Tabi ki farklı bir şeyler olsaydı, çok daha farklı haberler olurdu. Dumbledore‘un Grindelwald ile arkadaş olması- bu onu sevenler için bir tokat gibiyken, onu sevmeyenler için gülünecek bir neden gibi geldi. Bilmiyorum, aslında çok büyük bir olay. Tanıştıklarında çok gençti-"

"Bizim yaşımızdaydı." dedi Harry, Hermione‘ye verdiği sert yanıtta olduğu gibi, yüzündeki ifade Ron‘un ona aksini iddia edemeyeceğini

gösteriyordu

Büyükçe bir örümcek, dut çalısına yapışmış ağın ortasına oturdu. Harry, ona Ron‘un önceki gece verdiği ve Hermione‘nin inceleyerek karadikenden yapılma olduğuna karar verdiği asayla örümceğe
nişan aldı.

"Engorgio"

Örümcek biraz sarsıldı ve ağın üstünde zıpladı. Harry bir daha denedi. Bu sefer örümcek biraz daha büyüdü.

"Kes şunu!" dedi Ron sertçe. "Dumbledore gençti dediğim için üzgünüm, tamam mı?"

Harry Ron‘un örümceklerden nefret ettiğini unutmuştu.

"Özür dilerim- Reducio"

Örümcek kıpırdamadı. Harry karadikenden yapılmış olan asaya baktı. Karadiken asasını eline aldığı günden beridir yaptığı her büyü ankakuşu telli asasına göre çok başarısız kalıyordu. Yeni olanı çok garipti. Sanki bir başkasının eli onunkine yapışmış gibi hissediyordu.

"Sadece biraz pratiğe ihtiyacın var" dedi Hermione, arkalarından sessizce yaklaşarak, Harry‘nin örümceği büyütme ve küçültme çalışmalarını kasvetle izliyordu.

"Sadece kendine güven meselesi, Harry"

Harry, Hermione‘nin neden haklı olmak istediğini biliyordu. Harry‘nin asasını kırdığı için kendini suçlu hissediyordu. Harry, eğer arada bir fark yoksa, isterse karadiken asayı kendisinin alabileceğini, onunkini de kendisine verebileceğini söylememek için dudaklarını ısırdı. Tekrar arkadaşlıklarına geri dönmeye aç, kabul etti Harry. Fakat,

Ron‘un Hermione‘ye gülümsemeye çalıştığı anda Hermione, bir kez daha kitabının arkasında kayboldu.

Karanlık çökünce üçü de çadıra geri döndü ve Harry ilk nöbeti devraldı. Karadiken asayı da alarak çadırın girişine oturdu ve önündeki küçük taşları, kaldırma büyüsüyle yükseltmeye çalıştı. Fakat büyüler eskisinden daha güçsüz ve cılız oluyordu. Hermione kendi şiltesine uzanmış, kitap okuyordu. O sırada Ron ona gergin bakışlar fırlatarak çantasındaki büyücü radyosunu çıkardı ve bir frekans bulmak için çalışmalara başladı.

"Bir program var." dedi Harry‘ye alçak sesle, "Doğru haberleri veriyor. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen tarafındakiler Bakanlık kanalını takip ediyor, ama bu... dinleyinceye kadar bekle... süper bir şey. Sadece her gece yapamıyorlar, sürekli yerlerini yakalanma tehlikesiyle değiştiriyorlar, ve bir şifreye ihtiyacın var... Sorun, ben en son verilen şifreyi kaçırdım."

Hafifçe radyonun üstüne asasıyla dokunarak bildiği şifreleri mırıldanmaya başladı. Ona her an öfkesini kusmasını beklediği Hermione‘ye gergin gergin bakışlar attı, fakat Hermione kesinlikle Ron orada yokmuş gibi davranıyordu. Geçen on dakikada Ron asasıyla radyoya tıklatıp birşeyler mırıldandı. Hermione kitabının sayfalarıyla ilgileniyor, Harry ise karadiken asasıyla pratik yapmaya devam ediyordu.

En sonunda Hermione şiltesinden indi. Ron o anda radyoya vurmayı bıraktı. "Eğer seni rahatsız ediyorsa, keserim!" dedi gergin bir şekilde. Hermione cevap vermedi, fakat Harry‘ye doğru ilerledi. "Konuşmamız gerek." dedi.

Harry, Hermione‘nin elindeki kitaba baktı. Albus Dumbledore‘un Hayatı ve Yalanları isimli kitabı elinde tutuyordu.

"Ne?" dedi kaygılı bir şekilde. Aklından o kitapta kendiyle ilgili bir bölüm olduğu geçti; fakat Dumbledore ile olan ilişkisini Rita‘nın yorumuyla duymak istedediğinden hiç de emin değildi. Hermione‘nin cevabı, buna rağmen, tamamen beklenmedikti.

"Xenophilius Lovegood‘u gidip görmek istiyorum." Harry ona baktı.

"Pardon?"

"Xenophilius Lovegood, Luna‘nın babası. Gidip onunla konuşmak istiyorum."

"Şey, neden?"

Hermione kollarını kenetleyerek derin bir nefes aldı ve, "Bu, oradaki işaret, Ozan Beedle‘ın Masalları, işaret, şuna bak."

Hermione, Albus Dumbledore‘un Hayatı ve Yalanları‘nı Harry‘nin hiç de hevesli olmayan gözlerine soktu. Harry o anda Dumbledore‘un Grindelwald‘a yazdığı mektuptaki el yazısının birebir aynısı olan eğik el yazısını gördü. Harry, Rita‘nın uydurması olmayıp da Dumbledore‘un mektubu kendi yazdığına dair gösterilen bu kanıttan nefret etti.

"İmza" dedi Hermione. "İmzaya bak, Harry!"

Harry uydu. İlk anda Hermione‘nin ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu, fakat, ucu ışıklı asasının yardımıyla daha yakından bakınca, Albus Dumbledore imzasındaki A‘nın Ozan Breedle‘ın Masalları hikayelerindeki üçgen şeklinde yazıldığını gördü.

"Şey- neyden bah-" dedi Ron emin olmayan bir şekilde, fakat Hermione bakışlarıyla onu ezerek Harry‘ye döndü.

"Bu sürekli karşımıza çıkıyor, öyle değil mi?" dedi Hermione. "Viktor‘un bunun Grindelwald‘ın işareti olduğunu söylediğini biliyorum, fakat bu kesinlikle Godric's Hollow'daki eski mezarın üstünde de vardı ve o mezardaki tarihler Grindelwald ortaya çıkmadan çok uzun süre önceydi! Şimdi de bu! Dumbledore ya da Grindelwald‘a soramayacağımıza göre -Gridenwald‘ın yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum- fakat Mr. Lovegood‘a sorabiliriz. Düğündeki kıyafetinde bu sembol vardı! Bunun önemli olduğuna eminimin, Harry!"

Harry hemen cevap vermedi. Hermione‘nin heyecanlı ve hevesli yüzüne baktı ve etraflarını saran karanlığa bakarak düşündü. Uzun bir bekleyişten sonra, "Başka bir Godric‘s Hollow‘a ihtiyacımız yok Hermione. Oraya gitmek için kendimizi ikna ettik ve-"

"Ama bu sürekli karşımıza çıkıyor, Harry! Dumbledore bize Ozan Breedle‘ın Masalları hikayelerini bırakmadı mı? Oradaki işaret hakkında birşeyler bulmamamız gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Al işte yine başladık!" dedi Harry kızmaya başladığını hissederek. "Sürekli olarak Dumbledore bize gizli ipuçları ve işaretler bıraktı diye kendimizi ikna etmeye çalışıyoruz."

"Püfür oldukça işe yaradı," dedi Ron kendini ortaya atarak, "Bence Hermione haklı, gidip Lovegood‘u görmeliyiz."

Harry Ron‘a karanlık bir bakış fırlattı. Ron‘un Hermione‘yi sırf desteklemek için onun haklı olduğunu savunduğuna ve kesinlikle o üçgen işaretle ilgilenmediğine emindi.

"Godric‘s Hollow gibi olmayacak" diye ekledi Ron, "Lovegood senin tarafında, Harry, Dırdırcı hep senin tarafındaydı, hep sana yardım edilmesi gerektiğini söylüyordu!"

"Bunun önemli olduğuna eminim." dedi Hermione ciddi bir şekilde.

"Ama, eğer öyle olsaydı Dumbledore bana ölmeden önce bunu söylemez miydi?"

"Belki... Belki de bu senin bulman gereken bir şey," dedi Hermione umutsuz bir şekilde.

"Evet," dedi Ron dalkavukluk yaparak, "Gayet mantıklı!"

"Hayır, değil!" diye yapıştırdı Hermione, "fakat yine de ben Mr. Lovegood ile konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Dumbledore, Grindelwald ve Godric‘s Hollow ile bağlantılı bir sembol. Harry, ben eminim bunun hakkında bir şeyler öğrenmemiz gerekiyor."

"Bence buna oylamalıyız" dedi Ron. "Lovegood‘u görmek isteyenler-"

Kendi eli Hermione‘ninkinden önce havaya fırladı. Hermione‘nin dudakları elini kaldırırken şüpheli bir şekilde titredi.

"Oy çoğunluğuyla kaybettin Harry" dedi Ron, Harry‘nin sırtına vurarak.

"İyi!" dedi Harry, yarı eğlenmiş, yarı kızmış bir halde. "Lovegood'la görüştükten sonra biraz da Hortkuluk arayalım, olur mu? Lovegood'lar nerede yaşıyor? Bileniniz var mı?"

"Evet, benim evime uzak değiller," dedi Ron. "Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama annem ve babam onlardan bahsederken hep tepelerin arkasını gösterirlerdi. Bulmak zor olmasa gerek..."

Hermione ranzasına döndüğünde, Harry sesini alçalttı.

"Sırf gönlünü almak için katıldın, öyle değil mi?"

"Aşkta ve savaşta her şey mübahtır." dedi Ron neşeli bir şekilde, "Hem ondan hem bundan. Neşelen, Noel tatili ve Luna evde olacak!"

Ottery St. Catchpole Köyü‘nün eşsiz manzarası ertesi sabah Buharlaştıkları yerden muhteşem bir şekilde gözüküyordu. Köy, bulundukları noktadan, bulutların arasından sızan güneş ışığı toprağa vururken, eğik gövdeli sütunlarıyla oyuncak ev koleksiyonuna sahip bir yere benziyordu. Bir iki dakika elleriyle gözlerine gölgelik yaparak Kovuk‘un olduğu tarafa baktılar, fakat yüksek çitler ve orkide ağaçlarının arasından ve Muggle gözlerinden uzakta kurulduğundan göremediler.

"Onun yakınında olup da ziyarete gidememek çok garip," dedi Ron.

"Sanki onları yakın zamanda görmemişsin gibi konuşma. Noel Tatili için oradaydın," dedi Hermione soğukça.

"Kovuk‘ta değildim!" dedi Ron kuşkulu bir gülüşle. "Sizi bırakmışken onlara gidebileceğimi mi düşündünüz? Tabii, Fred ve George bunu süper karşılarlardı. Tabii ki Ginny‘de oldukça anlayışlı olurdu."

"Ee, o zaman neredeydin?" diye sordu Hermione şaşırmış bir şekilde.

"Bill ve Fleur‘un yeni evlerindeydim. Kabuk Kulübe‘de. Bill bana hep çok iyi davrandı. O- o yaptıklarımı duyunca pek hoşnut kalmadı, ama üstünde durmadı da. Çok üzgün olduğumu biliyordu. Bill anneme Fleur ile Noel‘i yalnız başlarına geçirmek istediklerini söyledi. Bilirsiniz, evlendikten sonraki ilk tatilleri... Fleur‘un umurunda olduğunu sanmıyorum. Celestina Warbeck‘ten ne kadar nefret ettiğini biliyorsunuz."

Ron arkasını Kovuk‘a döndü.

"Gelin buradan çıkalım." dedi tepenin en uç noktasına doğru ilerleyerek.

Hermione‘nin ısrarları üzerine görünmezlik pelerinin altında birkaç saat yürüdüler. Küme halindeki tepelerde, terkedilmiş gibi görünen küçük bir kulübe dışında hiç bir yaşam izi yoktu.

"Bunun onların olduğunu mu düşünüyorsunuz? Noel için tatile gitmiş olamazlar mı?" dedi Hermione sardunyaların sardığı küçük ve temiz bir mutfak penceresinden içeri dikkatlice bakarak. Ron homurdandı.

"Dinleyin, içimde Lovegood'ların nerede yaşadığını pencerelerinden bakarak anlayabileceğimizi söyleyen bir his var. Hadi, diğer tepeyi deneyelim."

Birkaç kilometre kuzeye buharlaştılar.

"Aha!" diye bağırdı Ron, rüzgar elbiselerini ve saçlarını kırbaçlıyordu. Ron daha yukarıyı, Cisimlendikleri tepenin doruk noktasında bulunan, en garip görünümlü, gökyüzüne dikey bir şekilde yükselen, kara bir silindir şeklindeki evi gösteriyordu, üstünde akşamüstü güneşi ve hayalet gibi yükselen ay asılı duruyodu.

"İşte bu Luna'ların evi. Başka kim böyle bir evde yaşar ki? Dev kalesine benziyor!"

"Sadece bir kuşa benziyor," dedi Hermione, kulenin tepesine kaşlarını çatmış bir halde bakarak.

"Satrançtaki kaleye benziyor demek istemiştim," dedi Ron.

"Senin için sadece bir kale."

Bacakları uzun olan Ron, tepeye ilk ulaşan oldu. Harry ve Hermione onu yakaladığında nefes nefese kalmışlardı, Ron‘u sırıtırken buldular.

"Burası onların," dedi Ron. "Bakın!"

Üç adet elle yazılmış işaret kırık kapıya çivilenmişti. İlkinde,

DIRDIRCI EDİTÖRÜ: X. LOVEGOOD

İkincisinde,

KENDİ ÖKSEOTUNUZU SEÇİNİZ

Üçüncüsünde,

UÇAN ERİKLERDEN UZAK DURUN

Kapı açtıkları gibi gıcırdadı. Zikzak patika yol, içinde Luna‘nın bir zamanlar küpe yaptığı turuncu turpa benzeyen bitkiyi de içeren, garip bitkilerin büyüdüğü ön kapıya çıkıyordu. Harry bir Kılçırpı farkettiğini hissetti ve buruşuk odunu geniş bir yere bağladı. İki yaşlı yaban elması ağacı rüzgarda dövülüyordu. Rüzgarla dökülmüş yapraklara rağmen kiraz büyüklüğünde kırmızı meyveler ve gür boncuk taneli beyaz ökseotları iki yanda sallanıyordu. Şahine benzeyen kafasıyla küçük bir baykuş bir ağaç dalından onlara doğru uçtu.

"Görünmelik pelerinini çıkarsan iyi olur Harry," dedi Hermione. "Sana yardım etmek isteyen Mr. Lovegood, biz değiliz."

Hermione‘nin önerdiği gibi yaptı, görünmezlik pelerinini Hermione‘ye uzattı ve Hermione çantasına yerleştirdi. Hermione bodur ağacından yapılma, demirden kartala benzeyen tokmağı olan siyah kapıya üç kez tıkladı.

On saniye geçmemişti ki, kapı açıldı. Xenophilus Lovegood orada yalın ayak ve lekeli bir t-shirt ile duruyordu. Pamukhelvaya benzeyen beyaz saçları kirli ve dağınıktı. Bill ve Fleur‘un düğünününde oldukça şık ve hareketli olan Xenophilius Lovegood‘un tam tersiydi.

"Ne? Bu nedir? Siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" dedi tiz, yüksek ve yakınan sesiyle. Önce Hermione‘ye daha sonra Ron‘a en son Harry‘ye baktı. Ağzı çok komik bir 'O‘ şeklinde açıldı.

"Merhaba, Mr. Lovegood," dedi Harry elini uzatarak. "Ben Harry, Harry Potter."

Xenophilus Harry‘nin elini sıkmadı, buna rağmen gözü Harry‘nin burnundan alnındaki yara izine kaydı. "İçeri girebilir miyiz?" diye sordu Harry. "Size sormak istediğimiz bir şey var."

"Bu... Bunun uygun olacağını sanmıyorum," diye fısıldadı Xenophilius. Yutkundu ve bahçeye kaçamak bir bakış attı. "Şok oldum daha doğrusu... Sözüm... Ben... Ben korkarım ki zorunda olduğumu düşünmüyorum-"

"Fazla uzun sürmez" dedi Harry, sıcak olmayan hoşgeldinden hayal kırıklığına uğrayarak. "Ben- ah, pekala. Girin içeri, çabuk. Çabuk."

Kapı eşiğine henüz gelmiştiler ki Xenophilius kapıyı çarparak kapadı. Harry kendini şu ana kadar gördüğü en tuhaf görünüşlü mutfakta

buldu. Oda o kadar yuvarlaktı ki Harry kendini bir çömlekte gibi hissetti. Herşey duvarlara uygun olarak eğrilmişti. Fırın, lavobo ve dolaplar; hepsi çiçekler, böcekler ve renkli kuşlarla boyanmıştı ve odaya uygun daire şeklindeydi. Harry Luna'nın stilini gördüğünü düşündü: Kuşatılmış boşluğun etkisi ezici bir şekilde kendini gösteriyordu.

Yerin ortasında, şekillendirilmiş demirden yapılma spiral bir merdiven üst katlara çıkarıyordu. Üst katlardan tangırdama ve gümbürtü sesleri geliyordu. Harry, Luna'nın ne yapıyor olabileceğini düşündü.

"Yukarı gelseniz iyi olur," dedi Xenophilus, hala oldukça rahatsız görünerek yolu gösterdi.

Üst kattaki oda, salon ve çalışma odası kombinasyonunda bir yerdi. Mutfaktan çok daha dağınıktı. Giriş ne kadar küçük olsa da, burası İhtiyaç Odası'nın unutulmaz durumlarda dönüştüğü devasa labirentlerin içinde saklı olan nesnelerle dolu o yer gibi gözüküyordu. Bir yığın kitap ve kağıt yere yayılmıştı. Harry'nin daha önce görmediği, kanatları ve dişli çeneleri olan yaratıkların minyatür modelleri tavandan aşağı asılı duruyordu.

Luna orada değildi. O şey çok fazla gürültü yapıyordu, tahtadan yapılma olan alet büyülü dişliler ve tekerlerle kaplıydı. Bir dizi garip eski tezgahla ufak bir atelye tezgahına benziyordu. Bir dizi raf vardı, bir süre sonra içinden Dırdırcı fırlatan makinayı görünce Harry, bunun eski moda bir baskı makinası olduğuna karar verdi.

"Pardon," dedi Xenophilus, makinaya hızlı adımlarla yürüdü, pis bir masa örtüsünü sayısız kitap ve kağıdın altından alarak baskı makinasının üstüne, gürültü ve parıttıyı hafifletmek amacıyla örttü.

"Neden buraya geldiniz?"

Harry konuşmaya başlayamadan, her nedense, Hermione küçük bir şok çığlığı attı. "Mr. Lovegood - bu nedir?"

Kocaman gri boynuzları olan, tek boynuzlu ata benzemeyen, duvara asılmış ve ayakları dışarı fırlamış şeyi gösteriyordu.

"O Buruşuk Boynuzlu Hırgür" dedi Xenophilius.

"Hayır, değil" dedi Hermione.

"Hermione" diye mırıldandı Harry utanarak, "Şimdi hiç sırası değil-"

"Ama Harry, bu bir Patlar Boynuz! B Sınıfı Taşınamaz Sınıfı'nda ve bunu evde tutmak olağanüstü derecede tehlikeli! "

"Sen bunun bir Patlar Boyunuz olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Ron, odayı karman çorman hale getiren boynuzdan olabildiğince hızla uzaklaşarak.

“ '*Fantastik Canavarlar Nedir ve Nerede Bulunurlar?*‘ kitabında görmüştüm. Mr. Lovegood, bundan hemen kurtulmanız gerek, en ufak bir dokunuşta patlayabileceğini bilmiyor musunuz?"

"Buruşuk Boynuzlu Hırgür," dedi Xenophilius net bir şekilde, inatçı bir tavır yüzüne büründü, "kendisi oldukça utangaç, sihirli bir yaratık, ve boynuzu-"

"Mr. Lovegood, tabanındaki plağa benzer işaretlerden tanıdım, bu bir Patlar Boynuz ve akıl almaz derecede tehlikeli- nereden aldığınızı bilmiyorum ama-"

"Onu satın aldım" dedi inatçı bir şekilde, "iki hafta önce Hırgürler'e olan ilgimi bilen çok nazik, genç bir büyücüden. Luna'm için Noel Sürprizi. Şimdi," dedi Mr. Lovegood Harry‘ye dönerek "Tam olarak neden buraya geldiniz, Mr. Potter?"

"Biraz yardıma ihtiyacımız var," dedi Harry, Hermione yine başlamadan.

"Ah" dedi Xenophilius, "Yardım. Hmm."

Gözleri yine Harry‘nin yara izine gitti. Çok şaşırmış ve dehşete düşmüş gibi gözüküyordu. "Evet. Bu... Harry Potter‘a yardım etmek... oldukça tehlikeli..."

"Siz insanlara herşeyden önce Harry‘ye yardım edilmesi gerektiğini söyleyen kişi değil miydiniz?" dedi Ron.

"O sizin derginiz değil miydi?"

Xenophilius masa örtüsünün altında patırdayıp gümbürdeyen Ron‘un arkasındaki baskı makinasına bir bakış attı.

"Şey - evet, Bu görüşü belirtmiştim. Bununla birlikte-"

"Bu herkesin yapması gereken bir şey, ancak siz değil?" dedi Ron.

Xenophilius cevap vermedi. Yutkunup durdu, gözleri üçünün arasında dönüp duruyordu. Harry, sanki adam içten içe kendiyle savaşıyormuş gibi hissetti.

"Luna nerede?" dedi Hermione. "Bakalım o bu konu hakkında ne düşünüyor."

Xenophilius aceleyle yutkunuverdi. Kendini yatıştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. En sonunda baskı makinasından gelen sesler yüzünden hiç duyulmayan titrek sesiyle, "Luna aşağıda, derenin yanında Tatlısu Plimper'leri tutuyor. O...o sizi görmekten çok memnun olacak. Ben gidip onu çağırayım- pekala. Size yardım etmeyi denemeliyim."

Spiral merdivenlerden inerek ortadan kayboldu ve giriş kapısının açılıp kapandığını duydular. Herkes birbirine baktı.

"Korkak yaşlı siğil," dedi Ron. "Luna‘da onun on katı cesaret var."

"Muhtemelen Ölüm Yiyenler benim burada olduğumu duyarlarsa başına geleceklerden korkuyordur," dedi Harry.

"Eh, ben Ron‘a katılıyorum" dedi Hermione. "Yaşlı ve ikiyizlü, herkese sana yardım edilmesini söylüyor ve kendi başından atmak istiyor. Ve tanrı aşkına şu boynuzdan uzak durun."

Harry odanın yan tarafında bulunan pencereyi kapamaya gitti. Harry dereyi ve parlayan ince bir kurdaleyi tepenin aşağısından görebiliyordu. Çok yüksekteydiler; bir kuş kanat çırparak pencerenin önünden geçti. Harry tepenin ardında görünmeyen Kovuk‘un olduğu yöne baktı. Ginny oralarda bir yerde olmalıydı. Bill ve Fleur‘un düğününde olduğundan beri ilk defa yakınlardı, fakat Ginny‘nin şu an onun evine doğru baktığından, onu düşündüğünden haberi bile yoktu. Bu durumdan hoşnut olması gerekirdi Harry‘nin... Çünkü yakınındaki insanlar tehlikedeydiler. Xenophilius‘un davranışı da bunun kanıtıydı.

Harry pencereye arkasını döndü, eğik bir büfenin üstünde duran bir nesne gözüne çarptı. Garip bir şapka giymiş rahatsız görünüşlü bir cadının taş büstüydü. İki tane altın kulak borazanı gibi kıvrılmış bir nesne gördü. Küçücük, çırpınan mavi kanatları deri bir kapana sıkışmış, tepesinde uçuyordu; turuncu turpa benzeyen şey de ikinci bir kapana kıstırılmış büstün alın bölgesinde dolaşıyordu.

"Şuna bakın" dedi Harry.

"İlginç" dedi Ron, "Düğünde bunları takmamasına şaşırdım."

Ön kapının kapandığını duydular ve bir dakika sonra Xenophilius spiral merdivenlerden geri odaya tırmandı, ince bacakları, dize kadar çıkan lastik çizmelerle sarılmıştı. Birbirinden alakasız bardaklar ve tüten bir çaydanlık olan bir tepsiyle dönmüştü.

"Evcil hayvan koleksiyonumu bulmuşsunuz!" dedi çay tepsisini Hermione‘ye ittirerek Harry‘nin yanında bulunduğu büste geldi. "Rowena Ravenclaw‘un bir modeli. '*Büyüklüğün ötesinde, büyük adamların hazinesi vardır.*' "

Kulak borazanına benzeyen nesneleri gösterdi.

"Bunlar Sıvaserpil sifonları - düşünen birinin etrafındaki dikkat dağıtan şeyleri anında yok eder. Burada," küçücük kanatları göstererek, "Kocagaga İttirici, gelişen düşünceyi ikna etmek için. Bu da," turuncu turpları işaret ederek, "Uçan Erik, sıradışılığı kabullenme yeteneğini geliştirmek için "

Xenophilius, Hermione‘nin tehlikeli bir şekilde yan sehpaların üstünde ancak dengede tutabildiği çay tepsisine doğru geri yürüdü.

"Size demlenmiş Gurdikökler'i ikram edebilir miyim?" dedi Xenoliphius. "Kendimiz yapıyoruz."

İçecekleri, koyu mor renkli pancara benzeyen bir sıvıyı, bardaklara dökmeye başladı. "Luna alt köprünün aşağısında. Gelmesi uzun sürmez, hepimize çorba yapabilmek için yeterli Plimper yakaladı. Oturun ve şekerle çayınızı için."

"Şimdi," dedi bir kağıt yığınını oturmak için koltuktan çekerek, çizmelerinin üstünde bacak bacak üstüne attı, "size nasıl yardımcı olabilirim, Mr. Potter?"

"Şey" dedi Harry, ona destek vermek için kafa sallayan Hermione‘ye bakarak, "Konu, Bill ve Fleur‘un düğünündeki kıyafetinizde bulunan sembolle ilgili, Mr. Lovegood. Onun ne anlama geldiğini merak ediyorduk."

Xenophilius kaşlarını kaldırdı.

"Ölümcül Kutsallar'dan mı bahsediyorsunuz?"

-

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM:
ÜÇ KARDEŞİN HİKAYESİ

Harry, Ron ve Hermione'ye bakmak için döndü. Hiçbiri Xenophilius Lovegood'un bahsettiği şeyi anlamamıştı.

"Ölümcül Kutsallar mı?"

"Doğru," dedi Xenophilius. "Onları hiç duymadınız mı? Şaşırmadım. Çok, çok az büyücü inanır.

Kardeşinin düğünündeki o yumruk kafalı arkadaşınız mesela," dedi Ron'a doğru başını sallayarak, "Kendisi, Karanlık bir büyücünün sembolünü taşıdığımı düşünerek bana saldırdı! Cahillik. Kutsallar'da Karanlık bir şey yok, en azından o kaba tabirle değil. İnanan biri, diğerleri bu arayışta yardımcı olabilsinler diye kendini açığa çıkarmakta kullanır sembolü."

Gurdikökü çayı demine bir sürü küp şeker attı ve biraz içti.

"Kusura bakmayın," dedi Harry. "Gerçekten hala anlamıyorum."

Kabalık etmemek için bardağından o da bir yudum aldı, az daha boğuluyordu: fincanın içindeki şey bir hayli iğrençti, sanki Her Tattan Şekerlemeler'in sümük aroması tadını veriyordu.

"Eh, gördüğünüz gibi, inananlar Ölümcül Kutsallar'ı arıyorlar" dedi Xenophilius, ağzıyla sanki Gurdikökü demlemesinin tadına bayılıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Fakat bu Ölümcül Kutsallar da ne?" diye sordu Hermione. Xenophilius çay bardağını yana bıraktı.

" '*Üç Kardeşin Hikayesi*'ni bildiğinizi varsayıyorum."

Harry, "Hayır" dedi ama Ron ve Hermione "Evet", dedi. Xenophilius kafasını ağır ağır salladı.

"Pekala, pekala Mr. Potter, herşey '*Üç Kardeşin Hikayesi*'yle başlıyor.. Burada bi yerde bir kopyası olacaktı..."

Xenophilius kağıtların ve kitap kümelerinin üstüne anlaşılmaz bir şekilde baktı, fakat Hermione "Ben de bir kopya var, Mr. Lovegood, tam burada."

Hermione, Ozan Beedle'ın Masalları'nı küçük çantasından çıkardı.

"Orjinali mi?" diye üsteledi Xenophilius sertçe ve Hermione başını sallayınca, "Pekala, neden sen sesli okumuyorsun? Hepimizin anlaması için en iyisi bu."

"Şey... Peki" dedi Hermione gergince. Kitabı açtı, ve Harry araştırdıkları sembolü, kitabın üstünde yerleşmiş haliyle gördü, hafifçe öksürek okumaya başladı.

"Bir zamanlar, yapayalnız seyahat eden üç kardeş varmış, alacakaranlıkta yola koyulan-"

"Geceyarısı, derdi annem hep bize" dedi hikayeyi dinlemek için kollarını kafasının ardına koyan Ron,. Hermione can sıkıcı bir bakış attı.

"Özür dilerim, gece yarısı olursa daha korkutucu olur diye düşünmüştüm," dedi Ron.

"Ah, tabi gerçekten hayatımızda biraz daha korkuya ihtiyacımız var" dedi Harry kendini tutamadan. Xenophilius çok da umursuyor görünmüyordu, pencerenin dışında gökyüzüne bakıyordu. "Devam et, Hermione."

"Bir gün, kardeşler geçmek için çok derin, yüzmek için çok tehlikeli bir nehire geldiler. Her nasılsa, bu kardeşler sihirsel sanatlar konusunda eğitimliydiler ve böylece asalarını salladılar ve bir köprü oluşturdular ki o tehlikeli sulardan geçebilsinler. Yolun yarısındaydılar ki, kukuletalı bir şeklin yollarını kestiğini gördüler."

"Ve Ölüm onlarla konuştu..."

"Kusura bakmayın," dedi Harry aniden, "Ölüm onlarla mı konuştu mu?"

"Bu bir peri masalı, Harry!"

"Doğru, özür dilerim. Devam edin."

"Ve Ölüm onlarla konuştu. Nehirin her zamanki boğulan yolcularının aksine, bu sefer üç yeni kurbanın onu kandırıp boğulmamasına çok kızmıştı. Fakat ölüm daha kurnazdı. Kardeşleri büyülerinden ötürü tebrik ediyormuş gibi davrandı ve onlara onu alt etme zekası gösterdikleri için her birinin bir ödülü hak ettiğini söyledi."

"En büyük, mücadeleci olan kardeş, şu ana kadar var olmuş asaların en güçlüsünü istedi: öyle bir asa ki her türlü duelloda kazansın, öyle bir asa olsun ki Ölüm‘ü fethetmiş bir büyücü kadar değerli olsun! Ölüm nehir kenarındaki ağaçlardan birinin dalından bir asa biçimlendirdi ve onu en büyük kardeşe verdi."

"Sonra, kibirli olan ortanca kardeş, Ölüm‘ü daha fazla aşağılamaya karar verdi ve diğerlerini Ölüm‘den döndürmek için güç istedi. Ölüm

nehir kenarından bir taş aldı ve onu ortanca kardeşe verdi ve bu taşın ona, ölümü geri getirecek gücü vereceğini söyledi."

"En sonunda üçüncü, en küçük kardeşe sordu, ne istersin? Küçük kardeş, en alçak gönüllüsü ve ayrıca kardeşlerden en akıllısıydı, Ölüm‘e güvenmiyordu. Böylece, o da gideceği hiçbir yerde Ölüm tarafından takip edilmemeyi istedi. Ölüm hiç istemeyerek de olsa görünmezlik pelerinini küçük kardeşe verdi."

"Ölüm‘ün bir görünmezlik pelerini mi var?" diye araya girdi Harry yine.

"Böylece milletin arkasından sinsice gidebilecekti," dedi Ron, "Bazen peşlerinden koşup, kollarını çırpmaktan ve çığlık atmaktan sıkılıyordu... Özür dilerim Hermione"

"Ölüm kenara çekildi ve üç kardeşe yollarına devam etmek için izin verdi, onlar da bu büyük maceraları hakkında konuşarak Ölüm‘ün onlara verdiği hediyelere hayran halde yollarına devam ettiler."

"Gel zaman git zaman, üç kardeş, her biri kendi yolunu çizmek için ayrıldılar."

"İlk kardeş bir hafta ya da ondan daha fazla bir süre seyahat eder ve uzak bir köye ulaşır, orada kendiyle bir derdi olan büyücüyü arar. Doğal olarak, silahı Yüce Asa'yla duelloyu kaybetmesi imkansızdır.Düşmanını öldürerek yere seren en büyük kardeş, Ölüm‘den kaptığı asasının gücüyle yüksek sesle övündüğü ve onu nasıl yenilmez yaptığını haykırdığı bir mağaraya kaçar."

"O gece, bir büyücü, şaraptan sızmış gibi yatan büyük kardeşin yanı başına gelir. Hırsız asayı değerli olduğunu düşünerek alır ve büyük kardeşin boğazını keser."

"Ve böylece Ölüm büyük kardeşi kendisine alır."

"Bu arada, ortanca kardeş, yalnız yaşadığı kendi evine doğru yolculuk etmektedir. Orada ölümü çağırmak için taşı eline alır, taşı üç kez elinde çevirir. Hayret ve sevinçle, bir zamanlar evlenmeyi umduğu, zamansız ölen kızın figürü bir kez daha ona görünür."

"Fakat kız mutsuz ve soğuktur, aralarına sanki bir perde girmiştir. Ölümlü dünyaya dönmesine rağmen, tamamen bu dünyaya ait değildir ve acı çekiyordur. En sonunda ortanca kardeş, çaresiz özleminden deliye döner ve gerçekten sevdiğine kavuşmak için kendini öldürür."

"Ve Ölüm ikinci kardeşi de yanına alır."

"Fakat Ölüm en küçük kardeşi yıllarca arar ve asla bulamaz. Ölüm onu ancak, en küçük kardeş yaşlanıp pelerini oğluna devredince bulabilir. Ve o, Ölüm'ü eski bir dost gelmiş gibi selamlar, ona memnun olarak gider, böylece ikisi de bu yaşamdan ayrılır."

Hermione kitabı kapadı. Xenophilius‘un Hermione‘nin durduğunu anlaması bir iki saniyeyi aldı. Anladığında pencereden dışarı bakmayı kesti. "Pekala, işte hikaye" dedi.

"Pardon?" dedi Hermione, kafası karışmış çıkıyordu sesi.

"Bunlar Ölümcül Kutsallar işte..." dedi Xenophilius.

Kağıt yığınlarının içinden bir tüy kalem aldı ve yırtılmış bir paşomen parçasını kitapların arasından çıkardı.

"Yüce Asa" dedi, dikey düz bir çizgi çizerek. "Diriltme Taşı," dedi, çizginin üstüne bir yuvarlak çizerek, "Görünmezlik Pelerini," dedi, ikisini saracak bir üçgen çizerek, bu Hermione‘nin bayağı dikkatini çekti.

"Hepsi," dedi, "Ölümcül Kutsallar."

"Fakat "Ölümcül Kutsallar" kelimesi hikayede geçmiyor," dedi Hermione.

"Tabi ki geçmiyor," dedi Xenophilius çılgınca kendini beğenmiş bir tavıra girerek. "Bu bir çocuk masalı, talimat vermekten öte eğlendirmek için anlatılır. Bu konulardan anlayan bizler yine de bu hikayenin tarihi üç nesneye ya da kutsala işaret ettiğini biliriz, bu nesneler de birleştirildiğinde sahibini Ölüm'ün Efendisi kılar.."

Xenophilius kısa bir süre durdu ve camdan dışarı baktı. Güneş gökyüzünde alçalmış gözüküyordu. "Luna Pilimperler'le yakında buraya gelir," dedi sakince.

"Ölümün Efendisi dediğinizde-" dedi Ron.

"Efendi" dedi Xenophilius, elini sallayarak."Fethedici, Yenici, hangisini seçerseniz."

"Fakat... demek istediğiniz..." dedi yavaşça, sesinden şüphe okunuyordu, "bu nesnelerin olduğuna mı- bu Kutsallar'ın- gerçekten var olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Xenophilius kaşlarını tekrar kaldırdı.

"Eh, tabii ki."

"Ama," dedi Hermione ve Harry, Hermione‘nin kendini patlamamak için zor tuttuğuna emindi, "Mr. Lovegood, buna nasıl inanabilirisiniz?"

"Luna bana sizden bahsetmişti, genç bayan," dedi Xenophilius. "Siz, zannediyorum ki, akılsız değilsiniz, fakat acı verecek derecede hapsolmuşsunuz. Dar görüşlüsünüz."

"Belki de, şu şapkayı denemelisin." dedi Ron, kafasını gülünç şapkaya doğru sallayarak. Sesi gülmemek için kendini zor tutuyor gibi geliyordu.

"Mr. Lovegood," diye başladı Hermione, "Hepimiz görünmezlik pelerini diye bir şeyin var olduğunu biliyoruz. Çok nadirler, ama varlar. Ama-"

"Ah, ama üçüncü Kutsal gerçek bir görünmezlik pelerini, Miss Granger! Benim demek istediğim bu bir görünmezlik büyüsü yapılmış bir seyehat pelerini değil, ya da Hayalbozan taşımıyor, Gizgör kılından yapılmış bir şey değil, ki o şey bir nesneyi saydam yapar ve yıllar geçtikçe de bu saydamlığını kaybeder. Öyle bir pelerinden bahsediyoruz ki, üstüne hangi büyü yapılırsa yapılsın, gerçekten onu giyeni tamamen görünmez yapıyor, ve sonsuza dek etkisini sürdürüyor, akıl alınmaz ve daimi bir gizlilik veriyor. Kaç tane böyle pelerin gördünüz, Miss Granger?"

Hermione cevap vermek için ağzını açtı, sonra yine kapadı, kafası eskisinden daha fazla karışmış gözüküyordu. O, Harry ve Ron birbirine baktı, Harry hepsinin aynı şeyi düşündüğünü biliyordu. Xenophilius‘un bahsettiği pelerin odada onlarla bulunan pelerinin ta kendisiydi.

"Aynen," dedi Xenophilius, sanki onları, verdiği tüm nedenlerle yenmiş gibi gözüküyordu. "Hiç biriniz böyle bir şey görmediniz öyle değil mi? Ona sahip olan ölçülemeyecek kadar zengin olurdu, değil mi?"

Tekrar pencereden dışarı baktı. Gökyüzü şimdi incecik pembe bir çizgiden ibaretti.

"Pekala" dedi Hermione huzuru kaçmış bir şekilde. "Diyelim ki Pelerin var... Taş'a ne demeli, Mr. Lovegood. Diriltme Taşı dediğiniz şeye?"

"Ne olmuş ona?"

"Nasıl gerçek olabilir?"

"Olmadığını kanıtla!" dedi Xenophilius. Hermione öfkelenmiş görünüyordu.

"Fakat bu- üzgünüm, ama bu tamamen saçmalık! Bunun var olmadığını nasıl kanıtlayabilirim? Dünyadaki tüm çakıl taşlarını alıp test etmemi beklemiyorsunuz ya? Demek istediğim, hiç kimse olmadığını ispatlamadığı sürece herhangi birşeyin gerçek olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Evet, öyle diyebiliriz," dedi Xenophilius. "Görüşünü biraz da olsa açabildiğini gördüğüme sevindim."

"Peki ya Yüce Asa," dedi Harry, Hermione karşılık vermeden önce, "onun da var olduğuna inanıyor musunuz?"

"Ah, pekala, bu konuda sayısız kanıt var," dedi Xenophilius. "Yüce Asa, elden ele geçtiği için en rahat izlenen Kutsal."

"Ne, nedir?" diye sordu Harry.

"Bu, asanın sahibinin, o asanın gerçek efendisi olabilmesi için onu gerçekten ele geçirmiş olması gerektiği demek." dedi Xenophilius. Mutlaka hepiniz Gaddar Emeric katliamında asanın Egbert'ten Egregious'a nasıl geçtiğini biliyorsunuzdur? Ya da Godelot'un oğlu Hereward onun asasını aldıktan sonra nasıl kendi kilerinde öldürdüğünü biliyor musunuz? Ürkünç Loxias'ın Barnabas Deverill'in

asasını alırken onu nasıl öldürdüğünü? Yüce Asa‘nın kanlı takibi Büyü Tarihi sayfaları boyunca saçılmış."

Harry Hermione‘ye baktı. Hermione, Xenophilius‘a kaşlarını çatıyordu, fakat itiraz etmedi. "Peki, şu an Yüce Asa‘nın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Ron.

"Kim bilebilir ki?" dedi Xenophilius, dışarı bakarak. "Yüce Asa‘nın nerede saklandığını nereden bilebiliriz ki? İz, Arcus ve Livius‘ta kayboluyor. Kim gerçekten Livius‘u kimin yendiğini ve asayı aldığını söyleyebilir ki? Tarih, ne yazık ki, bize bunda kılavuzluk edemez."

Bir sessizlik oldu. En sonunda Hermionie sert bir şekilde sordu, "Mr. Lovegood, Peverell ailesinin Ölümcül Kutsallar ile bir alakası olabilir mi?"

Xenepilius şaşırmış gözüküyordu, o sırada Harry‘nin aklında bir şey belirdi fakat tam olarak oturtamıyordu. Peverell... Bu ismi bir yerde daha önce duymuş olmalıydı...

"Fakat beni yanıltmaya mı çalışıyorsunuz genç bayan!" dedi Xenophilius, şimdi sandalyesinde daha dik durup Hermione‘ye hayretle bakıyordu. "Sizin bu Kutsallar Arayışı'nda yeni olduğunuzu düşünüyordum. Biz Arayıcılar, Peverel'lerin Kutsallar'ın hepsine ama hepsine sahip olduğuna inanıyoruz."

"Kim bu Peverells?" diye sordu Ron.

"Godric‘s Hallow'da üzerinde işaretin olduğu mezarın ismiydi" dedi Hermione Xenophilius‘u izlemeye devam ederek. "Ignorious Peverell".

"Kesinlikle!" dedi Xenophilius, işaret parmağı aniden havaya kalkarak. "Ignatius‘un mezarındaki Ölümcül Kutsallar‘ın işareti en

kesin kanıt!"

"Neyin?" diye sordu Ron.

"Nedeni, hikayede bahsedilen üç kardeşin aslında Peverell kardeşler, Antioch, Cadmus, Ignatius olması! Ki onlar Kusallar'ın orijinal sahipleri!"

Pencereye bir bakış daha atarak ayaklandı.

"Yemeğe kalıyorsunuz" dedi merdivenlerde kaybolduğu gibi... "Herkes her zaman Tatlısu Plimper çorbamızın tarifini ister."

"Muhtemelen bize St. Mungo'daki Zehirlenme Departmanı'nı gösterecek," diye mırıldandı Ron. Harry, Xenophilius'un mutfakta ses çıkardığını görene kadar konuşmadı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Hermione.

"Ah, Harry," dedi Hermione bezmiş bir şekilde. Bu o işaretin gerçek manası olamaz. Bu şekilde devam etmek saçma. Tamamen zaman kaybı."

"Buruşuk Boynuzlu Hırgürler'i bize getiren adam bu, öyle değil mi?" dedi Ron.

"Buna sen de inanmıyorsun, öyle mi?" diye sordu Harry.

"Hayır, bu hikayeler sadece çocukları korkutmak için anlatılan hikayelerden, öyle değil mi? '*Başına dert açma, kavgalara karışma, bulaşmaman senin için en iyisi! Kafanı sadece aşağıda tut, kendi işine bak, sorun yaşamazsın*' türü bir hikaye. Gelin düşünelim," diye ekledi Ron "belki de bu hikaye yüce asaların neden kötü olduğu üzerinedir."

"Neyden bahsediyorsun?"

"Bunlar batıl inanç, öyle değil mi? '*Mayısta doğan Cadılar Mugglelarla evlenir.*‘, '*Alacakaranlıkta yapılan lanet geceyarısına kadar sana döner.*‘, '*En eski asa, en başarılı olandır.*‘ Mutlaka duymuş olmalısınız. Benim annem bunlarla dolu." dedi Ron.

"Harry ve ben Muggle'lar tarafından büyütüldük," diye hatırlattı Hermione. "Biz değişik batıl inançlarla büyütüldük." Mutfaktan keskin bir koku geliyormuş gibi Hermione iç çekti. Xenophilius‘un onun canını sıkmasının iyi yanı, Ron'la arasındaki soğukluğu unutmasına sebep olmasıydı. "Doğru söylüyorsun sanırım" dedi Hermione Ron‘a. "Bu sadece bir ölümlü hikayesi, hangi hediyenin en iyi olduğu gayet açık, yani hangisini seçeceğin-"

Üçü de bir anda; Hermione "Pelerin", Ron "Asa", Harry "Taş" dedi. Biribirlerine yarı şaşırmış, yarı eğlenmiş bir şekilde baktılar.

"Pelerin‘i söylemeni beklerdim" dedi Hermione Ron'a.

"Ama o asa sende varsa görünmez olmana gerek yok. Yenilmez Asa, Hermione, Hadi ama!"

"Zaten Görünmezlik Pelerini bizde var," dedi Harry.

"Ve bize oldukça yardım etti, fark ettiyseniz!" dedi Hermione. "Asa sendeyken dikkat çekebilir ve bu da başına bela olabilir-"

"Eğer onun sende olduğunu bas bas bağırırsan tabii..." diye itiraz etti Ron, "Eğer sen '*Elimde yenilmez bir asa var, eğer yiyorsa gelin de bir deneyin*‘ diye etrafta bağırıp şarkı söyleyip dans edecek kadar salaksan tabii. Önlemini aldığın süre-"

"Evet, ama önlemini alabilir misin? " dedi Hermione, şüpheyle bakarak. "Bilirsin, bize söylediği tek şey, yüzyıllardır etrafta çok güçlü asalar olduğuna dair hikayelerden biri"

"Öyle mi?" diye sordu Harry.

Hermione kızmış görünüyordu. Yüz ifadesi o kadar tatlıydı ki Ron ve Harry birbirlerine bakıp gülümsemekten kendilerini alamadılar.

"Ölüm Değneği, Kaderin Asası, yüzyıllardır genelde onlarla övünen Karanlık Büyücüler'in elinde değişik isimler altında ortaya çıkmışlar. Profesör Binns bazılarından bahsetmişti, fakat- ah, bunların hepsi saçmalık. Asalar sadece onları kullanan büyücüler kadar güçlü olabilirler. Bazı büyücüler kendilerinin asalarının daha büyük ve güçlü olduğu konusunda böbürlenip dururlar."

"O asaların - Ölüm Değneği ve Kaderin Asası'nın - aynı asa olup, farklı isimlerle yüzyıllardır dolaşmadığını nereden bilebilirsin ki?" dedi Harry.

"Ne? Onların hepsi Ölüm tarafından yapılmış Yüce Asa mı?" diye sordu Ron.

Harry güldü. Aklına gelen garip fikir, tamamen, saçmalıktı. Kendi asası geldi aklına... kutsal olandı, yüce değil ve Ollivander tarafından yapılmıştı, Voldemort'un onu kovaladığı gece her ne yapmış olursa olsun yenilmez değildi, yoksa nasıl kırılırdı ki?

"Neden Taş'ı alırdın?" diye sordu Ron.

"Eh, eğer insanları geri getirebiliyorsa, Sirius'u... Deli-göz'ü... Dumbledore'u... ailemi, hepsini geri getirebilirdik."

"Ama Ozan Beedle'a göre onlar geri gelmek istemiyorlar, öyle değil mi?" dedi Harry, az önce duyduğu hikayeyi düşünerek." Ölüm'ü geri getiren bir taş hakkında fazla hikaye olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?" diye sordu Hermione'ye.

"Hayır," dedi üzgünce. "Ben Mr. Lovegood haricinde hiçkimsenin bunun mümkün olacağını kabul edeceğini düşünemiyorum. Beedle bu fikri Felsefe Taşı'ndan almış olabilir, biliyorsunuz, seni ölümsüz yapan bir taş yerine, ölümden geri getiren bir taş."

Mutfaktaki koku gittikçe ağırlaşıyordu. Yanan iç çamaşırı gibi kokuyordu. Xenophilius‘u kırmamak için pişirdiği yemeği yemek zorundaydılar. Acaba yenebilcek durumda mıydı?

"Pelerine ne demeli?" dedi Ron yavaşça. "Onun haklı olduğunu görmüyor musun? Ben Harry‘nin pelerinine ve ne kadar kaliteli olduğuna alıştım. Bunu hep düşündüm. Harry‘ninkisi gibi olanını hiç duymadım. Pelerin kusursız. Onun altında hiçbir zaman fark edilmedik-"

"Tabi ki hayır. Altındayken görünmeziz Ron!"

"Ama diğer pelerinler hakkıında söylediği şey, on Knut bile etmedikleri, bunun doğru olduğunu siz de biliyorsunuz! Daha önce eskidiklerinde üstlerinde deklikler açılan ya da etkisi kalkan sıradan pelerinler duymuştum, ancak hiçbiri bunun gibi değildi. Harry‘ninki ona babasından geçti, yani yeni olamaz, öyle değil mi? Ama gerçekten mükemmel..."

"Evet, pekala, fakat, taş..."

Onlar fısıldaşarak tartışırken, Harry, onları yarı dinleyerek odanın etrafında gezdi. Spiral merdivene geldiğinde gözlerini dalgınca üst kata doğru bir an kaldırdı. Kendi yüzü, üstündeki odadan ona bakıyordu.

Bir anlık şaşkınlıktan sonra, onun bir ayna olmadığını, sadece bir resim olduğunu farketti. Merakla merdivenleri tırmandı.

"Harry, ne yapıyorsun? O burada değilken etrafa bakmamızın doğru olduğunu düşünmüyorum!" Fakat Harry çoktan üst kata çıkmıştı.

Luna kendi odasını beş çok güzel resimle dekore etmişti: Harry, Ron, Hermione, Ginny ve Neville. Hogwarts'taki resimler gibi hareket etmiyorlardı, fakat onları bir dakika kadar inceleyince Harry, hepisinin birbirine tek kelimeden oluşan bir zincirle bağlanmış ve bin kez altın bir mürekkeple yazıldığını fark etti: arkadaşlar... arkadaşlar... arkadaşlar...

Harry o anda Luna'ya derin bir sevgi duydu. Odanın etrafına baktı. Yatağının yanında Luna'nın küçüklük hali ve ona çok benzeyen genç bir kadınla büyük bir resimleri vardı. Sarılmışlardı. Kapısı aralık olan gardropta hiç kıyafet yoktu. Yatağın sanki haftalardır kimse üstünde uyumamış gibi soğuk ve nahoş bir havası vardı. Kankırmızısı gökyüzünü gösteren pencere pervazında örümcek ağları vardı.

"Sorun ne?" diye sordu Hermione, Harry merdivenlerden inerken, fakat o cevap vermeden Xenophilius mutfaktan elinde çorba kaseleriyle yukarıya, merdivenlerin en üst basamağına erişmişti.

"Mr. Lovegood," dedi Harry. "Luna nerede?"

"Pardon?"

"Luna nerede?"

Xenophilius merdivenin son basamağında durdu.

"Size- size söyledim ya. Bortons Köprüsü'nde Plimper tutuyor."

"Peki neden o tepside dört kişilik çorba var?"

Xenophilius konuşmaya çalıştı, fakat ses çıkmadı. Gelen ses baskı makinasının teklemesi ve Xenophilius'un titreyen elleri yüzünden

sallanan tepsininkiydi.

"Luna‘nın haftalardır burada olduğunu düşünmüyorum," dedi Harry. "Giysileri gitmiş ve yatağında uyumamış. O nerede? Ve neden sürekli pencereden dışarı bakıp duruyorsunuz?"

Xenophilius elindeki tepsiyi düşürdü. Porselenler yerde sıçradı ve parçalandı. Harry, Ron ve Hermione asalarını çektiler. Xenophilius kaşlarını çattı, eli cebine dalmak üzereydi. O anda baskı makinası koca bir gümleme sesi çıkardı, birkaç tane Dırdırcı masaörtüsünün altından fırladı, en sonunda susmuştu. Hermione dergileri almak için asasını Mr. Lovegood‘tan çekmeyecek şekilde yere eğildi. "Harry, şuna bak."

Harry o karmaşanın içinde uzun adımlarla Hermione‘ye doğru ilerlemeye çalıştı. Dırdırcı‘nın ön kapağında kendi resmi, ışıklandırılmış harflerle, “*Bir Numaralı İstenilmeyen*” yazılarak başına ödül konduğunu gösteren bir manşet atılmıştı.

"Dırdırcı yeni bir görüş yaklamış, demek ki?" diye sordu Harry soğukça. Aklı deli gibi çalışıyordu. "Bahçeye çıktığınızda yaptığınız bu muydu, Mr. Lovegood? Bakanlık'a bir baykuş göndermek mi?" Xenophilius dudaklarını yaladı.

"Benim Luna'mı aldılar" diye fısıldadı. "Yazdığım şeyler yüzünden. Luna'mı aldılar ve nerede olduğunu bilmiyorum, ona ne yaptıklarını bilmiyorum. Ama belki onu bana geri verirler, eğer ben- ben-"

"Harry‘yi teslim ederseniz?" Hermione onun yerine cümlesini tamamladı.

"Anlaşma yok," dedi Ron kesin bir şekilde. "Çekil yolumuzdan, burayı terk ediyoruz!"

Xenophilius korkunç gözüküyordu, bir yüzyıl yaşlanmış gibiydi, dudakları korkunç bir şekilde geri çekilmişti.

"Her an burada olabilirler. Luna'yı kurtarmalıyım. Luna'yı kaybedemem. Gidemezsiniz."

Kollarını merdivenin önünde açtı, Harry aniden annesinin beşiğinin önünde kollarını açmasını görür gibi oldu.

"Seni incitmemize izin verme!" dedi Harry. "Yoldan çekilin, Mr. Lovegood."

"HARRY" diye bağırdı Hermione.

Süpürgenin üzerindeki figürler pencereyi geçtiler. Bir an ona bakmaktan vazgeçince Xenophilius asasını çekti. Harry hatalarını o anda anladı. Kendini Xenophilius'un kol mesafesinden uzaklaşmak için Ron ve Hermione'yi ittirerek odanın diğer tarafına attı. Xenophilius'un Sersemletme Büyüsü Patlar Boynuz'a süzüldü.

Devasa bir patlama oldu. Ses, tüm oda yerle bir olmuş gibi geliyordu. Tahta, kağıt, taş yığınları ve yoğun bir duman bulutuyla birlikte yer çökmüştü. Harry kapıya doğru uçtu ve kapıya çarparak yere serildi. O anda enkaz parçası kafasına düştü ve elleriyle kafasını tuttu. Hermione'nin çığlığını, Ron'un çığlığını duydu, metalimsiz gümbürtüden de Lovegood'un merdivenden aşağı uçtuğunu anladı.

Yarı enkaza gömülmüş bir şekilde Harry, ayağa kalkmaya çalıştı. Tozdan ne nefes alabiliyor ne de önünü görebiliyordu. Tavanın yarısı uçmuştu, Luna'nın yatağı delikten aşağı sallanıyordu. Yüzünün yarısı gitmiş olan Rowena Ravenclaw'ın büstü yanında yatıyordu, parçalanmış parşomen parçaları havada uçuşuyordu ve baskı makinası yan yatarak merdivenlerden mutfağa inen yolu kapamıştı.

Soluk bir şekil yaklaştı, ikinci bir büst gibi duran tozla kaplanmış Hermione parmağını dudağına bastırdı.

Aşağı kattaki kapı gümbürtüyle açıldı.

"Sana acaleye gerek yok demedim mi, Travers?" dedi kaba bir ses. "Sana bu manyağın her zamanki gibi saçmaladığını söylemedim mi?"

Büyük bir gümbürtü oldu ve Xenophilius‘un acı haykırışı duyuldu. "Hayır.. Hayır.. Yukarıda... Potter! "

"Sana geçen hafta söyledim Lovegood, sağlam bir bilgi olmadığı sürece gelmeyeceğiz! Geçen haftayı hatırla! Kızını aptal kanayan bir başlıkla değiştirmek istemiştin. Ve ondan önceki hafta" -başka bir gümbürtü ve başka bir ciyaklama oldu- " Eğer Buruşuk- pat- Boynuzlu- pat- Hırgürler'den sende var olduğunu gösterirsen kızını geri vereceğimizi düşündüğün zamanı..."

"Hayır- hayır- yalvarırım!" diye hıçkırdı Xenophilius. "Bu gerçekten Potter! Gerçekten!"

"Ve şimdi de bizi buraya hepimizi patlatmak için çağırtığın ortaya çıkıyor!" diye kükredi Ölüm Yiyen, yaylım ateşi gibi gümbürtüler ve aynı dizide Xenophilius'ten gelen acı dolu feryatlar yükseldi.

"Burası çökecekmiş gibi gözüküyor, Selwyn," dedi merdivenin ayağındaki ikinci sakin bir ses. "Merdivenler tamamiyle kapanmış. Açmayı deneyeyim mi? Bütün yer yıkılabilir."

"Seni yalan söyleyen pislik" diye bağırdı Selwyn isimli kişi. "Potter‘ı hayatın boyunca hiç görmedin, öyle değil mi?" Bize tuzak hazırlayıp birini öldüreceğini mi sandın? Ve sonra da kızını böyle geri alacağını mı düşünüyordun?"

"Yemin ederim... Yemin ederim... Potter yukarıda!"

"Homenum revelio," dedi merdivenin ayağındaki bir kişi.

Harry, Hermione‘nin güçlükle nefes aldığını duydu ve içinde garip bir duygu, bir şeyin vücudunu yavaşça alıp gölgeye götürdüğünü söylüyordu.

"O Potter... Size söylüyorum, O Potter!" diye hıçkırdı Xenophilius. "Lütfen, lütfen bana Luna‘yı verin, sadece bana Luna‘yı verin..."

"Kızını alabilirsin Lovegood," dedi Selwyn, "eğer şu merdivenden kalkıp bana Harry Potter‘ı getirirsen. Ama bu da bir hikaye filansa, eğer bu bir tuzaksa, eğer yukarda bizi bekleyen bir yardakçın varsa, kızının gömecek bir parçasını bulamazsın."

Xenophilius korku ve umutsuzluk içinde feryat etti. Küfürler ve kapışma sesleri geliyordu. Xenophilius enkazın altından merdivenleri aşmaya çalışıyordu.

"Hadi," diye fısıldadı Harry, "Buradan çıkmamız lazım."

Xenophilius merdivenlerde ses çıkarırken Harry, kendini gizlendiği yerden çıkardı. Ron en dibe gömülmüştü. Harry ve Hermione olabildiğince sessizce tırmandılar, yattığı yerin üstündeki enkazı ve ayaklarının üstüne düşen ağır çekmece enkazını çekmeye çalıştılar. Xenophilius gürültü patırtı çıkarıp yakınlaştıkça yakınlaşırken, Hermione Ron‘u bir Hover Büyüsü ile çıkarmayı başardı.

"Pekala" dedi Hermione derin bir nefes alarak. Kırılmış baskı makinası titremeye başladı. Xenophilius birkaç adım ötelerindeydi. Hermione hala tozla bembeyaz duruyordu. "Bana güveniyor musun, Harry?"

Harry başını salladı.

"Tamam o zaman," diye fısıldadı Hermione, "bana görünmezlik pelerinini ver. Ron bunu giymen gerek."

"Ben mi? Ama Harry-"

"Lütfen Ron! Harry, elimi iyice tut; Ron, omzuma sarıl."

Harry sol elini çıkardı. Ron pelerinin altında kayboldu. Merdivenlerin önünü tıkayan baskı makinası şiddetle gümbürdedi. Xenophilius bir Kaldırma Büyüsü'yle makinayı çekmeye çalışıyordu. Harry, Hermione‘nin neden beklediğini bilmiyordu.

"Sıkı tutun..." diye fısıldadı Hermione. "Sıkı tut, her an..." Xenophilius‘un beyaz yüzü büfenin üstünde gözüktü.

"Obliviate!" diye bağırdı Hermione asayı yüzüne doğrultarak. Daha sonra asayı yanındakilere doğrultarak, "Deprimo!" diye bağırdı.

Hermione oturma odasında koca bir delik açtı. Koca kayalarmışçasına düştüler, Harry değerli hayatının hatırına eli sıkıca tutuyordu; aşağıda bir çığlık duyuldu, muazzam büyüklükteki moloz ve kırık mobilyalar yağmuru altında titreyen tavana rağmen yollarını bulmaya çalışan iki adamı gördü.

Hermione havada kıvrıldı ve büyük bir gümbürtüyle yıkılan evden onları bir kez daha karanlığa çekti.

-

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM: ÖLÜMCÜL KUTSALLAR

Harry hızlı hızlı nefes alarak çimlerin üzerine düştü ve hemen ayağa kalktı. Görünüşe göre akşam karanlığında bir çayırın köşesine inmişlerdi; Hermione çoktan asasını sallayarak etraflarında daire şeklinde koşmaya başlamıştı.

"Protego Totalum... Salvio Hexia..."

"Yaşlı dönek herif." diye soludu Ron, görünmezlik pelerininin altından ortaya çıkıp onu Harry'ye fırlatırken.

"Hermione, sen bir dahisin, kesinlikle dahi. Bundan kurtulduğumuza inanamıyorum."

"Cave Inimicum... Onun bir Patlar Boynuz olduğunu söylememiş miydim, ona söylemedim mi? Ve şimdi bütün evi havaya uçtu!"

"Hakettiği cezayı buldu," dedi Ron yırtık kotunu ve kesilmiş bacaklarını incelerken, "Ona ne yaparlar sizce?"

"Ah, umarım öldürmezler!" diye inledi Hermione, "Biz ayrılmadan Ölüm Yiyenler'in bir anlığına Harry'yi görmelerini istememin sebebi de buydu, böylece Xenophilius'un yalan söylemediğini anlarlar!"

"İyi de beni neden sakladınız?" diye sordu Ron.

"Senin Sıvaserpil'le birlikte yatakta kalman gerekiyordu Ron! Sırf babası Harry'yi desteklediği için Luna'yı kaçırdılar! Senin de onun yanında olduğunu bilseler ailene ne yaparlardı?"

"Ya senin anne baban?"

"Avustralya‘dalar," dedi Hermione, "İyi olmalılar. Hiçbir şeyden haberleri yok."

"Sen bir dahisin," dedi Ron korku ve merakla karışık bir saygıyla.

"Evet, öylesin, Hermione," diye onayladı Harry ateşli bir şekilde. "Sen olmasan ne yapardık bilmem." Bır an ışıldadı fakat aynı anda da ağırbaşlı görünüyordu.

"Peki ya Luna?"

"Eğer doğru söylüyor ve o gerçekten hayattaysa-" diye başladı Ron.

"Böyle söyleme, böyle söyleme!" diye ciyakladı Hermione. "Hayatta olmalı, olmak zorunda!"

"Öyleyse Azkaban‘a gönderilecek sanırım," dedi Ron. "Ancak, o yerde yaşamaya devam eder mi...”

"Pek çokları yapamıyor..."

"O yapacak," dedi Harry. Diğer alternatifin üzerinde düşünmeye bile dayanamıyordu.

"O güçlüdür, Luna yani, sandığınızdan daha güçlüdür. Muhtemelen hücre arkadaşlarına Mahfıştlar'ı ve Hımhımlar'ı anlatıyordur.

"Umarım haklısındır," dedi Hermione. Bir elini gözlerine götürdü. "Xenophilius için çok üzüleceğim, eğer-"

"-eğer bizi Ölüm Yiyenler'e satmamış olsaydı, evet," dedi Ron. Çadırı kurdular ve içine çekildiler, Ron onlara çay yaptı. Zar zor kaçışlarının ardından, bu soğuk, küf kokulu yer sanki evleri gibiydi: güvenli, tanıdık ve arkadaşçıl.

"Ah, neden oraya gittik?" diye inledi Hermione birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Haklıydın, Harry, yine aynı Godric‘s Hollow‘du, tam bir zaman kaybı! Ölümcül Kutsallar... tamamen saçmalık... aslına bakarsan," aklına aniden bir fikir gelmiş gibi görünüyordu, "o zaten kararını vermiştir, değil mi? Bence Ölümcül Kutsallar'a inanmıyordur, sadece Ölüm Yiyenler gelene kadar bizi konuşturmak istedi!"

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Ron. "Stres altındayken lanet olası kararları vermek çok daha zordur. Tamamen yeni bir insan olmaktansa, Stan rolü yapmak çok daha kolaydı, çünkü onun hakkında biraz da olsa biliyordum. İhtiyar Lovegood çok fazla baskı altındaydı, bizim hareketsiz kaldığımızdan emin olmaya çalışıyordu. Tahminimce bize gerçeği söylüyordu, ya da gerçek olduğunu düşündüklerini, sırf bu yüzden konuşturdu."

"Pekala, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," diye iç çekti Hermione. "Dürüst davrandıysa bile hayatım boyunca bu kadar saçmalığı bir arada görmedim."

"Olsun, devam et," dedi Ron. "Sırlar Odası da bir efsaneydi, değil mi?"

"Ama Ölümcül Kutsallar gerçek olamaz, Ron!"

"Bunu sürekli tekrarlıyorsun ama içlerinden biri gerçek olabilir," dedi Ron. "Harry‘nin görünmezlik pelerini-"

"Üç kardeşin hikayesi bir martaval," dedi Hermione ciddi bir şekilde.

"İnsanların nasıl ölümden korkutulduğunu anlatan bir masal. Eğer yaşamak, görünmezlik pelerininin altına saklanmak kadar kolay olsaydı, ihtiyacımız olan herşeyi almış olurduk zaten!"

"Bilmiyorum. Bunu bir yenilmez asayla yapabilirdik," dedi Harry, parmakları arasındaki nefret ettiği siyahdiken asaya bakarken.

"Öyle bir şey yok Harry!"

"Sen demiştin ki pek çok çeşit asa vardır- Ölüm değneği ya da her neyse-"

"Pekala, madem Yüce Asa‘nın gerçek olduğu konusunda kendini kandırmak istiyorsun, peki ya Diriltme Taşı?" Parmaklarıyla kelimenin etrafına tırnak işaretleri koyarmış gibi yaptı, sesi küçümseme havasına bürünmüştü. "Hiçbir büyü ölüyü diriltemez, o kadar!"

"Benim asam Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘inkiyle bağlantı kurduğunda, annemi ve babamı yeniden ortaya çıkardı... ve Cedric‘i..."

"Ancak gerçekten canlanmadılar, değil mi?" dedi Hermione.

"Bir çeşit- soluk kopyalar, bir insanı gerçekten diriltmekle aynı şey değildir."

"Ama o kız, hikayedeki, gerçekten geri gelmedi, değil mi? Hikayeye göre insanlar bir kez öldüler mi, ölüler arasına aittirler. Ancak ikinci erkek kardeş onu görüyor ve onunla konuşuyordu, değil mi? Hatta bir süreliğine onunla yaşadı bile..."

Hermione‘nin ifadesinde endişe ve daha az tarif edilebilir bir şeyler gördü. Sonra kız Ron‘a bir bakış attı, Harry bunun korku olduğunu fark etti: Onu ölü insanlarla yaşamaktan bahsederek korkutmuştu.

"Yani Godric‘s Hollow‘da gömülü olan Peverell denen herif," dedi aceleyle, güçlü ve aklı başında görünmeye çalışarak, "onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi, konunun değişmesiyle rahatlamış görünen Hermione. "Mezarındaki işareti gördükten sonra onu araştırdım; eğer ünlü biri olsaydı ya da önemli işler yapmış olsaydı, eminim kitaplarımızdan birinde yer alırdı. 'Peverell‘ adını bulabildiğim tek yer 'Doğanın Asaleti: Bir Büyücülük Seceresi' oldu. Onu Kreacher‘dan ödünç aldım," diye açıkladı Ron kaşlarını kaldırınca. "Soyunu daha fazla devam ettiremeyen safkan aileleri listeliyor. Aslında Peverell'ler en erken kaybolan ailelerden biri."

"Soyunu daha fazla devam ettiremeyen?" diye tekrarladı Ron.

"Bu aile ortadan kayboldu demek." dedi Hermione. "Yüzyıllar önce, Peverell'lerde olduğu gibi. Hala soylarından gelen birileri olabilir, ancak farklı şekilde adlandırılıyorlardır."

Ve sonra aniden o parlayan parça, o anı, "Peverell" ismiyle Harry‘nin aklında çaktı: Bakanlık görevlisinin yüzüne çirkin bir yüzüğü sallayan pis yaşlı adam, yüksek sesle haykırdı, "Marvolo Gaunt!"

"Pardon" dedi Ron ve Hermione birlikte.

"Marvolo Gaunt! Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in büyük babası! Düşünselinde! Dumbledore‘la! Marvolo Gaunt Peverell'lerden geldiğini söylemişti!"

Ron ve Hermione sersemlemiş görünüyordu.

"Yüzük, Hortkuluk olan yüzük, Marvolo Gaunt onun üzerinde Peverell hanedan arması işlemesi olduğunu söylemişti! Onu Bakanlık görevlisinin yüzüne salladığını gördüm, neredeyse burnuna sokacaktı!"

"Peverell hanedan arması mı?" dedi Hermione keskin bir şekilde. "Neye benzediğini görebildin mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Harry hatırlamaya çalışarak. "Görebildiğim kadarıyla öyle süslü bir şey yoktu, belki birkaç çizik. Onu gerçekten yakından ancak kırıldıktan sonra görebildim."

Harry, Hermione‘nin kavrayışını kocaman açılan gözlerinden anlayabiliyordu. Ron şaşırmış bir şekilde birinden diğerine bakıyordu.

"Vay canına... Onun aynı işaret olduğunu düşünüyorsunuz? Kutsallar'ın işareti?"

"Neden olmasın," dedi Harry heyecanla. "Marvolo Gaunt bir domuz gibi yaşayan ve tek umursadığı şey ataları olan, cahil yaşlı bir budalaydı. Eğer bu yüzük yüzyıllar boyunca korunduysa, o bunun ne anlama geldiğini bilmezdi. O evde kitap yoktu ve bana güvenin ki o çocuklarına peri masalları okuyacak bir tip de değil. O yüzüğün üzerindeki çiziklerin bir hanedanlık arması falan olduğunu sanmıştır, çünkü ilgilendiği tek şey safkana sahip olmanın seni kraliyete mensup yaptığını sanmasıydı."

"Evet... ve bunların hepsi de oldukça ilginç." dedi Hermione dikkatli bir şekilde, "ama Harry, ne düşündüğünü düşündüğümü mü düşünüyorsun-"

"Neden olmasın? Neden olmasın?" dedi Harry dikkati elden bırakarak. "O bir taştı, öyle değil mi?" Destek ararcasına Ron‘a baktı. "Ya o Diriltme Taşı'ysa?"

Ron‘un ağzı açık kaldı.

"Vay canına- ama kırıldıysa hala Dumbledore için işe yarayabilir mi-?"

"İşe yaramak? İşe yaramak? Ron, hiçbir zaman işe yaramadı! Diriltme Taşı diye bir şey yok!"

Hermione canı sıkılmış ve kızgın bir şekilde ayağa fırladı. "Harry herşeyi Kutsallar'ın hikayesine uydurmaya çalışıyorsun-"

"Uydurmak?" diye tekrarladı. "Hermione, herşeyin kendisi yerli yerine uyuyor! Ölümcül Kutsallar'ın işaretinin o yüzüğün üzerinde olduğunu biliyorum! Gaunt Peverell'lerin soyundan geldiğini söyledi!"

"Bir dakika önce bize yüzüğün üzerindeki işareti hiçbir zaman tam olarak göremediğini söyledin!"

"Sence yüzük şimdi nerededir?" diye sordu Ron Harry'ye. "Dumbledore onu kırıp açtıktan sonra ne yapmıştır?"

Ancak Harry'nin hayal gücü Ron ve Hermione'den çok uzaklarda geziniyordu... Üç nesne, ya da Kutsallar... bir araya getirildiklerinde sahibini ölümün efendisi yapan... Ölüm... Efendi... Fethedici... Mağlup eden... Yok edilmesi gereken son düşman ölüm...

Ve kendisini, Kutsallar'ın sahibi olarak gördü, artık Hortkuluklar'ı boy ölçüşemeyecek olan Voldemort'la yüzleşirken... Biri hayatta kalırken diğeri yaşayamaz...Cevap bu muydu? Hortkuluklar'a karşı Kutsallar? Herşeyden sonra onu zafere eriştirecek bir yol var mıydı? Eğer Ölümcül Kutsallar'ın efendisi olursa güvende olur muydu?

"Harry?"

Hermione'yi güç bela duydu: Görünmezlik pelerinini çıkarmıştı ve onun su kadar esnek, hava kadar hafif kumaşını parmakları arasında gezdiriyordu. Neredeyse yedi yılını geçirdiği büyücü dünyasında ona denk başka hiçbir şey görmemişti. Pelerin kesinlikle tam Xenophilius'un tarif ettiği gibi bir şeydi: Giyeni tamamıyla görünmez yapan, sonsuza kadar dayanabilecek, sabit ve içinden geçilmez bir gizlilik sağlayacak ve hiçbir büyünün etki etmeyeceği bir pelerin...

Ve sonra, güçlükle soluyarak hatırladı-

"Annemle babamın öldüğü o gece Dumbledore pelerinimi almıştı!"

Sesi titredi, yüzünün aldığı rengi hissedebiliyordu ancak umursamadı.

"Annem Sirius‘a pelerini Dumbledore‘un ödünç aldığını söylemişti! İşte bu yüzden! Onu incelemek istiyordu, çünkü onun üçüncü Kutsal olduğunu düşünüyordu! Ignitus Peverell, Godric‘s Hollow‘da gömülü..." Harry boş boş çadırın içinde geziniyordu, sanki gerçeğin uzaktaki manzaraları birer birer önünde açılıyormuş gibiydi.

"O benim atam. Ben üçüncü erkek kardeşin soyundan geliyorum! Hepsi mantıklı geliyor!"

O kadar emindi ki savaşa hazır hissediyordu, Kutsallar'a olan inancında onlardan birine sahip olmak sanki ona koruma sağlıyordu, ve diğer ikisine döndüğünde oldukça sevinçliydi.

"Harry," dedi Hermione tekrar, ancak o titreyen parmaklarıyla boynunun etrafındaki ipleri çözmekle fazlasıyla meşguldü.

"Oku," dedi, ona annesinin mektubunu uzatarak. "Oku! Dumbledore pelerini almıştı Hermione! Yoksa onu neden istesin ki? Onun bir pelerine ihtiyacı yoktu, Hayal bozan büyüsünü öyle güçlü uygulardı ki o olmadan da kendisini tamamen görünmez yapabilirdi!"

Bir şey yere düştü ve parlayarak bir sandalyenin altına yuvarlandı: Mektubu çıkartırken Snitch‘i de yerinden çıkartmıştı. Onu almak için öne doğru eğildi ve sonra inanılmaz keşiflerin yeni ortaya çıkan dokunuşu ona yeni bir armağan verdi, şok ve hayret patlamasıyla haykırdı.

"O BURADA! Bana yüzüğü bıraktı- o Snitch‘in içinde!"

"Sen-diyorsun?"

Ron‘un neden şaşırmış gözüktüğüne anlam veremiyordu. Bu Harry‘ye göre o kadar açık ve netti ki. Her şey yerli yerine oturuyordu, her şey... Pelerini üçüncü Kutsal'dı ve Snitch‘in nasıl açılacağını bulduğunda ikincisine de sahip olacaktı ve sonra yapması gereken tek şey ilk Kutsal‘ı, Yüce Asa'yı bulmaktı ve böylece-

Ancak sanki aydınlatılmış bir sahneye bir perde inmesi gibiydi: Bütün heyecanı, bütün umutları ve mutluluğu bir darbede uçup gitmişti ve karanlıkta tek başına ayağa kalktığında görkemli büyü bozulmuştu.

"O da bunun peşinde."

Sesindeki değişiklik Ron ve Hermione‘yi daha da korkutmuştu. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen de Yüce Asa'nın peşinde."

Onların gergin ve kuşkulu suratlarına sırtını döndü. Gerçeğin bu olduğunu biliyordu. Hepsi bir anlam ifade ediyordu, Voldemort yeni bir asa aramıyordu; o eski bir asa arıyordu, aslında çok çok eski. Harry çadırın girişine doğru yürüdü, düşünceler içinde geceye doğru bakarken Ron ve Hermione‘yi unutmuştu...

Voldemort bir Muggle yetimhanesinde büyümüştü. Kimse ona çocukken Ozan Beedle‘ın Masalları'nı anlatmamıştı, Harry‘nin duyduğundan fazlasını. Neredeyse hiçbir Ölümcül Kutsal'ı bilmiyordu. Voldemort‘un da onları bilme ihtimali var mıydı?

Harry karanlığa boş boş baktı... Eğer Voldemort Ölümcül Kutsallar'ı biliyor olsaydı, kesin onları arardı ve onlara sahip olmak için herşeyi yapardı: sahibini Ölüm'ün efendisi yapan üç nesne? Eğer Ölümcül Kutsallar'ı bilseydi, en başta Hortkuluklar'a ihtiyaç duymazdı. Bir

Kutsal'ı alıp onu bir Hortkuluk'a çevirmek bu büyük büyücülük sırrını bilmediğini göstermez miydi?

Bu da Voldemort‘un Yüce Asa'yı neye yaradığını bilmeden, onun üçünden biri olduğunu fark etmeden aradığı anlamına geliyordu... bir Kutsal olan asa saklanamazdı, varlığı en iyi bilinendi...

Yüce Asa'nın lanet olası izleri büyücülük tarihinin sayfalarına saçılmıştı...

Harry duman-grisi ve gümüşi kıvrımlarla ayın beyaz yüzünü saran bulutların kapladığı gözyüzünü seyretti. Keşfettiği şeylerin yarattığı şaşkınlık karşısında sersemlemiş hissediyordu.

Çadıra geri döndü. Ron ve Hermione‘yi tam olarak bıraktığı yerde dikilirken görmek oldukça şaşırtıcıydı, Hermione hala Lily‘nin mektubunu tutuyordu, Ron onun hemen yanında hafif gergin görünüyordu. Son birkaç dakikadır ne kadar ilerilere yol aldıklarını ikisi de fark etmemiş miydi?

"Budur?" dedi Harry onları da eminliğinin getirdiği şaşkınlık ateşi içine dahil etmeye çalışarak, "Bu her şeyi açıklıyor. Ölümcül Kutsallar gerçek ve ben onlardan birine sahibim- ya da ikisine-"

Snitch‘i kaldırdı.

"-ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen üçüncüyü arıyor, ancak fark etmemiş... o sadece onun güçlü bir asa olduğunu düşünüyor-"

"Harry," dedi Hermione, onun yanına doğru gidip Lily‘nin mektubunu geri vererek, "Üzgünüm, ancak bence yanılıyorsun, tamamıyla yanılıyorsun."

"Ama görmüyor musun? Herşey oturuyor-"

"Hayır, oturmuyor," dedi. "Oturmuyor. Harry, sadece fazla kapılıyorsun. Lütfen," dedi konuşmaya başlarken, "lütfen sadece şu soruma cevap ver: Eğer Ölümcül Kutsallar gerçekten varsa ve Dumbledore onları biliyorsa, sahibini ölümün efendisi yapan nesnelerin kimde olduğunu biliyorsa- Harry, sana neden söylememiş olsun ki?

“Neden?"

Cevabı hazırdı.

"Ama bunu kendin söyledin Hermione! Onları kendin için, kendi kendine bulmalısın! Bu bir arayış!"

"Ama bunu sana sadece seni ikna edip Lovegood'lara götürmek için söyledim!" diye bağırdı Hermione canı sıkılmış bir şekilde. "Buna gerçekten inanmıyorum!"

Harry anlam veremiyordu.

"Dumbledore genelde herşeyi kendimin bulmama izin verirdi. Gücümü denememe, riskler almama izin verirdi. Bu onun yapabileceği tarzda bir şeye benziyor."

"Harry, bu bir oyun değil, bu bir alıştırma değil! Bu gerçekler ve Dumbledore sana son derece kesin talimatlar bıraktı: Hortkuluklar'ı bul ve yok et! Bu sembol hiçbir anlama gelmiyor, Ölümcül Kutsallar'ı unut, planlarımızı değiştirecek halimiz yok-"

Harry onu dinlemiyordu. Snitch'i ellerinde döndürüp duruyor ve biraz da onun kırılıp açılmasını ve Diriltme Taşı'nı ortaya çıkartarak Hermione‘ye haklı olduğunu, Ölümcül Kutsallar'ın gerçek olduğunu kanıtlamayı istiyordu.

Kız Ron‘a yalvardı.

"Buna inanmıyorsun, değil mi?"

Harry kafasını kaldırdı, Ron tereddüt etti.

"Bilmiyorum... Yani... bir kısmı yerine oturuyor," dedi Ron beceriksizce, "Ama olayın tamamına bakınca..." derin bir nefes aldı. "Bence Hortkuluklar'dan kurtulmamız gerekiyor, Harry. Dumbledore‘un bize söylediği şey bu. Belki... belki de bu Kutsal işini unutmalıyız."

"Teşekkürler, Ron," dedi Hermione. "İlk nöbeti ben alacağım."

Harry‘nin yanından hızla geçti ve çadırın girişine oturarak bütün aksiyonu acımasız bir sonla bitirdi.

Ancak Harry o gece uyuyamadı. Ölümcül Kutsallar düşüncesi onu ele geçirmişti, heyecanlı düşünceler beyninde fırıl fırıl dönüyordu: asa, taş ve pelerin, keşke hepsine sahip olabilseydi...

Kapanışta açılırım... Peki ama kapanış neydi? Neden taşa şimdi sahip olamıyordu? Eğer taşa sahip olabilse, bu soruları Dumbledore‘a kişisel olarak da sorabilirdi... ve Harry karanlıkta Snitch'e sözcükler mırıldandı, herşeyi deniyordu, hatta Çataldilini bile, ancak altın top açılmadı...

Ve asa, Yüce Asa, nerede saklıydı? Voldemort nerelerde arıyordu şimdi? Harry yara izinin yanmasını ve ona Voldemort‘un düşüncelerini göstermesini diledi, çünkü hayatında ilk defa Voldemort‘la tamamıyla aynı şeyi istiyordu... Hermione bu fikirden hoşlanmazdı tabi ki... Ancak, inanmıyordu... Xenophilius bir yönden haklıydı... Kısıtlı, dar, sığ fikirli. Gerçek, onun Ölümcül Kutsallar fikrinden korkuyor olmasıydı, özellikle de Diriltme Taşı'ndan... ve Harry tekrar ağzını Snitch'e yasladı, onu öptü ve neredeyse çiğneyecekti, ancak soğuk metal ödün vermedi...

Azkaban‘da yalnız başına bir hücrede, Ruh Emiciler'le çevrili olarak Luna‘yı hatırladığında neredeyse şafaktı ve bir anda kendinden utandı. Kutsallar hakkındaki hararetli düşüncelere daldığından onu tamamıyla unutmuştu. Keşke onu kurtarabilselerdi, ancak o sayıda Ruh Emici zaptedilemezdi. Şimdi onu düşünmeye başlamıştı, karadiken asayla Patronus yapmayı denememişti... Sabah bunu denemeliydi... Keşke daha iyi bir asa bulmanın bir yolu olsaydı...

Yüce Asa'ya duyduğu arzu, Ölüm Değneği, yenilmez, yıkılmaz, bir kez daha yutkundu...

Ertesi gün çadırı topladılar ve can sıkıcı bir yağmur seli altında yola koyuldular. Sağanak onları kıyıya doğru yönlendirdi ve gece orada çadır kurdular, bir hafta boyunca Harry‘nin nahoş ve bunaltıcı bulduğu bu sırılsıklam arazilerde devam ettiler. Sadece Ölümcül Kutsallar'ı düşünüyordu. Sanki içinde bir yerlerde bir ateş yakılmıştı ve hiç bir şey, ne Hermione‘nin tekdüze inanmamazlığı ne de Ron‘un ısrarlı ikilemleri onu söndüremezdi. Ve hala Kutsallar'a duyduğu istek giderek alevleniyor, onu daha az neşeli bir hale getiriyordu. Ron ve Hermione‘yi suçladı: onların ısrarlı kayıtsızlıkları tıpkı amansız yağmur gibi ruhunu ıslatıyordu, ancak onun katıksız kesinliğini aşındıramıyordu. Harry‘nin Kutsallar'a olan inancı ve arzusu onu o kadar tüketiyordu ki kendisini diğer ikisinden ve onların Hortkuluklar'a olan saplantılarından izole edilmiş hissettiriyordu.

"Saplantı?" dedi Hermione alçak, yakıcı bir sesle, Harry‘nin o kelimeyi kullanacak kadar dikkatsiz olduğu bir akşamüzeri, Hermione ona daha fazla Hortkuluk bulma konusundaki ilgisizliğinden bahsetmişti. "Saplantısı olan biz değiliz, Harry! Biz Dumbledore‘un bize yapmamızı söylediklerini yapıyoruz!"

Ancak o bu üstü kapalı eleştirlerden etkilenmiyor gibiydi. Dumbledore Kutsallar'ın işaretini Hermione‘ye şifrelerini çözmesi için bırakmıştı ve ayrıca, ki Harry bundan son derece emindi, Diriltme Taşı'nı altın Snitch‘in içinde bırakmıştı. Biri yaşarken diğeri hayatta kalamaz... ölümün efendisi... Ron ve Hermione neden anlamıyorlardı?

" '*Yok edilmesi gereken son düşman ölümdür*' " diye andı Harry sakince.

"Ben de savaşanın Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen olduğunu sanıyordum?" diye sertçe yanıtladı Hermione ve Harry onla uğraşmaktan vazgeçti.

Artık diğer ikisinin tartışmaya devam ettiği gümüş ceylanın gizemi bile ona daha az önemli görünüyordu, belirsizce ilginç bir ek gösteri gibi.

Şu an umrunda olan tek şey yeniden karıncalanmaya başlayan yara iziydi, ancak bu gerçeği diğer ikisinden saklayabilmek için elinden geleni yapıyordu. Bu ne zaman olsa yalnız kalmak istiyordu, ancak gördüğü şeyden hayal kırıklığına uğradı. Voldemort‘la ortak olarak gördüğü şeylerin kalitesi değişmişti, bulanıklaşmışlardı ve odaktan girip çıkıyormuş gibi kayıyorlardı. Harry kafatasına benzeyen bir şeyi zar zor fark etmişti ve gerçeğinden ziyade bir gölgeye benzeyen bir dağı. Gerçekmiş kadar keskin görüntülerden sonra Harry, bu değişimle telaşlandı.

Kendisiyle Voldemort arasındaki bağın zayıfladığından endişeleniyordu, hem korktuğu hem de, Hermione ne derse desin, onun için bir ödül gibi olan bu bağdan. Hermione bu tatmin edici olmayan belirsiz görüntüleri asasının parçalanmasıyla

bağdaştırıyordu, sanki Voldemort'un zihnine eskisi gibi girememesinin sebebi bu karadiken asaydı.

Haftalar sürüp giderken Harry, elinde olmadan fark etti ki onun yeni kendisini geri çekişi Ron'un rolleri üstlenmesine sebep olmuştu. Belki onunla yürüyor olmaktan dolayı duyduğu hırstan, belki de Harry'nin atalarının listenemezliği onda uyumakta olan liderlik duygularını ortaya çıkarmasından, diğer ikisini cesaretlendiren ve teşvik etmeye çalışan Ron'du.

"Üç Hortkuluk kaldı," deyip duruyordu, "Harekete geçmek için bir plana ihtiyacımız var, hadi ama! Nerelere bakmadık? Hadi tekrar edelim. Yetimhane..."

Diagon Yolu, Hogwarts, Riddle'ların Evi, Borgin and Burkes, Arnavutluk ve Tom Riddle'ın yaşamış ya da çalışmış, ziyaret etmiş ya da cinayet işlemiş olabileceği her yeri Ron ve Hermione tekrar taradılar, Harry onlara, yalnızca Hermione onun başının etini yediği zamanlarda katıldı. Sessizlik içinde yalnız başına otururken Voldemort'un düşüncelerini okumaya ve Yüce Asa hakkında daha çok şey öğrenmeye çalışmaktan daha mutluydu, ancak Ron basit olarak daha az tanıdık yerlere ziyaret etmeleri konusunda ısrar etmeye başlayınca Harry, onları harekete geçirdi.

"Bilemezsiniz," Ron'un her zamanki kaçınmasıydı. "Yukarı Flagley bir büyücü köyü, o, orada yaşamak istemiş olabilir. Gidelim ve bir bakınalım."

Büyücü bölgelerine yapılan düzenli baskınlar onları avcıların görüş alanına itiyordu.

"Bazıları en az Ölüm Yiyenler kadar kötü," dedi Ron. "Beni yakalayan beş para etmezdi, ancak Bill bazılarının gerçekten tehlikeli olduğunu

söylüyor. Dedi ki Potter‘ın Peşinde‘de-"

"Neyde?" dedi Harry.

"Potter‘ın Peşinde, ona böyle denildiğini sana söylemedim mi? Radyoda yakalamaya çalıştığım program, neler olduğu hakkında gerçeği söyleyen tek program! Neredeyse bütün programlar Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in çizgisini takip ediyor, sadece Potter‘ın Peşinde hariç, gerçekten duymanı isterdim, ancak ona ayarlayabilmek zahmetli..."

Ron her akşamını kabloların fırıl fırıl döndüğü yere asasıyla dokunarak ritim yakalamakla geçirdi. Bazen, ejderha frengilerinden nasıl kurtulunacağına dair bir tavsiyeden parçalar duyabiliyorlardı, bir keresinde de "Ateşli ve Güçlü Aşkla Dolu Bir Kazan"dan birkaç mısra.

O banda kaydettikçe Ron da doğru parolayı girmeye uğraşarak nefesi altından rastgele dizeler mırıldanıyordu.

"Normalde Yoldaşlık'la ilgili bir şey olmalı," dedi onlara. "Bill‘in onları tahmin etmekte gerçek bir ustalığı var. Ben de sonunda bir tanesini bulmaya azimliyim..."

Ancak Ron‘un şansının dönmesi Mart‘ı bulmuştu. Harry çadırın girişinde oturuyordu, nöbet görevindeydi ve Ron heyecanla çadırın içinden bağırdı.

"Yaptım, yaptım! Şifre '*Albus!*‘ İçeri gel, Harry."

Ölümcül Kutsallar hakkındaki derin düşüncelerinden ilk defa canlanan Harry, Ron ve Hermione‘nin önünde diz çökmüş bir halde durdukları radyonun yanına içeri fırladı. Sırf birşeyler yapmış olmak

için Gryffindor Kılıcı'nı parlatmakta olan Hermione, ağzı yarım açık olarak fazlaca tanıdık bir ses yayan minicik konuşmacıya bakıyordu.

"...dalgadaki geçici yokluğumuz için özür dileriz, bu durum şu sevgi dolu Ölüm Yiyenler'in bulunduğumuz bölgedeki evlere yaptıkları baskından kaynaklanmıştır."

"Ama bu Lee Jordan!" dedi Hermione.

"Biliyorum!" dedi Ron, gülümseyerek. "Çok iyi, ha?"

"...ve şimdi de kendimizi başka bir güvenlik olayında bulduk." diyordu Lee, "Size her zamanki yardımcılarımızdan ikisinin bu akşam burada bana katıldıklarını söylemekten mutluluk duyarım. İyi akşamlar çocuklar!"

"Merhaba."

"İyi akşamlar, River."

" '*River*' bu Lee," diye açıkladı Ron. "Hepsinin kod adları var, ama sen ona genelde-"

"Şişştt!" dedi Hermione.

"Ancak Royal ve Romulus'u duymadan önce,"

diye devam etti Lee.

"Büyücü Radyo Ağı Haberleri'nin ve Gelecek Postası‘nın değinecek kadar önemli bulmadığı ölümlerden bahsetmek için birkaç dakikamızı ayıralım. Büyük bir üzüntüyle dinleyicilerimize Ted Tonks ve Dirk Cresswell‘in cinayetlerini bildiririz."

Harry aniden karnına çullanan bir ağrı hissetti. O, Ron ve Hermione dehşet içinde bakıyorlardı.

"Ayrıca Gornuk adında bir cincüce de öldürüldü. Tonks, Cresswell ve Gornuk‘la seyahat etmekte olduğuna inanılan Muggle-doğumlu Dean Thomas‘ın ve diğer bir cincücenin kaçtığı düşünülüyor. Eğer Dean dinliyorsa ya da onun nerede olduğunu bilen herhangi biri varsa, anne babası ve kız kardeşleri haberlere açlar."

"Bu arada, Gaddley‘de beş kişilik bir Muggle ailesi evlerinde ölü bulundu. Muggle yetkililer ölümlerini gaz sızıntısıyla ilişkilendirdi, ancak Zümrüdü Anka Yoldaşlığı bunun Öldüren Lanet olduğunu bana bildirdi - daha fazla kanıt, sanki gerekiyormuş gibi, Muggle katliamları, yeni rejimde bir eğlence sporundan daha fazlası olmaya başladı."

"Son olarak, Bathilda Bagshot‘un kalıntılarının Godric‘s Hollow‘da bulunduğunu bildirmekten üzüntü duyarız. Kanıtlar onun birkaç ay önce öldüğünü gösteriyor. Zümrüdü Anka Yoldaşlığı‘nın bildirdiğine göre vücudunda aşikar olarak Kara Büyü izleri varmış."

"Sayın dinleyiciler, sizden birkaç dakikanızı Ölüm Yiyenler tarafından öldürülen Ted Tonks, Dirk Cresswell, Bathilda Bagshot,

Gornuk ve adı bilinmese de üzüntüyle hatırlanan nice kişinin anısına sessizliğe davet ediyorum."

Sessizlik yayıldı, Harry, Ron ve Hermione konuşmadılar. Harry‘nin yarısı biraz daha duymak için can atıyordu, diğer yarısıysa daha ne gelebileceğinden korkuyordu. Bu uzun bir sürenin ardından dış dünyayla tamamen temasa girdiği ilk andı.

"Teşekkürler,"

dedi Lee‘nin sesi.

"Ve şimdi her yeni büyücü yoldaşlığının Muggle dünyasını nasıl etkilediğine dair son gelişmeleri almak üzere her zamanki yardımcılarımızdan Royal‘a dönüyoruz."

"Teşekkürler, River,"

dedi aşikar, derin, ölçülü ve güven veren bir ses.

"Kingsley!" diye bağırdı Ron.

"Biliyorduk!" dedi Hermione onu susturarak."

"Ağır kayıplar vermeye devam etseler de Muggle'lar bu acılarının asıl kaynağı konusunda bilgisiz."

dedi Kingsley.

"Ancak, büyücü ve cadıların kendi güvenliklerini, onların haberi olmaksızın, Muggle arkadaşlarını ve komşularını korumak için riske attıklarına dair telkin edici hikayeler duyuyoruz. Buradan tüm dinleyicilerimizden rica ediyorum, lütfen bu örneklerdeki gibi davranmaya çalışın, hiç değilse sokağınızda ikamet eden Muggle'lara koruyucu büyüler yapmayı deneyin. Bu tip önlemler alınırsa, pek çok hayat kurtarılabilir."

"Yani diyorsun ki Royal, yanıt verecek dinleyicilerden bu tip zor zamanlarda 'önce büyücüler‘ mi demek istiyorsun?"

diye sordu Lee.

"Ben diyorum ki, bu 'önce büyücüler‘den 'önce safkanlar‘a ve sonra da 'Ölüm Yiyenler‘e kısa bir basamaktır."

diye yanıtladı Kingsley.

"Hepimiz insanız, değil mi? Her insan hayatı aynı değerdedir, ve kurtarılmaya değerdir."

"Kusursuzca lafı gediğine koydun Royal, ve bu zor durumdan kurtulursak eğer, Sihir Bakanlığı için oyum sana,"

dedi Lee.

"Ve şimdi, sevilen kısım 'Potter‘ın Arkadaşları‘ için Romulus‘a dönüyoruz.”

"Teşekkürler, River."

dedi bir başka tanıdık ses. Ron konuşmaya başlayacaktı ancak Hermione önce davranıp fısıltıyla onu susturdu.

"Biliyoruz, Lupin!"

"Romulus, programımıza her katıldığında olduğu gibi yine Harry Potter'ın hala hayatta olduğu konusunda ısrarlı mısın?"

"Evet,"

dedi Lupin ciddi bir şekilde.

"Hiç şüphem yok ki eğer öyle bir şey olsaydı, ölümü Ölüm Yiyenler tarafından mümkün olduğunca geniş çapta ilan edilirdi, çünkü bu yeni rejime karşı koyanların maneviyatına büyük bir bomba gibi düşerdi. 'Hayatta Kalan Çocuk' bizim savaştığımız şeyin bir sembolü haline geldi: iyiliğin zaferi, masumiyetin gücü, direnmeye devam etmek için duyulan ihtiyaç."

Minnettarlık ve utanç karışımı bir duygu Harry'nin içinden taştı. Son karşılaşmalarında ona söylediği korkunç şeylerden sonra Lupin onu affetmiş miydi?

"Peki Harry'nin seni dinlediğini bilseydin ona ne söylemek isterdin Romulus?"

"Ona yürekten onunla olduğumuzu söylemek isterdim,"

dedi Lupin, sonra hafifçe duraksadı,

"Ve ona iyi ve neredeyse her zaman haklı çıkan içgüdülerini dinlemesini söylerdim."

Harry gözleri yaşlarla dolu olan Hermione‘ye baktı.

"Neredeyse her zaman haklı çıkan," diye tekrarladı kız.

"Ah, sana söylemedim mi?" dedi Ron şaşkınlıkla. "Bill bana Lupin‘in tekrar Tonks‘la yaşamaya başladığını söyledi! Ve onun karnı belirgin bir şekilde büyüyor..."

"...ve ona olan bağlılıklarından dolayı acı çekmekte olan Harry Potter‘ın arkadaşları için her zamanki güncelleştirmelerimiz?"

diyordu Lee.

"Pekala, sürekli dinleyicilerimiz bileceklerdir, Harry Potter‘ın destekçisi olduğunu açıkça belirtilenler hapse gönderilmeye devam ediliyor, tıpkı Dırdırcı‘ın eski editörü Xenophilius Lovegood gibi."

dedi Lupin.

"En azından hayatta!" diye mırıldandı Ron.

"Ve son birkaç saat içinde aldığımız bir habere göre Rubeus Hagrid"

-üçü de hızla nefesini içeri çekti, az daha cümlenin devamını kaçırıyorlardı-

"Hogwarts'ın tanınmış arazi bekçisi, Hogwarts topraklarındaki evinde düzenlediği 'Harry Potter'ı Destekleyin' partisinde tutuklanmaktan son anda kurtuldu. Ancak, Hagrid göz altına alınamadı ve sanıyoruz ki kaçtı."

"Sanırım, Ölüm Yiyenler'den kaçarken dört buçuk metre boyunda üvey kardeşinin yanında olması ona yardımcı oluyordur?"

diye sordu Lee.

"Bu bir ilerleme sağlayabilir."

diye ona katıldı Lupin derin bir yasla.

"Eklemeliyim ki biz Potter'ın Peşinde'ciler, Hagrid'in ruhunu destekliyoruz, Harry'nin destekçilerini Hagrid'i kendilerine rehber almamak konusunda teşvik ediyoruz. 'Harry Potter'ı Destekle' partileri şu anki havada akılsızcadır."

"Gerçekten de öyle, Romulus,"

dedi Lee.

"bu nedenle sizlere alnında yara izi olan bu adama bağlılığınızı göstermeniz için Potter'ın Peşinde'yi dinlemenizi öneriyoruz! Ve

şimdi de en az Harry Potter kadar yakalanması zor olduklarını ispat eden diğer büyücü hakkındaki haberlere dönelim. Ona Şef Ölüm Yiyen demek istiyoruz, ve şimdi de kendisi hakkında çıkan çılgın dedikodular hakkındaki görüşlerini vermek üzere yeni muhabirimizi taktim ederim. Rodent?"

" 'Rodent‘ ?"

dedi bir başka tanıdık ses ve Harry, Ron ve Hermione birlikte haykırdı: "Fred!"

"Hayır- bu George mu?"

"Fred, bence," dedi Ron daha yakına eğilirken, ikiz o anda diyordu ki;

"Ben 'Rodent‘ değilim, hayır, sana 'Rapier‘ olmak istediğimi söylemiştim!"

"Ah, pekala o zaman 'Rapier‘, lütfen bize Şef Ölüm Yiyen hakkında duyduğumuz çeşitli hikayelerinden birini anlatır mısın?"

"Evet, River, anlatırım,"

dedi Fred.

"Dinleyicilerimizin bileceği gibi, eğer bahçe havuzunun dibinde ya da benzer bir yerde bir sığınak almadıysanız, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in gölgelerde kalma stratejisi hoş küçük bir panik dalgası yaratacaktır. İnanır mısınız, eğer onun görülmeleri gerçek olsaydı, etrafta koşturan en iyi ihtimalle on dokuz tane Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘imiz olurdu."

"Bu da ona yakışırdı, tabi ki,"

dedi Kingsley.

"Gizemli havası gerçekten kendini göstermekten daha fazla dehşet yaratıyor."

"Katılıyorum,"

dedi Fred.

"Yani, millet, biraz sakinleşmeyi deneyin. Bir şeyler uydurmadan da işler zaten yeterince kötü. Örneğin, şu Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in bir bakışıyla insanları öldürebildiğine dair yeni fikir. O bir basilisk, millet. Basit bir test: size gözünü dikip bakan şeyin ayakları olup olmadığını kontrol edin. Eğer varsa, gözlerine bakmanızda bir sakınca yok, ancak eğer o gerçekten Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'se, bu yine de yapacağınız son şey olabilir."

Haftalar, haftalar sonra Harry ilk defa kahkahalara boğuldu: Üzerindeki gerginliğin gittiğini hissedebiliyordu.

"Peki ya onun yolculukta görüldüğüne dair son dedikodular?"

diye sordu Lee.

"Pekala, o kadar yorucu işten sonra kim hoş bir tatil istemez ki?"

diye sordu Fred.

"Asıl önemli olan şu ki millet, onun ülke dışında olduğunu düşünerek güvenlik konusunda yanlış fikirlere kapılmayın. Belki öyledir, belki de değildir, ama gerçek şu ki o istediğinde şampuanla yüzleşen bir Severus Snape'ten daha hızlı hareket edebilir, bu nedenle risk alacaksanız onu çok uzaklardaymış gibi düşünmeyin. Bunu söyleyebileceğime hayatta inanmazdım ama, önce güvenlik!"

"Bu akıllıca sözler için çok teşekkürler Rapier,"

dedi Lee.

"Sayın dinleyiciler, bir başka Potter'ın Peşinde'nin daha sonuna geldik. Bir daha yayın yapmak ne zaman mümkün olur bilmiyoruz ama geri geleceğimizden emin olabilirsiniz. O tellerle oynamaya devam edin: Bir sonraki parolanız 'Deli-Göz'. "Birbirinizi güvende tutun: Güvende kalın. İyi geceler."

Radyonun antenleri kıvrıldı ve tuş panelinin arkasındaki ışıklar gitti.

Harry, Ron ve Hermione hala eğilmiş vaziyetteydiler. Tanıdık, arkadaşça sesleri duymak olağanüstü güçlendirici bir merhem gibiydi; Harry onlardan soyutlanmış olmaya o kadar alışmıştı ki neredeyse diğer insanların hala Voldemort'a direnmekte olduğunu unutmuştu. Çok uzun bir uykudan uyanmak gibiydi.

"Güzel, ha?" dedi Ron mutlu bir şekilde.

"Harika," dedi Harry.

"Ne kadar cesurlar," diye iç çekti Herminone takdir edercesine. "Ya yakalansalar..."

"Eh, kaçmaya devam ediyorlar, değil mi?" dedi Ron. "Bizim gibi."

"Ama Fred‘in ne dediğini duymadın mı?" diye sordu Harry heyecanla; artık yayın sona ermişti, düşünceleri tekrar onu tüketen takıntısı etrafına dönmüştü.

"O seyahatte! Hala asayı arıyor, biliyorum!"

"Harry-"

"Hadi ama, Hermione, neden bunu kabul etmemekte bu kadar kararlısın? Vold-"

"HARRY, HAYIR!"

"-demort Yüce Asa‘nın peşinde!"

"O isim tabu!" diye böğürdü Ron, tam çadırın önünde yüksek bir ses şaklarken ayağa fırladı. "Sana söyledim, Harry, sana söyledim, o ismi artık söyleyemiyoruz - korumayı üzerimize tekrar koymalıyız – çabucak - onlar böyle buluyor -"

Ancak Ron konuşmayı kesti, Harry nedenini biliyordu. Masanın üzerindeki Sinsineskop aydınlanmıştı ve dönmeye başlamıştı; seslerin giderek yaklaştığını duyabiliyorlardı: kaba, heyecanlı sesler. Ron Püfür'ü cebinden çıkardı ve yaktı: Işıklar kesildi.

"Elleriniz yukarda dışarı çıkın!", kulak tırmalayıcı ses karanlığın içinden geldi. "Orada olduğunuzu biliyoruz! Yarım düzüne kadar asa size dönük ve kimi lanetlediğimizi umursamayız!"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: MALFOY MALİKÂNESİ

Harry, karanlıkta, şimdi sadece ana hatları belli olan diğer ikisine bakındı. Hermione'nin asasının dışarıya doğru değil ama kendi yüzüne doğru doğrultmuş olduğunu gördü; bir gürültü ve beyaz ışık patlaması oldu ve göremez halde, can havliyle eğildi. Ağır ayak sesleri etrafını sardığında yüzünün ellerinin arasında hızla şiştiğini hissediyordu.

"Kalkın, ayaktakımı,"

Meçhul eller kabaca Harry'yi yerden çekti, onları durduramadan önce, birisi ceplerini altüst etti ve karaçalıdan yapılma asasını aldı. Harry çok kötü acıyan ve parmaklarının ardında tanınamayan yüzünü kavradı, sanki şiddetli derecede alerjik reaksiyon vuku bulmuşcasına sıkı, şişmiş ve kabarıktı. Gözleri güçbelâ gördüğü yarıklara döndü; gözlükleri çadırdan paldır küldür uzaklaştırıldığında düştü: Bütün bir araya toplayabildiği, dört ya da beş kişinin bulanık gölgelerinin dışarıda Ron ve Hermione ile güreştiğiydi.

"Ondan-uzak-dur!" diye bağırdı Ron. Besbelli eti yumruklayan darbe sesleri oldu: Ron acı içinde böğürdü ve Hermione çığlık attı, "Hayır! Onu bırak, onu bırak!"

"Erkek arkadaşın eğer benim listemdeyse ona yapılan muameleden çok daha fazlasına maruz kalacak," dedi korkunç tanıdık, çatlak bir ses. "Lezzetli bir kız... ne tatlı... cildin yumuşaklığından hoşlanırım..."

Harry‘nin midesi altüst oldu. Bunun kim olduğunu biliyordu: Fenrir Greyback, kiralık vahşetinin karşılığında Ölüm Yiyen cübbesi giymesine izin verilen kurtadam.

"Çadırı arayın!" dedi bir başka ses.

Harry yüzükoyun yere fırlatılmıştı. Ağır bir düşme sesi Harry‘ye Ron‘un da yanına fırlatıldığını söylüyordu. Ayak sesleri ve çarpmalar duyabiliyorlardı; adamlar çadırı ararken içerideki sandalyeleri fırlatıyorlardı.

"Şimdi, kimi yakaladığımızı görelim," dedi Greyback‘in şeytani bir zevke hakim olan sesi kafalarının üzerinden ve Harry tekrar ona doğru ittirilmişti. Bir demet asa ışığı yüzüne vurdu ve Greyback güldü.

"Bunu yıkayıp paklamam için Kaymak Birası‘na ihtiyacım olacak. Sana ne oldu böyle, çirkin şey?" Harry hemen cevap vermedi.

"Sana," diye tekrarladı Greyback, ve Harry diaframına, onu acıdan iki büklüm yapacak bir darbe aldı. "ne oldu dedim?"

"Arı saldırısı." diye mırıldandı Harry. "Arı saldırısına uğradım."

"Evet, ona benziyor." dedi ikinci bir ses.

"Adın ne senin?" diye hırladı Greyback. "Dudley." dedi Harry.

"Ve ilk adın?"

"Ben- Vernon. Vernon Dudley"

"Listeyi kontrol et, Scabior." dedi Greyback ve Harry, Ron‘a bakmak için yana doğru hareket ettiğini duydu. "Ve peki ya sen, zencefil?"

"Stan Shunpike." dedi Ron.

"Hadi oradan." dedi ismi Scabior olan adam. "Stan Shunpike‘i tanıyoruz, bizim davamız adına görev yaptı."

Bir başka darbe daha oldu.

"Ben Bardy‘im," dedi Ron, ve Harry onun ağzının kanla dolu olduğunu söyleyebilirdi. "Bardy Weasley."

"Bir Weasley?" diye gıcırdadı Greyback. "Demek Bulanık olmasan bile kanı bozuklarla akrabasın. Ve son olarak, senin ufak güzel arkadaşın..." Sesindeki zevk Harry‘nin tüylerinin ürpermesine neden oldu.

"Yavaş, Greyback." dedi Scabior diğerlerinin alaylarının üzerinden.

"Oh, henüz ısırmayacağım. İsmini Barny‘den biraz daha hızlı hatırlayıp hatırlamayacağını göreceğiz. Sen kimsin, küçük kız?"

"Penelope Clearwater." dedi Hermione. Dehşete kapılmıştı ama inandırıcıydı.

"Kan durumun nedir?"

"Melez." dedi Hermione.

"Kontrol etmesi oldukça kolay," dedi Scabior. "Ama kahrolasıcaların hepsi Hogwarts yaşlarındaymış gibi gözüküyorlar-"

"Bid bırattıg," dedi Ron.

"Bıraktınız ha, zencefil?" dedi Scabior. "Ve kamp yapmaya karar verdiniz? Ve sadece espri olsun diye Karanlık Lord‘un adını söylemeye mi kalkıştınız?"

"Esbri oldun dide değil," dedi Ron. "Kadaydı."

"Kaza ha?" Daha çok alay sesleri yükseldi.

"Kimlerin Karanlık Lord‘un ismini kullanmaktan hoşlandığını biliyor musun, Weasley?" diye hırıldadı Greyback. "Zümrüdüanka Yoldaşlığı. Bu sana bir şey anlatıyor mu?"

"Dayır."

"Eh, Karanlık Lord‘a gereken saygıyı göstermiyorlar, bu yüzden isim yasaklandı. Bu yolla birçok Yoldaşlık üyesinin izi bulundu. Göreceğiz. Öteki iki mahkûmla birlikte bağlayın!"

Birisi Harry‘yi saçından tutup çekti, kısa bir mesafe sürükledi, ittirerek oturma pozisyonuna getirtti, ardından öteki insanlarla birlikte sırt sırta bağlamaya başladı. Harry hala yarı kördü, şişmiş gözleriyle bir şey görmesi çok güçtü. Onları bağlayan adam nihayet uzaklaştığında Harry, öteki mahkûmlara fısıldadı.

"Hala asası olan var mı?"

"Hayır." dedi Ron ve Hermione onların öteki tarafından.

"Bu benim hatam. İsmi ben söyledim. Özür dilerim -"

"Harry?"

Yeni ama tanıdık bir sesti ve Harry‘nin tam arkasından, Hermione‘nin soluna bağlı olan kişiden geliyordu.

"Dean?"

"Sensin! Eğer kimi yakaladıklarını fark ederlerse-! Onlar Avcılar, sadece altın uğruna satabilecekleri kaçaklar arıyorlar-"

"Bir gece için sağlam parti." diyordu Greyback, bir çift kabaralı potin Harry‘nin yakınından geçtiğinde ve çadırın içinden daha çok patlama duyduklarında. "Bir Bulanık, kaçak bir Cincüce ve bu okul kaçakları. Scabior, isimlerini listeden kontrol etmedin mi daha?" diye gürledi.

"Ettim. Burada Vernon Dudley yok, Greyback."

"İlginç," dedi Greyback. "Bu ilginç."

Şişmiş gözlerinin kalan ufacık aralığından keçeleşmiş gri saçın ve sakalın örttüğü bir yüz ve sivri kahverengi dişler ile ağzının köşelerinde yaralar gören Harry‘nin yanından sinsi sinsi geçti. Greyback, Dumbledore‘un öldüğü kulenin tepesinde olduğu gibi kokuyordu: kir, ter ve kan.

"Demek aranmıyorsun, ha, Vernon? Ya da o listede başka bir isim altındasın? Hogwarts‘ta hangi binadaydın?"

"Slytherin," dedi otomatik olarak.

"Bunu duymak istediğimizi düşünmeleri eğlenceli." diye pis pis baktı Scabior gölgelerin arasından. "Ama hiç biri Ortak Salon'un nerede olduğunu anlatamaz."

"Zindanlarda." dedi Harry açık ve net. "Duvarın içinden geçerek giriliyor. Kafatası ve bir dolu malzemeyle dolu ve gölün altında ve bütün ışık da yeşil."

Ufak bir duraklama oldu.

"Bak sen, gerçek küçük bir Slytherin tutmuş görünüyoruz." dedi Scabior. "Aferin, Vernon, çünkü fazla Bulanık Slytherin‘li yok. Baban kim?"

"Bakanlık'ta çalışıyor," diye yalan söyledi Harry. Bütün bu hikayenin ufak bir soruşturmayla çökeceğini biliyordu, ama bir yandan da, en azından yüzü eski halini alana kadar oyun sürmeliydi. "Büyü Kazalarını Düzeltme Servisi."

"Biliyor musun, Greyback," dedi Scabior, "orada bir Dudley olduğunu sanıyorum."

Harry güçbelâ nefes alabiliyordu: Şans, tümüye şans, onları buradan sağ salim çıkarabilir miydi?

"İyi, iyi." dedi Greyback ve Harry, o duygusuz sesteki en ufak korku belirtisini duyabiliyordu ve Greyback‘in az önce hakikaten de neredeyse bir Bakanlık çalışanının oğluna mı saldırmakta olduğunu ve bağladığını merak ettiğini biliyordu. Harry‘nin kalbi kaburgalarındaki halatlara çarpıyordu; Greyback bunu görebilseydi şaşırmazdı. "Eğer gerçeği anlatıyorsan, çirkin şey, Bakanlık‘a bir geziden de korkmazsın. Babanın bizi, sadece seni alıp götürdüğümüz için mükâfatlandıracağını umuyorum."

"Ama," dedi Harry, ağız içi kuru halde. "bizi bırakabilirseniz-"

"Hey!" diye bir bağırış geldi çadırın içinden. "Şuna bak. Greyback!"

Karanlık bir vücut telaşla onlara doğru geliyordu ve Harry, gümüşün asalarının ışığında parıldayışını gördü. Gryffindor‘un kılıcını ele geçirmişlerdi.

"Ço-o-ok güzel," dedi Greyback, onu arkadaşından alıp değerlendirerek.

"Oh, gerçekten de çok güzel. Cincüce yapımına benziyor. Böyle bir şeyi nerden buldun?"

"Babamın," diye yalan söyledi Harry, kabzanın üzerine oyulmuş ismi Greyback‘ın görebilmesi için fazla karanlık olması umuduyla. "Yakacak odun kesmek için ödünç aldık-"

"Dur bi dakka, Greyback! Şuna bak, Posta‘da!"

Scabior söylediğinde, Harry‘nin şişmiş alnına sımsıkı yerleşmiş yara izi, öldüresiye yandı. Etrafındaki herhangi bir şeyden daha net bir şekilde, merhametsiz bir kale gibi, simsiyah ve ürkütücü olan kule şeklinde bir bina gördü: Birdenbire Voldemort‘un düşünceleri yeniden çok net olmuştu; Sakince ve kendini aşan nitelikte zinde bir merhametsizlikle dev gibi bir binaya doğru kayıyordu...

Öylesine yakın... Öylesine yakın...

Kendini oturduğu yere ittirip, Ron, Hermione, Dean ve Griphook‘a bağlı şekilde ve karanlıkta, Greyback ve Scabior‘u dinleyerek, muazzam bir çabayla ve istekle Harry, zihnini Voldemort‘un düşüncelerine kapadı. "Hermione Granger," diyordu Scabior, "Harry Potter‘la seyahat ettiği bilinen Bulanık."

Harry‘nin yara izi sessizlikte yandı, ama kendini bulunduğu mevcut durumda tutarak Voldemort‘un zihnine girmemek için yüksek mertebeli bir çaba harcadı. Hermione‘nin önünde çömeldiğinde Greyback‘in potinlerinin gıcırtısını duydu.

"Biliyor musun, küçük kız? Bu resim sana öyle benziyor ki."

"Ben değilim! Ben değilim!"

Hermione‘nin korku dolu ciyaklaması kabul etmesi kadar iyiydi.

"... Harry Potter‘la seyahat ettiği biliniyor," diye tekrarladı Greyback sessizce.

Olay yerinde bir sessizlik hakimdi. Harry‘nin yara izi çok şiddetli acıyordu, ama bütün gücüyle Voldemort‘un düşüncelerine girmemeye çaba gösteriyordu. Kendi zihninde kalması hiç bu kadar önem teşkil etmemişti.

"O zaman bu bazı şeyleri değiştirdi, değil mi?" diye fısıldadı Greyback. Kimse konuşmadı: Harry, avcılar çetesinin donmuş halde izlediğini ve Hermione‘nin kolunun onunkine dayanmış titrediğini hissetti. Greyback kalktı ve Harry‘nin oturduğu yere bir kaç adım attı, bozulmuş yüzüne daha yakından bakabilmek için tekrar çömeldi.

"Alnındaki nedir, Vernon?" diye sordu yumuşakça, iğrenç elini bilinen yara izine bastırdığında pis nefesi Harry‘nin burun deliklerine giriyordu.

"Dokunma!" diye bağırdı Harry; kendine hâkim olamıyor, acısından hasta olabileceğini düşünüyordu.

"Gözlüğün olduğunu zannediyordum, Potter?" diye soludu Greyback.

"Gözlüğü buldum!" diye bağırdı avcılardan bir tanesi arka plana gizlenmiş halde. "Çadırda gözlük vardı, Greyback, bekle-"

Ve saniyeler sonra Harry‘nin gözlüğü yüzüne tekrar koyulmuştu. Avcılar ona dikkatle bakarak, gittikçe yaklaşıyorlardı.

"O!" diye gıcırdadı Greyback. "Potter‘ı yakaladık!"

Hepsi başardıkları şeyden sersemlemiş halde bir kaç adım geriledi. Hala kendi parçalanmış kafasında kalmak için savaşan Harry, bir şey söylememeyi düşünüyordu. Zihninin yüzeyinde fragmanlar halinde görüntüler dolaşıyordu-

-Siyah bir kalenin yüksek duvarlarında kayıyordu-

Hayır, o Harry‘ydi, bağlanmış ve asasız, vahim tehlike içinde-

-yukarı bakıyor, yukarı, en tepedeki pencereye, en yüksek kuleye-Harry‘ydi ve kısık sesle onun akıbeti tartışılıyordu-

-Uçma zamanı...

"...Bakanlık‘a mı?"

"Bakanlık‘ın canı cehenneme." diye gürledi Greyback. "Üstleneceklerdir ve bizim karışmamıza izin vermeyeceklerdir. Söylüyorum, onu doğruca Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘e götüreceğiz."

"Onu çağıracak mısın? Buraya?" dedi Scabior ürkmüş gibi, dehşete kapılmış gibi ses çıkararak.

"Hayır," diye hırıldadı Greyback. "Benim henüz- Malfoy‘un yerini üs olarak kullandığı söyleniyor. Oğlanı oraya götüreceğiz."

Harry, Greyback‘in neden Voldemort‘u çağırmadığını bildiğini düşündü. Kurtadam, onu kullanmak istedikleri zaman Ölüm Yiyen cüppesi giymesine izin verilebilirdi, ama sadece Voldemort‘un dâhili çemberi içinde olanlar Karanlık İşaret‘le damgalanıyorlardı: Greyback‘e bu yüksek dereceli şeref bahşedilmemişti.

Harry‘nin yara izi tekrar yandı-

-ve gecenin derinliklerinde yükseliyordu, dosdoğru kulenin en yükseğindeki pencerelere uçuyordu-

"...tam olarak emin miyiz o olduğuna? Çünkü eğer değilse, Greyback, biteriz biz."

"Burada sorumlu kim?" diye kükredi Greyback, yetersizlik durumunu örterek.

"O Potter diyorum ve o artı onun asası, iki yüz bin Galleon tam orada! Ama eğer benimle gelmek için fazla korkaksanız, herhangi biriniz, bütün hepsi bana kalır ve biraz şansla, kızı da ilave ederim!"

-Pencere siyah kayadaki tek yarıktı, ama bir adamın girmesi için yeterince büyük değildi... İskeletimsi bir cisim az önce görünmez

olarak girmişti, ince tabakadan kıvrılmıştı... Ölü müydü yoksa uyuyor muydu?

"Tamam o zaman!" dedi Scabior. "Tamam, biz varız! Ve geri kalanı n'olacak, Greyback, onlarla ne yapacaz?"

"Onları da götürsek iyi olur. İki Bulanık yakaladık, bu bir on Galleon daha eder. Kılıcı da ver. Eğer onlar yakutsa, bir başka ufak servet daha eder."

Mahkûmlar ayağa kaldırılmıştı. Harry, Hermione'nin hızlı ve korkmuş nefesini duyabiliyordu.

"Sıkı tut ve gerginleştir. Ben Potter'ı hallederim!" dedi Greyback, Harry'yi bir avuç dolusu saçından kaldırarak; Harry onun uzun sarı tırnaklarının kafa derisini tırmaladığını hissedebiliyordu. "Üç deyince! Bir- iki- üç-"

Mahkumlar beraberlerinde buharlaştılar. Harry, Greyback'in elini bırakmak için çabaladı, ama umutsuzdu: Ron ve Hermione iki taraftan da ona sıkıca bağlanmışlardı; gruptan ayrılamıyordu ve soluk almak zorlaştığında yara izi daha da acıyarak yanarken-

-bir pencerenin yarığından yılan misali kendini içeri attığında ve buhar gibi, hücreye benzeyen odaya ayak bastığında-

Mahkûmlar, kırsaldaki dar bir sokağa adım attıklarında birer birer yalpaladılar. Harry'nin gözleri hala şiş halde, çevreye alışmak için kısa bir zaman geçirdi, ardından uzun bir yolun girişine benzeyen işlenmiş demirden bir çift kapı gördü. En kötüsü daha gerçekleşmemişti: Voldemort burada değildi. Harry onun, görüntüsüyle savaştığı kadarıyla, kaleye benzeyen tuhaf bir yerde, kulenin en tepesinde olduğunu biliyordu. Harry'nin burada olduğunu

öğrenmesinden sonra Voldemort‘un bu yere gelmesinin ne kadar süreceği bir başka tartışma konusuydu...

Avcılardan biri kapıya gitti ve silkeledi.

"Nasıl gireceğiz? Kilitli, Greyback, inana- vay anasını!‘

Korkuyla ellerini hızlı bir şekilde geri çekti. Demir, sarmallarından ve halkalarından kendisini ayırarak kıvrım kıvrım bükülüp şakırdayarak, yankılanan bir sesle konuşan korkunç bir yüze dönüştü, "Maksadını belirt!"

"Potter‘ı yakaladık!" diye gürledi Greyback muzafferane bir tavırla. "Harry Potter‘ı ele geçirdik!" Kapı sallanarak açıldı.

"Hadi!" dedi Greyback adamlarına, ve mahkumlar kapılardan geçip yüksek çalıların ayak seslerini boğduğu yola çıktılar. Harry yukarısında hayalet beyazı bir siluet gördü ve onun albino bir tavuskuşu olduğunun farkına vardı. Tökezledi ve Greyback tarafından ayağa kaldırılmıştı; şimdi diğer dört mahkuma sırt sırta bağlı halde yan yan sekiyordu.

Şiş gözlerini kapatarak, acının bir anlığına yara izini alt etmesine izin verdi, Voldemort‘un ne yaptığını, Harry‘nin yakalandığını bilip bilmediğini bilmek istiyordu.

Bir deri bir kemik kalmış şekil ince örtüsünden kurtuldu ve gözlerini yüzünün kemiklerinin içinde açarak ona doğru yuvarlandı... Zayıf adam oturdu, yuvasına çökmüş iri gözleri onun üzerinde odaklandı, Voldemort‘un üzerinde ve ardından gülümsedi. Dişlerinin büyük kısmı yoktu...

"Demek geldin. Geleceğini biliyordum... bir gün. Ama seyahatin anlamsızdı. Ona hiç bir zaman sahip olmadım."

"Yalan söylüyorsun!"

Voldemort‘un öfkesi onun içinde zonkladığında, Harry‘nin yara izi acıdan yarılacakmış gibi korkuttu ve mahkumlar çakıl taşının üzerine ittirildiğinde kendinde kalmaya savaşarak zihnini kendi vücuduna geri getirdi.

Işık onların hepsinin üzerine vurdu. "Bu ne?" dedi kadının soğuk sesi.

"Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi‘yi görmek için buradayız!" diye gıcırdadı Greyback.

"Kimsin?"

"Beni tanıyorsun!" Kurtadamın sesinde gücenme belirtisi vardı. "Fenrir Greyback! Harry Potter‘ı yakaladık!"

Greyback Harry‘yi tuttu ve diğer mahkumları da sürüklemeye mecbur bırakarak, onu ışığa doğru taşıdı.

"Onun şiştiğini biliyorum, madam, ama bu o!" diye konuşmaya başladı Scabior. "Biraz daha yakından bakabilirsen, yara izini görebilirsiniz. Ve buradaki kızı görüyor musunuz? Onunla gezerken görülen Bulanık, madam. Onun olduğuna şüphe yok ve onun asasını da ele geçirdik! Burada, madam-"

Şişmiş göz kapaklarının arasından Harry, şişmiş yüzünü inceleyen Narcissa Malfoy‘u gördü. Scabior, karaçalıdan yapılma asayı ona iletti. Kaşlarını kaldırdı.

"Onları içeri götürün," dedi.

Harry ve diğerleri geniş taş merdivenlerden, portrelerle kaplı salona doğru itildi ve tekmelendi.

"Beni izleyin," dedi Narcissa, salona yönlendirerek. "Oğlum Draco, Paskalya tatili için evde. Eğer bu Harry Potter'sa, anlayacaktır."

Dışarıdaki karanlıktan sonra çizim odası göz kamaştırıyordu: Harry, gözleri neredeyse kapalı olmasına rağmen odanın genişliğini seçebiliyordu. Kristal bir avize tavandan sallanıyor, daha fazla portre duvarda yer kaplıyordu. Tutsaklar, avcılar tarafından içeri girmeye zorlanırken süslü mermer şöminenin önündeki sandalyeden iki şekil yükseldi.

"Bu da ne?"

Lucius Malfoy'un kötü bir şekilde tanıdık gelen bezgin sesi Harry'nin kulaklarına geldi. Şimdi korkuya kapılmıştı. Hiç çıkış göremiyordu, yara izinin yanmasına rağmen Voldemort'un düşüncelerini engellemek korku duyarken daha kolay geliyordu.

"Potter'ı ele geçirdiklerini söylüyorlar," dedi Narcissa'nın soğuk sesi. "Draco, buraya gel."

Harry doğrudan Draco'ya bakmaya cüret edemedi, ama dolaylı yoldan onu gördü: ondan daha uzun bir şekil koltuktan yükseliyordu, yüzü solgundu ve açık sarı saçının altında hülyalı görünüyordu.

Greyback, Harry'nin tam avizenin altında kalması için tutsakları dönmeye zorladı. "Ee, çocuk?" dedi kurtadam kulak tırmalayan bir sesle.

Harry şöminenin üstündeki bir aynayla karşı karşıyaydı, büyük, yaldızlı şeyin içinde karmakarışık bir belge çerçevelenmişti.

Yüzü büyük, parlak ve pembeydi, kim olduğunu belli edecek her şeyin Hermione'nin lanetiyle biçimi bozulmuştu. Saçları omzuna ulaşmıştı ve çenesinde karanlık bir gölge bulunuyordu. Orada

dikilenin kendisi olduğunu bilemezdi, gözlüğünü de kimin taktığını merak ediyordu. Sesi onu ele vermesin diye konuşmaması gerektiğini fark etti; sonraki yakınlaşmada dahi hala Draco ile göz temasından kaçınıyordu.

"Evet, Draco?" dedi Lucius Malfoy. Sesi hırslı çıkmıştı. "O mu? Harry Potter mı?"

"Emin-emin olamam," dedi Draco. Greyback ile mesafesini koruyor ve Harry'ye bakmaktan, Harry kadar korkmuş görünüyordu.

"Ama ona dikkatli bak, bak! Yakına gel!"

Harry, Lucius Malfoy'u hiç bu kadar heyecanlı görmemişti.

"Draco, eğer Potter'ı Karanlık Lord'a teslim edenler biz olursak, her şey affe-"

"Ah şimdi, kimin onu gerçekten yakaladığını unutmuyoruzdur umarım Mr. Malfoy?" dedi Greyback gözdağı verircesine.

"Elbette hayır, elbette!" dedi Lucius sabırsızca. Harry'ye kendi yakınlaştı, öyle ki Harry, uyuşuk yüzünün keskin detaylarını, hatta kibirli gözlerini dahi görebiliyordu. Yüzündeki yumuşak maskeyle Harry kendini bir hücrenin parmaklıkları arasından bakıyormuş gibi hissetti.

Lucius, "Ona ne yaptınız?" diye sordu Greyback'e. "Bu hale nasıl geldi?"

"Biz değildik."

"Bana bir Sokma Laneti gibi göründü," dedi Lucius, gri gözleriyle Harry'nin alnını tarayarak.

"Burada bir şey var," diye fısıldadı. "Yara izi olabilir, gerilmiş, Draco, buraya gel, dikkatli bak! Ne düşünüyorsun?"

Harry, Draco'nun yüzünün babasının yanında yaklaştığını gördü. Olağanüstü bir şekilde benziyorlardı, yalnız babası heyecanla bakarken Draco'nun yüz ifadesinin tamamen isteksiz, hatta korku dolu olması hariç.

"Bilemiyorum," dedi ve annesinin durup seyrettiği şömineye doğru yürüdü.

Narcissa kocasına soğuk, net sesiyle "Emin olmalıyız, Lucius," diye seslendi. "Karanlık Lord'u çağırmadan önce bunun Potter olduğundan tamamen emin ol. Bunun onun olduğunu söylediler-"

Blackthorn asaya yakından bakarak - "ama Ollivander'ın tarifine uymuyor... Eğer yanılıyorsak, Karanlık Lord'u bir hiç için çağırmış oluruz... Rowle ve Dolohov'a ne yaptığını hatırla?"

"Bulanık'tan ne haber, o zaman?" diye hırıldadı Greyback. Harry, avcılar tutsakları tekrar döndürdüğünde adamın ayaklarının yanına düşmüştü, ışık onun yerine Hermione'ye vuruyordu.

"Bekle," dedi Narcissa sertçe. "Evet - evet, Madam Malkin'in yerindeydi, Potter'la! Posta'da resmini görmüştüm, Bak, Draco, Granger kızı değil mi bu?"

"Ben... belki... evet."

"Ama o zaman, bu da Weasley çocuğu!" diye bağırdı Lucius, Ron ile yüzleşmek için bağlı mahkumların etrafında gezerek. "Bunlar onlar, Potter'ın arkadaşları - Draco, ona bak, Arthur Weasley'nin oğlu değil mi, adı neydi-?

"Evet," dedi Draco tekrar, arkası mahkumlara dönük. "Olabilir."

Harry'nin arkasında çizim odasının kapısı açıldı. Bir kadın konuşuyordu ve sesi Harry'nin korkusunu çok yükseklere çıkarmıştı.

"Bu ne? Neler oluyor, Cissy?"

Bellatrix Lestrange yavaşça tutsakların etrafında dolaştı ve Harry'nin sağında durup şiş göz kapaklı gözlerini Hermione'ye dikti.

"Ama kesinlikle," dedi sessizce, "Bu Bulanık kız? Bu Granger?"

"Evet, evet, bu Granger!" diye haykırdı Lucius, "Ve yanındaki, sanırız, Potter! Potter ve arkadaşları, sonunda yakalandı!"

"Potter?" diye feryat etti Bellatrix, ve Harry'ye daha iyi bakmak için geriledi. "Emin misiniz? O halde, Karanlık Lord bilgilendirilmeli!"

Sol kolunu sıyırdı: Harry, Karanlık İşaret'in kolundaki deride yandığını gördü ve biliyordu ki ait olduğu efendisini çağırmak için dokunmak üzereydi-

"Ben çağırmak üzereydim!" dedi Lucius ve elini İşaret'e dokunmasını engellemek için Bellatrix'in bileğinin üstüne kapattı. "Onu ben çağıracağım, Bella. Potter benim evime getirildi ve burada benim sözüm -"

"Senin sözün!" diye küçümsedi kadın onu elini kavrayışından kurtarmaya çabalayarak. "Asanı kaybetttiğinde, söz hakkını kaybettin, Lucius! Bu ne cüret! Ellerini üzerimden çek!"

"Senin bir işin yok, çocuğu sen yakalamadın -"

"Özür dilerim, Mr. Malfoy," diye araya girdi Greyback, "ama Potter'ı yakalayan bizdik ve altını hak eden de biziz-"

"Altın!" diye güldü Bellatrix, hala cebinden asasını çıkarmak için elini eniştesinden kurtarmaya çalışarak. "Altınını al, pis leşçi, altını neden

isteyeyim ki? Ben onun onurunun-"

Boğuşmayı bıraktı, kara gözleri Harry'nin göremediği bir şeye kitlendi. Memnuniyetle teslim oldu, Lucius kadının kolunu fırlattı ve kendi kolunu yırttı-

"DUR!" diye feryat etti Bellatrix, "Ona dokunma, eğer Karanlık Lord şimdi gelirse, yok oluruz!"

Lucius dondu, işaret parmağı İşaret'i üzerinde asılı kalmıştı. Bellatrix Harry'nin kısıtlı görüş açısının dışına ilerledi.

Kadının "Bu nedir?" dediğini duydu.

"Kılıç," diye hırladı görüş alanı dışından bir avcı.

"Onu bana ver."

"Bu sizin değil, bayan, bu benim, sanırım onu ben buldum."

Bir patlama oldu ve kızıl bir ışık parladı; Harry, avcı'nın Sersemlediğini biliyordu. Ahbaplarından öfke dolu bir kükreme geldi: Scabior asasını çekmişti.

"Neyle dans ettiğini sanıyorsun, kadın?"

"Sersemlet!" diye bağırdı kadın, "Sersemlet!"

Dörde karşı bir olsa bile ona denk değillerdi: Harry'nin bildiği kadarıyla o, muazzam yetenekleri olan acımasız bir cadıydı. Zorla diz çöktürülen ve kolları uzatılan Greyback hariç hepsi dikildikleri yerde yere yığıldı. Harry, gözlerinin kenarından Bellatrix'in kurtadamın üzerine eğildiğini gördü, Gryffindor'un kılıcını sıkı sıkı tutuyordu, yüzüyse solgundu.

Greyback'in asasını dirençsiz elinden çekerken "Bu kılıcı nereden aldınız?" diye fısıldadı.

"Ne cüret?" diye hırladı, ağzı oynatabildiği tek şeydi ve kadına bakmaya zorlandı. İşaretli dişini açığa çıkardı. "Bırak beni, kadın!"

Kadın "Bu kılıcı nereden buldun?" diye tekrarladı adamın yüzünü sağa sola savurarak. "Snape bunu Gringotts'taki kasama yollamıştı."

"Çadırlarındaydı," dedi Greyback kulak tırmalayan bir sesle. "Bırak, bırak beni, diyorum!"

Kadın asasını salladı ve kurtadam ayakları üzerine dikildi, ama kadına yönelmek için oldukça ihtiyatlı görünüyordu. Bir koltuğun arkasına geçti ve pis, kavisli tırnaklarıyla arkasını kavradı.

"Draco, şu pislikleri dışarı taşı," dedi Bellatrix, bilinçsiz adamları göstererek. "Eğer onları öldürmek yemezse, benim için onları avluda bırak."

"Draco ile böyle konuşmaya cüret-" dedi Narcissa öfkeyle, ama Bellatrix haykırdı.

"Sessiz ol! Durum hayal edebileceğinden daha ciddi, Cissy! Çok ciddi bir problemimiz var!"

Durdu, hafifçe nefes aldı, kılıca baktı ve kabzasını incelemeye başladı. Ve ardından sessiz tutsaklara dönüp baktı.

"Eğer bu gerçekten Potter ise, zarar görmemeli," diye diğerlerinden çok kendisine mırıldandı. "Karanlık Lord, Potter'dan kendisi kurtulmak isteyecektir... Ama eğer bulursa... Bilmeliyim... Bilmeliyim..." Kız kardeşine döndü tekrar.

"Tutsaklar ben ne yapmam gerektiğini düşünürken, mahzene kapatılmalı!"

"Burası benim evim, Bella, evimde emir-"

"Yap şunu! Nasıl bir tehlikede olduğumuzu bilmiyorsun!" diye haykırdı Bellatrix. Korkmuş, delirmiş gözüküyordu; asasından zayıf bir ateş çıktı ve halıda ufak bir delik açtı.

Narcissa bir an tereddüt etti ve sonra kurtadama döndü. "Tutsakları mahzene götür, Greyback."

"Bekle," dedi Bellatrix aniden. "Hepsini... Bulanık hariç." Greyback memnuniyetle homurdandı.

"Hayır!" diye bağırdı Ron. "Beni alın, beni tutun!"

Bellatrix suratına bir tane patlattı ve ses odada yankılandı.

"Eğer sorgulamada ölürse, sonra seni alacağım," dedi "Kitabımda Kanı Bozuklar, Bulanıklar'dan sonra gelir. Aşağı kata götür onları Greyback ve sıkı sıkı tutulduklarından emin ol, ama daha fazlası yok-henüz"

Asasını Greyback'e geri attı, sonra cüppesinden küçük gümüş bir bıçak çıkardı. Hermione'yi diğer tutsaklardan ayırdı ve Greyback önünde asası, görünmez ve dayanılmaz bir güç oluşturarak kalanları başka bir kapıya, karanlık bir geçide sürerken, o da kızı saçlarından tutup salonun ortasına sürükledi.

Greyback onları koridor boyunca sürüklerken bir yandan da yumuşak sesle "Kızdan küçük bir ısırık almama izin verecektir, daha fazlasına acaba müsaade etmez midir?" diye şarkı söylüyordu.

Harry, Ron'un titrediğini hissedebiliyordu. Dik bir merdivenden inmeye zorlandılar, hala sırt sırta bağlı oldukları için kayabilir ve boyunlarını kırabilirlerdi. En sonda büyük bir kapı vardı. Greyback asasının hafif vuruşuyla kilidini açtı, onları nemli ve küf kokan odaya tıktı ve tamamen karanlıkta bıraktı. Hızla kapanan mahzen kapısının

yankısı geçmeden doğrudan tepelerinden korkunç, insanın kanını donduran bir çığlık geldi.

Ron, "HERMIONE!" diye haykırdı ve onları bağlayan iplerden kurtulmak için debelenmeye, kıvranmaya başladı, Harry de dolayısıyla sendeledi. "HERMIONE!"

"Sessiz ol!" dedi Harry. "Kes sesini. Ron, buradan kurtulmak için-"

"HERMIONE! HERMIONE!"

"Bir plana ihtiyacımız var, bağırmayı kes - bu iplerden kurtulmamız lazım -"

"Harry?" karanlıktan bir fısıltı geldi.

"Ron? Bu sen misin?"

Ron bağırmayı kesti. Yakından hareket eden bir şeyin sesi geldi, Harry yaklaşan bir gölge gördü.

"Harry? Ron?"

"Luna?"

"Evet, benim! Ah hayır, yakalanmanızı istemezdim!"

"Luna, bu iplerden kurtulmamıza yardım edebilir misin?" dedi Harry.

"Ah evet, sanırım... Bir şeyi kırmak gerektiğinde kullandığımız eski bir çivimiz vardı... Bir saniye..."

Hermione tepelerinde tekrar haykırdı, Bellatrix'in de haykırdığını duyabiliyorlardı, ama sözleri anlaşılmazdı, Ron tekrar bağırmaya başladı, "HERMIONE! HERMIONE!"

Harry, Luna'nın "Mr. Ollivander?" dediğini duyabiliyordu. "Mr. Ollivander, çivi sizde mi? Biraz daha kayabilirseniz... sanırım su

testisinin yanında.

Kız saniyeler içinde geri geldi.

"Biraz sabretmeniz gerekecek" dedi.

Harry düğümler açılsın diye kızın ipin ipliklerini deştiğini hissedebiliyordu. Üst kattan Bellatrix'in sesini duydular.

"Tekrar soracağım! Bu kılıcı nereden aldınız? Nereden?"

"Bulduk- bulduk- LÜTFEN!" Hermione tekrar haykırdı; Ron her zamankinden fazla debeleniyordu ve paslı çivi Harry'nin bileğine kaydı.

Ron, lütfen sabit kal!" diye fısıldadı Luna. "Ne yaptığımı göremiyorum-"

"Cebimde!" dedi Ron, "Cebimde bir Püfür var ve tamamen ışıkla dolu!"

Birkaç saniye sonra bir tıklama duyuldu ve Püfür'ün çadırdaki lambalardan emdiği ışıklar mahzeni doldurdu: Büyük bir istek duymalarına rağmen kaynaklarına dönemiyorlar ve küçük güneşler gibi yeraltındaki odayı ışıkla dolduruyorlardı. Harry, Luna'yı gördü, beyaz yüzü nazarlarla kaplıydı ve asa yapımcısı Ollivander'ın şekli hareketsiz bir şekilde zeminde iki büklüm duruyordu. Kafasını döndürünce dost tutsakları gördü: Dean ile neredeyse bilinçsiz görünen ve onu insanlara bağlayan ipler sayesinde ayakta duran cincüce Griphook.

"Ah, bu işleri kolaylaştırır, teşekkürler, Ron," dedi Luna ve tekrar onları bağlayan şeyi kesmeye başladı.

"Selam, Dean!"

Tepelerinden Bellatrix'in sesi geldi.

"Yalan söylüyorsun, pis bulanık ve ben bunu biliyorum! Gringotts'taki kasamdaydınız! Gerçeği söyle, gerçeği söyle!"

Başka bir korkunç çığlık-"HERMIONE!"

"Başka ne aldınız? Başka ne var? Bana gerçeği söyle yoksa yemin ederim bu bıçakla seni deşerim!"

"İşte!"

Harry iplerin düştüğünü hissetti, bileklerini ovuşturarak döndü ve Ron'un mahzende koşuşunu, alçak tavana bakışını, bir kapak arayışını seyretti. Dean, kanlı ve çürük suratıyla Luna'ya "Teşekkürler," dedi ve orada titreyerek durdu, ancak Griphook mahzenin zeminine yığıldı, bitkin ve şaşkın görünüyordu, yüzünde bir sürü kırbaç izi mevcuttu.

Ron şimdi asasız, buharlaşmaya çalışıyordu.

"İşe yaramaz, Ron," dedi Luna kısır çabalarını izlerken. "Bu mahzen kesinlikle kaçışa karşı dayanıklı. Ben de denedim, ilk başta. Mr. Ollivander uzun zamandır burada, o her şeyi denemiştir."

Hermione tekrar çığlık atıyordu: Ses Harry'ye fiziksel acı yüzündenmiş gibi geldi. Yara izinin aşırı derecede karıncalandığını hissediyordu ve o da kalbinde bunun yararsız olduğunu bilerek mahzende koşmaya, duvarlara dokunmaya başladı.

"Başka ne aldınız, başka? CEVAP VER! CRUCIO!"

Hermione'nin çığlığı üst katın duvarlarında yankılandı, Ron duvarları yumruklarken hıçkırıyordu, Harry tamamen umutsuzca Hagrid'in kesesine uzandı ve elini daldırdı: Dumbledore'un Snitch'ini aldı ve ne

umduğunu bilmeden salladı - hiçbir şey olmadı - anka asasının kırık parçalarını salladı, ama cansızdılar - ayna parçası gürültüyle yere düştü ve parlak mavi bir ışık gördü -

Dumbledore'un gözü aynadan ona bakıyordu.

"Bize yardım et!" diye umutsuz bir çılgınlıkla haykırdı. Malfoy'ların Malikânesi‘nin mahzenindeyiz, yardım et!"

Göz kırpıldı ve gitti.

Harry onun gerçekten orada olduğundan dahi emin değildi. Ayna parçasını yana yatırdı, ancak mahzenin duvarlarının yansımasından başa bir şey göremedi, Hermione yukarıda her zamankinden kötü haykırıyor ve yanında Ron bağırıyordu, "HERMIONE! HERMIONE!"

Bellatrix'in "Kasama nasıl girdiniz?" diye bağırdığını duydular. "Mahzendeki o pis küçük cincüce mi yardım etti?"

"Onunla henüz bu gece karşılaştık!" dedi Hermione hıçkırarak. "Asla kasana girmedik... Bu gerçek kılıç değil! Sahtesi, sadece sahtesi!"

"Sahte?" diye çığlık attı Bellatrix. "Ah, martaval gibi!"

"Ama bunu kolayca öğrenebiliriz!" dedi Lucius'un sesi. "Draco, gidip cincüceyi getir, o bize kılıcın gerçek olup olmadığını söyleyebilir!"

Harry doğrudan Griphook'un yayıldığı yere atıldı.

Cincücenin kulağına "Griphook," diye fısıldadı, “onlara kılıcın sahte olduğunu söylemelisin, gerçek olduğunu bilmemeliler, Griphook, lütfen -"

Birinin mahzenin merdivenlerine seğirttiğini duydu ve ardından Draco'nun titreyen sesi kapının arkasından konuşmaya başladı.

"Geride durun, duvara yapışın. Bir şeye kalkışmayın yoksa sizi öldürürüm!"

Emir verilmiş gibi yaptılar; anahtar döndüğünde Ron, Püfür'ü çaktı ve ışıklar mahzeni karanlıkta bırakarak hemen cebine döndü. Kapı savrularak açıldı, Draco içeri girdi, asasını önünde tutuyordu, solgun ve kararlıydı. Küçük cincücenin kolundan kavradı, Griphook'u sürükleyerek geri gitti. Kapı hızla kapandı ve bir kırılma sesi mahzende yankılandı.

Ron Püfür'ü tekrar çaktı. Üç ışık topu az önce ortalarında cisimlenen ev cini Dobby'yi ortaya çıkararak cebinden çıktı.

"DOB-!"

Harry bağırmasını engellemek için Ron'un koluna vurdu ve Ron, hatasını dehşetle fark etti. Tepelerinde, tavandan ayak sesleri geçti: Draco, Griphook'u Bellatrix'e götürüyordu.

Dobby'nin kocaman, tenis topu büyüklüğündeki gözleri genişledi; tependen tırnağa ürperiyordu. Eski efendilerinin evine dönmüştü ve besbelli bu onu şok ediyordu.

"Harry Potter," diye cıvıldadı sesinde ufacık bir titremeyle, "Dobby sizi kurtarmaya geldi."

"Ama sen nasıl-?"

Ama çok kötü bir çığlık Harry‘nin kelimelerini bastırdı. Hermione tekrar işkenceye maruz kalıyordu. "Bu kilerden buharlaşabilirsin, değil mi?" diye sordu kulakları sallanan ve başıyla onaylayan Dobby'ye. "Ve başka insanları da birlikte götürebilirsin?"

Dobby tekrar başıyla onayladı.

"Tamam o zaman, Dobby. Senin Luna, Dean ve Bay Ollivander‘ı şeye götürmeni istiyorum. Şeye-" "Bill ve Fleur'lara" dedi Ron. "Tinworth civarındaki Kabuk Ev‘e "

Ev cini üçüncü kez başını öne eğdi.

"Ve sonra geri gel," dedi Harry. "Dobby, bunu yapabilir misin?"

"Tabii ki, Harry Potter" diye fısıldadı küçük ev cini. O zar zor ayakta durabilen Olivander‘a doğru aceleyle koştu. Bir eliyle asa ustasının elini tuttu, diğer elini de Luna ve Dean‘a uzattı. Ama ikisi de kesinlikle hareket etmedi.

"Harry, sana yardım etmek istiyoruz!" diye fısıldadı Luna. "Seni burada bırakamayız," dedi Dean.

"İkiniz de gidin! Sizle Bill ve Fleur‘un evinde görüşürüz."

Harry konuştuğu anda yara izi hiç acımadığı kadar acımaya başladı ve birkaç saniyeliğine Bay Olivander‘a değil de onun kadar yaşlı ve ince ama delicesine gülen başka bir adama bakıyordu.

"Madem öyle, öldür beni Voldemort, ölümü memnuniyetle karşılıyorum. Ama benim ölümüm sana aradığın şeyi getirmeyecek... Anlamadığın o kadar çok şey var ki..."

Harry, Voldemort‘un korkunç öfkesini Hermione bağırana kadar hissetti ve kilere geri döndü. "Hadi gidin!" diye yalvardı Harry, Dean ve Luna‘ya. "Gidin! Biz sizi takip ederiz." Ev cininin onlara uzanan elini tuttular ve tiz bir çatırdamayla yok oldular.

"O da neydi?" diye üst kattan bağırdı Lucius Malfoy. "Siz de duydunuz mu kilerden gelen sesi?" Harry ve Ron birbirlerine korku ve heyecanla baktılar.

"Draco- hayır, Kılkuyruk‘u çağır! Aşağıya insin ve onları kontrol etsin!"

Odayı boydan boya geçen ayak sesleri duyuldu ve bir sessizlik. Harry farkına vardı ki, üst kattakiler daha fazla ses duyabilmek için kileri dinliyorlardı.

"Onu yere yapıştırmaya çalışacağız" diye fısıldadı Ron‘a. Başka şansları yoktu: Herhangi biri kilere girip de üç tane mahkûmun yok olduğunu gördüğü anda işleri bitmişti. "Işıkları açık bırak," diye Harry ekledi. Aşağıya doğru inen birinin ayak seslerini duydukları anda kiler kapısının iki tarafına doğru çekildiler.

"Geri çekilin!" dedi Kılkuyruk kapının dışından. "Kapıdan uzak durun, içeri geliyorum." Kapı bir anda açıldı. Kılkuyruk bir anlığına kimsenin olmadığını zannettiği ve üç tane minyatür güneşin olduğu kilere bakakaldı. Harry ve Ron kendilerini Kılkuyruk‘un üstüne attılar. Ron, elini yakaladı ve yukarı doğru itti. Harry de ses çıkarmaması için elleriyle ağzını kapattı. Sessizce kavgaya devam ettiler. Kılkuyruk‘un ışık saçan eli Harry‘nin boğazını sıkmaya başladı.

"Ne oluyor Kılkuyruk?" diye sordu Lucius Malfoy.

"Hiçbir şey!" diye cevap verdi Kılkuyruk‘un cırtlak sesini çok güzel bir şekilde taklit eden Ron. "Her şey yolunda!"

Harry neredeyse nefes alamıyordu.

"Beni öldürecek misin?" dedi Harry, Kılkuyruk‘un parmaklarını açmaya çalışırken. "Hem de hayatını kurtardıktan sonra? Bana borçlusun Kılkuyruk!"

Gümüş parmakları gevşedi. Harry bunu hiç de beklemiyordu. Kılkuyruk‘un ağzından elini çekmedi, ama ona hayretler içinde

bakıyordu. Tam o sırada gözlerinin içine baktı. Korku ve şaşkınlık gözlerinden okunabiliyordu: O da aynı Harry gibi şaşkındı, elinin yaptıklarına. Elinin bu yaptığına karşı savaşıyordu, ama hiçbir şey değişmedi.

"Bunu alalım biz," dedi Ron usulca, Kılkuyruk'un asasını diğer elinden alırken.

Asasız ve çaresiz bir şekilde kalan Pettigrew'in gözleri korkudan daha da açıldı ve o gözleri Harry'nin suratından başka bir yere kaydı. Kendi gümüş parmakları acımasızca kendi boğazına doğru yöneldi.

"Hayır -"

Hiç durmadan ve düşünmeden Kılkuyruk'un elini durdurmaya çalıştı Harry. Voldemort'un en korkak kölesine armağan ettiği gümüş el çaresiz sahibine saldırıyordu. Pettigrew bir anlık tereddüdünün cezasını çekiyordu.

"Hayır!" Ron da Kılkuyruk'u bırakmış, Harry'ye yardım ediyordu. İkisi birlikte onu öldüren parmakları durdurmaya çalışıyorlardı, ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Pettigrew'in suratı maviye dönmeye başlamıştı.

"Relashio!" diye bağırdı Ron asasını Pettigrew'in eline doğrultarak, ama işe yaramadı; Pettigrew dizlerinin üstüne çöktü ve aynı anda Hermione'nin çığlığı duyuldu. Kılkuyruk gözlerini devirdi, son bir kez hareket etti ve durgunlaştı.

Harry ve Ron birbirlerine baktılar ve Kılkuyruk'un ölü bedenini arkalarında bırakarak üst kata doğru koştular. Sessizce ve dikkatlice oturma odasına gittiler. Şimdi, açık bir şekilde Griphook'a bakan Bellatrix'i görebiliyorlardı. Griphook uzun parmaklarıyla Gryffindor'un kılıcını inceliyordu. Hermione de Bellatrix'in ayaklarının dibindeydi.

"Ee?" dedi Bellatrix Griphook‘a. "Gerçek kılıç mı bu?"

Harry nefesini tutmuş, yara izinin acısına katlanan bir şekilde bekliyordu.

"Hayır" dedi Griphook. "Bu sahte."

"Emin misin" diye sordu Bellatrix. "Kesinlikle emin misin?"

"Evet" dedi cin.

Bir anda Bellatrix‘in yüzünü mutluluk ve rahatlık kapladı.

"Çok iyi" dedi ve asasının küçük bir hareketiyle cinin yüzünde derin bir kesik daha açtı. Cin acı içinde Bellatrix‘in ayaklarına kapandı, ama o cine bir tekme attı. "Ve şimdi," dedi, zafer edasıyla. "Karanlık Lord‘u çağıracağız.

Ve giysi kolunu kıvırıp parmağıyla Karanlık İşaret'e bastı.

Tam o anda Harry‘nin yara izi sanki tekrar açılmışçasına acımaya başladı. Etrafındaki her şey kayboldu: Tekrar Voldemort olmuştu ve önündeki bir deri bir kemik kalmış adam ona gülüyordu; hissettiği çağrı onu son derece fazla kızdırmıştı - onları uyarmıştı, onları sadece Potter‘ı yakaladıkları takdirde onu çağırmaları konuşunda uyarmıştı. Eğer hata yapmıştılarsa -

"Öldür beni o zaman!" dedi yaşlı adam. "Kazanmayacaksın, kazanamayacaksın! O asa asla senin olmayacak!"

Ve Voldemort‘un korkunç öfkesi konuştu: Bir yeşil ışık patlaması hapishane odasını doldurdu ve o yaşlı beden sert yatağından düşüp cansız bir şekilde yere yuvarlandı. Voldemort cama geri döndü, kızgınlığını zar zor kontrol edebiliyordu. Eğer onu sebepsiz bir yere çağırdılarsa intikamı çok acı olacaktı...

"Ve şimdi," dedi Bellatrix." Bulanık'tan kurtulabiliriz. Greyback, istiyorsan onu alabilirsin."

"HAYIIIIRRRRR"

Ron bir anda oturma odasına girdi; Bellatrix ona doğru baktı ve asasını ona doğrulttu.

"Expelliarmus!" diye bağırdı Ron, Kılkuyruk‘un asasını Bellatrix‘e karşı kullanırken. Bellatrix‘in asası havaya uçtu ve Harry onu yakaladı. Lucius, Narcissa, Draco ve Greyback ikisine de bakarken Harry, "Sersemlet!" diye bağırdı ve Lucius Malfoy yere yığıldı. Kocaman ışık hüzmeleri Draco, Narcissa ve Greyback‘in asalarından çıkarken Harry, bir kanepenin arkasına kendini attı.

"DURUN! YOKSA KIZ ÖLÜR!"

Harry, kanepenin köşesinden Bellatrix‘e baktı. O, elindeki gümüş bıçağı Hermione‘nin boğazına dayamıştı.

"Asalarınızı atın, yoksa kanının ne kadar Bulanık olduğunu anlarız!"

Ron, elinde Kılkuyruk‘un asasıyla kaskatı kesilmişti, Harry de saklandığı kanepenin arkasından ayağa kalktı.

"Asalarınızı indirin dedim!" diye bağırdı elindeki bıçağı Hermione‘nin boğazına sıkıca bastıran Bellatrix. Harry, Hermione‘nin boğazında birkaç damla kan görebiliyordu.

"Tamam" diye bağırdı Harry, Bellatrix‘in asasını yere atarken. Ron da aynısını yaptı ve ikisi de ellerini kaldırdılar.

"Çok iyi!" dedi Bellatrix pis pis sırıtırken. "Draco, al şu asaları! Karanlık Lord geliyor, Harry Potter. Ölümün yaklaşıyor."

Harry bu gerçeği zaten biliyordu. Yara izi çok acırken Voldemort‘un karanlık ve rüzgârlı bir denizin üzerinde uçtuğunu ve birazdan cisimlenebilecek kadar yakına geleceğini hissetti.

"Şimdi" dedi Bellatrix sakince, Draco asalarla geri dönerken. "Cissy, bence, Greyback, Bayan Bulanık‘la ilgilenirken biz de şu küçük kahramanları bağlamalıyız. Eminim ki Karanlık Lord bugün yaptıklarından sonra kıza ne yaparsan yap kızamaz."

Bellatrix‘in son kelimesinden sonra yukarıdan bir gıcırdama sesi geldi. Hepsi birden yukarıdaki sallanan kristal avizeye bakıyorlardı. Sonra, sert bir kırılma sesiyle avize düşmeye başladı. Avizenin tam altında olan Bellatrix, Hermione‘yi bırakarak kenara atladı. Avize, Hermione ve Griphook‘un üstüne düştü ve kristal parçaları her yere dağıldı: Draco kanayan suratını elleriyle kapamaya çalıştı.

Ron, Hermione‘yi enkazın altından çekerken Harry, bu kargaşa ortamından yararlandı ve üç tane asayı da Draco‘dan almayı başardı. Hepsini Greyback‘e doğru tutarken "Sersemlet" diye bağırdı ve göğsüne üç tane büyü birden çarpan kurt adamın ayakları yerden kesildi. Önce duvara, sonra da yere çarptı.

Narcissa biricik oğlu Draco‘yu daha fazla zarar görmesin diye kenara çekerken, kardeşi, elinde gümüş bıçakla ayağı kalktı, ama Narcissa asasını kapıya doğru tutuyordu.

"Dobby!" diye bağırdı. Bellatrix bile şoktan hareketsiz kaldı. "Sen! Sen mi düşürdün o -?" Minik ev cini parmağını eski sahibesine doğrultarak Harry‘nin yanına yürüdü. "Harry Potter‘a zarar veremezsin" diye ciyakladı ev cini.

"Öldür onu Cissy!" diye bağırdı Bellatrix, ama yüksek bir çatırdamayla Narcissa‘nın asası da havaya uçtu.

"Seni pis maymun!" diye haykırdı Bellatrix. "Nasıl bir cadının asasına saldırırsın, nasıl da efendilerine karşı gelirsin!"

"Dobby‘nin efendisi yoktur" diye ciyakladı elf. "Dobby hür bir ev cini ve Dobby, Harry Potter ve arkadaşlarını kurtarmaya geldi.

Harry‘nin yara izi acıdan onu neredeyse kör ediyordu ve farkına vardı ki Voldemort‘un gelmesine çok az kalmıştı.

"Ron, yakala şunu ve git!" diye bağırdı Harry, asalardan bir tanesini ona doğru fırlatırken. Ondan sonra, enkazın altındaki Griphook‘u kurtarmak için eğildi. Harry, neredeyse baygın olmasına rağmen Gryffindor‘un kılıcını sıkıca kavramış olan cini hızlıca taşıdıktan sonra Dobby‘nin elini tuttu ve birlikte cisimlendiler.

Harry, tam cisimlendikleri anda ardında bıraktıkları odaya son bir kez daha göz attı. Narcissa ve Draco‘nun suratları Ron‘un saçı kadar kırmızıydı ve Bellatrix de elinde tuttuğu bıçağı cisimlendikleri yere doğru fırlatmıştı.

Bill ve Fleur‘un evi... Kabuk Ev... Bill ve Fleur‘un evi....

Harry sadece bilinmezliğe doğru cisimlenmişti. Tek yapabildiği şey gitmek istediği yeri tekrar etmek ve oraya gideceklerini ummaktı. Yara izindeki acı onu kıvrandırırken Dobby‘nin elinin onun elini aniden çektiğini hissetti.

Yere düştüler ve tuzlu havayı içlerine çektiler. Harry, dizlerinin üstüne düşmüştü. Dobby‘nin elini bıraktı ve Griphook‘u yavaşça ve nazikçe yere bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu zar zor hareket eden cine.

Harry karanlığa gözlerini kısarak baktı. Birden, az ilersinde küçük bir kır evi ve evin çevresinde bir hareket gördüğünü sandı.

"Dobby, burası Kabuk Ev mi?" diye fısıldadı, Malfoy'lardan aldığı iki asayı da hazır tutarak. "Doğru yere mi geldik? Dobby?

Etrafına baktı. Küçük ev cini ondan biraz uzakta duruyordu.

"DOBBY!"

Ev cini kafasını biraz oynattı. Yıldızlar onun kocaman gözlerinden yansıyordu. O ve Harry göğsünden kanların çıkmasına neden olan gümüş bıçağa bakakaldılar.

"Dobby- HAYIR- YARDIM EDİN!" diye bağırdı Harry, kır evine ve etrafındaki insanlara doğru. "YARDIM EDİN!"

Harry gelen kişilerin büyücü mü değil mi, dost mu düşman mı olduklarına dikkat etmiyordu. Dikkat ettiği tek şey Dobby‘nin göğsündeki siyah lekeydi. Dobby kollarını yalvarırcasına açtı ve Harry onu yakalayıp yere yatırdı.

"Dobby ölme, lütfen ölme -"

Ev cininin gözleri Harry‘ye doğru baktı ve dudakları titremeye başladı. "Harry... Potter..."

Ve küçük bir titremeyle ev cini hareketsizleşti ve o büyük gözleri birer cam küreden başka bir şey değildi artık.

-

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: ASA YAPIMCISI

Eski bir kabusa tekrardan batmak gibiydi; bir an Harry, Hogwarts‘ın en yüksek kulesinde Dumbledore‘un cesedinin yanı başında diz çökmüştü, ancak gerçekte Bellatrix tarafından bıçaklanan, çimin üzerine kıvrılmış küçük vücuda bakıyordu. Her ne kadar gittiği yerde ona geri seslenemeyeceğini biliyor olsa da, Harry, hala "Dobby... Dobby..." diye sayıklıyordu.

Bir dakika sonra, evcininin yanına diz çökmüş Harry, Bill ve Fleur, Dean ve Luna‘nın etrafında toplanmalarıyla, her şeyden sonra doğru yere gelmiş olduklarını anladı. "Hermione," dedi birden. "Nerede o?"

"Ron onu içeri götürdü," dedi Bill. "İyileşecek."

Harry, tekrar Dobby‘ye baktı. Elini uzattı ve evcininin cesedinden keskin bıçağı aldı, sonra kendi montunu çıkartıp bir battaniyeymişçesine Dobby‘yi sardı.

Yakında bir yerlerde deniz kayalıklara çarpıyordu, Harry diğerleri konuşup kararlar alırken bu sese kulak verdi; Dean, yaralı Griphook‘u eve taşıdı, Fleur onlarla birlikte acele ediyordu; Bill ne söylediğini gerçekten biliyordu. O sırada Harry, yerde yatan küçük bedene baktı, ve yara izi iğnelenip yandı ve aklının bir köşesinde sanki bir teleskopun yanlış ucundan bakıyormuşçasına Voldemort‘un Malfoy Malikanesi‘nde geride bıraktıklarını cezalandırırken gördü. Öfkesi korkunç dereceydi ama, sessiz geniş bir okyanusta fırtına

kopmuş gibi, Dobby‘ye duyduğu keder neredeyse öfkesini gölgelemişti.

"Normal yoldan yapmak istiyorum," bu kelimeler Harry‘nin bilinçli olarak söylediği ilk kelimelerdi. "Sihirle değil. Küreğiniz var mı?" ve kısa bir süre sonra, tek başına, çalılıkların arasında, bahçenin sonlarında bir yerde Bill‘in göstermiş olduğu alanda mezarı kazmaya koyuldu. El ile iş yapmanın zevkine vararak, içinde sihirsizlik olmasının tadını çıkararak öfkeyle kazıyordu; toplanan her bir damlacık, yere düşen her bir ter damlası hayatlarını kurtaran evcinine armağanmış gibiydi.

Yara izi yandı, ama o acının efendisiydi, uzaktan bir kez daha hissetti. Sonunda öğrenmişti, Dumbledore‘un onu Snape‘ten öğrenmesini istediği şeyi, aklını Voldemort‘a kapamayı öğrenmişti. Tıpkı Harry, Sirius için kederlere boğulmuşken ona sahip olamadığı gibi, şimdi de Dobby‘nin yasını tutarken onun düşünceleri Harry‘ye ulaşamazdı. Matem, görünüşe göre Voldemort‘u dışarı itmişti... Dumbledore, bunun tabii ki sevgiden kaynaklandığını söyleyecekti.

Harry, soğuk toprakta derine ve daha derine kazarken, üzüntüsünü teriyle akıtırken, yara izindeki acıyı görmezden geliyordu. Karanlıkta, kendi nefesinden ve ona eşlik eden deniz sesinden başka bir ses olmaksızın Malfoy Malikanesi‘nde olanlar geri döndü, duyduğu şeyler geri döndü ve karanlıkta o ışık aklında yandı.

Kollarının tuttuğu devamlı ritim, düşüncelerle birlikte zamanı yeniyordu. Kutsallar... Hortkuluklar... Kutsallar... artık bu garip, takıntılı istek yoktu. Kaybetmek ve korku onu ortaya çıkarmıştı. Harry, tokatlanarak uyandırılmış gibi hissetti.

Mezarda derine ve daha derine kazarken, Voldemort‘un bu gece nerede olduğunu biliyordu ve Nurmengard‘ın en yüksekteki hücresinde kimi ve ne için öldürdüğünü de...

Ve bilinçsizce yapılan bir küçük merhametin bedeliyle ölen Kılkuyruk‘u düşündü... Dumbledore bunu öngörmüştü... Daha ne kadarını biliyordu?

Harry saatin kaç olduğunu unuttu. Sadece Ron ve Dean ona katıldığında karanlığın birkaç derece daha aydınlandığını biliyordu. "Hermione nasıl?"

"Daha iyi," dedi Ron. "Fleur onunla ilgileniyor." Harry, ona asasıyla neden daha düzgün bir mezar yaratmadığını ve neden buna ihtiyaç duymadığını sorduklarında cevabını hazır tutuyordu. Diğerleri Harry‘nin açtığı çukura atladılar ve çukur yeterince derinleşene kadar beraberce sessizce çalıştılar.

Harry, evcinini montuyla iyice sardı. Ron mezarın kenarına oturup evcininin çoraplarını ve ayakkabısını çıkardı ve evcininin çıplak ayaklarının üstüne yerleştirdi. Dean, Harry‘nin, yarasa gibi kulaklarını örterek Dobby‘nin kafasına dikkatlice geçirdiği yünden bir şapka yarattı. "Gözlerini kapatmalıyız."

Harry karanlıktan gelen diğerlerini duymadı. Bill bir seyahat pelerini giyiyordu, Fleur cebinde Harry‘nin İske-büyü olduğunu sandığı bir şişe ve koca bir önlük içindeydi. Hermione, ödünç alınan gecelikler içinde solgundu ve ayakları üstünde zor duruyordu; yaklaştığında Ron, kolunu omzuna doladı. Fleur‘un paltolarından biriyle ortaya çıkan Luna eğildi ve ellerini nazikçe evcinin gözkapaklarına koydu, sonra onları onun donuk bakışının üstünde kaydırdı. "Tamamdır," dedi yavaşça. "Şimdi uyuyabilir."

Harry, evcininin kollarını düzelterek onu mezara koydu, böylece huzur içinde yatabilirdi, sonra dışarı çıkıp son kez o küçük bedene baktı. Dumbledore‘un cenazesini, dizi dizi altından sandalyeleri, ön taraftaki Sihir Bakanı‘nın Dumbledore‘un başarılarını andığını ve beyaz mermer mezarın durgunluğunu hatırladığında kendini patlamamak için zor tuttu. Dobby‘nin tam bir cenaze törenini hak ettiğini düşündü ama evcini, burada, çalılıkların arasında kabaca açılmış bir çukurun içinde yatıyordu. "Sanırım bir şeyler söylemeliyiz," diye konuşmaya başladı Luna. "İlk ben, olur mu?"

Ve herkes ona bakarken, o mezarın tabanında yatan evcinine döndü. "Beni o hücreden kurtardığın için çok teşekkür ederim Dobby. Çok iyi ve cesurken bu şekilde ölmek zorunda olman hiç adil değil. Bizim için ne yaptığını her zaman hatırlayacağım. Umarım şimdi mutlusundur."

Döndü ve beklentiyle Ron‘a baktı, Ron boğazını temizledi ve kalın bir sesle, "evet... teşekkürler Dobby." dedi. "Teşekkürler," diye mırıldandı Dean. Harry yutkundu. "Güle güle, Dobby," dedi, bu tüm becerebildiğiydi, ama Luna onun için her şeyi söylemişti. Bill asasını kaldırdı ve mezarın yanı sıra bir sürü toprak havaya yükseldi ve nazikçe ev cininin üzerine döküldü, küçük kızıl bir tümsek.

"Burada bir dakika kalmama izin verir misiniz?" diye sordu diğerlerine.

Anlayamadığı kelimeler mırıldandılar; sırtına nazikçe vuruşlarını hissetti ve sonra hepsi, Harry‘yi geride evciniyle yalnız bırakarak eve gitti.

Çevresine bakındı: çiçek tarhının sınırlarını belirleyen, denizin bilediği birkaç büyük beyaz taş vardı. En büyüklerinden birini aldı ve

şimdi Doby‘nin başının dinlendiği yere yastıkmış gibi yerleştirdi. Sonra cebindeki asayı hissetti. Orada iki tane vardı. Unutmuştu, izlerini kaybetmişti; hangi asa kimindi şimdi hatırlayamıyordu; kendini onları birinin elinden kaparken hatırladı. Eline daha hoş geleni, ikisinden kısa olanı seçti ve kayaya yöneltti.

Yavaşça, mırıldadığı şekliyle, kayanın yüzeyinde derin kesikler belirdi. Hermione‘nin bunu daha düzenli ve muhtemelen daha çabuk yapabileceğini biliyordu, ama mezarı kendi kazarken, noktayı da kendi belirlemek istemişti. Harry geri kalktığında taşta şöyle yazılıydı.

BURADA, ÖZGÜR EVCİNİ DOBBY YATIYOR.

El çalışmasına birkaç saniye daha baktı, sonra uzaklaştı, yara izi hafiften iğneleniyordu ve aklı mezarda hatırladığı şeylerle, karanlıkta şekillenen hem etkileyici hem de korkunç fikirlerle doluydu.

Küçük hole girdiğinde hepsi oturma odasında oturuyorlardı, dikkatleri konuşmakta olan Bill üzerindeydi. Oda, şöminede canlı bir şekilde yanan çalı çırpının küçük aleviyle, hoş bir ateş rengiydi. Harry halının üzerine çamur akıtmak istemediğinden kapı eşiğinde dinleyerek durdu.

"...Ginny tatilde olduğu için şanslıyız. Eğer Hogwarts‘da olsaydı daha biz ona ulaşamadan onu almış olacaklardı. Şimdi onun da güvende olduğunu biliyoruz." Etrafa baktı ve orada duran Harry‘yi gördü. "Onları kovuktan aldım," diye açıkladı. "Onları Muriel‘in evine taşıdık. Ölüm Yiyenler, Ron‘un seninle olduğunu biliyorlar ve aileyi hedef almış durumda - özür dileme," diye ekledi Harry‘nin ifadesinin

görünüşü nedeniyle. "Her zaman bu söz konusu olmuştu, babam da aylardır söylüyordu. Biz etraftaki en kanı bozuk aileyiz."

"Nasıl korunuyorlar?" diye sordu Harry. "Fidelius Büyüsü. Babam Sır Tutucu. Ve aynısını bu ev için de yaptık. Ben Sır Tutucu'yum. Hiçbirimiz işe gidemiyoruz, ama şimdi en önemli şeyimiz bu değil. Ollivander ve Griphook yeterince iyileştiklerinde onları da Muriel'e taşıyacağız. Burada fazla oda yok ama onda oda çok. Griphook'un bacakları iyileşmekte. Fleur ona İske-büyü verdi, muhtemelen onları bir saat içinde çıkaracağız yoksa -"

"Hayır," dedi Harry ve Bill korkmuş göründü. "Her ikisine de burada ihtiyacım var. Onlarla konuşmam gerek. Önemli." Sesindeki otoriter havayı sezinledi, inanç, amaca dair o ses Dobby'nin mezarını kazarken gelmişti. Bütün yüzler ona döndü, hepsi şaşkın görünüyordu.

"Yıkayacağım," dedi Harry Bill'e, hala Dobby'nin kanı ve çamurla kaplı ellerine bakıyordu. "Sonra, onları görmem gerekecek, hemen sonra." Mutfağa girdi ve denize nazır pencerenin altındaki lavaboya yöneldi. Şafak yatay çizgide söküyordu, koyu pembe ve altınsı, ellerini yıkarken karanlık bahçede aklına gelen düşüncenin izine bir kez daha düştü.

Dobby, onu hücreye yollayanın kim olduğunu asla söyleyemeyecekti ama Harry ne gördüğünü biliyordu. Cam parçacığından, delici bakışlı mavi bir göz ona bakmıştı ve sonra yardım gelmişti. Hogwarts'ta onu dileyen herkese her zaman yardım edilecektir.

Harry, oturma odasındaki mırıltılara ve pencereden dışarıdaki manzaranın güzelliğine vurdum duymaz bir halde ellerini kuruladı.

Okyanus boyunca baktı ve hiç olmadığı kadar kendini bu şafağa, her şeyin merkezine daha yakın hissetti.

Ve yara izi hala batıyordu ve Voldemort'un da oraya gitmekte olduğunu biliyordu. Harry anlıyordu ve anlamıyordu. İç benliği ayrı bir şeyi, beyni ise bambaşka bir şeyi söylüyordu. Harry'nin aklındaki Dumbledore gülümsedi, dua edermiş gibi birleşmiş ellerinin üstünden Harry'yi izliyordu.

Ron'a Püfür'ü verdin... Onu anlamıştın... Geri dönmesi için bir yol verdin...

Kılkuyruk'u da anlamıştın... Küçük bir pişmanlığın orada olduğunu, bir yerlerde olduğunu biliyordun... Ve eğer onları anladıysan... Bende neyi anladın Dumbledore?

Aramamam ama bilmem mi gerekiyordu? Ne kadar zor durumda kalacağımı biliyor muydun? Bu yüzden mi bunu bu derece zor kılmıştın? Böylece bunu açığa çıkarmak için zaman ayıracaktım?

Harry, gözleri donuk, hala orada duruyor, göz kamaştırıcı güneşin altın ışınlarının ufuktan yükselişini seyrediyordu. Sonra temiz ellerine baktı ve hala havluyu tuttuğuna bir an şaşırdı. Gidip yerine koydu ve hole geri döndü, dönmesiyle birlikte yara izinin kızgın bir şekilde attığını hissetti ve suda bir ejderha uçuşunun yansıması ve çok iyi bildiği bir binanın hatları aklında parladı.

Bill ve Fleur, merdivenlerin başında bekliyorlardı.

"Griphook ve Ollivander ile konuşmam lazım," dedi Harry.

"Hayır," dedi Fleur. "Beklemen gerekecek, Harry. Her ikisi de çok yorgunlar -"

"Üzgünüm," dedi kızmadan, "ama bekleyemez. Şimdi onlarla konuşmam gerek. Özel bir şekilde - ve ayrı ayrı. Acil."

"Harry, neler dönüyor?" diye sordu Bill. "Burada ölü bir evcini ve yarı kendinde bir cincüce ile beliriyorsun, Hermione işkence edilmiş gibi görünüyor ve Ron bana bir şey anlatmayı reddediyor -"

"Ne yaptığımızı söyleyemeyiz," dedi Harry tek düze. "Yoldaşlık'tasın, Bill, Dumbledore‘un bize bir görev bıraktığını biliyorsun. Bu konuda başkasıyla konuşmamamız gerekiyor."

Fleur sabırsız bir ses çıkardı, ama Bill ona bakmadı; Harry‘ye gözlerini dikmişti. Yara izli yüzünden bir şey okumak güçtü. Sonunda Bill, "Tamam o zaman, ilk kiminle görüşmek istiyorsun?" dedi.

Harry tereddüt etti. Karar vermesi gerektiği şeyin ne olduğunu biliyordu. Neredeyse zaman kalmamıştı, şimdi ise karar verme zamanıydı: Hortkuluklar mı yoksa Kutsallar mı?"

"Griphook," dedi Harry. "Önce Griphook ile görüşeceğim."

Kalbi sanki büyük bir engeli aşmış da koşuyormuşçasına deli gibi çarpıyordu. "Yukarıda, o zaman," dedi Bill, ona eşlik ederek.

Harry durup geriye bakmadan önce birkaç adım yukarı tırmandı.

"Siz ikinize de ihtiyacım var!" diye seslendi Ron ve Hermione‘ye, oturma odasının kapısına sıvışmış yarı gizli orada bekliyorlardı.

İkisi de aydınlığa çıktılar, Garip bir şekilde rahatlamışlardı.

"Nasılsın?" dedi Harry, Hermione‘ye. "Muhteşemdin- o hikayeyi uydurmak, tam da sana eziyet ederken, tıpkı şey gibi-"

Hermione cılız bir şekilde gülümsedi, Ron onu tek koluyla sıvazladı. "Şimdi ne yapıyoruz, Harry?" diye sordu Ron.

"Göreceksiniz. Gelin."

Harry, Ron ve Hermione, Bill‘i dik merdivenlerden küçük bir alana kadar takip etti. Üç kapı o alana açılıyordu.

"Burada," dedi Bill, onun ve Fleur‘un odasının kapısını açarak. Oda deniz manzaralıydı ve şimdi doğan güneş nedeniyle bir parça altın sarısıyla gölgelenmişti. Harry pencereye doğru gitti, sırtını muhteşem manzaraya döndü ve yara izi batar halde ellerini kenetleyip bekledi. Hermione, makyaj masasının yanındaki sandalyeye, Ron da sandalye koluna oturdu.

Ufak cincüceyi taşıyarak tekrar görünen Bill, onu yatağın üzerine yerleştirdi. Griphook teşekkürlerini homurdandı ve Bill hepsinin arkasından kapıyı kapayarak çıktı.

"Seni yataktan çıkarttığım için özür dilerim," dedi Harry. "Ayakların nasıl?"

"Acı dolu," diye cevapladı cincüce. "Ama gelişmekte."

Hala Gryffindor‘un kılıcını taşıyordu ve garip bir görünüm takınmıştı: yarı meraklı, yarı saldırgan. Harry, cincücenin solgun yüzünü fark etti, uzun ince parmaklarını, siyah gözlerini. Fleur ayakkabılarını çıkartmıştı: uzun ayakları kirliydi. Bir evcininkinden daha büyüktü, ama çok da değildi. Kel, sivri kafası bir insanınkinden çok daha büyüktü.

"Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur-" diye başladı Harry.

"-benim size sizin kasanızı gösteren cincüce olduğumu, Gringotts‘u ilk ziyaret ettiğinizde?" dedi Griphook. "Hatırlıyorum, Harry Potter. Cincüceler arasında bile çok ünlüsünüz."

Harry ve cincüce birbirlerini ölçerek bakıştılar. Harry‘nin yara izi hala batıyordu. Griphook ile bu konuşmasından çabuk sıyrılmak istiyordu, ama aynı zamanda yanlış bir hareket yapmaktan korkuyordu. İsteğini dile getirmenin en uygun yolunu aramaya çalışırken, cincüce sessizliği bozdu.

"Cini gömdün," dedi, beklenmedik şekilde kinli çıkıyordu sesi. "Seni yan taraftaki yatak odasının penceresinden izledim."

"Evet," dedi Harry.

Griphook ona eğik gözlerinin ucundan baktı. "Sen sıra dışı bir büyücüsün, Harry Potter."

"Ne açıdan?" diye sordu Harry, bilinçsizce yara izini ovuşturuyordu. "Mezarı kazdın."

"Ve?"

Griphook cevap vermedi. Harry daha çok bir Muggle gibi davranmakla alay edildiğini düşündü, ama Griphook‘un mezarını onaylayıp onaylamadığı çok da umurunda değildi. Atak için kendini topladı.

"Griphook, sormam gerek-"

"Ayrıca bir cincüceyi kurtardın."

"Ne?"

"Beni buraya getirdin. Beni kurtardın."

"Ee, bunu halinden memnunsun diye algılıyorum?" dedi Harry biraz sabırsızca.

"Hayır, Harry Potter," dedi Griphook ve bir parmağıyla yanağının üstündeki sakalını kıvırarak, "ama çok garip bir büyücüsün."

"Tamam," dedi Harry. "Ee, biraz yardıma ihtiyacım var Griphook ve bunu bana sen verebilirsin."

Cincüce destek çıkarcasına bir şey yapmadı, ama daha önce onun gibi bir şey görmemiş gibi kaşlarını çatarak Harry'ye bakmaya devam etti.

"Bir Gringotts kasasına girmem gerek."

Harry bunu çok kötü söylememeye çalışmıştı: yıldırım şeklindeki yara izinde ağrı sancıdığında ve bir kez daha Hogwarts'ın dışını gördüğünde kelimeler ağzından fırlamıştı.

Aklını iyice mühürledi. Önce Griphook ile anlaşması gerekiyordu. Ron ve Hermione, Harry'ye sanki delirmişçesine bakıyorlardı.

"Harry-" dedi Hermione, ama sözü Griphook tarafından kesilmişti.

"Bir Gringotts kasasına girmek?" diye tekrar etti cincüce, yatakta pozisyonunu düzelterek, ürkmüştü.

"Bu imkansız."

"Hayır, değil," dedi Ron onu yalanlayarak. "Daha önce oldu."

"Evet," dedi Harry. "Seninle ilk tanıştığımızda Griphook. Doğum günümde, yedi yıl önce."

"Söz konusu kasa o zamanda boştu," diye şakladı cincüce, Harry her ne kadar Griphook'un, Gringotts'dan ayrılsa da onun korumalarının aşılması fikrine alındığını anlamıştı. "Koruması en az seviyedeydi."

"Peki, bizim girmek istediğimiz kasa boş değil ve zannediyorum koruması oldukça güçlü olacak," dedi Harry. "Lestrange'lara ait."

Hermione ve Ron'un şaşkınlıkla birbirlerine baktığını gördü, ama Griphook cevap verdikten sonra açıklamak için yeterince zaman

olacaktı.

"Hiç şansınız yok," dedi Griphook keskin bir şekilde. "Hiçbir şansınız yok. Senin olmayan bir şey yürüteceksen unut. Aklını başına al-"

"Sonra da kendini tut, hırsızlığa kalkarsan, bir daha düşün yine, başka şeyler bulursun çil altınlar yerine.”

“-Evet hatırlıyorum," dedi Harry. "Ama kendime bir şey yürütmeyeceğim, kendi kazancım için hiçbir şey almayacağım. İnanıyor musun?"

Cincüce Harry‘ye pek inanmış görünmedi ve Harry‘nin alnındaki yara izi battı, ama davetini ve acısını kabul etmeyi reddederek görmezden geldi.

"Eğer kişisel amaçlar uğruna bir şey aramayan bir büyücü olsaydı," dedi Griphook sonunda, "o sen olurdun, Harry Potter. Cincüceler ve evcinleri bu gece gösterdiğin korumaya ve saygıya alışık değiller. Asa taşıyıcılardan değil."

"Asa-taşıyıcılar," diye tekrar etti Harry: yara izi yandığında bu deyim ona yabancı gelmişti, Voldemort düşüncelerini kuzeye yönlendirmişti ve Harry yan kapıdaki Ollivander‘ı sorgulamak için yanıp tutuşuyordu.

"Asa taşıma hakkı," dedi cincüce sükunetle, "uzun süre büyücüler ve cincüceler arasında rekabete neden oldu."

"Ama, cincüceler asasız da büyü yapabilirler," dedi Ron.

"Bir anlamı yok. Büyücüler diğer sihir varlıklarıyla asa ilminin sırlarını paylaşmayı reddediyor. Güçlerimizi geliştirebileceğimiz olasılığına karşı çıkıyorlar."

"Öyle, cincüceler de kendi büyülerini paylaşmıyorlar," dedi Ron. "Kılıçları ve zırhları bu şekilde nasıl yaptığınızı anlatmıyorsunuz. Cincüeler büyücülerin daha önce hiç yapamadığı gibi metalleri işlemeyi biliyorlar-"

"Fark etmez," dedi Harry, Griphook'un değişen rengini fark ederek. "Bu büyücülere karşı cincücülere veya diğer sihirli yaratıklara karşı durumu değil-"

Griphook gevrek bir kahkaha attı.

"Ama öyle, tamamen öyle! Karanlık Lord her zamankinden daha fazla güçlenirken, senin ırkın benimkinden daha üstte. Gringotts büyücülük kuralları altında, evcinlerinin kanları dökülüyor ve asa-taşıyıcılarından kim tepki gösterdi ki?"

"Biz gösteriyoruz!" dedi Hermione. Dik oturmuştu, gözleri parlıyordu. "Biz karşı çıkıyoruz! En az cincüceler, evcinleri kadar ben de avlanıyorum, Griphook! Bir Bulanık'ım!"

"Kendine öyle hitap etme-" diye mırıldandı Ron.

"Neden etmeyim?" dedi Hermione. "Bulanık ve bundan gurur duyuyorum! Bu yeni düzende senden daha iyi bir pozisyonda değilim, Griphook! İşkence edilmek için seçilen bendim, Malfoy'ların evinde!"

Konuştuğu sırada geceliğinin yakasını açarak Bellatrix'in yaptığı kesiği, boğazındaki kırmızılığı gösterdi.

"Dobby'yi özgür bırakanın Harry olduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu. "Yıllarca cinlerin özgür bırakılmalarını istediğimizi biliyor muydunuz?" (Ron bu sırada Hermione'nin sandalyesinin kolunda

huzursuzca kıpırdandı.) Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in yok edilmesini bizden daha çok isteyemezsin Griphook!"

Cincüce Harry‘ye gösterdiği aynı merakla Hermione‘ye baktı.

"Lestrange‘lerin kasasında ne arıyorsunuz?" diye sordu aniden. "İçerde yatan kılıç sahte. Gerçek olanı bu." Bir diğerinden bir diğerine baktı. "Sanırım bunu siz de biliyorsunuz. Orada sizin için yalan söylememi istediniz."

"Ama kasada duran tek şey sahte kılıç değil, öyle değil mi?" diye sordu Harry. "Muhtemelen orada başka şeyler de gördünüz?"

Kalbi her zamankinden de hızlı çarpıyordu. Yanan yara izini dikkate almamak için iki katı çaba sarf etti.

"Gringotts‘un sırları hakkında konuşmamız kurallarımıza karşı. Bizler ünlü hazinelerin gardiyanlarıyız. Sorumluluğumuzdaki eşyalara karşı bir sorumluluğumuz var, her ne kadar bunlar bizim elimizden çıkma olsa da."

Cincüce kılıca hafiften vurdu ve siyah gözleri tekrar Harry‘den Hermione‘ye, oradan da Ron‘a kaydı. "Çok gençsiniz," dedi sonunda, "bu kadar savaş için."

"Bize yardım edecek misin?" dedi Harry. "Bir cincücenin yardımı olmadan içeri girebilme gibi bir umudumuz yok. Sen bizim tek şansımızsın."

"Ben... düşünmem gerek bu konuda," dedi Griphook sinir bozucu bir şekilde.

"Ama-" dedi Ron, sinirlenmeye başlamıştı, Hermione kaburgalarına bir tane indirdi.

"Teşekkürler," dedi Harry.

Cincüce büyük kel başını onaylarcasına salladı ve sonra kısa bacaklarını esnetti.

"Sanırım," dedi gösterişli bir şekilde kendine Bill ve Fleur‘un yatağında yer ederek, "şu İske-büyü işini bitirdi. Sonunda uyuyabileceğim. Kusura bakmayın..."

"Evet, tabii" dedi Harry, ama odadan çıkmadan önce ileri uzandı ve cincücenin yanından Gryffindor‘un kılıcını aldı. Griphook karşı çıkmadı, ama Harry odanın kapısını arkasından kaparken gözlerinde kızgınlık gördüğünü düşündü.

"Küçük kaçık," diye fısıldandı Ron. "Bizi bekletmekten zevk alıyor."

"Harry," diye fısıldadı Hermione, her ikisini de kapıdan hala karanlık alanın ortasına doğru uzaklaştırarak. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun? Lestrange'lerin kasasında bir Hortkuluk olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," dedi Harry. "Bellatrix oraya gittiğimizi düşündüğünde kokmuştu, kendi derdindeydi. Neden? Neyi görmüş olabileceğimizi veya başka ne almış olabileceğimizi düşünmüştü? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in fark etmesinden korkacağı bir şeyi."

"Ama Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in bulunduğu, önemli işler yaptığı yerleri arıyoruz sanmıştım?" dedi Ron, afallamıştı. Hiç Lestrange'lerin kasasına girmiş miydi ki?"

"Hiç Gringotts‘a girdi mi bilmiyorum," dedi Harry. "Küçükken orada hiç altını olmadı, çünkü ona kimse bir şey bırakmamıştı. Yine‘de Diagon Yolu‘na ilk gittiğinde bankayı dışarıdan görmüş olmalı."

Harry‘nin yara izi atmaya başladı ama görmezden geldi, Ron ve Hermione‘nin Ollivander ile konuşmadan önce Gringotts konusunu anlamalarını istiyordu.

"Sanırım Gringotts‘ta anahtarı olan herkese imrenmiştir. Galiba orayı büyücülük dünyasına ait gerçek bir sembol olarak görmüştür. Ve unutma ki Bellatrix ve kocasına güvenmişti. Düşüşünden önce onlar en sadık hizmetkarlarıydı ve ortadan kaybolduktan sonra onu aramaya koyuldular. Geri döndüğü gece söylemişti bunu, onu duydum."

Harry yara izini ovuşturdu.

"Yine de Bellatrix‘e onun bir Hortkuluk olduğunu anlatmış olacağını sanmıyorum. Lucis Malfoy‘a günlük gerçeğini hiçbir zaman anlatmadı. Muhtemelen ona bunun değerli bir eşya olduğunu ve kasasında saklamasını emretmişti. Saklamak istediğin bir şey için dünyadaki en güvenli yer, diye demişti Hagrid... Hogwarts hariç."

Harry konuşmayı bitirdiğinde Ron kafasını salladı. "Onu gerçekten anlıyorsun."

"Sadece küçük bir parçasını," dedi Harry. "Küçük parçasını... Dumbledore‘u da bu kadar anlayabilmeyi arzulardım. Ama göreceğiz. Hadi- Ollivander şimdi."

Ron ve Hermione sersemlemiş gibiydiler ama küçük ara boyunca onu takip ederken oldukça etkilenmişlerdi ve Bill ile Fleur‘un odasının karşısındaki kapıyı çaldılar. Zayıf bir "İçeri girin" onlara cevap verdi.

Asa yapımcısı pencerenin en uzağında, ikiz bir yatakta yatıyordu. Hücrede bir yıldan fazla tutulmuş ve işkence edilmişti, Harry bir olaydan ötürü hepsini biliyordu. Zayıflamıştı, yüzünün kemikleri solgun sarı teninden dışarı fırlamıştı. Büyük gümüşi gözleri

yerlerinde çökmüşler gibiydi. Battaniyenin üstünde duran eller bir iskelete ait olabilirdi. Harry, Ron ve Hermione‘nin yanına boş bir yatağa oturdu. Doğan güneş buradan görünmüyordu. Oda uçurumun tepesindeki bahçe ve yeni kazılmış mezarla karşı karşıyaydı

"Mr. Ollivander, sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Harry.

"Sevgili çocuğum," Ollivander‘ın sesi zayıftı. "Bizi kurtardın, o yerde öleceğiz sanmıştım, sana asla ama asla yeterince teşekkür edemem..."

"Yapabildiğimiz için çok muyluyuz."

Harry‘nin yara izi küt küt atıyordu. Biliyordu, emindi, Voldemort‘u amacı peşindeyken yenmek veya çabalarını engellemek için çok az zaman kalmıştı. İlk önce Griphook‘la konuşmayı seçmekle kararını vermişti. Yalandan bir memnuniyet takınarak el yordamıyla boynuna asılı keseden asanın ikiye ayrılmış parçalarını çıkardı.

"Mr. Ollivander, biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen. Ne istersen." dedi asa-yapımcısı.

"Bunu tamir edebilir misin? Mümkün mü?"

Ollivander titreyen elini uzattı ve Harry birbirine bağlı parçaları avucuna koydu.

"Çobanpüskülü ve ankakuşu teli," dedi Ollivander titrek bir sesle. Yirmi üç santim. Nazik ve kırılgan."

"Evet," dedi Harry. "Tami-?"

"Hayır," diye fısıldadı Ollivander. Üzgünüm, çok üzgünüm ama bu derecede bir hasar alan asa bildiğim hiçbir yolla tamir edilemez."

Harry bunu duymaya hazırlıklıydı ama yine de bomba etkisi yapmıştı. Asa parçalarını geri aldı ve boynundaki keseye koydu. Ollivander parçalanmış asanın kaybolduğu noktaya gözlerini dikti ve Harry, Malfoy'lardan aldığı iki asayı cebinden çıkarana kadar başka yere bakmadı.

"Bunları tanımlayabilir misiniz?" diye sordu.

Asa yapımcısı asalardan birincisini aldı ve küçük yumru ellerinde çevirip doğrulttu, çökmüş gözlerine doğru yaklaştırdı.

"Ceviz ağacı ve ejderha teli," dedi. "kırk iki nokta üç santim. Asi. Bu asa Bellatrix Lestrage‘in."

"Ya bu?"

Ollivander aynı incelemeyi yaptı.

"Alıç ağacı ve tek boynuzlu at kılı. Tam olarak yirmi bir santim. Önemli ölçüde esnek. Bu Draco Malfoy‘un asasıydı."

"-sıydı?" diye tekrar etti. "Hala onun değil mi?"

"Muhtemelen değil. Eğer onu al-"

"- Öyle oldu-"

"-o zaman senin olabilir. Tabii ki alma şekline göre değişir. Çoğunluk asanın kendisine göre değişir. Genelde yine de asanın kazanıldığı durumda asanın bağlılığı değişecektir."

Uzaktaki denizin sesi dışında odadan çıt çıkmıyordu.

"Asaların hisleri varmış gibi konuşuyorsunuz," dedi Harry, "sanki kendi başlarına düşünebilirlermiş gibi."

"Asa büyücüsünü seçer," dedi Ollivander. "bizim gibi asa ilmi üzerinde çalışanlar için bu her zaman oldukça açıktır."

"Ama yine de, kendisini seçmediği bir asa hala bir kişi tarafından kullanılabilir, değil mi?" diye sordu Harry.

"Ah evet, her şeyden önce bir büyücüysen sihrini herhangi bir alet aracılığıyla aktarabilirsin. Ancak en iyi sonuçlar her zaman asa ile büyücü arasında güçlü bir bağın olduğu o noktadan alındı. Bu bağlar karışıktır. İlk etkileşim ve sonra karşılıklı değerlendirme, asa büyücüden öğrenir - büyücü asadan."

Deniz şiddetle ileri geri geldi gitti, ses keder doluydu.

"Bu asayı Draco Malfoy‘dan zorla aldım," dedi Harry. "Bunu güvenle kullanabilir miyim?"

"Sanırım. Önemli yasalar asa sahipliğini korur, ama kazanılmış asa genellikle yeni efendisine boyun eğecektir."

"O zaman bunu kullanabilir miyim?" dedi Ron, Kılkuyruk‘un asasını cebinden çıkarıp Ollivander‘a uzatarak.

"Kestane ağacı ve ejderha teli. On sekiz santim. Kırılgan. Kaçırılmamın hemen ardından bu asayı yapmak için zorlanmıştım, Peter Pettigrew için. Evet, eğer onu kazandıysan işini görecektir ve bunu başka bir asadan daha iyi yapacaktır."

"Ve bu bütün asalar için geçerli, değil mi?" diye sordu Harry.

"Sanırım," dedi Ollivander, dışarı fırlamış gözleri Harry‘nin yüzündeydi. "Derin sorular soruyorsunuz, Mr. Potter. Asa ilmi sihrin karışık ve gizemli bir dalıdır."

"O zaman bir asanın sahipliğini alabilmek için bir önceki sahibini öldürmeye gerek yok?" dedi Harry. Ollivander yutkundu.

"Gereklilik? Hayır, öldürmek gerektiğini söyleyemem."

"Yine de efsaneler var," dedi Harry ve kalbi hızlandı, yara izindeki acı daha da hassaslaştı, Voldemort‘un fikrini gerçekleştirmek üzere olduğundan emindi. "Bir asa hakkında efsaneler - veya asalar - cinayetle el değiştirenlerinden."

Olivander‘ın rengi attı. Kar beyazı yastığa karşın açık griydi ve gözleri kocaman, kanlıydı ve korkuya benzer bir nedenden ötürü irileşmişti.

"Sadece tek bir asa, sanırım," dedi fısıltıyla.

"Ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen onunla ilgileniyor, değil mi?" diye sordu Harry.

"Ben-Nasıl?" dedi Ollivander vıraklar gibi bir sesle ve yardım umarcasına Ron ve Hermione‘ye baktı. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Sizden asalarımız arasındaki bağı nasıl yenebileceğini anlatmanızı istedi," dedi Harry. Ollivander korkmuş görünüyordu.

"Bana işkence ediyordu, anlaman lazım! Cruciatus Laneti, Ben-benim bildiklerimi ona anlatmaktan başka çarem yoktu!"

"Anladım," dedi Harry. "Ona ikiz telleri anlattınız? Ona başka bir büyücünün asasını ödünç almasını söylediniz?"

Olivander Harry‘nin bildikleri nedeniyle dehşete düşmüştü, donup kalmıştı. Yavaşça başını salladı.

"Ama işe yaramadı," diye devam etti Harry. "Benimki hala ödünç alınmış asayı yeniyordu. Neden olduğunu biliyor musunuz?"

Başıyla onaylarken aynı zamanda yavaşça başını salladı.

"Ben... hiç böyle bir şey duymamıştım. Asanız o gece emsalsiz bir şey sergiledi. İkiz asaların bağlantıları oldukça nadir, ancak asanız ödünç alınanı neden püskürttü, bilmiyorum..."

"Diğer asa hakkında konuşuyorduk. Cinayetle el değiştiren. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen asamın garip bir şey yaptığını fark ettiğinde geri döndü ve bu başka asayı sordu, değil mi?"

"Bunu nasıl biliyorsun?"

Harry cevap vermedi.

"Evet, sordu," diye fısıldadı Ollivander. "Diğer adıyla Öldürücü Değnek, Kaderin Asası veya Yüce Asa diye bilinen asa hakkında ona anlatabileceğim her şeyi öğrenmek istedi..."

Harry yan yan Hermione'ye baktı. Hayrete düşmüş görünüyordu.

"Karanlık Lord," dedi Ollivander derin ve korkmuş bir ses tonuyla, "onun için yaptığım asadan her zaman memnun olmuştur -evet ve anka kılı, yirmi dört santim- ta ki ikiz asaların bağlantısını keşfedene dek. Şimdi bir diğerini, daha güçlü olan asayı, seninkini yenilgiye uğratacak tek asayı arıyor."

"Ama yakında öğrenecek, eğer hala bilmiyorsa, asamın tamir edilemeyecek şekilde kırıldığını," dedi Harry sükunetle.

"Hayır!" dedi Hemrione, korkmuş bir sesle. "Bunu bilemez Harry, nasıl bil-?"

"Priori Incantatem," dedi Harry. "Asanı ve karadiken asayı Malfoy'larda bıraktık, Hermione. Eğer dikkatlice incelerlerse en son yapılan büyüleri tekrardan yaratmalarını sağlayabilirler ve seninkinin

benimkini kırdığını göreceklerdir, tamir etmeyi deneyip başarısız olduğunu görecekler ve fark edecekler ki baştan beri karadiken asayı kullanıyorum."

Geldiklerinden beri yüzüne gelen küçük miktardaki renk de yüzünden gitmişti. Ron, Harry‘ye sitem dolu bir bakış attı ve "şimdi bunun hakkında endişelenmemeliyiz-" dedi.

Ancak Mr. Ollivander araya girdi.

"Karanlık Lord, Yüce Asa‘yı sadece seni yok etmek için aramıyor Mr. Potter. Ona sahip olmaya kararlı, çünkü bunun onu tamamen yenilmez yapacağına inanıyor. "ama Öldürücü Değnek‘e sahip bir Karanlık Lord fikri de bana, kabul etmeliyim ki... ürkütücü geliyor."

Harry birden ilk tanıştıklarında Ollivander‘ı ne kadar çok sevdiğini hatırladı. Şimdi bile, Voldemort tarafından hapsedilip işkence yapılsa dahi Karanlık Lord‘un bu asaya sahip oluşunu hayal etmekten ürktüğü kadar etkilenmişti de...

"Gerçekten bu- bu asanın var olduğunu mu düşünüyorsunuz, Mr. Ollivander?" diye sordu Hermione.

"Ah evet," dedi Ollivander. "Asanın izini tarih boyunca sürmeniz mümkün. Tabii ki arada uzun boşluklar var, görünürden kaybolduğu anlar, geçici olarak kaybolduğu ya da saklandığı, ama her zaman geri ortaya çıktı. Asa ilmini öğrenenler için asanın kesin tanımlayıcı karakteristik özellikleri var. Yazılıp çizilenler var ama hala hepsi açık değil, ben ve diğer asa yapımcıları bu konuda çalışmayı görevimiz haline getirdik. Güvenilir olduklarına dair yüzük taşıyan asa yapımcıları."

"Öyleyse- bir efsane ya da peri masalı olduğuna inanmıyorsunuz?" diye sordu Hermione umutluca.

"Hayır," dedi Ollivander. "İsterse cinayetle el değiştirir olsun, bilmiyorum. Tarihi kanlıdır ama belki de bu derece arzulanan bir nesne olmasından veya büyücüler arasında tutkuya neden olduğundan kaynaklanıyordur. Yanlış ellerde oldukça güçlü ve tehlikeli ve asaların güçleri hakkında çalışan bizler için büyü dolu bir nesne."

"Mr. Ollivander," dedi Harry, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘e, Gregorovitch‘in Yüce Asa‘ya sahip olduğunu söylediniz, değil mi?

Eğer mümkünse, Ollivander‘ın benzi daha da atmıştı. Yutkunduğunda bir hayalet gibi görünüyordu. "Ama siz -nasıl-?"

"Önemi yok, biliyorum," dedi Harry, yara izi yandığında bir anlığına gözlerini kapamış ve birkaç saniyeliğine Hogsmeade‘de hala karanlık olan bir sokak görmüştü, kuzeyden çok uzaktaydı. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘e, asanın Gregorovitch‘de olduğunu söylediniz mi?"

"Bir söylenti," dedi Ollivander fısıldayarak. "Siz doğmadan yıllar, yıllar önce, çok öncesine dair bir söylenti, inanıyorum ki Gregorovitch‘in kendisi bunu başlattı. Yüce Asa‘nın üzerinde çalışıp güçlerini kopyaladığına dair bir şeyin işi için ne kadar iyi olabileceğini düşünün!"

"Evet, anlıyorum bunu", dedi Harry. Ayağa kalktı. "Mr. Ollivander, son bir şey, sonra dinlenmenize izin vereceğim. Ölümcül Kutsallar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Öl- ne?" diye sordu asa yapımcısı, oldukça şaşırmış görünüyordu. "Ölümcül Kutsallar."

"Korkarım ki neyden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hala asalarla alakalı bir şey mi?"

Harry çökmüş yüze baktı ve Ollivander'ın numara yapmadığına inandı. Kutsallar hakkında bir şey bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Harry. "Çok teşekkür ederim. Şimdi dinlenmenize izin vereceğiz." Ollivander bitkin düşmüştü.

"Bana işkence ediyordu" dedi, güçlükle soluyarak. "Cruciatus Laneti... Hiçbir fikriniz yok..."

"Var," dedi Harry. "Gerçekten var. Şimdi lütfen biraz dinlenin. Bana bütün bunları anlattığınız için teşekkür ederim."

Ron ve Hermione'ye merdiven boyunca eşlik etti. Bill, Fleur, Luna ve Dean'in önlerinde çay bardakları, mutfakta masada oturdukları gözüne ilişti. Kapı eşiğinde belirdiğinde hepsi Harry'ye baktılar ama Harry onlara zayıf bir şekilde selam verdi ve Ron ile Hermione arkasında bahçeye doğru yoluna devam etti. Dobby'yi sarmalayan kırmızı toprak birikintisi ilerde yatıyordu ve Harry oraya geri gitti, kafasındaki acı daha ve daha fazla güçleniyordu. Üstüne çöken sahnelere kendini kapaması şimdi oldukça güçtü, ama biliyordu ki sadece biraz daha dayanmalıydı. Çok yakında izin verecekti, çünkü varsayımının doğru olup olmadığını bilmesi gerekecekti. Sadece küçük bir çaba daha göstermesi gerekiyordu, böylece Ron ve Hermione'ye açıklayabilirdi.

"Gregorovitch, Yüce Asa'yı çok uzun süre önce aldı," dedi. "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i onu bulmaya çalışırken gördüm. Onun izini sürdüğünde Gregorovitch'in artık ona sahip olmadığını gördü: Grindelwald onu ondan çalmıştı. Grindelwald'ın Gregorovitch'in ona sahip olduğunu nasıl bulduğunu bilmiyorum - ama eğer Gregorovitch söylentiyi yayacak kadar aptalsa çok da zor olmamalı."

Voldemort, Hogwarts kapılarındaydı; Harry onun orada durduğunu görebiliyordu ve şafak öncesi gittikçe daha yakına, sallana sallana gelen lambayı da.

"ve Grindelwald Yüce Asa'yı daha güçlü olmak için kullandı. Ve gücünün doruğundayken, Dumbledore onu durdurabilecek tek kişi olduğunu bildiğinde Grindelwald ile düeolloya girdi ve kazandı, sonra Yüce Asa'yı aldı."

"Dumbledore, Yüce Asa'yı mı aldı?" dedi Ron. "Ama, öyleyse şimdi nerede?"

"Hogwarts'da," dedi Harry, uçurumun üstündeki bahçede onlarla birlikte kalmak için savaşarak. "Öyleyse, gidelim!" dedi Ron aceleyle. "Harry, gidelim ve o almadan biz alalım!"

"Artık bunun için çok geç," dedi Harry. Kendine engel olamıyordu, direnmesine yardımcı olması için başını kavradı. "Nerede olduğunu biliyor. Şimdi orada."

"Harry!" dedi Ron sinirlice. "Bunu ne zamandır biliyordun- neden zaman harcıyorduk ki? Neden önce Griphook'la konuştun? Çoktan gitmiş olabilirdik- hala da gidebiliriz-"

"Hayır," dedi Harry ve çimlerin üstünde dizlerinin üzerine çöktü. "Hermione haklı, Dumbledore ona sahip olmamı istemedi. Onu almamı istemedi. O benden Hortkuluklar'ı almamı istedi."

"Yenilmez asa, Harry!" diye inledi Ron.

"İstenilen bu değil... İstenilen Hortkuluklar'ı almam..."

Ve şimdi her şey karanlık ve soğuktu: Snape'e doğru göl üzerinde süzüldüğünde güneş ancak ufuktan beliriyordu.

"Kısa bir süre sonra sana şatoda katılacağım," dedi soğuk ve yüksek sesiyle. "Şimdi beni yalnız bırak."

Snape başıyla selam vererek geri patikada yola koyuldu, siyah pelerini arkasından dalgalanıyordu. Harry yavaşça yürüdü ve Snape'in figürünün kaybolmasını bekliyordu. Nereye gittiğini görmesi Snape'in ya da bir başkasının işi değildi. Ama şimdi şatoda hiç ışık yoktu ve kendini gizleyebilirdi... ve bir saniye içinde kendini kendi gözlerinden bile sakıyan Hayalbozan Büyüsü'nü yaptı.

Ve gölün kenarında, ilk krallığının, ilk göz ağrısının olduğu sevgili şatosunun izinden yürümeye devam etti.

"Ve işte oradaydı, gölün yanında, karanlık sulara yansıyan. Beyaz mermer mezar, bildik arazide gerek olmayan bir kirlilik. Tekrar içinde akan mutluluğu ve bir şeyleri yok etme arzusunu hissetti. Eski porsuk ağacından yapılma asasını kaldırdı: bu, onun sergilediği, ne kadar uyumlu son büyük işti.

Mezar baştan ayağa birden açıldı. Kefene sarılı cisim hayatta olduğu kadar uzun ve inceydi. Asasını tekrar kaldırdı.

Sarmallar düştü. Yüz yarı saydam, solgun, çökmüş ama yine de mükemmel korunmuştu. Gözlüklerini kancalı burnunun üstünde bırakmışlardı: eğlenceli bir hor görme hissetti içinde. Dumbledore'un elleri göğsünün üstünde katlanmıştı ve orada, onların altında tutturulmuş şey yatıyordu, beraber gömülmüşlerdi.

Yaşlı aptal, mermerin veya ölümün asayı koruyacağını mı hayal etmişti? Karanlık Lord'un kabrini rahatsız etmekten korkacağını mı düşünmüştü? Örümcekvari bir el uzandı ve Dumbledore'un kavradığı asayı ondan aldı ve aldığında ucundan kıvılcım yağmuru boşaldı,

son efendisinin üstünden kıvılcımlar boşalıyordu, sonunda yeni efendisine hizmet etmeye hazırdı.

-

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: KABUK KULÜBE

Bill ve Fleur‘un evi bir uçurumun tepesinde, yalnız başına denize nazır duruyordu, duvarları deniz kabukları ve beyaz badanayla kaplanmıştı. Issız ve güzel bir yerdi. Harry ne zaman ufak eve ya da bahçesine girse büyük, uyuyan bir yaratığın nefes alışları gibi dalgaların kıyıya vuruşunu ve denizin akımını duyabiliyordu. Sonraki birkaç günün çoğunu kalabalık evden kaçmak için bahane uydurarak geçirdi, uçurumun tepesindeki alabildiğince açık gökyüzünü, boş deniz manzarasını görmek ve soğuk, tuzlu rüzgârı suratında hissetmek için can atıyordu.

Voldemort‘la asa için savaşmama yolundaki büyük kararı hala Harry‘yi korkutuyordu. Daha önce tepkisiz kalmayı seçtiğini hatırlamıyordu. Kuşkularla doluydu, ne zaman bir araya gelseler Ron‘un dile getirmeden duramadığı kuşkular...

"Peki ya Dumbledore asaya ulaşıldığı sırada sembolü çözmemizi istediyse?" "Ya sembolün ne anlama geldiğini çözmek seni Kutsallar‘a ulaştıracaksa?" "Harry, eğer o gerçekten Yüce Asa‘ysa, nasıl olacak da Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘in işini bitireceğiz?"

Harry‘nin verecek cevabı yoktu: Voldemort‘u mezarı açmaktan alıkoymaya çalışmamanın delilik olup olmadığını merak ettiği bazı anlar oluyordu. Neden böyle bir karar aldığını tatmin edici bir şekilde açıklayamıyordu bile: Onu bu kararı almaya yönlendiren iç

tartışmaları su yüzüne çıkarmaya çalıştığı her defasında ona saçma geliyorlardı.

Tuhaf olan şey, Hermione‘nin desteği, kendisini, Ron‘un kuşkuları kadar kafası karışmış hissetmesine neden oluyordu. Hermione, şimdi zoraki olarak Yüce Asa‘nın gerçek olduğunu kabullenmesine karşın, onun şeytani bir proje olduğunu öne sürüyor ve Voldemort‘un onu ele geçirme yolunun iğrenç ve asla göz önüne alınmayacak bir yol olduğunu söylüyordu.

"Bunu asla yapamazdın Harry," dedi tekrar tekrar. "Dumbledore‘un mezarına izinsiz giremezdin."

Ama Dumbledore‘un ölüsü fikri, Harry‘yi, yaşayan Dumbledore‘un niyetlerini yanlış anlama olasılığından daha az korkutuyordu. Hala karanlıkta el yordamıyla hareket ediyormuş gibi hissetti; yolunu seçmişti ama, ya işaretleri yanlış okumuş olmasından korkarak ya da diğer yolu seçmemesi gerektiğini düşünerek, geriye dönüp bakmaya devam ediyordu. Zaman zaman dalgaların kendilerini kulübenin altındaki uçuruma vurdukları kadar şiddetli bir şekilde Dumbledore‘a olan öfkesi yeniden alevleniyordu, ölmeden önce bütün bunları açıklamadı diye duyduğu öfke.

"Ama o ölü mü?" dedi Ron, eve ulaşmalarının üçüncü günü. Harry, Ron ve Hermione onu bulduğunda evin bahçesini uçurumdan ayıran duvara boş boş bakıyordu; onu bulmamış olmalarını diledi, tartışmalarına katılmak istemiyordu.

"Evet, ölü, Ron, lütfen yeniden başlama!"

"Olgulara bak Hermione," dedi Ron, ufka doğru bakmaya devam eden Harry‘ye doğru. Gümüş ceylan. Kılıç. Harry‘nin aynada gördüğü göz-"

"Harry gözü hayal etmiş olabileceğini kabul ediyor! Değil mi, Harry?"

"Hayal etmiş olabilirim," dedi Harry kıza bakmaksızın.

"Ama hayal ettiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Ron.

"Hayır, düşünmüyorum," dedi Harry.

"İşte, gördün mü!" dedi Ron hızlıca, Hermione devam edemeden. "Eğer Dumbledore söylemediyse, Dobby'nin mahzende olduğumuzu nasıl bildiğini açıkla, Hermione?"

"Açıklayamam- ama sen Dumbledore'un, eğer Hogwarts'ta bir mezarda yatıyorsa Dobby'yi bize nasıl göndermiş olabileceğini açıklayabilir misin?"

"Bilmiyorum, belki hayaleti göndermişti!"

"Dumbledore hayalet olarak geri dönmezdi," dedi Harry, Dumbledore hakkında emin olduğu az şey vardı, ama bu kadarını biliyordu. "O ardına devam ederdi."

" '*Devam ederdi*'den kastın ne?" diye sordu Ron, ama Harry cevap veremeden, arkalarından bir ses "Harry?" dedi.

Fleur evden çıkmıştı, uzun gümüşi saçları esintiyle dalgalanıyordu.

"Harry, Griphook seninle konuşmak istiyor. Şu anda en küçük odada, konuşmalarınızı kimsenin duymasını istemediğini söylüyor."

Cincücenin ona mesaj taşıyıcılık yaptırmasından kaynaklanan hoşnutsuzluğu açıkça belli oluyordu; evin arkasına doğru dönerken kırılgan görünüyordu.

Fleur'un söylediği gibi, Hermione ve Luna'nın geceyi geçirdiği, üç yatak odalı evin en küçüğünde Griphook onları bekliyordu. Parlak, bulutlu gökyüzüne karşı kırmızı pamuklu perdeleri çekmişti, ateş

kırmızısı olan oda, kulübenin diğer aydınlık ve havadar kısımlarına karşın garip görünüyordu.

"Kararımı verdim, Harry Potter," dedi cincüce, bağlaç kurmuş bir şekilde, alçak bir sandalyenin üzerinde oturup, ince ve uzun parmaklarıyla kollarına ritimle vuruyordu. "Gringotts cincücelerinin onu ana ihanet olarak değerlendirecek olmalarına rağmen, sana yardım etmeye karar verdim-"

"Bu harika!" dedi Harry bir rahatlama dalgasıyla. "Griphook, teşekkürler, gerçekten-"

"-karşılığında," dedi cincüce sert bir şekilde, "bir ödeme karşılığında." Harry hafifçe geri adım atarak tereddüt etti.

"Ne kadar istiyorsun? Altınım var."

"Altın değil," dedi Griphook. "Benim altınım var."

Siyah gözleri parladı; gözlerinde hiçbir beyazlık yoktu. "Kılıcı istiyorum. Godric Gryffindor‘un kılıcını."

Harry‘nin hevesi kırıldı.

"Onu alamazsın," dedi. "Üzgünüm."

"Öyleyse," dedi cin uysalca, "bir problemimiz var demektir."

"Sana başka bir şey verebiliriz," dedi Ron sabırsızca. "Eminim ki Lestrange'lerin bir ton eşyası vardır, istediğini seçersin ve biz de kasaya gireriz."

Yanlış bir şey söylemişti. Griphook‘un sinirden suratı kızardı.

"Ben hırsız değilim, çocuk! Hakkım olmayan hazineleri elde etmeye çalışmıyorum!"

"Kılıç bizim-"

"Değil," dedi cincüce.

"Biz Gryffindor'larız ve o Godric Gryffindor‘undu-"

"Ve Gryffindor'ların olmadan önce kimindi?" diye sordu cincüce yerinde dik oturarak.

"Kimsenindi," dedi Ron. "Onun için yapıldı, değil mi?"

"Hayır!" diye bağırdı cincüce, sinirden saçları diken diken olmuştu, uzunca bir parmağını Ron‘a doğrulttu. "Büyücülük kibiri yine! O kılıç Birinci Ragnuk‘undu. Godric Gryffindor ondan aldı! O kılıç kayıp bir hazinedir, cincüce işçiliğinin bir başyapıtıdır! Cincücelere ait. Bana katılın ya da katılmayın, kiralamanın bedeli o kılıç!"

Griphook hepsine öfkeyle baktı. Harry ters ters diğer ikisine baktı ve, "Bunu tartışmamız lazım Griphook, eğer sakıncası yoksa. Bize birkaç dakika verebilir misin?"

Cincüce huysuz görünerek onaylarcasına kafa salladı.

Alt kattaki boş oturma odasında Harry, şömineye yürüdü, kaşlarını kırıştırarak ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Arkasında, Ron "Bizimle eğleniyor. Kılıcı almasına izin veremeyiz," dedi.

"Doğru mu?" diye sordu Harry Hermione‘ye. "Kılıç Gryffindor tarafından çalınmış mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi kız umutsuzca. "Büyücülük tarihi büyücülerin diğer türlere neler yaptıklarını ifade etmekten sıkça kaçınır, ama Gryffindor‘un kılıcı çaldığını söyleyen bildiğim bir hikâye yok."

"Bu da o cincüce hikayelerinden biri olmalı," dedi Ron, "hani şu büyücülerin nasıl da sürekli onlara ait olanı aldıklarını anlatan.

Sanırım üçümüzden birinin asasını istemedi diye kendimizi şanslı saymamız gerekiyor."

"Cincücelerin büyücülerden hoşlanmamak için iyi nedenleri var Ron," dedi Hermione. "Geçmişte acımasızca bir muamele gördüler."

"Yine de cincüceler ponpon küçük tavşanlar sayılmazlar, değil mi?" dedi Ron. "Bizden oldukça fazla insanı öldürdüler. Onlar da alçakça savaşıyor."

"Ama Griphook'la kimin ırkının daha hileli ve vahşi olduğunu tartışmak bize daha fazla yardım etmesini sağlamayacak, değil mi?"

Problemi çözmenin bir yolunu aradıkları sırada bir duraksama oldu. Harry pencereden dışarı, Dobby'nin mezarına baktı. Luna mezar taşının yanına bir kavanoz içinde deniz lavantası koyuyordu.

"Tamam," dedi Ron, Harry onun suratına bakmak için döndü, "şuna ne dersiniz? Griphook'a kasanın içine girene kadar kılıca ihtiyacımız olduğunu ve onu sonra alabileceğini söyleriz. Bunların arasında bir tane sahte olan var, değil mi? Onları değiştirir ve ona sahte olanını veririz."

"Ron, aralarındaki farkı bizim bildiğimizden daha iyi biliyordur!" dedi Hermione. "Bir değiş tokuş olduğunun ilk farkına varan oydu!"

"Evet, ama o farkına varmadan toz olabiliriz-"

Hermione'nin ona attığı bakıştan ötürü korkuyla titredi.

"Bu," dedi kız kısık sesle, "adilik olur. Yardımını iste ve sonra onu üçkağıda getir? Ve sonra cincüceler neden büyücüleri sevmiyor diye merak ediyorsun Ron?"

Ron'un kulakları kızardı.

"Pekala, pekala! Düşünebildiğim tek şey oydu! Senin çözümün ne o zaman?" "Ona başka bir şey teklif etmeliyiz, en az diğeri kadar değerli bir şey."

"Harika, ben gidip antika cincüce yapımı kılıçlarımızdan birini getireyim ve siz de hediye paketi yapın."

Aralarında tekrar sessizlik oldu. Harry, cincücenin ona teklif edecek kadar değerli bir şeyleri olsa bile kılıç haricinde hiçbir şeyi kabul etmeyeceğinden emindi. Ama kılıç onların Hortkuluklar‘a karşı tek, vazgeçilmez silahıydı.

Gözlerini bir veya iki dakikalığın kapadı ve denizin telaşlı sesini dinledi. Gryffindor‘un kılıcı çalmış olması fikri hiç hoşuna gitmiyordu: Bir Gryffindor olmaktan dolayı hep gurur duymuştu; Gryffindor, Muggle-doğumlular'ın şampiyonuydu, safkan sevicisi Slytherin‘le çarpışan büyücüydü...

"Belki yalan söylüyordur," dedi Harry gözlerini yeniden açarak. "Griphook. Belki Gryffindor, kılıcı almadı. Tarihin cincüce versiyonunun doğru olup olmadığını nasıl bilebiliriz ki?"

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu Hermione.

"Hakkında nasıl hissedeceğimi değiştirir," dedi Harry. Derin bir nefes aldı.

"Kasaya girmemize yardım ettikten sonra kılıcı alabileceğini söyleyeceğiz- ama onu tam olarak ne zaman alacağını söylemekten kaçınacağız."

Ron‘un suratına yavaşça bir sırıtma yerleşti. Hermione, her nedense, dehşete düştü. "Harry, yapamayız-"

"Onu alabilir," diye devam etti Harry, "biz bütün Hortkuluklar'ın işini bitirince. O zaman almasını sağlayacağım, sözümü tutacağım."

"Ama bu seneler sürebilir!" dedi Hermione.

"Ona ihtiyacı olmadığını biliyorum. Yalan söylemeyeceğim... gerçekten."

Harry'nin gözleri kızın meydan okuma ve utanç karışımı bakışıyla kesişti. Nurmengard'ın girişine oyulmuş kelimeleri hatırladı: "*DAHA ÜSTÜN BİR DOĞRULUK İÇİN*". Düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Başka ne seçenekleri vardı ki?

"Bu hoşuma gitmiyor," dedi Hermione.

"Benim de," diye kabul etti Harry.

"Eh, bence çok zekice," dedi Ron tekrar ayağa kalkarak. "Hadi gidelim ve ona söyleyelim."

En küçük oturma odasına döndüler, kılıcın verilişi için belirli bir zaman vermemek için dikkatlice ilerleyerek, Harry teklifi yaptı. O teklifi yaparken, Hermione kaşlarını çatarak zemine baktı; oyunu bozacağından korkarak, kıza sinirlendiğini hissetti. Her nasılsa, Griphook'un gözleri Harry'den başkasını görmüyordu.

"Eğer sana yardım edersem Gryffindor'un kılıcını bana vereceğine dair söz verdin Harry Potter?"

"Evet," dedi Harry.

"Öyleyse el sıkışalım," dedi cincüce elini uzatarak.

Harry elini tutup sıktı. Acaba o siyah gözler, kendi gözlerinde bir kuşku gördüler mi diye merak etti. Sonra Griphook elini çekti, el çırparak, "Öyleyse, başlayalım!" dedi.

Bakanlık'a giriş planını baştan sonra tekrar yapmak gibiydi. Çalışmak için, Griphook‘un tercihine göre yarı karanlıkta tutulan en küçük yatak odasına yerleştiler.

"Lestrage'lerin kasasını yalnızca bir kez ziyaret ettim," dedi Griphook, "içeri sahte kılıcı koymam söylendiği zaman. En eski odalardan biriydi. Köklü büyücü aileleri hazinelerini en derin seviyede, kasaların en büyük ve en iyi korumalı olduğu yerlerde saklıyorlar..."

Dolap gibi olan odada saatlerce kalıyorlardı. Yavaşça günler haftalara dönüştü. Bir problemi çözünce diğeri patlak veriyordu, koca bir Çok Özlü İksir stokları tükenmek üzereydi.

"Yalnızca birimize yetecek kadar kaldı," dedi Hermione, çamur yoğunluğunda olan sıvıyı lamba ışığında eğerek.

"O kadarı yeterli olur," dedi Harry, Griphook‘un el yapımı, en derin geçiş yollarını gösteren haritasını inceleyerek.

Kabuk evin diğer sakinleri bir şeylerin olduğunu fark etmekte güçlük çekmemişlerdi, çünkü artık Harry, Ron ve Hermione yalnızca yemek zamanlarında ortaya çıkıyorlardı. Kimse soru sormadı, ama Harry yemek masasında Bill‘in düşünceli ve endişeli bakışlarını sıklıkla hissediyordu.

Birlikte ne kadar fazla vakit geçirdilerse, Harry, cincüceden hiç hoşlanmadığını o kadar fazla anladı. Griphook beklenmedik bir şekilde kana susamıştı, daha aşağı yaratıklara acı çektirme düşüncesine gülüyor ve Lestrange'lerin kasasına ulaşmak için diğer büyücülere zarar verme olasılığından haz alıyor görünüyordu. Harry nefretinin diğer ikisi tarafından paylaşıldığını söyleyebilirdi, ama bu konu hakkında tartışmadılar. Griphook‘a ihtiyaçları vardı.

Cincüce diğerleriyle birlikte isteksizce yiyordu. Bacakları iyileştikten sonra bile odasına tepsiyle yemek gelmesini talep etti, hala zayıf olan Olivander gibi, ta ki Bill (Fleur‘un kızgınca patlak vermesinden sonra) üst kata çıkıp bu şekilde devam edemeyeceğini söyleyene dek. Ondan sonra, Griphook aynı yemekleri yemeyi reddetmesine rağmen, aşırı kalabalık olan sofrada onlara katıldı, onun yerine çiğ et parçası, kökler ve çok sayıda mantar yemekte ısrar ediyordu.

Harry kendini sorumlu hissetti: Ne de olsa, cincücenin Kabuk Ev‘de kalması için ısrar eden oydu, böylelikle onu sorgulayabilecekti; tüm Weasley ailesinin saklanma yerlerine kaçmış olması, Bill‘in, Fred‘in, George‘un ve Mr. Weasley‘in artık işsiz olması onun suçuydu.

"Üzgünüm," dedi Fleur‘a, rüzgarlı bir nisan akşamı yemeği hazırlamasına yardımcı olurken. "Bu tarz şeylerle uğraşmanı hiç istememiştim."

Kız Griphook‘a ve Greyback tarafından saldırıya uğradığından beri etini kanlı tercih eden Bill‘e et doğramaları için birkaç bıçağın işe koyulmasını sağlamıştı. Bıçaklar arkasında doğrama işlemine devam ederken, oldukça kırgın olan ifadesi yumuşadı.

"Harry, sen benim kız kardeşimin hayatını kurtardın, bunu unutamam."

Bu, dürüst olmak gerekirse tam anlamıyla doğru değildi, ama Harry ona Gabrielle‘in hiç gerçek bir tehlike içinde olmadığını hatırlatmamaya karar verdi.

"Her neyse," diye devam etti Fleur, asasını ocağın üzerindeki sos kabına doğrulttu, sos bir anda kaynamaya başladı, "Mr. Olivander bu akşam Muriel'lere gidiyor. Bu işleri kolaylaştıracak. Cincüce,"

ondan bahsederken kaşlarını çattı, "alt kata taşınabilir ve sen, Ron ve Dean o odayı alabilirsiniz."

"Oturma odasında uyumaya aldırmıyoruz," dedi Harry, Griphook‘un kanepede yatmaktan rahatsız olacağını biliyordu; Griphook‘u hoş tutmak planları için zorunluydu. "Bizi merak etme." Kız itiraz etmeye çalıştığında Harry devam etti, "Yakında biz de buradan ayrılacağız, Ron, Hermione ve ben. Burada daha fazla kalmamıza gerek yok."

"Ama ne demek istiyorsun?" dedi kaşlarını çatarak, asası şimdi havada asılı olan güveç tabağına doğrultulmuştu. "Tabii ki de ayrılmamalısınız, burada güvendesiniz!"

Bunu söylerken oldukça Mrs. Weasley‘ye benzemişti, Harry o sırada arka kapının açılmış olmasına memnun oldu. Luna ve Dean içeri girdiler, dışarıdaki yağmur yüzünden saçları ıslanmıştı, elleri sürükledikleri odun parçalarıyla doluydu.

"...ve minik küçük kulaklar," diyordu Luna, "biraz su aygırınınkilere benziyor diyor babam, yalnızca mor ve tüylü. Ve eğer onları çağırmak istersen, vızıldamak zorundasın; vals yapmanı tercih ediyorlar, çok hızlı olmayan bir şey..."

Dean, rahatsız görünüyordu, geçerken Harry‘ye omuz silkti, oturma ve yemek odası olarak kullanılan, Ron ve Hermione‘nin akşam yemeği masasını hazırladığı odaya doğru Luna‘yı takip etti. Fleur‘un sorularından kaçma fırsatı yakalayan Harry, iki sürahi balkabağı suyu alarak onları takip etti.

"...ve eğer evimize gelirsen sana babamın bana mektubunda bahsettiği ama henüz göremediğim boynuzu da gösterebilirim, göremedim çünkü Ölüm Yiyenler beni Hogwarts Ekspresi'nden

aldılar ve Noel için eve asla dönemedim," diyordu Luna, o ve Dean ateşi tekrar yakarlarken.

"Luna, sana söyledik," dedi Hermione kızı çağırarak. "O boynuz patladı. Patlar'dan gelmişti, Buruşuk Boynuzlu Hır Gür'den değil-"

"Hayır, o kesinlikle bir Hır Gür boynuzuydu," dedi Luna huzurla, "Babam bana söyledi. Büyük ihtimalle şimdiye dek düzelmiştir, kendilerini iyileştiriyorlar, biliyorsun."

Hermione kafasını iki yana salladı ve Mr. Ollivander'a alt kata doğru eşlik eden Bill göründüğünde çatalları masaya yerleştirmeye devam etti. Asa yapımcısı hala aşırı derecede zayıf görünüyordu, büyük bir bavul taşıyan diğer kolu onu desteklerken Bill'in koluna sıkıca tutunmuştu.

"Sizi özleyeceğim Mr. Olivander," dedi Luna ihtiyar adama yaklaşarak.

"Ben de seni, sevgili kızım," dedi Olivander, kızın omzuna hafifçe vurarak. "O korkunç yerde sözcüklerle anlatılamayacak denli destek oldun bana."

"Öyleyse, görüşmek üzere, Mr. Olivander," dedi Fleur, onu iki yanağından da öperek. "Ve merak ediyorum, acaba Bill'in Teyzesi Muriel'e bir paket ulaştırma lütfünde bulunur musunuz? Tacını geri götüremedim."

"Benim için bir şeref olur," dedi Olivander hafifçe eğilip selam vererek, "cömert misafirperverliğiniz karşısında azıcık da olsa bir şey yapmış olurum."

Fleur yıpranmış kadife bir sandık çıkarıp asa yapımcısına göstermek için açtı. Taç alçak lambanın ışığında parıldayıp ışıldıyordu.

"Ay taşları ve elmaslar," dedi Griphook, odaya Harry farkına varmadan yanaşmıştı. "Benim cincücelerim tarafından yapılmış sanırım?"

"Ve büyücüler tarafından satın alınmış," dedi Bill yavaşça ve cincüce ona hem sinsi hem de meydan okuyan bir bakış attı.

Bill ve Olivander kararlı bir şekilde geceye karışırken güçlü bir rüzgar aniden esip evin pencerelerini sarstı. Diğerleri masanın etrafına sıkıştılar; dirsek dirseğe ve neredeyse hareket edecek yer yokken yemeğe başladılar. Yanlarındaki ızgaradaki ateş çatırdıyordu. Harry, Fleur'un yemeğiyle sadece oynadığını gördü; her birkaç dakikada bir pencereye bakıyordu, her nasılsa, Bill yemeklerinin ilk partisini bitirdiklerinde geldi, uzun saçları rüzgardan karmakarışık olmuştu.

"Her şey yolunda," dedi Fleur'a. "Olivander rahat bir şekilde yerleşti, annem ve babam selam söylüyorlar. Ginny sevgilerini yolladı, Fred ve George Muriel'i deliye çeviriyorlar, hala arka odasında Baykuş Siparişi alıyorlar. Yine de tacını geri almak neşesini yerine getirdi. Onu çaldığımızı sandığını söyledi."

"Ah, senin şu teyzen ne sevimli," dedi Fleur huysuzca, asasını salladı ve kirli tabaklar yükselip havada bir yığın oluşturdular. Onları yakaladı ve odadan çıktı.

"Babam bir taç yapmıştı," diye başladı Luna, "Eh, daha çok kral tacına benziyordu, gerçekten."

Ron, Harry'nin bakışlarını yakaladı ve sırıttı; Harry, onun Xenophilius'a olan ziyaretleri sırasında gördükleri aptalca başlığı hatırladığını biliyordu.

"Evet, Ravenclaw'ın kayıp tacını yeniden yaratmaya çalışıyor. Çoğu ana elementi belirlediğini düşünüyor. Cızkıpır kanatları eklemek

gerçekten büyük bir değişiklik yarattı-"

Ön kapı vuruldu. Herkesin kafası o yöne çevrildi. Fleur mutfaktan koşarcasına çıktı, korkmuş görünüyordu; Bill ayağa sıçrayarak asasını kapıya doğrulttu; Harry, Ron ve Hermione de aynısını yaptılar. Griphook masanın altına girerek görünürden kayboldu.

"Kim o?" diye seslendi Bill.

"Benim, Remus John Lupin!" dedi bir ses uğuldayan rüzgarın üzerinden. Harry güçlü bir korku hissetti; ne olmuştu? "Bir kurt adamım, Nymphadora Tonks'la evliyim ve sen, Kabuk Ev'in sır tutucusu, adresi bana verip acil bir durumda gelmemi söyledin!"

"Lupin," diye mırıldandı Bill, koşup kapıyı açtı.

Lupin eşikte yere yığıldı. Beyaz suratı seyahat pelerinine sarılı, saçları dağınıktı. Ayağa kalktı, odada kimlerin olduğunu görmek için etrafa bakındı, sonra yüksek sesle bağırdı, "Erkek oldu! Ona Dora'nın babasının ismini verdik, Ted!"

Hermione çığlık attı.

"Ne-? Tonks- Tonks'un bebeği mi oldu?"

"Evet, evet bir bebeği oldu!" diye bağırdı Lupin. Masanın etrafındaki herkes sevinç çığlıkları, rahatlama belirtileri gösterdi: Hermione ve Fleur ikisi de çığlıklar attılar, "Tebrikler!" ve Ron "Vay canına bir bebek" dedi, sanki böyle bir kelimeyi hayatında ilk defa duymuş gibi.

"Evet-evet- bir erkek," dedi Lupin tekrardan, kendi mutluluğuyla kendinden geçmişti. Masanın etrafından dolanarak Harry'ye sarıldı, bu sahne Grimmauld Meydanı'nın bodrumunda daha önce hiç olmamış olmalıydı.

"Vaftiz babası olur musun?" dedi Harry‘yi bırakırken.

"B-Ben?" diye kekeledi Harry.

"Evet, sen, tabii ki- Dora da kesinlikle katılıyor- kimse daha iyi-"

"Ben-evet-vay"

Harry etkilenmiş, şaşırmış ve memnun olmuştu; şimdi Bill şarap almaya gidiyordu aceleyle ve Fleur da Lupin‘i içmek için onlara katılmasına ikna ediyordu.

"Uzun kalamam, geri dönmeliyim," dedi Lupin, herkese gülümseyerek: Harry onu gördüğünden beri yıllar kadar daha genç görünüyordu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim Bill."

Bill sonunda herkesin kadehlerini doldurmuştu, ayağa kalktılar ve kadehlerini havaya kaldırıp tokuşturdular. "Teddy Remus Lupin‘e," dedi Lupin, "gelecek en büyük büyücüye!"

"Kime benziyor," diye sordu Fleur.

"Sanırım Dora‘ya benziyor, ancak o bana benzediğini düşünüyor. Saç olarak pek değil. Doğduğunda siyah gibiydi, ama bir saat içinde kızıla döndüğüne yemin edebilirim. Muhtemelen döndüğümde sarışın olacak. Andromeda, Tonks doğduğunda saçının değişmeye başladığını söylerdi." Kadehini bitirdi. "Ah, devam o zaman, bir tane daha," diye ekledi, gülümseyerek, Bill bir kez daha doldurdu.

Rüzgar küçük evi dövdü ve şömine çıtırdadı, Bill başka bir şişe şarap açıyordu. Lupin‘in verdiği haber onları kendilerinden almıştı, bir süreliğine hallerinden sıyrıldılar: Yeni bir hayat heyecan vericiydi. Ani festival havasından sadece cincüce etkilenmemişe benziyordu ve bir süre sonra işgal ettiği yatak odasına sıvıştı. Harry bunu fark edenin

sadece kendisi olduğunu düşündü, ta ki Bill‘in gözleri cincüceyi merdivenlere kadar izlerken.

"Hayır... Hayır... Gerçekten geri dönmeliyim," dedi Lupin en sonunda, başka bir kadeh şarabı reddederek. Ayağa kalktı ve seyahat pelerinini üstüne geçirdi.

"Güle güle, güle güle- Birkaç gün birkaç resim getirmeye çalışacağaım- sizi gördüğüme çok sevinecekler-" Pelerinini bağladı ve veda etti, kadınlara sarılıp, erkeklerin ellerini sıkarak ve sonra hala gülümser vaziyette çılgın geceye geri döndü.

"Vaftiz babası, Harry!" dedi Bill beraber mutfaktan içeri girerlerken, masanın temizlenmesine yardım ediyorlardı. "Gerçek bir gurur! Tebrikler!"

Harry taşıdığı boş kadehleri yere koyduğunda, Bill, Lupin‘in yokluğunda bile kutlamaya devam eden diğerlerinin gürültüsünü keserek kapıyı arkasından kapadı.

"Aslında seninle özel olarak konuşmak istiyordum, Harry. Ev bu derece insanlarla doluyken bu şansı yakalamak pek de kolay olmadı."

Bill tereddüt etti.

"Harry, Griphook ile birşeyler planlıyorsun."

Bu bir sorudan çok durum değerlendirmesiydi ve Harry itiraz etmeye tenezzül etmedi. Sadece Bill‘e bakıp beklemekle yetindi.

"Cüncüceleri tanırım," dedi Bill. "Hogwarts‘ı bıraktığımdan beri Gringotts‘da çalışıyorum. Tabii büyücüler ve cincüceler arasında da arkadaşlık olabilir, cincüce arkadaşlarım var- veya en azından iyi tanıdığım cincüceler diyelim." Tekrar, Bill tereddüt etti.

"Harry, Griphook‘dan ne istiyorsun ve karşılığında ona ne söz verdin?"

"Sana bunu söyleyemem," dedi Harry. "Üzgünüm, Bill."

Mutfak kapısı arkalarından açıldı, Fleur daha fazla boş kadeh getiriyordu. "Bekle," dedi ona, "Bir dakika sadece."

Geri gitti ve arkalarından kapıyı bir daha kapadı.

"O zaman şunu söylemeliyim," diye devam etti Bill. "Eğer Griphook ile herhangi bir konuda pazarlık ettiysen ve eğer özellikle bu pazarlık bir tür hazine içeriyorsa, oldukça dikkatli olmalısın. Cincücelerin sahiplikleri, ödeme şekilleri ve iade şekilleri insanlarınkiyle aynı değildir."

Harry sanki içinde küçük bir yılan kıvrılıyormuşçasına bir rahatsızlık hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Başka türlerden bahsediyoruz," dedi Bill. "Büyücüler ve cincüceler arasındaki anlaşmazlıklar yüzyıllar boyu çok tehlikeli oldu - ama bunların hepsini Sihir Tarihi‘nden biliyorsun. Her iki tarafın da hataları oldu, asla büyücülerin masum olduğunu söyleyemem. Ancak, bazı cincüceler arasında bir inanış vardır ve Gringotts‘takiler buna en bağlı olanlarıdır, büyücülerin altın ve hazine benzeri konularda güvenilmemesi gerektiği ve cincücelerin sahipliğini hiçe saymaları konusunda."

"Ben hiçe saym-" diye başladı Harry ancak Bill başını salladı.

"Anlamıyorsun, Harry, birisi cincücelerle yaşamadıysa asla bilemez. Bir cincüce için bir nesnenin en haklı ve gerçek sahibi onu yapan

kişidir, alıcısı değil. Bütün cincüce yapımı nesneler, onların gözlerinde, haklı bir şekilde onlarındır."

"Ancak o satın alın-"

"-ve parasını ödeyen kişinin onu kiraladığı düşünülür. Ancak cincüce yapımı eşyaların büyücüden büyücüye geçişi konusunda büyük problemler yaşıyorlar. Gelin tacı gözleri önünde el değişirken Griphook'un yüz ifadesini gördün. Onaylamıyor. İnanıyorum ki kendi türünün öfkesi, gerçek alıcının ölmesiyle eşyanın cincücelere geri iade edilmesi gerektiğini düşünüyor. Cincüce yapımı eşyaları tutmamızı, büyücüden büyücüye ekstradan bir ödeme yapmadan devretmemizi, hırsızlıktan daha fazlası olarak görüyorlar."

Harry şimdi bir huzursuzluk hissediyordu, Bill'in, belli ettiğinden daha fazlasını tahmin edebilir mi, merak ediyordu.

"Tüm söyleyeceğim," dedi Bill, geri oturma odasının kapısına elini koyarak, "cincücelere ne söz verdiysen çok dikkatli olman gerektiği Harry. Bir cincüceye verilen bir sözden geri dönmektense Gringotts'a girmek daha az tehlikeli olurdu."

"Doğru," dedi Harry, Bill kapıyı açarken, "evet. Teşekkürler. Bunu aklımda tutacağım."

Bill ile diğerlerinin yanına dönerken içtiği şaraptan olmayan garip bir düşünce aklına geldi. Sirius Black'in ona olduğu gibi o da Teddy Lupin'e düşüncesiz bir vaftiz baba olmak üzereydi.

-

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: GRINGOTTS

Planları yapılmıştı, hazırlıkları tamamdı; en küçük odada bir tek uzun, kalın siyah saç (Hermione'nin Malfoy Malikanesi'nde giydiği kazaktan alınmıştı) şöminenin üzerindeki ufak cam şişede kıvrılmış halde duruyordu.

"Ve sen onun mevcut asasını kullanıyor olacaksın," kafasını ceviz ağacından yapılma asaya sallayarak, "böylece oldukça inandırıcı olacağını zannediyorum."

Hermione, asayı aldığında sanki canını yakmış gibi korkar bir bakış attı.

"Bu şeyden nefret ediyorum," dedi alçak bir sesle. "Gerçekten nefret ediyorum. Kötü hissettiriyor, gerektiği gibi işlemiyor... Sanki ondan bir parça."

Harry, kendisinin karaçalı yapımı asadan nefret etmesini Hermione'nin nasıl bertaraf ettiğine, kendi asası gibi çalışmadığı zaman hayaller gördüğünde ona sadece alıştırma yapması gerektiğini söylediği düşüncesine engel olamıyordu. Gringotts'a saldırı teşebbüsünün arifesi, husumet yaratmak için yanlış bir zaman gibi geliyordu, bu yüzden ona kendi tavsiyesini tekrar etmemeyi tercih etti.

"Muhtemelen kişiliğine girmene yardımcı olacaktır, yine de," dedi Ron, "bu asanın ne yaptığını düşün!"

"Sorun da bu zaten!" dedi Hermione. "Bu Neville‘in anne ve babasına işkence eden asa, ve kim bilir başka kaç insana! Ve bu, Sirius‘u öldüren asa!"

Harry bunu düşünemememişti: Asaya doğru baktı ve onu kırmak gibi gaddar bir dürtü belirdi, onu yanındaki duvara dayanmış Gryffindor‘un kılıcıyla ikiye bölmek istedi.

"Asamı özlüyorum," dedi Hermione mutsuzca. "Mr. Ollivander‘ın bana başka bir tane yapmasını isterdim."

Mr. Ollivander o sabah Luna‘ya yeni bir asa yollamıştı. Dışarıda arka bahçede, akşamüstü güneşinde gücünü test etmekteydi. Asasını avcılara kaptıran Dean bir hayli sıkıntılı halde izliyordu. Harry, Draco Malfoy‘a ait olan alıçtan yapılmış asaya göz gezdirdi. Hayrete düşmüştü, ama Hermione‘ninki kadar kendininkinin de çalıştığını keşfetmekten zevk almıştı. Ollivander‘in asaların sırları hakkında anlattıklarını hatırlayarak, Harry, Hermione‘nin problemini çözdüğünü düşündü: Cevizden yapılma asayı, Bellatrix‘in asasını, bizzat kendisinden alarak sadakatini kazanamamıştı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Griphook girdi. Harry, içgüdüsel olarak kılcın kabzasına erişti ve ona doğru uzattı, ama birden bu hareketinden esef duydu. Cincücenin farkına vardığını söyleyebilirdi. Ayıbını örtmeye çalışarak geçen güç andan sonra, "Az önce son dakika kontrolünü yaptık, Griphook. Bill ve Fleur‘a yarın gideceğimizi ve bizi görmek için kalkmamaları gerektiğini söyledik."

Bu noktanın üzerinde durmuşlardı, çünkü Hermione‘nin, gitmeden önce Bellatrix olarak biçim değiştirmesi gerekiyordu ve Bill ve Fleur onların ne işler çevirdiğini ne kadar az bilirlerse o kadar iyiydi. Aynı zamanda geri dönmeyeceklerini açıklamışlardı. Perkin‘in eski

çadırını avcıların onları yakaladığı gece kaptırdıklarından, Bill onlara başka bir tane ödünç vermişti. Şimdi Harry‘nin, Hermione‘nin nasıl çorabının içine sokmak gibi kolayca bir çareyle avcılardan koruduğunu merak ettiği boncuklu çantanın içindeydi.

Her ne kadar Bill, Fleur, Luna ve Dean‘i, anlatılmaz yuva sıcaklığını özleyecek olsa da, Kabuk Ev‘in hapisliğinden kaçmaya bakıyordu. Dinlenmediklerinden emin olmayı denemekten yorulmuştu, yorulmuştu minicik, karanlık odaya kapanmaktan.

En önemlisi Griphook‘u başından savmaya bakıyordu. Aslında, Gryffindor‘un kılcını pazarlamadan cincüceden tam olarak nasıl ayrılacakları Harry‘nin cevabını bulamadığı bir soru olarak kalmıştı. Nasıl yapacaklarına karar vermeleri imkânsız olmuştu, çünkü cincüce, Harry, Ron ve Hermione‘yi sadece bir kere beş dakikadan fazla baş başa bırakmıştı:

"Anneme ders verebilir," diye hırladı Ron, cincüce uzun parmaklarını kapının kenarlarında gösterip durdukça. Harry, Bill‘in uyarısı aklının bir köşesinde, Griphook‘un meydana gelebilecek bir dalavereyi kolladığından şüphelenmekten kendini alamıyordu.

Hermione, Harry‘nin ona, dikkatini en temiz nasıl halledeceklerine vermesi gerektiğini söylediği planlanan dalavereyi fazlasıyla tenkit ediyordu: Ron, nadir fırsatlarda yakalayabildikleri Griphook‘suz anlarda “*Sadece yaralamamız gerekecek*”ten daha iyi bir fikirle gelmemişti.

Harry o gece kötü uyudu. Erken saatlerde uyanık halde yatarak Sihir Bakanlığı‘na sızdıklarından önceki gece hissettiği duyguları tekrar düşündü ve kararı ve neredeyse aynı heyecanı hatırladı. Endişeyle başının etini yiyen kuşkunun sarsıntılarını yaşıyordu: Zaten kötü

giden gidişatın korkusundan titreyemiyordu. Kendi kendine planlarının iyi olduğunu, Griphook‘un ne ile karşı karşıya olduklarını bildiğini, muhtemel mücadelelerin bütün zorluklarına karşı hazır olduklarını söylüyordu, ama hala tedirgin hissediyordu.

Bir ya da iki kez Ron‘un kımıldadığını duydu ve onun da uyanık olduğundan emindi, ama oturma odasını Dean ile paylaşıyorlardı, bu yüzden Harry konuşmadı.

Saat altıya gelmesi bir derman oldu ve uyku tulumlarından çıkabildiler, yarı karanlıkta giyindiler, ardından Hermione ve Griphook‘la buluşacakları bahçeye hareket ettiler. Gündoğumu serindi ama mayıs olduğundan hafif rüzgâr vardı. Harry, karanlık gökyüzünde hala bembeyaz parlayan yıldızlara baktı ve ileri geri sarp kayalığa vuran dalgaları dinledi: Bu sesi özleyecekti.

Küçük yeşil filizler Dobby‘nin mezarındaki kızıl toprağa doğru giden yollarını engelliyordu, bir yıl içinde tepesi çiçeklerle kaplanırdı.

Cinin adını barındıran beyaz taş havanın etkisine uğramış bir görüntü kazanmıştı. Dobby‘yi daha güzel bir yere güç bela yatırabileceklerini fark etti, ama Harry, onu arkada bırakmanın düşüncesiyle üzüntü dolu bir kırıklık hissetti. Mezara bakarak, bir kez daha cinin gelip onları kurtarmak için nerde olduklarını nasıl bildiğini merak etti. Parmakları dalgın halde boynundaki küçük keseciğe gitti, orada, içinde Dumbledore‘un gözlerini gördüğünden emin olduğu sivri uçlu ayna parçasını hissedebiliyordu. Ardından kapı açılma sesi etrafına bakmasına sebep oldu.

Bellatrix Lestrange, Griphook‘un eşliğinde bahçe boyunca uzun adımlarla onlara doğru yürüyordu. Yürürken, boncuklu çantayı, Grimmauld Meydanı‘ndan aldıkları bir başka eski cüppe takımının iç

cebine tıkıştırıyordu. Harry, onun gerçekten Hermione olduğunu çok iyi bilmesine rağmen nefret nöbetini bastıramıyordu. Ondan biraz daha uzundu, uzun siyah saçı sırtında dalgalanıyordu, ağır gözkapaklı gözleri de onun üzerinde durduğunda kibirliydi, ama ardından konuştu ve Bellatrix'in tiz sesinde Hermione'yi duydu.

"İğrenç bir tat verdi, Gurdyroots'dan daha kötü! Tamam, Ron, buraya gel ki ben de seni..."

"Tamam, ama unutma, çok uzun sakalı sevmiyorum."

"Oh, Allah aşkına, bu yakışıklı görünme meselesi değil."

"O değil, kalabalık yapıyor! Ama burnum biraz daha kısa olmasını sevdim, dene ve son kez yaptığın gibi yap."

Hermione iç çekti ve işe koyuldu, nefesinin altında mırıldanarak Ron'un görünümünü çeşitli şekillerde değiştirdi. Tamamıyla sahte bir kimliğe büründürülmüştü ve onu koruması için Bellatrix'in saçtığı sadist atmosfere güveniyorlardı. Bu arada Harry ve Griphook görünmezlik pelerininin altında gizlenmişlerdi.

"İşte," dedi Hermione, "nasıl görünüyor, Harry?"

Ron'u sahte görünüşünün altında ayırt etmek neredeyse imkânsızdı, ama yine de diye düşündü Harry onu çok iyi tanıdığı için. Ron'un saçı uzun ve dalgalıydı; kalın kahverengi sakalı ve bıyığı vardı, çilleri yoktu, kısa, geniş burnu ve kalın kaşları vardı.

"Güzel, benim tipim değil ama idare eder," dedi Harry. "Gidelim mi, o zaman?"

Üçü de solan yıldızların altında karanlık ve sessiz şekilde yatan Kabuk Ev'e göz attılar, sonra döndüler, Fidelius Büyüsü'nin bittiği ve buharlaşabilecekleri, sınır duvarının ötesindeki noktaya doğru

yürümeye başladılar. Hemen kapıdan geçmişlerdi ki Griphook konuştu.

"Düşünüyorum da, Harry Potter, tırmanayım mı?"

Harry eğildi ve cincüce elleri gırtlağının önünde bağlanmış halde onun sırtına çıktı. Ağır değildi ama Harry, cincücenin dokunuşundan ve hayret verici tutunma kuvvetinden hoşlanmadı. Hermione, görünmezlik pelerinini boncuklu çantadan çıkarttı ve ikisinin üzerine attı.

"Çok güzel," dedi, Harry'nin ayağını kontrol etmek için eğildiğinde. "Hiç bir şey göremiyorum. Gidelim."

Harry, Grhiphook omuzlarında, var kuvvetiyle Diagon Yolu'nun girişi olan Çatlak Kazan hanına konsantre olarak döndü. Cincüce, tazikli karanlığa girerlerken daha da sıkı sarıldı ve saniyeler sonra Harry yolu hissetti ve Charing Cross Road'da gözlerini açmıştı. Muggle'lar sabahın mahmurluğu üzerlerinde talaşla geçiyorlardı, hala küçük hanın varlığından bihaberlerdi.

Çatlak Kazan'ın barı neredeyse terkedilmişti. Kambur ve dişsiz pansiyoncu Tom, bardakları bar tezgâhının ardında parlatıyordu; bir çift büyücü uzak bir köşeden Hermione'ye bakarak fısıltılı bir tartışmaya koyuldular ve karanlığa çekildiler.

"Madam Lestrange," diye mırıldandı Tom, ve Hermione durduğunda ona boynunu eğdi.

"Günaydın," dedi Hermione, ve Harry hala pelerinin altında sırtında Griphook'u taşıyarak sürünüp geçtiğinde, Tom'un hayret içinde baktığını gördü.

"Çok nazik," diye fısıldadı Hermione‘nin kulağına, Handan çıkıp arka bahçeye yöneldiklerinde. "İnsanları o ayaktakımının yaptığı gibi korkutmalısın!"

"Tamam, Tamam!"

Hermione, Bellatrix‘in asasını çıkardı ve önlerindeki sıradan duvardaki tuğlaya hafifçe vurdu. Birden tuğlalar fırıl fırıl dönmeye ve çevrilmeye başladı: Ortalarında enlemesine gittikçe büyüyen bir delik açıldı, sonunda dar, parke taşı döşeli sokak olan Diagon Yolu‘na kemer altı bir yol oluştu.

Ancak dükkânların açılması için hala zaman vardı ve tek tük yabancı esnaf vardı. Eğri büğrü, parke taşı döşeli sokak, Harry‘nin yıllar önce Hogwarts‘a ilk gittiği zamanki hareketli yere kıyasla çok değişmişti. Her zaman olduğundan daha çok dükkâna ilan tahtası asılmıştı, buna rağmen buraya son gelişinden bu yana Karanlık Sanatlar adına bir kaç yeni müessese açılmıştı. Harry‘nin kendi yüzü birçok pencerenin üzerine yapıştırılmış posterlerden kendisine ters ters baktı, "*Bir Numaralı İstenmeyen Kişi*" kelimeleri manşetteydi.

Bir takım kılıksız kişiler kapı aralıklarında çömelmişti. Gelip geçen çoğu insana zırlıyorlar, gerçek büyücü olduklarını iddia ederek altın dileniyorlardı. Bir adamın gözünde kanlı bir sargı vardı.

Sokak boyunca ilerlediklerinde, dilenciler Hermione‘ye bakış attılar, kapüşonlarını yüzlerine çekerek ve olabildiğince hızlı kaçarak ortadan kayboldular. Hermione meraklı bir şekilde arkalarından baktı, ta ki kanlı sargılı adam tam yolun karşısından sendeleyerek gelene kadar.

"Evlatlarım," diye böğürdü, ona doğru işaret ederek. Sesi çatallaşmış, çok tizdi, sesi perişan gibiydi. "Evlatlarım nerede?

Onlara ne yaptı. Sen biliyorsun, sen biliyorsun!"

"Ben- ben gerçekten-" diye kekeledi Hermione.

Adam, gırtlağına yapışmak için ona doğru hamle etti. Sonra, bir patlama ve kırmızı ışık püskürmesiyle geriye yere fırlatılmıştı, bilinçsizdi. Ron orada duruyordu, asası hala çekik ve şok etkisi sakalının ardında belliydi. Yoldan geçen birkaç talihli insan, merakla olayı incelemek için cüppelerini toplayarak hafif koşar adım gelirken sokağın her iki tarafındaki dükkânlardan yüzler belirdi.

Diagon Yolu'na girişleri bundan dikkat çekici olamazdı; bir an için Harry, en iyisi şimdi gidebileceklerini ve başka bir plan yapabileceklerini düşündü. Ama hareket edemeden ya da başka birine soramadan her nasılsa arkalarında bir çığlık duydular.

"Neden Madam Lestrange!"

Harry hızla döndü ve Griphook, Harry'nin boynuna sarılışını sağlama aldı: Uzun, ince, gür gri saç kümesi olan büyücü, sivri burnu onunla birlikte onlara doğru geliyordu.

"Bu Travers," diye tısladı cincüce Harry'nin kulağına, ama o anda Harry, Travers'ın kim olduğunu düşünemiyordu. Hermione kendini tüm uzunluğuna eriştirdi ve olabildiğince küstahlaşarak: "ve sen ne istiyorsun?" dedi.

Travers yürümeyi bıraktı, besbelli hakarete uğramıştı.

"Başka bir Ölüm Yiyen!" diye soludu Griphook, ve Harry bilgiyi Hermione'nin kulağına tekrarlamak için yana doğru yanaştı.

"Yalnızca seni selamlamak istemiştim," dedi Travers serinkanlı, "ama benim varlığım hoş karşılanmıyorsa..."

Harry onun sesini tanımıştı: Travers, Xenophilius'un evine gelen Ölüm Yiyenler'den biriydi.

"Hayır, hayır, önemli değil, Travers," dedi Hermione hemen, hatasını düzeltmeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Aslında, itiraf etmeliyim ki seni iyi gördüğüme şaşırdım, Bellatrix."

"Gerçekten mi? Neden?" diye sordu Hermione.

"Aslında," diye öksürür gibi ses çıkardı, "Malfoy Malikanesi'nin Sakinleri'nin ev hapsi aldığını duydum, ee... kaçıştan sonra."

Harry, Hermione'nin uyanık kalmasını arzuluyordu. Eğer bu doğruysa ve Bellatrix'in ortada gezmesi yasaksa -

"Karanlık Lord, ona geçmişte en sadık hizmet edeni affeder," dedi Hermione, Bellatrix'in en küçümseyici tavrının müthiş bir taklidiyle. "Belki senin kredin benimki kadar iyi değildir, Travers."

Ölüm Yiyen her ne kadar kızmış görünse de, aynı zamanda biraz şüpheli görünüyordu. Ron'un az önce Sersemlettiği adama baktı.

"Seni neden kızdırdı?"

"Önemli değil, bir daha olmayacak," dedi Hermione serinkanlı halde.

"Bu asasızların bazıları baş belası olabiliyor," dedi Travers. "Dilenmekten başka bir şey yapmadıklarında sakıncası olmuyor, ama bir tanesi geçtiğimiz hafta Sihir Bakanlığı'nda davasını savunmamı istedi. "'Ben cadıyım, efendim, ben cadıyım, size kanıtlamama izin verin!"' dedi tiz bir taklitle. "Sanki ona asamı verecekmişim gibi - şu anda" dedi meraklıca "sen kimin asasını kullanıyorsun, Bellatrix? Duydum ki kendikini-"

"Kendi asam var," dedi Hermione soğuk bir şekilde, Bellatrix‘in asasını tutarak.

"Hangi dedikodulara kulak veriyorsun bilmiyorum ama, Travers, maalesef yanlış bilgi almış görünüyorsun."

Travers buna biraz şaşırmış göründü ve onun yerine Ron‘a döndü. "Arkadaşın kim? Onu tanımıyorum."

"Bu Dragomir Despard," dedi Hermione; hayali bir yabancının Ron‘a en iyi koruma olacağına karar vermişlerdi. "Çok az İngilizce konuşabiliyor, ama Karanlık Lord‘un amaçlarıyla ilgileniyor. Yeni rejimimizi görmek için Transilvanya‘dan buraya geldi."

"Öyle mi? Nasılsın, Dragomir?"

"Sen nasil?" dedi Ron, elini uzatarak.

Travers iki parmağını uzattı ve Ron‘un elini sanki kirleneceğinden korkarmışçasına sıktı.

"Peki, seni ve ah- sempatik arkadaşını sabahın köründe Diagon Yolu‘na getiren nedir?" diye sordu Travers.

"Gringotts‘u ziyatet etmem gerek," dedi Hermione.

"Maalesef, ben de," dedi Travers. "Altın, kirli altın! Onsuz yaşayamayız, itiraf etmeliyim ki uzun parmaklı arkadaşlarımızla ahenk içinde yaşamamızın ehemmiyetini onaylıyorum."

Harry, Griphook‘un ellerinin boynunu sımsıkı kavradığını hissetti. "Gidelim mi?" dedi Travers, Hermione‘ye buyur ederek.

Hermione‘nin onu takip etmekten ve öteki küçük dükkânların üzerinden kar beyazı Gringotts‘un yükseldiği eğri büğrü, parke taşı

döşeli sokakta ilerlemekten başka seçeneği yoktu. Ron da onlarla birlikte bayır aşağı yürüdü ve Harry ile Griphook onları takip ettiler.

Uyanık bir Ölüm Yiyen ihtiyaçları olabilecek son şeydi ve en kötüsü, Travers, Bellatrix'in yanında yürüdüğünü zannettikçe, Harry'nin Hermione ve Ron'la iletişim kurması da imkânsızdı. Çok geçmeden büyük bronz kapılara giden mermer basamakların başına geldiler. Griphook'un onları uyardığı gibi, normalde üniformalı cincücelerin yer aldığı girişe iki büyücü yerleştirilmişti, ikisinin de uzun ince altın değnekleri vardı.

"Ah, Dürüstlük Araştırıcıları," diye işaret etti Travers pek yapmacık bir şekilde , "Öyle nezaketsiz- ama öyle etkili!"

Ve merdivenleri çıktı, altın değnekleri vücudunun etrafında dolaştıran sağ ve solundaki büyücülere başını salladı. Araştırıcılar, Harry'nin bildiği kadarıyla, gizli büyüleri ve saklı sihirli nesneleri saptıyordu. Sadece bir kaç saniyesi kaldığını bilerek, Harry, Draco'nun asasını her iki koruma görevlisine doğrultarak iki kez, "*Kafa Karıştır,*" diye mırıldandı. Bronz kapılardan içerideki girişe bakan Travers fark etmezken, korumaların her biri büyü onları vurduğunda irkildiler.

Hermione'nin uzun siyah saçı, merdivenlerden çıktığında dalgalandı. "Bir saniye, madam," dedi koruma, Araştırıcı'sını doğrultarak.

"Ama az önce yapmıştınız!" dedi Hermione, Bellatrix'in otoritesiyle, küstah bir sesle. Travers kaşları kalkık etrafına baktı. Koruma şaşırmıştı.

Uzun ince altın değneğe, ardından arkadaşına baktı. O da biraz şaşkın bir ifadeyle, "Evet, onları kontrol ettin, Marius." dedi.

Hermione, Ron yanında öne doğru ilerledi, Harry ile Griphook görünmez halde koşar adım arkalarından gittiler. Eşiği geçtiklerinde

Harry, arkasına baktı. Büyücüler hala kafalarını kaşıyorlardı.

İçerideki kapıların önünde gümüşten yapılmış ve olası hırsızlığın korkunç cezasının şiirsel bir uyarısını taşıyan iki cincüce duruyordu. Harry ona baktı ve birdenbire bıçak gibi keskin bir anıyı hatırladı: tam bu yerde, on bir yaşına girdiği gün, hayatının en güzel doğum gününde, yanında Hagrid demişti ki "*Bana sorarsan, soymayı denemek için deli olmalısın.*" O gün Gringotts mucize bir yer gibi gelmişti, sahip olduğunu hiç bilmediği altınla dolu büyülü bir depo, buraya hırsızlık için döneceğini rüyasında bile göremezdi...

Ama saniyeler sonra bankanın geniş mermer girişinde duruyorlardı.

Uzun gişeler yüksek sandalyelerde oturan ve günün ilk müşterilerine hizmet eden cincücelerle doluydu. Hermione, Ron ve Travers, kalın bir altın parayı büyüteçle inceleyen yaşlı bir cincüceye doğru ilerlediler. Hermione, Ron'a salonun özelliklerinden bahsetme bahanesiyle Travers'ı öne sürdü.

Cincüce, tuttuğu parayı bir kenara attı, kimseye kişisel olmayarak, "Leprechaun," dedi ve ardından altın bir anahtar uzatan Travers'ı selamladı, anahtar incelenip ona geri uzatıldı.

Hermione ilerledi.

"Madam Lestrange!" dedi cincüce, besbelli ürkmüştü. "Azizim benim! Nasıl yardımcı olabilirim sana bugün?"

"Kasama gitmek istiyorum," dedi Hermione.

Cin cüce biraz irkilmiş görünüyordu. Harry etrafına baktı. Sadece Travers değil diğer cin cüceler de tereddüt etmişlerdi, işlerinin üzerinden Hermione'yi izliyorlardı.

"Kimliğiniz... var mı?" diye sordu cincüce.

"Kimlik? Daha- daha önce hiç kimlik sorulmamıştı!" dedi Hermione.

"Biliyorlar!" diye fısıldadı Griphook Harry'nin kulağına, "Sahtekâr olabileceğine dair uyarılmış olmalılar!"

"Asanız yeterli, madam," dedi cincüce. Hafif titreyen elini uzattı ve dehşet verici idrak gücüyle Harry, Gringotts'un cincücelerinin Bellatrix'in asasının çalındığının farkında olduklarını biliyordu.

"Harekete geç, harekete geç," diye fısıldadı Griphook, Harry'nin kulağına, "İmpreius Laneti!"

Harry, alıçtan yapılma asasını pelerinin altında kaldırdı, yaşlı cincüceye doğrulttu ve hayatında ilk defa, "İmperio!" diye fısıldadı.

Tuhaf bir his Harry'nin kolunu sarmıştı, karıncalanma hissi, zihninden akıp geliyormuş gibi gözüken sıcaklık. Sinirleri ve damarları onu asaya ve az önce vuku bulan laneti asaya bağlıyordu. Cincüce, Bellatrix'in asasını aldı, daha yakından inceledi ve ardından, "Ah, yeni bir asa yaptırmışsınız, Madam Lestrange!" dedi.

"Yeni bir asa mı?" dedi Travers, tekrar gişeye yaklaşarak; etraftaki cincüceler hala bakıyorlardı. "Ama nasıl yaptırırsın, hangi asa ustasını kullandın?"

Harry düşünmeden hareket etti. Asasını Travers'a doğrultarak, bir kez daha "İmprerio!" diye fısıldadı.

"Ah, anlıyorum," dedi Travers, Bellatrix'in asasına bakarak, "evet, çok kullanışlı, iyi çalışıyor mu bari? Her zaman asaların biraz dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu düşünmüşümdür, öyle değil mi?"

Hermione tamamen şaşırmış halde bakakaldı, ama Harry'yi muazzam derecede rahatlatarak olayların yüz seksen derece dönüşünü yorumsuz kabul etti.

Gişedeki yaşlı cincüce el çırptı ve daha genç bir cincüce geldi.

"Çangırtılar'a ihtiyacım var;" diye anlattı, cincüce koşar adım uzaklaştı ve bir saniye sonra çıngırdayan metalle dolu gibi gözüken deri bir çantayla döndü ve amirine verdi. "Güzel, güzel! Eğer beni takip ederseniz Madam Lestrange," dedi yaşlı cincüce, sandalyesinden atladı ve gözden kayboldu. "Sizi kasanıza götüreceğim."

Gişenin sonunda tekrar belirdi, sevinçle hoplayarak, deri çantanın içeriği hala çıngırdıyordu. Travers ağzı bir karış açık halde duruyordu. Ron, Travers‘la aynı fikirde bu garip ve olağanüstü olaya dikkat kesilmişti.

"Bekle- Bogrod!"

Başka bir cincüce aceleyle gişenin arkasından çıkageldi.

"Talimatlar var," dedi Hermione‘yi başıyla selamlayarak. "Beni affedin, Madam, ama Lestrange'lerin kasasına girmek için özel talimatlar var."

Israrlıca Bogrod‘un kulağına fısıldadı, ama İmperius Laneti‘nin etkisi altındaki cincüce onu başından savdı.

"Talimatlardan haberdarım, Madam Lestrange kasasını ziyaret etmek istiyor... Çok eski sülale... eski müşteriler... Bu taraftan lütfen..."

Ve, hala çıngırdayarak giriş salonunun çıkışına giden bir çok kapıdan birine doğru hızlandı. Harry, geride, olduğu yerde kalakalmış, hala anormal bir şekilde boş bakan Travers‘a baktı ve kararını verdi. Asasının bir hareketiyle Travers‘ın kapı boyunca ve ateşli meşaleler tarafından aydınlatılan tırtıklı, taştan geçit boyunca uysalca yürüyerek onlarla gelmesini sağladı.

"Başımız belada; bizden şüpheleniyorlar," dedi Harry, arkalarındaki kapı çarparak kapandığında ve görünmezlik pelerinini çıkardı. Griphook omuzlarından atladı: Ne Travers ne de Bogrod, Harry Potter‘ın ani ortaya çıkışına en hafif bir hayret belirtisi göstermedi. “İmprerius Laneti altındalar," diye ekledi, Hermione ve Ron‘un, ikisi de orada hala anlamsızca bakarak duran Travers ve Bogrod hakkındaki şaşırmış kuşkularını yanıtlarcasına. "Gerektiği kadar iyi yaptığımı düşünmüyorum, bilmiyorum..."

Ve gerçek Bellatrix Lestrange‘in olduğu bir başka hatıra zihnine ok gibi saplandı, ilk kez bir Affedilmez Lanet denediğinde ona bağırmıştı: "Kastetmelisin, Potter!"

"Ne yapalım?" diye sordu Ron. "Çıkalım mı, henüz imkânımız varken?"

"Eğer imkânımız varsa," dedi Hermione, arkadaki ana salona açılan kapıya bakarak, arkasında ne yaşandığını bildiği.

"Gittiği yere kadar, devam ediyoruz,"

"Güzel!" dedi Griphook. "O zaman Bogrod‘un vagonu kontrol etmesi lazım; benim artık yetkim yok. Ama büyücü için yer olmayacak."

Harry, asasını Travers‘a yöneltti. "İmperio!"

Büyücü döndü ve karanlık bir ray yolu boyunca düzgün adım yürüdü. "Ne yaptırıyorsun ona?"

"Saklanıyor," dedi Harry, asasını Bogrod‘a doğrulttu, o da küçük bir vagonu ıslıkla çağırdı, arkalarındaki raylardan karanlığın içinden yuvarlanarak geldi. Bogrod, Griphook‘un önünde, Harry, Ron, Hermione beraber olmak üzere arkaya tıkıştıklarında, Harry, arkadaki ana salondan bağrışlar duyduğuna emindi.

Sarsıntıyla araba hareket etti, hız kazanıyordu: Telaşla duvardaki bir yarığın içine kıvrılmaya çalışan Travers‘ın yanından geçtiler, ardından vagon, labirentvari koridorlar boyunca kıvrılmaya ve dönmeye başladı, devamlı yokuş aşağı iniyordu.

Harry, raylardaki vagonun tangırtısından bir şey duyamıyordu: Sarkıtların arasına doğru saptıklarında saçı arkaya uçuyordu, yeryüzünün daha derinlerine iniyorlardı, ama arkasına bakmayı sürdürdü. Arkalarında çok büyük ayak izleri bırakmış olmalıydılar; hakkında ne kadar çok düşünürse, Hermione‘yi Bellatrix kılığına sokmak, Bellatrix‘in asasını, Ölüm Yiyenler‘in kimin çaldığını bildiği halde yanlarında getirmiş olmak, o kadar aptalca geliyordu -

Gringotts‘da, Harry‘nin idrak edebileceğinden daha derinlerdeydiler; U şeklinde bir kıvrıma tüm hızla girdiler ve saniyelerle yarışan, rayın üzerinden bir şelale hızla onlara çarptı. Harry, Griphook‘un "Hayır!" diye bağırdığını duydu ama onu dinlemedi. Suyun içine daldılar. Su, Harry‘nin gözlerine ve ağzına doldu: Göremiyor ve nefes alamıyordu. Sonra, müthiş bir sarsıntıyla vagon devrildi ve hepsi atladı. Harry, vagonun geçit duvarına çarpıp parçalara ayrıldığını ve Hermione‘nin bir şeyler bağırdığını duyabiliyordu ve kendinin ağırlıksızmış gibi yere doğru kaydığını, acısızca kayalık koridor tabanına indiğini hissetti.

"T-Tamponlama Tılsımı," diye haykırdı Hermione, Ron ayaklarına temas ettiğinde, ama Harry, dehşet içinde onun artık Bellatrix olmadığını gördü; onun yerine kocaman cüppenin içinde, iyice ıslanmış ve bizzat kendisi olarak duruyordu; Ron da tekrar kızıl saçlı ve sakalsızdı. Birbirlerine bakıp, kendi yüzlerini gördüklerini hissettiklerinde anladılar.

"Hırsızın Sağanaklanışı!" dedi Griphook, ayağa kalkarak ve rayların üzerindeki su baskınına bakarak, Harry, şimdi bunların sudan daha çok anlamı olduğunu biliyordu. "Bütün sihri ve sihirli gizlilikleri yıkayıp ortaya çıkarır! Gringotts'a hilekârların girdiğini biliyorlar, bize karşı bütün savunmayı kurmuşlar!"

Harry, Hermione'yi boncuklu çantayı hala duruyor mu diye kontrol ederken gördü ve aceleyle kendi elini görünmezlik pelerinini kaybetmediğinden emin olmak için ceketinin cebine götürdü. Ardından Bogrod'u hayretler içinde kafasını sallarken görmek için döndü: Hırsızın Sağanaklanması, İmpreius Laneti'ni kaldırmış gözüküyordu.

"Ona ihtiyacımız var," dedi Griphook, "Gringotts'un cincücesi olmadan kasaya giremeyiz. Ve Çangırtılar'a ihtiyacımız var!"

"İmperio!" dedi Harry tekrar; beyninden asasına geçen baş döndürücü kontrolü hissederken, sesi taş geçitte yankılandı. Bogrod bir kez daha istemeyerek boyun eğdi, sersem ifadesi Ron metal aletlerin olduğu deri çantayı teslim alırken nazik bir aldırışsızlığa dönüştü.

"Harry, insanların geldiğini duyabiliyorum!" dedi Hermione ve Bellatrix'in asasını şelaleye yöneltti ve, "Protego!" diye bağırdı. Kalkan Büyüsü'nün koridora yöneldiğinde büyülü su akıntısını kestiğini gördüler.

"İyi fikir," dedi Harry. "Yolu göster, Griphook!"

"Burdan geri nasıl çıkacağız?" diye sordu Ron, cincücenin arkasından telaşla karanlığa yürüdüklerinde. Bogrod onların himayesinde yaşlı bir köpek gibi soluyordu.

"Bunu yapacağımız zaman kaygılanırız," dedi Harry. Dinlemeye çalışıyordu: Bir şeyin yakınlarda şıngırdadığını ve hareket ettiğini düşündü.

"Griphook, ne kadar uzakta?"

"Çok değil, Harry Potter, çok değil..."

Bir köşeyi döndüler ve Harry'nin hazırlandığı şeyi gördüler, ama hala onları durduruyordu.

Muazzam büyüklükte bir ejderha önlerinde zincirle yere bağlanmış, dört ya da beş en derin kasaya erişimi engelliyordu. Hayvanın pulları yeraltındaki uzun süreli hapisliği sırasınca solmuş ve kat kat olmuş, gözleri bulanık pembeydi; her iki arka ayağı da zincirlerini muazzam büyüklükteki çiviler tarafından kayalık tabana çakılmış olan ağır kelepçeler taşıyordu. Eğer açılacak olsa odayı dolduracak kadar büyük dikenli kanatları, vücuduna doğru kıvrılmıştı ve çirkin kafasını onlara çevirdiğinde kayayı titreten bir gürleme estirdi, ağzını açtı ve püskürttüğü ateş onları koridora geri gönderdi.

"Kısmen kör," dedi Griphook nefesi kesilerek, "ama saldırganlığı aynı. Aslında onu kontrol etmemiz gerekiyor. Çangırtılar gelince yapması gereken öğretilmiş. Bana ver onları."

Ron çantayı Griphook'a verdi ve cincüce, sallandıklarında örse vuran ufak çekiçler gibi uzun, çınlar bir ses çıkartan bir dolu küçük metal alet çıkarttı. Griphook onları dağıttı: Bogrod uysalca kabul etti.

"Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz," diye anlattı Griphook, Harry, Ron ve Hermione'ye. "Sesi duyduğunda acı çekecektir. Geri çekilecektir ve Bogrod'un avucunu kasanın kapısının üzerine koyması gerekiyor."

Çangırtı‘ları sallayarak köşeden tekrar ilerlediler ve ses kayalık duvarlarda fena halde büyüyerek yankılandı, Harry‘nin kafatasının içi mağarayla birlikte titriyor gibiydi. Ejderha bir kez daha boğukça gürledi, ardından geri çekildi. Harry onun titrediğini görebiliyordu, onlar yaklaştıkça yüzünde acımasızca kesikler oluştu ve Çangırtılar'ın sesini duyunca sıcak kılıçlardan korkmanın öğretisinin tahmini belirdi.

"Elini kapıya bastırmasını sağla!" diye teşvik etti Griphook, asasını tekrar Bogrod‘a döndüren Harry‘ye. Yaşlı cincüce itaat etti, avucunu ahşaba bastırdı ve kasanın kapısı, yerden tavana kadar altın sikkelerle ve kadehlerle, gümüş zırhlarla, garip yaratıkların postlarıyla -bazısı uzun dikenlerle kaplı, bir başkası sarkık kanatlarla- kıymetli taşlarla süslenmiş şişelerdeki iksirlerle, ve hala bir taç takan kafatasıyla dolu olan mağaramsı girişi açığa çıkarmak için kayboldu.

"Hızlı arayın!" dedi Harry aceleyle, kasanın içine girdiklerine. Hufflepuff‘un kupasını Ron ve Hermione‘ye tarif etmişti, ama eğer kasanın içinde bulunan başka bilinmeyen bir Hortkuluk ise, neye benzediğini bilmiyordu. Arkalarından boğuk bir şakırtı gelene kadar etrafa bakınmak için zamanları vardı: Kapı, onları kasanın içine kilitleyerek yeniden belirdi ve büsbütün karanlığa gömülmüşlerdi. "Telaşlanmayın, Bogrod bizi serbest bırakacaktır!" dedi Griphook, Ron hayretle bağırınca. "Asalarınızı aydınlatın, tamam mı? Ve çabuk olun, çok az zamanımız var!"

"Lumos!"

Harry, ışık saçan asasını kasanın içinde gezdirdi: Işık demeti parlayan mücevherlerin üzerine düştü; Sahte Gryffindor Kılıcı'nın karmakarışık zincirlerin arasındaki yüksek bir rafın üzerinde durduğunu gördü.

Ron ve Hermione de asalarını gezdiriyorlardı ve etraflarındaki nesne yığınlarını incelemekle meşguldüler.

"Harry, bu olabilir mi-? Aaah!"

Hermione acıyla çığlık attı ve Harry, taşlı bir kadehin onun elinden düşmesini görebilmek için asasını vaktinde ona yöneltti. Ama düştüğünde parçalanmıştı, bir dolu kadeh olmuştu, yer değişik yönlere giden birbirinin aynı bardaklarla dolmuştu, orijinalini aralarından ayırt etmek çok güçtü.

"Beni yaktı!" diye sızladı Hermione, kabarmış parmaklarını emerek. "Germino ve Flagrante Laneti de yapmışlar!" dedi Grihpook.

"Dokunduğunuz her şey yanacak ve çoğalacaktır, ama kopyalar daha bir şey değil- eğer hazineyle uğraşmaya devam ederseniz, sonunda genişlettiğiniz altınların ağırlığının altında ezilip öleceksiniz!"

"Tamam, bir şeye ellemeyin!" dedi Harry hayal kırıklığıyla, ama söylemesiyle Ron‘un kazara düşen kadehlerden birine ayağını çarpması bir oldu. Ron oracıkta sıcak metalle temasa geçmiş ayakkabısının bir bölümü yanmış halde tek ayak üstünde sekerken, yirmi tane kadeh daha patlayarak var oldu.

"Dur, hareket etme!" dedi Hermione, Ron‘u sıkıca kavrayarak.

"Sadece etrafa bakın!" dedi Harry. "Hatırlayın, kupa küçük ve altın, üzerinde porsuk kabartması var, iki kulpu - bunun dışında Rawenclaw‘ın işaretine de bakının, kartal -"

Asalarını, oldukları yerde ihtiyatla dönerek her köşeye ve yarığa tuttular. Hiç bir şeye dokunmamak imkansızdı; Harry büyük miktarda sahte galyonu kadehlere katıldıkları yere gönderdi, ve zaten

neredeyse hiç hareket alanları yoktu, ve kızaran altın hararetle kızgınlaştı ve kasa fırına döndü. Harry‘nin asasının ışığı rafların üzerinde tavana değen zırhların ve cincüce yapımı miğferlerin üzerinde gezdi; ışığı yükseğe ve daha da yükseklere tuttu, ta ki aniden kalp çarpıntısına sebep olan ve ellerini titreten bir nesne bulana dek.

"Orada, tam orada!"

Ron‘la Hermione de asalarını oraya doğrulttular, böylece küçük altın kupa üç taraftan gelen spot ışığı altında parıldadı: Helga Hufflepuff‘a ait olan ve sonradan Hepzibah Smith‘e geçen ve Tom Riddle tarafından ondan çalınan kupa.

"Peki, kahrolası yerden nasıl hiç bir şeye dokunmadan çıkaracağız?" diye sordu Ron.

"Accio Kupa!" diye bağırdı hayal kırıklığı içinde, planlama seansları sırasında cincücenin anlattıklarını besbelli unutmuş olan Hermione.

"İşe yaramaz, işe yaramaz!" diye hırladı cincüce.

"Ne yapacağız o zaman?" dedi Harry, cincüceye kızgın bir bakış atarak. "Eğer kılıcı istiyorsan, Griphook, o zaman bize daha çok yardım etmen gereke- bekle, Nesnelere kılıçla dokunabilir miyim?

Hermione, buraya ver!"

Hermione cüppesini yokladı, boncuklu bir çanta çıkarttı, bir kaç saniye altını üstüne getirerek aradı, sonra parlak kılıcı çıkarttı. Harry, pürüzlü kabzasından tuttu ve kılıcın ucunu yanındaki gümüş bir sürahiye değdirdi, sürahi bölünmedi.

"Eğer kılıcı kulba sokabilirsem- ama buraya nasıl getireceğim?"

Kupanın bulunduğu raf hepsine erişilmez uzaklıktaydı. En uzunları olan Ron‘a bile. Büyülü hazinenin ısısı dalga dalga yükseliyordu, kupaya ulaşmak için bir yol bulmaya çalışırken Harry‘nin yüzünden, sırtından terler boşalıyordu; ve ardından kasa kapısının öteki tarafındaki ejderhanın gürlediğini duydu, ve şakırtı sesi de gittikçe yükseliyordu.

Gerçekten kapana kıstırılmışlardı: Kapıdan başka yol yoktu ve bir sürü cincüce öteki tarafta yaklaşıyor gibiydi. Harry, Ron‘a ve Hermione‘ye baktı ve yüzlerindeki dehşeti gördü.

"Hermione," dedi Harry, şakırtı sesleri yükseldiğinde, "Oraya çıkmam lazım, onu kurtarıp almamız-"

Asasını Harry‘ye doğrulttu ve, "Levicorpus," diye fısıldadı.

Ayak bileklerinden tavana asılı halde Harry, bir zırh takımına çarptı ve kopyaları beyaz sıcak bedenler misali ortalığa yayıldılar ve zaten dar olan alanı doldurdular. Acı çığlıklarıyla Ron, Hermione ve diğer iki cincüce yandaki öteki nesnelere çarptılar, onlar da kopyalanmaya başladı. Kızıl kor halini almış hazinenin akınının arasında yarı yanmış halde, can havliyle çabalayıp, çığlık atarlarken Harry, kılıcı Hufflepuff‘un kupasının kulpuna geçirip, kılıcın ucuyla çengelledi.

"İmpervius!" diye feryat etti Hermione, kendini, Ron‘u ve cincüceleri yanan metalden koruma teşebbüsü içinde.

En kötü çığlık Harry‘nin de bakmasına sebep oldu: Ron ve Hermione hazinenin derinliklerindeydiler, Bogrod‘u artan gelgitin içine kaymasını engelliyorlardı ama Griphook gömülmüştü ve bir kaç uzun parmağın ucu dışında bir şeyi gözükmüyordu.

Harry, Griphook‘un parmaklarını tuttu ve çekti. Kabarmış cin cüce uluyarak su yüzüne çıktı.

"Liberatocorpus!" diye haykırdı Harry ve patlamayla o ve Griphook kabarmış hazinenin yüzeyine çıktılar ve kılıç Harry‘nin elinden uçtu.

"Al onu!" diye haykırdı Harry, yüzündeki sıcak metalin acısıyla kıvranarak. Griphook tekrar omuzlarına tırmandığında kabaran kızgın nesneler kitlesinden kaçmaya karar verdi. "Kılıç nerede? Üzerinde kupa vardı!"

Kapının öteki tarafındaki şakırtılar kulağını sağır edecek düzeye geliyordu - artık çok geçti -

"Orada!"

Onu gören Griphook‘tu ve hamle eden de Griphook‘tu. Bu dakika Harry, cincücenin, sözlerini tutacaklarını ummamış olduğunu anlamıştı. Bir eli Harry‘nin avuç dolusu saçını tutarak ve yanan altın denizine düşmemeyi garantileyerek, Griphook, kılıcın kabzasını kaldırdı ve Harry‘nin uzanabileceği noktanın çok üstüne savurdu. Minicik altın kupa, kılıç tarafından kulpundan tutulmuş halde havada uçtu. Cincüce bacaklarını iki yana açtı ve Harry atlayıp yakaladı. Etinin haşlandığını hissedebiliyordu ama bırakmadı. Avucundan sayısız Hufflepuff kupası fırlayıp kasanın kapısı tekrar açıldığında dalga dalga yağsa bile. Ve kendini onu delik deşik eden ve oldukça kontrolsüz bir şekilde genişleyen alevli altın ve gümüş çığının üzerinde odanın dışındaki zemine kayarken buldu.

Vücudunu saran yanıkların acısının güçbelâ farkına vararak ve hala kendi kendini kopyalayan hazinenin kabarıklığında sürüklenerek, Harry kupayı cebine attı ve kılıcı bulmak için uzandı, ama Griphook gitmişti. Harry‘nin omzundan atlayabileceği bir anda kaymış, gizlenmek için etraflarını kuşatan cincücelerin arasına dalmış, kılıcı savuruyor ve "Hırsızlar! Hırsızlar! Yardım edin! Hırsızlar!" diye

bağırıyordu. Giderek artan, hepsi birer kama taşıyan ve sorgusuz sualsiz onu aralarına alan kalabalığın ortasında kayboldu.

Harry, sıcak metalin üzerinde kayarak, ayağa kalkmaya uğraştı ve dışarıya çıkan tek yolun aralarından geçmek olduğunu anladı.

"Sersemlet!" diye böğürdü ve Ron ile Hermione de ona katıldılar: Kırmızı ışık kümeleri cincüce kalabalığını vurdu, ve bir kaç tanesi sendeledi, ama diğerleri ilerlediler, ve Harry bir kaç büyücü korumasının da köşeyi döndüğünü gördü.

Zincire bağlanmış olan ejderha gürledi ve bir alev seli cincücelerin üzerine yağdı; Büyücüler iki büklüm halde geldikleri yoldan geri giderek gözden kayboldular ve Harry'nin aklına parlak bir fikir ya da çılgınlık geldi. Asasını hayvanı yere zincirleyen kalın çivilere yöneltti ve "Relashio!" diye bağırdı.

Çiviler büyük bir patlamayla kırıldı.

"Bu taraftan!" diye haykırdı Harry ve toplanan cincücelere Sersemletme Büyüleri yollayarak kör ejderhaya doğru koştu.

"Harry- Harry- ne yapıyorsun?" diye çığlık attı Hermione.

"Hadi, tırmanın, çabuk-"

Ejderha özgür olduğunu fark etmedi: Harry'nin ayağı ön ayağındaki kıvrımı buldu ve asılıp sırtına çıktı. Pulları çelik gibi sertti; hayvan onları hissetmemiş gibiydi. Elini uzattı; Hermione kendini yukarı kaldırdı; Ron onun arkasından tırmandı ve bir saniye sonra ejderha zincirsiz olduğunun farkına vardı.

Gürlemeyle şahlandı: Harry, kanatları feryat içindeki cincüceleri kukla gibi devirerek açıldığında sivri pullarını olabildiğince sıkı kavrayarak dizlerini yerleştirdi ve hayvan havaya yükseldi. Koridor girişine

dalınca, Harry, Ron ve Hermione, sırtında yassı bir biçimde, tavana sürttüler, peşlerine düşen cincüceler kamalarını fırlatıyorlardı, ama hayvanın kanatlarını sıyırıyordu.

"Hiç bir şekilde çıkamayız, o çok büyük!" diye çığlık attı Hermione, ama ejderha ağzını açtı ve yine alev püskürttü. Tünelin tavanı ve tabanında çatlaklar oluşarak tahrip oldu. Ejderha güçle karşılık vererek pençeledi ve geri savaştı. Harry gözlerini ısıya ve toza karşı kapattı: Ejderhanın kayalara çarpmasından ve gürlemelerinden sağır olarak ve her an sarsılmayı bekleyerek sadece sırtına sarılabiliyordu; ardından Hermione'nin "Defodio!" diye bağırdığını duydu.

Çığlık atan ve şakırdayan cincücelerden uzaklaşarak oksijeni bol havaya doğru gitmek için çabalarken tavanı oyan ejderhaya, koridoru genişletmede yardımcı oluyordu: Harry ve Ron da tavanı oyma büyüleriyle tahrip ederek onu taklit ettiler, Yeraltı gölünü geçtiler. Büyük, sürünen, hırlayan hayvan, özgürlüğü ve getirdiği rahatlığı hissetmiş gibi görünüyordu ve arkalarındaki koridor, ejderhanın tahrip gücü yüksek çivili kuyruğuyla, büyük kaya kümeleriyle, dev yarıklar oluşmuş sarkıtlarla kaplanmıştı ve şakırdıyan cincüce kümesinin de sesi daha boğuktu, yani ejderhanın ateşi onların yola devam etmesini sağlamıştı -

Ve sonunda, büyülerinin gücüyle ejderha'nın zalim kuvveti karıştı, koridordan, mermer salona çıkan yolu tahrip etmişlerdi.

Cincüceler ve büyücüler feryat ediyor ve kendilerini korumak için kaçıyorlardı ve sonunda ejderhanın kanatlarını açabilmesi için imkan doğmuştu: boynuzlu kafasını giriş salonunun dışındaki kokusunu aldığı serin havaya döndürerek, kalkışa geçti ve Harry, Ron ve Hermione hala sımsıkı sırtına yapışık halde, Diagon Yolu'na

sendelerken, metal kapıları yamulmuş halde ve menteşelerine asılı halde bıraktı ve havalandı.

-

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM:
SON SAKLANMA YERİ

Yönlendirme diye bir şey yoktu, ejderha nereye gittiğini göremiyordu ve Harry, eğer havada aniden dönerse ya da yuvalanırsa, geniş sırtına tutunmaları imkansız olurdu. Yine de daha da yükseğe tırmandılar, Londra altlarında gri yeşil bir haritaymış gibi uzanıyordu, Harry'nin kurtulduklarına ilişkin duyduğu minnettarlık şimdi yok olmuş gibiydi. Yaratığın boynunda iyice eğilerek, metalik pullarına iyice yapıştı, soğuk esinti kabarmış ve yanmış tenini okşuyordu, ejderhanın kanatları bir yel değirmeninin uzantılarıymışçasına havayı dövüyordu. Ardında ya mutluluktan ya da korkudan, bilmediği bir nedenden ötürü Ron, yüksek sesiyle küfretmeyi sürdürüyordu, Hermione ise hıçkırıyor gibiydi.

Yaklaşık beş dakika sonra Harry, ejderhanın onları atacağı yönündeki ani korkusundan sıyrılmıştı, sanki yeraltı hapishanesinden olabildiğince uzağa kaçmaktan başka derdi yoktu; ancak ne zaman ve nasıl inecekleri konusundaki soru daha korkutucuydu. Ejderhaların konmadan ne kadar süre uçabilecekleri konusunda bir fikri yoktu veya bu durumdaki bir ejderhanın inmek için iyi bir yer bulabileceği konusunda. Oturduğu yerin hafifçe battığını düşünerek, sürekli etrafına bakınıyordu.

Lestrange'ların kasasına girdiklerini Voldemort'un öğrenmesi ne kadar sürecekti? Ne kadar sürede Gringotts cincüceleri Bellatrix'i bilgilendirecekti? Ne alındığını anlamaları ne kadar kısa sürecekti?

Ve sonra altın kupanın gittiğini keşfettiklerinde, Voldemort en sonunda Hortkuluklar'ı avladıklarını bilecekti.

Ejderha soğuk ve taze havaya aç gibiydi. Tutam tutam soğuk bulutlar arasından uçana kadar devamlı yükseldi ve Harry, başkentte girip çıkan arabaların renkli noktalarını artık seçemiyordu. Yeşil ve kahverengi yeryüzünün mat ve parlak şeritleri üstünde uçtular ve uçtular.

"Ne arıyor sanıyorsun?" diye bağırdı Ron, daha ve daha fazla kuzeye doğru uçarlarken.

"Fikrim yok," diye bağırdı Harry gerisine. Elleri soğuktan hissizleşmişti ancak elini kaydırmaya cesaret edemiyordu. Altlarındaki sahili gördüklerinde, ne zamandır ne yapacaklarını düşünüyordu Harry, üşümüş ve hissizleşmişti, susuz ve oldukça aç olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu. Sonra diye düşündü, yaratık en son ne zaman yemek yemişti? Şüphesiz çok yakında beslenmeye ihtiyacı olacaktı, değil mi? Ve o zaman sırtlarında gayet leziz üç insan olduğunu fark ettiğinde ne olacaktı?

Güneş havada aşağı süzülmüştü, şimdi çivit rengine dönüyordu ve ejderha hala uçuyordu, şehirler ve kasabalar görüşlerinin altında kayıp geçiyordu, devasa gölgesi toprakta büyük bir bulutmuş gibi süzülüyordu. Harry‘nin her bir yanı ejderhanın sırtına tutunmaktan ağrıdı.

"Hayal mi ediyorum?" diye bağırdı Ron belli bir sessizlikten sonra, "yoksa irtifa mı kaybediyoruz?"

Harry aşağı baktı ve koyu yeşil dağları ve gölleri gördü, güneşin batışıyla bakırımsı görünüyorlardı. Ejderhanın kenarından gözlerini

kısarak baktığında yeryüzü daha ve daha da büyüdü, güneş ışığının taze sudaki yansımasıyla kutsanıp kutsanmadığını merak etti.

Ejderha büyük sarmallar halinde aşağı ve daha aşağı, küçük göllerden birinin üzerine doğru uçtu. "Yeterince aşağı indiğinde atlayacağımızı söyleyeceğim!" diye seslendi Harry diğerlerine. "Burada olduğumuzu fark etmeden direk suya!"

Hermione biraz isteksizce kabul etti ve şimdi Harry ejderhanın geniş sarı karnının su yüzeyinde dalgacıklar oluşturduğunu görebiliyordu.

"ŞİMDİ!"

Ejderhanın yanından kayarak gölün yüzeyine doğru ayak üstü düştü; düşüş umduğundan da büyüktü ve suya sanki yeşil, dondurucu bir dünyaya düşen taş gibi daldı. Hızla soluyarak su yüzeyine çıktı ve Ron ile Hermione‘nin düştüğü noktalardaki halkalı dalgalanmaları gördü. Ejderha hiçbir şey fark etmemiş gibiydi; çoktan elli metre uzaklıktaydı, çizik burnuna su toplamak için alçaktan uçuyordu. Ron ve Hermione gölün derinliklerinden zoraki soluyarak ve sular şapırdatarak çıkarken ejderha uçmaya devam etti, kanatlarını döverek boş bir araziye kondu.

Harry, Ron ve Hermione karşı kıyıya çıktılar. Göl çok derin değil gibiydi. Daha çok kamışlar ve çamurlar arasında ilerlemeye dönüşmüştü iş ve sonunda debelenerek sırılsıklam ve zor solur halde oldukça yorgun bir halde çimlerin üzerine ulaştılar.

Hermione yere çöktü, öksürüyor ve titriyordu. Harry her ne kadar mutlu bir şekilde uzanıp uyuyabilecekken ayağa kalktı ve asasını çıkardı, sonra etraflarına bilindik koruma büyülerini yapmaya başladı. Hepsi de yüzlerinde ve kollarının her yanında kırmızı yanıklarla doluydular ve elbiseleri yer yer yırtılmıştı. Yaralarına geyikotu esansı

sürerlerken irkilerek geri çekildiler. Hermione şişeyi Harry‘ye uzattı ve hepsi için Kabuk Ev'den getirdiği kuru ve temiz cüppeler ile üç şişe balkabağı suyunu çıkarttı. Üstlerini değiştiler ve meyve suyunu yudumladılar.

"Ee, bir taraftan," dedi Ron sonunda, ellerinin üstündeki iyileşen deriyi izleyerek, "Hortkuluk'u aldık. Diğer taraftan-"

"-kılıç yok," dedi Harry dişlerini gıcırdatarak, kotunda açılmış deliğin altındaki derin yaraya geyikotu döküyordu.

"Kılıç yok," diye tekrarladı Ron. "Şu üç kağıtçı pislik..."

Harry çıkardığı ıslak montundan Hortkuluk'u aldı ve önlerine, çimin üstüne koydu. Şişelerini bitirirlerken güneş altında parlayarak gözlerini aldı.

"En azından bu sefer bunu takamayız, boyunlarımızdan sallansa biraz garip görünürdü," dedi Ron, ağzını elinin tersiyle silerek.

Hermione, ejderhanın hala su içtiği göl boyunca açıklıktaki araziye baktı. "Ona ne olacak diye düşünüyorsun?" diye sordu. "İyileşecek mi?"

"Hagrid gibisin," dedi Ron, "O bir ejderha Hermione, kendi kendine bakabilir. Endişelenilmesi gereken bizleriz."

Üçü de gülmeye başladı ve bir başladılar mı durmaları zor oldu. Harry‘nin kaburgaları ağrıyordu, açlıktan başının döndüğünü hissetti, ancak kızarmış gökyüzünün altında çimenlere uzandı, boğazı kuruyana kadar güldü.

"Ne yapacağız o zaman?" dedi Hermione sonunda, kendini ciddiyete döndürerek. "Öğrenecek, değil mi? Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen Hortkuluklar'ını bildiğimizi öğrenecek!"

"Belki ona anlatmak için çok korkmuş olurlar!" dedi Ron ümitle, "Belki üstünü örterler-"

Gökyüzü, göl suyunun kokusu ve Ron'un sesi kaybolmuştu. Acı sanki bir kılıç saplanmasıymış gibi Harry'nin kafasını yardı. Yarı aydınlatılmış bir odada duruyordu ve yarı daire şeklinde dizilmiş büyücüler ona dönüktü ve yerde, ayaklarının dibinde diz çökmüş küçük titrek bir figür vardı.

"Bana ne dedin?" Sesi yüksek ve soğuktu, ancak korku ve öfke içini yakıyordu. Sahip olduğu tek şey gitmişti- ama doğru olamazdı, anlayamıyordu, nasıl olur da...

Cincüce titriyordu, üstündeki kırmızı gözlere bakamıyordu. "Tekrar söyle!" diye mırıldandı Voldemort. "Tekrar söyle!"

"L-Lordum," diye kekeledi cincüce, siyah gözleri korkuyla açılmıştı, "L-Lordum... onları d-durdurmaya ç-çalıştık... s-sahtekarlar, Lordum... Lestrange'lerin kasasına- kasasına girmişler..."

"Sahtekarlar? Hangi sahtekarlar? Gringotts'un sahtekarları açığa vurmak için kullandığı yöntemler var sanıyordum? Kimmiş onlar?"

"Onlar... onlar... P-Potter çocuğu ve iki yardakçısı..."

"Ve ne aldılar?" dedi, sesi yükseliyor, korkunç bir korku sarıyordu benliğini, "Söyle bana! Ne aldılar?"

"Küçük bir... küçük bir k-kupa L-Lordum..."

Öfkeden ve kabullenememekten attığı çığlık sanki bir başkasınınmış gibi onu terk etti. Çılgına dönmüştü, deliriyordu, doğru olamazdı, imkansızdı, kimse bilmiyordu. Çocuğun, sırrını keşfetmiş olması nasıl olurdu da mümkün olurdu?

Yüce Asa havayı yardı ve yeşil bir ışık odayı doldurdu; dizleri üzerindeki cincüce ölü olarak yuvarlandı; izleyen büyücüler dehşete düşmüş bir şekilde dağıldılar. Bellatrix ve Lucius Malfoy kapıya koşmaya çalışırken diğerlerini geriye doğru fırlattılar, tekrar ve tekrar asası iniyordu, geride kalanların hepsi ona kötü haberler getirmiş oldukları ve altın kupayı duyduklarından dolayı katledildiler-

Ölülerin arasında yalnız başına ağır ağır yürüdü, ve imgeleminde hepsi gözünün önünden geçti; hazinesi, muhafızları, ölümsüzlüğüne olan güveni- günce yok edilmişti ve kupa çalınmıştı. Peki ya, peki ya çocuk diğerlerini de biliyorsa? Acaba biliyor muydu, harekete geçip daha fazlasının izini sürmüş olabilir miydi? Bunun arkasında Dumbledore mu vardı? Sürekli ondan kuşkulanan Dumbledore; emri sonucunda öldürülen Dumbledore; asası şimdi onun olan, ama yine de ölümün rezilliğinden ona çocuk yoluyla ulaşan Dumbledore, çocuk yoluyla-

Ama tabii ki eğer çocuk onun Hortkuluklar'ından birini yok etmiş olsaydı, O, Lord Voldemort bunu bilirdi, bunu hissederdi, değil mi? O ki, aralarındaki en büyük büyücüydü; o ki Dumbledore'un ve daha bir çok değersiz, isimsiz adamın katiliydi. Nasıl olur da eğer kendisi, en önemli ve değerli olan kendisi, saldırıya uğrayıp sakat bırakılırsa Lord Voldemort bilmezdi.

Doğruydu, günce yok edildiğinde hissetmemişti, ama bunun nedeninin o zamanlar hissedecek bir bedeni olmamasından kaynaklandığını düşünüyordu, o zamanlar bir hayaletten farksızdı... Hayır, kesinlikle geri kalanlar güvendeydi... Diğer Hortkuluklar bozulmamış bir şekilde duruyor olmalılardı.

Ama bilmeliydi, emin olmalıydı... Odanın içinde yürümeye başladı, geçerken cincücenin cesedine bir tekme savurdu ve kaynayan

beynindeki resimler bulanıklaştı ve yandı: göl, kulübe ve Hogwarts-

Bir parça sakinlik öfkesini yatıştırdı. Yüzüğü Gaunt kulübesine sakladığını çocuk nereden bilecekti ki? Kimse onun Gaunt'larla akraba olduğunu bilmiyordu, bağlantıyı saklamıştı, cinayetlerin izi asla ona kadar gelmemişti. Yüzük, kesinlikle güvendeydi.

Ve çocuk ya da başka biri mağarayı ve içindeki güvenliği geçmeyi nasıl bilecekti ki? Madalyonun çalınmış olması fikri saçmaydı...

Okul içinse: Hortkuluk‘u Hogwarts içinde nereye yerleştirdiğini yalnızca o biliyordu, çünkü o yerin en saklı sırlarını öğrenme şerefine tek başına erişmişti...

Ve hala, artık yanından ayrılmaması gereken Nagini vardı, daha fazla dışarı göndermeler yoktu, yanında, koruması altında kalmalıydı.

Ama emin olmak için, tamamen emin olmak için, her bir saklama yerine geri dönmeliydi, her bir Hortkuluk‘un güvenlik önlemlerini iki kat artırmalıydı... Bu, tıpkı Yüce Asa arayışında olduğu gibi, tek başına halletmesi gereken bir işti.

Önce hangisini ziyaret etmeliydi, en tehlikede olanı hangisiydi? Eski bir tedirginlik kapladı içini. Dumbledore onun diğer ismini biliyordu... Dumbledore Gaunt'larla bağlantıya geçmiş olabilirdi... Terkedilmiş evleri, belki de saklama yerleri içinde en az koruma altında olanıydı, ilk önce gitmesi gereken yer orasıydı...

Göl, kesinlikle imkansızdı... yine de yetimhanede kaldığı sıradaki yaptığı yanlışlıkları ufak bir olasılıkla Dumbledore biliyor olabilirdi.

Ve Hogwarts... ama oradaki Hortkuluk‘unun güvende olduğunu biliyordu; fark ettirmeden Hogsmeade‘e gitmek Potter için

olanaksızdı, o yüzden okulu atlamalıydı. Bununla birlikte, çocuğun kaleye girmeyi tekrar deneyebileceği konusunda Snape‘i alarma geçirmek mantıklı olurdu... Çocuğun kaleye neden dönmek isteyeceğini Snape‘e söylemek aptallık olurdu, tabii ki; Bellatrix ve Malfoy‘a güvenip söylemek büyük bir hata olmuştu. Aptallıkları ve dikkatsizlikleri birilerine güvenmenin ne kadar mantıksız olduğunu kanıtlamamış mıydı?

İlk önce Gaunt kulübesini ziyaret edecekti ve Nagini‘yi de yanına alacaktı. Artık yılandan ayrı kalmak istemiyordu... uzun adımlarla odadan hole ve çeşmenin aktığı karanlık bahçeye çıktı; Çataldilinde yılana seslendi ve yılan uzun bir gölgeymişçesine süzülerek ona doğru geldi...

Kendini şimdiki zamana çektiği sırada Harry‘nin gözleri açıldı. Batan güneşin altında, göl kıyısında uzanıyordu, Ron ve Hermione gözlerini ona dikmişlerdi. Endişeli bakışları ve yara izinin yanmasından yola çıkarak Voldemort‘un zihnine olan kısa gezintisinin fark edildiğini anladı. Titreyerek ve ıslak olduğuna hafifçe şaşırarak ayağa kalkmaya çabaladı ve kupanın, önündeki çimende masumca durduğunu gördü, batan güneşin altın sarısı gölün koyu mavisi üzerine düşüyordu.

"Biliyor."

Voldemort‘un yüksek sesli çığlıklarından sonra kendi sesi tuhaf ve kısık geldi. "Biliyor ve diğerlerinin olduğu yerleri kontrol edecek ve sonuncusu," şimdi ayağa kalkmıştı, "Hogwarts‘ta. Biliyordum. Biliyordum."

"Ne?"

Ron ona ağzı açık bakıyordu; Hermione endişeli görünerek dik oturdu. "Ama ne gördün? Nasıl biliyorsun?

"Onun kupayı öğrendiğini gördüm, kafasının içindeydim, o," -cinayetleri hatırladı- "ciddi şekilde sinirli ve korktu da, nasıl bildiğimizi anlayamıyor ve şimdi gidip diğerlerinin güvende olup olmadığını kontrol edecek, önce yüzüğü. Hogwarts'takinin en güvende olduğunu düşünüyor, çünkü Snape orada, çünkü görünmeden içeri girmek çok zor olacak. Sanırım onu en son kontrol edecek, ama birkaç saat içinde orada olabilir-"

"Hogwarts'ta nerede olduğunu gördün mü?" diye sordu Ron, şimdi o da ayağa kalkmıştı. "Hayır, Snape'i uyarmaya konsantre olmuştu, tam olarak nerede olduğunu düşünmedi-"

"Bekle, bekle!" diye bağırdı Hermione, Ron Hortkuluk'u kapıp Harry görünmezlik pelerinini çıkardığı sırada. "Öyle hemen gidemeyiz, bir planımız yok, ihtiyacımız olan-"

"Yola koyulmamız lazım," dedi Harry sertçe. Uyumayı umuyor, yeni çadıra gitmeyi dört gözle bekliyordu, ama bu artık imkansızdı, "Yüzük ve madalyonun kaybolduğunu anlayınca ne yapacağını hayal edebiliyor musun? Ya yeterince güvende olmadığını düşünüp Hogwarts'taki Hortkuluk'u başka yere taşırsa?"

"Ama içeri nasıl gireceğiz?"

"Hogsmeade'e gideceğiz," dedi Harry, "ve okulun etrafındaki korumanın nasıl bir şey olduğunu öğrenince bir şeyler düşüneceğiz. Pelerinin altına gir Hermione, bu sefer ayrılmamızı istemiyorum."

"Ama gerçekten sığmayız-"

"Karanlık olacak, kimse ayaklarımızı fark etmez."

Çırpınan kocaman kanatlar siyah su üzerinde yankılandı. Ejderha doymuştu ve havaya yükseldi. Hazırlıklarını durdurdular ve onun gittikçe yükselişini ve süratle kararan gökyüzüne doğru uçmasını, ta ki yakındaki dağlardan birinin yanında kayboluncaya dek izlediler. Sonra Hermione öne doğru yürüdü ve diğer ikisinin arasındaki yerini aldı, Harry pelerini üstlerine geçirdi ve birlikte karanlığa karıştılar.

-

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: KAYIP AYNA

Harry‘nin ayakları sokağa değdi. Acı içinde tanıdık Hogsmeade High Street‘in karanlık mağaza vitrinlerini, köyün arkasında kalan dağların sis içindeki siyah görüntüsünü, sokağın Hogwarts‘a doğru kıvrılışını, Üç Süpürge‘nin camlarından süzülen ışığı gördü; ve bir anlık bir duyu kaybıyla, yaklaşık bir yıl önce çok ciddi şekilde zayıf düşmüş Dumbledore‘a destek olarak nasıl buraya indiğini içine işleyen bir netlikle hatırladı; yalnızca birkaç saniye içinde, hemen yere inmelerinin ardından - ve hatta bu, Ron ve Hermione‘nin kollarını sımsıkı tutan elini yeni gevşetmişken oldu.

Hava, kupanın çalınmış olduğunu fark ettiğinde Voldemort'un attığı çığlığa benzer bir çığlıkla yırtıldı: Harry‘nin vücudundaki her bir sinir yırtılıyordu ve buna onların ortaya çıkmalarının sebep olduğunu biliyordu. Tam pelerinin ardından diğer ikisine bakmıştı ki Üç Süpürge‘nin kapısı ardına kadar açıldı ve bir düzine pelerinli ve kukuletalı Ölüm Yiyen asaları yukarıda sokaklara doğru hızla dağıldı.

Harry, Ron‘un asasını kaldıran bileğini yakaladı; koşan çok fazla kişi vardı. Buna kalkışmak bile yerlerini ele verirdi. Ölüm Yiyenler'den biri asasını kaldırdı ve hala uzaktaki dağlarda yankılanan çığlık durdu.

"Accio pelerin!" diye kükredi Ölüm Yiyenler'den biri. Harry kumaşın kıvrımlarını yakaladı, ancak pelerinin elinden kaçma gibi bir niyeti yoktu. Çağırma Büyüsü onun üzerinde işe yaramamıştı.

"Paketinde değilsin demek Potter?" diye haykırdı büyüyü deneyen Ölüm Yiyen ve sonra arkadaşlarına döndü: "Dağılın, o burada."

Altı tane Ölüm Yiyen tam üzerlerine doğru koşmaya başladı: Harry, Ron ve Hermione mümkün olduğunca çabuk bir şekilde en yakın sokağa doğru geriledi ve Ölüm Yiyenler onları yalnızca birkaç santimle ıskaladı. Etrafı arayan Ölüm Yiyenler'in asalarından çıkan ışıkların gezindiği sokaktaki yukarı aşağı koşturan ayak seslerini dinleyerek karanlıkta beklediler.

"Hadi gidelim!" diye fısıldadı Hermione. "Buharlaşalım!"

"Harika fikir" dedi Ron, ancak daha Harry cevap veremeden bir Ölüm Yiyen bağırdı, "Burada olduğunu biliyoruz Potter, ve buradan kaçış yok! Seni bulacağız!"

"Bizim için hazır bekliyorlardı," diye fısıldadı Harry. "O büyüyü geldiğimizi söylemek için yapmışlardı. Eminim bizi burada tutmak için de bir şeyler yapmışlardır, tuzağa düşürmek için-"

"Ruh Emiciler'e ne oldu?" dedi diğer bir Ölüm Yiyen. "Onların dizginlerini çözelim, onu yeterince çabuk bulurlar!"

"Karanlık Lord, Potter‘ın kendi ellerinde ölmesini istiyor, başkasının değil -"

"Ama Ruh Emiciler onu öldürmez! Karanlık Lord, Potter‘ın hayatını istiyor, ruhunu değil. Eğer önce öpülürse onu öldürmesi daha kolay olur!"

Onaylama sesleri yükseldi. Dehşet Harry‘yi sardı: Ruh Emiciler'i püskürtmek için Patronus yapmaları gerekirdi, bu da yerlerini hemen belli ederdi.

"Buharlaşmayı denemek zorundayız, Harry!" diye fısıldadı Hermione.

O bunu söyler söylemez Harry, sokağa yayılan anormal soğuğu hissetmeye başladı. Işıklar etraflarından yukarıdaki yıldızlara kadar emilip kaybolmuştu. Zifiri karanlıkta Hermione‘nin onun kolunu tuttuğunu ve birlikte aynı noktaya döndüklerini hissetti.

İçinden geçmeleri gereken hava katılaşmış gibi görünüyordu: Buharlaşamıyorlardı; Ölüm Yiyenler büyülerini iyi yapmışlardı. Soğuk hava Harry‘nin vücudunun giderek derinlerine işliyordu. O, Ron ve Hermione el yordamıyla duvardan yollarını bularak ve ses yapmamaya çalışarak sokağın aşağısına doğru gerilediler.

Sonra, köşenin ilerisinde sessizce kayan on ya da daha fazla Ruh Emici belirdi, kara cüppeleri, yanmış ve kararmış gibi görünen elleriyle etraflarındaki her şeyden daha koyu olduklarından karanlıkta bile görülebiliyorlardı. Onların korkularını hissedebilirler miydi? Harry bundan emindi: Şimdi daha hızlı geliyorlarmış gibi görünüyorlardı, Harry havada onların her şeyi emermiş gibi hırıltılı nefeslerini hissetmenin umutsuzluğunu yaşıyordu, yaklaşıyorlardı -

Asasını kaldırdı: Sonrasında ne olursa olsun, Ruh Emiciler'in öpücüğüne katlanamazdı, bunu yapamazdı.

Fısıldarken tek düşündüğü Ron ve Hermione‘ydi. "Expecto Patronum!"

Gümüş bir geyik asasından fırladı ve hücuma geçti: Ruh Emiciler dağıldı ve görüntüde olmayan bir yerden bir zafer çığlığı koptu.

"Bu o, şurada, aşağıda, aşağıda, onun Patronus'unu gördüm, bir geyikti!"

Ruh Emiciler geri çekilmişti, yıldızlar yeniden beliriyordu ve Ölüm Yiyenler'in ayak sesleri giderek yaklaşıyordu; ancak daha Harry panikten ne yapacağına karar verememişken menteşelerin

gıcırdaması duyuldu ve dar sokağın sol tarafında bir kapı açılarak sert bir ses duyuldu: "Potter, buraya, çabuk!"

Tereddüt etmeden denileni yaptı, üçü de aceleyle açık kapı eşiğinden içeri girdi.

"Yukarı, pelerini üzerinizde tutun, sessiz olun!" diye mırıldandı uzun boylu figür ve onları yolundan çekip sokağa fırladı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Harry‘nin nerede olduklarına dair en ufak bir fikri yoktu, ancak tek bir mumun cılız ışığında Domuz Kafası‘nın pis, talaşlı barını gördü. Tezgahın arkasına doğru koştular ve gizli bir tahta merdivene açılan ikinci bir kapıdan geçip mümkün olduğunca çabuk yukarı tırmandılar. Merdivenler içinde çok eski bir halı ve üzerinde odaya boş bir tatlılıkla gözünü dikip bakan sarışın bir kızın yağlıboya resmi duran küçük bir şömine olan bir oturma odasına açılıyordu. Bağırışlar alttaki sokağa kadar ulaştı. Hala görünmezlik pelerininin altında, kirle kaplı pencereye koşup aşağıya baktılar. Harry‘nin Domuz Kafası‘nın barmeni olduğunu anladığı kurtarıcıları kukuleta giymemiş olan tek kişiydi.

"Ne yani?" diye kukuletalı yüzlerden birine böğürüyordu. "Ne yani? Benim sokağımdan aşağı Ruh Emiciler'i yolladınız, tabi ki onlara bir Patronus yollayacağım! Onları yakınımda istemiyorum, bunu size söylemiştim. Onları istemiyorum."

"O senin Patronus'un değildi," dedi bir Ölüm Yiyen. "Bir geyikti. Potter‘ınkiydi!"

"Geyik!" diye kükredi barmen ve asasını çıkardı. "Geyik! Seni aptal- Expecto Patronum!"

Kocaman ve boynuzlu bir şey asanın ucundan fırladı. Aşağı doğru yol alıp High Street‘e doğru hücum etti ve gözden kayboldu.

"Bu benim gördüğüm değildi" dedi Ölüm Yiyen, yine de daha az emin görünerek.

"Sokağa çıkma yasağı bozuldu, sesleri duydun." dedi arkadaşlarından biri barmene. "Birileri kuralları bozarak sokağa çıktı-"

"Eğer kedimi dışarı çıkarmak istersem, ben bozarım, sokağa çıkma yasağınıza lanet olsun!"

"İğneleme Büyüsü'nü sen mi yaptın?"

"Ben yaptıysam ne olmuş? Beni Azkaban‘a mı yollayacaksınız? Burnumu kendi ön kapımdan dışarı çıkarttım diye öldürecek misiniz? Yapın o zaman, madem istiyorsunuz! Ama kendi hayrınıza umuyorum ki küçük Karanlık İşaretlerinize basmamış ve onu buraya çağırmamış olun. Buraya benim ve yaşlı kedim için çağırıldığını öğrenince bundan hiç hoşlanmayacak, öyle değil mi?"

"Bizim için endişelenme." dedi Ölüm Yiyenler'den biri. "Sokağa çıkma yasağını bozduğundan kendin için endişelen!"

"Peki, barım kapandığında iksirleri ve zehirleri nerede alıp satacaksınız? Ek işlerinize ne olacak o zaman?"

"Tehdit mi ediyorsun-?"

"Ben ağzımı kapalı tutuyorum, bu nedenle buradasınız, değil mi?"

"Hala bir geyik Patronus gördüğümü söylüyorum!" diye bağırdı ilk Ölüm Yiyen.

"Geyik?" diye kükredi barmen. "O bir keçi, ahmak!"

"Pekala, yanılmışız." dedi ikinci Ölüm Yiyen. "Bir kez daha sokağa çıkma yasağını bozarsan bu kadar yumuşak olmayacağız!"

Ölüm Yiyenler uzun adımlarla High Street‘e doğru yola koyuldular. Hermione rahatlayarak, inleyerek pelerinin altından çıktı ve sallanan ayakları olan bir sandalyeye oturdu. Harry perdeleri kapatarak pelerini Ron‘la ikisinin üzerinden çekti. Barmenin aşağıda kapıyı yeniden sürgülemesini ve merdivenleri çıkmasını duyabiliyorlardı. Harry‘nin dikkati birden şömine rafından duran bir şeye takıldı: kızın portresinin hemen altında, küçük, dikdörtgen şeklinde, üstünden desteklenmiş bir ayna.

Barmen odaya girdi.

"Sizi lanet olası aptallar," dedi kaba bir şekilde birinden diğerine bakarken. "Buraya gelirken ne düşünüyordunuz?"

"Teşekkür ederiz." dedi Harry. "Ne kadar teşekkür etsek azdır. Hayatımızı kurtardınız!"

Barmen homurdandı. Harry ona yaklaşarak yüzüne baktı: uzun, cılız, metal grisi saç ve sakaldan geçmişi görmeye çalışıyordu. Gözlük takıyordu. Kirli camların arkasında gözleri delici, pırıl pırıl bir maviydi.

"Aynada gördüğüm gözler senin gözlerindi."

Odada sessizlik hakimdi. Harry ve barmen birbirlerine baktılar. "Dobby‘yi sen gönderdin."

Barmen başıyla onayladı ve etrafta ev cinine bakındı.

"Seninle kalabileceğini düşünmüştüm. Onu nerede bıraktın?"

"O öldü." dedi Harry. "Bellatrix Lestrange öldürdü."

Barmenin yüzü umursamazdı. Birkaç dakika sonra konuştu, "Üzgünüm, o cini seviyordum." Diğer tarafa döndü ve hiçbirine bakmadan asasıyla dürterek lambaları yaktı. "Sen Aberforth‘sun", dedi Harry adamın sırtına bakarak.

Bunu ne onayladı, ne de reddetti, sadece şömineyi yakmak için eğildi.

"Bunu nereden buldun?" diye sordu Harry, kendisinde bulunan eşini iki yıl önce kırdığı Sirius‘un aynasına doğru yürürken.

"Yaklaşık bir yıl önce Dung‘dan aldım" dedi Aberforth. "Albus bana onun ne olduğunu söylemişti. Sana göz kulak olmaya çalışıyordum."

Ron güçlükle soludu.

"Ceylan," dedi heyecanla, "O da sen miydin?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Aberforth. "Birisi bize bir ceylan Patronus'u gönderdi!"

"Böyle beyinlerle birer Ölüm Yiyen olabilirdiniz, oğlum. Daha az önce Patronus'umun bir keçi olduğunu kanıtlamadım mı?"

"Oh," dedi Ron, "Evet... pekala, ben açım!" diye ekledi kendini savunurmuş gibi, midesinin yüksek sesle guruldamasının ardından.

"Yiyecek aldım," dedi Aberforth, ve odadan dışarı çıktı, dakikalar sonra ellerinde kocaman bir somun ekmek, biraz peynir, ve metal bir sürahi dolusu içki ile yeniden belirip elindekileri ateşin önündeki küçük bir masaya yerleştirdi. Kurt gibi aç olarak yiyip içtiler, bir süre sadece çiğneme sesleri duyuldu.

"Madem öyle," dedi Aberfdorth hepsi tıka basa doymuş ve Harry ile Ron yığıldıkları sandalyelerde uyuklarlarken.

"Sizi buradan çıkarmanın en iyi yolunu düşünmeliyiz. Bunu gece yapamayız, karanlıkta birileri dışarı çıkarsa neler olduğunu duydunuz: İğneleme Büyüsü yapıldı, köpek gibi izinizi sürerler. Bir dahaki sefere bir keçiyi bir geyik olarak yutturabileceğimi sanmıyorum. Sokağa çıkma yasağının kalktığı gün doğumuna kadar bekleyelim, sonra da pelerininizi üzerinize geçirir, yola koyulursunuz. Çıkıp doğruca Hogsmeade‘e gidin ve dağlara kadar devam edin, orada buharlaşabileceksiniz. Belki Hagrid‘i görürsünüz. "Onu tutuklamaya çalıştıklarından beri Grawp‘la birlikte bir mağarada saklanıyor."

"Gitmiyoruz," dedi Harry. "Hogwarts‘a girmek zorundayız."

"Aptal olma, oğlum," dedi Aberforth.

"Yapmak zorundayız," diye yanıtladı Harry.

"Yapmanız gereken şey," dedi Aberforth öne eğilerek, "yapabildiğinizce hızlı bir şekilde buradan uzaklaşmak."

"Anlamıyorsun. Fazla zamanımız yok. Şatoya gitmeliyiz. Dumbledore -yani kardeşin- bizi istedi-"

Şöminenin ışığı Aberforth‘un gözlüğünün pis camlarını bir anda opak gibi bembeyaz ve ışık geçirmez yaptı ve Harry‘nin aklına dev örümcek Aragog‘un kör gözleri geldi.

"Abim Albus pek çok şey isterdi." dedi Aberforth, "insanların o ulu planlarını gerçekleştirirken ölme gibi bir alışkanlıkları var. Bu okuldan gideceksin Potter, hatta yapabiliyorsan ülkeden de. Abimi ve onun zekice entrikalarını unut. O bunların hiç birinin onu incitemeyeceği bir yere gitti ve ona hiçbir şey borçlu değiliz."

"Anlamıyorsun." dedi Harry tekrar.

"Ah, öyle mi?" dedi Aberforth alçak sesle. "Kendi abimi anlamadığımı mı düşünüyorsun? Albus'u benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?"

"Bunu demek istemedim," dedi aşırı yorgunluk ve çok miktarda yiyecek ve şaraptan beyni uyuşan Harry.

"O... o bana bir görev bıraktı."

"Öyle mi?" dedi Aberforth. "İyi bir iştir umarım? Hoş? Kolay? Yetersiz küçük bir büyücüden kendilerini aşırı germelerine gerek duymadan bekleyebileceğin tipte bir şey?"

Ron neşesizce güldü. Hermione gergin görünüyordu.

"Ben- kolay bir şey değil, hayır" dedi Harry. "Ancak yapmam lazım-"

"Lazım? Neden lazım? O öldü, değil mi?" dedi Aberforth kabaca. "Bırak gitsin, oğlum, onu takıp etmeden önce kendini kurtar!"

"Yapamam."

"Nedenmiş?"

"Ben-" Harry yenilmiş hissediyordu, açıklayamıyordu, bu nedenle bunun yerine saldırıya geçti." Ama sen de savaşıyorsun, Zümrüdü Anka Yoldaşlığı'ndasın-"

"Ordaydım," dedi Aberforth. "Zümrüdü Anka Yoldaşlığı bitti. Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kazandı, bitti artık, ve bu olmamış gibi davrananlar kendilerini kandırıyorlar. Burası senin için asla güvenli olmayacak Potter, seni çok fena istiyor. Bu nedenle uzaklara git, git saklan, kendini kurtar. En iyisi bu ikisini de yanında götür." Parmağını Ron ve Hermione'ye salladı.

"Yaşadıkları sürece tehlikede olacaklar, herkes onların seninle birlikte çalıştığını biliyor."

"Kaçamam." dedi Harry. "Bir görevim var-"

"Onu başkasına ver!"

"Yapamam. Ben yapmalıyım, Dumbledore hepsini açıkladı-"

"Ah, o biliyor muydu? Sana her şeyi söyledi mi, sana karşı dürüst müydü?"

Harry onun "Evet"i bütün kalbiyle söylediğini düşünmesini istemişti, ama bir şekilde bu basit sözcük dudaklarından dökülemedi, Aberforth ne düşündüğünü biliyormuş gibi görünüyordu.

"Kardeşimi tanıyorum, Potter. Sır saklamayı daha annemizin dizlerinin dibindeyken öğrenmişti. Sırlar ve yalanlar, bu şekilde büyüdü, ve Albus... o doğuştan yetenekliydi."

Yaşlı adamın gözleri şömine rafının üzerinde duran kız çizimine takıldı. O anda Harry de etrafa ve odadaki tek resme iyice bir baktı. Albus Dumbledore‘un hiç resmi yoktu, başka herhangi birinin de.

"Mr. Dumbledore," dedi Hermione ürkekçe. "Bu sizin kız kardeşiniz mi? Ariana?"

"Evet," dedi Aberforth kısa ve öz bir şekilde. "Rita Skeeter okuyorsunuz, değil mi, Bayan?" Ateşin kızılımsı ışığına rağmen Hermione‘nin kızardığı belliydi.

"Elphias Doge ondan bahsetmişti," dedi Harry, Hermione‘yi kurtarmaya çalışarak.

"O yaşlı aptal," diye mırıldandı Aberforth, içkisinden koca bir yudum almadan önce. "Herkes gibi o da güneşin abimin ofisinden

doğduğunu düşünürdü. Çok fazla insan gibi, bakışlarınızdan anlaşıldığı kadarıyla siz üçünüz de buna dahil."

Harry sessiz kaldı. Dumbledore‘la ilgili birkaç aydır kafasını kurcalayan kuşku ve kararsızlıklarından bahsetmek istemiyordu. Dobby‘nin mezarını kazarken kararını vermişti, Albus Dumbledore tarafından gösterilen bu tehlikeli ve dolambaçlı yolda devam edecek ve bilmesi gereken her şeyin söylenmediği, ancak sadece güvenilmesinin istendiği gerçeğini kabul edecekti. Tekrar şüphe etme gibi bir isteği yoktu; onu amacından saptıracak herhangi bir şey duymak istemiyordu. Aberforth‘un çarpıcı bir şekilde kardeşininkilere benzeyen gözleriyle karşılaştı: Parlak mavi gözler aynı şekilde araştırdığı nesneyi x-ray ışınlarıyla tarıyormuş izlenimi veriyordu ve Harry, Aberforth‘un ne düşündüğünü bildiğini anladı ve onu küçümsedi.

"Profesör Dumbledore Harry‘ye çok önem verirdi," dedi Hermione alçak sesle.

"Şimdi de mi?" dedi Aberforth. "Abimin önem verdiği pek çok kişinin onları yalnız bıraktığı anda çok kötü durumlara düştüğünü bilmek komik şey."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Hermione nefesi kesilircesine.

"Boş ver,"dedi Aberforth.

"Ancak bu gerçekten oldukça ciddi bir şey!" dedi Hermione. "Siz- siz kız kardeşinizden mi bahsediyorsunuz?"

Aberforth ona ters ters baktı: Dudakları ağzında tutmaya çalıştığı sözcükleri çiğniyormuş gibi görünüyordu. Ve sonra konuşmaya başladı.

"Kız kardeşim altı yaşındayken, üç tane Muggle oğlan tarafından saldırıya uğramıştı. Onu çitlerin oradan gözetleyip sihir yaptığını görmüşlerdi: o sadece bir çocuktu, gücünü kontrol edemiyordu, hiçbir cadı ve büyücü o yaşta bunu yapamaz. Sanıyorum gördükleri şey onları korkutmuştu. Çitin diğer tarafına zorla geçmişler ve o da onlara numarasını tekrarlayamayınca, küçük kaçığın böyle şeyler yapmasını engellemek için onu biraz uzağa götürmüşlerdi."

Hermione'nin gözleri ateşin ışığında kocaman görünüyordu, Ron biraz midesi bulanmış gibiydi. Aberforth ayağa kalktı, Albus kadar uzun ve birden öfkesinden ve acısının yoğunluğundan dolayı berbat göründü.

"Bu onu mahvetti, yaptıkları şey: Bir daha hiç düzelmedi. Sihir kullanmadı, ancak ondan tam da kurtulamadı, yolundan çıktı ve onu çıldırttı, kontrol edemediği zamanlarda onu patlattı ve bazı zamanlar oldukça garip ve tehlikeli oluyordu. Ancak çoğu zaman tatlı, korkmuş ve zararsızdı.

"Ve babam bunu yapan piçlerin ardından gitti," dedi Aberforth, "ve onlara saldırdı. Bu nedenle onu Azkaban'a tıktılar. Bunu neden yaptığını asla söylemedi, çünkü Bakanlık, Ariana'nın ne hale geldiğini bilseydi, onu iyiliği için St. Mungo'ya kilitlerlerdi. Onun dengesiz olduğunu ve daha fazla içinde tutamadığı zamanlarda ondan fışkıran sihrin, Uluslararası Gizlilik Nizamnamesi için bir tehdit oluşturduğunu düşünürlerdi.

"Onu güvende ve huzurlu tutmalıydık. Evimizden taşındık ve onun hasta olduğunu söyledik, annem ona bakıyor, onun sakin ve mutlu olmasını sağlıyordu.

"Ben onun favorisiydim," dedi, bunu derken bir an için kırışıklıkları ve yaşlı sakalının ardından pis bir okul çocuğu bakıyormuş gibi oldu. "Albus değildi, evde olduğu zaman içinde hep odasında olurdu, kitaplarını okur ve '*günün en dikkate değer sihirli isimleri*' gibi şeylere benzeyen ödüllerini sayardı." dedi Aberforth, kendisini haklı çıkarmak istercesine. "Onunla uğraşmak istemiyordu. En çok beni severdi. Annemin yedirmesini istemediğinde ona ben yemek yedirirdim, öfke nöbetlerinde ben sakinleştirirdim, ve huzurlu olduğu zamanlarda keçileri beslememe yardım ederdi.

"Sonra, on dört yaşına geldiğinde... Anlıyorsunuz ya, orada değildim." dedi Aberforth. "Eğer orada olsaydım, onu sakinleştirebilirdim. Öfke nöbetlerinden birindeydi ve annem onun kadar genç değildi, ve... bir kaza oldu. Ariana bunu kontrol edemedi. Ancak annem ölmüştü."

Harry acıma ve nefret karışımı korkunç bir şey hissetti; daha fazlasını duymak istemiyordu, ancak Aberforth konuşmaya devam etti, ve Harry onun bu konudan en son ne kadar zaman önce bahsetmiş olduğunu düşündü, ancak aslında bundan daha önce hiç bahsetmemişti.

"Bunun faturası da Albus'un küçük Doge ile dünyayı dolaşmasına kesildi. İkisi annemin cenazesi için eve döndü ve Doge kendisi devam etti, Albus da ailenin reisi olarak yerleşti. Hah!"

Aberforth ateşe tükürdü.

"Ona ben bakmalıydım, bunu ona söyledim, okulu umursamadığımı, evde kalıp bunu yapabileceğimi. Bana eğitimimi bitirmem gerektiğini ve annemin yerine geçebileceğini söyledi. Bay dahi için küçük bir hayal kırıklığı, yarı-deli kız kardeşine bakmak, onun her gün evi

havaya uçurmasını engellemek için ödül falan yoktur. Ancak yinede birkaç hafta iyi idare etti... ta ki o gelene kadar." Ve o anda gerçekten tehlikeli bir ifade Aberforth‘un yüzüne yerleşti. "Grindelwald. Ve sonunda, abimin konuşabileceği kendi kadar zeki ve yetenekli bir eşiti oldu. Böylece onlar yeni bir Büyücü Yoldaşlığı kurmak için planlarını tasarlarlarken ve Kutsallar'ı ararlarken, bu her neyse her şeyden daha fazla ilgi gösteriyorlardı, Ariana‘ya bakmak ona bir yük haline geldi. Büyücü dünyası için yüce planlar, ve eğer genç bir kız göz ardı edilirse bunun ne önemi olurdu ki, özellikle de Albus çok daha iyi şeyler için çalışırken?

"Ancak haftalar sonra, burama kadar geldi. Benim için Hogwarts‘a geri gitme vaktiydi, ve onların ikisine de, yüzlerine karşı, dedim ki, artık sizin karşınızdayım." Ve Aberforth aşağıya Harry‘ye baktı, onu adaleli, ince ve kızgın bir genç olarak abisine karşı gelirken hayal etmek için biraz hayal gücü yeterliydi. "Ona dedim ki, bunu artık bırakman daha iyi olur. Onu bir yere taşıyamazsın, o sağlıklı değil, o zeki konuşmalarını yaparken, kendine bir takipçi ararken her nereye gitmek istiyorsan onu yanında götüremezsin. Bundan hiç hoşlanmadı." dedi Aberforth, gözleri gözlük camları nedeniyle şömine ateşini emiyormuş gibi görünürken: bir kez daha beyaz ve kör olmuşlardı.

"Grindelwald da bundan hoşlanmamıştı. Sinirlendi. Benim, onun ve dahi abisinin önüne geçmeye çalışarak ne kadar aptal bir çocuk olduğumu söyledi... Anlamıyor muydum, dünyayı değiştirdiklerinde zavallı kız kardeşim saklanmak zorunda kalmayacaktı, ve büyücülerin saklandıkları yerden çıkmasına izin verecek Muggle'lara yerlerimizi öğreteceklerdi?

"Ve bir tartışma oldu... ben asamı çektim, o da kendininkini, ve abimin en yakın arkadaşı bana Cruciatus Laneti'ni yaptı - abim onu durdurmaya çalışıyordu, ve sonunda üçümüz de düelloya giriştik, uçuşan ışıklar ve patlamalar onu da çığırından çıkardı, o buna dayanamadı-"

Sanki ölümcül bir yara yüzünden ıstırap çekiyormuş gibi Aberforth'un yüzündeki renk çekilmişti.

"- sanırım yardım etmeye çalıştı, ama tam olarak ne yaptığını bilmiyordu, ve bunu hangimiz yaptık bilmiyorum, herhangi birimiz olabilirdi- o ölmüştü."

Sesi son kelimede çatallaştı ve en yakın sandalyeye kendini attı. Hermione'nin yüzü yaşlardan ıslanmıştı ve Ron neredeyse Aberforth kadar solgun görünüyordu. Harry tiksinme dışında hiçbir şey hissetmiyordu: bunu duymamış olmayı dilerdi, bunları zihninden silebilmeyi.

"Çok... çok üzgünüm," diye fısıldadı Hermione.

"Gitti," dedi Aberforth çatlak bir sesle. "Sonsuza kadar gitti." Burnunu koluna sildi ve gırtlağını temizledi.

"Elbette Grindelwald toz oldu. Kendi ülkesinde zaten birkaç müzik albümü vardı, Ariana'nın kendi hesabına kesilmesini de istemiyordu. Ve Albus da özgürdü, değil mi? Kız kardeşinin yükünden kurtulmuştu, en iyi büyücü olmak için özgür-"

"Hiçbir zaman özgür değildi," dedi Harry.

"Ne dedin?" dedi Aberforth.

"Hiçbir zaman," dedi Harry. "Abinin öldüğü gece, o aklını kaçırmasına sebep olan bir iksir içti. Çığlık atmaya başladı, orada

olmayan birilerine yalvarıyordu. '*Lütfen onları incitmeyin... onların yerine bana zarar verin.*' "

Ron ve Hermione Harry'ye bakıyordu. O gece göldeki adada neler olduğunun ayrıntısına hiçbir zaman girmemişti: o ve Dumbledore o gece Hogwarts'a döndükten sonra gerçekleşen olaylar başka her şeyi gölgede bırakmıştı.

"Orada sen ve Grindelwald'la olduğunu sanıyordu, bunu biliyorum," dedi Harry, Dumbledore'un fısıltıyla yalvardığını hatırlayarak. "Grindelwald'ın sana ve Ariana'ya zarar verdiğini gördüğünü sanıyordu... Bu onun için tam bir işkenceydi, eğer onu görmüş olsaydın, onun özgür olduğunu söylemezdin."

Aberforth kendi düğümlenmiş ve damarlı ellerinin ardından derin düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu.

Uzun bir duraklamadan sonra konuştu: "Abimin senden ziyade en iyiyle ilgilenmediğinden nasıl emin olabiliyorsun, Potter? Kendinin de kız kardeşim gibi vazgeçilmez olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?"

Keskin bir buz Harry'nin kalbini deliyor gibiydi.

"Buna inanmıyorum. Dumbledore Harry'yi severdi," dedi Hermione.

"Öyleyse neden ona saklanmasını söylemedi?" diye cevabı yapıştırdı Aberforth. "Neden ona '*Kendine dikkat et, işte böyle hayatta kalacaksın*' demedi?"

"Çünkü," dedi Harry daha Hermione cevap veremeden, "bazen kendi emniyetinden çok daha fazlasını düşünmelisin! Bazen daha iyisini düşünmek zorundasındır! Bu bir savaş!"

"Sen daha on yedindesin, evlat!"

"Ben reşidim ve sen bıraksan da ben savaşmaya devam edeceğim!"

"Bırakacağımı da kim söyledi?"

"Zümrüdü Anka Yoldaşlığı bitti," diye tekrarladı Harry, "Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen kazandı, bitti, ve bu olmamış gibi davranan herkes kendini kandırıyordur."

"Bundan hoşlandığımı söylemedim, ama gerçek bu!"

"Hayır değil." dedi Harry. "Abin Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'i bitirmenin yolunu biliyordu ve bunu bana da söyledi. Bunu başarana kadar devam edeceğim- ya da ölene kadar. Bunun nasıl bitebileceğini bilmiyorum sanma. Bunu yıllardır biliyorum."

Aberforth'un alay etmesini ya da tartışmasını bekliyordu, ama yapmadı. Kıpırdamadı bile.

"Hogwarts'a girmeliyiz," dedi Harry tekrar. "Eğer bize yardım edemezsen, gün doğumuna kadar bekler, seni huzur içinde bırakıp bunu kendi başımıza yapmanın bir yolunu buluruz. Eğer bize yardım edebilirsen- bunu söylemek için şimdi çok uygun bir zaman."

Aberforth sandalyesinde sabit kalarak anormal derecede kardeşininkilere benzeyen gözlerini Harry'ye dikip baktı. Sonunda boğazını temizleyip ayağa kalktı, masanın yanından geçip Ariana'nın portresinin yanına gitti.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

Kız gülümsedi, döndü ve yürüdü, diğer portrelerdeki insanların genelde yaptıkları gibi çerçevenin bir kenarından kaybolmak yerine arkasında resmedilmiş uzun bir tünele benzeyen yola doğru yürüdü. Onun narin siluetinin sonunda karanlıkta kaybolana kadar uzaklaşmasını izlediler.

"Ee- ne?" diye başladı Ron.

"Şimdi içeriye girmek için tek bir yol var," dedi Aberforth. "Bilmelisiniz ki içeriden aldığım bilgilere göre bütün eski gizli geçitlerin iki ucunu da kapattılar, sınır duvarlarının her yerinde Ruh Emiciler var ve okulun içinde de sürekli devriyeler geziyor. Bu yer daha önce hiç bu kadar fazla korunmamıştı. İçeri girdiğinizde bulacağınız şey, başta Snape ve onun vekilleri Carrow'lar... zaten aradığınız da bu, değil mi? Ölmeye hazır olduğunuzu söylediniz."

"Ama nasıl...?" diye sordu Hermione, Ariana‘nın resmine çatık kaşlarla bakarken.

Küçük beyaz bir nokta tünelin ucunda belirdi, ve şimdi Ariana yeniden onlara doğru yürüyor, yaklaştıkça giderek büyüyordu. Ancak yanında başka biri daha vardı, ondan daha uzun, topallayarak gelirken heyecanlı görünen biri. Adamın saçları Harry‘nin daha önce hiç kimsede görmediği kadar uzundu. Giderek büyüyen iki figür sonunda sadece kafaları ve omuzları portreyi dolduracak şekilde yakına geldi. Ve sonra, bütün obje sanki küçük bir kapıymış gibi öne savruldu ve gerçek bir tünelin girişi ortaya çıktı. Ve sonunda saçı aşırı uzamış, yüzü kesilmiş, cüppesi yırtılmış gerçek bir Neville Longbottom tırmanıp hazdan kükreyerek şömine rafından atladı ve haykırdı.

"Geleceğini biliyordum! Biliyordum, Harry!"

-

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: KAYIP TAÇ

"Neville- na- nasıl--?"

Fakat Neville, Ron ve Hermione'yi fark etmişti ve sevinç çığlıklarıyla onları da kucaklıyordu. Harry, Neville'e daha dikkatli bakınca, Neville'in durumu ona daha kötü göründü: Gözlerinden biri sararmış ve morarmış bir şekilde şişmişti, yüzünde derin oyuk izleri vardı ve dağınık üst-başı, zor bir yaşantısı olduğu izlenimi veriyordu. Yine de, Hermione'yi bırakıp tekrar konuşmaya başlayınca çok kötü dayak yemişe benzeyen yüzü mutlulukla parıldadı, "Geleceğinizi biliyordum! Seamus'a an meselesi olduğunu söylemiştim!"

"Neville, sana ne oldu?"

"Ne? Bunlar mı?" Neville yaralarının önemsiz olduğunu belirtir bir şekilde kafasını salladı. "Bu bir şey değil, Seamus daha kötü. Göreceksiniz. Ne dersiniz, gidelim mi? Ah," Aberforth'a döndü, "Ab, birkaç kişi daha yolda olabilir."

"Birkaç kişi mi?" diye tekrar etti Aberforth. "Ne demeye çalışıyorsun birkaç kişi diyerek, Longbottom? Tüm köyde sokağa çıkma yasağı ve Dış-Kapan Büyüsü var!"

"Biliyorum, onların direk bara cisimlenecek olmalarının sebebi de bu zaten," dedi Neville. "Geldiklerinde sadece onları geçitten yolla, tamam mı? Çok teşekkürler."

Neville, Hermione‘ye elini uzatıp, şömine rafına tırmanmasına ve tünele girmesine yardım etti, Ron onu izledi, peşinden de Neville gitti. Harry, Aberforth‘a yöneldi.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Hayatlarımızı iki kere kurtardın."

"Öyleyse, onlara göz kulak ol," dedi Aberforth huysuzca. "Hayatlarınızı üçüncü kez kurtaramayabilirim."

Harry şömine rafına güç bela tırmandı ve Ariana‘nın portresinin arkasındaki geçide geçti. Diğer tarafta düzgün taş basamaklar vardı: Geçit sanki yıllardır oradaymış gibi görünüyordu. Duvarlarda pirinç lambalar asılıydı, toprağımsı zemin aşınıp, düzgünleşmişti; onlar yürüdükçe gölgeleri de duvara yelpazelenmiş gibi dalgalanarak yansıdı.

"Bu geçit ne zamandır burada?" diye sordu Ron yola çıktıklarında. "Çapulcu Haritası‘nda yer almıyor, değil mi, Harry? Okula giden sadece yedi tane geçit olduğunu sanıyordum?"

"Bu yıl okul başlamadan önce onların hepsini mühürlediler." dedi Neville. "Şu an, girişlerinde lanet, çıkışlarda da Ölüm Yiyen ve Ruh Emiciler varken, onların hiçbirinden okula girme şansınız yok." Geri geri yürümeye başlayıp, gülümseyerek, onlara, kendilerini anladığını hoşnut bir şekilde hissettirdi. "Bu meseleleri boş verin... Doğru mu? Hırsızlık yapmak için Gringotts‘a girdiniz mi? Bir ejderha ile mi kaçtınız? Her yerde konuşuluyor, herkes sizin hakkınızda konuşuyor, Teddy Boot, Büyük Salon‘da kaçışınız hakkında naralar attığı için, Carrow tarafından dövüldü!"

"Evet, doğru." dedi Harry.

Neville neşeli bir şekilde güldü. "Ejderha‘ya ne yaptınız?"

"Onu vahşi doğaya bıraktık," dedi Ron. "Hermione onu evcil bir hayvan olarak yanımızda tutmaya kararlıydı ama-"

"Abartma, Ron-"

"Fakat siz ne yapıyordunuz? İnsanlar diyorlar ki, siz birilerinden kaçmaktaymışsınız, Harry, fakat bence öyle değil. Bence siz bir şeylerin peşindeydiniz."

"Doğru," dedi Harry. "Sadece bize Hogwarts'ı anlat, Neville, hiçbir şey duymadık."

"Burası... Şey, burası artık gerçekten de Hogwarts'a benzemiyor," dedi Neville, konuşmaya başladığı anda yüzündeki gülümseme silindi. "Carrow'ları biliyor musunuz?"

"Burada ders veren iki Ölüm Yiyeni mi?"

"Ders vermekten daha fazlasını yapıyorlar," dedi Neville. "Tüm disiplin onların yetkisi altında. Onlar, Carrow'lar, cezalandırmayı seviyorlar."

"Umbridge gibi mi?"

"I-ıh, onların yanında, Umbridge uysal kalır. Diğer öğretmenler, biz yanlış bir şey yaparsak Carrow'lara bildirmekle yükümlüler. Tabi bildirmiyorlar, onlardan gizlemeyi başarabilirlerse bildirmiyorlar. Diğer öğretmenlerin, onlardan bizim ettiğimiz kadar nefret ettiğini söyleyebilirim."

"Amycus adlı herif, bir zamanlar Karanlık Sanatlara Karşı Savunma olan, şimdilerde sadece Karanlık Sanatlar olan dersi veriyor. Biz, gözaltına alınan kişiler üzerinde, Cruciatus Laneti çalışmakla yükümlüyüz-"

"Ne?"

Harry, Ron ve Hermione‘nin birleşmiş sesleri geçidin yukarısı tarafında ve aşağı tarafında yankılandı.

"Evet," dedi Neville. "Bu, bu yüzden oldu," Özellikle yanağındaki depderin bir yarayı işaret ederek. "Yapmayı reddettim. Bazıları oldukça meraklıydı, sanırım; Crabbe ve Goyle bu işi sevdiler. Yanılmıyorsam, şimdiye kadar ilk defa herhangi bir derste sınıf birincileri oldular.‘‘

"Alecto, Amycus‘un kız kardeşi, şimdi herkes için zorunlu olan Muggle Araştırmaları dersini veriyor. Onun, Muggle‘ların hayvanlar gibi aptal ve kirli olduklarını ve büyücülere karşı saldırgan davranarak, onları nasıl gizlenmeye zorladıklarını, doğal düzenin nasıl yeniden kurulmaya başlandığını anlatmasını dinlemek zorundayız. Ben bu yarayı," yüzündeki başka bir kesiği gösterdi, "onun ve kardeşinin kanlarında, ne kadar Muggle kanı olduğunu sorduğum için aldım."

"Vay canına, Neville," dedi Ron, "Boş boğazlık yapmanın bir yeri ve zamanı vardır."

"Onu duymadın sen," dedi Neville. "Siz de buna katlanamazdınız. Olay şu ki, insanlar onlara karşı çıktığı zaman çok yardımı dokunuyor, bu herkese umut veriyor. Sen yaptığın zamanlarda, bunu fark ederdim, Harry."

"Fakat seni bıçak bileyici bir alet gibi kullanmışlar," dedi Ron. Tam bir lambayı geçtiklerinde, Neville‘in yaralarını normalden daha muazzam kabartılar şeklinde görünce irkildi.

"Sorun değil. Çok fazla saf kan dökmek istemiyorlar; bu yüzden boşboğazlık yaparsak, bize bir parça işkence uyguluyorlar, fakat

gerçekten bizi öldürecekleri yok."

Harry, Neville‘in söylediklerinin mi, yoksa onlarla konuşken ki gerçekçi ses tonunun mu, hangisinin, daha kötü olduğunu bilemiyordu.

"Gerçekten tehlikede olan insanlar, sadece dışarıdaki arkadaşları ya da yakınları sorun çıkaran kişiler. Rehin alındılar. Yaşlı Xeno Lovegood Dırdırcı‘da biraz fazla açık sözlü olmaya başlamıştı, bu yüzden Noel dönüş yolunda, Luna‘yı zorla trenden alıp götürdüler."

"Neville, durumu iyi, onu gördük-"

"Evet, biliyorum, bana bir mesaj göndermeyi başarabildi."

Cebinden altın bir madeni para çıkardı ve Harry, onun, bir aralar Dumbledore‘un Ordusu‘ndayken birinin başkasına mesaj göndermek için kullandıkları sahte Galleon'lardan biri olduğunu anladı.

"Bunlar harika oldular," dedi Neville, Hermione‘ye gülümseyerek. "Carrow'lar, nasıl iletişim kurduğumuzu anlayamadılar, bu da onları çılgına çevirdi. Önceden geceleri gizlice çıkar ve duvarlara yazılar yazardık: '*Dumbledore‘un Ordusu, Hâlâ asker topluyor*‘ ve bu tarz şeyler. Snape bundan nefret etti."

"Yazar mıydınız?" dedi Harry, geçmiş zamanı fark ettiği için.

"Pekâlâ, zaman geçtikçe daha da zorlaştı," dedi Neville. "Noel‘de Luna‘yı kaybettik, Ginny, Paskalya Yortusu'ndan sonra geri dönmedi ve biz üçümüz bir çeşit lider gibiydik. Carrow'lar yapılanların birçoğunun ardında benim olduğumu biliyormuş gibi gözüküyordu, bu yüzden beni sert bir şekilde cezalandırdılar ve sonra Michael Corner gidip, onların zincirlediği birinci sınıflardan birini serbest

bırakırken yakalandı ve ona hayli kötü bir şekilde işkence ettiler. Bu da insanları korkuttu."

"Bunun şakasını yapmayacağım," diye mırıldandı Ron, geçit yukarı doğru meyletmeye başladığı sırada.

"Evet, şey, insanlardan, Michael‘ın yaptığı şeyleri yapmaya gitmelerini isteyemedim, bu yüzden bu tarz tehlikeli işleri bıraktık. Fakat biz hâlâ savaşıyor, el altından yapılacak tarzda işler yapıyorduk, tam olarak birkaç hafta öncesine kadar. O vakitlerde beni durdurmanın tek bir yolu olduğuna karar verdiler, zannedersem, ve ninemi ele geçirmeye çalıştılar."

"Onlar ne yaptılar?" dedi Harry, Ron ve Hermione hep birlikte.

"Evet," dedi Neville, şimdi biraz nefes nefese kalmıştı, çünkü geçit çok dikleşmişti, "şey, düşüncelerini görebilirsiniz. Çocukları kaçırıp akrabalarını istedikleri gibi davranmaya zorlamaları, gerçekten iyi işe yaradı, sanırım bunun tam tersini yapmaları da an meselesiydi. Mesele şu ki," Onlarla yüz yüze geldi ve Harry, onun sırıttığını görünce hayrete düştü, "Ninemden çiğneyebileceklerinden biraz daha fazla ısırık aldılar. Yalnız başına yaşayan küçük yaşlı bir cadı, büyük olasılıkla, çok güçlü birini göndermeye gerek olmayacağını düşündüler. Herneyse," Neville kahkaha attı, "Dawlish hâlâ St. Mungo‘da ve Ninem de kaçak durumda. Bana bir mektup gönderdi," cüppesinin göğüs cebine bir elini vurdu, "benle gurur duyduğunu, anne ve babamın oğlu olduğumu ve buna devam etmemi söylüyordu."

"Harika," dedi Ron.

"Evet," dedi Neville mutlu bir şekilde. "Tek mesele şu ki, beni durdurmanın bir yolu olmadığını fark ettikleri zaman, Hogwarts‘ın

bensiz de ayakta kalabileceğine karar verdiler. Beni öldürmeyi mi yoksa Azkaban‘a göndermeyi mi planlıyorlardı, bilmiyorum, her iki şekilde de, o anın ortadan kaybolmanın zamanı olduğunu anlamıştım."

"Fakat," dedi Ron, tamamen kafası karışmış görünüyordu, "biz- biz doğruca Hogwarts‘a gitmiyor muyuz?"

"Elbette," dedi Neville. "Göreceksiniz. Vardık."

Bir köşeyi döndüler ve hemen karşılarında geçidin sonu duruyordu. Başka bir kısa merdiven, tıpkı Ariana‘nın portresinin arkasında olduğu gibi, bir kapıya gidiyordu. Neville kapıyı iterek açtı ve diğer tarafa geçti. Harry onu takip ettiği sırada, Neville‘in göze görünmeyen insanları çağırdığını duydu:

"Bakın bu kim! Size söylemedim mi?"

Harry geçitten çıkıp, odanın içinde göründüğü sırada, çeşitli çığlık ve bağırışlar yükseldi: "HARRY!" "Bu Potter, bu POTTER!" "Ron!" "Hermione!"

Renkli flamaların, lambaların ve bir sürü yüzün, kafa karıştırıcı etkilerini hissetti. Sonraki anda, yirmiden daha fazla gibi görünen insan tarafından o, Ron ve Hermione kalabalığın ortasına çekilmişti, herkes onlara sarılmış, sırtlarına vurmuş, saçlarını karıştırmış, el sıkışmıştı: Sanki daha az önce Quidditch finalinde şampiyon olmuşlardı.

"Tamam, tamam, sakinleşin!" diye seslendi Neville ve kalabalık geri çekildiği sırada, Harry, ortamı yeni yeni kavramayı başarabilmişti.

Bu odayı hiç tanımıyordu. Kocaman ve daha çok, son derece görkemli bir ağaç evinin içindelermiş veya belki de dev gibi bir

geminin kamarasındaymışlar gibi görünüyordu. Çok renkli hamaklar, tavandan ve koyu renkli ağaçlarla kaplanmış penceresiz duvarlar boyunca ilerleyen, parlak goblen flamalar ile örtülmüş balkondan sarkıyordu: Harry kırmızı renkle süslenmiş altın sarısı Gryffindor aslanını; sarı arka plan ile tezatlık oluşturan, Hufflepuff'ın siyah porsuğunu ve mavi rengin üstündeki Rawenclaw'ın bronz renkli kartalını gördü. Yalnız Slytherin'in gri ve yeşili yoktu. Şişkin kitaplıklar, duvara yaslanmış birkaç süpürge ve köşede de, geniş ahşap kasalı bir radyo vardı.

"Biz neredeyiz?"

"İhtiyaç odası'ndayız, tabii ki!" dedi Neville. "Yapabildiğinin daha iyisini yaptı, değil mi? Carrow'lar beni kovalıyorlardı ve gizlenebileceğim bir yer için sadece tek bir şansım olduğunu biliyordum: Kapıdan geçmeyi başardım ve bulduğum yer burası oldu! Pekâlâ, ilk vardığımda tam olarak böyle görünmüyordu, son derece küçüktü, sadece bir tane hamak ve sadece Gryffindor flamaları vardı, fakat gitgide, daha çok D.O. üyesi geldikçe kendiliğinden genişledi."

"Ve Carrow'lar içeri giremedi mi?" diye sordu Harry, etrafına kapıyı bulmak için bakındı.

"Hayır," dedi Harry'nin, o konuşana kadar tanıyamadığı Seamus Finnigan: Seamus'un yüzü yara bere içindeydi ve şişmişti. "Burası uygun bir gizlenme yeri, içimizden biri burada kaldığı sürece, bize ulaşamazlar, kapılar açılmayacaktır. Bunların hepsi Neville'in sayesinde. Bu odayı gerçekten iyi anlıyor. Tam olarak neye ihtiyacın varsa onu istemek zorundasın- şunun gibi, '*Hiçbir Carrow destekçisinin içeri girmeyi başarmasını istemiyorum-*' ve oda bunu senin için yapıyor! Sadece kaçamak noktaları kapattığından emin olmak zorundasın! Neville bu işin adamı!"

"Bu oldukça açık, gerçekten," dedi Neville alçakgönüllü bir edayla. "Bir buçuk gün kadar buradaydım ve gerçekten acıkmaya başlamıştım ve yiyecek bir şeyler bulmayı diliyordum ve işte o zaman Domuz Kafası'na giden geçit açıldı. Geçit boyunca gittim ve Aberforth ile tanıştım. Bize yiyecek temin ediyordu, çünkü bazı sebeplerden ötürü, odanın gerçekten yapamadığı tek şey bu."

"Evet, şey, yiyecek, Gamp'ın Temel Biçim Değiştirme Yasası'nın beş istisnasından biridir," dedi Ron genel bir şaşkınlıkla.

"Bu yüzden biz burada neredeyse iki haftadır saklanıyoruz," dedi Seamus, "ve oldukça iyi bir banyo bile ortaya çıktı, kızlar sayıca artmaya başlayıp da-"

"- yıkanmayı istediklerini düşününce, evet," diye cevapladı Harry'nin o noktaya kadar fark etmediği Lavender Brown. Şimdi tam anlamıyla etrafına bakındı, bir sürü tanıdık yüzün farkına vardı. Patil ikizleri, ayrıca Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein ve Michael Corner da oradaydı.

"Ne işler peşinde olduğunuzu bize söylesenize, her ne kadar," dedi Ernie. "Etrafta pek çok söylenti dolaşıyor, Potter'ın Peşinde programı da size ayak uydurmaya çalışıyor," Radyoyu işaret etti. "Hırsızlık yapmak için Gringotts'a girmediniz ya?"

"Girmişler!" dedi Neville. "Ve ejderha olayı da doğru!"

Azıcık bir alkış ve birkaç haykırış ortama hâkim oldu; Ron öne doğru eğilip, reverans yaptı. "Neyin peşindeydiniz?" diye sordu Seamus istekli bir şekilde.

İçlerinden herhangi biri daha soruya kaçamak bir yanıt veremeden, Harry, şimşek şeklindeki yara izinde korkunç, yakıcı bir acı hissetti. Meraklı ve mutlu yüzlere aceleyle sırtını dönerken, İhtiyaç Odası

gözlerinin önünden silindi. Ve bir barakanın içinde ayakta duruyordu, ayaklarının altındaki çürümüş döşeme tahtaları parçalanıp etrafa dağılmıştı. Toprağın altından çıkarılmış bir altın kutu, yerdeki deliğin yanında ağzı açık ve içi boş bir şekilde duruyordu, Voldemort‘un öfke çığlıkları kafasının içinde titreşti.

Muazzam bir çabayla Voldemort‘un zihninden bir kez daha çıkıp, ayakta durduğu, sallanan, İhtiyaç Odası‘na geri döndü, yüzünden terler akıyordu ve Ron onu ayakta tutuyordu.

"İyi misin, Harry?" Konuşan Neville‘di. "Oturmak ister misin? Sanırsam yorgunsunuzdur, siz--?

"Hayır," dedi Harry. Voldemort‘un diğer Hortkuluklar'ından birinin kaybını az önce fark ettiğini kelimeler olmadan anlatmaya çalışarak, Ron ve Hermione‘ye baktı. Zamanları hızla tükeniyordu: Voldemort bir sonraki yer olarak Hogwarts‘ı ziyaret etmeyi seçerse, şanslarını kaybedeceklerdi.

"Başlamamız gerek," dedi, onların yüz ifadeleri ona anladıklarını söylüyordu.

"Ne yapacağız öyleyse, Harry?" diye sordu Seamus. "Plan nedir?"

"Plan mı?" diye tekrar etti Harry. Harry tüm iradesini, kendini Voldemort‘un öfkesine teslim etmemek için kullanıyordu: Yara izi hala yanmaktaydı. "Şey, bizim- Ron, Hermione ve benim- yapmamız gereken bir şeyler var ve bu durumda bizim buradan çıkmamız gerek."

Hiç kimse artık ne gülüyordu ne de haykırıyordu. Neville kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Ne demeye çalışıyorsun '*buradan çıkmak*‘ ile?"

"Biz buraya kalmak için gelmedik, dedi Harry, yara izini ovalayıp, acıyı hafifletmeye çalışarak. "Yapmamız gereken bazı önemli şeyler var-"

"Ne yapacaksınız?"

"Ben- ben, size söyleyemem."

O anda bir mırıldanma dalgası olmuştu. Neville‘in kaşları büzüldü.

"Niye bize söyleyemiyorsun? Kim-Olduğunu-Bilirsin‘e karşı savaş ile ilgili bir şey, değil mi?"

"Şey, evet-"

"Öyleyse size yardım edeceğiz."

Diğer Dumbledore‘un Ordusu üyelerinin bazıları hevesle, geriye kalanlar da ciddi bir şekilde kafalarını sallıyorlardı, Bir kaçı doğrudan doğruya yapılacak hareketlere karşı isteklilikleri̇ni sandalyelerinden kalkarak kanıtladılar.

"Anlamıyorsunuz," Harry‘ye son birkaç saatte bunları çok fazla söylemiş gibi göründü. "Biz- biz size söyleyemeyiz. Bunu biz yapmak zorundayız- yalnız başımıza."

"Neden?" diye sordu Neville.

"Çünkü..." Kayıp Hortkuluk‘u aramaya başlamaktaki ya da en azından Ron ve Hermione ile aramaya nereden başlayabilecekleri hakkında özel olarak tartışmaktaki umutsuzluğu arasından, Harry, düşüncelerini toplamanın zorlaşmakta olduğunu fark etti; Yara izi hâlâ yanmaktaydı. "Dumbledore, bize, üçümüze bir görev bıraktı," dedi dikkatli bir şekilde, "ve biz başkalarına söylememekle

yükümlüyüz- demek istediğim, bizim yapmamızı istedi, sadece üçümüzün."

"Biz onun ordusuyuz," dedi Neville. "Dumbledore‘un Ordusu. Biz hep birlikte bunun içindeydik, siz üçünüz dışarıda kendi başınızayken, biz bunun devam etmesini sağladık-"

"Tam olarak bir piknik olmadı, dostum," dedi Ron.

"Öyle bir şey olduğunu hiç söylemedim, fakat bize niye güvenemediğini anlamıyorum. Bu odadaki herkes savaşıyordu ve Carrow'lar yakalamak amacıyla, peşlerine düştüğü için burada kalıyorlar. Buradaki herkes Dumbledore‘a sadık olduklarını- sana sadık olduklarını kanıtladılar."

"Bak," diye başladı Harry, ne söyleyeceğini bilmeden, fakat mesele bu değildi: tünel kapısı az önce arkasında açılmıştı.

"Mesajını aldık, Neville! Merhaba, siz üçünüz, sizin de kesinlikle burada olduğunuzu düşünmüştüm!"

Gelenler Luna ve Dean‘di. Seamus, son derece büyük bir sevinç kükreyişi koyuverdi ve koşup, en iyi arkadaşına sarıldı.

"Herkese merhaba!" dedi Luna mutlu bir şekilde. "Ah, geri dönmüş olmak harika!"

"Luna,“ dedi Harry dikkatleri üstüne toplayarak, "burada ne yapıyorsun? Sen nasıl-?"

"Gönderdim," dedi Neville, elinde sahte Galleon‘u tutuyordu. "Ona ve Ginny‘ye, siz eğer ortaya çıkarsanız, onları haberdar edeceğime dair söz verdim. Biz hepimiz, eğer geri dönerseniz, bunun devrim olacağını düşünüyorduk. Bu, Snape‘i ve Carrow'ları devireceğiz demek."

"Tabii ki bu anlama geliyor," dedi Luna berrak bir sesle, "değil mi, Harry? Onlarla savaşıp, onları Hogwarts'tan atacağız?"

"Dinleyin," dedi Harry, panikleme hissini arttıracak bir şekilde, "Üzgünüm, fakat bizim dönmemizin sebebi bu değil. Bizim yapmamız gereken bir şey var ve sonra-"

"Bizi bu karışıklıkta bırakacak mısın?" diye ısrar etti Michael Corner.

"Hayır!" dedi Ron. "Bizim yaptığımız şey sonunda herkesin yararına olacak, tüm bunlar Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den kurtulmak ile alakalı-"

"Öyleyse yardım etmemize izin verin!" dedi Neville kızgın bir şekilde. "Bunun bir parçası olmak istiyoruz!"

Arkalarında başka bir gürültü çıktı ve Harry döndü. Kafası yerinden çıkıp düşmüş gibiydi: Şimdi duvardaki delikten Ginny tırmanıyordu, hemen arkasından da Fred, George ve Lee Jordan onu izliyordu. Ginny, Harry'ye son derece mutlu bir şekilde gülümsedi: Harry, onun ne kadar güzel olduğunu, değerini şimdiye kadar neden hiç tamamıyla anlamadığını unutmuştu, fakat şimdiye kadar onu gördüğü için hiç bu kadar az hoşnut olmamıştı.

"Aberforth biraz sinirlenmeye başlamıştı," dedi Fred, birkaç selamlama çığlığını yanıtlamak için elini kaldırdı. "Biraz uyuklamak istiyor ve barı, tren istasyonuna dönmüştü."

Harry'nin ağzı açık kaldı. Lee Jordan'ın hemen arkasından Harry'nin eski kız arkadaşı, Cho Chang gelmişti. Cho, ona gülümsedi.

"Mesajı aldım," dedi, kendi sahte Galleon'unu tutuyordu ve Michael Corner'a doğru yürüyüp, yanına oturdu.

"Öyleyse, plan nedir, Harry?" dedi George.

"Plan diye bir şey yok," dedi Harry, tüm bu insanların aniden ortaya çıkışı yüzünden aklı hâlâ karışıktı, yara izi hâlâ o kadar şiddetli yanıyordu ki, her şeyi anlamak elinden gelmiyordu.

"Sadece elimizden geldiğince hayatta kalacağız, değil mi? En sevdiğim tarz," dedi Fred.

"Bunu durdurmak zorundasın!" dedi Harry Neville'e. "Onların hepsini buraya ne için çağırdın? Bu delilik-"

"Savaşıyoruz, değil mi?" dedi Dean, kendi sahte Galleon'unu çıkarırken. "Mesaj diyor ki Harry geri döndü ve biz de savaşacağız! Bir asaya ihtiyacım olacak, herhalde-"

"Asan yok mu-?" diye başladı Seamus.

Ron aniden Harry'ye döndü.

"Onlar niye yardım edemiyorlar?"

"Ne?"

"Yardım edebilirler." Sesini öyle alçaltıp konuştu ki, aralarında duran Hermione'den başka kimse onu duyamadı, "Nerede olduğunu bilmiyoruz, Onu çabucak bulmak zorundayız. Aradığımız şeyin, bir Hortkuluk olduğunu söylemek zorunda değiliz."

Harry, Ron'dan, mırıldanmaya başlayan Hermione'ye baktı, "Sanırım Ron haklı. Daha ne aradığımızı bile bilmiyoruz, onlara ihtiyacımız var." Ve Harry ikna olmamış bir şekilde görününce, "her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, Harry."

Harry hızlı bir şekilde düşündü, yara izi hâlâ karıncalanmaktaydı, başı yarılacak gibi sancılandı. Dumbledore, Hortkuluklar hakkında Ron ve Hermione'den başka kimseye hiçbirşey söylememesi

konusunda onu uyarmıştı. Sırlar ve yalanlar, biz böyle büyüdük ve Albus... O doğuştan yetenekliydi... Onun gibi güvenmeye korkarak, sırlarını göğsünün içine sımsıkı bir şekilde muhafaza ederek, Dumbledore‘a mı benzemeye başlıyordu? Fakat Dumbledore Snape‘e güvenmişti ve bu onu nereye götürmüştü? Onu en yüksek kulenin tepesinde öldürülmeye götürmüştü...

"Çok iyi," dedi sessizce diğer ikisine. "Tamam," diye seslendi odaya serbestçe ve tüm gürültü kesildi: Yakındakilerin şans eseri duydukları, espriler patlatan Fred ve George, sustular, herkes tetikte ve heyecanlanmış görünüyordu.

"Bulmamız gereken bir şey var," dedi Harry. "Bu şey- bu şey Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘i yenmekte bize yardım edecek. Burada, Hogwarts‘ta, fakat nerede olduğunu bilmiyoruz. Rawenclaw‘a ait olabilir. Böyle bir nesne duyanınız var mı? Örneğin, hiç üstünde Rawenclaw‘ın kartalının olduğu bir şeye rast geldiniz mi?"

Ravenclaw'lardan oluşan küçük gruba; Padma, Michael, Terry ve Cho'ya ümitle baktı, ama Ginny'nin koltuğunun koluna tünemiş olan Luna cevapladı.

"Pekala, şu kayıp taç. Sana söylemiştim, hatırlıyor musun Harry? Ravenclaw'ın kayıp tacı? Babam onu kopyalamaya çalışıyor."

"Evet, kayıp taç," dedi Michael Corner gözlerini devirerek, "Kayıp, Luna. Bu önemli bir nokta."

"Ne zaman kayboldu?" diye sordu Harry.

"Söylendiğine göre yüzyıllarca önce," dedi Cho ve Harry'nin ümitleri yıkıldı. "Profesör Flitwick tacın Ravenclaw'ın kendisiyle birlikte kaybolduğunu söylemişti. İnsanlar aramıştı ama," Ravenclaw'lara hitap etti. "Hiç kimse ona dair bir iz bulamadı, değil mi?"

Hepsi başlarını salladı.

"Özür dilerim ama taç nedir? diye sordu Ron.

"Bir çeşit başlık," dedi Terry Boot. "Ravenclaw'ınki giyenin bilgeliğini arttıran sihirli özelliklere sahip olmalı.

"Evet, babamın Mahfışt-"

Ama Harry Luna'yı böldü.

"Ve hiçbiriniz buna benzer birşey gördünüz mü?"

Yine başlarını salladılar. Harry, kendi hissettiği hayal kırıklığının aynısını yüzlerinde gördüğü Ron ve Hermione'ye baktı. Anlaşılan hiç izi olmayan ve bu kadar uzun zamandır kayıp bir nesne şatoda gizli bir Hortkuluk için uygun bir aday gibi görünmüyordu... Harry yeni bir soru soramadan, ne yazık ki, Cho tekrar konuştu.

"Eğer tacın neye benzediğini görmek isterseniz, sizi ortak salona götürüp gösterebilirim, Harry. Ravenclaw, heykelinde onu takıyor."

Harry'nin yara izi yeniden yandı.: Bir anlığına İhtiyaç Odası hızla döndü ve orası yerine karanlık yerin altında süzüldüğünü gördü ve omuzlarına dolanmış büyük yılanı hissetti. Voldemort yeniden uçuyordu, yeraltındaki göle ya da buraya, şatoya, bilmiyordu; ama hangisi olursa olsun, çok az zamanları kalmıştı.

"Yolda," dedi Ron ve Hermione'ye sessizce. Cho'ya, sonra da onlara bir bakış attı.

"Dinleyin, bunun pek yol gösterici olmadığını biliyorum ama gideceğim ve şu heykele bakacağım, en azından neye benzediğini bulalım. Beni burada bekleyin ve bilirsiniz- diğerini- güvende tutun."

Cho ayağa fırladı ama Ginny şiddetle, "Hayır, Luna Harry'i götürecek, değil mi Luna?" dedi.

"Ah, evet, memnuniyetle," dedi Luna mutlulukla ve Cho hayal kırıklığıyla yerine oturdu.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordu Harry Neville'e.

"Buradan."

Harry ve Luna'ya küçük gardırobun merdivene açıldığı köşeye kadar eşlik etti.

"Her gün farklı yerlerde ortaya çıkıyor, böylece bulmaları imkansızlaşıyor," dedi. "Tek sorunumuz çıktığımızda kendimizi nerede bulacağımızı bilmiyor oluşumuz. Dikkatli ol, Harry, geceleri hep devriye geziyorlar."

"Önemli değil," dedi Harry. "En kısa zamanda görüşürüz."

Harry ve Luna, uzun, meşalelerle aydınlatılmış ve beklenmeyen yerlerden köşeler çıkan merdivenlere doğru aceleyle gitti. Sonunda bütün duvara benzer bir yere ulaştılar.

"Altına gir," dedi Harry Luna'ya görünmezlik pelirinini çıkarıp üstlerine örterek. Duvarı hafifçe itti. Onun dokunuşuyla duvar eridi ve dışarı çıktılar: Harry arkasına göz attı ve kendisini derhal mühürlediğini gördü. Karanlık bir koridorda duruyorlardı: Harry, Luna'yı gölgelere çekti, boğazındaki keseyi arandı ve içinden Çapulcu Haritası'nı çıkardı. Burnuna yakın tutarak aramaya başladı ve kendisinin ve Luna'nın yerini saptadı.

"Beşinci kattayız," diye fısıldadı, Filch'in koridor boyunca onlardan uzaklaşmasını izleyerek. "Hadi, bu taraftan."

Sürünmeye başladılar.

Harry daha önce geceleri Hogwarts'ta çok dolanmıştı ama kalbi hiç bu kadar hızlı çarpmamıştı ve hiç bir yerden geçerken kendi güvenliğine bu kadar bağlı olmamıştı. Ay ışığının aydınlattığı taşlardan, yavaş adımları arasında miğferleri gıcırdayan zırhların yanından geçtiler, köşelerin ilerisinde kim bilir neler pusuda bekliyor diye, iki kez onlara dikkat etmeden devam eden hayalatlere izin vermek için durdular, Harry ve Luna Çapulcu Haritası'nı ışık el verdikçe kontrol ederek yürüdüler. Harry bir engelle karşılaşacaklarını düşündü; en kötüsü Peeves'tı ve her adımı ilk önce duymak için kulaklarını açtı, hortlağın sahte işaretleri yaklaştı.

"Bu taraftan, Harry." diye soludu Luna, yenini kavrayıp sarmal merdivene çekti.

Dar, baş döndürücü merdivenleri tırmadılar; Harry daha önce buraya hiç çıkmamıştı. Sonunda bir kapıya ulaştılar. Bir kapı kolu ya da anahtar deliği yoktu; yalnızca gösterişsiz, geniş, yaşlı ahşap ve kartal şeklinde bronz kapı tokmağı vardı. Luna, bir kola ya da vücuda bağlı değilmiş, havada yüzüyormuş gibi tüyler ürpertici soluk renkli ellerinin birini öne uzattı. Bir kez tıklattı ve sessizliğin içinde Harry'ye top atışı gibi geldi. Kartalın gagası açıldı ama kuşun sesi yerine yumuşak müzikal bir ses "Hangisi önce gelir, anka mı yoksa alev mi?" dedi.

"Hmm... Ne düşünüyorsun, Harry?" dedi Luna düşünceli gözükerek.

"Ne? Yalnızca parola yok mu?"

"Ah, hayır, soruyu yanıtlaman gerekiyor," dedi Luna.

"Ya yanlış olursa?"

"Bunu düzeltecek birini beklemen gerekir," dedi Luna. "Böyle öğrenebilirsin, anladın mı?"

"Evet... Sorun şu ki, kimseyi bekleyecek vaktimiz yok, Luna."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedi Luna ciddiyetle. "Pekala öyleyse, bence cevap bir döngünün başlangıcı yoktur."

"Mantıklı," dedi ses ve kapı savrularak açıldı.

Ravenclaw'ların bomboş Ortak Salon'u geniş bir daireydi ve Harry‘nin Hogwarts‘ta gördüğü her yerden daha gösterişliydi. Zarif pencere kalıpları mavi-bronz ipeklerle duvarda noktalanıyordu; ayrıca Ravenclaw'lar dağın harika manzarasına da sahipti. Tavanları kubbeli ve gece mavisi halıya da yansıdığı gibi yıldızlarla bezeliydi. Masalar, sandalyeler ve kitaplıklar ve kapının karşısına uzun beyaz mermerden bir heykel yerleştirilmişti.

Harry, Luna‘nın evinde gördüğü Rowena Ravenclaw‘ın heykelini fark etti. Işıklandırılmış bir kapının yanındaydı, Harry yatakhanenin üst katta olduğunu tahmin etti. Uzun adımlarla mermer kadına doğru ilerledi ve o da ona güzel ama korkutucu yüzüyle alaycı bir şekilde karşılık veriyor gibiydi. Narin görünüşlü mermer bir taç başının tepesinde gerçeğini temsil ediyordu. Fleur‘un düğünde taktığı taca hiç benzemiyordu. İçine minik harfler kazınmıştı. Harry görünmezlik pelerininin altından dışarı adım attı ve heykelin kaidesine doğru ne yazdığını okumak için tırmandı.

"Büyüklüğün ötesinde büyük adamların hazinesi vardır."

"Seni bir aptal gibi beş parasız yapar," dedi kesik kesik konuşan bir ses.

Harry etrafında döndü, kaideyi çıkardı ve yere bıraktı. Alecto Carrow'un düşük-omuzlu bedeni arkasında duruyordu ve Harry daha asasını kaldırırken, o güdük işaret parmağını kolundaki kafatası ve yılan işaretine bastırdı ve işaret dağlandı.

-

OTUZUNCU BÖLÜM:
SEVERUS SNAPE'İN KOVULUŞU

Parmakları İşaret‘e değdiği an, Harry‘nin yara izi öldüresiye yandı, yıldızlı oda görüş alanından kayboldu ve sarp bir kayalığın altındaki bir sürü kayanın üzerinde duruyordu ve dalgalar kıyıya vuruyordu ve kalbinde bir zafer vardı - Çocuğu ele geçirdiler.

Yüksek sesli bir patlama Harry‘yi bulunduğu yere geri getirdi: Ne yaptığını şaşırmış halde, asasını kaldırdı, ama önündeki cadı öne düşüyordu bile; yere öyle bir çarptı ki kitap dolabının camı çınladı.

"D.O. dersleri dışında birini hiç Sersemletmemiştim," dedi Luna, biraz ilgili tonda. "Ama düşündüğümden daha gürültülüydü."

Ve beklendiği gibi tavan titremeye başladı. Yatakhanelere açılan kapının arkasından koşuşturan ayak sesleri giderek yükseliyordu: Luna‘nın büyüsü yukarıda uyuyan Rawenclaw'lıları uyandırmıştı.

"Luna, nerdesin? Pelerinin altına girmem gerek!"

Luna‘nın ayakları yoktan var oldu; o da hemen onun tarafına geçti ve kapı açılıp bütün Rawenclaw'lar gece kıyafetleriyle içeri akarken kız pelerini üstlerine çekti. Soluk soluğa kalmalar ve Alecto‘yu baygın halde görmenin verdiği hayretin etkisiyle bağırışlar oldu.

Her an uyanıp saldırabilecek vahşi bir hayvanmışçasına yavaşça onun etrafında ilerlediler. Ufak tefek cesur bir birinci sınıf öne doğru sıçradı ve koca ayak parmağıyla sırtını dürttü.

"Bence ölmüş olabilir!" diye bağırdı keyifle.

"A, bak," diye fısıldadı Luna neşeyle, Rawenclaw'lar Alecto‘nun etrafında toplanınca."Memnun oldular!" Harry gözlerini kapattı ve yara izi zonklayıp tekrar Voldemort‘un zihnine sızmayı seçti... Birinci mağaranın içindeki tünele doğru hareket ediyordu... Gelmeden önce madalyondan emin olmayı seçmişti... ama bu uzun sürmezdi...

Ortak Salon'un kapısı tıkladı ve tüm Rawenclaw dondu kaldı. Öteki taraftan kartal şekli kapı tokmağının çıkardığı müzikal bir ses duyuldu: "Kaybolan nesneler nereye gider?"

"Ne bileyim? Kapa çeneni!" diye hırladı, Harry‘nin Carrow kardeşlerden Amycus‘a ait olduğunu bildiği görgüsüz bir ses. "Alecto? Alecto? Orda mısın? Onu yakaladın mı? Aç kapıyı!"

Rawenclaw'lar dehşete düşmüşler, birbirlerine fısıldıyorlardı. Ardından ikaz etmeden, sanki biri kapıya silahla ateş ediyormuşcasına bir tomar gürültülü patlama oldu.

"ALECTO! Eğer o gelir de biz Potter‘ı yakalamamışsak- Malfoy'larla aynı hale mi düşmek istiyorsun? CEVAP VER BANA!" diye feryat etti Amycus, kapıyı tüm gücüyle sallayarak, ama hala açılmıyordu. Rawenclaw'ların hepsi geri kaçıyorlardı ve bazıları bir hayli ürkmüştü, diğerleri ise yukarıya, yataklara koşuyordu. Ardından, tam Harry, o, patlatamadan kapıyı açıp Ölüm Yiyen bir şey yapamadan Amycus‘u Sersemletmeyi düşündükten bir saniye sonra en aşina olduğu ses kapının ardından yükseldi.

"Size ne yaptığınızı sorabilir miyim, Profesör Carrow?"

"Kahrolası - kapıdan - geçmeye - çalışıyorum!" diye bağırdı Amycus. "Git ve Flitwick‘i getir! Getir ve aç şunu, hemen!"

"Ama sizin kız kardeşiniz orada değil mi?" diye sordu Profesör McGonagall. "Profesör Flitwick onu sizin acil isteğiniz üzerine bu

akşam içeri bırakmadı mı? Belki o sizin için kapıyı açabilir? O zaman şatonun yarısını uyandırmak zorunda olmazsınız."

"Cevap vermiyor, seni yaşlı süpürge! Sen aç! Kahretsin! Yap, hadi!"

"Elbette, arzu ettiğiniz gibi," dedi Profesör McGonagall, müthiş bir soğuklukla. Tokmağa nazikçe dokundu ve müzikal ses tekrar sordu.

"Kaybolan nesneler nereye gider?"

“Hiçliğe ya da her yere!" diye yanıtladı Profesör McGonagall.

"Güzel anlattın," diye cevapladı kartal şeklindeki kapı tokmağı ve kapı sallanarak açıldı.

Amycus asasını savurarak eşikten fırlarken geride kalan bir kaç Rawenclaw da süratle merdivenlere koştular. Kız kardeşi gibi kamburdu, solgun, yumuşak yüzü ve ufak gözleri tepkisizce yere uzanmış Alecto‘ya çevrildi. Kızgınlık ve korkuyla çığlık attı.

"Ne yaptılar, küçük itler?" diye bağırdı. "Kimin yaptığını bana söyleyene kadar hepsine Cruciatus laneti uygulayacağım - ve Karanlık Lord ne der?" diye feryat etti, kız kardeşinin yanında duruyor ve işaret parmağıyla alnını şamarlıyordu. "Onu yakalayamadık ve gittiler ve onu öldürdüler!"

"Sadece Sersemletildi," dedi Alecto‘yu incelemek için öne eğilen Profesör McGonagall sabırsızlıkla. "Mükemmel derecede iyi olacak."

"Bludger olasıca, olmayacak!" diye böğürdü Amycus, "Karanlık Lord onu bulduktan sonra olmayacak! O gitti ve onun için gönderildi, İşaret‘in yandığını hissediyorum ve o Potter‘ı yakaladığımızı düşünüyor."

"Potter'ı yakaladığınızı mı?" dedi Profesör McGonagall keskince. "Ne demek istiyorsunuz, Potter‘ı yakalamakla?"

"Bize Potter‘ın Rawenclaw Kulesi‘ne girmeyi deneyebileceğini ve eğer onu yakalarsak haber göndermemizi söyledi!"

"Harry Potter Rawenclaw Kulesi‘ne girmeyi neden denesin? Potter benim binamda!"

İnanamazlığın ve korkunun ardında Harry, onun sesinde hafif bir gurur nağmesi duydu ve Minerva McGonagall‘a olan şefkat duygusu kabardı.

"Bize buraya gelebileceği söylendi!" dedi Carrow.

"Neden olduğunu biliyor muyum?" Profesör McGonagall kalktı ve boncuk boncuk gözleri odayı taradı. İkinci kez Harry ve Luna‘nın durduğu yerden geçtiler.

"Çocukların üzerine atabiliriz," dedi Amycus, domuza benzeyen suratı aniden şeytanca bir hal alarak. "Tabi, yapacağımız şey bu. Alecto‘nun çocuklar tarafından pusuya düşürüldüğünü söyleyeceğiz ve ardından yukarıdaki çocuklar" -yatakhanenin yönüne yıldızlı tavana baktı- "ve onların İşaret‘e zorladıklarını ve bu nedenle yanlış alarm aldığını... Onları cezalandırabilir. Birkaç çocuk fazla ya da az ne fark eder?"

"Sadece doğru ile yalan, cesaret ile ödleklik arasındaki fark," dedi bembeyaz kesilen Profesör McGonagall, "kısaca sen ve kız kardeşinin değerini bilemeyeceği fark. Ama bir şeyi açığa kavuşturmama izin ver. Bir sürü beceriksizliklerini Hogwarts‘ın öğrencilerinin üstüne atamayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

"Efendim?"

Amycus, Profesör McGonagall‘a tiksindirici şekilde yaklaşana dek öne yürüdü, yüzü onunkinden santim ötedeydi. Profesör McGonagall ise vazgeçmiş halde geri gitti, ama ona tuvalet oturağına yapışmış iğrenç bir şeymiş gibi bakıyordu.

"Bu izin verme meselesi değil Minerva McGonagall. Senin vaktin doldu. Burada iktidarda olan biziz ve ya beni desteklersin ya da bedelini ödersin."

Ve suratına tükürdü.

Harry pelerini üzerinden attı, asasını kaldırdı ve "Bunu yapmayacaktın." dedi. Amycus etrafına baktığında ise Harry "Crucio!" diye bağırdı.

Ölüm Yiyen yerden kesildi. Boğuluyormuş gibi çırpınarak ve acıdan inleyerek havada kıvrandı ve ardından çatırtıyla ve cam çatırtısıyla bir kitaplığın içine girdi ve baygın halde yere çöktü.

"Bellatrix‘in ne demek istediğini anlıyorum," dedi Harry, kan beynine sıçramıştı, "gerçekten kastetmen lazım."

"Potter!" diye fısıldadı Profesör McGonagall, kalbini tutarak. "Potter, buradasın! Ne-? Nasıl-?" Kendini toparlamaya çalıştı. "Potter, bu aptalcaydı!"

"Size tükürdü," dedi Harry.

"Potter- ben- bu çok- çok yiğitçeydi - ama farkında değil misin-?"

"Evet, farkındayım," diye temin etti onu. Nedense onun telaşı Harry‘yi ciddileştirdi."Profesör McGonagall, Voldemort yolda."

"Oh, artık adını söylememize izin var mı?" diye sordu Luna ilgilenir tavırla, görünmezlik pelerinini çekip çıkartarak. Bu saniyelik yasak

ihlalinin meydana gelişi, geriye sendeleyip ekose geceliğinin yakasını kavrayarak en yakın sandalyeye çöken Profesör McGonagall‘ı bunaltmış görünüyordu.

"Ona ne dediğimizin bir farkı yok," diye anlattı Harry Luna‘ya. "Zaten benim nerede olduğumu biliyor."

Harry, hiddetle birleşen beyninin uzak bir köşesinde, yara izi yanar halde, hayaletimsi yeşil geminin içindeki Voldemort‘un karanlık gölün üzerinde seyrettiğini görebiliyordu... Neredeyse taştan tasın olduğu adacığa erişmişti.

"Kaçmalısın," diye fısıldadı Profesör McGonagall, "Hemen Potter, olabildiğince hızlı!"

"Olmaz," dedi Harry. "Yapmam gereken bir şey var. Profesör, Rawenclaw‘ın tacının nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Rawenclaw‘ın t-tacı mı? Tabii ki hayır - yüzyıllardır kayıp değil miydi?"

Biraz daha dik oturdu. "Potter, çılgınlıktı, bu şatoya girmen gerçekten çılgınlıktı -"

"Yapmalıydım," dedi Harry. "Profesör, burada benim bulmam gereken bir şey saklı ve bu taç olabilir -Profesör Flitwick ile konuşabilirsem -"

Şıkırdayan cam parçaları, hareketlenme sesi duyuldu: Amycus kendine geliyordu. Harry ya da Luna harekete geçmeden Profesör McGonagall, asasını Sersemlemiş Ölüm Yiyen'e doğrultarak ayağa kalktı ve, "Imperio." dedi.

Amycus ayağa kalktı, kız kardeşine doğru yürüdü, onun asasını aldı, ardından itaatkârca Profesör McGonagall‘a yürüdü ve kendi asası ile

birlikte ona verdi.

Ardından Alecto‘nun yanında yere yattı. Profesör McGonagall asasını tekrar salladı ve bir boy parıltılı ip yoktan var oldu ve Carrow'ları sımsıkı birbirlerine bağlayarak sarmaladı.

"Potter," dedi Profesör McGonagall, Carrow'ların vaziyetine son derece aldırmayıp tekrar ona doğru dönerek. "Eğer Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi burada olduğunu gerçekten biliyorsa -"

Bunu söylediğinde, Harry‘de yara izini ateşe veren bedensel acıya benzer bir öfke alevlendi ve bir anlığına iksiri boşaltılmış bir tasın içine doğru baktı ve yüzeyde bir altın madalyonun güvenli bir şekilde yatmadığını gördü -

"Potter, iyi misin?" dedi bir ses ve Harry kendine geldi. Ayakta durabilmek için Luna‘nın omzunu kavramıştı.

"Süre daralıyor, Voldemort yaklaşıyor, Profesör, Dumbledore‘un emirleri ile hareket ediyorum, bulmamı istediği şeyi bulmam lazım! Ama ben şatoyu ararken öğrencileri uzaklaştırmamız gerek - Voldemort‘un istediği benim ama bir kaç tane az ya da fazla öldürmeye aldırış etmez -" hem de Hortkuluklar'a saldırdığımı öğrenmişken. Harry cümleyi kafasında bitirdi.

"Dumbledore‘un emirleriyle mi hareket ediyorsun?" diye tekrarladı bir mucize seziyormuşçasına. Sonra kendini tam ağırlığına kavuşturdu.

"Sen bu- bu nesneyi ararken biz okulu Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi‘ye karşı güvenceye alacağız."

"Bu mümkün mü?"

"Evet, ben öyle düşünüyorum," dedi McGonagall kuru kuru, "biz öğretmenler sihirde epey iyiyiz, bilirsin. Eğer bütün gayretimizi

gösterirsek onu bir süreliğine uzak tutabileceğimize eminim. Tabii ki, Profesör Snape‘in de çaresine bakılması gerekiyor-"

"Bana bırak-"

"Ve eğer Hogwarts, Karanlık Lord kapılarında, bir kuşatmaya sahne olacaksa, olabildiğince çok masum insanı yoldan çekmek makul olacaktır. Uçuç Şebekesi gözetim altındayken ve Hogwarts alanı içinde Cisimlenme mümkün-"

"Bir yol var," dedi Harry, hemen ve Domuz Kafası‘na giden pasajdan bahsetti. "Potter, yüzlerce öğrenciden bahsediyoruz-"

"Biliyorum, Profesör, ama eğer Voldemort ve Ölüm Yiyenler okul sınırlarına odaklanıyorlarsa Domuz Kafası‘ndan kimin buharlaştığı ile ilgilenmeyeceklerdir."

"Orada bir şey var," diye onayladı. Asasını Carrow‘lara doğrulttu ve gümüş bir ağ vücutlarını kapladı, kendi kendini etrafında düğümledi ve onları havaya kaldırdı. Orada, mavi ve altın sarısı tavanda iki büyük, çirkin deniz yaratığı gibi asılı kaldılar. "Gel. Diğer bina başkanlarını uyarmalıyız. O pelerini giysen iyi olur."

Kapıyı geçti ve geçtikten sonra asasını kaldırdı. Ucundan gözlerinin etrafında gözlük izi olan üç tane kedi fırladı. Patronuslar; Profesör McGonagall, Harry ve Luna takrar aşağıya indiklerinde şık bir şekilde öne fırlayarak spiral merdivenleri ışıkla doldurdular.

Koridorlar boyunca yarıştılar ve birer birer onlardan ayrıldılar; Profesör McGonagall‘ın ekose geceliği zeminde hışırdıyordu ve Harry ve Luna, pelerinin altında onun arkasından hızlı hızlı yürüdüler.

Başka ayak sesleri onlarınkine katıldığında iki kat daha aşağı inmişlerdi, yara izi hala karıncalanan Harry onları ilk duyan oldu.

Boynundaki kesede bulunan Çapulcu Haritası‘na dokundu, ama çıkartamadan McGonagall da misafirlerinin farkına varmış gibi gözüküyordu. Durdu, düelloya hazır halde asasını kaldırdı ve "Kim var orada?" dedi.

"Benim," dedi alçak bir ses.

Zırhtan bir takımın ardından Severus Snape adım attı.

Onun yanındayken nefret Harry‘nin içinde kaynadı: Suçlarının önemliliğinin ardında Snape‘in görünüşünün detaylarını unutmuştu, yağlı siyah saçının ince yüzünün etrafında nasıl perdelendiğini, siyah gözlerinin nasıl ölü, soğuk görünüme sahip olduğunu unutmuştu.

"Carrow'lar nerede?" diye sordu sessizce.

"Onlara nerede olmalarını söylediysen orada, tahminimce, Severus," dedi Profesör McGonagall.

Snape daha da yakında durdu ve gözleri sanki Harry‘nin orada olduğunu biliyormuşçasına Profesör McGonagall‘ın üzerinden etrafındaki boşluğa kaydı. Harry de asasını saldırıya hazır şekilde kaldırdı.

"Kanımca," dedi Snape, "Alecto bir davetsiz misafir yakalamış."

"Gerçekten mi" dedi Profesör McGonagall. "Ve bu kanıya nerden vardınız?"

Snape derisine Karanlık İşaret kazınmış olan sol koluyla narin, esnek bir hareket yaptı.

"Oh, ama doğal olarak," dedi Profesör McGonagall. "Siz Ölüm Yiyen'lerin kendine has haberleşme metotları vardır, unutmuşum."

Snape onu duymamış gibi davrandı. Gözleri hala etrafındaki havayı araştırıyordu ve ne yaptığına dikkat ediyormuş edasıyla gitgide yakına geliyordu.

"Koridorları gezme devriyenin bu gece olduğunu bilmiyordum, Minerva."

"Bir itirazın mı var?"

"Bu saatte seni yataktan neyin kaldırmış olacağını merak ediyorum?"

"Bir kargaşa duyduğumu düşündüm," dedi Profesör McGonagall.

"Gerçekten mi? Ama her şey sakin görünüyor."

Snape onun gözlerinin içine baktı.

"Harry Potter‘ı gördün mü Minerva? Çünkü eğer öyleyse, ısrar etmeliyim-"

Profesör McGonagall, Harry‘nin inanabileceğinden daha hızlı hareket etti: Asası havayı yardı ve bir an Harry, Snape‘in bilinçsizce büzüşmüş olacağını düşündü, ama Kalkan Büyüsü‘nün çabukluğu öylesineydi ki McGonagall dengeden yoksun kaldı. Asasını duvardaki bir meşaleye savurdu ve meşale dirseğinden ayrıldı. Snape‘i lanetlemenin eşiğinde olan Harry, Luna‘yı çullanan alevlerin yolundan çekmek zorunda kaldı. Alevler çember halinde koridoru doldurmuş ve bir kement gibi Snape‘in üzerine uçmuştu-

Ve daha fazla alev değil, McGonagall‘ın dumana çevirip patlattığı büyük siyah bir yılan saniyeler içinde yeniden şekil alıp kuvvetlenen ve yol alan bir hançer yığını olmuştu. Snape onları ancak önündeki zırh takımla engelledi ve yankılanan bir sesle hançer teker teker göğsüne tesir etti-

"Minerva!" dedi tiz bir ses ve Luna'yı hala uçan büyülerden koruyarak arkasına baktığında, Harry, Profesör Flitwick'in ve Sprout'un gece kıyafetleriyle onlara karşı duran koridordan geldiklerini gördü. Muazzam genişlikteki Profesör Slughorn da arkada nefes nefese kalmıştı.

"Hayır!" diye ciyakladı Flitwick asasını kaldırarak. "Hogwarts'ta başka cinayet işleyemeyeceksin!"

Flitwick'in büyüsü Snape'in arkasına sığındığı zırhtan takımı vurdu: Takım tangırtıyla canlandı. Snape kendini sıkıştıran kollardan çabalayıp kurtardı ve saldırganlarına geri gönderdi; Harry ve Luna, duvara çarpıp paramparça olurken bunları engellemek için yana doğru atladı. Harry tekrar baktığında, Snape büsbütün kaçıyordu, McGonagall, Flitwick ve Sprout arkasından koşuyordu. Bir sınıfın kapısına atıldı ve saniyeler sonra McGonagall çığlık atarken duyuldu, "Korkak! KORKAK!"

"Ne oldu, ne oldu?" diye sordu Luna.

Harry onu ayağa kaldırdı ve görünmezlik pelerinini de peşlerinden sürükleyerek koridor boyunca koştular, Profesörler McGonagall, Flitwick ve Sprout'un kırık bir pencerenin önünde durduğu terkedilmiş bir sınıfa girdiler.

"Atladı," dedi Profesör McGonagall, Harry ve Luna odaya koştuklarında.

"Öldü mü yani?" diye pencereye koştu Harry, onun ani ortaya çıkışının verdiği şokun etkisiyle bağrışan Flitwick ve Sprout'u duymazdan gelerek.

"Hayır, ölmedi," dedi McGonagall acı bir şekilde. "Dumbledore'un aksine hala asa taşıyordu... ve öyle görünüyor ki ustasından bir sürü

numara öğrenmiş."

Dehşetin ürpertisiyle, Harry, uzakta, yüzeyi çevreleyen duvarda, karanlığa uçan dev gibi yarasavari bir suret gördü.

Artlarında ağır ayak vuruşları ve bir dolu üfleme vardı: Slughorn anca yakalayabilmişti.

"Harry," dedi nefes nefese zümrüt yeşili ipek pijamasının altındaki geniş göğsüne masaj yaparak. "Oğlum... ne sürpriz... Minerva, lütfen açıkla... Severus... ne?"

"Müdürümüz kısa bir ara veriyor," dedi Profesör McGonagall, pencerelerdeki Snape biçimli şekli işaret ederek.

"Profesör!" diye bağırdı Harry, elleri alnında. Inferi ile dolu gölün yanından kaydığını görebiliyordu ve hayalet gibi yeşil kayığın gizli sahile çarptığını hissetti ve Voldemort kalbindeki ölümle atlayıp öte tarafa geçti-

"Profesör, okulu müdafaa etmemiz gerekiyor, o şimdi gelir!"

"Tamam. Adı-Anılmaması-Gereken-Kişi geliyor." diye anlattı diğer öğretmenlere. Sprout ve Flitwick soludu; Slughorn bir inilti çıkardı. "Potter‘ın şatoda Dumbledore‘un emirleriyle bir işi halletmesi gerek. Potter yapması gerekeni yaparken elimizden gelen bütün korumayı bu yere koymamız gerekiyor."

"Tabii, bizim yapacağımız hiç bir şey Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘i uzak tutmaya yeterli olmaz, farkında mısınız?" dedi Profesör Sprout.

"Teşekkürler, Pomona," dedi Profesör McGonagall, iki cadı arasında zalim bir anlayış bakışı yaşandı. "Bana sorarsanız önce etrafa temel koruma kuracağız ve ardından öğrencileri toplayacağız ve Büyük Salon‘da buluşacağız. Büyük bölümü tahliye edilmeli, buna rağmen

eğer bunlardan reşit olanlar ve kalıp savaşmak isteyenler olursa bir şans verilmeli."

"Kabul," dedi Profesör Sprout, çoktan kapıya doğru acele ederek. "Yirmi dakika içinde binamla birlikte sizinle Büyük Salon‘da buluşacağım."

Ve gözden kaybolunca, onun mırıldanmalarını duyabiliyorlardı. "Tentakula, Şeytan Kapanı. Ve Snargaluf Fasulyesi... evet, Ölüm Yiyenler'in bunlarla savaştığını görmek isterim."

"Ben buradan harekete geçebilirim," dedi Flitwick ve böylece yalın bir şekilde görebiliyordu, asasını kırılan pencereye doğru yöneltti ve aşırı karmaşık büyüler mırıldanmaya başladı. Harry, tuhaf bir püskürme sesi duydu, sanki Flitwick rüzgârın gücünü araziye salıvermişti.

"Profesör," dedi Harry, küçük Tılsım öğretmenine yaklaşarak, "Profesör, sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama bu önemli. Rawenclaw‘ın tacının nerde olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Protego Horribilis- Rawenclaw‘ın tacı mı?" diye ciyakladı Flitwick. "Biraz fazla irfan göz çıkarmaz, Potter, ama bu durumda kullanışlı olacağını zorlukla düşünüyorum!"

"Ben sadece- nerde olduğunu biliyor musunuz demek istedim? Gördünüz mü?"

"Görmek mi? Yaşayan hafızası olan kimse görmedi! Uzun süre önce kaybolduğundan beri, evlat!"

Harry umutsuz bir hayal kırıklığı ve panik karışımı bir duygu hissetti. O zaman Hortkuluk neydi?

"Seninle ve senin Rawenclaw'larla Büyük Salon‘da buluşalım, Filius!" dedi Profesör McGonagall Harry ve Luna‘ya takip etmeleri için işaret ederek.

Slughorn konuşmak için gürüldediğinde kapıyı anca geçmişlerdi.

"Aman Allah‘ım," diye soludu, solgun ve terli halde, fok bıyığı titriyordu. "Ne telaş! Bütün bunların mantıklıca olup olmadığından emin değilim, Minerva. İçeriye bir yol bulmaya kararlı, biliyorsun ve onu geciktirmeyi deneyen herkes en acı tehlikenin içinde ola-"

"Seni ve Slytherin'leri de yirmi dakika içinde Büyük Salon‘a bekliyorum," dedi Profesör McGonagall. "Eğer öğrencilerinle gitmek istiyorsan, sizi durdurmayız. Ama eğer biriniz bizim direncimizi sabote teşebbüsünde bulunursanız ya da bu şatoda bize karşı tavır takınırsanız, o zaman, Horace, öldürmek için savaşırız."

"Minerva," dedi donakalmış vaziyette.

"Slytherin Binası‘nın sadakatinin doğrultusunda karar verme vaktidir," diye sözünü kesti Profesör McGonagall. "Git ve öğrencilerini uyandır, Horace."

Harry, Slughorn‘un şaşkınlıktan karmakarışık şeyler söylemesini izlemek için beklemedi: O ve Luna, koridorun ortasında pozisyon almış ve asasını kaldırmış olan Profesör McGonagall‘ın arkasından koştular.

"Piertotum- oh, Allah aşkına, Flich, şimdi değil-"

Yaşlı hademe topallaya topallaya görüş alanına girmişti, bağırıyordu. "Yataktan çıkan öğrenciler! Öğrenciler koridorda!"

"Burada olmaları gerekiyor, seni saçmalayan dangalak!" diye bağırdı McGonagall. "Şimdi git ve yararlı bir şey yap! Peeves‘ı bul!"

"Peeves?" diye kekeledi Filch, sanki bu adı daha önce hiç duymamış gibi.

"Evet, Peeves, seni aptal, Peeves! Çeyrek yüzyıl boyunca onu şikâyet etmedin mi? Bir kere olsun, git ve onu yakala!"

Filch besbelli, Profesör McGonagall'ın aklını yitirdiğini düşündü, ama topallayarak, kambur omuzla, soluğunun bastırdığı mırıltıyla gitti.

"Ve şimdi- Piertotum Lokomotor!" diye haykırdı Profesör McGonagall.

Ve tüm koridor boyunca heykeller ve zırh takımları kaidelerinden ve yankılanan sesle birlikte yukarı ve aşağıdaki duvarlarından zıpladılar, Harry, şatonun başından sonundaki eşlerinin de aynını yaptığını biliyordu.

"Hogwarts tehdit ediliyor!" diye bağırdı Profesör McGonagall. "Sınırlarımız olun, bizi koruyun, okula vefanızı gösterin!"

Tangırdayarak ve çığlık çığlığa hareketlenen heykeller sürüsü uygun adım Harry'yi geçtiler, bazıları küçük bazıları büyük, dahası canlı. Hayvanlar da vardı ve tangırdayan zırh takımları sağa sola kılıçlar savurdular ve kayışlarına toplar çivilediler.

"Ve şimdi Potter," dedi Profesör McGonagall, "iyisi mi sen ve Miss Lovegood arkadaşlarınıza geri dönün ve onları Büyük Salon'a getirin- Ben de diğer Gryffindor'ları uyandıracağım."

Bir sonraki merdivenin tepesinde ayrıldılar, Harry ve Luna geri İhtiyaç Odası'nın gizli kapısına doğru ilerlediler. Koşarken, çoğunluğu pijamalarının üzerine seyahat pelerini çekmiş, öğretmenler ve sınıf başkanları tarafından Büyük Salon'a doğru yönlendirilen öğrenci kalabalıklarıyla karşılaştılar.

"Potter'dı!"

"Harry Potter!"

"Oydu, yemin ederim, onu gördüm!"

Ama Harry arkasına bakmadı ve en sonunda İhtiyaç Odası‘nın girişine ulaştılar. Harry büyülü duvara dayandı, onları içeriye almak için açılmıştı ve o ve Luna süratle geri sarp merdivene ilerlediler.

"Ne-?"

Oda görüş alanlarına girdiğinde, Harry, bir kaç merdiveni şoka girmiş halde indi. Sıkış tepişti, burada son bulunduğundan çok daha dolu.

Kingsley ve Lupin ona bakıyorlardı ve Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson ve Alicia Spinnet, Bill ve Fleur, ve Mr. ve Mrs. Weasley de öyle.

"Harry neler oluyor?" dedi Lupin, onu merdivenlerin başında karşılayarak.

"Voldemort yolda, okulu müdafaa ediyorlar -Snape tabanları yağladı- Siz ne yapıyorsunuz burada? Nasıl öğrendiniz?"

"Dumbledore‘un Ordusu‘nun geri kalanına haber gönderdik," diye açıkladı Fred. "Herkesin eğlenceyi kaçırmasını bekleyemezdin, Harry ve D.O. Zümrüdüanka Yoldaşlığı‘na bildirdi ve bütün hepsi kartopu gibi çoğaldılar."

"İlk olarak ne, Harry?" diye seslendi George. "Neler oluyor?"

"Küçük çocukları tahliye ediyorlar ve herkes organize olmak için Büyük Salon‘da buluşuyor," dedi Harry. "

"Savaşıyoruz."

Büyük bir gürültü koptu ve merdivenin ucuna doğru bir dalgalanma, karışmış Zümrüdüanka Yoldaşlığı‘nın üyeleri, Dumbledore‘un Ordusu

ve Harry‘nin eski Quidditch takımı, hepsi asaları yukarda, şato yönüne koşup onun yanından geçerken o, arkada duvara doğru sıkıştırılmıştı. Sürü inceliyordu: İhtiyaç Odası‘nda sadece bir küme insan arkada kalmıştı ve Harry de onlara katıldı. Mrs. Weasley, Ginny ile kavga ediyordu. Etraflarında Lupin, Fred, George, Bill, ve Fleur vardı.

"Reşit değilsin!" diye bağırdı Mrs. Weasley kızına, Harry yaklaştığında. "İzin veremem! Oğlanlar tamam, ama seni, sen eve gitmelisin!"

"Gitmeyeceğim!"

Ginny‘nın saçı, kolunu annesinin hamlesinden kurtarınca savruldu. "Ben Dumbledore‘un Ordusu‘ndayım-"

"Gençlerin çetesi!"

"Onu alt edecek bir gençlik çetesi, kimsenin onun yaptığını yapmaya cesaret edemeyeceği!" dedi Fred.

"O, on altı!" diye bağırdı Mrs. Weasley. "Yeterince büyük değil! Siz ikiniz ne düşünüyordunuz, onu sizinle beraber götürmek-"

Fred ve George kendilerinden biraz utanmış baktılar.

"Annem haklı, Ginny," dedi Bill kibarca. "Bunu yapamazsın. Reşit olmayan herkes gidecek, sadece adaletli-"

"Eve gidemem!" diye bağırdı Ginny, kızgınlık gözyaşları gözlerini parlatıyordu. "Bütün ailem burada, orada yalnız durup bekleyemem ve bilmeden ve-"

Gözleri ilk kez Harry‘le buluştu. Ona yalvarırcasına baktı, ama kafasını salladı ve o da sinirle geri döndü.

"Tamam," dedi, Domuz Kafası‘na geri giden tünelin girişine bakarak "Hoşçakal diyeceğim, sonra ve-"

Kargaşa ve muazzam bir dövüş oldu: Tünelden bir başkası tırmandı, hafif dengesini kaybetti ve düştü. Kendini en yakın sandalyeye sürükledi, yamuk boynuz-kenarlı gözlükleriyle etrafa göz gezdirdi ve, "Çok mu geç kaldım? Başladı mı? Ben sadece daha yeni buldum ve ben- ben-" dedi.

Percy ipe sapa gelmez laflardan sessizliğe büründü. Besbelli ailesinin çoğuyla burun buruna gelmeyi beklememişti. Fleur‘un Bill‘e dönmesi ve çok belli şekilde gerilimi kırmak için, "Peki, - küçük Teddy nasıl?" deyişinin bozduğu uzun bir donakalma anı yaşandı.

Lupin ona şaşırarak göz kırptı. Weasley‘ler arasındaki sessizlik buz misali kuvvetlenmiş görünüyordu. "Ben- ah evet- o iyi!" dedi Lupin yüksek sesle. "Evet, Tonks onunla- annesinde-" Percy ve diğer Weasley'ler hala donmuş halde birbirlerine bakıyorlardı.

"İşte, resmi var!" diye bağırdı Lupin, ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkararak ve Fleur ve Harry‘ye göstererek, bir perçem parlak turkuaz saçı olan minicik bir bebek fotoğraf makinesine yumruklar sallıyordu.

"Aptalın tekiydim!" diye gürledi Percy, o kadar yüksekki Lupin neredeyse fotoğrafı düşürüyordu.

"Ahmaktım, kendini beğenmiş aptalın tekiydim, ben bir- bir"

"Bakanlık sevdalısı, aile retçisi, güce aç gerzek." dedi Fred. Percy yutkundu.

"Evet, öyleydim!"

"Hoş, bundan daha açık sözlü söyleyemezsin," dedi Fred, elini Percy‘ye uzatarak.

Mrs. Weasley gözyaşlarına boğuldu. İleri koştu, Fred'i kenara ittirdi ve Percy'yi boğarcasına kucağına çekerken o da gözleri babasında onun sırtını okşadı.

"Özür dilerim, baba." dedi Percy.

Mr. Weasley biraz hızlı göz kırptı, ardından oğlunu kucaklamak için telaşla koştu. "Muhakeme etmeni ne sağladı?" diye sordu George.

"Uzun bir zamandır vardı," dedi Percy seyahat pelerininin köşesiyle gözlerini silerek. "Ama bir çıkış yolu bulmam lazımdı ve Bakanlık'ta o kadar kolay değil, uzun zamandır hainleri tutukluyorlar. Aberforth'la temasa geçmek istedim ve o beni on dakika önce Hogwarts'ın savaşacağına dair uyardı, bu yüzden buradayım."

"Aslında, sınıf başkanını bu gibi zamanlarda liderlik yapması için ararız," dedi George, Percy'nin en kendini beğenmiş davranışının iyi bir taklidini yaparak. "Şimdi yukarı çıkalım ve savaşalım, yoksa bütün iyi Ölüm Yiyen'ler kapılacak."

"Sen de benim yengem misin şimdi?" dedi Percy, Bill, Fred ve George ile aceleyle merdivenden çıkarlarken Fleur ile el sıkışarak.

"Ginny!" diye bağırdı Mrs. Weasley havlarcasına.

Ginny barışmadan istifade gizlice yukarı sıvışma teşebbüsünde bulundu.

"Molly, buna ne dersin," dedi Lupin. "Neden Ginny burada kalmıyor, böylece en azından olayın içinde olur ve neler olduğunu bilir, ama savaşın ortasında olmayacaktır?"

"Bu iyi bir fikir," dedi Mr. Weasley kesinkes. "Ginny, bu odada kalıyorsun, duydun mu beni?"

Ginny bu fikri çok beğenmiş gibi gözükmedi, ama babasının olağandışı katı bakışının etkisinde başını salladı. Mr. ve Mrs. Weasley ve Lupin bununla birlikte başı çektiler.

"Ron nerede?" diye sordu Harry. "Hermione nerede?"

"Çoktan Büyük Salon‘a gitmiş olmalılar," diye seslendi Mr. Weasley omzunun üzerinden.

"Yanımdan geçtiklerini görmedim," dedi Harry.

"Tuvalet hakkında bir şey söylediler," dedi Ginny, "sen gittikten çok sonra değil."

"Tuvalet mi?"

Odadan geçerek, İhtiyaç Odası‘ndan çıkışa götüren açık bir kapıya doğru uzun adımlarla ilerledi ve arkasındaki lavaboyu kontrol etti. Boştu.

"Emin misin tuvalet dedikleri-?"

Ama ardından yara izi kavruldu ve İhtiyaç Odası yok oldu: Her iki yanda sütunların üzerinde kıvrılmış yabandomuzlarının olduğu, ışıklarla alevlenmiş şatonun karanlık arazisine bakan, işlenmiş demirden yapılmış yüksek kapılara doğru bakıyordu. Nagini, omuzlarının üzerinde sarkıyordu. Cinayetten önceki o soğuk acımasız maksadın hissine sahipti.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM: HOGWARTS SAVAŞI

Büyük Salon‘un büyülü tavanı karanlıktı ve yıldızlar serpiştirilmişti ve altında dört uzun bina masası darmadağın öğrencilerle sıralanmıştı, bazıları yolculuk pelerinleri giymişti, diğerleri ise sabahlık. Kimi yerde okul hayaletlerinin incimsi beyaz figürleri parlıyordu. Her göz, yaşayan ve ölü, salonun tepesindeki yükseltilmiş platformda konuşan Profesör McGonagall üzerinde sabitlenmişti. Onun arkasında altın sarısı at-adam Firenze ve savaşmak için gelmiş olan Yoldaşlık üyeleri dahil geri kalan öğretmenler duruyordu.

"...boşaltmaya Mr. Filch ve Madam Pomfrey nezaret edecek, ben söylediğimde binanızı ayarlayacaksınız ve sorumluluğunuz altındakileri çıkış noktasına düzenli bir şekilde götüreceksiniz."

Öğrencilerden çoğu donakalmışa benziyordu. Fakat Harry, duvarın etrafından dolanıp Gryffindor masasında Ron ve Hermione‘yi ararken Ernie McMillan Hufflepuff masasında ayağa kalktı ve bağırdı, "Ve ya kalıp savaşmak istiyorsak?"

Azıcık bir alkış oldu.

"Eğer yaşınız tutuyorsa, kalabilirsiniz," dedi Profesör McGonagall.

"Peki ya eşyalarımız?" diye bağırdı Ravenclaw masasındaki bir kız. "Sandıklarımız, baykuşlarımız?"

"Eşyaları alacak vaktimiz yok," dedi Profesör McGonagall. "Önemli olan şey sizi buradan güvenle çıkarabilmek."

"Profesör Snape nerede?" diye bağırdı Slytherin masasından bir kız.

"Sık kullanılan bir deyim kullanmak gerekirse, tabanları yağladı," diye cevapladı Profesör McGonagall ve daha büyük bir tezahürat Gryffindor, Hufflepuff ve Ravenclaw'lardan patladı.

Harry salon boyunca Gryffindor masasının yanından yürüdü, hala Ron ve Hermione‘yi arıyordu. Geçerken, yüzler onun yönüne çevrildi ve peşinden epeyce bir fısıldama yükseldi.

"Şatonun etrafına zaten koruma yerleştirdik," diyordu Profesör McGonagall," ama kuvvetlendirmediğimiz sürece fazla uzun dayanması olası değil. Bu yüzden sizden hızla ve sakinlikle hareket etmenizi istemeliyim ve sınıf başkanlarınızın -"

Ama son kelimeleri salon boyunca başka bir ses yankılanırken boğuldu. Yüksek, soğuk ve açıktı: Nereden geldiğine dair bir şey söylenmemişti; Duvarlardan çıkıyor gibiydi. Bir zamanlar emir verdiği yaratık gibi, orada yüzyıllardır uykuya yatmış olabilirdi.

"Savaşmaya hazırlandığınızı biliyorum." Öğrencilerin arasında çığlık atanlar oldu, bazıları birbirine sarıldı, sesin kaynağı için dehşetle etraflarına bakındılar. "Çabalarınız nafile. Benimle savaşamazsınız. Sizi öldürmek istemiyorum. Hogwarts öğretmenleri için büyük saygım var. Sihirli kan dökmek istemiyorum."

Şimdi salonda sessizlik hakimdi, kulak zarlarına baskı yapan bir sessizlik, duvarların içeriği olmak için çok büyük gibi görünen bir sessizlik.

"Bana Harry Potter‘ı verin," dedi Voldemort‘un sesi, "ve kimseye zarar verilmeyecek. Bana Harry Potter‘ı verin ve okulu dokunmadan terk edeceğim. Bana Harry Potter‘ı verin ve ödüllendirileceksiniz.

"Gece yarısına kadar vaktiniz var."

Sessizlik onları bir kez daha yuttu. Oradaki her kafa, her göz, binlerce görünmez gülümsemenin bakışı altında donuk tutmak için Harry'yi bulmuş gibiydi. Sonra bir figür Slytherin masasında ayağa kalktı ve titreyen kolunu kaldırıp bağırdığında onun Pansy Parkinson olduğunu anladı, "Ama o orada! Potter orada! Biri onu yakalasın!"

Harry konuşamadan devasa bir hareket oldu. Önündeki Gryffindor'lar ayağa kalkmıştı ve Harry'ye doğru değil Slytherin'lere doğru dönmüşlerdi. Sonra Hufflepuff'lar kalktı ve neredeyse aynı anda Ravenclaw'lar kalktı, hepsinin arkası Harry'ye dönük, hepsi onun yerine Pansy'ye bakıyordu ve huşu içinde ve şaşkına dönmüş Harry, her yerden pelerinlerin ve kolların içinden çekilerek çıkan asaları gördü.

"Teşekkürler, Miss Parkinson," dedi Profesör McGonagall kırpılmış bir sesle. "Salonu Mr. Filch ile ilk siz terk edeceksiniz. Eğer binanızın geri kalanı sizi takip edebilirse."

Harry sıraların sürtünmesini duydu ve sonra Slytherin'lerin salonun öbür ucundan sıra sıra çıkışının sesini.

"Ravenclaw'lar, takip edin!" diye bağırdı Profesör McGonagall.

Yavaşça dört masa boşaldı. Slytherin masası tamamen boştu, ama birkaç yaşı büyük Ravenclaw arkadaşları sırayla dışarı çıkarken oturmaya devam etti; daha fazla Hufflepuff geride kaldı ve Gryffindor'un yarısı oturdukları yerde kaldılar, Profesör McGonnagall'ın öğretmenler platformundan yaşı tutmayanları yola kışkışlama gereksinimini verdiler.

"Kesinlikle hayır, Creevy, git! Ve sen de, Peakes!"

Harry, hepsi Gryffindor masasında oturan Weasley'lerin yanına aceleyle gitti. "Ron ve Hermione nerede?"

"Onları bulamadın -?" diye başladı Mr. Weasley, endişeli görünüyordu.

Ama Kingsley geri kalanlara seslenmek için yükseltilmiş platformda ileri adım atınca lafını kesti.

"Gece yarısına kadar sadece yarım saatimiz var, bu yüzden hızlı davranmamız gerek! Hogwarts öğretmenleri ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı arasında bir savaş planı kabul edildi. Profesörler Flitwick, Sprout ve McGonagall savaşçı gruplarını üç en yüksek kuleye götürecek - Ravenclaw, Astronomi ve Gryffindor - orada güzelce üstünden geçecekler, büyüleri kullanmak için harika pozisyonlar. Bu arada Remus" - Lupin'i işaret etti - "Arthur" - Gryffindor masasında oturan Mr Weasley'yi parmağıyla işaret etti - "ve ben grupları bahçeye çıkaracağım. Birisinin okula giren yolların girişinin korumasını organize etmesine ihtiyacımız -"

"Kulağa bize göre bir iş gibi geliyor," diye bağırdı Fred, kendini ve George'u işaret ederek ve Kingsley başıyla onayladı.

"Pekala, liderler buraya çıksın ve insanları birliklere bölelim!"

"Potter," dedi Profesör McGonagall, ona doğru aceleyle gelerek, öğrencileri pozisyon için itip kakarak platforma sel gibi akarken ve talimat alırken. "Bir şeyi araman gerekmiyor muydu?"

"Ne? Ha," dedi Harry, "ha evet!"

Hortkuluk'u neredeyse unutmuştu, savaşın onu arayabilmesi için yapıldığını neredeyse unutmuştu: Ron ve Hermione'nin açıklanamaz yokluğu bir anlığına aklından başka her düşünceyi uzaklaştırmıştı.

"Öyleyse yürü, Potter, yürü!"

"Doğru - evet - "

Büyük Salon‘dan hala binayı boşaltmakta olan öğrencilerin doldurduğu Giriş Salonu'na tekrar koşarak çıkarken gözlerin onu takip ettiğini hissetti. Kendisini onlarla birlikte mermer merdivenlerin yukarısına sürüklenmeye bıraktı, ama tepede boş bir koridora aceleyle gitti. Korku ve panik düşünme aşamalarını bulutlandırıyordu. Kendisini sakinleştirmeye çalıştı, Hortkuluk'u bulmaya yoğunlaşmaya çalıştı, ama düşünceleri bir camın altında kapalı kalmış bir eşek arısı gibi çılgıncasına ve faydasızca vızıldadı. Ona yardım edecek Ron ve Hermione olmadan fikirlerini dizemiyor gibiydi. Boş bir yolun ortasında durarak yavaşladı ve terk etmiş heykelin tümseğine oturdu ve boynundaki keseden Çapulcu Haritası‘nı çıkardı. Ron‘un ya da Hermione‘nin adını hiçbir yerinde göremiyordu, ama İhtiyaç Odası‘na yol alan kalabalığın yoğunluğunun onları kapatıyor olabileceğini düşündü. Haritayı kaldırdı, ellerini yüzüne bastırdı ve gözlerini kapadı, konsantre olmaya çalıştı...

Voldemort Ravenclaw Kulesi‘ne gideceğimi düşündü.

İşte buradaydı: somut bir gerçek, bir başlangıç yeri. Voldemort, Alecto Carrow‘u Ravenclaw Ortak Salonu'na yerleştirmişti ve yalnızca bir açıklaması olabilirdi: Voldemort, Harry‘nin çoktan Hortkuluk'un o binayla ilişkili olduğunu bildiğinden korkmuştu.

Ama herkesin Ravenclaw‘la ilişkilendirebileceği tek obje kayıp taçtı... peki Hortkuluk nasıl taç olabilirdi? Slytherin olan Voldemort‘un jenerasyonlar boyu Ravenclaw'lardan kaçmış olan tacı bulması nasıl

mümkündü? Yaşayan hafızası olan hiçbir kimse tacı görmemişken kim ona nereye bakması gerektiğini söyleyebilmişti?

Yaşayan hafızası olan...

Parmaklarının altında Harry'nin gözleri tekrar açılıverdi. Tümsekten zıpladı ve geldiği yönde yara yırta koştu, artık tek ve son umudunun peşindeydi. Yüzlerce insanın İhtiyaç Odası'na doğru yürümesinin sesi mermer merdivenlere geri dönerken gitgide yükseldi. Sınıf başkanları talimatları bağırıyordu, kendi binalarındaki öğrencileri kontrol etmeye çalışıyorlardı; pek çok iteleme ve dürtükleme vardı; Harry, Zacharias Smith'in sıranın önüne geçmek için birinci sınıfların üstünden yuvarlandığını gördü; orada burada daha genç öğrenciler ağlıyordu, daha büyükler ise arkadaşları veya kardeşlerini umutsuzca çağırıyorlardı...

Aşağıdaki Giriş Salonu'nda uzaklaşan incimsi beyaz bir figür Harry'nin gözüne çarptı ve kargaşanın üzerinden elinden geldiğince yüksek sesle bağırdı.

"Nick! NICK! Seninle konuşmam gerek!"

Öğrenci dalgasının içinden zorlukla geçti, sonunda Neredeyse Kafasız Nick, Gryffindor Kulesi'nin hayaletinin onu beklediği merdivenlerin altına ulaştı.

"Harry! Sevgili evladım!"

Nick, Harry'nin ellerini kendi iki eliyle yakalamaya girişti: Harry buzumsu suya sokulmuşlar gibi hissetti.

"Nick, bana yardım etmek zorundasın. Ravenclaw Kulesi'nin hayaleti kim?"

Neredeyse Kafasız Nick şaşırmış ve biraz gücenmiş göründü. "Gri Leydi, elbette; ama ihtiyacın olan hayalet hizmetiyse -?”

"O olmak zorunda - nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bakalım..."

Nick‘in kafası öteki yana dönerken boyunluğunun üstünde biraz sallandı, akan öğrencilerin kafalarının üstünden baktı.

"İşte oradaki o, Harry, uzun saçlı genç kadın."

Harry, Nick‘in transparan işaret eden parmağının gösterdiği yöne baktı ve Harry‘nin ona baktığını gören, tek kaşını kaldırıp katı duvardan geçen uzun boylu hayaleti gördü.

Harry peşinden koştu. Yok olduğu koridorun kapısından geçince onu yolun en sonunda gördü, hala ondan uzağa doğru kayarak ilerliyordu.

"Hey - bekle - geri dön!"

Durmaya razı oldu, yerden birkaç santimetre yukarda süzüldü. Harry beline gelen saçları ve yere kadar uzanan peleriniyle güzel olduğunu düşündü, ama aynı zamanda kendini beğenmiş ve gururlu görünüyordu. Yakından, koridorda birkaç kez yanından geçtiği ama hiç konuşmadığı hayalet olarak tanıdı.

"Sen Gri Leydi misin?"

Başıyla onayladı, ama konuşmadı. "Ravenclaw Kulesi‘nin hayaleti?"

"Doğru."

Ses tonu cesaretlendirici değildi.

"Lütfen: Yardıma ihtiyacım var. Kayıp taç hakkında söyleyebileceğin her şeyi bilmem gerekiyor."

Soğuk bir gülümseme dudaklarında büküldü.

"Korkarım," dedi gitmek için dönerek, "sana yardım edemem."

"BEKLE!"

Bağırmak istememişti, ama öfke ve panik onu dehşete düşürüyordu. Önünde süzülürken saatine bakıverdi, gece yarısına çeyrek vardı.

"Bu acil," dedi sertçe. "Eğer taç Hogwarts'taysa, onu çabuk bulmalıyım."

"Tacın peşine düşen ilk öğrenci sayılmazsın," dedi küçümseyerek.

"Jenerasyonlar boyu öğrenciler beni rahatsız etti - "

"İyi not almaya çalışmak konusunda değil bu!" diye bağırdı ona. "Bu Voldemort hakkında -Voldemort'u yenmek- yoksa bu ilgini çekmiyor mu?"

Kızaramazdı, ama transparan yanakları saydamlığını biraz yitirdi ve sesi cevap verirken ateşli çıktı,

"Elbette ben - ne cüretle böyle bir şey -?"

"Eh, bana yardım et o zaman!"

Soğukkanlılığı gidiyordu.

"Bu - sorun yardım etmek - " diye kekeledi. "Annemin tacı -"

"Annenin mi?"

Kendine sinirlenmiş gibi göründü.

"Yaşadığım zaman," dedi sertçe, "Helena Ravenclaw'dım."

"Onun kızı mısın? Peki o zaman, ona ne olduğunu biliyor olmalısın!"

"Taç bilgelik bahşetmesine rağmen," dedi kendini toparlamak için besbelli çaba sarf ederek, "Şüphe ederim ki o kendisine şey diyen büyücüyü yenme şansını artıracaktır, Lord -"

"Sana az önce söylemedim mi, onu takmakla ilgilenmiyorum!" dedi Harry sertçe. "Açıklayacak vakit yok - ama eğer Hogwarts'ı düşünüyorsan, eğer Voldemort'un bitişini görmek istiyorsan, bana taç hakkında bildiğin her şeyi söylemen gerekiyor!"

Hareketsiz kaldı, havanın ortasında süzülerek ona baktı ve bir umutsuzluk hissi Harry'yi sardı. Elbette, eğer bir şey biliyorduysa, elbette ki ona aynı soruyu sormuş olan Flitwick veya Dumbledore'a söylerdi. Alçak bir sesle konuştuğunda başını iki yana sallayıp arkasını dönme hareketinde bulunmuştu.

"Tacı annemden çaldım."

"Sen - sen ne yaptın?"

"Tacı çaldım," diye tekrar etti Helena Ravenclaw fısıltıyla. "Kendimi daha zeki yapmak istedim, annemden daha önemli yapmak. Onunla kaçtım."

Onun güvenini nasıl kazandığını bilmiyordu ve sormadı da; sadece o devam ederken dikkatle dinledi.

"Annem, diyorlar ki, tacın gittiğini hiçbir zaman kabul etmedi, ama hala ondaymış gibi davrandı. Kaybını, benim korkunç ihanetimi sakladı, Hogwarts'ın öteki kurucularından bile.

"Sonra annem ölümcül bir hastalığa yakalandı. Güvenini korkunç bir şekilde boşa çıkarmama rağmen, beni umutsuzca bir kez daha görmek istiyordu. Beni uzun süre sevmiş olan, fakat benim onun beni

baştan çıkarmaya çalışmasını sertçe reddettiğim bir adamı beni bulması için gönderdi. Beni bulana dek durmayacağını biliyordu."

Harry durdu. Derin bir nefes aldı ve başını arkaya attı.

"Saklandığım ormanda izimi sürdü. Onunla dönmeyi reddettiğimde, vahşileşti. Baron her zaman sinirleri hemen oynayan bir adamdı. Geri çevirmeme öfkelenerek, özgürlüğümü kıskanarak, beni bıçakladı."

"Baron mu? Yani -?"

"Kanlı Baron, evet," dedi Gri Leydi ve beyaz göğsündeki tek bir karanlık işareti ortaya çıkarmak için giydiği pelerini kenara çekti. "Ne yaptığını gördüğünde, pişmanlıkla dolmuştu. Hayatımı alan silahı aldı ve kendisini öldürmek için kullandı. Bütün bu yüz yılar sonra, zincirlerini pişmanlık göstergesi olarak giyiyor...ve giymeli de," diye ekledi kinle.

"Ve... ve taç?"

"Baron'u orman boyunca bana doğru kendini ele vererek gelirken duyduğumda sakladığım yerde kaldı. Oyuk bir ağacın içinde saklı."

"Oyuk bir ağaç mı?" diye tekrarladı Harry. "Hangi ağaç? Nerede bu?"

"Arnavutluk‘ta bir ağaç. Annem‘in ulaşabileceğinin ötesinde olduğunu düşündüğüm yalnız bir yer."

"Arnavutluk," diye tekrarladı Harry. Kafa karışıklığının arasından mucizevi şekilde anlam çıkıyordu ve şimdi Dumbledore ve Flitwick‘e anlatmayı geri çevirdiğini, neden ona anlattığını anlıyordu. "Bu hikayeyi zaten birine anlattın, değil mi? Başka bir öğrenciye?"

Gözlerini kapadı ve başıyla onayladı.

"Hiçbir fikrim... yoktu... o... baştan çıkarıcıydı. Anlıyor gibi... sempati duyuyor gibi... görünüyordu..."

Evet, diye düşündü Harry, Tom Riddle, Helena Ravenclaw‘ın üzerinde çok az hakkı olan harikulade objelere sahip olma tutkusunu kesinlikle anlardı.

"Eh, Riddle‘ın laf aldığı ilk kişi sen değildin," diye mırıldandı Harry. "İstediği zaman büyüleyici olabiliyordu..."

Böylece Voldemort kayıp tacın yerini Gri Leydi‘den çıkarmayı başarmıştı. O uzaklardaki ormana yolculuk etmişti ve tacı saklandığı yerden almıştı, belki Hogwarts‘ı bırakır bırakmaz, Borgin ve Burkes‘te çalışmaya bile başlamadan.

Ve o gizli Arnavutluk ormanları çok sonraları Voldemort‘un bir uzun on yıl rahatsız edilmeyeceği, sineye çekilmesi gerektiğinde harika bir saklanma yeri gibi görünmüştür?

Ama taç, onun değerli Hortkuluk'u olduktan sonra, o alçak ağacın içinde bırakılmamıştı... Hayır, taç gizlice gerçek evine geri götürülmüştü ve Voldemort onu oraya koymuştu -

"- iş istemeye geldiği gece!" dedi Harry düşüncesini tamamlayarak.

"Pardon?"

"Tacı şatoya sakladı, Dumbledore‘dan ona öğretmesine izin vermesini istediği gece!" dedi Harry. Yüksek sesle söylemek her şeyin aklına yatmasına yardımcı oldu. "Tacı Dumbledore‘un ofisinden yukarı veya aşağı giderken saklamış olmalı! Ama işi almayı denemeye değerdi - böylece Gryffindor‘un kılıcını da yürütme şansı elde edebilirdi... teşekkür ederim, teşekkürler!"

Harry onu orda gerçekten şaşkına dönmüş vaziyette süzülürken bıraktı. Giriş Salonu'na giden köşeyi dönerken saatini kontrol etti. Gece yarısına beş vardı ve son Hortkuluk'un ne olduğunu artık bilmesine rağmen, nerede olduğunu keşfetmeye hiç de yakın değildi.

Çaresiz spekülasyon yapmaya dalarak Harry, bir köşeyi döndü, ama solundaki pencere sağır edici bir gürültü çıkararak kırılarak açıldığında yeni koridorda yalnızca birkaç adım atmıştı. Yana sıçradığında devasa bir beden pencereden içeri uçtu ve karşı duvara çarptı. Büyük ve kürklü bir şey sızlanarak kendini yeni gelenden ayırdı ve Harry‘ye fırlattı.

"Hagrid!" diye böğürdü Harry, devasa sakallı figür ayağa süklüm püklüm kalkarken Zağar Fang‘in dikkatiyle savaşarak. "Neler -?"

"Harry, buradasın! Buradasın!"

Hagrid çömeldi, Harry‘ye gelişigüzel ve kaburga çatlatıcı bir kucaklama verdi, sonra parçalanmış pencereye geri koştu.

"İyi çocuk, Grapy!" diye böğürdü penceredeki delikten. "Seni biraz sonra görürüm, aferin sana!"

Hagrid‘in ötesinde karanlık gecenin içinde, Harry, uzakta ışık patlamaları gördü ve tuhaf, merak uyandırıcı bir çığlık duydu. Saatine baktı. Gece yarısıydı. Savaş başlamıştı.

"Vay anasını, Harry," dedi Hagrid soluk soluğa "zaman bu, ha? Savaşma zamanı?"

"Hagrid, sen nereden geldin?"

"Mağaramızdan Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘i duydum," dedi Hagrid asık suratla. "Ses güçlüydü, di mi? '*Bana Potter‘ı vermeniz için gece yarısına kadar vaktiniz var.*‘ Burada olduğunu biliyordu, ne olduğunu

biliyordu. Aşağı Fang. O yüzden katılmaya geldik, ben ve Grapy ve Fang. Ormandaki sınırı parçalayarak aştık, bizi, Fang ve beni Grawpy taşıyordu. Ona beni şatoda bırakmasını söyledim, o yüzden beni pencereden içeri sokuşturdu, Tanrı onu korusun. Tam olarak demek istediğim bu değildi, ama - Ron ve Hermione nerde?"

"Bu," dedi Harry, "gerçekten iyi bir soru. Hadi."

Koridor boyunca aceleyle yürüdüler, Fang yanlarında dörtnala gidiyordu. Harry her yanda koridorlar boyunca hareketleri duyabiliyordu: koşan ayak sesleri, bağırışlar; pencerelerden, karanlık bahçede daha fazla ışık parlamaları.

"Nereye gidiyoruz?" diye pofladı Hagrid, Harry'nin topuklarında gümbür gümbür koşarak ve yerdeki tahtaları sarsarak.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi Harry, başka bir rasgele dönüş yaparak, "ama Ron ve Hermione buralarda bir yerlerde olmalılar..."

Önlerindeki geçit boyunca savaşın ilk zayiatları çoktan serpilmişti: genellikle öğretmenler odasının girişini koruyan iki taş çirkin heykel başka bir kırık pencereden gelen bir lanetle parçalanmıştı. Kalıntıları halsizce yerde kıpırdadı ve Harry, vücutsuz kalan kafalardan birinin üzerinden sıçrarken hafifçe inledi. "Ah, siz bana bakmayın... Ben sadece burada yatıp parçalara ayrılırım..."

Çirkin taş suratı bir anda Harry'ye Xenophilus'un evindeki Rowena Ravenclaw'ın o deli kafa kıyafetini giyen mermer büstünü hatırlattı - ve sonra Ravenclaw Kulesi'ndeki beyaz buklelerinin üstünde taştan taç olan heykeli...

Ve geçitin sonuna ulaştığında, üçüncü bir taş modelin hatırası aklına geldi: çirkin yaşlı bir büyücünün, başına Harry'nin kendisinin bir

peruk ve paralanmış eski bir süs tacı taktığı. Şok Harry‘yi ateş viskisi gibi çarptı ve neredeyse tökezliyordu.

Sonunda Hortkuluk'un onu nerede beklediğini biliyordu...

Kimseye açılmayan ve kendi başına yol alan Tom Riddle, o ve yalnızca onun Hogwarts Şatosu‘nun en derin gizemlerine ulaştığını düşünecek kadar kibirli olmuş olabilirdi. Elbette, Dumbledore ve Flitwick, o örnek öğrenciler, o özel yere ayak basamamış olabilirlerdi, ama o, Harry, okuldaki zamanında o yoldan geçmişti - sonunda o ve Voldemort‘un bildiği bir sır vardı, Dumbledore‘un hiçbir zaman keşfetmediği -

Ardında Neville ve hepsi kulaklık takan ve büyük saksıya konmuş bitkiler gibi görünen şeyleri taşıyan yarım dünize öğrenciyle yanından şiddetle geçen Profesör Sprout tarafından uyandırıldı.

"Adamotları!" diye böğürdü Neville Harry‘ye, omzunun üstünden koşarken. "Onları duvarın üzerinden atacağız - bundan hoşlanmayacaklar!"

Harry artık nereye gideceğini biliyordu. Hagrid ve Fang arkasında dörtnala koşarken hızla ilerledi. Birbiri ardına portre geçtiler ve boyalı figürler boyunluk ve topuzlar, zırh ve pelerin içindeki büyücüler ve cadılar kendilerini birbirlerinin tuvaline sıkıştırarak, şatonun öbür ucundan haberleri bağırarak yanlarında koştu. Koridorun sonuna ulaştıklarında, bütün şato sallandı ve devasa bir vazo tümseğinde patlayıcı bir güçle havaya uçarken Harry biliyordu ki o, öğretmenlerin ve Yoldaşlık‘ın büyülerinden daha sinsi büyülerin avucu altındaydı.

"Sorun yok, Fang - Sorun yok!" diye bağırdı Hagrid, ama büyük Zağar porselen parçaları havada şarapnel gibi uçarken kaçmaya

başlamıştı ve Hagrid, Harry‘yi yalnız bırakarak dehşete düşmüş köpeğin ardından paldır küldür koştu.

Sallanan geçitler boyunca asasını hazırda tutarak yavaş yavaş ilerledi ve bir koridor boyunca, resmedilmiş ufak şövalye Sir Cadogan bir resimden ötekine zırhında şangırdayarak, yüreklendirici bir şeyler bağırarak, arkasında şişman küçük midillisi tırıs giderken onun yanında aceleyle ilerledi.

"Palavracılar ve hilekarlar, hainler ve aşağılıklar, püskürt onları, Harry Potter, gönder onları!"

Harry bir köşeyi hızla döndü ve Fred ile birlikte heykeli gizli bir geçidi saklayan başka boş bir kaidenin yanında duran, içlerinde Lee Jordan ile Hannah Abbott'un da bulunduğu küçük bir grup öğrenci buldu. Asalarını çekmiş gizli deliği dinliyorlardı.

"Bunun için hoş bir gece!" diye bağırdı Fred kale tekrar sallanırken ve Harry, eşit ölçüde hem gurur hem de korku duyarak hızla fırladı. Başka bir koridora koştu, her yer baykuş doluydu ve Mrs. Norris onlara tıslıyor ve şüphe götürmez bir şekilde onları ait oldukları yere geri götürmek için patileriyle vurmaya çalışıyordu... "Potter!"

Aberforth Dumbledore koridoru tutuyordu, asası elinde hazırdı. "Barımda yüzlerce yıldırım çakıyordu, Potter."

"Biliyorum, tahliye ediyoruz," dedi Harry, "Voldemort-"

"saldırıyor, çünkü seni daha ele geçiremediler, evet," dedi Aberforth. "Sağır değilim, tüm Hogsmeade duydu onu. Hiçbirinizin aklına Slytherin'den birkaç rehine almak gelmedi mi? Güvenli bir şekilde gönderdiklerinizin arasında Ölüm Yiyenler'in çocukları var. Biraz daha onları burada tutacak kadar kurnaz olunamaz mıydı?"

"Bu Voldemort'u durdurmazdı." dedi Harry, "ve kardeşin asla böyle bir şey yapmazdı." Aberforth homurdandı ve aksi yönde bir koşu kopardı.

Kardeşin asla yapmazdı... Eh, bu bir gerçekti, Harry koşarken tekrar düşünüyordu: Snape'i uzun zaman koruyan Dumbledore, asla öğrencileri rehin olarak tutmazdı...

Ve son bir köşeyi kayarak geçti, hiddet ve ferahlamayla karışık bir çığlıkla onları gördü: Ron ve Hermione, ikisi de kollarının altında kocaman, kavisli ve kirli sarı nesneler tutuyordu, Ron'da bir de süpürge vardı.

"Hangi cehennemdeydiniz?" diye bağırdı Harry.

"Sırlar Odası'nda," dedi Ron.

"Sırlar-ne?" dedi Harry, onlardan önce dengesizce durarak.

"Ron'du, hepsi Ron'un fikriydi!" dedi Hermione nefes almadan. "Kesinlikle mükemmel, değil mi? Oradaydık, sen gittikten sonra, Ron'a eğer başka bir tane ele geçirirsek, ondan nasıl kurtulacağız? Hala kupadan kurtulamadık! Ve sonra buldu! Basilisk!"

"Ne-?"

"Hortkuluklar'dan kurtulmak için bir şey," dedi Ron basitçe.

Harry'nin gözleri Ron'un ve Hermione'nin kollarındaki nesnelere kaydı: kavisli dişler, boynuz, şimdi fark etmişti, bunlar ölü basiliskin kafatasındandı.

"Ama oraya nasıl girdiniz?" diye sordu gözlerini dişlerden Ron'a çevirerek. "Çataldili konuşman lazım." Ron boğazlanır gibi korkunç bir tıslama çıkardı.

"Bu senin madalyonu açtığın şekilde," dedi Harry'ye özür dilercesine. "Birkaç kere denemem gerekti, ama," alçak gönüllülükle omuz silkti, "sonunda içerdeydik."

"O harikaydı!" dedi Hermione, "Harika!"

"Yani..." Harry devam etmeye çabalayarak. "Yani..."

"Yani bir Hortkuluk'u daha indirdik," dedi Ron, ceketinin altından Hufflepuff'un Kupası'nın kalanlarını çıkararak. "Hermione sapladı. Düşününce o yapmalıydı. Bu zevki daha tadamamıştı henüz."

"Dahice!" diye bağırdı Harry.

"Önemli bir şey değildi," dedi Ron, yine de kendinden memnun görünerek. "Senden ne haber?"

Tam cevap verecekken tepelerinde bir patlama oldu: Tavandan tozlar dökülürken yukarı baktılar ve uzaklardan bir çığlık duydular.

"Tacın nasıl göründüğünü ve nerede olduğunu biliyorum," dedi Harry, hızlı hızlı. "Benim eski İksir kitabımı sakladığım yere, insanların yüzyıllardır bir şeylerini sakladıkları yere saklamış. Onu bulacak tek kişi olduğunu düşünmüş. Gelin."

Duvarlar titrerken diğer ikisini saklı girişe götürdü ve İhtiyaç Odası'nın merdivenlerinden indiler. Üç kadın haricinde boştu: Ginny, Tonks ve güve-yemiş bir şapka takan ve Harry'nin hemen Neville'in büyükannesi olduğunu fark ettiği yaşlıca bir cadı.

"Ah, Potter," dedi gevrek gevrek, onu bekliyormuş gibi. "Neler olduğunu bize anlatabilirsin."

"Herkes iyi mi?" dedi Ginny ve Tonks aynı anda.

"Bildiğimiz kadarıyla öyle," dedi Harry. "Domuz Kafası'na giden geçitte hala insan var mı?" Hala içinde insanlar varken odanın dönüşemeyeceğini biliyordu.

"Son geçen bendim," dedi Mrs. Longbottom. "Mühürledim, düşündüm ki, şimdi Aberforth barından ayrıldığına göre, onu açık bırakmak akılsızlık olur. Torunumu gördün mü?"

"Dövüşüyordu," dedi Harry.

"Doğal olarak," dedi yaşlı hanım gururla. "Pardon, gidip ona yardım etmeliyim." Taş basamaklardan şaşırtıcı bir hızla geçerek gitti.

Harry, Tonks'a baktı.

"Teddi ile birlikte annenlerde olacağını sanmıştım?"

"Bir şey bilmeden durmaya dayanamadım-" dedi Tonks kederle. "O, ona bakar- Remus'u gördün mü?"

"Zeminde bir grup savaşçıyı yönlendirmeyi planlıyordu-"

Başka söze bakmadan, Tonks hızla çıktı.

"Ginny," dedi Harry, "Üzgünüm ama senin de gitmen lazım. Kısa bir süre. Sonra içeri dönebilirsin." Ginny sığınağından ayrılmaktan memnun görünüyordu.

"Bir saniye bekle!" dedi Ron aniden. "Birini unuttuk!"

"Kim?" diye sordu Hermione.

"Ev cinleri, hepsi aşağıda, mutfakta, değil mi?"

"Yani onları da dövüştürmemiz gerektiğini mi kastediyorsun?" diye sordu Harry.

"Hayır," dedi Ron ciddi ciddi, "Gitmeleri gerektiğini söylemeliyiz, bunu kastediyorum. Başka Dobby'ler olsun istemeyiz, değil mi? Onlara bizim için ölmeleri emrini veremeyiz-"

Hermione'nin kollarından taşan basilisk dişleri tangırdadı. Ron'a koşup boynuna dolandı ve dudaklarından öptü. Ron da tuttuğu dişleri ve süpürgeyi fırlatarak Hermione'yi karşıladı ve büyük bir istekle havaya kaldırdı.

"Şimdi sırası mı?" diye sordu Harry haffiçe ve Ron ile Hermione'nin birbirini daha sıkı sarmaları ve sallanmaları dışında bir şey olmayınca, sesini yükseltti. "Hey! Orada bir savaş var!"

Ron ve Hermione ayrıldılar, kolları hala birbirine dolanmıştı.

"Biliyorum, dostum," dedi kafasının arkasından bir Bludger yemiş gibi görünen Ron, "ama şimdi ya da asla, değil mi?"

"Boş ver, Hortkuluk'tan ne haber?" diye bağırdı Harry. "Biz tacı alana kadar öylece- öylece durmayı mı düşünüyordunuz?"

"Evet- haklısın- özür dilerim-" dedi Ron, o ve Hermione pembeleşmiş suratlarla dişleri toplamaya başladılar.

Üst kattaki koridora döndüler, boştu, İhtiyaç Odası'nda geçirdikleri dakikalar içinde kalenin durumu daha kötüye gitmişti: Duvarlar ve tavan her zamankinden kötü sallanıyordu; hava toz toprak dolmuştu, Harry pencereden kalenin zemininin çok yakınlarından gelen yeşil ve kızıl ışıkları gördü, Ölüm-Yiyenler'in alana girmek için çok yakında olması gerektiğini biliyordu. Aşağı bakarken, sallanarak geçen dev Grawp'ı gördü, tavanda çirkin yüzlü heykele benzeyen bir şey sallanıyordu ve o da menuniyetsizce kükrüyordu.

Yakında daha fazla çığlık yankılanırken "Umalım da birilerinin üstüne bassın!" dedi Ron.

"Bizden biri olmadığı sürece!" dedi bir ses: Harry dönüp Ginny ile Tonks'u gördü, ikisinin de asası birkaç camı eksik pencereye dönüktü. İzlerken, Ginny, kalabalık bir savaşçı grubuna iyi-nişanlanmış bir nazar gönderdi.

"İyi kız!" diye kükredi tozların içinden koşarak onlara gelen bir şekil ve Harry, Aberforth'u tekrar gördü, küçük bir grup öğrenciyi idare ederken gri saçları dalgalanıyordu. "Kuzey mazgallarını kırmış gibi görünüyorlar, devleri de yanlarında getirmişler."

"Remus'u gördün mü?" diye seslendi Tonks onun ardından.

"Dolohov ile düello ediyordu," diye bağırdı Aberforth, "o zamandan beri görmedim!"

"Tonks," dedi Ginny, "Tonks, eminim iyidir-"

Ama Tonks, Aberforth'un peşinden toz bulutuna koştu.

Ginny elinden bir şey gelmez bir şekilde Harry, Ron ve Hermione'ye döndü.

"Hepsi iyi olacak," dedi Harry, boş sözler olduğunu bildiği halde. "Ginny, hemen geri döneceğiz, sadece uzak dur, kendine dikkat et-gelin!" dedi Ron ve Hermione'ye ve arkasında İhtiyaç Odası'nın yeni kişiyi beklediği uzayan duvar boyunca geri koştular.

Her şeyin saklandığı bir yere ihtiyacım var. Harry içinden bunu yalvardı ve oda oluşunca üçü de içeri koştu.

Eşikten geçip arkalarından kapıyı kapattıkları anda savaşın gazabı sona ermişti: Her şey sessizdi. Katedral büyüklüğünde ve şehir

görünümünde bir yerdi, kule duvarları uzun zaman önce gitmiş öğrenciler tarafından saklanan nesnelerdendi.

"Ve kimsenin içeri gireceğini fark edememiş mi?" dedi Ron, sesi dinginlikte yankılanırken.

"Tek olduğunu düşünüyordu," dedi Harry. "Zamanında benim de eşyamı saklamış olmam onun için çok kötü... bu taraftan," diye ekledi. "Sanırım burada, aşağıda."

Doldurulmuş Trol'ü ve Draco Malfoy'un geçen sene korkunç sonuçlarla onardığı Kaybolan Dolap'ı geçti, sonra tereddüt etti, ıvır zıvır yığınlarını şöyle bir süzdü; bir sonraki adımı hatırlamıyordu...

"Accio Taç!" diye bağırdı Hermione umutsuzca, ama onlara doğru uçan hiçbir şey yoktu. Oda, Gringotts'taki kasalar gibi, saklı nesneleri kolaylıkla teslim etmiyor gibi görünüyordu.

"Ayrılalım." dedi Harry diğer ikisine. "Peruk ve sarık giyen yaşlı bir adamın taş büstünü arayın! Bir dolabın üzerinde ve kesinlikle burada bir yerde."

Bitişik yollarda bir koşu kopardılar; Harry ıvır zıvır yığınlarının ki -şişeler, şapkalar, kutular, sandalyeler, kitaplar, silahlar, süpürgeler, sopalar vardı- arasından diğerlerinin adımlarının yankılarını duyabiliyordu.

"Buralarda bir yerde," diye mırıldandı Harry kendine. "Buralarda... buralarda..."

Labirentin derinliklerine indikçe, önceki ziyaretinden tanıdık gelen nesnelere bakıyordu. Nefesi kulaklarına gürültülü geliyordu ve sonra ruhunun titrediğini hissetti. Oradaydı, sağda, içinde eski İksir kitabını

sakladığı büfe ve üstünde o vardı, tozlu, eski bir peruk ve çok eski, renksiz görünen bir sarık giyen izli taştan büyücü.

Tam elini uzatmıştı ki, arkasından gelen "Dur, Potter." sesiyle birkaç adımda kalakaldı.

Yana kaydı ve döndü. Arkasında omuz omuza asaları Harry'ye çevrilmiş bir halde Crabbe ve Goyle duruyordu. Gülen yüzlerinin arasındaki küçük boşluktan Draco Malfoy'u gördü.

"Tuttuğun asa benim, Potter" dedi Malfoy kendininkini Crabbe ve Goyle arasındaki boşluktan tutarak.

"Artık değil," dedi Harry tek solukta, asayı daha sıkı tutarak.

"Galipler, ellerinde tutar, Malfoy. Onları size kim ödünç verdi?"

"Annem," dedi Draco.

Bu durumda komik bir şey olmamasına rağmen Harry güldü. Ron ile Hermione'yi artık duyamıyordu. Tacı arayarak duyacakları mesafeden çıkmış görünüyorlardı.

"Siz üçünüz buraya Voldemort'suz nasıl geldiniz?" diye sordu Harry.

"Ödüllendirileceğiz," dedi Crabbe. Sesi o cüssedeki bir insan için şaşırtıcı şekilde inceydi: Harry onu konuşurken nadiren duymuştu.

Crabbe büyük bir şeker torbası sözü verilen küçük bir çocuk gibi konuşuyordu. "Geri döndük, Potter. Gitmemeye karar verdik. Seni ona götürmeye karar verdik"

"İyi plan," dedi Harry küçümseyen bir takdirle. Bu kadar yakınken Malfoy, Crabbe ve Goyle tarafından engelleneceğine inanamıyordu. Yavaşça kenardan Hortkuluk'un durduğu büstün bulunduğu yere hareket etti. Kavga kopmadan onu bir alabilseydi..."

"Buraya nasıl girdiniz?" diye sordu onları oyalamak için.

"Geçen sene neredeyse Saklı Şeyler Odası'nda yaşadım," dedi Malfoy nazikçe. "Nasıl girildiğini biliyorum."

"Dışarıdaki koridorda saklanıyorduk," diye hırladı Goyle. "Şimdi Hayalbozan Büyüsü yapabiliyoruz! Ve sonra," yüzü aptal bir sırıtışla çarpıldı, Sen önümüze kadar geldin ve sacı aradığını söyledin! Saç da nedir?"

"Harry?" Ron'un sesi birden Harry'nin sağındaki duvarın öteki yanından yankılandı. "Biriyle mi konuşuyorsun?"

Kamçılar gibi bir hareketle, Crabbe asasını eski mobilyaların, kırık kutuların, eski kitapların, cübbelerin ve tanımlanamaz ıvır zıvırın elli ayaklık yükseltisine çevirdi ve bağırdı, "Descendo!"

Duvar sallandı ve sonra tepeden kopan parçalar Ron'un durduğu yandaki koridora doğru ufalandı.

"Ron!" diye böğürdü Harry, görünürde olmayan Hermione çığlık attı ve Harry, dengesiz duvarın öteki tarafında sayısız nesnenin yere çarptığını duydu. Asasını sura çevirdi ve "Finite!" diye haykırdı, sur sabitlendi.

"Hayır!" diye bağırdı Malfoy, büyüyü tekrarlamaması için Crabbe'nin kolunu tutarak, "Eğer odayı harabeye çevirirsen bu taç gibi şeyi gömebilirsin!"

"Ne var?" dedi Crabbe, şiddetle kendini kurtararak. "Karanlık Lord'un istediği Potter, sacı kim takar?"

"Potter onu almaya geldi," dedi Malfoy saklamadığı bir sabırsızlıkla zor algılayan meslektaşına. "bu demek oluyor ki-"

"Demek oluyor?" Crabbe de saklamadığı bir vahşilikle Malfoy'a döndü. "Ne düşündüğünü kim takar ki? Artık senden emir almıyorum, Draco. Sen ve baban bittiniz."

"Harry?" diye bağırdı Ron tekrar, ıvır zıvır yığınının öteki tarafından. "Neler oluyor?" "Harry?" diye taklit etti Crabbe. "Neler oluyo- Hayır, Potter! Crucio!"

Harry sarığa uzanmıştı; Crabbe'nin laneti onu ıskaladı, ama taş büste çarptı ve havaya fırlattı, taç da havaya süzüldü ve nesne yığının tepesine, büstün indiği yere indi.

"DUR!" diye Crabbe'ye bağırdı Malfoy, sesi muazzam odada yankılanıyordu. "Karanlık Lord onu canlı istiyor-"

"Yani? Onu öldürmüyorum, değil mi?" diye kükredi Crabbe, Malfoy'un engelleyen elini savurarak. "Ama yapabilirsem, yaparım, Karanlık Lord onu ölü de istiyor, fark n-?"

Hızla gelen kızıl bir ışın Harry'nin santimlerce yanından geçti, Hermione arkasından köşeyi döndü ve doğrudan Crabbe'nin kafasına bir Sersemletme Büyüsü gönderdi. Malfoy'un onu kenara çekmesiyle ıskaladı.

"Bu, Bulanık! Avada Kedavra!"

Harry, Hermione'nin kenara eğildiğini gördü ve Crabbe'ye yönelen öfkesi kafasındaki diğer her şeyi sildi. Yalpalayan Crabbe'ye bir Sersemletme daha gönderdi, Malfoy'un elindeki asayı vurarak onu düşürdü, asa kırık mobilya ve kemiklerden oluşan dağın altına yuvarlandı.

"Onu öldürmeyin! ONU ÖLDÜRMEYİN!" diye haykırdı Malfoy, ikisi de Harry'ye nişan almış Crabbe ve Goyle'a: Birkaç saniyelik tereddüt

Harry'nin ihtiyacı olan her şeydi.

"Expelliarmus!"

Goyle'ın asası elinden uçtu ve yanında nesnelerden oluşan siperin arkasında kayboldu; Goyle aptalca sıçradı ve geri almaya çalıştı; Malfoy, Hermione'nin ikinci Sersemletme Büyüsü'nün menzilinden kaçtı ve aniden ortaya çıkan Ron, Crabbe'ye tam bir Beden-Kilitleme Laneti yolladı, ve az farkla kaçırdı.

Crabbe döndü ve tekrar haykırdı, "Avada Kedavra!" Ron yeşil ışıktan kaçmak için görüş alanının dışına sıçradı. Asasız Malfoy üç bacaklı bir gardırobun arkasında saklanırken Hermione saldırdı ve Goyle'u bir sersemletme laneti ile vurmayı başardı.

"Buralarda bir yerde!" diye bağırdı Harry kıza, eski sarığın düştüğü eşya yığınını işaret ederek. "Sen ararken ben yardıma gideceğim, R-"

"HARRY!" diye çığlık attı.

Arkasında kükreyen ve kabaran bir gürültü ona uyarıda bulunmuştu. Döndü ve Ron ile Crabbe'nin koridor boyunca koşabildikleri kadar hızlı koştuklarını gördü.

"Sıcak, değil mi?" diye kükredi Crabbe koşarken.

Ama yaptığı şey üzerinde bir hakimiyeti yok gibiydi. Anormal büyüklükteki alevler onları takip ediyor, eşya siperlerini yalıyor ve dokunmasıyla un ufak küle dönüştürüyordu.

"Aguamenti!" diye bağırdı Harry, ama asasından çıkan su fıskiyesi havada buharlaşıverdi. "KOŞUN!"

Malfoy Sersemlemiş Goyle'u kaptı ve sürüklemeye başladı; Crabbe hepsinden geride kalmıştı ve şimdi korkmuş görünüyordu; Harry, Ron ve Hermione deli gibi koşuyordu ve ateş onları takip ediyordu. Normal bir ateş değildi. Crabbe, Harry'nin bilmediği bir lanet kullanmıştı. Köşeyi dönerken alevler onların sanki canlı olduklarını seziyormuş ve öldürmeye hevesliymiş gibi takip ediyordu. Şimdi şekil değiştiriyor ve dev ateş canavarlarına dönüşüyordu: Alev yılanları, kimeralar, ejderhalar büyüdü ve küçüldüler yine, ve yüzyılların tortusu havada uçuşup dişlerine, ağızlarına doldu, Inferno tarafından yok edilmeden önce pençeli ayaklarını savurdular.

Malfoy, Crabbe ve Goyle görünürden kaybolmuşlardı: Harry, Ron ve Hermione sonlarında durdular, ateşten canavarlar etraflarını sarıyor, gitgide yaklaşıyor, pençe, boynuz ve kuyruk savuruyordu, ve sıcak etraflarını katı bir madde gibi sarmıştı.

"Ne yapabiliriz?" diye bağırdı Hermione, alevlerin sağır eden gürültüsü bastırarak. "Ne yapabiliriz?"

"Buradan!"

Harry yandaki yığından ağır görünen iki süpürgeyi kavradı ve birini arkasına Hermione'yi çeken Ron'a fırlattı. Kendi de ayağını ikinci süpürgeye attı ve zemine sertçe vurarak havalandılar ve boynuz gagalı bir raptorun kapanan çenesini ıskalayarak yukarıya süzüldüler. Duman ve sıcak bastırıyordu: altlarındaki lanetli ateş nesiller boyunca aranan öğrencilerin kaçak eşyalarını yakarken, binlerce yasaklı deneyin suçluluk duygusu, odayı araştıran sayısız ruhun sırları, hepsi yanıyordu. Harry, Malfoy, Crabbe ve Goyle'dan hiçbir yerde iz göremiyordu. Bir an çapulcu ateş canavarlarının arasına dalıp onları bulmayı denedi, ama ateşten başka hiçbir şey yoktu: Ölmek için ne korkunç bir yol... Bunu asla istemezdi...

"Harry, hadi çıkalım, çıkalım!" diye böğürdü Ron, kara dumanlar kapıyı görmeyi imkansız kılarken.

Ve sonra Harry korkunç kargaşanın, yıkan alev patlamalarının arasından zayıf, zavallı bir insan çığlığı duydu.

"Bu-çok-tehlikeli!" diye haykırdı Ron ama Harry havada döndü. Gözlükleri dumandan ufak bir koruma sağlıyordu, bir yaşam belirtisi, henüz odun gibi kömürleşmemiş bir uzuv arayarak ateş fırtınasının içine daldı...

Ve onları gördü: Kollarında bilinçsiz Goyle ile Malfoy, ikisi de kömürleşen sıralardan oluşan kırılgan kuleye tünemişlerdi ve Harry dalışa geçti. Malfoy gelişini gördü ve bir kolunu kaldırdı, ama Harry onu kavradığında dahi durumun iyi olmadığını biliyordu. Goyle çok ağırdı ve Malfoy'un kolu kazağı ile kaplıydı, Harry'nin elinden kayıyordu-

"EĞER ONLAR İÇİN ÖLÜRSEK, SENİ ÖLDÜRECEĞİM, HARRY!" diye kükredi Ron'un sesi ve büyük ateşten bir kimera altlarında atılırken, o ve Hermione, Goyle'u süpürgelerine aldılar ve yükseldiler, yuvarlanarak atıldılar, Malfoy da Harry'nin arkasına tırmandı ve onlar da tekrar havalandılar.

"Kapıya, kapıya yönel, kapıya!" Malfoy'un çığlığı Harry'nin kulaklarında çınlıyordu, ve Harry hızlandı. Ron, Hermione ve Goyle'u takip ederek, duman kabarıyordu ve nefes almak çok zorlaşmıştı: etraflarındaki her şey lanetli ateşten canavarların kutlama yapar gibi, yanmamış ve etrafı silip süpüren alevlerce havaya fırlatmış olduğu nesnelerdi: kupalar ve kalkanlar, parlayan bir madalyon ve eski, renksiz bir sarık-"

"Ne halt ediyorsun, ne halt ediyorsun, kapı bu tarafta!" diye bağırdı Malfoy, ama Harry aniden yana saptı ve dalışa geçti. Taç yavaş çekimde düşüyor gibiydi, dönüyor ve parlıyordu, esneyen bir yılanın boğazına düşerken onu aldı, bileğinin orada yakaladı- Harry yılan ona uzanırken aniden tekrar saptı; yukarı süzüldü ve doğruca; şükürler olsun ki; açık duran kapıya yöneldi; Ron, Hermione ve Goyle kaybolmuştu, Malfoy çığlık atıyor ve acıtarak Harry'yi sıkıca tutuyordu. Sonra dumanın arasından Harry duvarda dikdörtgen bir açıklık gördü ve o tarafa kırdı, saniyeler sonra ciğerleri temiz havayla dolmuştu ve koridorun duvarına çarptılar.

Malfoy süpürgeden düştü ve yüz üstü yattı, güçlükle nefes alıyordu, öksürüyor ve öğürüyordu, Harry yuvarlandı ve ayağa kalktı. İhtiyaç Odası'nın kapısı kayboldu ve Ron ile Hermione de hala bilinçsiz olan Goyle'un yanında nefes nefese oturuyorlardı.

"C-Crabbe," dedi Malfoy boğulurcasına, konuşabildiği anda. "C-Crabbe..."

"O öldü." dedi Ron sertçe.

Öksürük ve nefeslerle bölünen bir sessizlik oldu. Ardından büyük bir patlama kaleyi sarstı ve büyük, şeffaf bir süvari alayı dört nala geçti, kollarının altındaki kana susamış kafaları çığlık atıyordu. Harry Kafasız Avı geçince etrafına baktı ve ayakları üzerinde sendeledi. Hala savaş devam ediyordu. Geri çekilen hayaletlerinkinden daha fazla çığlık duydu. Birden içinde bir panik patlak verdi.

"Ginny nerede?" dedi sertçe. "Buradaydı. İhtiyaç Odası'na geri gideceğini sanıyordum."

"Vay canına, o yangından sonra hala böyle olacağını sanıyor musun?" diye sordu Ron, ama o da kalktı, göğsünü ovaladı ve

sağına soluna bakındı. "Ayrılıp arayalım-?"

"Hayır" dedi Hermione ayağa kalkarken. Malfoy ve Goyle umutsuzca zemine yığılıp kaldılar, asasız bir halde.

"Ne? Ah evet-"

Tacı bileğinin hareketiyle çekti ve kaldırdı. Hala sıcaktı, isten siyah bir hal almıştı, ama daha yakından baktığında üzerine dağlanmış minik kelimeleri çözebildi: “BÜYÜKLÜĞÜN ÖTESİNDE BÜYÜK ADAMLARIN HAZİNESİ VARDIR.”

Taçtan kana benzeyen, karanlık ve donmuş bir madde sızıyordu.

Harry, cismin öfkeyle titrediğini hissetti ve ardından ellerinde parçalara ayrıldı, ve parçalandığında, en soluk kesici, en mesafeli acı çığlığını duyduğunu zannetti, şatonun arazisinden değil de az önce ellerinde parçalanan cisimden yankılanan ses.

"İblisateşi olmalı!" diye inledi Hermione, gözleri kırılan parçanın üzerinde.

"Pardon?"

"İblisateşi -lanetli ateş- Hortkuluk‘ları yok eden öğelerden biri, ama ben hayatta kullanmaya cesaret edemezdim- Crabbe nasıl bildi de-"

"Carrow'lardan öğrenmiş olmalı," dedi Harry merhametsizce.

"Nasıl durduracaklarından bahsederken konsantre olmamış olması yazık, gerçekten de," dedi saçları Hermione‘ninki gibi yanık ve yüzü de kararmış olan Ron.

"Ama farkında mısınız?" diye fısıldadı Hermione. "Bu da şu anlama geliyor ki eğer sadece yılanı yakalarsak-"

Ama çığlıklar ve feryatlar ve besbelli düello sesleri koridoru doldurduğunda kesmek zorunda kaldı. Harry etrafına baktı ve kalbi başarısızlığa uğramış gibi oldu; Ölüm Yiyenler Hogwarts'a girmişlerdi. Fred ve Percy az önce görüş alanına geri girmişlerdi, ikisi de maskeli ve kukuletalı adamlarla düello ediyorlardı.

Harry, Ron ve Hermione yardım için ileri atıldılar: Işık kümeleri her yöne doğru uçuyordu ve Percy ile düello eden adam hızla geri düştü.: Ardından kukuletası kaydı ve uzun alnı ile yol yol kırlaşmış saçlarını gördüler-

"Merhaba, Bakanım!" diye bağırdı, Percy, asasını düşüren ve, korkunç rahatsızlık verici bir şekilde cüppesine takılan Thicknesse'ye muntazam bir uğursuzluk büyüsü göndererek. "İstifa ettiğimden bahsetmiş miydim?"

"Şaka yapıyorsun, Perce!" diye bağırdı Fred, Ölüm Yiyen üç ayrı Sersemletme Büyüsü'nün ağırlığının altında çöktüğünde. Thicknesse, üzerine küçük çiviler saçılarak yere düştü; bir denizkestanesinin şeklini almış gibi görünüyordu. Fred, sevinçle Percy'ye baktı.

"Gerçekten şaka yapıyorsun, Perce... Senin şaka yaptığını uzun zamandır duymamıştım-"

Hava yarıldı. Gruplaşmışlardı, Harry, Ron, Hermione, Fred ve Percy, bir tanesi Sersemlemiş, ötekisi Biçim Değiştirmiş iki Ölüm Yiyen ayaklarının altındaydı; ve bu kısa sürenin bir parçasında, tehlike çanları bir anlığına çalıyor gibi görünürken, dünya tersine dönmüştü, Harry havada uçtuğunu hissediyordu, ve bütün yapabildiği, tek silahı olan ince ahşap değneği olabildiğince sıkı tutmak, ve başını

kollarıyla korumaktı: Onlara ne olduklarını bilemeyerek, arkadaşlarının çığlıkları ve feryatlarını duydu-

Nihayet ıstırap ve yarı karanlık bütün her şeyin yerini almıştı: Korkunç bir saldırıya maruz kalmış koridorun enkazının altında yarı yanmış haldeydi. Soğuk hava ona şatonun bir tarafının patladığını ve sıcak yapışkanlık da yanağının bolca kanadığını söylüyordu. Ardından içine işleyen korkunç bir feryat duydu, ne alevin ne de lanetin sebep olacağı şiddetli bir ıstırabın ifadesi olan, ve kalktı, sallanarak ve o günün en büyük korkusuyla, belki hayatının en büyük korkusuyla...

Ve Hermione enkazın altından sallanarak kalkıyordu ve üç kızıl saçlı adam duvarın parçalandığı yerde beraberlerdi.

Harry, taşın ve tahtanın üzerinden sendelediklerinde Hermione‘nin elinden tuttu.

"Hayır- hayır- hayır!" diye bağırıyordu birisi."Hayır! Fred! Hayır!" Ve Percy kardeşini sallıyordu, Ron ise onların yanında diz çökmüştü, ve Fred‘in gözleri, son gülüşünün hayaleti hala yüzünde bomboş bakıyordu.

-

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM:
YÜCE ASA

Dünya sona ermişti, neden o zaman savaş hala sona ermiyordu, neden şato korkunç bir sessizliğe bürünmüştü ve her savaşçı kollarını savaşmamak üzere indirmişti.

Harry'nin zihni kontrolden çıkmış, boşlukta düşüyordu, imkânsızlığı yakalamaktan acizdi, çünkü Fred Weasley ölmüş olamazdı, bütün hisleri yalan söylüyor olmalıydı-

Ve ardından bir vücut, okulun yan kısmında patlamada oluşan delikten yere düştü ve lanetler karanlıkta, arkalarındaki duvara çarparak ona doğru uçuştu.

"Yere yatın!" diye bağırdı Harry, daha çok lanet geceyi yarıp uçuştuğunda: O ve Ron, Hermione'yi yakalamışlardı ve onu yere çekmişlerdi, ama Percy, Fred'in cesedinin yanında yatıyor, onu daha fazla zarardan koruyordu ve Harry, "Percy, hadi, gitmeliyiz!" diye bağırdığında kafasını salladı. "Percy!" Harry, abisinin omuzlarından tuttup çektiğinde gözyaşı izlerinin Ron'un yüzünü yol yol örterek kirlettiğini gördü, ama Percy kımıldamıyordu.

"Percy, onun için bir şey yapamazsın! Gitmeli-"

Hermione çığlık attı ve Harry, sorma gereksiniminde bile bulunmayarak döndü. Küçük bir araba büyüklüğünde devasa bir örümcek duvardaki kocaman delikten tırmanmaya çalışıyordu. Aragog'un torunlarından biri savaşa katılmıştı.

Ron ve Harry aynı anda bağırdılar; büyüler çarptı ve canavar geriye uçtu, ayakları korkunç derecede seğirdi ve karanlığa gömüldü.

"Arkadaşlarını getirdi!" diye seslendi Harry diğerlerine, lanetlerin patlattığı duvardaki delikten şatonun kıyısına bakarak. Ölüm Yiyenler'in ele geçirmiş olacağı, Yasak Orman‘dan salıverilmiş daha çok dev örümcek, binaya tırmanıyorlardı. Harry, geriye yuvarlanıp görünürden kaybolsunlar diye öndeki canavarı takipçilerinin üzerine itmek için onlara Sersemletme Büyüleri yolladı. Ardından daha çok lanet Harry‘nin üzerinden süzüldü, o kadar yakınlardı ki güçlerinin saçını sıyırdığını hissetti. "Gidelim, ŞİMDİ!"

Hermione‘yi Ron‘la beraber ittirek, Harry, Fred‘in cesedini koltuk altına almak için öne doğru eğildi. Percy, Harry‘nin ne yapmak istediğinin farkında, cesede sarılmayı bıraktı ve yardım etti: birlikte, araziden üzerlerine uçan lanetlerden sakınmak için çömelerek, Fred‘i yoldan çektiler. "Buraya," dedi Harry ve onu daha önce bir zırh takımının durduğu oyuğa yerleştirdiler. Fred‘e olması gerektiğinden bir saniye bile daha fazla bakmaya dayanamıyordu ve vücudun iyice saklı olduğundan emin olduktan sonra, Ron ve Hermione‘nin arkasından, Malfoy ve Goyle‘un kayboldukları, şimdi ise tozla ve düşen taşlarla dolu, pencerelerdeki camların çoktan yok olduğu koridorun sonuna doğru yol aldı. Dost mu düşman mı olduklarını bilemediği birçok insanın sağa ve sola koşuşturduklarını gördü. Percy, köşeyi dönerek boğa gibi bir gürlemeyle: "ROOKWOOD!" diye bağırdı ve bir grup öğrenciyi kovalayan uzun bir adamın istikametine doğru koştu.

"Harry, buraya!" diye çığlık attı Hermione.

Ron‘u bir goblenin arkasına çekmişti. Güreşiyorlarmış gibi görünüyorlardı ve bir anlığına Harry onların tekrar seviştiklerini

düşündü; ardından Hermione‘nin, Ron‘un Percy‘nin peşinden koşmasını engellediğini gördü.

"Beni dinle- BENİ DİNLE RON!"

"Yardım etmek istiyorum- Ölüm Yiyenler'i gebertmek istiyorum-"

Yüzü buruşmuş, toz ve ise bulanmıştı, öfkeden ve üzüntüden titriyordu.

"Ron, bunu sona erdirecek olan yegâne kişiler bizleriz! Lütfen- Ron- yılana ihtiyacımız var, yılanı öldürmeliyiz!" dedi Hermione.

Ama Harry, Ron‘un nasıl hissetiğini biliyordu: Bir başka Hortkuluk‘u elde etmeye çalışmak onun intikam açısından tatmin etmeyecekti; o da savaşmak istiyordu, onları cezalandırmak, Fred‘i öldürenleri cezalandırmak ve diğer Weasley‘leri bulmak istiyordu ve herşeyin ötesinde, emin olmak, Ginny‘nin hala hayatta- ama bu fikrin zihninde oluşmasına izin vermemeliydi- "Savaşacağız!" dedi Hermione. "Yılana ulaşmamız lazım! Ama yapmamız gereken ş-şeyden kopmayalım! Biz bunu bitirecek tek kişileriz!"

O da ağlıyordu ve konuştuğunda yüzünü yırtık, alazlanmış giysinin yeniyle sildi, ama hala Ron‘u sımsıkı tutarak ve kendini sakinleştirmek için derin nefesler alarak Harry‘ye döndü. "Voldemort‘un nerede olduğunu öğrenmelisin, çünkü yılanı da yanında tutuyordur, değil mi? Hadi, Harry- onun içine bak!"

Neden bu kadar kolaydı? Yara izi saatlerdir yandığı ve Voldemort‘un zihnini göstermek için yanıp tutuştuğu için mi? Onun emriyle gözlerini kapattı ve birden çığlıklar ve patlamalar ve savaşın bütün ahenksiz sesleri boğuldu, ta ki mesafeleri uzaklaşana dek, sanki uzaktaydı, onlardan çok uzakta...

Duvarlarda soyulmuş duvar kağıtlarının olduğu ve bir tanesinin dışında bütün camların tahtayla kapatılmış olduğu virane ama tanıdık bir odanın ortasında duruyordu.

Şatoya yapılan saldırının sesleri boğuk ve uzaktı. Kapatılmayan tek pencere, uzaktaki şatonun bulunduğu yerden gelen patlamaların ışığını açığa vuruyordu, ama odanın içi, tek bir yağ lambasının ışığının dışında karanlıktı.

Asasını parmaklarının arasında döndürerek izliyordu, düşünceleri şatodaki odaya odaklanmıştı, onun bir zamanlar bulduğu gizli oda, Sırlar Odası gibi, bulmak için akıllı ve kurnaz ve de meraklı olman gereken oda.

...Oğlanın tacı bulamayacağından emindi... Aslında Dumbledore‘un kuklası onun beklediğinden daha ileri gitmişti... çok ileri...

"Lordum," dedi hayal kırıklığına uğramış ve çatlak bir ses. Döndü: Lucius Malfoy, en karanlık köşede oturuyordu, pejmürde ve oğlanın son kaçışından sonra maruz kaldığı cezaların izlerini hala taşıyordu. Bir gözü kapalı ve şişikti. "Lordum... lütfen... oğlum..."

"Eğer oğlun öldüyse, Lucius, bu benim suçum değil. Gelip bana katılmadı, Slytherin'lerin geri kalanı gibi. Belki Harry Potter‘la arkadaş olmaya karar vermiştir?"

"Hayır- asla," diye fısıldadı Malfoy.

"Öyle olmadığını ummalısın."

"Potter‘ın sizin değil de başka birinin elinde öleceğinden kork-korkmuyor musunuz?" diye sordu Malfoy, sesi titreyerek. "Bu savaşı durdursanız, şatoya girseniz ve onu k-kendiniz arasanız... beni affedin... daha tutumlu... olmaz mı?"

"Numara yapma Lucius. Savaşı kendi oğlunun nerede olduğunu araştırmak için durdurmak istiyorsun. Gece bitmeden, Potter beni aramak için gelecek."

Voldemort bakışlarını bir kez daha parmaklarındaki asaya çevirdi. Ona sıkıntı veriyordu... ve Lord Voldemort'a sıkıntı veren bütün şeyleri gözden geçirilmeliydi...

"Git ve Snape'i getir."

"Snape mi, L-Lordum?"

"Snape. Hemen. Ona ihtiyacım var. Ondan isteyeceğim bir- hizmet- var. Hadi."

Korkmuş halde, karanlığa doğru biraz tökezleyerek, Lucius odayı terketti.

Voldemort parmaklarının arasında asayı döndürüp, dik dik bakarak orada durmaya devam etti.

"Bu tek çare, Nagini," diye fısıldadı ve etrafına baktı ve muazzam yılan orada, şimdi havada asılı halde, zarafetle kıvrılıyor, parlayan bir kafes ile depor arasında görünmez bir alanın olduğu, ona ayrılan büyülü mekanda korunuyordu.

Güçlükle soluyarak, Harry geri geldi ve kulağına savaşın çığlıklarının ve feryatlarının, çarpmalarının ve patlamalarının nüfuz ettiği anda gözlerini açtı.

"Bağıran Baraka'da. Yılan onunla, etrafında bir tür büyülü koruma var. Lucius Malfoy'u Snape'i bulması için yolladı."

"Voldemort Bağıran Baraka'da oturuyor mu?" dedi Hermione, nefretle. "Savaşmıyor bile?"

"Savaşması gerektiğini düşünmüyor," dedi Harry. "Benim ona gideceğimi düşünüyor."

"Ama neden?"

"Hortkuluklar'ın peşinde olduğumu biliyor- Nagini‘yi yakınında tutuyor- belli ki o şeye yaklaşmak için onun yanına gitmem gerektiğini biliyor-"

"Evet," dedi Ron, omuzlarını dikleştirerek. "Sen gidemezsin, onun istediği bu, onun beklediği bu. Burada kalıyorsun ve Hermione‘ye göz kulak oluyorsun, ben gidiyorum ve-"

Harry, Ron‘un sözünü kesti.

"Siz burada kalıyorsunuz, ben pelerinin altında gideceğim ve en kısa sürede-"

"Hayır," dedi Hermione. "eğer ben pelerini alıp gidersem mantıklı olur ve-"

"Bunu düşünme bile," diye hırladı Ron ona.

Hermione, "Ron, benim bunu yapacak kabiliyetim en az-" cümlesinden öteye gidemeden üzerinde durdukları merdivenin ucundaki goblen açıldı.

"İki maskeli Ölüm Yiyen orada duruyorlardı, ama asalarını tam olarak doğrultamadan Hermione "Glisseo!" diye bağırdı.

Ayaklarının altındaki merdivenler yassılaşıp kaydırak halini aldı ve o, Harry ve Ron hızla atıldılar, hızlarını kontrol altına alamıyorlardı, Ölüm Yiyenler'in Sersemletme Büyüleri ise kafalarının üzerinden uçacak kadar hızlıydılar. Dipteki gizli goblenden hızla geçtiler ve karşıdaki duvara çarparak yere düştüler.

"Duro!" diye bağırdı Hermione asasını goblene yönelterek ve goblen taşa dönüştüğünde ve Ölüm Yiyenler'in çarptığına dair iki yüksek çirkin ses yükseldi.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Ron; beraberinde o, Harry ve Hermione, Profesör McGonagall‘ın önünde bir sürü dört nala koşan masa yanlarından geçebilsin diye kendilerini bir kapıya yasladılar. Onları görmemiş gibiydi. Saçı açılmıştı ve yanağında bir kesik vardı. Köşeyi döndüğünde onun çığlığını duydular, "HÜCUM!"

"Harry, pelerini giymelisin," dedi Hermione. "Bizi boş ver-"

Harry, üçünün üstünü örttü, ancak havaya asılı toz yığını, düşen taşlar ve uçuşan lanetler arasında gizlenmemiş ayaklarının görülüp görülmeyeceğini merak etti.

Bir sonraki merdivenden koşarak geçtiler ve kendilerini düello edenlerle dolu bir koridorda buldular.

Maskeli ve maskesiz Ölüm Yiyenler, öğrenci ve öğretmenlerle düello ederken savaşçıların her iki yanındaki portreler nasihat ve cesaret veren sakinlerle dolup taşmıştı, Dean kendine yeni bir asa bulmuştu, o Dolohov‘la, Parvati Travers‘la yüz yüzelerdi. Harry, Ron ve Hermione bir anda asalarını kaldırdılar, çarpışmaya hazırlardı, ama düellocular o kadar çok zikzak yapıyorlar ve etraflarına bakmadan koşuyorlardı ki, lanet kullansalar masumları yaralama ihtimali çok fazlaydı. Ayrı durup fırsat kolladıklarında büyük bir "Vınnnnnnnnnn!" sesi duyuldu ve Harry, Peeves‘ın üzerlerinden uçtuğunu gördü. Ölüm Yiyenler'in üzerine Kılçırpı tohumları atıyordu, onların da kafaları şişman kurtlara benzeyen solucan gibi kıvrılan yeşil yumrular tarafından içine çekiliyordu.

"Aaah!"

Bir avuç dolusu yumru Ron‘un kafasındaki pelerini vurmuştu; Ron onların gitmesi için sallandığında yeşil tohumların isi normal olmayan bir şekilde havada asılı kaldı.

"Orada görünmez biri var!" diye bağırdı maskeli Ölüm Yiyen, asasını doğrultarak.

Dean, Ölüm Yiyen‘in dikkatini nerdeyse onu Sersemletme Büyüsü ile devirerek dağıttı; Dolohov intikamını almaya kalkıştı ve Parvati ona bir Vücut Bağlama Laneti gönderdi.

"GİDELİM!" diye bağırdı Harry ve o, Ron ve Hermione pelerini sıkıca etraflarında sarmalayarak kafaları aşağıda, Kılçırpı suyunun oluşturduğu küçük havuzda kayarak, süratle savaşanların arasından uzaklaşıp, mermer merdivenin tepesinden Giriş Salonu'na girdiler.

"Ben Draco Malfoy‘um. Ben Draco, sizin tarafınızdayım!"

Draco üst kattaydı ve bir başka maskeli Ölüm Yiyen‘e yalvarıyordu.

Harry, geçerlerken Ölüm Yiyen‘i Sersemletti. Malfoy etrafına bakındı, sevinçle kurtarıcısını arıyordu ve Ron, pelerinin altından ona bir yumruk attı. Malfoy sırtüstü Ölüm Yiyen‘in ayakucuna düştü, ağzı kanıyordu ve son derece aklı karışmıştı.

"Bu geceyle birlikte hayatını ikinci kez kurtarışımız, seni iki yüzlü piç kurusu!" diye bağırdı.

Merdivenlerde ve girişte daha çok düellocu vardı. Ölüm Yiyenler her yerdeydi. Harry bakındı: Yaxley, ön kapıya yakındı, Flitwick‘le mücadele ediyordu, maskeli bir Ölüm Yiyen hemen yanında Kingsley‘le düello ediyordu. Öğrenciler her yöne koşuşturuyorlardı; bazıları yaralanmış arkadaşlarını taşıyor ya da sürüklüyordu. Harry maskeli Ölüm Yiyen‘e bir Sersemletme Büyüsü gönderdi; ıskaladı,

neredeyse az daha kucak dolusu Şeytan Kapanı taşıyan Neville‘i vuruyordu, Tentakula neşeyle en yakın Ölüm Yiyen‘e ilerledi ve onu sarmalamaya başladı.

Harry, Ron ve Hermione mermer merdiveni hızla geçtiler: sol taraflarındaki cam kase paramparça oldu ve Slytherin‘in Bina puanlarını gösteren kum saatinin zümrütleri her yana saçıldı ve koşan insanlar kayıp sendelediler. İki vücut kafalarının üstündeki balkondan yere düştü, Harry dört ayaklı bir hayvan olarak algıladığı gri bir lekenin ona koştuğunu gördü, dişleriyle ısırıyordu.

"HAYIR!" diye bağırdı Hermione ve asasından çıkan sağırlaştırıcı bir patlamayla, Fenrir Greyback, Lavender Brown‘un can çekişen vücudundan geriye sıçradı. Mermer tırabzanlara çarptı ve ayağa kalkmaya çabaladı. Ardından parlak beyaz bir parıltı, kristal bir top çatırtıyla kafasının üstüne düştü ve yere kıvrılıp bir daha hareket edemedi.

"Daha çok var bende!" diye bağırdı Profesör Trelawney tırabzanların üzerinden. "Onları isteyen başka biri varsa! Burada çok-"

Tenis raketininkine benzeyen bir hareketle, çantasından başka bir devasa kristal küre kaldırdı, asasını havada salladı ve kürenin hızla salondan geçip bir pencereye çarpmasını sağladı. Aynı anda ağır ahşap giriş kapısı açıldı ve daha fazla devasa örümcek Giriş Salonu'na daldı.

Dehşet çığlıkları havayı sardı: savaşanlar; Ölüm Yiyenler ve Hogwarts sakinleri aynı anda ürktüler, kırmızı ve yeşil ışık kümeleri, daha ürpertici ve şahlanmış halde gelen canavarların üzerine uçtu. "Dışarı nasıl çıkacağız?" diye bağırdı Ron çığlıkların üzerinden, ama ne Harry ne Hermione cevap veremeden kenara yuvarlanmışlardı:

Hagrid çiçekli pembe şemsiyesini savurarak merdivenlerden aşağı paldır küldür gelmişti.

"Onları incitmeyin, onları incitmeyin!" diye bağırdı.

"HAGRID, HAYIR!"

Harry diğer her şeyi unuttu: Pelerinin altından fırladı, bütün salonu aydınlatan lanetlerden sakınmak için eğilerek koştu.

"HAGRID, GERİ DÖN!"

Ama olanları gördüğünde Hagrid'e yarı yarıya yakınlaşmış bile değildi: Hagrid örümceklerin arasında yok oldu ve büyük bir koşuşturmayla, sürü halinde iğrenç bir hareketle, büyülerin birbiriyle karşılaştığı yerin ardına gerilediler, Hagrid ortalarında gömülmüştü.

"HAGRID!"

Harry birinin kendi adını çağırdığını duydu, arkadaş mı düşman mı umursamadı: Ön merdivenlerden karanlık bahçeye koşarak iniyordu, örümcekler avlarıyla sürü halinde uzaklaşıyordu ve Hagrid'i hiçbir şekilde göremiyordu.

"HAGRID!"

Örümcek sürüsünün ortasından devasa bir kolun sallandığını görebiliyormuş gibi geldi, ama ardlarından koşmaya giriştiğinde, yolu, karanlıkta aşağı doğru savrulan ve üzerinde durduğu yeri titreten muazzam bir ayak tarafından kapatıldı. Yukarı baktı: Bir dev onun önünde duruyordu, on metre yüksekliğinde, kafası gölgelerin arasında saklı, şato kapılarından gelen ışıkla aydınlanan ağaç büyüklüğündeki incik kemikleri dışında hiçbir yeri görünmüyordu. Hızlı, vahşi bir hareketle, yukarıdaki bir pencereyi devasa bir

yumrukla parçaladı ve cam Harry‘nin üzerine yağarak onu kapının koruması altına dönmeye zorladı.

"Aman-!" diye bağırdı Hermione, Ron ve o Harry‘e yetiştiğinde ve şimdi yukarıdaki pencereden insanları yakalamaya çalışan deve baktı.

"YAPMA!" diye bağırdı Ron, asasını kaldırırken Hermione‘nin elini yakalayarak. "Onu sersemletirsen şatonun yarısını devirir -"

"HAGGER?"

Grawp, şatonun köşesinden yalpalayarak döndü; Harry şimdi ilk defa anlıyordu ki Grawp gerçekten de ufak bir devdi. Üst katlardaki insanları ezmeye çalışan kocaman canavar diğer tarafa baktı ve gürledi. Dev daha küçük türüne pat küt ilerlerken taş basamaklar titredi ve Grawp‘ın orantısız ağzı açık kalarak sarı, yarı tuğla büyüklüğünde dişlerini gösterdi; ve birbirlerinin üstlerine aslan vahşiliğiyle kendilerini attılar.

"KAÇIN!" diye gürledi Harry; devler güreşirken gece çirkin çığlıklarla ve solumalarla doldu, Hermione‘nin elini yakaladı ve Ron arkalarında bahçeye inen basamaklardan uçarak indiler. Harry, Hagrid‘i bulup kurtarma umudunu yitirmemişti; o kadar hızlı koştular ki yolları tekrar kesildiğinde ormana giden yolu yarılamışlardı.

Etraflarındaki hava donmuştu: Harry‘nin nefesi göğsünde tıkanıp katılaşmıştı. Şekiller karanlıkta hareket etti, yoğun siyahlık içindeki dönen figürler, şatoya doğru büyük bir dalgayla hareket ediyordu, yüzleri kukuletalı ve nefesleri hırıltılıydı.

Ron ve Hermione arkalarındaki dövüş sesleri bir anda kesilirken, Harry‘nin yanına yaklaştı, yalnız Ruh Emiciler'in getirebileceği bir

sessizlik gecenin üzerine kalın bir perde şeklinde düşüyordu, Fred gitmişti ve Hagrid kesinlikle ölüyordu ya da çoktan ölmüştü...

"Hadi, Harry!" dedi Hermione‘nin sesi çok uzaklardan. "Patronus'lar, Harry, hadi!"

Asasını kaldırdı, ama yavan umutsuzluk her tarafına yayılıyordu: Bilmediği daha kaç kişi ölü yatıyordu; ruhu çoktan vücudunu terk etmiş gibi hissediyordu...

"HARRY, HADİ!" diye bağırdı Hermione.

Yüzlerce Ruh Eminci yaklaşıyordu, onlara doğru süzülüyordu, bir ziyafet vaadi gibi olan Harry‘nin umudunu daha da yaklaşarak emiyorlardı...

Ron‘un gümüş teriyerinin havaya fırladığını gördü, solukça parladığını ve yok olfuğunu gördü; Hermione‘nin su samurunun havada döndüğünü ve solduğunu fark etti ve kendi asası elinde titredi, neredeyse gelmekte olan hiçliği, hissizliği karşılamıştı

Ve sonra gümüş bir yabani tavşan, yaban domuzu ve bir tilki, Harry, Ron ve Hermione‘nin başlarının yanından süzüldü: Ruh Emiciler yaratıkların yaklaşmasına fırsat vermeden geri çekildi. Üç kişi daha karanlıktan çıkagelmiş ve yanlarında durmuştu.

"İşte böyle," dedi Luna.

Karanlıkta yanlarında üç kişi daha katıldı, uzanmış asalarıyla Patronus yapmaya devam eden: Luna, Ernie ve Seamus.

"Doğru," dedi Luna cesaretlendirircesine, sanki İhityaç Odası'na dönmüşlerdi de D.O. için alıştırma yapıyorlardu. "Doğru, Harry... Hadi, mutlu bir şey düşün.

"Mutlu bir şey?" dedi, sesi çatlak çıkmıştı.“

"Hala buradayız," diye fısıldadı kız, "hala savaşıyoruz. Hadi ama, şimdi..."

Gümüşi bir kıvılcım çaktı, ardından zayıf bir ışık ve sonra var gücüyle harcadığı muazzam bir efor sonucu, Hary'nin asasından çatal boynuzlu bir geyik fışkırdı. İleriye savruldu ve Ruh Emiciler sağa sola dağıldılar, birden gece tekrar sakinleşti, ancak etraftaki savaşın sesleri kulaklarda yükseliyordu.

"Ne kadar teşekkür etsem azdır," Luna, Ernie ve Seamus'a dönen Ron sallanarak.

Kükreme ve deprem gibi bir sarsıntıyla orman yönünde karanlıklar içinde başka bir dev çıkageldi, hepsinden daha uzun bir sopayı sallıyordu.

"KOŞUN!" diye bağırdı Harry, ama onlara bunu söylemeye gerek yoktu; hepsi dağıldı ve sadece bir saniye sonra az önce bulundukları noktaya geniş bir ayak indi. Harry etrafına baktı: Ron ve Hermione onu takip ediyordu, ancak diğer üçü savaşın içinde kaybolmuştu.

"Menzilinden çıkalım!" diye haykırdı Ron, dev gecede yankılanan sopasını tekrar sallarken, karşıda kızıl ve yeşil ışık patlamaları karanlığı aydınlatmaya devam ediyordu.

"Şamarcı Söğüt," dedi Harry, "hadi!"

Her nasılsa bir anda her şeyi zihninden çıkardı, şu anda bir daha bakmayacağı bir köşeye tıktı: Fred ve Hagrid'in düşüncesi, sevdiği insanlara saldığı dehşet, kalenin içinde ve dışındaki koşturmalar, yılana ve Voldemort'a ulaşmak için beklemeliydi, çünkü Hermione'nin de dediği gibi, bunu bitirmenin tek yolu buydu-"

Ölümün kendisini geride bıraktığına yarı inanır bir halde koştu, karanlıkta etrafında fışkırıp uçuşan ışıkları, denize çarparmış gibi gelen sesleri, hava rüzgarsız olmasına rağmen Yasak Orman'dan gelen hışırtıları yok sayarak: baş kaldırır gibi yükselen arazide, hayatında her zamankinden daha hızlı koştu, büyük ağacı gören ilk o oldu, bir sırrı koruyan, kökleriyle ve kırbaç gibi savrulan dallarıyla Söğüt'ü.

Sık sık ve zorlukla nefes alan Harry, Söğüt'ün sallanan dallarının yakınında yavaşladı, karanlığın içinden düz gövdesine bakıp ağaç kabuğundaki ağacı hareketsiz kılacak yumruyu görmeye çalıştı. Ron ve Hermione ona yetişti, Hermione nefes nefeseydi ve konuşamıyordu.

"İçeri-içeri nasıl gireceğiz?" diye nefes nefese konuştu Ron. "Onu-görebiliyorum- keşke- Crookshanks tekrar-"

“Crookshanks?” diye hırıltıyla soludu Hermione, iki büklüm olmuş göğsünü tutuyordu. “Sen bir büyücü müsün, yoksa nesin?”

“Ah- doğru- evet-”

Ron etrafına bakındı, yerde duran bir dala asasını doğrultup "Wingardium Leviosa!" dedi. Dal yerden yükseldi, bir hortuma yakalamış gibi havada döndü ve Söğüt'ün savrulan uğursuz dalları arasından gövdesine yaklaştı. Köklerin yanında bir yere saplandı ve o anda kıvranan ağaç hareketsiz kaldı.

"Mükemmel!" dedi Hermione tek nefeste.

"Bekle."

Savaşın gürültü ve patırtısının havayı doldurduğu bir saniye boyunca, Harry tereddüt etti. Voldemort ondan bunu yapmasını

istiyordu, gelmesini istiyordu. Acaba Ron ile Hermione'yi bir tuzağa mı yönlendiriyordu?

Ama gerçek acımasız ve net bir şekilde üzerine kapandı: ilerlemenin tek yolu yılanı öldürmekti, yılan neredeyse oradaydı ve Voldemort bu tünelin ucundaydı.

"Harry, biz geliyoruz, gir şuraya!" dedi Ron onu iterek.

Harry ağacın kökleri arasındaki gizli toprak geçide geçti. Son girdiklerinden beri çok daha daralmıştı. Tünelin tavanı çok alçaktı; öyle ki dört sene önce tünelden geçmek için eğilmeleri yeterliyken, şimdi emeklemekten başka çareleri yoktu. Harry önce girdi, asası aydınlanmıştı, engellerle karşılaşmayı bekliyordu, ama karşılaşmadı. Sessizce ilerlerdiler, Harry'nin gözleri yumruğuyla tuttuğu asasından çıkan sallanan ışıktaydı.

Sonunda tünel yukarı doğru eğim kazandı ve Harry ileride gümüşi bir ışık gördü. Hermione ayağından şiddetle çekiştirdi.

"Pelerin!" diye fısıldadı. "Pelerini geçir!"

El yordamıyla arkasına uzandı ve kız kaygan bir kumaş bohçasını boş eline tutuşturdu. Sürünmenin verdiği zorlukla "Nox," diye mırıldanıp asasının ışığını söndürdü ve soğuk bir ses ve parlayan yeşil bir ışık görmeyi bekler ve bütün duyuları tetikte, her saniye bulunmayı bekleyerek elleri ve dizleri üstünde devam etti.

Doğrudan, karşılarında bulunan odadan, tünelin açıklığını kapatan kutunun var olması sebebiyle boğuk boğuk seslerin geldiğini duydu. Nefes almaya cesaret dahi edemeyen Harry, kenarda yavaş yavaş girişe ilerledi ve duvar ile kutu arasındaki küçük yarıktan dikkatle bakmaya başladı.

İlerideki oda loştu, ama havada destek olmadan asılı duran, yaldızlı parlayan büyülü alanı içinde dönüp kıvrılan Nagini'yi görebiliyordu. Masanın kenarını ve bir asayla oynayan uzun, beyaz parmakları da görebiliyordu. Sonra Snape'in konuşmasıyla Harry'nin kalbi birden titredi: Snape sinip saklandığı yerden santimetrelerce uzaktaydı.

"Efendim, direnişleri kırılıyor-“

"- ve senin yardımların olmadan gerçekleşiyor," dedi Voldemort, yüksek, net sesiyle. "Yetenekli bir büyücü olmana rağmen, Severus, şimdi çok fark yaratacağını sanmıyorum, Neredeyse sona ulaştık... neredeyse."

"Çocuğu bulmama izin verin. Potter'ı getirmeme izin verin. Biliyorum, onu bulabilirim, Efendim. Lütfen.”

Snape yarığın önünden geçti ve Harry gözlerini Nagini'den ayırmayarak biraz geriledi, onu saran korumayı aşabilecek bir büyü olup olmadığını merak ediyordu, ama böyle bir büyü olduğundan şüpheliydi. Başarısız bir hamle, yerini ele verirdi...

Voldemort ayağa kalktı. Harry şimdi onu, kızıl gözlerini, yassı, yılansı yüzünü, karanlıkta hafifçe parlayan solgun benzini görebiliyordu.

"Bir sorunum var, Severus," dedi Voldemort yumuşakça.

"Efendim?" dedi Snape.

"Voldemort Yüce Asa'yı kaldırdı, orkestra şefi havasıyla, nazik ve olabildiğince dikkatli tutuyordu. "Bu neden bende çalışmıyor, Severus?"

Sessizlik anında Harry, yılanın dolanıp çözülüyormuş gibi hafifçe tısladığını duyabildiğini sandı- yoksa havayı yaran Voldemort'un ıslıksı nefes alışı mıydı?

"Efen-efendim?" dedi Snape boş boş. "Anlamıyorum. Siz-siz o asayla olağan üstü büyüler yaptınız."

Hayır," dedi Voldemort. "Olağan büyülerimi yaptım. Olağanüstü olan benim, asadan ziyade... hayır. Söylendiği gibi mucizelerini açığa çıkarmadı. O kadar yıl önce Ollivander'dan aldığım asa ile arasında hiçbir fark hissedemiyorum.“

Voldemort'un ses tonu derin, sakindi, ama Harry'nin yara izi zonklamaya, atmaya başladı: alnında bir acı şekilleniyor, Voldemort'un içinde de kontrollü bir öfkenin şekillendiğini hissedebiliyordu.

"Fark yok," dedi Voldemort yeniden.

Snape bir şey söylemedi. Harry yüzünü göremiyordu. Adamın tehlikeyi farkedip farkedemediğini, efendisini sakinleştirmek için doğru sözleri bulmaya uğraşıp uğraşmadığını merak etti.

Voldermot odada dolaşmaya başladı: saniyeler içinde sessizce Harry'nin görüş alanından çıkmıştı, acı ve öfke Harry'yi sararken aynı ölçülü sesle konuşuyordu.

"Uzun ve detaylı olarak düşündüm, Severus... seni savaştan buraya neden çağırdığımı biliyor musun?"

Ve bir saniyeliğine Harry, Snape'in yüzünü gördü. Gözleri, büyülenmiş kafesinde duran Nagini’ye kaymıştı.

"Hayır, Lordum, yalvarırım dönmeme izin verin. İzin verin Potter‘ı bulayım."

"Lucius gibi konuşuyorsun. İkiniz de Potter‘ı, benim anladığım gibi anlamıyorsunuz. Onu bulmaya gerek yok. Potter‘ın kendisi bana gelecek. Onun zayıflığını biliyorum, anlıyorsun ya, büyük

hatalarından biri. Etrafındaki diğer kişilerin zarar görmesini izlemekten nefret edecektir, çünkü olanların kendisi yüzünden olduğunu o da biliyor. Ne pahasına olursa olsun, bunu durdurmak isteyecektir. O gelecek."

"Fakat Lordum, sizden başka biri tarafından, yanlışlıkla öldürülebilir-"

"Ölüm Yiyenler'e talimatlarım tamamıyla açık. Potter'ı yakalayın. Arkadaşlarını öldürün- ne kadar çoğunu öldürürseniz, o kadar iyi- fakat onu öldürmeyin.

"Ancak benim konuşmak istediğim kişi sensin, Severus, Harry Potter değil. Benim için çok değerli oldun. Çok değerli."

"Lordum, sadece ona hizmet etmeye çabaladığımı biliyor. Fakat- gidip çocuğu bulmama izin verin, Lordum. Onu size getirmeme izin verin. Getirebileceğimi biliyorum-"

"Sana söyledim, hayır!" dedi Voldemort ve pelerininin yerde kayan bir yılan gibi hışırtı çıkarmasına sebep olarak, bir kez daha dönerken Harry, onun gözlerindeki kırmızı parıltıyı gördü ve yanan yara izinin içinde Voldemort'un sabırsızlığını hissetti. "Şu anda beni ilgilendiren şey, Severus, en sonunda çocukla karşılaştığımda ne olacağı!"

"Lordum, gayet aşikâr, değil mi?"

"Fakat bir sorun var, Severus. Var."

Voldemort durakladı ve Harry onu tekrar net bir şekilde, Snape'e gözlerini dikmiş, beyaz parmakları boyunca Yüce Asa'yı kaydırırken görebiliyordu.

"Neden ben Harry Potter'a yönelttiğim zaman, iki asa da başarısız oldu?"

"Ben- ben bunu cevaplayamam, Lordum."

"Cevaplayamaz mısın?"

Harry‘nin kafasına, sanki büyük bir çivi batmış gibi hissettiren bir öfke saplandı: Acı yüzünden çığlık atmamak için, yumruğunu zorla ağzına tıktı. Gözlerini kapadı ve ansızın Voldemort olup, Snape‘in solgun yüzüne baktı.

"Porsukağacından yapılma asam istediğim her şeyi yaptı, Severus, Harry Potter‘ı öldürmek dışında. İki kere başarısız oldu. Olivander işkence altında, ikiz çekirdeği anlattı, başka birinin asasını almamı söyledi. Dediği gibi yaptım, fakat Lucius‘un asası Potter‘ın asasıyla karşılaşınca paramparça oldu."

"Be- Benim buna bir açıklamam yok, Lordum."

Snape şimdi Voldemort‘a bakmıyordu. Kara gözleri hâlâ koruyucu küresinde kıvrılmakta olan yılana sabitlenmişti.

"Üçüncü bir asa aradım, Severus. Yüce Asa, Kader Asası, Ölüm Değneği. Bir önceki efendisinden aldım. Albus Dumbledore‘un mezarından aldım."

Ve şimdi Snape, Voldemort‘a bakıyordu ve Snape‘in yüzü alçıyla kaplıymış gibi görünüyordu. Rengi mermer beyazı ve öyle katıydı ki, konuştuğunda o boş gözlerin arkasında birinin yaşadığını görmek şok ediciydi.

"Lordum- çocuğa gitmeme izin verin-"

"Zaferin benim olmasına ramak kaldığı bu uzun gece boyunca, burada oturdum," dedi Voldemort, sesi bir fısıltıdan çok az daha yüksekti, "merak ederek, Yüce Asa‘nın olması gerektiği gibi olmayı; efsanenin de dediği gibi, gerçek sahibi için işlemesi gerektiği gibi

işlemeyi neden reddettiğini merak ederek... ve sanırım cevabını da biliyorum."

Snape konuşmadı.

"Belki de sen de zaten biliyorsundur? Sen akıllı bir adamsın, her şeye rağmen, Severus. Sen iyi ve sadık bir hizmetkâr oldun ve bu olması gereken şeye üzülüyorum."

"Lordum-"

"Yüce Asa bana tam anlamıyla hizmet edemedi, Severus, çünkü ben onun gerçek efendisi değilim. Yüce Asa son sahibini öldüren büyücüye aittir. Albus Dumbledore'u sen öldürdün. Sen yaşadığın sürece, Severus, Yüce Asa gerçekten benim olamayacak."

"Lordum!" diye karşı çıktı Snape, asasını kaldırırken.

"Başka bir yolu olamaz," dedi Voldemort. "Asaya hükmetmeliyim, Severus. Asaya hükmetmeli ve en sonunda da Potter'a hükmetmeliyim."

Ve Voldemort Yüce Asa'yı havada savurdu. Asa, Snape'e hiçbir şey yapmadı. Snape, bir anlığına, ölümünün ertelendiğini sanmış gibi göründü: fakat az sonra Voldemort'un niyeti açığa çıkmıştı. Yılanın kafesi havada yuvarlanıyordu ve daha Snape, bağırmaktan başka bir şey yapmaya fırsat bulamadan, kafes onun kafası ve omuzlarını tamamıyla kapladı. Ve Voldemort Çataldili'nde konuştu.

"Öldür."

Korkunç bir çığlık geldi. Harry, Snape'in yüzünde kalan azıcık rengin de çekildiğini gördü; gözleri kocaman açılıp yılanın zehirli dişleri boynunu delerken, büyülü kafesi üstünden atmayı başaramamış,

ardından da dizleri çözülerek, yere düşmüştü. Ve bunlar olurken yüzü daha da beyazlaşmıştı.

"Bu olan için üzgünüm." dedi Voldemort soğuk bir şekilde.

Geri döndü; hüzünlüymüş ya da pişmanlık duyuyormuş gibi görünmüyordu. Bu barakayı terk edip artık tamamen komutası altında olan bir asayla idareyi eline alabilirdi. Asasını, yukarı doğru kayan, yılanı muhafaza eden yıldızlı kafese doğrultup, yere yan yatar bir şekilde düşmüş, boynundaki yaralardan kan fışkıran Snape‘ten uzaklaştırdı. Voldemort odadan, arkasına bir bakış bile atmadan, kendinden emin adımlarla çıktı ve kocaman koruyucu küresinin içindeki dev gibi yılanı da havada yüzerek onun peşinden gitti.

Tünele, kendi zihnine geri dönen Harry, gözlerini açtı; bağırmamak için çabalarken ısırdığı, kanayan parmak boğumlarını ağzından çekti. Şimdi tahta kutu ile duvar arasındaki ufacık yarıktan bakıp, siyah bir çizmenin içindeki ayağın yeri sarsışını izliyordu.

"Harry!" diye nefes alır gibi seslendi Hermione arkasından, fakat Harry çoktan görüşünü kapatan tahta kutuya asasını doğrultmuştu. Kutuyu iki-üç santim kadar havaya kaldırdı ve sessiz bir şekilde yana itti. Yapabildiği kadar sessizce, kendi başına odaya çıktı.

Bunu neden yaptığını, neden ölen adama yaklaştığını bilmiyordu: Snape‘in beyaz yüzünü ve boynundaki kanlı yaranın kanamasını durdurmaya çalışan parmaklarını görünce ne hissettiğini de bilmiyordu. Harry, görünmezlik pelerinini çıkarıp, kocaman olmuş siyah gözleri Harry‘yi görünce çığlıklar içinde konuşmaya çalışan, bu nefret ettiği adama yukarıdan baktı. Harry diz çöküp, ona doğru eğildi ve Snape onu cübbesinin önünden yakalayıp, onu daha da yakına çekti.

Snape‘in boğazından korkunç, kulak tırmalayıcı, çağıltı sesi gibi bir ses çıktı. "Al... bunu... Al... bunu..."

Snape‘ten kandan daha başka bir şey daha akmaktaydı. Gümüşi mavi renkte, ne gaz ne de sıvı olan, Snape‘in gözleri, kulakları ve ağzından akıyordu ve Harry de bunun ne olduğunu anladı, fakat ne yapması gerektiğini bilmiyordu-

Hermione, yoktan sihirle var ettiği bir cam kabı Harry‘nin titreyen eline tutuşturdu. Harry, gümüş renkli maddeyi asasıyla kaldırıp onun içine koydu. Cam şişe ağzına kadar dolduğu ve Snape akacak kanı kalmamış gibi göründüğü zaman, Harry‘nin cübbesini tuttuğu eli gevşedi.

"Bana... bak..." diye fısıldadı.

Yeşil gözler siyah gözleri buldu, fakat bir saniye sonra, karanlık gözlerin derinliklerindeki şey, onları sabit, anlamsız ve boş bırakarak görünürden kayboldu. Harry‘yi tutan el yüksek sesle yere çarptı ve Snape bir daha hareket etmedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: PRENS'İN HİKAYESİ

Harry, Snape'in yanında, dizleri üzerine eğilmiş halde ona bakarak duruyordu, ta ki aniden ona yakın bir yerden yüksek, soğuk bir ses konuşuncaya kadar, Voldemort'un yeniden odaya girdiğini düşününce elindeki küçük şişeyi sımsıkı tutarak ayağa fırladı.

Voldemort'un sesi duvarlardan yere kadar yankılanıyordu ve Harry, onun Hogwarts'a ve tüm çevre araziye konuştuğunu, Hogsmeade sakinlerine ve savaşanlara sanki arkalarında duruyor da nefesi enselerindeymiş gibi duyabildiklerini anladı.

"Savaştınız," dedi yüksek ve soğuk bir ses, "kahramanca. Lord Voldemort cesaretin önemini bilir."

"Ancak ağır kayıplarınızı sürdürüyorsunuz. Bana direnmeye devam ederseniz, hepiniz teker teker öleceksiniz. Bunun olmasını istemem. Dökülen her damla sihirli kan bir kayıp ve israftır.

"Lord Voldemort bağışlayıcıdır. Kuvvetlerime hemen geri çekilmeyi emrediyorum. Bir saatiniz var. Ölümünüzü saygınlıkla başınızdan atın. Yaralarınızı sardırın."

"Şimdi direk olarak Harry Potter, sana konuşuyorum. Benimle kendin yüzleşmek yerine arkadaşlarının ölmesine izin verdin. Yasak Orman'da bir saat bekleyeceğim, bir saatin sonunda, eğer bana gelmemişsen, eğer teslim olmamışsan, savaş yeniden başlayacak. Bu sefer kavgaya bizzat ben de gireceğim, Harry Potter, seni

bulacağım ve seni benden saklamaya çalışan her adam, kadın ve çocuğu cezalandıracağım. Bir saat."

Hem Ron hem de Hermione, Harry‘ye bakarken kafalarını çılgınca iki yana sallıyorlardı.

"Onu dinleme,"dedi Ron.

"Her şey yoluna girecek," dedi Hermione çılgın gibi. "Hadi- hadi şatoya dönelim, eğer o ormana gittiyse yeni bir plan yapmak zorunda kalacağız-"

Snape‘in vücuduna bir göz attı ve aceleyle tünel girişine yöneldi. Ron da onu takip etti. Harry görünmezlik pelerinini toparladı ve Snape‘e baktı. Ne hissedeceğini bilemiyordu, sadece Snape‘in nasıl öldürüldüğüne ve bunun sebebine karşı duyduğu şoktan başka...

Tünel boyunca hiç konuşmadan emeklediler. Harry, Ron ve Hermione‘nin kafalarının içinde de kendisininkinde olduğu gibi Voldemort‘un sesinin çınlayıp çınlamadığını merak ediyordu.

Benimle yüzleşmek yerine arkadaşlarının ölmesine izin verdin. Bir saat boyunca Yasak Orman‘da bekleyeceğim... Bir saat...

Küçük çatışmalar şatonun önündeki çimleri karmakarışık etmişti. Güneşin doğmasına sadece bir saate yakın zaman olmasına rağmen hala etraf zifiri karanlıktı. Küçük kayık büyüklüğünde yalnız bir köpek, terkedilmiş bir şekilde önlerinde yatıyordu. Bunun dışında ne Grawp‘dan ne de ona saldırandan bir iz yoktu.

Şato garip bir şekilde sessizdi. Artık çakan ışıklar, patlamalar, çığlıklar ya da bağırışlar yoktu. Terkedilmiş Giriş Salonu'nda bayraklar kana bulanmıştı. Zümrütler, yerdeki mermer parçaları ve odun kıymıkları arasına saçılmıştı.

Tırabzanların bir bölümü havaya uçmuştu.

"Herkes nerede?" diye fısıldadı Hermione.

Ron, Büyük Salon‘a giden tarafa yöneldi. Harry giriş kapısında durdu. Bina masaları kaldırılmıştı ve oda tıklım tıklımdı. Hayatta kalanlar gruplar halinde kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış olarak dikiliyorlardı. Yaralılar, Madam Pomfrey ve bir grup yardımcı tarafından yükseltilmiş bir platformda tedavi ediliyorlardı.

Firenze de yaralılar arasındaydı; göğsünden kan akıyordu ve ayakta duramaz halde uzandığı yerde titriyordu.

Ölüler salonun ortasında, bir sıra halinde uzatılmıştı. Harry, Fred‘in vücudunu göremiyordu, çünkü etrafı ailesi tarafından sarılmıştı. George başının yanına, diz üstü çökmüştü, Mrs. Weasley, Fred‘in göğsüne yaslanmıştı ve vücudu titriyordu. Mr. Weasley gözyaşları yanaklarından aşağı boşalırken karısının saçlarını okşuyordu.

Hiçbir şey demeden Harry, Ron ve Hermione yürüdüler. Harry, Hermione‘nin yüzü şişmiş ve leke leke olan Ginny‘ye yaklaştığını ve ona sarıldığını gördü. Ron, Bill ve Fleur‘a yaklaştı, Percy de Ron‘un omzuna bir kolunu sardı. Ginny ve Hermione birlikte ailenin geri kalanına doğru yürüdüler. Harry, Fred‘in yanında uzanan ölü vücutları net olarak görebildi. Remus ve Tonks, solgun ancak huzurlu görünüyordu ve büyülü karanlık tavanın altında sanki uyuyorlardı. Harry kapıya doğru yalpalayarak yürürken Büyük Salon sanki uçmuş gitmiş, küçülmüş ve büzülmüş gibiydi. Nefes alamıyordu. Diğer vücutlara bakmak, başka kimlerin onun için öldüğünü görmek istemiyordu. Weasley'lere katılmaya cesaret edememişti, mermer merdivenlerden koşarak yukarı çıktı. Lupin, Tonks... Hiçbir şey

hissedemiyor olmak için yanıp tutuşuyordu... Kalbini, iç organlarını, içinde çığlıklar atan her şeyi söküp atabilmeyi isterdi...

Şato tamamıyla boştu; hayaletler bile Büyük Salon'da yas tutan topluluğa katılmış gibi görünüyordu. Harry, Snape'in son düşüncelerinin olduğu şişeyi sımsıkı tutarak hiç durmadan koşmaya devam etti, müdürün odasını koruyan taş oluk ağzına gelene kadar yavaşlamadı.

"Parola?"

"Dumbeldore!" dedi Harry düşünmeksizin, çünkü görmek istediği kişi oydu ve taş oluk kenara kayıp arkasındaki helezon şeklindeki merdiveni açığa çıkardığında şaşırıp kaldı.

Ancak Harry yuvarlak ofise girdiğinde bir değişiklik olduğunu gördü. Bütün duvarları kaplayan portrelerin tamamı boştu. Hiçbir okul müdürü ya da müdiresi onu görmek için kalmamıştı; görünüşe göre hepsi neler olup bittiğini daha iyi görebilmek için şatonun içindeki diğer resimlere akın etmişti. Harry çaresizce müdür koltuğunun tam arkasında duran Dumbedledore'un boş portesine göz attı ve sonra ona arkasını döndü. Taş Düşünseli her zaman olduğu gibi camlı ve raflı dolapta duruyordu. Harry onu masaya yerleştirdi ve Snape'in hatıralarını kenarlarında antık işaretler olan bu sığ çanağa döktü. Başkasının zihnine kaçmak kutsal bir rahatlama olacaktı... Snape'in ona bıraktığı hiçbir şey kendi düşüncelerinden daha kötü olamazdı. Gümüşi beyaz hatıralar girdap yaparak dönmeye başladı, ve Harry tereddüt etmeksizin, pervasız bir vazgeçmişlikle, sanki bu yaptığı ona işkence eden acılarını hafifletebilecekmiş gibi içine daldı.

Paldır küldür günışığına düştü ve ayakları ılık zemine değdi. Doğrulduğunda neredeyse ıssız bir oyun alanında olduğunu gördü.

Tek bir büyük çit çok uzaktaki ufuk çizgisine hükmediyordu. İki kız ileri geri sallanıyorlardı ve sıska bir oğlan da onları bir çalı kümesinin ardından gözetliyordu. Siyah saçları oldukça uzundu ve giysileri o kadar uyumsuzdu ki kasti olarak giyildiği düşünülürdü: oldukça kısalmış kot, yetişkin bir adama ait olması gereken eski püskü devasa bir ceket ve işçi gömleğine benzeyen bir gömlek.

Harry oğlana yaklaştı. Snape en fazla on yaşında, soluk, minik ve sıska görünüyordu. Ablasından çok daha yükseğe sallanmakta olan küçük kızı izlerken suratında gizlenmemiş bir açgözlülük vardı.

"Lily yapma!" diye çığlık attı iki kızdan büyüğü.

Ancak kız salıncağın en yüksek anında kendini havaya bıraktı, havaya yükseldi, kelimesi kelimesine havaya yükseldi, gülmekten kırılarak kendini havaya fırlattı ve oyun alanının asfaltına yapışmak yerine bir trapezci gibi havada süzüldü, fazladan uzun bir süre havada kaldı ve yumuşak bir şekilde sonunda yere indi.

"Annem sana yapmamanı söyledi!"

Petunia terliklerinin topuklarını yerde sürükleyerek salıncağı çatırdama ve gıcırdama sesleri içinde durdurdu ve atlayıp ellerini kalçalarına koydu.

"Annem sana izin vermediğini söyledi Lily!"

"Ama iyiyim," dedi Lily hala kıkırdarken. "Tuney, şuna bak. Ne yaptığıma bir bak."

Petunia etrafa bir göz attı. Oyun alanı onlar ve iki kız bilmese de Snape dışında ıssız görünüyordu. Lily, Snape‘in gizlendiği çalıdan solmuş bir çiçek kopardı. Petunia ilerledi, belli ki hem merak hem de onaylamamazlık içinde bölünüp kalmıştı. Lily, Petunia onu tam olarak

görebilecek kadar yakına gelene kadar bekledi ve avucunu uzattı. Çiçek, taç yapraklarını açıp kapayarak, sanki garip, çok kabuklu bir istiridye gibi orada duruyordu.

"Kes şunu!" diye haykırdı Petunia.

"Sana bir zararı yok ki," dedi Lily, ama yine de elini çiçeğin üzerine kapattı ve onu tekrar yere fırlattı.

"Bu doğru değil," dedi gözleriyle çiçeğin yere doğru süzülüşünü ve toprağa düşmesini seyrederken. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye ekledi, sesinde bariz bir istek vardı.

"Bu gayet açık, değil mi?" Snape kendisini daha fazla tutamayarak çalının arkasından fırladı. Petunia çığlık attı ve salıncaklara doğru koştu, ancak Lily, gerçekten şaşırmış olmasına rağmen olduğu yerde kaldı.

Snape görünümünden pişmanlık duyuyor gibiydi. Lily‘ye bakarken soluk kırmızı bir renk yanaklarını çerçeveledi.

"Açık olan ne?" diye sordu Lily.

Snape gergin bir heyecan havasındaydı. Artık salıncakların arkasında durmakta olan uzaktaki Petunia‘ya bir göz attıktan sonra sesini alçalttı ve dedi ki, "Senin ne olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen... sen bir cadısın," diye fısıldadı Snape.

Kız kendisine hakaret edilmiş gibi görünüyordu. "Bu birine söylemek için hoş bir şey değil!" Döndü ve burnu havada kardeşine doğru yöneldi.

"Hayır!" dedi Snape. Şimdi daha da koyu bir renk görünüyordu ve Harry, neden o gülünç derecede büyük ceketi çıkarmadığını merak etti, bu yalnızca içindeki gömleği belli etmemek için olabilirdi. Kızların ardından aceleyle giderken tıpkı yetişkin halindeki kadar komik derecede bir yarasaya benziyordu. Sanki takılmak için en güvenli yermiş gibi duran salıncağın iki yanındaki demirlerinden birine biri, diğerine diğeri tutunmuş bir şekilde, iki kız bariz bir onaylamamazlıkla ona bakıyorlardı.

"Sen," dedi Snape Lily'ye. "Sen bir cadısın. Seni bir süredir izliyorum. Ama bunda yanlış bir şey yok. Benim annem de öyle ve ben de bir büyücüyüm." Petunia'nın kahkahası soğuk su gibiydi.

"Büyücü!" diye haykırdı, onun ani ortaya çıkışının getirdiği şokun ardından cesareti geri gelmiş gibiydi. "Senin kim olduğunu biliyorum. Sen şu Snape denilen çocuksun! Nehrin oradaki Spinner's End denilen yerde yaşıyorsunuz," dedi Lily, ancak sesinin tonundan anlaşıldığına göre bu adres onun için zavallı bir referanstı.

"Neden bizi gözetliyordun?"

"Sizi gözetlemiyordum," dedi Snape, gün ışığında terlemiş, rahatsız ve kirli saçlı haliyle. "Seni gözetlemezdim," diye ekledi kindar bir şekilde, "sen bir Muggle'sın."

Petunia kelimeyi anlamamış olsa da bu tonu yanlış anlamaması imkansız gibiydi.

"Lily, hadi, gidiyoruz!" dedi cırtlak bir sesle. Lily hemen ablasının dediğini dinledi ve Snape'e ters ters bakarak oradan ayrıldı. Orada durup onların, oyun alanının çitlerine doğru gitmelerini seyrederken onu inceleyebilecek tek kişi olan Harry, Snape'deki acı

hayalkırıklığını gördü ve Snape‘in bu anı bir süredir planladığını, ancak herşeyin tamamıyla ters gittiğini anladı...

Sahne eridi ve daha Harry farkına varmadan etrafında yeniden belirdi. Şimdi küçük bir ağaçlığın ordaydı. Ağaçların gövdeleri arasından gün ışığındaki nehrin parlamasını görebiliyordu. Ağaçların oluşturduğu gölgeler açık yeşil gölgeler bırakıyordu. İki çocuk yüzleri birbirine dönük olarak bağdaş kurup oturmuşlardı. Snape sonunda ceketini çıkarmıştı; garip gömleği yarı güneşte daha az tuhaf görünüyordu.

"...ve Bakanlık okul dışında sihir yaparsan seni cezalandırabilir, mektup alırsın."

"Ama ben daha önce okul dışında sihir yaptım!"

"Bizim için sorun yok. Henüz asalarımızı almadık. Çocukken ve buna karşı koyamazken izin veriyorlar. Ancak onbir yaşına geldiğinde," önemle başını salladı, "seni eğitmeye başlıyorlar, sonra çok dikkatli olmalısın."

Kısa bir sessizlik oldu. Lily yere düşmüş ince bir dalı aldı ve onu havada çevirdi, Harry onun ucundan kıvılcımlar saçtığını hayal ettiğini biliyordu. Sonra dalı fırlattı, oğlana doğru eğildi ve dedi ki, "Bu doğru, değil mi? Bu bir şaka değil? Petunia senin bana yalan söylediği söyledi. Petunia, Hogwarts diye bir yer olmadığını da söyledi. Bunlar gerçek, değil mi?"

"Bunlar bizim için gerçek," dedi Snape. "Onun için değil. Ama biz mektuplarımızı alacağız, sen ve ben."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı Lily.

"Kesinlikle," dedi Snape, berbat kesimli saçına ve garip kıyafetlerine rağmen, kızın önünde kaderine duyduğu aşırı güvenle dolup taşan, yayılarak oturan figüründe garip bir etkileyicilik vardı.

"Peki, gerçekten baykuşlarla mı gelecekler?" diye fısıldadı Lily.

"Normalde evet," dedi Snape. "Ancak sen bir Muggle-doğumlusun, bu nedenle okuldan birileri gelip ailene durumu açıklamak zorunda kalabilir."

"Bunun bir farkı var mıdır, yani Muggle-doğumlu olmanın?"

Snape tereddüt etti. Siyah gözleri hevesle, hüzünle bakan yeşil gözlerden soluk yüze dolaştı, ordan da koyu kırmızı saçlara kaydı.

"Hayır," dedi. "Hiçbir farkı yok."

"İyi," dedi Lily rahatlayarak. Belli ki endişeleniyordu.

"Bir sürü sihir yapabiliyorsun," dedi Snape. "Bunu gördüm. Seni izlediğim zamanlarda..."

Sesi zayıfladı, kız dinlemiyordu, ancak yere uzanmış bir şekilde ona bakmadan yukarıdaki yaprakların oluşturduğu gölgeyi seyrediyordu. Snape, onu tıpkı daha önce oyun alanında olduğu gibi aç gözlü bir ifadeyle seyrediyordu.

"Sizin evde işler nasıl?" diye sordu Lily.

Snape‘in gözlerinde hafif bir kırışıklık belirdi. "İyi," dedi.

"Artık tartışmıyorlar mı?"

"Ah, evet, tartışıyorlar," dedi Snape. Bir avuç dolusu yaprak kopartıp ne yaptığının farkında olmadan onları tek tek ayırmaya başladı. "Ancak uzun sürmeyecek, ben gitmiş olacağım."

"Baban sihirden hoşlanmıyor mu?"

"O hiçbir şeyden fazla hoşlanmaz," dedi Snape.

"Severus?"

Kız onun adını söylediğinde Snape'in dudakları hafif bir gülümseyişle kıvrıldı. "Evet?"

"Bana yine Ruh Emiciler'den bahset."

"Onlar hakkında neden bir şeyler bilmek istiyorsun?"

"Eğer okul dışında büyü yaparsam-"

"Seni bunun için Ruh Emiciler'e vermezler! Ruh Emiciler gerçekten çok kötü şeyler yapan insanlar içindir. Büyücü hapishanesi Azkaban'ı korurlar. Sen Azkaban'a hiç gitmeyeceksin, sen fazlasıyla-"

Yine kırmızıya döndü ve biraz daha yaprak yoldu. Sonra Harry arkasından gelen hafif bir hışırtı üzerine döndü: bir ağacın arkasına saklanmakta olan Petunia, bastığı yeri unutmuştu.

"Tuney!" dedi Lily, sesinde şaşkınlık ve sevinçle, ancak Snape ayağa fırladı.

"Şimdi gözetleyen kimmiş?" diye bağırdı. "Ne istiyorsun?"

Petunia yakalanmanın paniğiyle nefessiz kalmıştı. Harry onun incitecek bir şeyler bulabilmek için savaştığını görebiliyordu.

"Bu giydiğin şey de ne?" dedi, Snape'in göğsüne işaret ederek. "Annenin bluzu mu?"

Bir şaklama oldu. Petunia'nın kafasının üzerine bir dal düşmüştü. Lily çığlık attı. Dal Petunia'nın omzuna çarptı ve kız geri doğru sendeleyerek gözyaşlarına boğuldu.

"Tuney!"

Ancak Petunia koşarak uzaklaşıyordu. Lily Snape‘e döndü. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır." Hem meydan okuyormuş hem de korkuyormuş gibi görünüyordu.

"Sen yaptın!" Şimdi o da Snape‘ten geriye doğru gidiyordu. "Sen yaptın! Ona zarar verdin!"

"Hayır- hayır, ben yapmadım!"

Ancak bu yalan Lily‘yi ikna etmedi. Son bir yakıcı bakışın ardından, kız kardeşinin peşinden koşmaya başladı ve Snape perişan ve kafası karışmış bir halde geride kaldı...

Ve sahne yeniden oluştu. Harry etrafına bakındı. Platform Dokuz Üç Çeyrek‘teydi ve Snape yanında ona aşırı şekilde benzeyen cılız, sıska yüzlü, huysuz bakışlı bir kadına doğru hafifçe eğilmiş olarak duruyordu. Snape biraz ilerlerinde duran dört kişilik aileye bakıyordu. İki kız anne babalarından biraz uzakta duruyorlardı. Lily kardeşine yalvarıyor gibiydi. Harry dinleyebilmek için yakınlarına gitti.

"...Üzgünüm, Tuney, üzgünüm! Dinle-" Kardeşinin elini yakaladı ve Petunia her ne kadar itmeye çalışsa da sımsıkı tuttu. Belki de bir kez oraya gittiğimde- hayır, dinle, Tuney! Belki de oraya gittiğimde, Profesör Dumbledore‘a uğrama ve onun fikrini değiştirmeye ikna etme şansım olur!"

"Ben- gitmek- falan- istemiyorum!" dedi Petunia ve elini sımsıkı tutan kız kardeşinden kurtardı. "Benim aptal bir şatoya gitmeyi istediğimi mi sanıyorsun ve orada bir- bir..."

Solgun gözleri platformda, sahiplerinin kollarında miyavlayan kedilerde, kanat çırpıp kafesleri içinden birbirlerine öten baykuşlarda, çoktan uzun siyah cüppelerini giymiş olan ve bavullarını kırmızı vagonlara yüklerken bir yandan yaz boyunca ayrı kalmanın ardından birbirlerini görmenin mutluluğuyla çığlıklar atan öğrencilerde dolandı.

"-Sen benim, bir- bir ucube olmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Petunia sonunda kendini ondan kurtarmayı başardığında, Lily'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ben bir ucube değilim," dedi Lily. "Bu söylediğin korkunç bir şey."

"Sonunda olacağın o," dedi Petunia büyük bir iştahla. "Ucubeler için özel bir okul. Sen ve şu Snape denilen çocuk... tuhafsınız, siz ikiniz böylesiniz işte. Sizin normal insanlardan ayrılmanız iyi bir şey. Bizim güvenliğimiz için."

Petunia içtenlik dolu bir zevkle platformu inceleyip bu sahneleri içlerine çeken ailesine bir göz attı. Sonra yeniden ablasına döndü, sesi alçak ve ateşliydi.

"Müdüre yazıp onun seni alması için yalvarırken oranın bir ucube okulu olduğunu düşünmüyordun ama."

Petunia kırmızıya döndü.

"Yalvarmak? Ben yalvarmadım!"

"Onun cevabını gördüm. Çok kibarcaydı."

"Onu okumamalıydın-" diye fısıldadı Petunia, "o özel bir şeydi- nasıl yapabilirsin-?" Lily, Snape'in durduğu yere kaçamak bir bakış atarak kendisini ele verdi. Petunia nefesini hızla içine çekti.

"O çocuk buldu onu! Sen ve o, sinsi sinsi odamda dolaşıyordunuz!"

"Hayır- dolaşmıyorduk-" Bu kez de Lily savunmaya geçmişti. "Zarfı Severus gördü, bir Muggle‘ın Hogwarts‘la temasa geçebileceğine inanmadı, hepsi bu! Diyor ki, postanede gizlice çalışan büyücüler olmalıymış, böyle şeylere göz kulak-"

"Belli ki büyücüler burunlarını her şeye sokuyorlar!" dedi, artık yüzünün rengi uçup gittiğinden solgun görünen Petunia. "Ucube!" diye parladı kardeşine ve öfkeyle anne babasının dikildiği yere doğru yürüdü...

Sahne yeniden eridi. Hogwarts Ekspresi çayırlardan tangırdayarak geçerken Snape koridor boyunca aceleyle ilerliyordu. Çoktan okul cüppesini giymişti, bu belki de korkunç Muggle giysilerinden kurtulmak için ilk fırsatıydı. Sonunda bir grup oğlanın gürültülü bir şekilde konuştukları bir kompartımanın önünde durdu. Camın kenarındaki köşede bir koltukta kamburlaşmış bir halde Lily oturuyordu, yüzünü pencere kenarına yaslamıştı.

Snape kompartıman kapısını iterek açtı ve Lily‘nin karşısına oturdu. Lily ona şöyle bir baktı ve sonra tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. Ağlıyordu.

"Seninle konuşmak istemiyorum," dedi sıkkın bir sesle.

"Neden?"

"Tuney benden n-nefret ediyor. Çünkü Dumbledore‘dan gelen mektubu gördük."

"Ne olmuş?"

Ona derin bir memnuniyetsizlik bakışı fırlattı. "O benim kızkardeşim!"

"O sadece bir-" Son anda kendine hakim oldu; gözlerini kurulamakla fazlasıyla meşgul olan Lily farkında değildi ve onu duymadı.

"Ama biz gidiyoruz!" dedi Snape, sesindeki heyecanı gizlemeyi başaramayarak. "Hepsi bu! Hogwarts‘a gidiyoruz!"

Kız başıyla onayladı, gözlerini kurulayıp herşeye rağmen yarım bir tebessüm etti.

"Muhtemelen Slytherin'li olacaksın," dedi Snape, onun birazcık da olsa neşelendiğini görünce cesaretlenerek.

"Slytherin?"

O noktaya kadar Lily‘ye de Snape‘e de herhangi bir ilgi belirtisi göstermemesine rağmen duyduğu kelime karşısında etrafına bakan, kompartımanı paylaştıkları oğlanlardan birini, tamamıyla pencere önündeki ikiliye odaklanmış olan kişiyi, babasını gördü: ince, Snape gibi siyah saçlı, ancak tanımlanamaz bir şekilde iyi bakıldığı ve çok sevildiği belli olan anlatılamaz bir havası vardı, ki bu aşikar bir şekilde Snape‘in sahip olmadığı bir şeydi.

"Kim Slytherin‘de olmak isterdi ki? Sanırım ben ayrılırdım, sen ayrılmaz mıydın?" diye sordu James karşısındaki koltukta hayret içinde yayılarak oturan oğlana, Harry, Sirius‘u hemen tanıdı. Sirius gülmüyordu.

"Benim bütün ailem Slytherin‘di," dedi.

"Bak şu işe," dedi James, "ben de senin fena görünmediğini düşünmüştüm!" Sirius sırıttı.

"Belki ben geleneği bozarım. Elinde seçenek olsa sen nereye girerdin?" James görünmez bir kılıcı çekiyormuş gibi yaptı.

"Gryffindor, cesaretin kalplerde yaşatıldığı yer! Tıpkı babam gibi." Snape kısık, küçümseyen bir ses çıkardı. James ona döndü. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır," dedi Snape, ancak hafif dudak bükmesi tam tersini söylüyordu. "Eğer zeki olmaktansa kaslı olmayı-"

"Peki sen nereye gitmeyi umuyorsun, görünüşe göre sende her ikisi de yokken?" diye araya girdi Sirius. James kükreyerek güldü. Lily oldukça kızarmış bir şekilde ayağa kalktı ve hoşnutsuzluk içinde bir James'e bir Sirius'a baktı.

"Hadi Severus, gidip başka bir kompartıman bulalım."

"Oooooo..."

James ve Sirius onun alçak sesini taklit ettiler; James önünden geçen Snape'e çelme takmaya çalıştı. Kompartıman kapısı çarpılıp kapanırken "Görüşürüz, Sümsükus!" diye sesi yükseldi.

Ve sahne bir kez daha eriyip kayboldu...

Harry bu kez kendini vermiş yüzlerin sıralandığı mumla aydınlatılmış bina masalarına doğru bakan Snape'in hemen yanında duruyordu. Ve Profesör McGonagall dedi ki, "Evans, Lily!"

Annesinin titreyen bacaklarla yürüyüp zayıf görünüşlü tabureye oturmasını izledi. Profesör McGonagall, Seçmen Şapka'yı onun başına yerleştirdi ve şapka koyu kırmızı kafaya dokunduktan daha bir saniye geçti ki haykırdı,

"Gryffindor!"

Harry Snape'in hafifçe inlediğini duydu. Lily şapkayı çıkarttı, Profesör McGonagall'a verdi ve alkışlayan Griffindor'lara doğru aceleyle yürüdü, ancak geçerken Snape'e bir bakış attığında yüzünde hafif üzgün bir gülümseyiş vardı.

Harry, Sirius‘un ona yer açmak için kenara kaydığını gördü. Kız ona bir bakış attı, onu trenden tanımış gibi göründü ve kollarını kavuşturup ona sırtını döndü.

Listenin okunması devam etti. Harry, Lupin, Pettigrew ve babasının da Griffindor masasındaki Lily ve Sirius‘a katıldıklarını gördü. Sonunda seçilmek için sadece bir düzine kadar öğrenci kaldığında Profesör McGonagall Snape‘i çağırdı.

Harry onunla tabureye kadar yürüdü ve şapkanın başına yerleştirilmesini izledi. "Slytherin!" diye haykırdı Seçmen Şapka.

Ve Severus Snape, Lily‘den uzağa, Salon‘un diğer tarafınına doğru yürüdü, orda aralarında göğsünde bir öğrenci başkanı rozetinin parlamakta olduğu ve Snape yanına otururken sırtına hafifçe vuran Lucius Malfoy‘un da bulunduğu bir kalabalık neşeyle alkışlıyordu...

Ve sahne değişti...

Lily ve Snape şatonun çimenlerinde yürüyor, belli ki tartışıyorlardı. Harry onları yakalayıp dinleyebilmek için acele etti. Onlara ulaştığında ikisinin de ne kadar uzamış olduklarını fark etti. Seçmelerden sonra birkaç yıl geçmiş gibiydi.

"...arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm?" diyordu Snape, "Yakın arkadaş?"

"Öyleyiz, Sev, ama etrafta birlikte takıldığın insanların bazılarını sevmiyorum! Üzgünüm ama Avery ve Mulciber‘den nefret ediyorum! Mulciber! Onda ne buluyorsun Sev, o tüyler ürpertici! Mary McDonald‘a geçen gün ne yapmaya kalkıştı biliyor musun?"

Lily bir sütuna uzanıp ona sırtını dayadı ve onun zayıf, solgun yüzüne baktı.

"O bir şey değildi," dedi Snape. "Bir eğlenceydi, hepsi bu-"

"Kara Büyü'ydü ve bunun komik olduğunu düşünüyorsan-"

"Peki, Potter ve arkadaşlarının yaptıklarına ne demeli?" diye sordu Snape.

Bunu söylerken rengi tekrar uçup gitti, görünüşe göre içerlediğini ört bas edememişti.

"Potter ne yapmış?" dedi Lily.

"Geceleri sinsi sinsi dolaşıyorlar. O Lupin‘de garip bir şeyler var. Nereye gidip duruyor?"

"O hasta," dedi Lily, "Onun rahatsız olduğunu söylüyorlar-"

"Her ay dolunayda mı?" dedi Snape.

"Teorini biliyorum," dedi Lily, sesi soğuk çıkmıştı. "Bu arada onlara neden bu kadar takmış durumdasın? Geceleri ne yaptıklarını neden umursuyorsun?"

"Sadece sana onların herkesin sandığı kadar muhteşem olmadıklarını göstermeye çalışıyorum." Bakışlarındaki yoğunluk karşısında kız kızardı.

"En azından Karanlık Büyü kullanmıyorlar." Sesini alçalttı. "Gerçekten nankör davranıyorsun. O gece ne olduğunu duydum. Sinsice Bağıran Baraka‘daki tünele gitmişsin ve aşağıdaki her neyse James Potter seni kurtarmış-"

Snape‘in bütün yüzü buruştu ve şaşkınlık ve öfkeyle karmakarışık oldu, "Kurtarmış? Kurtarmış? Kahramanı oynadığını falan mı düşünüyorsun? Kendi postunu ve arkadaşlarınınkini kurtarıyordu! Sen hiç- sana, sana müsaade etmeyeceğim-"

"Müsaade etmek? Müsaade?"

Lily‘nin parlak yeşil gözleri keskindi. Snape aynı yere geri dönmüştü.

"Bunu demek istemedim- sadece seni kandırmalarını istemiyorum- o seni arzuluyor, James Potter seni arzuluyor!" Kelimeler içinden isteği dışında çekiliyormuş gibiydi. "Ve o... herkes onun... yüce Quidditch kahramanı olduğunu düşünüor... ama değil-"

Snape‘in sertliği ve hoşnutsuzluğu onu tutarsız gösteriyordu ve Lily‘nin kaşları alnına doğru daha da havaya kalkıyordu.

"James Potter‘ın kendini beğenmiş bir gıcık olduğunu biliyorum," dedi Snape‘in sözünü keserek.

"Bunu bana söylemene gerek yok. Ama Mulciber ve Avery‘nin mizaçları kötü. Kötü, Sev. Onlarla nasıl arkadaş olduğunu anlayamıyorum." Harry, Snape‘in Mulciber hakkındaki kınamaları duyduğundan şüpheliydi. Onun James Potter‘a hakaret ettiğini duyduğu anda bütün vücudu rahatlamıştı ve birlikte ileri yürürlerken Snape‘in adımlarında yeni bir gevşeklik vardı...

Ve sahne eridi...

Harry, Snape‘in Karanlık Sanatlara Karşı Savunma S.B.D.‘sinin ardından Büyük Salon‘u terk etmesini izledi, dolaşarak şatodan uzaklara ve yanlışlıkla James, Sirius, Lupin ve Petttigrew‘un bir kayın ağacının altında oturdukları noktaya yakın bir yere varmasını izledi. Ancak Harry, bu kez mesafesini korudu, çünkü James‘in Severus‘u havaya kaldırıp alay edeceğini biliyordu; ne olduğunu ve ne söylediğini biliyordu ve bunları duymak ona zevk vermiyordu... Lily‘nin de gruba katılıp Snape‘i savunduğunu gördü. Uzaktan Snape‘in küçük düşmüşlük ve öfkeyle o affedilmez kelimeyi bağırdığını duydu: "Bulanık."

Sahne eridi... "Üzgünüm."

"İlgilenmiyorum."

"Üzgünüm!"

"Nefesini boşa harcama." Gece vaktiydi.

Lily üzerinde geceliğiyle Griffindor Kulesi‘nin girişindeki Şişman Hanım‘ın portesi önünde kollarını önünde kavuşturarak duruyordu.

"Sırf Mary bana burada uyuyacağın konusunda tehditler savurduğunu söylediği için geldim."

"Uyuyacaktım. Yapardım. Sana asla Bulanık demek istemedim, sadece ağzımdan kaç-"

"Ağzından kaçtı?" Lily‘nin sesinde en ufak bir acıma yoktu. "Artık çok geç. Seni yıllardır defalarca bağışladım. Arkadaşlarımın hiçbiri seninle konuşmama anlam bile vermiyor. Senle ve senin şu değerli küçük Ölüm Yiyen arkadaşlarınla- görüyorsun ya, bunu kendin bile inkâr etmiyorsun! Kendinin de ne olmaya doğru gittiğini inkar etmiyorsun! Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen‘e katılmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Snape, ağzını açtı ancak hiçbir şey demeden kapattı.

"Artık daha fazla rol yapamam. Sen yolunu seçtin, ben de kendiminkini."

"Hayır- dinle, ben istememiştim-"

"-bana Bulanık demeyi mi? Ama sen bütün Muggle-doğumluları böyle çağırıyorsun Severus. Benim neden farkım olsun ki?"

O konuşmanın eşiğinde mücadele ediyormuş gibi göründü, ancak Lily yüzünde hor gören bir ifadeyle döndü ve portre deliğinden

tırmandı...

Koridor eridi ve sahne yeniden oluşmadan önce biraz daha fazla zaman geçti: Harry‘nin etrafındankiler katılaşana kadar değişen şekiller ve renkler arasında havada uçuyormuş gibi oldu ve sonunda ayakları karanlıkta, soğuk ve terk edilmiş gibi görünen, rüzgarın birkaç yapraksız ağacın dalları arasında ıslık çaldığı bir tepeye değdi. Yetişkin Snape sık sık nefes alarak elinde asasını sıkıca tutmuş bir şekilde birini ya da birşeyleri bekliyormuş gibi döndü... Korkusu Harry‘ye de bulaşmış gibiydi, kendisinin zarar göremeyeceğini bilmesine rağmen o da Snape‘in neyi beklediğini görmek istercesine omzunun üzerinden bir göz attı-

Sonra nedensiz, çentikli bir beyaz ışık havada uçarak belirdi. Harry şimşek çaktığını düşündü ancak Snape‘in asası fırlamıştı ve o dizlerinin üzerine düşmüştü.

"Beni öldürme!"

"Amacım bu değildi."

Dumbledore‘un cisimlenmesinin çıkardığı ses dalların arasındaki rüzgar tarafından bastırılmıştı. Snape‘in cüppesi bir kırbaç gibi sallanıyordu ve asadan çıkan ışıkta yüzü aydınlanmışken onun önünde dikildi.

"Pekala Severus? Lord Voldemort‘un bana mesajı ne?"

"Hayır- mesaj yok- ben kendi isteğimle buraya geldim!"

Snape ellerini büküyordu. Düzensiz bir biçimde yayılan saçları, etrafında uçuşurken biraz deli gibi görünüyordu.

"Ben- ben buraya bir uyarı- hayır, bir rica için geldim- lütfen-"

Dumbledore asasını şaklattı. Yapraklar ve otlar gece içinde etraflarında uçuşsa da artık tepenin o noktasında, Snape'le yüzyüze durdukları o yerde, başka hiçbir ses çıkmadı.

"Bir Ölüm Yiyen'in benden ne gibi bir isteği olabilir ki?"

"Ke-Kehanet... tahminler... Trelawney..."

"Ah, evet," dedi Dumbledore. "Lord Voldemort'a ne kadarını yetiştirdin?"

"Herşeyi- duyduğum herşeyi!" dedi Snape. "Bu nedenle- bu yüzden- kehanetin Lily Evans anlamına geldiğini düşündü!"

"Kehanet bir kadından bahsetmiyordu," dedi Dumbledore. "Temmuz'un sonlarında doğan bir erkek çocuğundan bahsediyordu-"

"Ne demek istediğimi biliyorsun! O bunun onun oğlu demek olduğunu düşünüyor, onu avlayacak- hepsini öldürecek-"

"Eğer o senin için bu kadar değerliyse," dedi Dumbeldore, "eminim Lord Voldemort onun canını, senin için bağışlayacaktır? Oğluna karşılık annesi için merhamet dileyemez misin?"

"Ona- ona sordum-"

"Beni iğrendiriyorsun," dedi Dumbledore, Harry onun sesinde daha önce hiç bu kadar saygısız bir ton görmemişti. Snape, biraz büzülmüş gibi görünüyordu. "Öyleyse senin umrunda değil demek, kocasının ve oğlunun öldürülmesi? Sen istediğini aldıktan sonra onlar ölse de olur?"

Snape hiçbir şey demeden sadece Dumbledore'a baktı.

"Hepsini gizle, o zaman," dedi çatlak sesle. "Onu- hepsini- koru. Lütfen."

"Peki sen karşılığından ne vereceksin Severus?"

"Kar-karşılığında?" Snape Dumbledore'a ağzı açık bakakaldı, Harry bir an için onun protesto edeceğini düşündü, ama uzun bir anın ardından "Hiçbir şey." dedi.

Tepe soluklaştı ve Harry bir şeyin yaralı bir hayvan kadar korkunç bir ses çıkarmakta olduğu Dumbledore'un odasında ayağa kalktı. Snape bir sandalyeye yığılmış gibi görünüyordu ve Dumbledore acımasız bir ifadeyle tepesinde dikiliyordu. Birkaç dakika sonra Snape yüzünü kaldırdı, sanki o tepeden bu zamana yüz yıllar boyunca ıstırap içinde yaşamış bir adam gibi görünüyordu.

"Ben... Düşünmüştüm ki... Onları... Koruyacağını..."

"O ve James yanlış kişiye güvendiler," dedi Dumbledore.

"Tıpkı senin gibi Severus. Lord Voldemort'un onun canını bağışlayacağını ummuyor muydun?" Snape hafifce nefes alıyordu.

"Oğlu yaşıyor," dedi Dumbledore.

Snape bıktırıcı bir sineği kovmak ister gibi başını hafifçe silkeledi.

"Oğlu hayatta. Kesinlikle onun gözlerini almış, kesinlikle. Lily Evans'ın gözlerinin şeklini ve rengini hatırlıyorsundur, eminimki?"

"YAPMA!" diye böğürdü Snape. "O gitti... öldü..."

"Bu vicdan azabı mı Severus?"

"Keşke... keşke ben ölmüş olsaydım..."

"Bunun kime ne faydası olurdu?" dedi Dumbledore soğuk soğuk. "Eğer Lily Evans'ı seviyorduysan, onu gerçekten sevmiştiysen, önündeki yol gayet açık."

Snape bir acı sisinin içinden bakıyormuş gibiydi, sanki Dumbeldore'un sözlerinin ona ulaşması zaman alıyordu.

"Ne- ne demek istiyorsun?"

"Onun neden ve nasıl öldüğünü biliyorsun. Bunun boş yere olmadığından emin ol. Lily'nin oğlunu korumama yardımcı ol."

"Onun korumaya ihtiyacı yok. Karanlık Lord gitti-"

"Karanlık Lord geri dönecek ve Harry Potter o zaman korkunç bir tehlikenin içinde olacak."

Uzun bir duraklama oldu ve Snape yavaşça kontrolünü geri kazanıp nefesini topladi. Sonunda konuştu, "Pekala. Pekala. Ancak asla- asla Dumbledore, söylemeyeceksin! Bu ikimizin arasında olmalı! Yemin et! Bunu kaldıramam... özellikle de Potter'ın oğlunu... Sözünü istiyorum!"

"Söz, Severus, senin iyiliğini asla çıkarmayacağım" diye iç çekti Dumbledore, Snape'in haşin ve kederli yüzüne bakarak. "Eğer ısrar ediyorsan..."

Ofis kayboldu, ancak anında tekrar belirdi. Snape, Dumbledore'un önünde bir aşağı bir yukarı odayı turluyordu.

"-babası kadar vasat ve kendini beğenmiş, ısrarlı bir kural yıkıcı, kendisini ünlü bulmaktan hoşnut, ilgi meraklısı ve küstah-"

"Sen görmek istediğin şeyi görüyorsun, Severus," dedi Dumbledore, gözlerini Bugünkü Biçim Değiştirme'nin bir kopyasından kaldırmadan. "Diğer öğretmenler oğlanın alçak gönüllü, cana yakın ve makul derecede yetenekli olduğunu söylüyor. Ben de kişisel olarak onun cazip bir çocuk olduğunu düşünüyorum."

Dumbledore sayfayı çevirdi ve yine bakmaksızın konuştu, "Quirrell‘a göz kulak oluyorsun, değil mi?"

Renkler fırıl fırıl döndü ve herşey karardı, Snape ve Dumbledore fonda Noel Balosu‘nun son katılımcıları da yürüyerek yataklarına giderken aralarında kısa bir mesafeyle Giriş Salonu'nda duruyordu.

"Ee?" diye mırıldandı Dumbledore.

"Karkaroff‘un işareti de karardı. Panikliyor, hak ettiği cezadan korkuyor; Karanlık Lord‘un düşüşünden sonra Bakanlık'a ne kadar yardımcı olduğunu biliyorsun." Snape, Dumbeldore‘un eğri burnunun profiline doğru baktı. "Karkaroff işaret yanarsa kaçmaya niyetleniyor."

"Öyle mi?" dedi Dumbledore hafif bir sesle, Fleur Delacour ve Roger Daviers kıkırdayarak araziden geliyordu. "Ve sen de ona katılmaya imreniyorsun?"

"Hayır," dedi Snape, kara gözleri Fleur ve Roger‘ın uzaklaşan figürleri üzerinde. "Ben öyle korkak değilim."

"Hayır," diye katıldı Dumbledore. "Igor Karkaroff‘tan daha cesur bir adamsın. Bilirsin, bazen düşünüyorum da fazla erken yargıya varıyoruz..."

Ve ıstırap çekiyormuş gibi görünen Snape‘i bırakarak yürüyüp gitti...

Ve Harry bir kez daha Dumbledore‘un ofisindeydi. Gece yarısıydı, masasının arkasındaki taht gibi sandalyede hafifçe eğilmiş olan Dumbledore yarı uykulu görünüyordu. Sağ eli yana sarkmıştı, kararmış ve yanmış görünüyordu. Snape sol eliyle yoğun altın bir iksir olan kadehi Dumbledore‘un ağzına devirirken diğeriyle asasını bileğe değdirerek büyüler mırıldanıyordu. Bir ya da iki dakika sonra, Dumbledore‘un gözkapakları titreyerek açıldı.

"Neden," dedi Snape giriş yapmaksızın. "neden o yüzüğü taktın? Üzerinde bir lanet varmış, eminim sen de fark etmişsindir. Neden ona dokundun?"

Marvolo Gaunt‘un yüzüğü Dumbledore‘un önünde, masanın üzerinde duruyordu. Çatlamıştı ve onun da önünde Gryffindor‘un Kılıcı duruyordu.

Dumbledore yüzünü buruşturdu.

"Ben... aptallık ettim. Fazlasıyla ayartıldım..."

"Ne tarafından ayartıldın?"

Dumbledore cevap vermedi.

"Buraya dönmeyi başarman bile bir mucize!" Snape‘in sesi öfkeliydi. Bu yüzükte anormal derecede güçlü bir lanet var, ki içerdiği şeyin sadece bu olduğunu umalım; elindeki laneti bir süreliğine yakaladım, ta ki-"

Dumbledore kararmış ve işe yaramaz elini kaldırdı, ve bir antikaya bakıyormuş gibi bir ilgiyle onu inceledi.

"İyi iş çıkardın, Severus. Sence ne kadar zamanım var?"

Dumbledore‘un sesi sohbet ediyormuş gibiydi; sanki hava tahminlerini sormuştu. Snape duraksadı ve sonra konuştu, "Bunu söyleyemem. Belki bir yıl. Bu tip bir büyü sonsuza kadar durdurulamaz. Aslına bakarsan yayılacaktır, bu zamanla güçlenecek bir tür büyü."

Dumbledore gülümsedi. Bir yıldan daha kısa bir süre yaşayacağı haberi onu ne rahatsız etmiş ne de endişelendirmişti.

"Ben çok şanşlıyım, sen yanımda olduğun için son derece şanslıyım, Severus."

"Beni biraz daha erken çağırsaydın, sana daha fazla zaman kazandırabilirdim!" dedi Snape öfkeyle. Kırılmış yüzüğe ve kılıca baktı. "Yüzüğü kırmanın laneti kaldıracağını mı düşündün?"

"Onun gibi bir şey... şüphe yok ki çıldırmış olmalıydım..." dedi Dumbledore. Biraz çabayla sandalyesinde dikleşti. "Aslında, bu hatalar ileride daha fazla sorun yaratacak."

Snape tamamıyla kafası karışmış görünüyordu. Dumbledore gülümsedi.

"Ben Lord Voldemort‘un çevremde oluşturduğu plana göre hareket ediyorum. Zavallı oğlan Malfoy‘a beni öldürtme planlarında."

Snape, Harry‘nin sık sık yaptığı gibi Dumbledore‘un karşısındaki sandalyeye oturdu. Harry onun Dumbledore‘un lanetli eli hakkında daha fazla konuşmak istediğini görebiliyordu, ancak diğeri konuyu daha fazla uzatmayı nazikçe reddetti. Snape kaşlarını çatarak konuştu, Karanlık Lord, Draco‘nun başarmasını beklemiyor. Bu Lucius‘un son zamanlardaki çuvallamalarının bariz bir cezası. Onun başarısız olarak faturasını ödemesini seyretmek Draco‘nun ailesine yavaş yavaş yapılan bir işkence."

"Kısacası, oğlana tıpkı bana olduğu gibi bir ölüm cezası bildirildi." dedi Dumbledore. "Şimdi, işin doğal halefini düşünmeliyim, Draco başarısız olursa sen yapar mısın?"

Kısa bir duraklama oldu.

"Ki bence, bu da Karanlık Lord‘un planladığı şey."

"Lord Voldemort, yakın gelecekte Hogwarts‘ta bir ajana ihtiyacının kalmayacağı bir zamanın geleceğini mi öngörüyor?"

"Okulun eninde sonunda kendi elinde olacağına inanıyor, evet."

"Peki ya onun eline düşerse," dedi Dumbledore neredeyse bir fısıltıyla, "Hogwarts‘taki öğrencileri korumak için bütün gücünle mücadele edeceğine dair bana söz verir misin?"

Snape sertçe başıyla onayladı.

"Güzel. Öyleyse. Önceliğin Draco‘nun neyin peşinde olduğunu bulman. Korkmuş genç bir çocuk etrafındakilere olduğu kadar kendisine de zararlıdır. Ona yardım ve akıl teklif et, kabul edecektir, seni seviyor-"

"-babası iltimasını kaybettiğinden beri daha az. Draco beni suçluyor, benim zorla Lucius‘un yerini almam gerektiğini düşünüyor."

"Her neyse, sen dene. Ben kendimden ziyade oğlanın döndüreceği dolapların tesadüfî kurbanları için endişeleniyorum. Sonunda, tabi ki onu Lord Voldemort‘un gazabından kurtarmak için yapacak tek birşeyimiz olacak."

Snape‘in kaşları havaya kalktı, sorarken sesi alaylıydı. "Ne yani, sen öldürmesine izin vermeye mi niyetlisin?"

"Tam olarak değil. Beni sen öldürmelisin."

Sadece garip bir tıkırtıyla bozulan uzun bir sessizlik oldu. Anka kuşu bir miktar kemiği kemiriyordu.

"Bunu şimdi yapmamı ister misin?" diye sordu Snape, sesinde derin bir ironi vardı. "Yoksa mezar taşı yazısını yazdırmak için birkaç dakika ister misin?"

"Ah, hemen şimdi değil," dedi Dumbledore gülümseyerek. "Sanırım o an gelecek, kendiliğinden gelişecektir. Bu gece olanlara bakılırsa," diye kurumuş elini işaret etti, "bir sene içinde gerçekleşecek."

"Eğer ölmeyi umursamıyorsan," dedi Snape sert sert, "neden Draco'nun yapmasına izin vermiyorsun?"

"O oğlanın ruhu henüz o kadar hasar almadı," dedi Dumbledore. "Buna ben sebep olamam."

"Peki ya benim ruhum Dumbledore? Benimki?"

"Yaşlı bir adamı acı ve küçük düşmekten kurtarmanın ruhuna zarar verip vermeyeceğini yalnızca sen bilebilirsin," dedi Dumbledore. "Bu büyük iyiliği senden rica ediyorum, Severus, çünkü Chudley Cannon'ların bu yılki ligde sonuncu bitireceklerini bildiğim kadar ölümün yaklaşmakta olduğundan da eminim. İtiraf etmeliyim ki, çabuk ve acısız olmasını tercih ederim, uzatmalı ve karmakarışık bir hale gelmesindense, mesela Greyback'in de dahil olduğu bir tane gibi Voldemort'un onu yeniden çalıştırmaya başladığını duydum. Ya da yemeden önce yiyeceğiyle oynamayı seven sevgili Bellatrix."

Ses tonu yumuşaktı, ancak gözleri Snape'inkileri deliyordu, tıpkı Harry'ninkileri de deldikleri gibi, sanki bahsettikleri ruh ona görülebiliyormuş gibiydi. Sonunda Snape yine sertçe başıyla onayladı.

Dumbledore tatmin olmuş görünüyordu.

"Teşekkürler, Severus..."

Ofis kayboldu, bu kez Snape ve Dumbledore alacakaranlıkta şatonun ıssız topraklarında geziniyorlardı.

"Birlikte odaya kapandığınız bütün o akşamlar boyunca Potter‘la ne yapıyorsunuz?" diye sordu Snape kabaca.

Dumbledore bezmiş görünüyordu.

"Neden? Ona daha fazla ceza vermeye çalışmayacaksın, değil mi Severus? Oğlan sonunda ceza olmadığı zamandan daha fazlasını cezada geçirecek."

"Yine babası-"

"Bakışları belki ama en derin mizacı daha çok annesi gibi. Harry ile zaman geçiriyorum çünkü onunla tartışmam gereken şeyler, çok geç olmadan ona aktarmam gereken bilgiler var."

"Bilgiler," diye tekrarladı Snape. "Ona güveniyorsun... Bana güvenmiyorsun."

"Bu güven meselesi değil. Benim, ikimizin de bildiği gibi, kısıtlı zamanım var. Oğlana yapması gereken şeyi yapabilmesi için yeterli bilgiyi vermek zorundayım."

"Peki ben neden aynı bilgiye sahip olamıyorum?"

"Bütün sırlarımı tek bir sepete koymamayı tercih ederim, özellikle de o sepet Lord Voldemort‘un sağ kolu olarak onunla fazlaca zaman geçiriyorsa."

"Bunu senin emirlerin yüzünden yapıyorum!"

"Ve çok da iyi beceriyorsun. Sakın senin kendini attığın tehlikeyi azımsadığımı düşünme, Severus. Voldemort‘a önemli bilgiymiş gibi görünen şeyleri verip asıl gerekenleri saklamayı becerebildiğin için hiç kimseye değil, sana güvenirim."

"Yine de Zihinbend'i beceremeyen, sihir gücü vasat olan, ve Karanlık Lord‘un zihnine direk bir bağlantısı bulunan bir çocuğa açık veriyorsun!"

"Voldemort o bağlantıdan korkuyor," dedi Dumbledore. "Harry‘nin zihnini paylaşmanın gerçekte nasıl bir şey olduğuna dair ufak bir tat alalı daha çok uzun zaman olmadı. Bu onun daha önce tatmadığı kadar büyük bir acıydı. Bir daha Harry‘ye hükmetmeye çalışamayacak, bundan eminim. En azından bu şekilde."

"Anlamıyorum."

"Lord Voldemort‘un ruhu, sakatlanmış haliyle, Harry‘ninki gibi ruhla yakın teması kaldıramaz. Donmuş çelikteki dil, ateşteki bir beden-"

"Ruhlar? Bahsettiğimiz şey zihinlerdi!"

"Harry ve Voldemort‘un olayında, birinden konuşmak diğerinden bahsetmekle aynı şeydir."

Dumbledore yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bir göz attı. Artık Yasak Orman yakınlarındaydılar, ancak çevrede kimseye ait en ufak bir iz yoktu.

"Sen beni öldürdükten sonra, Severus-"

"Bana herşeyi anlatmayı reddediyorsun, ancak yine de bu küçük hizmeti benden bekliyorsun!" diye hırladı Snape, şimdi sıska yüzde gerçek bir öfke patlak vermişti. "Sanki anlaşma olmuş gibi kabul ediyorsun Dumbledore! Belki ben fikrimi değiştirdim!"

"Bana söz verdin, Severus. Ve bana borçlu olduğun hizmetlerden bahsederken, genç Slytherin arkadaşına göz kulak olmayı kabul ettiğini düşünüyordum?"

Snape kızgın ve isyankar görünüyordu. Dumbledore iç çekti.

"Bu gece ofisime gel, Severus, saat onbirde, böylece sana hiç güvenmediğimden bir daha şikâyet etmezsin..."

Tekrar Dumbledore'un ofisindelerdi, Dumbledore sessizce oturan Snape'in etrafında konuşarak yürürken pencereler karanlık, Fawkes sessizdi.

"Harry son ana kadar, gerçekten gerekli olana kadar bilmemeli, yoksa yapması gereken şeyi yapacak gücü nasıl bulabilir?"

"Ne yapması gerekiyor?"

"Bu Harry ile benim aramda. Şimdi iyi dinle, Severus. Bir an gelecek ki- benim ölümümden sonra- tartışma benimle, sözümü kesme! Lord Voldemort'un yılanının hayatından endişe duyduğu bir zaman gelecek."

"Nagini'nin mi?" Snape şaşırmış görünüyordu.

"Kesinlikle. Eğer Lord Voldemort bir gün onu emirlerini yerine getirmek üzere salmayı bırakırsa ve onu sihirli bir korumanın altında güvende bekletmeye başlarsa, sanırım ancak o zaman Harry'ye söylemenin vakti gelmiştir."

"Ne söylemenin?"

Dumbledore derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Ona de ki, Lord Voldemort'un onu öldürmeye çalıştığı akşam, Lily kendi hayatını ikisi arasına bir kalkan gibi koyduğunda, Öldüren Lanet Lord Voldemort'a geri tepti ve Voldemort'un ruhunun bir kısmı kalanından ayrılarak kendisini yıkılan binada hayatta kalan tek kişinin ruhunun bir yerlerine kilitledi. Lord Voldemort'un bir kısmı Harry'nin

içinde yaşıyor ki bu da ona yılanlarla konuşabilme yeteneği veriyor ve de Lord Voldemort‘un zihniyle onun nasıl olduğunu hiç anlayamadığı bir bağlantı sağlıyor. Ve Voldemort‘un fark edemediği bu ruh parçası Harry‘nin içinde güvende olduğu sürece Lord Voldemort ölemez."

Harry iki adamı çok uzun bir tünelin sonundan izliyormuş gibiydi, sesleri garip bir şekilde kulaklarında çınlıyordu.

"Yani oğlan... oğlan ölmeli mi?" diye sordu Snape sükunetle.

"Ve bunu Voldemort‘un kendisi yapmak zorunda, Severus. Bu zorunlu."

Yine uzun bir sessizlik. Sonunda Snape konuştu: "Düşünmüştüm ki... bunca yıl boyunca... onu sırf onun için koruduğumuzu düşünmüştüm. Lily için."

"Onu koruduk çünkü ona öğretmemiz, onu yetiştirmemiz ve gücünü kazanmasına yardım etmemiz gerekiyordu." dedi Dumbledore, gözleri hala sımsıkı kapalıydı.

"Bu arada, aralarındaki bağlantı parazitli de olsa giderek güçleniyor. Bazen bundan kendisinin bile şüphelendiğini düşünüyorum. Eğer onu tanıyorsam, işleri öyle bir ayarlardı ki kendi ölümüyle karşılaşmayı göze aldığında, bu Voldemort‘un da sonu demek olurdu."

Dumbledore gözlerini açtı. Snape dehşete düşmüş görünüyordu. "Onu sırf doğru zamanda ölebilsin diye mi hayatta tuttun?"

"Şaşırma Severus. Bu zamana kadar kaç adam ve kadının ölümünü seyrettin?"

"Son zamanlarda, sadece hayatını kurtaramadıklarımın," dedi Snape. Ayağa kalktı. "Beni kullandın."

"Ne gibi?"

"Senin için ajanlık yaptım, yalan söyledim, kendimi hayati tehlikelere attım. Herşey Lily Potter‘ın oğlunu korumak içindi. Şimdi bana onu kurbanlık koyun gibi büyüttüğünü söylüyorsun-"

"Bu insana dokunuyor, Severus," dedi Dumbledore ciddi bir ifadeyle. "Tüm bunlardan sonra Harry‘yi önemsediğin için mi değiştin?"

"Onu mu?" diye bağırdı Snape. "Expecto Patronum!"

Ve asasının ucundan gümüş bir ceylan fırladı. Ofisin zeminine düştü, ofisi sekerek geçti ve pencereden dışarı süzüldü. Dumbledore onun uçarak uzaklaşmasını izledi, gümüşi ışıltı solup kaybolduğunda gözleri yaşlarla dolu olarak Snape‘e döndü.

"Bunca zaman sonra bile mi?"

"Her zaman," dedi Snape.

Ve sahne değişti. Bu kez Harry, Snape‘in masasının arkasındaki Dumbledore portresiyle konuştuğunu gördü.

"Voldemort‘a Harry‘nin teyzesi ve eniştesinin evinden ayrılışının kesin tarihini vereceksin," dedi Dumbeldore. Bunu yapmamak şüphe uyandırır, Voldemort sana inanıyorken onu iyi bilgilendir. Ancak, bence Harry‘nin güvenliğini sağlayacak olan kopyaları da doğru olarak kullanmalısın. Eğer takibe katılmak zorunda kalırsan üstüne düşeni iyi oynadığından emin ol... Senin mümkün olduğunca uzun bir süre daha Lord Voldemort‘un favorileri arasında kalacağını umuyorum, yoksa Hogwarts Carrow'ların merhametine kalır..."

Şimdi de Snape tanıdık olmayan bir tavernada Mundungus'la kafa kafaya vermişti, Mundungus'un yüzü tuhaf şekilde boş görünüyordu, Snape konsantrasyonla kaşlarını çatmıştı.

"Zümrüdü Anka Yoldaşlığına," diye mırıldandı Snape, "kopyaları kullanmalarını önereceksin. Çok Özlü İksir. Birbirinin aynısı Potter'lar. Bu işe yarayabilecek tek şey. Bunları sana söylediğimi unut. Sanki kendi fikrinmiş gibi söyle. Anlıyor musun?"

"Anladım," dedi Mundungus, gözleri odaksız bir şekilde bakıyordu...

Ve Harry berrak, karanlık bir gecede süpürgesinde uçmakta olan Snape'in yanı başındaydı: Ona diğer kukuletalı Ölüm Yiyenler eşlik ediyordu, önlerinde de Lupin ve aslında George olan bir Harry... Bir Ölüm Yiyen Snape'in önüne doğru hareketlendi ve asasını çekerek tam Lupin'in sırtına nişan aldı.

"Sectum-sempra!" diye bağırdı Snape.

Ancak Ölüm Yiyen'in asa tutan eli hedeflenerek gönderilen büyü onu ıskaladı ve George'un kulağına vurdu-

Bir sonrakinde Snape, Sirius'un eski yatak odasında diz çökmüştü. Elindeki Lily'nin eski bir mektubunu okurken kanca burnundan aşağıya yaşlar süzülüyordu. İkinci sayfada yalnızca birkaç satır yazıyordu:

"- ile arkadaş olabilirlermiş. Bence Gellert Grindelwald aklını kaçırmış! Sevgilerimle, Lily.

Snape, Lily'nin imzasını taşıyan sayfayı ve onun aşkını alıp cüppesinin içine tıktı. Elinde tutmakta olduğu fotoğrafı da yırttı ve

James ile Harry‘nin olduğu parçayı çekmecelerin altına doğru atarak Lily‘nin gülmekte olduğu kısmı aldı...

Bu kez Phineas Nigellus aceleyle portresine geldiğinde Snape, yeniden müdürün çalışma odasındaydı. "Müdürüm! Dean Ormanı‘nda kamp yapıyorlar! Bulanık-"

"O kelimeyi kullanma!"

"-Granger denilen kız efendim, çantasını açarken söyledi, ben de onu duydum!"

"Güzel. Çok güzel!" diye haykırdı Dumbledore‘un müdür sandalyesinin arkasında durmakta olan portresi. "Şimdi, Severus, kılıç! Unutma ki o sadece ihtiyaç ve büyük kahramanlık anlarında alınmalıdır- ve onu senin verdiğini bilmemeli! Eğer Voldemort, Harry‘nin zihinin okur da ona yardım ettiğini görürse-"

"Biliyorum," dedi Snape kısaca. Dumbledore‘un portesine yaklaştı ve onu kenara itti. Tablonun savrulup öne açılmasıyla ortaya çıkan oyukta saklanmış olan Gryffindor'un Kılıcı'nı aldı.

"Ve bana hala bu kılıcı Potter‘a vermenin neden bu kadar önemli olduğunu söylemeyecek misin?" dedi Snape, cüppesinin üzerine seyahat pelerinini atarken.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Dumbledore‘un portresi. "O onunla ne yapacağını bilir. Ve Severus, dikkatli ol, George Weasley‘nin kazasından sonra sana o kadar da nazik davranmayabilirler-"

Snape kapıda döndü.

"Merak etme Dumbledore," dedi soğuk soğuk. "Bir planım var..."

Ve Snape odayı terk etti. Harry, Düşünseli‘nden dışarı çıktı, dakikalar sonra aynı halıyle döşenmiş yerde uzanıyordu; Snape sanki az önce o kapıyı kapatmış gibiydi.

-

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: TEKRAR ORMAN

En sonunda, gerçek. Bir zamanlar zaferin sırlarını öğrendiğini sandığı ofisin tozlu halısında yüzü koyun bir şekilde yatan Harry, artık kurtulmasına ümit verilmediğini anlamıştı. Onun işi Ölüm'ün memnuniyet dolu kollarına sakince yürümekti. Yol boyunca, Voldemort'u hayata bağlayan bağlardan geriye kalanları yok edecek, böylece en sonunda kendisini Voldemort'un yoluna atabilecek ve kendini korumak için asasını bile kaldırmayacaktı, son temiz bir şekilde gelecekti, ve Godric's Hollow'da bitirilmesi gereken iş tamamlanmış olacaktı. İkisi de yaşamayacak, ikisi de kurtulamayacaktı.

Harry göğsünde kalbinin şiddetle attığını hissediyordu. İçindeki ölüm korkusuna rağmen daha hızlı atması ve Harry'yi yiğitçe hayatta tutması ne kadar da garipti. Ama kalbi durmalıydı, ve yakında duracaktı da. Onun atış sayısı sınırlandırılmıştı. Harry'nin ayağa kalkıp son kez şatoda yürüyerek bahçeye çıkması, oradan da ormana girmesine kadar geçen süre içerisinde kalbi daha kaç kere atacaktı?

Harry yerde yatarken içinde haykıran cenaze davulu eşliğinde bir dehşet hissi üstünden akıp geçti. Ölmek acı verecek miydi? Böyle zamanlarda Harry'nin tek düşündüğü ölümün oluş anı ve ondan kaçış olmuştu, ölümün kendisini ise hiç düşünmemişti: Yaşama isteği her zaman ölüm korkusundan çok daha baskın olmuştu. Ama artık ölüm Harry'nin karşısına ondan kaçmayı deneyebileceği bir şekilde

değil, Voldemort'u alt etmesi için tek çözüm yolu şeklinde çıkmıştı. Bitmişti, Harry bunu biliyordu, ve geriye kalan tek şey onun kendisiydi: ölüm.

Keşke Dört Numara Privet Drive‘ı son kez terk ettiği gece, asil anka tüyüne sahip asası onu kurtardığı zaman ölmüş olsaydı! Keşke Hedwig gibi ne olduğunu bile anlayamayacak kadar çabucak ölmüş olsaydı! Ya da keşke sevdiği birini kurtarmak için kendini o kişiye doğrultulan asanın önüne atsaydı... Artık anne-babasının ölümlerine bile imreniyordu. Kendi yok oluşuna giden bu soğukkanlı yürüyüşü yapmak için cesaretin farklı bir çeşidi gerekecekti. Harry parmaklarının hafifçe titrediğini hissetti ve onları kontrol etmek için çaba sarf etti, onu kimsenin görme ihtimali olmamasına rağmen; duvarlardaki portrelerin hepsi boştu.

Yavaşça, çok yavaşça, ayağa kalktı ve kalktığı gibi kendini daha canlı, yaşayan bedenini ise hiç olmadığı kadar tetikte hissetti. Akıl, cesaret ve bağlılık dolu bir kalp, neden daha önce hiç kendisini nasıl bir mucize olduğu konusunda takdir etmemişti? Ama hepsi gidecekti... ya da en azından o, bedeninden ayrılacaktı. Nefesi yavaşça ve derinden geldi, ve ağzı ile boğazı tamamıyla kurudu, ama gözleri de öyleydi.

Dumbledore'un ihaneti hemen hemen hiçbir şeydi. Tabii ki de daha büyük bir plan vardı: Harry bunu göremeyerek budalaca davranmıştı, her şeyi şimdi anlıyordu. Dumbledore'un onu canlı görmek istemesi konusundaki tahminlerini hiç sorgulamamıştı. Artık yaşam süresinin Hortkuluklar‘ın ne kadar sürede yok edildiğiyle bağlantılı olduğunu görebiliyordu. Dumbledore onları yok etme işini Harry'ye bırakmıştı, ve o itaatkar bir şekilde sadece Voldemort'u değil, kendisini de hayata bağlayan bağları söküp atmaya devam etmişti. Bu tehlikeli

görevi, daha fazla hayatı harcamadan, zaten öldürülmek için işaretlenmiş olan ve ölümü bir felaket değil de Voldemort'a karşı bir başka hamle olan bir çocuğa vermek ne kadar da yalın, ne kadar da basitti.

Ve Dumbledore, Harry'nin vazgeçmeyeceğini, sona doğru gitmeye devam edeceğini biliyordu, bu son kendi sonu olsa bile, çünkü Harry kendisinin aslında ne olduğunu öğrenmek için başını belaya sokmuştu, değil mi? Onu durdurmak için gereken gücün kendinde olduğunu keşfeden Harry'nin artık başka kimsenin kendisinin yüzünden ölmesine izin vermeyeceğini Voldemort'un bildiği gibi Dumbledore da biliyordu. Büyük Salon'da ölü bir şekilde yatan Fred'in, Lupin'in ve Tonks'un görüntüleri tekrardan Harry'nin zihnine doluştular, ve Harry bir anlığına zorlukla nefes alabildi. Ölüm sabırsızdı...

Ama Dumbledore Harry'yi fazla abartmıştı. O başarısız olmuştu: Yılan yaşıyordu. Harry öldürüldükten sonra bile Voldemort'u dünyaya bağlayan Hortkuluklar'dan biri kalmıştı. Doğru, bu bir başkası için daha kolay bir iş olacaktı. Harry bu işi kimin yapacağını merak etti... Ron ve Hermione ne yapılması gerektiğini biliyorlardı tabii ki de... Dumbledore'un, Harry'nin sırlarını diğer ikisine açmasını istemesinin nedeni de buydu... böylece eğer Harry yaşam ömrünü biraz daha erkenden tamamlarsa Ron ve Hermione bayrağı devralabilirlerdi...

Soğuk bir pencereye düşen yağmur damlaları gibi, bu düşünceler de ölmesi gerektiğiyle ilgili su götürmez gerçeğin katı yüzeyine pat pat diye çarptılar. Ben ölmeliyim. Bu, sona ermeli.

Ron ve Hermione ile aralarında sanki çok uzak bir ülkedeymişler gibi uzun bir mesafe vardı; Harry ikisinden çok uzun zaman önce ayrılmış gibi hissediyordu. Karar vermişti, hiçbir hoşça kal ve hiçbir

açıklama olmayacaktı. Bu, beraber çıkamayacakları bir yolculuktu, ve ikisinin onu durdurma girişimleri değerli zamanı harcamaktan başka bir işe yaramayacaktı. Harry on yedinci yaş gününde aldığı yıpranmış altın kol saatine baktı. Voldemort'un çocuğun teslim olması için verdiği bir saatin yaklaşık yarısı geçmişti.

Harry ayağa kalktı. Kalbi, çılgına dönmüş bir kuş gibi kaburga kemiklerine doğru atıyordu. Belki geriye az bir zamanının kaldığını biliyordu, belki de sondan önce bir yaşam süresi boyunca atması gereken atış sayısını tamamlama kararı almıştı. Harry ofis kapısını kapatırken arkasına bakmadı.

Şato bomboştu. Harry birden kendisini, sanki çoktan ölmüş de şatoyu hayaletimsi bir süzülüşle geçiyormuş gibi hissetti. Portredeki insanlar hala çerçevelerinde değillerdi; tüm mekan ürkütücü bir sessizlikteydi, sanki hepsinin can damarı ölülerin ve yas tutanların tıka basa doldurduğu Büyük Salon'da yoğunlaşmıştı.

Harry görünmezlik pelerinini üstüne çekti, aşağı katlara indi ve en sonunda Giriş Salonu'ndaki mermer basamaklara vardı. Belki içindeki küçücük bir parça fark edilmeyi, görülmeyi, durdurulmayı umuyordu, ama pelerin her zamanki gibi, aşılamazdı, kusursuzdu, ve Harry giriş kapısına kolaylıkla ulaştı.

O anda Neville, Harry'nin yanından geçti. Bahçeden içeriye bir ceset taşıyan iki kişiden biriydi. Harry cesede bir bakış attı ve karnında bir başka donuk patlama daha hissetti: Collin Creevey, reşit olmamasına rağmen Malfoy, Crabbe ve Goyle'un yaptığı gibi peşlerinden gizlice gelmiş olmalıydı. Ölmek için henüz çok küçüktü.

"Biliyor musun? Onu kendim taşıyabilirim, Neville," dedi Oliver Wood, ve Collin'i itfaiyeci kavrayışı ile omzuna kaldırarak Büyük Salon'a

taşıdı.

Neville bir süreliğine kapının gövdesine yaslandı ve elinin tersiyle alnını sildi. Yaşlı bir adam gibi gözüküyordu. Ardından daha fazla cesedi geri almak için basamaklardan aşağı inerek karanlığa karıştı.

Harry, Büyük Salon'un girişine bir bakış attı. İnsanlar etrafta dolaşıyor, birbirlerini teselli etmeye çalışıyor, içiyor, ölülerin önünde diz çöküyordu, ama Harry sevdiği insanlardan hiçbirini göremedi, Hermione'den, Ron'dan, Ginny'den, Weasley'lerin herhangi birinden, ya da Luna'dan bir iz yoktu. Harry onlara bir bakış atmak için geriye kalan tüm zamanını verebileceğini düşündü; fakat daha sonra, gözlerini onlardan ayırmaya gücü yetecek miydi? Böylesi daha iyiydi.

Harry basamaklardan aşağı indi ve karanlığa karıştı. Yaklaşık sabahın dördüydü, ve bahçedeki ölümcül sessizlik Harry'ye sanki herkes nefesini tutuyormuş, ve onun yapması gerektiği şeyi yapıp yapmayacağını görmek için bekliyorlarmış gibi hissettiriyordu.

Harry, bir başka cesedin üzerine eğilmiş olan Neville'e doğru yürüdü. "Neville."

"Vay canına, Harry, nerdeyse kalp krizi geçirmeme neden olacaktın!"

Harry pelerini üstünden çekmişti: İşi şansa bırakmama isteğinden doğan bu fikir ona durup dururken gelmişti.

"Tek başına nereye gidiyorsun?" diye sordu Neville şüpheyle.

"Planın bir parçası," dedi Harry. "Yapmam gereken bir şey var. Dinle -Neville-"

"Harry!" Neville aniden korkmuş bir şekilde baktı. "Harry, kendini teslim etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledi Harry kolaylıkla. "Tabii ki de hayır... bu başka bir şey. Ama bir süreliğine gözden uzak olabilirim. Voldemort'un yılanını biliyorsun, değil mi Neville? Kocaman bir yılanı var... Nagini diye çağırır..."

"Duymuştum, evet... Eee?"

"O öldürülmeli. Ron ve Hermione bunu biliyor, ama bu şartlar altında onlar..."

Bu ihtimalin korkunçluğu Harry'yi bir süre boğdu, konuşmayı imkansız kıldı. Ama Harry kendine tekrar çeki düzen verdi: Bu çok önemliydi, Dumbledore gibi olmalıydı, soğukkanlılığını korumalı, görevi devam ettirecek yedeklerin olduğundan emin olmalıydı. Dumbledore Hortkuluklar'dan hala üç kişinin haberdar olduğunu bilerek ölmüştü; şimdi Neville Harry'nin yerini alacaktı: Bu sırrı bilen yine üç kişi olacaktı.

"Bu şartlar altında onlar -meşguller- ve sen bu riski göze alarak-"

"Yılanı mı öldüreceğim?"

"Yılanı öldüreceksin," diye tekrarladı Harry.

"Tamam, Harry. Sen iyisin, değil mi?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Neville."

Ama Neville, Harry hareket etmeye yeltendiği anda çocuğun bileğini kavradı. "Biz hepimiz savaşmaya devam edeceğiz, Harry. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet, ben-"

Boğucu his cümlenin sonunu yok etti; Harry devam edemedi. Neville ise bu durumu garip bulmuş gibi gözükmüyordu. Harry'nin omzuna

hafifçe vurdu, ve onu serbest bıraktıktan sonra daha fazla ceset aramak için gözden kayboldu.

Harry pelerini tekrar üstüne örttü ve yürümeye devam etti. Birisi az ilerde, bahçe zemininde yüzükoyun yatmış bir şekilde duran bir başka kişinin üstüne eğilmişti. O kişinin Ginny olduğunu anladığında ondan sadece bir adım uzaklıktaydı.

Harry son anda durabildi. Ginny annesini isteyen bir kızın önünde diz çökmüştü. "Her şey yolunda," diyordu Ginny. "Sorun yok. Seni içeriye götüreceğiz."

"Ama ben eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı kız. "Artık savaşmak istemiyorum!"

"Biliyorum," dedi Ginny, ve sesi çatladı. "Her şey yoluna girecek."

Soğuk dalgacıklar Harry'nin derisi üzerinde dalgalandı. Geceye doğru bağırmak, Ginny'nin onun orda bir yerde olduğunu ve nereye gittiğini bilmesini istiyordu. Durdurulmak, sürüklene sürüklene geri götürülmek, evine yollanmak istiyordu...

Ginny şimdi yaralı kızın yanında diz çökmüş bir şekilde kızın elini tutuyordu. Harry muazzam bir çabayla kendine hakim oldu. Yanlarından geçip giderken Ginny'nin etrafına bakındığını gördüğünü düşündü, ve kızın yakınlarda birisinin yürüdüğünü görüp görmemiş olduğunu merak etti, ama Harry konuşmadı, ve arkasına bakmadı.

Hagrid'in kulübesi karanlığın içinde kocaman bir şekilde belirdi. Hiçbir ışık yoktu, Fang'in kapıyı tırmalama sesi ya da hoşnutlukla gürleyen havlaması yoktu. Hagrid'e yapılan tüm o ziyaretler, ateşin üstündeki bakır çaydanlıktan gelen ışıltı, kaya gibi sert kekler ve kocaman yiyecekler, Hagrid'in sakallı devasa suratı, Ron'un

sümüklüböcek kusuşu, ve Hermione'nin Hagrid'e Norbert'ı kurtarması için yardım etmesi...

Harry yürümeye devam etti, en sonunda Orman'ın kıyısına vardı ve durdu.

Bir Ruh Emici sürüsü ağaçların arasından süzülüyordu; Harry onların yaydığı soğuğu hissedebiliyordu, ve onların arasından güvenli bir şekilde geçebileceğinden emin değildi. Bir Patronus yaratmak için gücü kalmamıştı. Harry titremesine daha fazla engel olamadı. Bu kadar şeyden sonra ölmek bu kadar kolay olmamalıydı. Nefes aldığı her saniye, çimenin kokusu, yüzüne çarpan serin hava, onun için çok kıymetliydi: İnsanların yılları ve yılları olduğunu, boşa harcamak, geride bırakmak için birçok zamanlarının olduğunu, ama şu an kendisinin her saniyeye sıkı sıkı tutunmak zorunda olduğunu düşünmek. Aynı anda Harry devam edemeyeceğini de düşünüyor ama etmesi gerektiğini de biliyordu. Uzun soluklu oyun sona ermişti, Snitch yakalanmıştı, göğü terk etmenin tam zamanıydı...

Snitch. Harry'nin zayıf parmakları bir anlığına boynundaki keseyle oynadı ve içindeki Snitch'i çekip aldı.

Kapanışta açılırım.

Harry hızla ve zorla nefes alarak Snitch'e baktı. Şu an zamanın mümkün olduğunca yavaş akmasını istemesine rağmen zaman daha da hızlanmış gibi gözüküyordu ve kavrama yetisi o kadar hızlanmıştı ki sanki düşünceleri atlaya atlaya ilerliyordu. Yakın olan buydu. O an bu andı.

Harry altından metali dudaklarına bastırdı ve fısıldadı, "Ölmek üzereyim."

Metal kabuk kırılarak açıldı. Harry titreyen elini indirdi, Draco'nun asasını pelerinin altından kaldırdı ve mırıldadı, "Lumos."

Siyah taş, üstündeki çentikli çatlağıyla beraber Snitch'in iki yarısının tam merkezine oturdu. Diriltme Taşı, Yüce Asa'yı temsil eden dikey çizgiyle çatallaşmıştı. Pelerin'i ve taşı temsil eden üçgen ile çember ise hala ayırt edilebilir nitelikteydi.

Ve tekrar Harry düşünmeye gerek duymadan anladı. Kendisi onlara katıldığı için onları geri getirmenin bir anlamı yoktu. Gerçek manada Harry onları çağırmıyordu: Onlar onu çağırıyorlardı.

Harry gözlerini kapattı ve taşı elinde üç kez çevirdi.

Olayın gerçekleşmiş olduğunu biliyordu, çünkü etrafından gelen ve kendisinde, narin bedenlerin, ayakların ormanın dıştaki kenarını temsil eden, üstü küçük dallarla örtülü, dünyevi toprağa sürtüyormuş izlenimi uyandıran hareketleri duyabiliyordu. Harry gözlerini açtı ve etrafına baktı.

Görebildiği kadarıyla, onlar ne hayalettiler ne de tam anlamıyla canlıydılar. Uzun zaman önce günlükten kaçmış olan ve anılar sayesinde nerdeyse katı bir cisim gibi gözüken Riddle'ı anımsatıyorlardı. Yaşayan insanlardan daha az, hayaletlerden ise daha çok katıydılar. Hepsi Harry'ye doğru yürüdü, ve her yüzde sevgi dolu bir gülümseyiş vardı.

James, Harry'le aynı boynaydı. Öldüğü zaman üstünde ne varsa yine onları giyiyordu, saçı kirliydi ve karışıktı, gözlükleri ise Mr. Weasley'ninkiler gibi hafif yamuktu.

Sirius uzun boylu ve yakışıklıydı, ve Harry'nin onu hayattayken gördüğünden çok daha gençti. Elleri ceplerinde olan Sirius,

yüzündeki sırıtışla ve doğal bir zerafetle Harry'ye doğru esnek ve uzun adımlar attı.

Lupin de genç gözüküyordu, ve daha az pejmürdeydi, saçları daha gür ve daha koyuydu. Gençlik gezintilerinden parçalar taşıyan bu tanıdık yere geri geldiği için yüzünde mutlu bir ifade vardı.

Lily'nin gülümseyişi hepsininkinden daha genişti. Harry'ye yaklaşırken uzun saçlarını arkaya doğru attı, ve aynı Harry'ninki gibi olan yeşil gözleriyle sanki bir daha ona yeterince bakma fırsatı bulamayacakmış gibi oğlunun yüzüne doyasıya baktı.

"Çok cesurdun."

Harry konuşamadı. Gözleri annesinin üstündeydi, ve böyle ayakta dikilerek ona sonsuza dek bakmayı istediğini düşündü, ve bu ona yeterdi.

"Nerdeyse ordasın," dedi James. "Çok yakın. Biz... seninle çok gurur duyuyoruz."

"Acıtıyor mu?"

Bu çocukça soru Harry durduramadan dudaklarından dökülmüştü.

"Ölmek mi? Tam olarak değil," dedi Sirius. "Uykuya dalmaktan daha çabuk ve daha kolay."

"Ve o, elini çabuk tutacak. İşin bitmesini istiyor," dedi Lupin.

"Ölmeni istememiştim," dedi Harry. Bu sözler ağzından istemsizce çıkmıştı. "Hiçbirinizin. Üzgünüm..." Harry bu sözleriyle diğerlerinden çok Lupin'i hedef almış, ondan özür dilemişti. "... tam da bir oğlun olduktan sonra... Remus, ben çok üzgünüm..."

"Ben de üzgünüm," dedi Lupin. "Oğlumu hiçbir zaman tanıyamayacak olduğum için üzgünüm... ama o niçin öldüğümü bilecek ve umarım beni anlayacak. Onun daha mutlu bir hayat sürebileceği bir dünya yaratmak için uğraştım."

Ormanın kalbinden çıkmış gibi gözüken dondurucu bir rüzgar Harry'nin saçlarını alnından kaldırdı. Harry onların, kendisine gitmesi gerektiğini söylemeyeceklerini biliyordu, çünkü bu onun kararı olmalıydı.

"Yanımda olacak mısınız?"

"Sonuna kadar," dedi James.

"Sizleri göremeyecekler mi?" diye sordu Harry.

"Biz senin bir parçanız," dedi Sirius. "Diğer herkes için görünmeziz." Harry annesine baktı.

"Bana yakın dur," dedi sessizce.

Ve Harry kendini tamamıyla gözden çıkardı. Ruh Emiciler'in yaydığı soğuk ona üstün gelemedi; yol arkadaşlarıyla beraber hepsinin arasından geçti, ve yol arkadaşları onun için bir Patronus görevi gördüler, hep beraber gittikçe sıklaşan yaşlı ağaçların arasından yollarını açarak ilerlediler. Ağaçların dalları yollarını kapattı, kökleri yumru oldu ve ayaklarına dolandı. Harry karanlığın içinde pelerinini sımsıkı tuttu ve Voldemort'un nerede olduğu hakkında bir fikri olmadan, ama onu bulacağından emin bir şekilde Orman'ın derinliklerine doğru ilerledi. Onun arkasından pek az ses çıkaran James, Sirius, Lupin ve Lily geliyordu, onların varlığı Harry'nin cesaretinin ve bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etmesinin nedeniydi.

Harry'nin bedeni ve zihni artık garip bir şekilde birbirleriyle bağlantıyı kesmişti, uzuvları bilinçli bir yönlendirmeden yoksun çalışıyordu, sanki onlar sürücü değillerdi de yolcuydular, ve bedeni terk etmelerine az kalmıştı. Arkasından onla beraber ormanda yürüyen ölüler onun için artık arkasında kalan şatoda yaşayanlardan daha gerçektiler: Ron, Hermione, Ginny ve diğer hepsi o tökezleye tökezleye, hayatının sonuna doğru, Voldemort'a doğru ilerlerken onun için hayalet gibiydiler...

Bir patırtı ve bir fısıltı. Diğer bazı yaşayan varlıklar annesi, babası ve Lupin ile Sirius'un da yaptığı gibi

Pelerini altında durmuş olan, etrafı dikkatle izleyen ve dinleyen Harry'ye doğru harekete geçmişti. "Orda biri mi var?" diye bir fısıltı geldi yakından. "Onun bir görünmezlik pelerini vardı. Acaba...?"

İki siluet yakındaki bir ağacın arkasından belirdi; Asalarından ışık çıkıyordu ve Harry, karanlığın içinde tam da kendisinin, annesinin, babasının, Lupin'in ve Sirius'un durduğu yere dikkatle bakan Yaxley ile Dolohov'u gördü. Ama anlaşıldığı kadarıyla onlar hiçbir şey görememişlerdi.

"Kesinlikle bir şey duydum," dedi Yaxley. "Hayvan mı sence?"

"O kafadan sakat Hagrid buraya bir kucak dolusu malzeme saklamıştı," dedi Dolohov omzunun üstünden bakarak.

Yaxley saatine baktı.

"Zaman nerdeyse doldu. Potter bir saatini tüketti. Gelmiyor."

"Ve o, Potter'ın geleceğinden emindi! Mutlu olmayacak."

"Gidelim en iyisi," dedi Yaxley, "Şimdiki planın ne olduğuna bakalım."

O ve Dolohov döndüler ve Orman'ın derinliklerine doğru ilerlediler. Harry onların kendisini tam olarak istediği yere götüreceklerini bildiğinden onları takip etti. İki yanına da göz attı ve annesi ona gülümsedi, babası ise cesaret verircesine başını salladı.

Sadece birkaç dakika daha yürümüşlerdi ki Harry ışığı gördü. Yaxley ile Dolohov, Harry'nin devasa Aragog'un bir zamanlar yaşamış olduğunu bildiği bir açıklığa adımlarını attılar. Geniş ağının kalıntıları orda hala duruyordu, ama onun yumurtladığı çocukları Ölüm Yiyenler tarafından kendi amaçları uğruna savaşmak için kovulmuşlardı.

Açıklığın ortasında bir ateş yandı, ve onun titreşen parıltısı tamamıyla sessiz ve dikkatli bir Ölüm Yiyen kalabalığının üstüne düştü. Bazıları hala maskeli ve kukuletalıydı; diğerleri ise yüzlerini göstermişlerdi. İki dev onların yakınlarında bir yerde oturmuştu, sahneye devasa gölgeler düşürüyorlardı, yüzleri acımasız ve bir kaya gibi pürüzlüydü. Harry sinsi sinsi dolaşan ve uzun tırnaklarını kemiren Fenrir'i gördü; koca sarışın Rowle kanayan dudağına hafifçe dokunuyordu. Bozguna uğramış ve dehşete düşmüş Lucius Malfoy'u ve içe göçmüş gözlerinde endişe dolu olan Narcissa'yı gördü.

Her göz, beyaz elleri önündeki Yüce Asa'nın üstünde gezinen ve başı eğik bir şekilde ayakta dikilen Voldemort'a kilitlenmişti. Dua ediyor ya da içinden sessizce sayıyor olabilirdi ve hala bu sahnenin kenarında duran Harry ise anlamsız bir şekilde saklambaç oyunundaki bir çocuğun sayışını aklına getiriyordu. Voldemort'un kafasının arkasında, hala kıvrılan ve dolanan koca yılan Nagini bulunmaktaydı, devasa bir ışık halkasını andıran, parıltılı ve gösterişli kafesinin içinde dolaşıyordu.

Dolohov ve Yaxley gruba katıldıklarında Voldemort onlara baktı.

"Ondan hiçbir iz yok Lordum," dedi Dolohov.

Voldemort'un yüz ifadesi değişmedi. Kırmızı gözleri adeta bir ateş ışığında yanıyordu. Yavaşça Yüce Asa‘yı uzun parmakları arasında gezdirdi.

"Lordum..."

Bellatrix konuşmuştu; Voldemort'a en yakın oturan oydu, perişan bir hali vardı, yüzü biraz kanlıydı, fakat diğer yandan zarar görmemişti.

Voldemort kadını susturmak için elini kaldırdı, ve kadın daha başka bir söz söylemedi, ama gözleri huşu dolu bir hayranlıkla onun üstündeydi.

"Geleceğini düşünmüştüm," dedi Voldemort, yüksek, berrak sesiyle, gözlerinden alevler yükseliyordu. "Geleceğini ummuştum."

Kimse konuşmadı. Onlar da, sanki bir kenara fırlatılıp atılmasına az kalmış olan bedeninden kaçma kararı almış olan kalbinin kendisini kaburga kemiklerine doğru attığını hisseden Harry kadar korkmuşlardı. Görünmezlik pelerinini üstünden çekerken elleri sayıp sövdü. Harry pelerini asasıyla beraber cübbesinin içine yerleştirdi. Savaşmak için teşvik edilmeyi istemiyordu.

"Görünen o ki... yanılmışım," dedi Voldemort.

"Hayır, yanılmadın."

Harry bunu toplayabildiği tüm gücüyle, çıkarabildiği kadarıyla yüksek sesle söyledi. Sesinin korkmuş gibi çıkmasını istemiyordu. Diriltme Taşı uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp gitti, ve Harry göz ucuyla ailesinin, Sirius ile Lupin'in o ateş ışığına adım atar atmaz kaybolduklarını gördü. O anda Harry'nin gözleri Voldemort'tan başka kimseyi görmüyordu. Sadece o ikisi vardı.

İllüzyon onu sarmış olduğu hızla kayboldu. Devler, Ölüm Yiyenler bir araya toplanırken gürledi, ve birçok haykırış, hayret nidası, hatta kahkaha meydanı sardı. Voldemort dikildiği yerde donup kalmıştı, ama kırmızı gözleri Harry'yi bulmuştu ve ona yaklaşan Harry'ye dikilmişti.

Derken bir ses haykırdı, "HARRY! HAYIR!"

Harry döndü: Hagrid yakınlardaki bir ağaca sıkıca bağlanmıştı. Ümitsizce çırpındıkça devasa bedeni kafasının üstündeki dalları sallıyordu.

"HAYIR! HAYIR! HARRY, NE YAPTIĞINI...?"

"SESSİZ OL!" diye bağırdı Rowle, ve asasının bir hareketiyle Hagrid'i susturdu.

Ayağa sıçramış olan Bellatrix, sabırsızlıkla bir Harry'ye bir Voldemort'a bakıyor, göğsü inip kalkıyordu. Hareket eden tek şey alevler ve Voldemort'un kafasının arkasındaki parıltılı kafeste bir dolanıp bir çözülen yılandı.

Harry göğsüne değen asasını hissedebiliyordu, ama onu çekmek için bir girişimde bulunmadı. Yılanın çok iyi korunduğunu, ve eğer asasını Nagini'ye doğrultursa elli tane lanetin onu daha önce vuracağını biliyordu. Voldemort ile Harry birbirlerine bakmaya devam ettiler ve Voldemort en sonunda kafasını yana eğerek karşısında duran çocuğu ölçüp biçmeye başladı, ve tek bir neşesiz gülümseyiş dudaksız ağzında kıvrıldı.

"Harry Potter," dedi çok yumuşak bir ses tonuyla. Sesi aralarında duran ateşin bir parçası olabilirdi. "Sağ Kalan Çocuk."

Ölüm Yiyenler'in hiçbiri hareket etmedi. Hepsi bekliyordu: Her şey bekliyordu. Hagrid çırpınıyor, Bellatrix hızlı hızlı soluyor, ve Harry ise açıklanamaz bir şekilde Ginny'yi, onun parlayan bakışlarını, ve dudaklarının onun...

Voldemort asasını kaldırdı. Başı meraklı bir çocuk gibi hala bir yana eğikti, devam ederse ne olacağını merak ediyordu. Harry kırmızı gözlere baktı ve bu işin şimdi, çabucak, hala ayakta durabiliyorken, kontrolünü kaybetmemişken, korkusuna yenik düşmemişken bitmesini istiyordu...

Harry ağzın oynayışını ve yeşil bir ışığın parlayışını gördü ve ardından her şey yok oldu.

-

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: KING'S CROSS

Sessizliği dinleyerek yüzüstü uzandı. Tamamen yalnızdı. Hiç kimse onu izlemiyordu ve orda başka hiç kimse yoktu. Kendisinin bile orda olduğundan tam olarak emin değildi.

Uzunca bir süre sonra -ya da belki hiç zaman geçmemişti- sandığı gibi bedeninden kopmamış olması gerektiğini, hala yaşıyor olması gerektiğini fark etti, çünkü bir yerde uzanıyordu -kesinlikle uzanıyordu- Bir şeye dokunduğunu hissetti, üzerinde uzandığı şey de gerçekti.

Neredeyse bu sonuca vardığı anda Harry, çırılçıplak olduğunun farkına vardı. Şimdi bu yalnızlığına ikna olmuş olması onu hiç mi hiç endişelendirmiyordu, fakat az da olsa şaşırmıştı. Hissedebilmesinin yanı sıra görüp göremeyeceğini de merak etti. Gözlerinin var olduğunu onları açtığında anlamıştı.

Parlak bir sisin içinde yatıyordu, bu daha önce görmediği türden bir sisti. Etrafındaki hiçbir şey bu bulanıklık tarafından gizlenmiyordu, daha doğrusu sis onların üzerinde şekillenmemişti. Uzandığı zemin beyaz gibi görülüyordu, sıcak ya da soğuk değil, fakat yalın bir halde boş ve düzdü.

Harry doğruldu, vücudu oldukça sağlam görünüyordu. Yüzüne dokunduğunda ise artık gözlük takmadığını fark etti.

Ardından onu saran şekilsiz yokluktan bir ses belirdi: hafifçe debelenen ya da çırpınan, sağı solu döven, boğuşan bir şey vardı.

Zavallı bir sesti, üstelik uygunsuzdu. Gizli, utanç verici bir şey dinliyormuş gibi rahatsız bir hisse kapıldı.

İlk kez giyinik olmayı diledi.

Ancak bu istek aklında belirmişti ki hemen yanında giysiler beliriverdi. Onlara uzandı ve çabucak giyindi. Yumuşak, temiz ve sıcacıktılar. Birden ortaya çıkmaları olağanüstü bir şeydi, tam da istediği anda...

Harry ayağa kalktı ve etrafına göz gezdirdi. Acaba bir çeşit İhtiyaç Odası'nda mıydı? Baktıkça görülecek daha çok şey olduğunu fark etti. Oldukça yüksekte, büyük kubbeli camdan bir çatıdan gün ışığı parıldıyordu. Belki de burası bir saraydı. Yakınlardan bir yerden, sisin içinden gelen bu tuhaf gümleme ve inleme sesleri dışında her şey sessiz ve hareketsizdi.

Olduğu yerde yavaşça döndü, sanki etrafındaki her şey gözlerinin önünde kendiliğinden oluşuyordu. Uçsuz bucaksız bir alan, Büyük Salon‘dan çok daha büyük, camdan kubbeli tavanıyla parlak ve temiz bir salondu. Tamamen boştu, Harry odadaki tek insandı, tabii oradaki o şey dışında...

Harry birden geri çekildi. Sesi çıkaran şeyi seçebiliyordu. Yerde çömelmiş küçük, çıplak bir çocuktu. Derisi soyulmuştu ve vücudu yara içindeydi. Unutulmuş, istenmeyen bir koltuğun altında duruyordu, titreyerek ve nefes almaya çabalıyordu.

Korkmuştu. O küçük, narin ve yaralı şeye yaklaşmak bile istemedi. Yine de her an geri çekilmeye hazır bir şekilde yavaş yavaş yaklaşıyordu. Sonunda ona dokunabilecek kadar yakındı, fakat bunu yapmaya eli varmıyordu. Kendini bir ödlek gibi hissetti. Onu rahatlatmalıydı, ancak o şey bunu reddetti.

"Ona yardım edemezsin,"

Harry arkasına döndü. Albus Dumbledore dimdik ve neşeli bir şekilde gece mavisi cüppesiyle ona doğru yürüyordu.

"Harry," Kollarını açtı, elleri -her ikisi de- beyaz ve sapasağlamdı. "Seni muhteşem çocuk. Seni cesur, cesur adam. Hadi biraz yürüyelim."

Harry afallamış bir şekilde yerde sızlayan çocuğu geçip giden Dumbledore'u takip etti, adam ise onları parıldayan yüksek tavanın altında duran, Harry'nin daha önce fark etmediği iki koltuğa götürdü. Dumbledore birine oturdu ve Harry de eski okul müdürünün yüzüne bakarak diğerine yığıldı. Dumbledore'un uzun gümüşi saçları ve sakalı, yarım ay gözlüklerinin arkasındaki keskin mavi gözleri, kemerli burnu: Her şey hatırladığı gibiydi. Ve nihayet...

"Ama sen öldün." dedi Harry.

"Ah evet." dedi Dumledore bariz bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"O halde... Ben de mi?"

"Ah," dedi Dumbledore, hala biraz genişçe gülümseyerek. "Soru bu, değil mi? Tam olarak, sevgili oğlum, öyle düşünmüyorum."

Bir süre birbirlerine baktılar, yaşlı adam hala gülümsüyordu. "Düşünmüyor musun?" dedi Harry.

"Hayır," dedi Dumbledore.

"Ama..." Harry'nin eli içgüdüsel olarak yara izine gitti. Oradaymış gibi görünmüyordu. "Ama ben ölmüş olmalıyım- kendimi savunmadım! Yani beni öldürmesine izin verdim."

"Ve bence," dedi Dumbledore, "işte her şeyin sebebi bu."

Sanki bir ışık ya da ateş gibi, mutluluk Dumbledore‘dan yayılıyor gibiydi: Harry bu adamı hiç bu denli mutlu görmemişti.

"Açıkla." dedi Harry.

"Ama sen zaten bunu biliyorsun." dedi Dumbledore.

"Beni öldürmesine izin verdim," dedi Harry. "Değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Dumbledore başını sallayarak. "Devam et."

"O halde benim içimde olan ruhunun parçası..."

Dumbledore başını daha istekli bir şekilde salladı, yüzünde Harry‘yi devam etmeye teşvik eden cesaret verici bir gülümsemeyle.

"...gitti mi?"

"Ah, evet!" dedi Dumbledore. "Evet, ona zarar verdi. Senin ruhun artık bir bütün ve tamamen sana ait, Harry..."

"Ama o zaman..."

Harry endişeyle omzunun üstünden yerdeki küçük titreyen yaratığa doğru baktı. "O şey nedir, Profesör?"

"Yardımlarımızın ötesinde bir şey." dedi Dumbledore.

"Ama eğer Voldemort, Öldüren Lanet‘i kullandıysa," Harry tekrar başladı "ve bu kez hiç kimse benim için ölmediyse- nasıl oldu da hala canlı kaldım?"

"Sanırım biliyorsun," dedi Dumbledore. "Tekrar düşün. Onun ne yaptığını hatırla, zulüm, cehalet ve açgözlülükle."

Harry düşündü. Bakışlarının etrafındakilere kaymasına izin verdi. Eğer burası bir saraysa ki sandalyeler ve şurada burada demir parçalarıyla eski bir saray olmalıydı, ve onun, Dumbledore‘un ve

sandalyenin altındaki yaratıktan başka kimse yoktu. Sonra cevap kolaylıkla, hiç çaba göstermeden dudaklarından dökülüverdi.

"Kanımı aldı."

"Kesinlikle!" dedi Dumbledore. "Kanını aldı ve onunla şu anki bedenini yarattı. Senin kanın onun damarlarında Harry, Lily‘nin koruması ikinizin de içinde! O yaşarken seni de hayata bağlamış oldu!"

O yaşarken... ben de yaşıyorum. Ama düşünmüştüm ki... Düşündüğüm diğer yoldu! İkimizin de ölmesi gerektiğini düşünmüştüm. Belki de ikisi de aynı şey?"

Arkalarında can çekişen yaratığın iniltileri ve gürültüsü Harry‘nin dikkatini dağıttı ve tekrar ona baktı. "Yapabileceğimiz bir şey olmadığından emin misiniz?"

"Mümkün olan hiçbir şey yok."

"O halde daha fazla anlatın." dedi Harry ve Dumbledore gülümsedi.

"Sen yedinci Hortkuluk‘tun Harry, asla yapmak istemediği Hortkuluk. Ruhu öyle kararsızlık gösterdi ki aileni öldürdüğünde ve bir çocuğu öldürmeye çalıştığında, parçalanıverdi. Ama odadan kaçan şey, bildiğinden daha azıydı. Arkasında vücudundan daha fazlasını bırakmıştı. O bir parçasını hayatta kalan sözde-kurban çocukta, sende bıraktı."

"Ve ilmi kederli bir şekilde yarım kaldı, Harry. Voldemort‘un önem vermediği, anlamaya hiç zahmet etmediği ev cinleri, çocuk masalları, sevgi, sadakat ve masumiyet. Kesinlikle bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyor ve anlamıyor. Kesinlikle hiçbir şey! Onun sahip olduğunun

ötesinde bir güç, hiçbir büyüyle ulaşılamayacak bir güç, asla kavrayamayacağı bir gerçek."

"Onu güçlendireceğine inandığı için senin kanını aldı. Annen senin için öldüğünde sana yaptığı büyünün de bir kısmını kendi vücuduna koymuş oldu. Büyü devam ettikçe bedeni annenin fedakârlığını canlı tutacak, senin ve Voldemort'un kendisi için son umudu."

Dumbledore Harry'ye gülümsedi ve Harry de ona baktı.

"Ve sen de bunu biliyordun- başından beri."

"Tahmin yürüttüm... Ama tahminlerim genellikle iyi yönde oluyor." dedi Dumbledore neşeli bir şekilde ve arkalarındaki yaratık titremeye ve inlemeye devam ederken sessizlik içinde uzunca bir süre oturdular.

"Dahası var." dedi Harry. "Daha fazlası olmalı. Asam neden onunkini yendi?"

"İşte bundan pek emin değilim."

"O halde bir tahmin yürüt." dedi Harry ve Dumbledore güldü.

"Harry, anlaman gereken şey, Lord Voldemort ve sen birlikte şimdiye kadar hiç denenmemiş ve bilinmeyen büyüler diyarında bir yolculuğa çıktınız. Fakat burada benim olduğunu düşündüğüm -ve bu şimdiye kadar benzeri görülmemiş şey ki- hiçbir asa yapımcısının öngöremediği ya da bunu Voldemort'a anlatamadığı bir şey.

"İstemeden de olsa, insan olarak döndüğü zaman aranızdaki bağı iki katına çıkarmış oldu. Ruhunun bir parçası hala sana bağlıydı ve kendini güçlendireceğini düşünerek annenin fedakârlığından bir kısmını içine koydu. Eğer bu fedakârlığın tam ve korkunç gücünü anlayabilseydi, sanırım buna kalkışmazdı, belki de kanına

dokunmaya cüret bile edemezdi... Ama öte yandan, anlayabilseydi, zaten Lord Voldemort olmazdı ve asla kimseyi öldürmezdi.

Bu ikili bağı sağlamlaştırmak, kaderlerinizi tarihe gelmiş her büyücüden daha fazla bağlamayı kesinleştirmek için Voldemort seninkiyle aynı çekirdeği taşıyan bir asayla sana saldırmaya devam etti. Çekirdekler, asanın onunkiyle ikiz olduğunu asla bilmeyen Lord Voldemort'un beklemediği şekilde davrandı."

O gece, senden daha fazla korktu, Harry. Lord Voldemort'un asla yapamayacağı bir şekilde ölüm ihtimalini kabul ettin, belki de benimsedin. Cesaretini kazandı ve asan onunkini alt etti. Ve bu durumda, bu asalar arasında bir şey oldu, ustaları arasındaki bağı tetikleyen bir şey."

"Asanın o gece Voldemort'unkinden bazı güçleri ve nitelikleri kaptığına inanıyorum, içinde küçük bir Voldemort barındıran asadan. Dolayısıyla asan seni takip ederken onu tanıdı, yakın ve ölümcül düşmanı olan adamı tanıdı ve ona karşı Lucius'un asasının asla gerçekleştirmediği kendi büyüsünü kustu. Asan şimdi senin muazzam cesaretini ve Voldemort'un ölümcül yeteneklerini barındırıyor: Lucius Malfoy'un zavallı sopasının buna karşı ne şansı olabilir ki?"

"Ama eğer benim asam bu kadar kuvveliyse, Hermione onu nasıl kırabildi?" diye sordu Harry.

Sevgili oğlum, onun dikkate değer etkileri sadece büyünün en derin ve tavsiye edilmeyen noktalarını kurcalayan Voldemort'a yöneldi. Ona karşı anormal bir şekilde güçlü olan bir asa. Yoksa bu da diğerleri gibi bir asa... Yine de iyilerinden bir tanesi, eminim ki." diye bitirdi Dumbledore kibarca.

Harry uzun süre öylece oturdu, ya da belki saniyelerce. Burada, bir şeylerden emin olmak çok zordu, zaman gibi.

"Beni senin asanla öldürdü."

"Seni benim asamla öldüremedi," diye düzeltti Dumbledore. "Sanırım ölü olmadığını kabul edebiliriz- her şeye rağmen, tabi ki." diye ekledi, korkmak kabaca olurmuş gibi, "Acı veren şeyler çektiğinden eminim ve bunları küçümsemiyorum."

"Yine de şu anda harika hissediyorum." dedi Harry, adamın düzgün ve lekelenmemiş ellerine bakarak. "Tam olarak neredeyiz?"

"Ah, bunu ben sana soracaktım," dedi Dumbledore etrafına bakarak. "Nerede olduğumuzu söylüyorsun?"

Dumbledore sorana kadar Harry bilmiyordu. Şimdi, her nasılsa, verilmeye hazır bir cevabı olduğunu gördü.

"Burası," dedi yavaşça, "King‘s Cross İstasyonu'na benziyor. Daha temiz ve boş olması haricinde ve görebildiğim kadarıyla tren falan yok."

"King‘s Cross İstasyonu!" diye kıkırdadı Dumbledore ölçüsüzce. "Hayret, gerçekten mi?"

"Peki, sen nerede olduğumuzu düşünüyorsun?" diye sordu Harry, biraz da kendini savunarak. "Sevgili oğlum, hiçbir fikrim yok. Bu, dedikleri gibi, senin eğlencen."

Harry‘nin bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu; Dumbledore onu biraz çileden çıkarıyordu. Adama dik dik baktı ve sonra şu anki mekânlarından çok daha önemli sorularının olduğunu hatırladı.

"Ölümcül Kutsallar." dedi ve bu kelimelerin Dumbledore'un yüzündeki gülücüğü sildiğini memnuniyetle gördü.

"Ah, evet," dedi. Biraz endişelenmiş görünüyordu.

"Evet?"

Tanıştıklarından beri Dumbledore, Harry'ye ilk defa bu kadar az yaşlı görünüyordu, çok daha az. Yaramazlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Beni affedebilecek misin?" dedi. "Sana güvenmediğim için beni affedilecek misin? Sana anlatmadığım için? Harry, sadece benim gibi başarısız olmandan korktum. Benim yaptığım hataları yapmandan çok korktum. Affet beni, Harry. Şimdi, bazen olduğu gibi, senin daha iyi biri olduğunu biliyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Harry, Dumbledore'un ses tonundan ürkerek, gözlerinde beliren yaşlardan ürkerek.

"Kutsallar, Kutsallar," diye mırıldandı Dumbledore. "Umutsuz bir adamın rüyası!"

"Ama onlar gerçek!"

"Gerçek, tehlikeli ve aptallar için bir tuzak," dedi Dumbledore. "Ve ben de aptaldım. Ama biliyorsun, değil mi? Artık senden saklayacak hiçbir sırrım yok. Biliyorsun."

"Neyi biliyorum?"

Dumbledore, Harry'le yüz yüze gelmek için döndü, gözyaşları hala muhteşem mavi gözlerinde parlıyordu.

"Ölümün Efendisi, Harry, Ölümün Efendisi! Sonuçta Voldemort'tan iyi miydim?"

"Tabi ki öyleydin," dedi Harry. "Tabi ki- bunu nasıl sorarsın? Ölümden kaçablmek için asla öldürmedin!"

"Doğru, doğru," dedi Dumbledore, özgüven isteyen küçük bir çocuk gibiydi. "Ama yine de, ben de ölümü fethetmek için bir yol arıyordum, Harry."

"Onun yaptığı yoldan değil," dedi Harry. Dumbledore'a olan onca öfkesinden sonra, yüksek, kubbesel bir tavanın altında onu kendine karşı savunuyor olması ne kadar da tuhaf geliyordu. "Kutsallar, Hortkuluklar değil."

"Kutsallar," diye mırıldandı Dumbledore, "Hortkuluklar değil, aynen öyle." Bir sessizlik oldu. Arkalarındaki yaratık inildedi, ama Harry tekrar bakmadı. "Grindelwald da onları arıyordu, ha?" diye sordu.

Dumbledore bir an gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Her şeyden önce buydu ilgimizi çeken." dedi sessizce. "Paylaşılan bir takıntı ve iki zeki, kibirli çocuk. Godric's Hollow'a gelmek istiyordu, sanırım tahmin etmişsindir, Ignotus Peverell'in mezarı için. O üçüncü kardeşin öldüğü yeri araştırmak istiyordu."

"Yani doğru?" dedi Harry. "Her şey? Peverell kardeşler-"

"-hikâyedeki üç kardeşti," Dumbledore başını sallayarak. "Ah, evet, sanırım öyle. Ölüm'le ıssız bir yolda karşılaşıp karşılaşmamaları... Sanırım daha çok bu güçlü nesneleri yapabilecek kadar yetenekli, tehlikeli büyücüler olan Peverell kardeşler olmalı. Ölüm'le olan hikâyeleri bana daha çok yaratıcılıkla süslenmiş bir efsane gibi geliyor."

"Pelerin, bildiğin gibi, çağlar boyunca babadan oğla, anneden kıza aktarıldı, Ignotus'un Godric's Hollow köyünde doğan son yaşayan

torununa."

Dumbledore, Harry‘ye gülümsedi.

"Ben?"

"Sen. Pelerinin ailenin öldüğü gece neden bende olduğunu tahmin etmişsindir, biliyorum. James onu bana sadece birkaç gün önce göstermişti. Okuldaki fark edilmeyen yaramazlıklarını nasıl yaptığını açıklıyordu. Gördüğüm şeye inanamamıştım! İncelemek için ödünç alıp alamayacağımı sordum. Kutsallar‘ı birleştirme rüyam uzun zaman önce hayallerimden çıkmıştı, ama dayanamadım, yakından incelememe faydası olmadı. Daha önce böylesini görmemiştim, çok eskiydi, her açıdan mükemmeldi... Ve sonra baban öldü ve ben de sonunda iki Kutsal'a kavuşmuş oldum.

Sesinin tonu dayanılamaz bir şekilde acı veriyordu.

"Her şeye rağmen pelerin hayatta kalmalarını sağlayamadı," dedi Harry çabucak. Voldemort, annemle babamın nerede olduğunu biliyordu. Pelerin onları lanet-geçirmez yapmıyordu."

"Doğru," diye iç geçirdi Dumbledore. "Doğru."

Harry bekledi, ama Dumbledore konuşmayınca Harry onu teşvik etti. "Yani pelerini gördüğünde Kutsallar'ı aramayı bırakmıştın?"

"Ah, evet," dedi Dumbledore zorla. Kendini Harry ile göz göze gelmeye zorluyormuş gibi görünüyordu. "Ne olduğunu biliyorsun. Biliyorsun. Beni, kendimi aşağıladığım kadar aşağılayamazsın."

"Ama seni aşağılamıyorum-"

"O zaman yapmalısın," dedi Dumbledore. Derin bir nefes aldı. "Kız kardeşimin hastalığının sırlarını biliyorsun, o Muggle‘ların ona ne

yaptığını, onun ne hale geldiğini. Zavallı babamın nasıl intikam almak için uğraştığını ve bedelini Azkaban'da ölerek ödediğini biliyorsun. Annemin Ariana için hayatından nasıl vazgeçtiğini biliyorsun."

"Buna gücenmiştim, Harry."

Dumbledore bunu buz gibi bir havayla dobra dobra belirtmişti. Harry'nin kafasının üstünden uzaklarda bir noktaya bakıyordu.

"Yetenekliydim. Görkemliydim. Kaçmak istiyordum. Parlamak istiyordum. Şan, şeref istiyordum."

"Beni yanlış anlama," dedi, acı yüzünü tekrar eskisi kadar yıpranmış bir hale getirirken. "Onları seviyordum. Ailemi seviyordum, kız ve erkek kardeşimi seviyordum, ama bencildim, Harry, dikkate değer bir şekilde kendine ait hiçbir şey düşünmeyen ve bunu sadece hayal etmesi mümkün olan senden çok daha bencil."

"Sonra, annem ölünce yaralı kız kardeşimin ve sağı solu belli olmayan erkek kardeşimin sorumluluğu bana kaldı, biraz sinir ve hayal kırıklığıyla köye döndüm. Kapana kısılmış olduğumu ve harcandığımı düşünüyordum! Ve sonra, tabi ki, o geldi..."

Dumbledore doğrudan Harry'nin gözlerine baktı.

"Grindelwald. Fikirlerinin beni nasıl sardığını hayal bile edemezsin, Harry, beni alevlendirmişti. Muggle'lar boyun eğmeye zorlanacaktı. Biz büyücüler muzaffer olacaktık. Grindelwald ve ben, devrimin şanlı genç liderleri."

"Ah, biraz vicdanım vardı, tabi. Boş sözlerle kendimi rahatlatıyordum. Hepsi "DAHA ÜSTÜN DOĞRULUK" için olacaktı, eğer zarar gelirse, büyücülerin yararı için yüz katıyla geri ödetilecekti. Kalbimin

derinliklerinde, Gellert Grindelwald‘ın ne olduğunu, biliyor muydum? Sanırım biliyordum, ama gözlerim kapalıydı. Eğer planlarımızı gerçekleştirebilseydik, bütün hayallerim gerçek olurdu."

"Ve tasarımızın kalbinde, Ölümcül Kutsallar! Onu nasıl da etkilemişti, bizi nasıl da büyülemişti! Yenilmez asa, bizi güce götürecek olan silah! Diriltme Taşı- ona göre, bilmiyor gibi görünsem de, bir Inferi ordusu manasına geliyordu! Bana göre ise, itiraf etmeliyim ki, ailemin dönüşü ve bütün sorumluluğun omuzlarımdan kalkışı anlamındaydı."

"Ve pelerin... Nedense pelerini çok tartışmadık Harry. İkimiz de pelerinsiz kendimizi saklayabiliyorduk, sahibi kadar başkalarını da koruyacak ve kollayacak gerçek büyü tabi ki. Sanırım onu bulabilseydik, Ariana‘yı saklamak için yararlı olabilirdi, ama bizim önceliğimiz pelerinin üçlüyü tamamlaması yönündeydi, Efsaneye göre, bu üç nesneyi birleştiren adam Ölümün Efendisi olabilecekti, bizim tabirimizle '*yenilmez*‘ "

"Yenilmez, Ölümün Efendileri, Grindelwald ve Dumbledore! İki aylık çılgınlık, acımasız hayaller ve ailemden kalan son iki üyeyi iyice ihmal etmem."

"Ve sonra... ne olduğunu biliyorsun. Gerçek; kaba, çizgi dışı ve son derece de takdire değer kardeşim olarak bana dönmüştü. Bana bağırdığı gerçekleri duymak istemedim. Kutsalları arama azmimin kırılgan ve dengesiz kız kardeşimi ikinci plana attığını duymak istemedim."

"Tartışma kavgaya dönüştü. Grindelwald kontrolünü kaybetti. Bu onda her zaman sezdiğim ama göz ardı eder göründüğüm bir şeydi, ancak o zaman felakete sebep olmuştu. Ve Ariana... annemin bütün özeni ve dikkatinden sonra... yerde ölü halde yatıyordu."

Dumbledore hafifçe soluklandı ve ciddi ciddi ağlamaya başladı. Harry ona dokunabildiğine memnun bir halde yanına yaklaştı ve sıkıca konulu kavradı, Dumbledore yavaş yavaş kontrolünü tekrar sağladı.

"Tabi, Grindelwald kaçtı, önceden tahmin edebileceğim herkes gibi. Gücü ele geçirme planlarıyla, Muggle'lara işkence tasarılarıyla ve benim de cesaretlendirip yardım ettiğim Ölümcül Kutsallar'ın hayaliyle. Ben kız kardeşimi gömerken ve suçluluğumla, korkunç üzüntümle ve utancımın bedeliyle yaşamayı öğrenirken, o ortadan kayboldu."

"Yıllar geçti. Onun hakkında bazı dedikodular mevcuttu. Sınırsız bir güce sahip olan bir asa elde ettiğini söylüyorlardı. Bana da, bu arada, Sihir Bakanlığı teklif edilmişti, bir kere değil, birkaç kere. Doğal olarak, reddettim. Güce güvenmeyeceğimi öğrenmiştim."

"Ama siz, Fudge veya Scrimgeour‘dan daha iyi, çok daha iyi bir Bakan olurdunuz!" diye başladı Harry.

Dumbledore "Olur muydum?" diye sordu yavaşça. "Emin değilim. Çok gençken gücün benim zayıflığım ve tutkum olduğunu kanıtlamıştım. Merak uyandırıcı, Harry, ama belki de güce en uygun kişi, onu asla aramamış kişidir. Onlar da, senin gibi onlar da üstlerine liderlik yükümlülüğünü aldı, mecbur oldukları için sorumluluğu üstlendi ve şaşırtıcıdır ki gayet iyi yerine getirdi.

"Hogwarts‘ta güvendeydim. Sanırım iyi de bir öğretmendim-"

"Sen en iyisiydin-"

"-çok kibarsın Harry. Ama ben genç öğrencileri eğitmekle meşgulken Grindelwald bir ordu kuruyordu. Benden korktuğunu söylüyorlardı,

belki de öyleydi, ama sanırım benim ondan korktuğumdan daha azdı.

"Ah, ölüm değil." dedi Dumbledore, Harry'nin soru soran bakışlarına. Bana sihirle yapabileceği bir şey değildi. Daha önce karşılaşmıştık ve belki ondan biraz daha fazla yetenekliydim. Gerçekten korktuğum şey buydu. Gördüğün üzere, o gece, o korkunç kavgada kız kardeşimi öldüren laneti kimin yaptığını asla bilemedim. Bana korkak diyebilirsin, haklısın da. Harry, ben her şeyin ötesinde ölümüyle ilgili edindiğim bilgiden korkmuştum, sadece kibir ve aptallığımla değil, onun hayatını söndüren laneti gerçekten de ben yapmıştım."

"Sanırım biliyordu. Beni korkutan şeyin ne olduğunu biliyordu. Onunla karşılaşmayı son ana kadar erteledim, ama daha fazla direnmek utanç verici olurdu. İnsanlar ölüyor ve o durdurulamaz görünüyordu ve ben de yapabileceğim şeyi yapmalıydım."

"Sonra ne olduğunu biliyorsun. Düelloyu kazandım. Asayı kazandım."

Başka bir sessizlik. Harry, Dumbledore'un kimin Ariana'yı öldürdüğünü nasıl öğrendiğini sormadı. Bilmek istemiyor, Dumbledore'u bunu anlatmak zorunda bırakmak hiç istemiyordu. Sonunda Dumbledore'un Kelid Aynası'na bakınca neler gördüğünü ve Harry'nin memnuniyetini görünce de nasıl bu derecede anlayışlı olabildiğini anlamıştı.

Uzun zaman konuşmadan oturdular, arkalarında inleyen yaratık artık Harry'yi rahatsız etmiyordu.

Sonunda "Grindelwald, Voldemort'un asanın peşinden gitmesini engellemeye çalıştı. Yalan söyledi, bildiğin gibi, ona hiç sahip olmamış gibi davrandı."

Dumbledore başını sallayıp yere baktı, gözyaşları hala kemerli burnunun üstünden akıyordu.

"Sonraki yıllarda vicdan azabı duyduğunu söylüyorlar, Nurmengard'daki hücresinde yalnızken. Umarım doğrudur. Yaptığından korku duyduğuna inanmak istiyorum. Belki bu yalanı telafi için bir çabadır... Voldemort‘un Kutsal'ı almasını engellemek için..."

"Ya da belki mezarınızın kırılmasını engellemek için?" diye belirtti Harry ve Dumbledore gözlerini kırptı.

Kısa bir duraklamadan sonra Harry, "Diriltme Taşı‘nı kullanmışsın." dedi. Dumbledore başını sallayarak onayladı.

"O kadar yıldan sonra onu bulduğumda Gaunt'ların terkedilmiş evinde gömülü bir haldeydi -Gençliğimden beri en çok istediğim Kutsal, birçok farklı sebepten istiyorum onu- aklımı kaçırmıştım, Harry. Onun artık bir Hortkuluk olduğunu ve üzerinde bir lanet taşıyabileceğini unutmuştum. Onu aldım ve taktım, bir saniyeliğine Ariana‘yı, annemi ve babamı göreceğimi umdum ve ne kadar üzgün olduğumu söyleyecektim...

"Aptaldım, Harry. O kadar yıldan sonra hiçbir şey öğrenmemiştim. Ölümcül Kutsallar'ı birleştirmeye layık bir adam değildim. Bunu tekrar kanıtlamış oldum, işte, son kanıt buydu.

"Neden?" dedi Harry. "Bu doğal! Onları tekrar görmek istiyordun. Bunda yanlış ne var?"

"Belki bir milyonda bir adam Kutsallar'ı birleştirebilir, Harry. Ben en kullanışsız ve en az sıra dışı olanı almaya uygundum. Yüce Asa‘ya sahip olabilirdim ama bununla övünemez ve birisini öldüremezdim.

Onu ehlileştirmeme izin verildi, çünkü onunla çıkar sağlamayacak, başkalarını kurtaracaktım."

"Ama pelerin, onu boş bir merakla almıştım ve bende gerçek sahibi olan sende çalıştığı gibi asla çalışmadı. Ben taşı senin ölümünde kullandığının aksine mutlu olanları geri getirmek için kullanırdım. Sen Kutsallar'ın hakkıyla sahibisin."

Dumbledore, Harry'nin eline hafifçe vurdu, Harry yaşlı adama baktı ve gülümsedi; kendine yardım edemezdi. Nasıl hala içinde Dumbledore'a öfke kalabilirdi ki.

"Neden bu kadar zor hale getirmek zorundaydın ki?" Dumbledore heyecanla gülümsedi.

"Korkarım ki, Miss Granger'ın seni yavaşlatacağını varsaymıştım, Harry. Aklının değil iyi kalbinin seni yönlendireceğinden korkuyordum. Bu çekici nesneler hakkında tüm sunulan gerçeklerin, benim gibi seni de yanlış zamanda, yanlış sebeplerle sarmasından korkuyordum. Eğer senin eline geçecekse, güvenli bir şekilde geçmesini istedim. Sen ölümün gerçek efendisisin çünkü, gerçek efendi ölümden kaçmaya çalışmaz. O kişi ölmesi gerektiğini kabul eder ve bu yaşayan dünyada ölümden çok daha kötü şeyler olduğunu anlar."

"Ve Voldemort Kutsallar'ı asla öğrenemedi, öyle mi?"

"Sanmıyorum, zira Diriltme Taşı'nı tanıyamayıp bir Hortkuluk'a çevirdi. Ama bilseydi bile, Harry, ilk başta onlara ilgi göstereceğinden şüpheliyim. Pelerine ihtiyacı olduğunu düşünmezdi ve taşla kimi ölümden geri getirebilirdi ki? Ölümden korkuyordu. Sevmiyordu."

"Ama ondan asanın peşinden gitmesini umdunuz?"

"Asan Little Hangleton‘daki mezarlıkta onunkini yendiğinden beri deneyeceğini biliyordum. İlk başta, onu üstün maharetinle alt ettiğinden korkuyordu. Ama Ollivander‘ı kaçırınca, ikiz çekirdeğin varlığını keşfetti. Ona göre bu her şeyi açıklıyordu. Yine de ödünç alınmış asanın sana karşı şansı yoktu! Sonunda Voldemort kendine sendeki hangi niteliklerin asanı bu kadar güçlü yaptığını, sende olup da onda olmayan hangi yeteneğin olduğunu sormak yerine, doğal olarak hepsini yenebileceği söylenen tek asayı bulmaya odaklandı. Onun için Yüce Asa takıntısı, sana duyduğu takıntıyla yarışır hale geldi. Yüce Asa‘nın onun son zayıflığını kaldırdığını ve onu tamamen yenilmez kıldığına inanıyordu. Zavallı Severus..."

"Eğer Snape ile ölümünüzü planladıysanız, Yüce Asa‘nın sendeki hâkimiyetinin sona ermesi manasına geliyordu, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki maksadım buydu," dedi Dumbledore, "Ama amaçladığım gibi gitmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Harry. "İşe yaramadı."

Arkalarındaki yaratık kıpırdadı ve inledi, Harry ile Dumbledore ise konuşmadan en uzun sürelerini geçirdiler. Bundan sonra ne olacağının düşüncesi, Harry‘nin üzerine uzun dakikalar boyunca, sanki yumuşakça yağan bir kar gibi çöktü.

"Geri dönmem gerekiyor, değil mi?"

"Bu sana bağlı?"

"Seçim şansım var mı?"

"Ah evet." Dumbledore gülümsedi. "King‘s Cross‘tayız, demiştin. Sanırım eğer geri dönmemeyi seçersen, sen... şöyle diyelim... Bir trene bineceksin."

"Ve o beni nereye götürecek?"

"Ardına." dedi Dumbledore basitçe. Tekrar sessizlik oldu.

"Voldemort Yüce Asa'yı aldı."

"Doğru. Yüce Asa Voldemort‘un elinde."

"Ama sen geri gitmemi istiyorsun?"

"Sanırım," dedi Dumbledore ,"eğer dönmeyi seçersen, belki onu bitirebiliriz. Buna söz veremem. Ama biliyorum ki, Harry, buradan dönme konusunda ondan daha az korkuyorsun."

Harry gölgeler içinde uzaktaki sandalyenin altında duran çiğ görünümlü, titreyen ve kasılan şeye bir bakış attı.

"Ölüye acıma, Harry. Yaşayanlara ve her şeyin üstünde, sevgisiz yaşayanlara acı. Dönerken birkaç ruhun sakatlanmasını, birkaç soyun parçalanmasını kesinleştirebilirsin. Eğer bu sana layık bir amaç ise, buna hoşça kal hediyesi diyebiliriz."

Harry başını salladı ve iç geçirdi. Buradan ayrılmak Orman'a yürümekten daha zor olmayacaktı, ama burası sıcak, parlak ve huzur doluydu ve biliyordu ki, acıya ve daha fazla kaybın korkusuna dönecekti. Ayağa kalktı, Dumbledore da aynısını yaptı ve bir süre birbirlerinin suratına baktılar.

"Son bir şey daha," dedi Harry. "Bu gerçek mi? Ya da kafamda kurduğum bir şey mi?"

Dumbledore içtenlikle ona baktı, parlak beyaz bir duman Harry‘yi sararken, kulaklarına gelen ses güçlü ve yüksekti.

"Tabi ki bu kafanın içinde gerçekleşiyor, Harry, ama neden bu gerçek olmadığı manasına gelsin ki?"

-

OTUZ ALTINCI BÖLÜM: PLANDA TERSLİK

Tekrar, yüzükoyun arazide yatıyordu. Orman'ın kokusu burnunu doldurdu. Yanağının altındaki soğuk, sert zemini hissedebiliyordu ve düşüş nedeniyle ikiye ayrılan gözlük menteşesi şakağına batıyordu. Öldürme Laneti‘nin isabet ettiği yer demirden bir yumruk ile ezilmiş gibiydi, vücudunun her bir santimi acıyordu. Kolları garip bir açıyla bükülmüş, ağzı yarı açık, hareket edemeden düştüğü yerde kaldı.

Ölümü üzerine sevinç çığlıkları ve zafer nidaları duymayı umuyordu, ancak tersine telaşlı ayak sesleri, fısıldanmalar ve havayı dolduran meraklı mırıldanmalar duydu.

"Lordum... Lordum..."

Bu Bellatrix‘in sesiydi ve sanki sevgilisine konuşuyor gibiydi. Harry gözlerini açmaya cesaret edemedi, ama diğer duyularının bu halini algılamasına izin verdi. Asasının hala cüppesinin altında saklı olduğunu biliyordu, çünkü zeminle göğsü arasında bastırışını hissedebiliyordu. Karın bölgesindeki yastık hissi ona görünmezlik pelerininin görünürden uzak hala orada olduğunu işaret ediyordu.

"Lordum..."

"Böyle daha iyi," dedi Voldemort‘un sesi.

Daha fazla ayaksesleri. Birkaç insan aynı noktadan geriye açılıyordu. Neyin, ne için olduğunu öğrenmeye dair çaresiz Harry, gözünü bir milimetre kadar araladı.

Voldemort ayağa kalkıyor gibi görünüyordu. Farklı farklı Ölüm Yiyenler ondan uzaklaşarak açıktaki kalabalık çizgiye dönüyorlardı. Bellatrix tek başına Voldemort'un yanıbaşında diz çökmüş duruyordu.

Harry gözlerini tekrar kapattı ve ne gördüğünü düşünmeye başladı. Ölüm Yiyenler, yere düşmüş gibi görünen Voldemort'un etrafına doluşmuşlardı. Harry'ye Öldürme Laneti yaptığında bir şey olmuştu. Voldemort da yere mi yıkılmıştı? Öyle görünüyordu. Her ikisi de bilinçsizce düşmüş ve şimdi her ikisi de geri dönmüştü.

"Lordum, izin veri-"

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Voldemort soğuk bir sesle ve her ne kadar Harry bunu göremese de yardım teklifi geri çevrilen Bellatrix'i hayal edebiliyordu.

"Çocuk... Öldü mü?"

Açıklıkta derin bir sessizlik oldu. Harry'ye kimse yaklaşmadı, ama Harry onların üstüne odaklanmış bakışlarını hissetti; bu onu zemine daha da yapıştırmış gibiydi ve bir parmak ya da kirpiğin hareket etmesinden korkuyordu.

"Sen," dedi Voldemort, bir patlama ve ardında küçük bir feryat çıktı. "İncele onu. Ölüp ölmediğini söyle."

Harry kontrol için kimin gönderildiğini bilmiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmışcasına atarken ancak orada yatıp incelenmeyi bekleyebilirdi, ama yine de Voldemort'un planda bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmesi ve ona yaklaşmaktan kaçınmasını fark etmek rahatlatıcıydı...

Beklediğinden daha yumuşak eller Harry‘nin yüzüne dokundu, bir göz kapağını yukarı doğru çekti; tişörtünün altında, göğsünün hemen altındaki kalbine dokundu. Kadının hızlı solumasını duyabiliyordu, uzun saçları yüzünü gıdıkladı. Kaburgalarına karşı atan hayat belirtisini hissedebildiğinden emindi.

"Draco hayatta mı? Şatoda mı?"

Fısıldayış açıkça duyulabiliyordu; kadının dudakları kulağından birkaç santim uzaktaydı, kafası öyle aşağı eğilmişti ki uzun saçları, çocuğun yüzünü bakışlardan koruyordu.

"Evet," diye fısıldadı bir ses geri.

Göğsünün sıkıldığını, kadının tırnaklarını ona geçirdiğini hissetti. Sonunda pes etmişti. Ayağa kalktı. "Ölü!" diye seslendi izleyenlere.

Ve şimdi bağırıyorlardı, şimdi zafer çığlıkları atıyorlardı ve ayaklarının üstlerinde zıplıyorlardı; göz kapaklarının arasından Harry, kutlamayla havaya saçılan kırmızı ve gümüşi patlamaları görebiliyordu.

Hala yerde ölü taklidi yaparken, anladı. Narcissa, Hogwarts‘a girmeye kabul edilmenin ve oğlunu bulmanın tek yolunun mevcut orduyu fethetmek olduğunu biliyordu. Voldemort‘un kazanıp kazanmadığını artık umursamıyordu.

"Görüyor musunuz?" dedi Voldemort, yaygaranın üstünden seslenerek. "Harry, ellerimde öldü ve canlı hiçbir insanoğlu beni artık tehdit edemez! İzleyin! Crucio!"

Harry bunu bekliyordu, vücudunun Orman zemininde öylece bırakılmasına izin verilmeyeceğini biliyordu; bu Voldemoert‘un zaferinin kanıtlanmasının şerefineydi. Havaya kaldırıldı, cansız

kalmak için tüm kararlılığını harcadı ancak beklediği acı gelmemişti. Havaya bir kez, iki kez, üç kez atıldı: Gözlükleri uçtu ve asasının, cüppesinin altında biraz kaydığını hissetti. Ancak kendini cansız ve gevşek bıraktı ve yere son kez düştüğünde etrafta delicesine gülüşler, feryatlar yankılandı.

"Şimdi," dedi Voldemort, "kaleye gidelim ve onlara kahramanlarının ne halde olduğunu gösterelim. Cesedi kim taşıyacak? Hayır -bekle-"

Kahkahalara birden ara verilmişti, bir daika sonra Harry zeminin sallandığını hissetti.

"Onu sen taşı," dedi Voldemort, "Kollarında görünürse daha iyi olacaktır, değil mi? Küçük arkadaşını yerden al, Hagrid. Ve gözlükleri- gözlüklerini tak- fark edilebilir olmalı-"

Birisi gözlüklerini hafif bir güçle taktı, ama onu havaya kaldıran devasa eller oldukça nazikti. Harry, Hagrid‘in derin iç çekişleriyle, kollarının sallandığını hissedebiliyordu ve Harry, ona henüz hiçbir şeyin kaybedilmediğini belirtmek için ne bir kelime etmeye ne de kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Kıpırda," dedi Voldemort, Hagrid, Orman'a gerisin geri sık yetişmiş ağalara doğru tökezledi. Dallar Harry‘nin saçlarına ve cüppesine çarptı ancak ağzı umarıszca açık, gözleri kapalı, Ölüm Yiyenler etrafındayken hareketsizce yatmayı sürdürdü ve Hagrid şuursuzca hıçkırırken kimse Harry‘nin açıktaki boynunun atıp atmadığını görmek için bakmadı.

İki dev, Ölüm Yiyenler‘in arkasında, geçtiği ağaçları yıkıp devirerek çarpışa çarpışa geliyordu; o kadar ses yapmışlardı ki kuşlar çığlıklar atarak havaya karıştılar, Ölüm Yiyenler‘in sevinç çığlıkları bile boğulmuştu. Zafer töreni açık araziye kadar devam etti. Biraz zaman

sonra kapalı göz kapaklarının ardında karanlığın aydınlanmasıyla ağaçların seyrelmeye başladığını söyleyebilirdi.

"Bane!"

Hagrid‘nin beklenmedik bağırışı neredeyse Harry‘yi gözlerini açmaya itiyordu. "Mutlusun di mi? Savaşmadığın için, seni korkak koca beygir. Öldü‘ü için Harry- mu-mutlu musun?"

Hagrid devam edemedi, tekrar gözyaşlarına boğuldu. Harry bu alayın geçişini izleyen kaç tane atadam olduğunu merak etti, gözlerini açıp bakmaya cesaret edemedi. Bazı Ölüm Yiyenler geçerken ardlarında bıraktıkları atadamlara aşağılamalar yağdırdılar. Biraz sonra, Harry havanın tazeliği nedeniyle Orman'ın sonuna eriştiklerini hissetti.

"Dur."

Harry, Hagrid‘in Voldemort‘un emirlerine uymakta güçlük çektiğini düşündü, çünkü hafiften yalpalamıştı. Ve şimdi durdukları yerde bir soğuk dalgası oluştu, Harry dıştaki ağaçlar arasına çıkan Ruh Emiciler'in hırıltılı nefeslerini duydu. Şimdi onu etkileyemezlerdi. Kurtulduğu gerçeği içini kavurdu, sanki babasının geyiği kalbini korumaya devam ediyormuşçasına, bu onlara karşı bir tılsım gibiydi.

Birisi Harry‘nin yanından geçti. Onun Voldemort‘un kendisi olduğunu biliyordu, çünkü bir dakika sonra büyüyle yükseltilmiş sesi araziyi doldurarak Harry‘nin kulaklarında çınladı.

"Harry Potter öldü. Burada, sizler onun için hayatınızı orataya koyarken, o kendisini kurtarmak için kaçarken öldü. Kahramanınızın gittiğinin ispatı olarak cesedini getirdik.

"Savaş kazanıldı. Savaşanlarınızın yarısını kaybettiniz. Ölüm Yiyenler‘im sizden sayıca daha fazla ve Sağ-Kalan-Çocuk'un işi bitti. Daha fazla savaş olmamalı. Direnmeye kim devam ederse, ister erkek, ister kadın, isterse çocuk, katledilecektir, tıpkı ailesinin her bir üyesinin öldürüleceği gibi. Şimdi şatodan dışarı çıkın ve önümde diz çökün, bağışlanacaksınız. Aileniz ve çocuklarınız, erkek kardeşleriniz ve kız kardeşleriniz hayatta kalacak ve affedilecek ve beraber inşa edeceğimiz yeni dünyada bana katılacaksınız."

Arazide ve şatoda bir sessizlik vardı. Voldemort, Harry‘nin gözünü açmaya cesaret edemeyeceği kadar yakındı.

"Gelin," dedi Voldemort ve Harry onun ilerlediğini duydu, Hagrid de onu takip etmeye zorlandı. Şimdi Harry gözünü küçük miktarda aralamıştı ve Voldemort‘un, korumalı kafesinden serbest bıraktığı büyük yılanı Nagini, omuzlarında sarılı, önlerinde yürüdüğünü gördü. Ancak Harry‘nin onunla birlikte yavaşça aydınlanan karanlıkta yürüyen Ölüm Yiyenler‘e fark edilmeden asasını cüppesinin altından çıkarmasına imkan yoktu...

"Harry," diye hıçkırdı Hagrid. "Ah Harry... Harry..."

Harry gözlerini sımsıkı geri kapadı. Şatoya yaklaştıklarını biliyordu ve kulaklarını kabarttı, Ölüm Yiyenler‘in neşeli sesleri dışında, şatodan hayat belirtileri olan ağır adım sesleri geliyordu.

"Dur."

Ölüm Yiyenler aniden durakladı; Harry onların okulun açık ön kapılarını karşılarcasına tek sıra halinde dağıldıklarını duydu. Kapalı gözkapaklarından bile Giriş Salonu'ndan saçılan kırmızımsı ışınları görebiliyordu. Bekledi. Her an uğruna ölmeyi denediği insanlar, açıkça ölü halde yatan onu göreceklerdi, Hagrid‘in kollarında.

"HAYIR!"

Çığlık olduğundan da korkunçtu, çünkü Profesör McGonagall'ın böyle bir ses çıkarabileceğini asla ne ummuş ne de hayal etmişti. Yakındaki başka bir kadının kahkaha attığını duydu, bunun McGonagall'ın feryadından zevk alan Bellatrix olduğunu biliyordu. Bir saniye kadar daha gözlerini kıstı ve kapı eşiğinde şatonun hayatta kalan insanlarla, onları yenilgiye uğratanları ve Harry'nin öldüğü gerçeğini kendi gözleriyle görmek isteyenlerle dolduğunu gördü. Biraz ötesinde Nagini'nin başını tek bir beyaz parmağıyla okşayan Voldemort'u gördü. Gözlerini tekrar kapadı.

"Hayır!"

"Hayır!"

"Harry! HARRY!"

Ron'un, Hermione'nin ve Ginny'nin sesi Mcgonagall'ınkinden de kötüydü; Harry cevap vermek için herşeyini verirdi, ama sessiz kaldı ve onların feryatları, hayatta kalan kalabalığı tetiklemiş gibiydi, Ölüm Yiyenler'e hakaretler yağdırıp bağırıyorlardı, ta ki-

"SESSİZLİK!" diye bağırdı Voldemort ve bir patlama oldu, parlak bir ışık çaktı ve hepsine sessizlik çöktü.

"Buraya kadar! Onu indir Hagrid, ayağımın altına, ait olduğu yere!" Harry kendisinin çime indirildiğini hissetti.

"Görüyor musunuz?" dedi Voldemort ve Harry yattığı yerde ileri-geri kakıldığını hissetti. "Harry Potter öldü! Anlıyor musunuz, yollarından saptırılanlar? O kendi uğruna başkalarının kurban olmasına güvenen bir çocuktan başka bir şey değildi!"

"Seni alt etti!" diye bağırdı Ron ve büyü bozuldu ve Hogwarts‘ın direnişçileri bir kez daha sesleri daha gürültülü bir patlamayla susturulana dek bağırmaya ve çığlık atmaya başladılar.

"Şato arazisinde kaçmaya çalışırken öldürüldü" dedi Voldemort ve yalandan ötürü sesi zevk doluydu, "kendisini kurtarmaya çalışırken öldürüldü-"

Ama Voldemort‘un sesi kesilmişti: Harry bir kargaşa ve bağırış işitti ve tekrar başka bir patlama, parlak bir ışık ve acılı bir inilti; çok hafif gözlerini açtı. Birisi kalabalıktan kopup Voldemort‘a saldırmıştı: Harry şeklin silahsızlandırılmış halde yere çarptığını gördü, Voldemort isyankarının asasını kenara fırlatarak kahkaha atıyordu.

"Ve bu da kim?" dedi yılanının hafif tıslamasına eşlik ederken. "Şato ele geçirilmişken savaşmaya devam edenlere ne olacağını göstermeye gönüllü olan da kim?"

Bellatrix keyif dolu bir kahkaha koydu.

"Bu Neville Longbottom, Lordum! Carrow'lara o kadar sorun yaratan çocuk! Seherbazlar'ın oğlu, hatırladınız mı?"

"Ah, evet, hatırlıyorum," dedi Voldemort, yere, geri ayağa kalkan Neville‘e bakarken, silahsızlandırılmış ve korumasız, Ölüm Yiyenler'le hayatta kalanlar arasındaki tekin arazide duruyordu. "Ama safkansın, değil mi, benim cesur evladım?" diye sordu Voldemort ayakta ona doğru dikilen Neville‘e, boş elleri yumruk halinde kıvrılmıştı.

"Eğer öyleysem ne olmuş?" dedi Neville yüksek sesle.

"Asil ırktan gelmenin verdiği o cesareti gösterdin. Çok değerli bir Ölüm Yiyen olacaksın. Senin yeteneğine ihtiyacımız var, Neville

Longbottom."

"Sana ancak cehennem tamamen buz tuttuğunda katılırım," dedi Neville. "Dumbledore‘un Ordusu!" diye haykırdı ve Voldemort‘un Susturma Büyüsü‘nün engel olamadığı kalabalıktan sevinç çığlıkları geldi.

"Çok güzel," dedi Voldemort ve ipeksi sesinde en güçlü lanetten bile daha güçlü tehlike sezildi. "Eğer tercihin buysa, Longbottom, birinci plana geri dönüyoruz. Kafanın üstüne," dedi sessizce, "olmalı."

Kirpiklerinin arasından hala izleyerek, Harry, Voldemort‘un asasını salladığını gördü. Saniyeler sonra şatonun kırık camlarından birinden şekilsiz bir kuş yarı aydınlığa doğru uçtu ve Voldemort‘un eline kondu. Küflenmiş nesneyi ucundan salladı, boş ve eski püskü, sallandı: Seçmen Şapka.

"Hogwarts okulunda bundan sonra daha fazla Seçme olmayacak," dedi Voldemort. "Binalar olmayacak. Asil atamın, Salazar Slytherin‘in renkleri, kalkanı ve amblemi herkese yetecek. Değil mi, Neville Longbottom?"

Asasını kaskatı ve dimdik duran Neville‘e doğrulttu ve şapkayı Neville‘in kafasından aşağı geçirdi, şapka kulaklarının altına kadar kaydı. Şatonun karşısında izleyen kalabalıkta kıpırdanmalar oldu ve tek tek Ölüm Yiyenler asalarını kaldırarak Hogwarts Savaşçıları'nı yerlerinde tuttular.

"Neville şimdi burada, bana meydan okumaya devam edecek kadar aptal olan herhangi birine ne olacağını gösterecek," dedi Voldemort ve asasının bir şaklamasıyla Seçmen Şapka ateş aldı.

Çığlıklar şafağı yardı ve Neville alevler arasında, olduğu noktaya çakılı, hareket edemez halde kaldı ve Harry dayanamıyordu:

Müdahale etmeliydi-

Ve sonra birçok şey bir anda oluverdi.

Okulun uzak sınırlarından haykırışlar duydular, sanki yüzlerce insan gözden ırak duvarları aşarak şatoya doğru akıyordu, yüksek sesle savaş nidaları atıyorlardı. O anda, Grawp şatonun kenarında sallanarak çıkageldi ve "HAGGER!" diye bağırdı. Bağırışına Voldemort‘un devleri böğürmeyle karşılık verdi: Etrafı sallayarak Grawp‘a fil büyüklüğünde boğalarmış gibi koştular. Sonra toynak sesleri geldi ve yaylardan tıkırtılar eşliğinde oklar aniden dağılan ve şoke olan Ölüm Yiyenler‘in üzerine doğru düşmeye başladı. Harry cüppesinin altından görünmezlik pelerinini alarak üstüne geçirdi ve ayağının üstüne kalkarken Neville de hareket etti.

Bir anda, şak diye Neville Beden-Kitleme Büyüsü‘nden sıyrıldı, yanan şapka üstünden düştü ve derinlerinden gümüşi, parıl parıl parlayan yakut işlemeli sapı olan bir şey çıkardı-

Gümüş kılıcın çıkardığı kesik sesi yaklaşan kalabalığın haykırışları, kavga eden devlerin sesleri veya tepinen atadamların gürültüleri arasında ne duyuldu ne de bir göz ona çevrildi. Tek bir hareketle Neville büyük yılanın başını ikiye ayırmıştı, Giriş Salonu'ndan boşalan ışık altında parlayarak havaya savruldu. Voldemort‘un ağzı kimsenin duyamadığı öfke çığlığıyla açılmıştı ve yılanın bedeni pat diye ayağının dibine düştü-

Görünmezlik pelerinin altında gizli Harry, daha o asasını kaldıramadan Neville ile Voldemort arasında bir kalkan büyüsü yaptı. Sonra çığlıklar, haykırışlar ve dövüşen devlerin güçlü vuruşlarının arasında Hagrid‘in çığlığı en yüksek geleniydi.

"HARRY!" diye bağırdı Hagrid. "HARRY- HARRY NEREDE?"

Kaos patlak verdi. Savaş veren atadamlar Ölüm Yiyenler‘i püskürtüyordu, herkes devlerin yere vuran ayaklarından kaçıyor ve Harry‘nin nereden geldiğini bildiği destek kuvvetleri gittikçe daha yakına ve daha yakına hücum ediyordu; Harry, Voldemort‘un devlerinin etrafında yükselmiş uçan dev kanatlı yaratıkları gördü, Grawp onları yumruklayıp döverken, testraller ve hipogrif Şahgaga da devlerin gözlerini tırmalıyordu, büyücüler; Hogwarts‘ın koruyucuları ve Ölüm Yiyenler ise geriye, şatoya doğru çekiliyorlardı. Harry görebildiği her Ölüm Yiyen‘e nereden kimin saldırdığını bilmedikleri bu durumda, uğursuzluk büyüleri ve lanetler savuruyordu ve vücutları git gide artan kalabalık arasında çiğneniyordu.

Harry, hala görünmezlik pelerinin altında saklı, savaşarak Giriş Salonu'na girdi: Voldemort‘u arıyordu ve onu salonun karşısında, asasından büyüler saçarken gördü, sağa sola uçuşan lanetler yağdırırken hala takipçilerine emirler yağdırıyordu; Harry daha fazla kalkan büyüsü yaptı -az daha Voldemort‘un kurbanı olacak Seamus Finnigan ve Hannah Abbot, yanından geçerek içeriye, çoktan savaşın patlak verdiği Büyük Salon‘a girdiler.

Ve şimdi daha fazla ve daha fazla insan ön basamaklarda beliriyordu. Harry, hala zümrüt yeşili pijamalarıyla duran Horace Slughorn‘un yardımına yetişen Charlie Weasley‘yi gördü. Savaşmak için kalan her Hogwarts öğrencisinin arkadaşlarına ve ailelerine benzeyen insanlarla birlikte Hogsmeade‘in dükkan sahipleri ve ev sakinleri de gelmiş görünüyordu. Atadamlar Bane, Ronan ve Magorian yüksek toynak sesleriyle salona daldılar, Harry‘nin arkasında mutfaklara giden kapılar menteşelerinden koparak savruldular.

Hogwarts‘ın evcinleri, çığlıklar atarak ellerinde oyma bıçakları ve satırlarla Giriş Salonu'na dalmışlardı ve önlerinde göğsünden Regulus Black‘in madalyonu sallanan Kreacher vardı, kurbağa gibi sesi bu gürültüde bile duyulabiliyordu: "Dövüşün! Dövüşün! Efendim için, evcinlerinin koruyucusu için dövüşün! Karanlık Lord‘la dövüşün, cesur Regulus adına! Dövüş-!"

Ölüm Yiyenler'e saldırıyor, ayak bileklerine ve incik kemiklerine bıçaklar saplıyorlardı, küçük yüzleri öfkeyle yanıyordu ve Harry‘nin baktığı her yerde, yağan büyüler, yuvalarından fırlamış oklar ve ayaklarından bıçaklayan evcinleriyle Ölüm Yiyenler vardı; ya kıstırılmışlardı ya da kaçmaya çalışırken gelmekte olan insan selinde yutulmuşlardı.

Ama henüz bitmemişti: Harry düellocular arasından kaçmakta olan tutsakları geçerek Büyük Salon'a girdi.

Voldemort, muharebenin tam ortasındaydı ve yetişebildiği herkesle çarpışıyor, lanetler yolluyordu. Harry nişan alacağı iyi bir konumda değildi, daha yakına sokulmaya uğraştı, hala görünmezdi ve içeri girmeyi başarmış her insanla Büyük Salon daha da kalabalıklaşmıştı.

Harry; George ve Lee Jordan tarafından yere yapıştırılan Yaxley‘yi, Flitwick‘in ellerinden çığlıkla düşen Dolohov‘u, Hagrid tarafından fırlatılıp karşı duvara çarparak bilinçsizce yığılan Walden Macnair‘i gördü. Ron ve Neville‘i beraber Fenrir Greyback‘i indirirken, Aberforth‘un Rookwood‘u taşlaştırırken, Arthur ve Percy‘nin, Thicknese‘i yere mıhlarken ve Narcissa ile Lucis Malfoy‘un kalabalıkta kavga etmeye bile tenezzül etmeksizin, koşarak oğullarını ararken gördü.

Voldemort şimdi McGonagall, Slughorn ve Kingsley'nin hepsiyle tek başına düello ediyordu ve onlar etrafında dönüp dolaşır, yere eğilir ve işini bitiremezken, Voldemort'un yüzünde soğuk bir nefret vardı.

Bellatrix de hala savaşıyordu, Voldemort'dan elli metre ötede, efendisi gibi üç kişiyle tek başına düello ediyordu: Hermione, Ginny ve Luna, hepsi var güçleriyle savaşıyordu; anca Bellatrix onların dengiydi ve Harry'nin dikkatini Ginny'yi bir santim farkla sıyırıp geçen Öldürme Laneti çekti-

Yönünü değiştirdi, Voldemort'a koşacağına Bellatrix'e koştu, ancak birkaç adım atmıştı ki yana itildi. "BENİM KIZIM DEĞİL, SENİ OROSPU!"

Mrs. Weasley koşarken ellerini hazırlayarak, cüppesini geriye çekti. Bellatrix, olduğu noktada dönüp kendine meydan okuyan yeni kişiyi görünce kahkahayla sarsıldı.

"ÇEKİLİN YOLUMDAN!" diye bağırdı Mrs. Weasley üç kıza ve asasının sert bir vuruşuyla düelloya başladı. Harry, Molly Weasley'nin asasının şaklayıp, havada dönüşünü korku ve gururla izledi. Bellatrix'in gülüşü zayıflamış, çetrefilleşmişti. Her iki asadan da ışınlar uçtu, iki cadının etrafındaki zemin ısınmış ve çatlamıştı; her iki kadın da öldürmek için savaşıyordu.

"Hayır!" Mrs. Weasley, yardımına koşup birkaç öğrenci ileri atılmışken bağırdı. "Geri çekilin! Geri çekilin! O benim!"

Şimdi yüzlerce insan duvar kenarlarında çizgi halinde dizilmiş bu iki dövüşü izliyorlardı, bir yanda Voldemort ve üç rakibi, bir yanda Bellatrix ile Molly varken; görünmez Harry, iki yönde birini korumak diğerine saldırmak isterken, bir masumu vurmaktan çekinip olduğu yerde durdu.

"Seni öldürdüğümde, çocuklarına ne olacak?" diye alay etti Bellatrix, efendisi kadar çılgındı, Molly‘nin lanetleri etrafında dans ederken sıçrıyordu. "Annecik, Fred‘ciğiyle aynı yeri boyladığında?"

"Bizim- çocuklarımıza- bir- daha- dokunamayacaksın!" diye böğürdü Mrs. Weasley.

Bellatrix bir kahkaha koyuverdi, tülün ardına düşen kuzeni Sirius için koyduğu aynı neşeli kahkahaydı ve Harry, öncesinden bu kahkahadan sonra neler olacağını biliyordu.

Molly‘nin laneti Bellatrix‘in uzanmış kolunun altından süzülerek göğsünün tam ortasına, direk kalbine çarptı.

Bellatrix‘in şeytani kahkahası dondu, gözleri dışarı doğru büyüdü: Çok kısa bir anlık da olsa ne olduğunu kadın biliyordu, izleyen kalabalıktan sesler duyulurken ve Voldemort çığlık atarken tökezledi, yere düştü.

Harry birden ağır çekimdeymiş gibi hissetti; Voldemort‘un sonuncu ve en rütbeli destekçisinin bir bomba etkisiyle yok oluşuna duyduğu öfke sonucu McGongall, Kingsley ve Slughorn‘un gerisin geri sallanarak havaya uçtuklarını gördü. Voldemort asasını kaldırmış, doğrudan Molly Weasley‘yi hedef almıştı.

"Protego!" diye böğürdü Harry ve Kalkan Büyüsü salonun ortasına yayıldı ve Voldemort kaynağı ararken sonunda Harry görünmezlik pelerinini üstünden attı.

Şokun belirtisi çığlıklar, sevinç sesleri ve her yandan "Harry!" "YAŞIYOR!" bağırışları bir anda etrafı doldurdu. Kalabalık korkmuştu, Voldemort ile Harry birbirlerine bakıp daireler çizmeye başladıklarında, aniden ve birden sessizlik bürüdü her yanı.

"Kimsenin yardım etmeye çalışmasını istemiyorum." dedi Harry yüksek sesle ve sesi, sessizlikte bir borazan gibi yankılandı. "Bu şekilde olması gerekli. Bu ben olmalıyım."

Voldemort tısladı.

"Potter, öyle deme," dedi kırmızı gözleri ardına kadar açılmıştı. "Bu senin çalışma şeklin değil, öyle değil mi? Bugün kimi kalkan olarak kullanacaksın, Potter?"

"Kimseyi," dedi Harry basitçe. "Daha fazla Hortkuluk yok artık. Sadece sen ve benim. Bir diğeri yaşarken diğeri hayatını sürdüremez ve birimiz en iyisi için burayı terketmek üzere..."

"Birimiz?" dedi Voldemort eğlenerek, tüm vücudu alayla sallanıyordu, saldırmak üzere olan bir yılan gibi gözlerini dikmişti. "İplerin Dumbledore‘dayken bunun ben olacağımı düşünüyordun, değil mi, Kazayla Sağ Kalan Çocuk?

"Annemin beni korumaya çalışırken ölmesi, kazaydı, öyle mi?" diye sordu Harry. Aralarındaki eşit uzaklığı koruyarak hala yan yan hareket ediyorlardı, her ikisi de muntazam bir daire çiziyordu ve Harry‘nin gözlerinde Voldemort‘dan başkası yoktu. "Mezarlıkta savaşmaya karar vermem de kazaydı? Bugün kendimi korumamam da kazaydı ve buna rağmen sağ kalıp tekrar savaşmaya dönmem de?"

"Hepsi Kaza!" diye çığlık attı Voldemort, ama hala saldırmıyordu ve izleyen kalabalık sanki taşlaştırılmışcasına donmuştu ve salondaki yüzlerce kişi arasında, ikisi dışında herkes nefesini tutmuş gibiydi. "Senden daha büyük kadın ve adamların eteği altına çöküp saklanman ve onları senin için öldürmeme izin vermen gerçeği yüzünden kaza ve şans!"

"Bu gece kimseyi öldüremeyeceksin," dedi Harry daireler çizerken ve her ikisi de birbirlerinin gözlerinin içine baktı, yeşil-kırmızılara. "Bir kez daha onları öldüremeyeceksin. Anlıyor musun? Bu insanları incitmene bir son vermek için ölmeye hazırdım-"

"Ama ölmedin!"

"-Öyle arzuladım, olan buydu. Annemin yaptığı şeyi yaptım. Senden korundular. Onlara yolladığın hiçbir büyünün işlemediğini fark etmedin mi? Onlara eziyet edemezsin. Onlara dokunamazsın. Hatalarından ders almıyorsun, değil mi Riddle?"

"Nasıl cesare-"

"Evet, cesaret ederim," dedi Harry. "Senin bilmediğin şeyleri biliyorum, Tom Riddle. Senin bilmediğin dolu önemli şey biliyorum. Başka büyük bir hata yapmadan önce duymak ister misin?"

Voldemort konuşmadı, ancak daire çizmeye devam etti ve Harry onu geçici olarak şaşırttığını, Voldemort‘un, Harry‘nin gerçekten son bir şeyi bilebileceği olasılığıyla geri durduğunu biliyordu.

"Yine sevgi mi?" dedi Voldemort, yılansı yüzü alay doluydu. "Dumbledore‘un en sevdiği çözümü: Ölümü yenebildiğini söylediği, sevgi, her ne kadar bu onu kuleden aşağı çakılıp eski bir heykel gibi parçalanmasına engel olmasa da? Sevgi, Bulanık anneni tıpkı bir hamam böceği gibi ortadan kaldırmama engel olamayan şey, Potter- ve şimdi kimse seni, lanetime karşı durmak için ileri atılacak kadar seviyor gözükmüyor. Saldırdığımda bu sefer seni ölmekten ne kurtaracak?"

"Sadece tek bir şey," dedi Harry ve hala birbirlerinin etrafında dönmeyi sürdürdüler, sadece son bir sırrın hatrına uzak durdular birbirlerinden.

"Eğer bu sefer seni kurtaracak olan sevgi değilse," dedi Voldemort, "benim sahip olmadığım bir sihir yeteneğine veya benimkinden daha güçlü bir silaha sahip olduğuna inanıyor olmalısın?"

"Her ikisine de inanıyorum," dedi Harry, yılansı yüzden şok dalgasının geçtiğini gördü, ancak aniden kaybolmuştu; Voldemort kahkaha atmaya başladı ve ses çığlıklarından bile daha korkutucuydu; katı ve hastalıklı, sessiz salon boyunca yankılandı.

"Benim bildiğimden daha fazla büyü bildiğini mi sanıyorsun?" dedi. "Benden, Lord Voldemort‘dan, Dumbledore‘un bile hayal edemediği büyüler sergileyenden?"

"Ah, hayal etmişti," dedi Harry, "ama senden daha fazlasını biliyordu, senin yaptığını yapmayacak kadar daha fazlasını biliyordu."

"Onun zavallı olduğunu söylüyorsun!" diye çığlık attı Voldemort. "Cesaret edemeyecek kadar zavallı, kendisinin olabilecekken şu an benim olan şeyi koruyamayacak kadar zayıf!"

"Hayır, senden daha zekiydi," dedi Harry, "daha iyi bir büyücü, daha iyi bir insan."

"Ben, Dumbledore‘un sonunu getirdim!"

"Öyle olduğunu düşündün," dedi Harry, "ama yanılıyorsun."

İlk defa, duvarların kenarlarındaki yüzlerce insan aynı anda tek seferde iç geçirdi, kıpırdandılar.

"Dumbledore öldü!" Voldemort kelimeleri sanki Harry‘ye dayanılmaz bir acı verecekmiş gibi söylemişti. "Cesedi şato arazisinde mermer bir mezarda yatıyor. Gördüm onu, Potter ve geri dönmeyecek!"

"Evet, Dumbledore öldü," dedi Harry sakince, "ama onu sen öldürmedin. Kendi ölüm şeklini kendisi seçti, ölmeden aylar önce seçti, hizmetkârın olduğunu sandığın adamla herşeyi planladı."

"Hangi bebeğin rüyası bu?" dedi Voldemort, ama kırmızı gözleri Harry‘ninkilerden uzaklaşmadı.

"Severus Snape senin değildi," dedi Harry. "Snape, sen annemin peşine düştüğünden beri Dumbledore‘undu. Çünkü anlayamadığın bir nedenden ötürü hiç fark edemedin. Snape‘i hiç Patronus yaparken görmedin, değil mi, Riddle?"

Voldemort cevap vermedi. Etraflarında daireler çizmeyi sürdürdüler, tıpkı birbirlerini parçalayacak kurtlar gibi.

"Snape‘in Patronus'u bir ceylandı," dedi Harry, "anneminkiyle aynı, çünkü onu daha çocuklarken, neredeyse tüm hayatı boyunca sevdi. Anlamalıydın," dedi Voldemort‘un burun delikleri açılıp kapanırken, "senden onun hayatını bağışlamanı istedi, değil mi?"

"Onu arzulamıştı, ama hepsi bu," dedi Voldemort küçümseyerek, "ama gittiğinde, etrafta başka kadınların, daha saf kan olanlarının, ona daha layık olanlarının olduğunu kabul etti-"

"Tabii ki sana öyle dedi," dedi Harry, "ama o şekilde davrandığından beri Dumbledore‘un casusuydu ve o zamandan beri sana karşı çalışıyordu! Snape işini bitirdiğinde Dumbledore zaten ölüyürdu!"

"Fark etmez!" diye bağırdı Voldemort, her bir kelimeyi kendinden geçmiş bir dikkatle dinlemişti, ama şimdi deli kahkahasını patlatmıştı. "Snape‘in benim ya da Dumbledore‘un olduğu ya da önüme hangi ufak engelleri koydukları fark etmez! Onları anneni ezip geçtiğim gibi ezdim, oysa Snape‘in büyük bir sevgisi vardı! Ah, her şey anlaşılıyor Potter, ama senin anladığın dilden değil!"

"Dumbledore Yüce Asa'yı benden saklamaya çalışıyordu! Snape'in asanın gerçek efendisi olmasını planlamıştı! Ama oraya senden önce ulaştım, küçük çocuk- ellerini üstüne koyamadan senden önce ona ulaştım, sen yetişmeden önce gerçeği anladım, Severus Snape'i üç saat önce öldürdüm ve Yüce Asa, Ölüm Değneği, Kaderin Asası tamamen benim! Dumbledore'un son planı ters gitti, Harry Potter!"

"Evet, öyle oldu," dedi Harry. "Haklısın. Ama beni öldürmeyi denemeden önce sana ne yaptığını tekrar düşünmeni öneririm... Düşün ve biraz pişmanlık duymayı dene, Riddle..."

"Neymiş o?"

Harry'nin ona söylediği onca şeyden, açığa çıkan veya dalga geçtiği şeylerden hiçbiri Voldemort'u bu kadar şok etmemişti. Harry onun ince göz yarıklarını gördü, gözlerinin etrafındaki beyaz deriyi...

"Bu senin son ve tek şansın," dedi Harry, "sana kalan tüm şey bu... Yoksa ne olacağını görebiliyorum... Erkek ol... Dene... Azıcık pişmanlık duymayı dene..."

"Nasıl cüret edersin?" dedi Voldemort tekrar.

"Evet, ederim," dedi Harry, "çünkü Dumbledore'un son planı bana geri tepmedi, sana geri tepti Riddle."

Voldemort'un eli Yüce Asa'nın üstünde titriyordu, Harry, Draco'nunkine sımsıkı sarıldı. O an, saniyeler kadar uzaktı, biliyordu.

"Asa hala tam olarak sana çalışmıyor, çünkü yanlış kişiyi öldürdün. Severus Snape, Yüce Asa'nın asla gerçek sahibi değildi. O asla Dumbledore'u yenmedi."

"Onu öldür-"

"Dinlemiyor musun? Snape asla Dumbledore‘u yenmedi! Dumbledore‘un ölümü ikisi arasında planlanmıştı! Dumbledore yenilmeden ölmeyi planlıyordu, asanın son gerçek efendisi! Eğer herşey planlandığı gibi gitseydi, asanın gücü de onunla birlikte ölecekti, çünkü asa ondan asla kazanılmamış olacaktı!"

"Ama sonra, Potter, Dumbledore bir güzel asayı bana verdi!" Voldemort‘un sesi düşmanca bir zevkle titredi. "Asayı, onun son sahibinin mezarından çaldım! Onu son efendisinin emrinden çıkardım! Asanın gücü benim!"

"Hala anlamıyorsun Riddle, değil mi? Asaya sahip olmak yeterli değil! Onu tutmak, kullanmak onu senin yapmıyor. Ollivander‘ı dinlemedin mi? Asa büyücüyü seçer... Yüce Asa, Dumbledore ölmeden önce yeni sahibini seçmişti, ona elini bile dokunmamış birini. İsteği doğrultusunda, yeni efendisi onu Dumbledore‘dan almıştı, tam olarak ne yaptığını anlamadan veya dünyanın en tehlikeli asasının ona sahipliğini teslim ettiğini bilmeden...

Voldemort‘un göğsü hızla şişip indi ve Harry lanetin geldiğini, asanın içerisinde onun oluştuğunu hissedebiliyordu.

"Yüce Asa'nın gerçek sahibi Draco Malfoy‘du."

Bir anlığında boş bir şaşkınlık Voldemort‘un yüzüne yerleşti, ama geri kaybolmuştu.

"Ama ne fark eder?" dedi yumuşakça. "Haklı olsan bile, Potter, sen ve benim için bir şeyi değiştirmiyor. Artık anka asan yok: Sadece yeteneklerimizle düello edeceğiz... Ve seni öldürdükten sonra, Draco Malfoy‘un peşine düşebilirim..."

"Ama artık çok geç," dedi Harry, "Şansını kaybettin. Oraya önce ben ulaştım. Haftalar önce Draco Malfoy‘u yendim. Bu asayı ondan

aldım."

Harry, karadiken asayı aniden çıkardı, salondaki herkesin gözünün asanın üzerine kaydığını hissetti.

"Böylece herşey buna geliyor, değil mi?" diye fısıldadı Harry. "Elindeki asa onun son efendisinin silahsızlandırıldığını biliyor mu? Çünkü eğer biliyorsa... Yüce Asa'nın gerçek efendisi benim."

Üstlerindeki büyülenmiş gökyüzünden, en yakın pencereden parlak bir güneş parçası gözükmüşcesine kırmızı ve altınsı bir ışık huzmesi patlak verdi. Işık her ikisinin de yüzüne aynı anda çarptı, bu yüzden Voldemort bir anlığına alev alan bir leke gibi gözüktü. Harry hayata dair en büyük dileğini Draco‘nun asasını doğrultarak haykırırken, yüksek bir sesin de haykırdığını işitti:

"Avada Kedavra!"

"Expelliarmus!"

Patlama bir top atılmış gibiydi ve durdukları dairenin ölü noktasında, ortalarında altın alevler hayat buldu; büyülerin çakıştığı yeri işaretledi. Harry, Voldemort‘un yeşil ışınının kendi büyüsüyle buluştuğunu, Yüce Asa'nın güneşin doğuşuna karşın kapkara, tıpkı Nagini‘nin başı gibi büyülü tavan boyunca havaya, öldürmediği efendisine doğru uçtuğunu gördü, sonunda tam sahipliğini almaya gelmiş sahibine uçuyordu. Ve Harry, arayıcı olmasının verdiği keskin yetenekle, asayı boş eliyle yakalarken Voldemort gerisin geri düşüyordu, kolları savrulmuş, kırmızı gözlerinin ince göz bebekleri yukarı doğru dönmüştü. Tom Riddle, yere dünyaya ait herhangi bir varlıkmış gibi düştü, vücudu zayıflamış, büzüşmüştü, beyaz elleri bomboştu, yılansı yüzü silik ve ifadesizdi. Voldemort ölmüştü, kendi

geri seken lanetiyle öldürülmüştü ve Harry elinde iki asayla, düşmanına, içi boşalmış bedenine baktı.

Bir saniyelik küçük bir süre boyunca, anın şoku havada kaldı: ve sonra izleyenlerin bağırışları, çığlıkları ve mutluluk nidaları Harry‘nin etrafında havayı deldi. Harry‘ye doğru koşarlarken, tavan yeni güneşle parladı ve ona ilk ulaşanlar Ron ve Hermione oldu, elleri etrafına sarılı, anlaşılmaz bağırışları onu kendinden geçirdi. Sonra Ginny, Neville ve Luna da oradalardı ve sonra tüm Weasley'ler ve Hagrid, Kingsley, McGonagall, Flitwick, Spout; Harry ne bağıran birini duyabiliyor ne de kimin eli ona ulaşıyor, onu çekiştiriyor, bir parçasına sarılmaya çalışıyor anlayabiliyordu, yüzlercesi içeri akın ediyordu ve her biri Sağ Kalan Çocuk'a, sonunda her şeye son veren nedene, dokunmaya kararlılardı.

Güneş, Hogwarts üzerinde tüm kararlığıyla yükseldi, Büyük Salon ışık ve hayatla doluverdi. Harry, kutlamaların, yasın, keder ve zafer karışımının önemli bir parçasıydı. Onun onlarla birlikte olmasını istiyorlardı, liderlerini ve sembollerini, kurtarıcılarını ve rehberlerini... Uykusuz olduğunu ve onlardan sadece birkaçıyla birlikte olmayı arzuladığını bir kişi anlamış gözüküyordu.

Yakınlarını kaybetmiş olanlarla konuşmalı, elleri sıkmalı, teşekkürleri kabul etmeli, gözyaşlarına tanık olmalı ve sabah olurken dört bir yandan yavaş yavaş gelen haberleri duymalıydı; ülke çapında Imperius laneti altında olanlar kendine gelmişti, Ölüm Yiyenler ya kaçıyorlar ya da yakalanıyorlardı, Azkaban‘ın masum mahkûmları şu anda dışarı salınıyordu ve Kingsley Shacklebolt geçici Sihir Bakanı olarak atanmıştı.

Voldmeort‘un cesedini taşıyıp, Fred‘in, Tonks‘un, Lupin‘in, Colin Creevey‘nin ve onunla savaşırken ölmüş zavallı insanlardan uzağa,

salondaki bir hazneye koydular. McGonagall bina masalarını tekrar yerleştirdi, ama artık kimse bina sırasına göre oturmuyordu: Hepsi karmakarışıktı, öğretmenler ve öğrenciler, hayaletler ve aileler, atadamlar ve evcinleri, Firenze bir kenarda kendine geliyordu ve Grawp kırık bir pencereden içeri uzanıyordu, insanlar onun gülümseyen ağzından içeri yiyecekler atıyordu. Bir süre sonra yorgun ve tükenmiş Harry, kendini Luna‘nın yanındaki sırada buldu.

"Biraz huzur, biraz sessizlik isterdim eğer senin yerinde olsaydım," dedi.

"Gerçekten öyle," diye cevapladı.

"Ben hepsini oyalarım," dedi. "Pelerinini kullan."

Ve daha bir şey diyemeden, "Aahhh, bakın, bir Pırpır Vızırgürü!" dedi ve pencereden dışarı işaret etti. Etrafta onu duyan herkes bakındı ve Harry pelerini üstünden geçirdi, ayağa kalktı.

Şimdi salonda kimse karışmadan hareket edebiliyordu. İki masa ötede Ginny‘yi fark etti; kafası annesinin omzunda, oturuyordu: Daha sonra konuşmak için zaman olacaktı, saatler ve günler veya belki de yıllarca zaman olacaktı konuşmak için. Neville‘i gördü, yemek yerken Gryffindor Kılıcı tabağının yanında duruyordu, coşkulu bir hayran kalabalığıyla çevriliydi. Masalar arasında yürüdüğü yolda, orada bulunmaktan emin olamayan, birbirine sokulmuş üç Malfoy'u gördü, ancak kimse onları önemsemiyordu. Baktığı her yerde yeniden birleşmiş aileleri ve sonunda en çok birlikteliklerini arzuladığı iki kişiyi gördü.

"Benim," diye fısıldadı, aralarına eğilerek. "Benimle gelir misiniz?"

Birlikte ayağa kalktılar ve beraber o, Ron ve Hermione Büyük Salon'dan çıktılar. Mermer merdivenden büyük parçalar eksilmişti,

tırabzanın parçası gitmişti ve çıkarken her adımlarında taş yığınlarına ve kan lekelerine rast geldiler.

Uzakta bir yerlerde yaklaşan Peeves‘ın koridorlar boyunca kendi bestesi bir zafer şarkısını seslendirdiğini duydular.

“*Başardık, yapıştırdık onları, viiii Potter tek, Ve Voldi; oldu pürti, hadi eğlenelim!*”

"Gerçekten işin dramatikliğinin özeti değil mi?" dedi Ron, kapıyı itip Ron ve Hermione‘nin geçmesine izin vererek.

Neşe geri dönebilirdi diye düşündü Harry, ancak şu anda yorgunlukta bitap düşmüştü ve Fred‘i, Lupin‘i ve Tonks‘u kaybetmesi her adım attığında, ona gerçek bir yaraymışcasına acı veriyordu. Hissettiği daha çok muazzam bir yorgunluk ve rahatlamaydı. Ancak uzun süre onla kapalı kalan ve gerçeği hak eden Ron ve Hermione‘ye önce bir açıklama borçluydu. Özenle, düşünselinde ne gördüğünü, Orman'da ne olduğunu anlattı; sonunda yürüdükleri yere vardıklarında daha hayretlerini ve şaşkınlıklarını göstermeye bile başlamamışlardı, hiçbiri nereye gittiklerini söylememişti.

Son gördüğünden bu yana, müdürünün çalışma odasına giden girişi koruyan çirkin suratlı heykel, yana eğilmişti, dengesiz bir şekilde duruyordu, biraz sarhoş gibiydi ve Harry, parolaları artık ayırt edip edemediğini merak etti. "Yukarı çıkabilir miyiz?" diye sordu heykele.

"Keyfine bak." diye homurdadı heykel.

Onu aşarak, ardındaki tıpkı bir yürüyen merdiven gibi, yavaşça yukarı hareken eden sarmal taş merdivene ulaştılar. Harry yukarıdaki kapıyı itekledi.

Masanın üzerinde bıraktığı Düşünseli'ni tam görmüştü ki sağır edici bir gürültü koptu; lanetler, geri dönen Ölüm Yiyenler ve yeniden doğan Voldemort'u düşünerek çığlık attı.

Ancak bir alkıştı bu. Tüm duvarların etrafında, Hogwarts'ın müdür ve müdireleri onu ayakta alkışlıyorlardı; şapkalarıyla ve kimi durumlarda da peruklarıyla selamlıyorlardı, bir ötekinin ellerini tutmak için çerçevelerinden geçiyorlardı; resmedilen sandalyelerin üstünde bir aşağı bir yukarı dans ediyorlardı; Dillys Derwent utanmaz bir şekilde hıçkırdı; Dexter Fortescue kulak borusunu sallıyordu ve tiz sesiyle Phineas Nigellus, "Ve Slytherin Binası'nın da görevini yerine getirdiğini göz ardı etmeyin! Katkımızın unutulmasına izin vermeyin!" diyordu.

Ancak Harry'nin gözleri direk müdürün sandalyesinin ardındaki en büyük portrede duran adama çevriliydi. Yarım-ay gözlüklerinden uzun gümüşi sakalına gözyaşları damlıyordu, yüzünden akan minnettarlık ve gurur, Harry'yi, tıpkı anka şarkısının verdiği o huzurla doldurdu.

Sonunda, Harry ellerini kaldırdı ve portreler saygı dolu bir sessizliğe büründüler, gülümsüyor ve gözlerini kırpıyorlardı, istekle onun konuşmasını bekliyorlardı. Ancak o, sözlerini büyük bir dikkatle seçerek Dumbledore'a yöneltti. Her ne kadar yorgun ve gözleri kızarmış olsa da, son bir tavsiye arayışı için, biraz daha çaba sarfetmesi gerekiyordu.

"Snitch'in içinde saklı şey," diye başladı, "onu Orman'da düşürdüm. Tam olarak nerde bilmiyorum, ama onu tekrar arayacağım. Olur mu?"

"Sevgili evladım, olur," dedi Dumbledore, diğer komşu portreler kafası karışmış ve meraklı görünürken. "Mantıklı ve cesur bir karar, ancak senden beklediğimden daha azı değil. Nereye düştüğünü bilen birisi var mı?"

"Hiç kimse," dedi Harry ve Dumbledore memnuniyetle kafa salladı.

"Ancak Ignotus‘un hediyesi bende," dedi Harry ve Dumbledore gülümsedi. "tabii ki, Harry, sonsuza kadar senin, ta ki onu devredene dek!"

"Ve öyleyse işte burada."

Harry, Yüce Asa'yı havaya kaldırdı, Ron ve Hermione ona ihtiyatla baktı, yorgun ve uykuya aç halde bile onu görmeyi sevmiyordu.

"Onu istemiyorum." dedi Harry.

"Ne?" dedi Ron yüksek sesle. "Aklın başında mı senin?"

"Çok güçlü, biliyorum," dedi Harry yorgun bir şekilde. "Ama kendiminkiyle daha mutluydum. Bu yüzden..." Boynunda asılı kese içinde arandı ve birbirine hala en iyi anka teliyle bağlı iki kutsal parçayı çıkardı. Hermione, bu derece darbe almış asaların tamir edilemeyeceğini söylemişti. Bildiği tek şey, eğer bu işe yaramazsa, hiçbir şey işe yaramazdı.

Kırık asayı müdürün çalışma masasına koydu, Yüce Asa'nın ucuyla dokundu ve "Reparo." dedi.

Asası yeniden mühürlenirken ucundan kırmızı kıvılcımlar çıktı. Harry başardığını biliyordu. Kutsal ve anka teli asasını aldı ve birden parmaklarında bir ılıklık hissetti, sanki asa ve el tekrar birleşmelerine seviniyorlardı.

"Yüce Asa'yı geri koyuyorum," dedi, onu büyük bir hayranlık ve etkilenmeyle izleyen Dumbledore‘a, "geri geldiği yere. Orada kalabilir. Eğer Ignotus gibi doğal yoldan ölürsem, gücü sona erecek, değil mi?" Önceki sahibi hiç yenilmemiş olacak. Bu onun sonu olacak."

Dumbledore kafa salladı. Birbirlerine gülümsediler.

"Emin misin?" dedi Ron. Yüce Asa'ya bakarken sesinde büyük bir arzunun izi vardı.

"Sanırım Harry haklı," dedi Hermione sükûnetle.

"Bu asa değeceğinden daha fazla bela taşıyor," dedi Harry. "Ve doğrusu," çizili portrelere arkasını döndü, şimdi Gryffindor Kulesi'ndeki onu bekleyen dört ayaklı yatağını düşünüyordu ve Kreacher‘ın oraya bir sandviç getirip getiremeyeceğini merak ediyordu, "Bir ömür boyu yetecek yeterince belaya bulaştım."

-

KAPANIŞ:
ON DOKUZ YIL SONRA

Güz, o yıl aniden gelmişe benziyordu. Eylül'ün ilk gününün sabahı, bir elma gibi gevrek ve altın sarısıydı ve küçük aile, kocaman isli istasyona gitmek için sallanarak önlerindeki gürleyen yolu geçerken, arabaların egzoz dumanları ve yayaların nefesleri soğuk havada örümcek ağları gibi parlıyordu. Anne ve baba, yüklerin en üstünde iki geniş, takırdayan kafesin olduğu yük arabasını itiyordu; kafeslerin içindeki baykuşlar vakurla öttü ve babasının koluna yapışan gözleri yaşlı kızıl saçlı kız, ağabeylerinin peşinden gidiyordu.

"Sen de gidene kadar uzun sürmeyecek," dedi Harry ona.

"İki yıl," diye burnunu çekti Lily. "Ben şimdi gitmek istiyorum!"

Yolcular, aile dokuz ile onuncu peron arasındaki bariyere doğru yol alırken, baykuşlara gözlerini diktiler. Albus'un sesi etraflarındaki gürültünün arasından Harry'ye ulaştı; oğulları arabada başlattıkları tartışmaya devam ediyorlardı.

"Olmayacağım! Slytherin'de olmayacağım!"

"James, yeter artık!" dedi Ginny.

"Sadece olabileceğini söyledim," dedi James, küçük kardeşine sırıtırken. "Bunda yanlış olan bir şey yok. O Slytherin'de olabi-"

Fakat James annesiyle göz göze geldi ve sustu. Beş Potter bariyere yanaştılar. Kafasını çevirip, omzundan küçük kardeşine biraz kibirli

bir bakış atan James, yük arabasını annesinden alıp birden koşmaya başladı. Bir an sonra, gözden kaybolmuştu.

"Bana yazacaksınız, değil mi?" diye anne ve babasına sordu Albus, kardeşinin anlık yokluğundan yararlanarak.

"Her gün, eğer istersen," dedi Ginny.

"Her gün olmaz," dedi Albus hemen. "James diyor ki çoğu kişi evden sadece ayda bir gibi mektup alıyormuş."

"Biz geçen sene James'e haftada üç defa yazdık," dedi Ginny.

"Ve sana Hogwarts hakkında söylediği her şeye inanmak istemezsin," diye araya girdi Harry. "Dalga geçmek kardeşinin hoşuna gidiyor."

Hız kazanarak yan yana ikinci yük arabasını ittiler. Bariyere ulaştıklarında, Albus irkildi, fakat beklediği çarpışma olmadı. Onun yerine aile kendini Peron Dokuz Üç Çeyrek'te buldu. James, sisin içinde sürü şeklinde ilerleyen belirsiz şekillerin arasında çoktan kaybolmuştu.

"Neredeler?" diye sordu Albus endişeyle, peronda ilerlerken geçtikleri bulanık şekillere göz atıyordu.

"Onları buluruz," dedi Ginny güven verici bir şekilde.

Fakat buhar çok yoğundu ve bu yüzden de herhangi birinin yüzünü seçmek zordu. Sahiplerinden ayrılmış sesler doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu. Harry, Percy'nin süpürge düzenlemeleriyle ilgili yüksek sesle tartıştığını duyduğunu sandı ve durup da merhabalaşmadıkları için bahanesi olduğuna oldukça memnun kaldı...

"Sanırım bunlar onlar, Al," dedi Ginny aniden.

Dört kişiden oluşan bir grup sisin içinde ortaya çıktı, en sonuncu vagonun yanında duruyorlardı.

Yüzleri Harry, Ginny, Lily ve Albus ancak onların tam yanına geldiklerinde netleşti. "Selam," dedi Albus, sesi oldukça rahatlamış çıkıyordu.

Yepyeni Hogwarts cüppelerini çoktan giymiş olan Rose, ona gülümsedi.

"İyi park ettin mi peki?" diye sordu Ron Harry‘ye. "Ben ettim. Hermione Muggle sürücü sınavından geçebildiğime inanmadı, değil mi? Benim gözetmenine Kafa Karıştırma Büyüsü yapmak zorunda kaldığımı sandı."

"Hayır, sanmadım," dedi Hermione, "Sana olan inancım tamdı."

"Aslında, gerçekten Kafa Karıştırma Büyüsü yaptım," diye fısıldadı Ron Harry‘ye, birlikte Albus‘un sandığı ve baykuşunu trene çıkartırlarken. "Sadece yan dikiz aynasından arkayı kontrol etmeyi unuttum ve biraz gerçekçi olalım, onun yerine Süper Sezgi Büyüsü kullanabilirim."

Perona geri döndüklerinde, Lily ve Rose‘un küçük kardeşi Hugo‘yu, Hogwarts‘a en sonunda gittikleri zaman hangi binaya yerleştirilecekleri hakkında canlı bir konuşma yaparken buldular.

"Eğer Gryffindor‘a seçilmezsen, seni mirastan mahrum bırakırız," dedi Ron, "Fakat baskı filan yok."

"Ron!"

Lily ve Hugo güldüler, fakat Albus ve Rose ciddi görünüyorlardı.

"Böyle söylemek istemedi," dedi Hermione ve Ginny, fakat Ron artık onlara dikkat etmiyordu. Harry ile göz göze geldi, kafasıyla gizlice sallayarak kırk beş metre ileride bir yeri işaret etti. Buhar bir anlığına inceldi, hareket eden sise rağmen üç insan keskin hatlarıyla orada duruyorlardı.

"Baksana şu kimmiş."

Düğmelerini boğazına kadar iliklediği koyu renk bir palto giyen Draco Malfoy, karısı ve çocuğuyla orada duruyordu. Saçlarının biraz seyrelmesi sivri çenesini vurgulamıştı. Albus, Harry‘ye benzediği kadar, yeni çocuk da Draco‘ya benziyordu. Draco, Harry, Ron, Hermione ve Ginny‘nin gözlerini ona diktiğini görünce kısa ve öz bir biçimde kafasını salladı ve tekrar başka yöne yöneldi.

"Öyleyse bu da küçük Scorpius," dedi Ron fısıltıyla. "Her testte onu yeneceğine emin ol, Rosie. Allah‘a şükür annenin beyni sana miras kalmış."

"Ron, Allah aşkına," dedi Hermione, yarı sert, yarı hoşuna gitmiş bir şekilde. "Daha okula bile başlamadan onları birbirlerine zıt düşürmeye çalışma!"

"Haklısın, üzgünüm," dedi Ron, fakat kendine hâkim olamadı ve ekledi, "Onunla çok da yakın arkadaş olma, yine de, Rosie. Eğer bir safkanla evlenecek olursan, Büyükbaba Weasley seni asla affetmez."

"Hey!"

James yeniden ortaya çıkmıştı, sandığı, baykuşu ve yük arabasından kurtulmuştu ve besbelli söyleyecek haberleri vardı.

"Teddy orada," dedi soluk soluğa, omzunun üstünden dalgalanan buhar bulutlarının içini gösteriyordu. "Az önce gördüm! Ve tahmin edin bakalım ne yapıyordu? Victoire‘yi öpüyordu!"

Yetişkinlere gözlerini dikip baktı, tepki eksikliği için açıkçası hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bizim Teddy! Teddy Lupin! Bizim Victoire‘yi öpüyordu! Bizim kuzenimizi! Ve Teddy‘ye ne yaptığını sorduğumda-"

"Onların arasına mı girdin?" dedi Ginny. "Ron‘a ne çok benziyorsun-"

"-ve bana onu yolcu etmeye geldiğini söyledi! Ve sonra da bana uzaklaşmamı söyledi! Onu öpüyor!" James kendini yeterince açık ifade edemediğinden endişelenmişçesine son kelimeleri ekledi.

"Ah, eğer evlenselerdi çok hoş olurdu," diye fısıldadı Lily kendinden geçmişçesine. "Teddy gerçekten ailenin bir parçası olurdu!"

"Zaten haftada dört kez akşam yemeğine geliyor," dedi Harry. "Niye bizle yaşaması için onu davet edip, bu sorunu çözmüyoruz?"

"Evet!" dedi James hevesle. "Al ile odamı paylaşmaya bir itirazım yok- Teddy benim odamda kalabilir!"

"Hayır," dedi Harry katı bir şekilde, "sen ve Al sadece ben evin yıkılmasını istediğim zaman bir odayı paylaşabilirsiniz."

Bir aralar Fabian Prewett‘e ait olan eski, hurdası çıkmış saati kontrol etti. "Saat neredeyse on bir oldu, binseniz iyi olur."

"Neville‘e sevgilerimizi iletmeyi unutma!" dedi Ginny, James‘i kucaklarken. "Anne! Bir profesöre sevgi iletemem!"

"Fakat Neville‘i tanıyorsun!*" James gözlerini devirdi.

"Dışarıda, evet, ama okulda o Profesör Longbottom, değil mi? Bitki Bilim sınıfına yürüyüp sevgilerinizi iletemem..."

Annesinin budalalığına kafasını sallarken, Albus‘a bir tekme vurmak için hedef alarak hislerini dışa vurdu.

"Sonra görüşürüz, Al. Testraller'e dikkat et."

"Onların görünmez olduklarını sanıyordum? Bana görünmez olduklarını söylemiştin!"

Fakat James yalnızca kahkaha attı, annesinin onu öpmesine izin verdi, babasını kısa bir şekilde kucakladı ve hızla dolmaya başlayan trene atladı. El salladığını, sonra da arkadaşlarını bulmak için koridorda koştuğunu gördüler.

"Testraller hakkında endişelenmen gereken hiçbir şey yok," dedi Harry Albus‘a. "Onlar nazik şeylerdir, onlar hakkında korkacak bir şey yok. Zaten okula at arabası ile gitmeyeceksin, kayıkla gideceksin."

Ginny, Albus‘a hoşçakal öpücüğü verdi. "Noel‘de görüşürüz."

"Hoşçakal, Al," dedi Harry oğlu onu kucaklarken. "Hagrid‘in sizi önümüzdeki cuma çaya davet ettiğini unutma. Peeves‘e çatma. Nasıl yapıldığını öğrenmeden kimseyle düello yapma. Ve James‘in seni alt etmesine izin verme."

"Ya Slytherin‘e seçilirsem?"

Fısıltı yalnız babası içindi ve Harry sadece ayrılık vaktinin, Albus‘un korkusunun ne kadar büyük ve içten olduğunu açığa vurmaya zorlayacağını biliyordu.

Harry, Albus‘un yüzü kendi yüzünün çok az yukarısında kalmasını sağlayacak kadar çömeldi. Harry‘nin üç çocuğundan sadece Albus Lily‘nin gözlerini miras almıştı.

"Albus Severus," dedi Harry sessizce, Ginny‘den başka kimse onu duymasın diye ve Ginny de o an trene binmiş olan Rose‘a el sallıyormuş gibi davranacak kadar anlayışlıydı, "sen Hogwarts‘ın iki müdürüne hitaben adlandırıldın. Onlardan biri Slytherin‘di ve büyük olasılıkla şimdiye kadar tanıdığım en cesur adamdı."

"Fakat sadece varsayalım ki-"

"-öyle olursa Slytherin Binası harika bir öğrenci kazanmış olacak, değil mi? Bizim için fark etmez, Al. Fakat senin için fark ediyorsa, Slytherin‘dense Gryffindor‘u seçebileceksin. Seçmen Şapka senin seçimlerini hesaba katar."

"Gerçekten mi?"

"Benimkileri kattı," dedi Harry.

Bundan çocuklarından hiç birine bahsetmemişti ve bunu söylediğinde Albus‘un yüzündeki merakı gördü. Fakat şimdi kırmızı tren boyunca tüm kapılar kapanıyordu, sürü gibi ilerleyen anne ve babaların bulanık ana hatları son öpücüklerini vermek ve son dakika hatırlatmalarını yapmak için trene doğru ilerliyordu. Albus vagona bindi ve Ginny de arkasından kapıyı kapattı. Onlara en yakın pencerelerden öğrenciler sallanıyordu. Trenin içinde ve dışındaki muazzam sayıdaki yüzler Harry‘ye doğru dönmüş gibi görünüyordu.

"Niye hepsi öyle dik dik bakıyor?" diye sordu Albus, o ve Rose kafalarını uzatıp diğer öğrencilere bakarken.

"Bu sizi endişelendirmesin," dedi Ron. "Benim yüzümden. Aşırı derecede ünlüyüm de."

Albus, Rose, Hugo ve Lily güldüler. Tren hareket etmeye başladı ve Harry onun yanı sıra yürümeye başladı, heyecandan dolayı çoktan alev almış olan, oğlunun ince yüzünü izliyordu. Harry ve oğlunun süzülerek ondan uzaklaşmasını izlediği için biraz yas tutar gibi olmasına rağmen, gülümseyip el sallamayı sürdürdü...

Buharın son izleri de güz havasında yok oldu. Tren bir köşeyi döndü. Harry‘nin eli hâlâ elveda manasında havadaydı.

"İyi olacak," diye mırıldandı Ginny.

Harry ona bakarken, akılsızca elini indirdi ve alnındaki şimşek biçimindeki yaraya dokundu. "Olacağını biliyorum."

Yara izi on dokuz yıl boyunca Harry‘nin canını hiç yakmamıştı. Her şey yolundaydı.